

Giới thiệu Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường

Thể loại: hiện đại, sủng, sạch, showbiz, 1v1

Edit+Beta: Cải Xanh, Cải Trắng

Poster: Cải Xanh (bìa có ít lỗi kỹ thuật ;A;)

[Chuyên mục tác giả tóm tắt, mỗi ngày thêm mười ngàn từ, cho tới khi kết thúc]

Fan: Chỉ sau một lần phát đường mà lại khiến anh ấy thích như vậy thì làm sao bây giờ?

Đáp: Xuống dưới tầng, làm phiền gọi tới 120 cho tôi!

" Rõ ràng như vậy à? "

Cố Cảnh Ngự nhìn điện thoại chăm chăm một lúc lâu, quay đầu hỏi người đại diện của mình, anh cảm thấy biểu hiện của mình như vậy rất tốt mà.

Nhìn ánh mắt người đại diện như muốn đánh chết mình, anh liền nhún vai: " Thôi được, tôi sẽ cẩn thận hơn. "

Ngày hôm sau.

Người đại diện xông vào phòng, tay tự vò vò mái tóc mình, xong chỉ vào màn hình điện thoại, đề tài đang đứng top đầu trên weibo, tay run lên: " Đây là con mẹ nó cẩn thận của cậu đấy à? "

** Kinh ngạc!! Cố ảnh đế ôm lấy Ôn Nhan trước chón đông người. Tình yêu của họ như cây được hấp thụ ánh sáng **

Cố đại ảnh đế mặt không đổi sắc, chân dài gác lên bàn, đáp: " Đương nhiên. "

— Ông đây còn chưa hôn lưỡi đâu, anh con mẹ nó còn muốn thế nào?

[Trích lời fan]

1/ Nếu họ mà chết, chắc chắn là vì ăn thức ăn cho cậu nhiều quá.

2/ Trên đời này có một loại bệnh không thể cứu được, tôi khẳng định, chính là bị sâu răng.

[Ảnh đế không đáng sợ, chỉ sợ ai bị sâu răng hơn ai]

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ban đầu

Edit: Cải Trắng

" Xin chào quý khách, hiện tại nhiệt độ bên ngoài đang là 39 độ, máy bay đang chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay, xin mọi người chú ý an toàn..."

Máy bay đang dần dần hạ thấp, lăn bánh trên đường băng rồi từ từ ngừng lại. Lúc này, bên trong sân bay, đang có rất đông người cầm những banner to đứng đợi đón ai đó.

Lúc này, một người ăn mặc vô cùng thời trang, đeo kính râm, xuất hiện.

" A A A A Đặng Đặng. " Âm thanh của những bạn fan nữ ở đó bỗng cao vút lên, di động đã sẵn sàng giờ cao chụp ảnh, trong nháy mắt tất cả liền trở nên nhốn nháo.

Không biết ở đâu xuất hiện những anh chàng vệ sĩ mặc tây trang đen, vây xung quanh tạo thành vòng bảo vệ cho người kia, đi qua khỏi đám đông này, những bạn fan nữ kia vẫn cố sống cố chết mà giơ điện thoại ra: " Đặng Đặng! Đặng Đặng! "

Người kia đeo khẩu trang, tay ôm bó hoa, được những vệ sĩ che chở cho đi ra khỏi vòng vây đám đông.

Lúc này góc sân bay chỗ đó toàn người là người, cả đám đông phải hơn trăm người, tiếng hét từ chỗ đó vang ra rất xa, chưa kể những hành khách khác trong sân bay cũng bị cảnh tượng này hấp dẫn, cũng sẽ lòi điện thoại ra đứng chụp.

" Ai, người mới tới kia là ai vậy. " Cô hỏi người bạn bên cạnh mình trong khi cô vẫn còn đang mãi chụp hình.

Người bạn bên cạnh cũng cầm điện thoại chụp liên tục, xong vẫn cảm thấy mình quá thấp liền nhón mũi chân lên: " Tớ đâu có biết là ai đâu. "

Trên đầu Tô Tô như có vài cái hắc tuyến, người không quen biết thì tại sao hai bạn cô lại ở đây chụp làm gì?

Đang định cất điện thoại đi động đi thì đúng lúc một lực mạnh nào đó đã đụng trúng vào cổ tay cô khiến cho cô làm rơi luôn cả điện thoại.

" Súc vật. "=))

Tô Tô không kịp được mà trực tiếp chúi người, chiếc điện thoại màu đen bay ra giữa không trung, bay thành một đường cong đẹp mắt rồi rơi thẳng xuống đất, văng ra xa dừng lại ở trước đôi giày cao gót.

Cô mới mua cái máy này đó.

Tô Tô chẳng còn quan tâm ai gây ra chuyện này nữa, chỉ vội bước lên nhặt lấy điện thoại, người phụ nữ đó ngồi xồm xuống, lấy chiếc điện thoại di động xong đưa cho cô, cái lúc tay nơi cổ tay trắng nõn tạo nên tiếng động vui tai, phản chiếu ánh sáng bạc: " Cần thận nhé. "

Âm thanh thật dễ nghe...

Tô Tô sững sốt một chút xong mới nhận ra mà lấy lại điện thoại di động của mình: " Cảm ơn, cảm ơn cô..."

Giờ có cảm giác như...Cái điện thoại di động mình mua cũng tốt số thật, lại còn có thể rơi vào tay một người ưu nhã, cao quý tới như vậy, cô chọn điện thoại tốt tới vậy sao?

...

" Sao rồi? " Bạn của cô cũng đi tới bên cạnh, hỏi.

Tô Tô lúc này mới hồi phục lại tinh thần, kiểm tra lại chức năng của điện thoại, không bị hỏng hóc gì cả, các file giữ liệu cần thiết vẫn còn, cô quơ quơ điện thoại cho bạn mình nhìn, ý bảo điện thoại không làm sao cả.

Cũng may là điện thoại của cô chất lượng tốt, cô lại còn phản ứng nhanh không thì cái máy của cô chỉ qua hai phút giảm vào thôi là không biết nó thành cái dạng gì luôn rồi.

Thật tốt.

Cô vừa đi cô vừa phát một tin mới trên weibo. Weibo Mỹ Mỹ Tô Tô: " Vừa mới ở sân bay...Đột nhiên cảm thấy sản phẩm trong nước thật là tốt. "

Cảm ơn tiểu thư.

...

Năm nay mùa hè đặc biệt nóng nực.

Mới vừa ra khỏi cửa sân bay liền cảm nhận được luồng nhiệt nóng ập tới, cô liếc mắt nhìn xung quanh, những chiếc xe taxi đỗ ở đây cũng cảm thấy mệt mỏi, chả còn chút tinh thần nào mà chào đón khách.

Ôn Nhan thở một hơi, xong kéo kéo lại khẩu trang, cô quét mắt nhìn một lượt thấy ở phía xa có một người đàn ông bụng phệ đang vẫy vẫy tay với cô.

" Tiểu La đâu? " Người đàn ông kia đem hành lý của cô cất vào cốp xe, sau đó ngồi vào trong xe, mở điều hòa lên: " Sao lại không đi theo em? "

Đây là người hán mới ký hợp đồng, cô gái này là học trò cưng của vợ hán, lúc trước hán lòi kéo cô bé theo con đường này làm thiếu chút nữa hán bị vợ đuổi luôn ra khỏi nhà.

Lần này đưa cô ra ngoài chỉ là đi chụp ảnh cho bộ phim sắp tới, là một bộ phim thể loại tiên hiệp, cũng không phải làm gì lớn lắm. Tiểu La là trợ lý của cô.

Ôn Nhan bỏ mũ ra và kéo khẩu trang xuống phía dưới cằm, lúc này cô mới cảm thấy thoải mái hơn hán: " Bạn trai Tiểu La xảy ra chút chuyện, em cho cô ấy đi về trước rồi, dù sao thì ở sân bay cũng không có việc gì cần tới. "

Cô cười: " Em cũng không phải người yếu ớt gì, cũng không tới nỗi đó đâu. "

" Cái gì mà không tới nỗi. "

Hắn nhìn qua kính chiếu hậu, vẻ mặt hơi bất mãn, còn cô cũng chỉ biết cười, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay, đôi mắt đào hoa hơi cong lên khi cười, một thân khí chất thanh thuần, trong xe dù có tối cũng không che được ánh hào quang của cô.

Đây đúng là gương mặt trời sinh dùng để làm nghề này.

" Sau khi tới thời gian quảng bá bộ phim, em tuyệt đối sẽ nổi lên. " Hắn nói vô cùng chắc chắn, bắt đầu quay tay lái.

" Những tin vọt em không cần quá để ý, loại thủ đoạn này thấp quá, nói em dùng quy tắc ngầm cũng kệ bọn họ, lúc nổi rồi thì quay lại đánh bọn họ sung mặt. "

Nghĩ cô là người mới, sợ cô không chịu được những lời gièm pha của người khác, hắn liền phân tích: " Đinh Linh địa vị không cao, thủy quân cũng không nhiều, chỉ cần quan tâm tới những người qua đường, còn những việc tai tiếng tự nó sẽ dần sáng tỏ, Đinh Linh lần này làm việc quá muộn..."

Bộ phim lần này cô nhận là bộ phim được làm lại, ngày mai bắt đầu phát sóng.

Nếu như trong thời gian dài mọi chuyện có thể tự sáng tỏ, thì mọi người sẽ có ấn tượng.

Nhưng hiện tại bây giờ, ngày mai là ngày phát sóng phim, nếu kỹ thuật diễn của Ôn Nhan không ổn thì coi như xong nhưng kỹ thuật diễn của cô lại tương đối tốt nên chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì, ngược lại còn tăng thêm độ chú ý của quần chúng với cô.

Giới giải trí, thật thật giả giả lẫn lộn, đen trắng không rõ ràng, chỉ có ấn tượng với mọi người là phải tốt.

Ôn Nhan cười khẽ, ánh mắt đào hoa trong trẻo, không thấy rõ được cảm xúc nơi đáy mắt: " Anh yên tâm. "

Lần này nguyên nhân của sự việc cô biết rõ.

Đinh Linh ngốc sao? Không phải.

Đinh Linh ghét cô là điều từ rất lâu rồi nhưng lại nhin tới giờ mới làm việc này sao?

Chẳng qua là lúc trước đạo diễn cố ý nói rằng. Nếu như mà dám nói bừa lung tung thì hậu quả khó lường trước, sợ bị đòi vai diễn cho nên lúc đó cô mới không thể không nhận xuống.

Hơn nữa cô không phải không biết kỹ thuật diễn của mình, chỉ là muốn thử sức một chút thôi.

...Chỉ là, hình như hơi ngốc.

" Được rồi. " Người đại diện dù sao cũng không biết nghệ sĩ của mình có suy nghĩ gì, xác định cô không có việc gì, liền nhấn chân ga, hướng đường bên trái mà đi: " Anh có đem tới mấy kịch bản gần đây, đều để ở ghế sau, em xem có cái nào em thấy hợp không? "

" Thực ra nếu có thể, em muốn nghĩ là, để sau khi quảng bá xong bộ phim tiền hiệp này đã, khẳng định tài nguyên tới sẽ không ít. "

Ôn Nhan cầm hai tờ kịch bản xem, kết thúc đều không có hậu, không đóng vai chính, một cái là thể loại phim thần tượng thanh xuân vườn trường còn cái kia là phim cung đấu.

Kịch bản phim hiện đại không tệ lắm, là nữ phụ tuyến số hai, cảm giác tồn tại tương đối cao, còn phim cung đấu thì có hơi không ổn lắm, chỉ là nữ phụ tuyến số bốn.

" Em có thể cảm về xem không? "

Cô muốn xem đây là kiểu cốt truyện như thế nào.

" Đương nhiên là có thể. " Người đại diện gật đầu: " Hai ngày sau cho anh câu trả lời là được. "

Anh là người đã dẫn cô vào con đường ngành giải trí này, đi lệch so với ngành học tài chính của cô, cho nên không hiểu sao anh luôn có cảm giác có lỗi với cô, mọi sự tình đều là thương lượng cùng, anh không tự quyết định.

Lý Cường lắc đầu, dừng xe trước một tiểu khu, xong lấy hành lý từ cốp xe ra: " Đi thôi. "

Ôn Nhan đón lấy hành lý của mình từ trong tay hắn: " Lý ca, anh đi trước đi. "

Hành lý không nặng, cũng không có quá nhiều thứ, không cần có người đưa cô lên. Cô nhìn bảo vệ ở đó gật gật đầu, cũng không để cho hắn có cơ hội phản bác, cô liền nhanh chóng đi tới cửa lớn hướng vào bên trong.

" Aizz. " Lý Cường nói to một tiếng, có chút bất đắc dĩ: " Vậy em cũng đừng quên mai tới nhà anh chị ăn cơm. "

Cô nếu không tới thì có khả năng vợ hắn sẽ giết hắn.

...

Đây là nơi cô dọn tới sau khi ký hợp đồng, bảo an nơi đây khá nghiêm ngặt, phong cảnh lại tốt, không ít người có bất động sản ở đây. Chỉ là sau khi ký hợp đồng cô liền đi quay phim, lần nhận phòng là tới lần đầu còn đây mới là lần thứ hai cô về đây.

Cô đi qua một vườn hoa, lại đi qua một hàng những bóng cây râm mát rồi mới tới được cửa khu cô ở.

Cửa cảm ứng tự động mở ra, sàn cẩm thạch đen trải dài từ cửa cho tới chỗ thang máy, nhìn thoáng qua vô cùng sạch sẽ.

Ôn Nhan ấn nút, nút màu đỏ chờ thang máy sáng lên, ở đây có lẽ cô có thể từ trải nghiệm mọi thứ.

Đúng lúc, cửa cảm ứng đột nhiên mở ra: "Phiến toái." Ôn Nhan ngẩng đầu xem, đúng lúc thang máy tới, cô đi vào xong đuổi cánh tay ra cản cửa thang máy đóng lại như để chờ người kia vào.

Một con chó lông mềm hững hờ chạy tới chỗ thang máy.

Ôn Nhan sắc mặt cứng đờ, nhanh chóng ấn nút khép thang máy lại.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cố tổ tông

Edit: Cải Trắng

Mắt thấy cửa thang máy dần dần khép lại, con chó mới rên lên một tiếng, người đi theo sau định nói gì đó nhưng lại chỉ hít được một ngụm khí lạnh, xong cứ nhìn chăm chăm cửa thang máy mà không biết đang nghĩ gì.

Nhìn xuống không cười, Dương Phàm nói: "Làm sao thế? Sao không đi lên?"

Còn có người dám đóng cửa lại trước mặt người đàn ông này, ha ha ha ha ha, lần đầu được tận mắt chứng kiến.

Cố Cảnh Ngự nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn người kia một cái, nhìn người kia đang xoa xoa mặt để nhịn cười, cũng không để ý nói: "Cậu nói xem, cô ấy có nhìn thấy tôi hay không?"

Dương Phàm đang cười nhạo anh, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, tự nhiên có tâm, lắc đầu: "Chắc là không nhìn thấy rồi, nếu không sao cô ấy có thể đóng thang máy lại."

"À." Anh nhìn chăm chăm vào chỗ hiển số ở thang máy, thấy con số nhích dần lên, cuối cùng thì dừng lại ở tầng 15, thâm ý cười.

Thấy anh cười, Dương Phàm bắt đầu hơi hoảng, nói đặc biệt nhanh: "Tổ tông a! Cậu đừng có mà gây chuyện đấy, tôi còn không hiểu cậu sao, gần đây đang có buổi tuyên truyền phim đấy, bọn phóng viên mà biết tin gì về cậu là sẽ bầu lại như ruồi đổ..."

Cố Cảnh Ngự ở trong nước địa vị thế nào còn cần phải nói sao? Mẹ nó, tới cả anh ngồi uống trà cũng còn được lên trang báo đầu, nếu giờ mà có thêm thông tin thì sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh mất.

Anh cười nhạt một cái nhưng lại quay lại đối diện với người kia tươi cười, ấn nút thang máy: "Tôi tự biết cách xử lý."

Dương Phàm đứng là tức muốn trào máu họng, được! Là chuyện của cậu đấy!

Hắn đè nén cảm xúc của mình, mí mắt cứ nháy nháy liên tục, nhìn người đã cùng ở bên cạnh hắn suốt bao nhiêu năm qua, cảm giác lửa giận nghẹn ứ trong cổ họng, giờ thì mẹ nó thật muốn cùng người trước mặt này đồng quy vu tận.

Được nhiều tiền thưởng thì có lợi cái rắm gì chứ! Làm quản lý nghệ sĩ như này đúng là giảm thọ mà!

...

Ôn Nhan sau khi đóng cửa thang máy, chân như mềm ra vậy, suýt tí nữa thì không đứng thẳng nổi nữa.

Thật ra không phải là gan cô nhỏ, chỉ là khi còn bé thì chó đã là khắc tinh của cô rồi, khi cô còn nhỏ thì...trương đối "hấp dẫn" mấy chú chó.

Thang máy dừng lại ở tầng 15, Ôn Nhan hít vào một hơi, đi ra ngoài.

Không biết khi này người kia có nhìn thấy cô hay không, cô nói không phải cô cố ý liệu người kia có tin không nhỉ?

Vào tới nhà, đôi mắt đào hoa liền nhìn xung quanh nhà một lượt, chắc là có người giúp việc đã giúp cô quét dọn nhà cửa, trong phòng sạch sẽ, chỉ là phòng lâu không có người ở nên có cảm giác hơi trống trải và lạnh lẽo.

Ôn Nhan ngay lập tức ngồi vào ghế sofa, lật lật xem hai tập kịch bản vừa mới cầm về.

Trong hai kịch bản này, kịch bản thanh xuân vườn trường cô sẽ đóng vai nữ phụ, bình thường lúc nào cũng đánh đá ghê gớm còn nữ chính là học bá, gia cảnh không có gì đặc biệt, tất cả đều bình thường, do may mắn được vào học viện danh giá nên được nam chính chú ý và bắt đầu có một đoạn tình yêu dây dưa với nhau.

Nữ phụ đây chính là vị hôn thê của nam chính, sau khi biết nam chính đem lòng yêu người khác liền ghen ghét, bắt đầu những chuỗi ngày tìm cách hãm hại nữ chính, nhưng đương nhiên nữ phụ độc ác chẳng bao giờ có kết thúc có hậu còn nam nữ chính thì về với nhau.

Còn kịch bản kia là thể loại cổ trang cung đấu, các nhân vật nữ trong này được gây dựng rất xuất sắc, nữ chính lúc mới tiến cung thì tâm địa vô cùng lương thiện nhưng dần dần lại trở nên vô cùng ghê gớm, cuối cùng dần dần đánh bại từng người một, đem con mình lên được ngôi vị hoàng đế.

Nếu cô chọn kịch bản này cô sẽ diễn vai nữ phụ số bốn, thoát nhìn thì có vẻ đất diễn không nhiều lắm, nhưng lại nhân vật liên quan tới gần như cả bộ phim.

Ôn Nhan suy nghĩ một lát, đem kịch bản thanh xuân vườn trường kia để lên bàn, sau đó gọi điện cho người đại diện: " Alo, Lý ca? "

" Hừm...Chọn kịch bản cung đấu à. "

" Nhưng mà anh có thể hỏi họ em xem có thể thử diễn vai nữ phụ số ba không? "

" Ok, anh sẽ hỏi thử. "

Vai nữ phụ số ba có thể thử thì nhất định phải diễn được, nếu trực tiếp đề nghị thì sợ không có khả năng.

" Được rồi. "

Đầu dây bên kia nói thêm gì đó, đôi mắt đào hoa đảo quanh, Ôn Nhan gật đầu: " Được, ngày mai nhất định sẽ đi. "

Cô bỏ điện thoại đi động xuống, tiếp tục lật xem kịch bản.

Diễn kịch thanh xuân thì sẽ được diễn vai nữ số hai, nếu nhưng kịch bản được diễn vào hai năm trước thì thật sự sẽ trở thành phim hot, mà hiện tại thì phim như thế không còn được ưa thích nhiều, nếu chiếu cũng chỉ ảnh hưởng được tới một bộ phận nhỏ các bạn học sinh thôi.

Còn kịch cung đấu năm nay thì thật sự làm ăn rất tốt. Kịch bản này cũng không bị rập khuôn, đạo diễn cũng là người tốt nữa, chỉ sợ cô nhận bộ kia rồi sẽ không tìm được kịch bản nào tốt như kịch bản này nữa.

Nếu so sánh vai nữ phụ số bốn thì cô càng thích vai nữ số ba hơn. Không phải vì vai nữ số ba đất diễn nhiều mà vì vai diễn nữ số bốn có khá là mờ nhạt, đó là người mà trong lòng hoàng đế luôn nghĩ là tâm địa trong sáng như ánh trăng, tuy rằng được diễn xuyên suốt bộ phim nhưng lại chỉ là diễn sao cho thật đẹp và dịu dàng, hoàn toàn chẳng có điểm nhấn nào cả, cảm giác tồn tại không mạnh.

Đây là sự thật, ở phim truyền hình, cũng chỉ có vài đoạn là người xem sẽ nhớ, chủ yếu là nhớ cốt truyện, mà nhớ kỹ thì không nhiều.

Vai nữ số ba không giống như vậy, nàng ấy là người rất có tình có nghĩa, tâm địa cũng âm hiểm, chỉ là mâu thuẫn ở một chỗ, người nàng ấy thích là vương gia chứ không phải hoàng đế.

Đây chính là loại người mà nam chính không thích, nếu diễn không tốt, thì đây hẳn sẽ là một người độc ác không có tình người nhưng nếu diễn tốt thì đây hình tượng sẽ trở thành một người khá hoàn hảo, chỉ vì yêu mà để người khác lợi dụng thật đáng buồn, vì tình yêu sẵn sàng lao đầu vào biển lửa.

Đúng là không phải ai cũng có cuộc sống màu hồng, Ôn Nhan đứng lên, hơi cong cong đôi mắt, cô không phải người ngốc, cái gì cô cũng rất rõ ràng.

....

Ngày hôm sau.

" Đây là kịch bản của em. " Lý Cường ngồi xuống, uống ngụm trà: " Bởi vì sắp sửa quay rồi, phải thật nhanh tiến vào đoàn quay, tuần sau sẽ đi thử nhân vật, lúc đó anh sẽ đưa em đi. "

" Vâng. " Ôn Nhan nhận lấy kịch bản, có hơi ngại ngùng rót thêm một ly trà đưa cho hắn: " Lý ca, để anh phải lo lắng rồi. "

Cô biết, cô mới vào nghề không bao lâu mà đã được vai nữ số bốn là đã không dễ dàng rồi, hiện tại cô lại nói một câu muốn bỏ vai này đi, đúng là có hơi ngại.

Lý Cường nhận lấy ly trà, không biết vì sao tự dưng có cảm giác mình thật vĩ đại, cái bụng bia như cũng muốn to ra: "Giờ em biết Lý ca tốt thế nào rồi chứ? "

"Nhưng mà, đúng là ánh mắt em không tồi, vai nữ số ba này mà diễn tốt thì đúng là xuất sắc. " Hấn đem ly trà đặt xuống bàn, ánh mắt lóe lên một tia sáng, câu nói như đang muốn nói tới một hàm ý khác: " Nghe nói...biên kịch còn chưa chỉnh sửa kịch bản lần cuối cùng. "

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan lóe lên một tia sáng.

"Nhưng mà em cũng không nên cao hứng quá, vì có được diễn vai này hay không còn phụ thuộc vào em nữa. "

Còn đang đắc ý, thì một giọng nói từ đâu vọng ra: " Việc tranh vai diễn không phải là việc anh nên làm sao? "

Cái gì mà hấn nên làm, hấn là người đại diện chứ có phải diễn viên đâu.

Nét mặt Lý Cường cứng đờ, có hơi sợ hãi nhìn về phía đó, một người phụ nữ tóc ngắn đang bê mâm từ phòng bếp ra đặt lên bàn ăn: " Còn ngồi đó mà nhìn, không biết ra giúp em sao? "

Lý Cường đứng lên đi về phía phòng bếp, cuối cùng không nhịn được còn ca thán một câu: " Không phải em không cho anh vào phòng bếp hay sao. "

Nhưng mà cô ấy có một tật xấu, đó là khi cô ấy nấu cơm thì dù là ai cũng không được lại gần, đặc biệt là đàn ông, cô ấy như vậy thì ai dám giúp.

Ôn Nhan tự giác đứng dậy đi về phía nhà bếp, nghe được câu người đại diện của mình nói, liền không nhịn được hơi giương khóe miệng.

Quả nhiên giây tiếp theo liền truyền tới giọng nói: " Lý nhị cậu! Anh vừa nói gì anh nói lại lần nữa xem nào. "

Nói như thế nào nhỉ, cô ấy là giáo viên...Làm việc tương đối khắt khe, không cho cơ hội phản bác.

Hôm nay cô tới đây, thân là người đại diện, chính là muốn cô tới đây để an ủi cô đôi chút. Nhưng nói thật, hấn chính là không có thiên phú trong việc an ủi người khác.

Nhưng mà nghe hấn nói, cảm giác khẩn trương lại mọc lên trong lòng Ôn Nhan, tổng cảm giác vẫn là còn nghĩ mình non kém.

Cho nên bắt tri bắt giác...cô ăn nhiều.

Ôn Nhan dùng tay xoa xoa cái bụng no căng của mình, nhưng sau đó lại vì giữ hình tượng liền ngồi im re.

Cô vừa thưởng thức những món ăn, xong còn lúi độn thoại ra lớt một chút.

[Tiên hiệp đạo] là bộ phim được làm lại, vốn đã có sẵn một lượng fan, phim lại còn quy tụ những tiểu thịt tươi và tiểu hoa đán đang hot, chưa vội nói tới kỹ thuật diễn, chỉ riêng fan thôi cũng đã đem tới cho phim nhiệt lượng không ít.

Bắt đầu tới nay sẽ có phim, một số fan của tiểu thịt tươi cùng fan nguyên tác đã bắt đầu bàn tán về nội dung phim.

" Vương tử là chồng tôi ": Chồng của tôi là đẹp trai nhất! Có chồng tôi diễn nhất định tôi phải xem.

" Gửi một con dao lớn ": Vì cốt truyện vẫn còn giữ nguyên, hy vọng không làm hỏng hình tượng nữ thần của tôi.

Fan của tiểu thịt tươi thì rất chờ mong bộ phim còn fan nguyên tác thì hầu như cảm thấy lo lắng bất an nguyên tác có bị hỏng không, có người còn đã nhắm mũi tên về phía cô, nhưng càng làm thế thì bộ phim càng được chú ý nhiều hơn.

Đã 8 giờ.

Sau quảng cáo sữa bò, màn hình dừng lại một chút thì tiếng nhạc vang lên, hình ảnh hai thanh kiếm giao nhau xẹt qua ánh lửa, màn ảnh bỗng nhiên mất dần, lại hiện lên hình một nữ tử mặc y phục đen cùng nam tử kia bốn mắt nhìn nhau, trong mắt yêu hận lẫn lộn. Hình ảnh lại biến mất, hình ảnh một cây hoa đào hiện ra, một nữ tử y phục xanh ngói đầu lại nhìn, chậm rãi nở một nụ cười, đôi mắt đào hoa long lanh nước.

Ánh sáng tỏa ra, sau cùng hiện ra ba chữ [Tiên hiệp đạo]

Hai tập đầu cô có diễn, toàn bộ quá trình cô khá căng thẳng, cô đang chờ điện thoại của người đại diện.

Quả nhiên, vừa qua mười hai giờ một chút, di động cô liền vang lên, giọng nói người đại diện truyền tới: " Ôn Nhan! Em đoán xem rating phim có cao hay không? "

Vừa nghe thấy thanh âm bên kia, Ôn Nhan thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã nói rồi bật cười: " 2,83% "

Ngữ khí của anh có hơi kích động: " Qua cả 2% em biết không. "

Hiện tại phim truyền hình mà được thể này thì thứ nhất là phim hợp với quần chúng, hai là kịch bản tốt, chứ chưa nói tới điều thứ ba.

" Anh nói em nhất định sẽ hot mà. " Người đại diện cứ kích động không ngừng, cứ lo lắng không yên: " Hiện tại trên weibo bài khen em có nhiều, cũng có người xin lỗi vì nói em dùng quy tắc ngầm, thật không nhận được anh phải đi xem lại đã. "

Ôn Nhan cùng người đại diện cúp máy, cô mở weibo lên xem

Quả nhiên, phim nằm trong top ba hot search trên weibo.

Top hai là nói về một đôi công bố việc ly hôn.

Đứng đầu bảng chính là từ khóa về Cổ Cảnh Ngự.

Ôn Nhan ấn vào từ khóa " Cổ Cảnh Ngự, việc khiến anh lên top là việc có người chụp được ảnh anh lúc đứng đợi thang máy.

Chả có sự việc nào xoay quanh anh cả

.... Đầu năm nay, chỉ có vậy cũng lên được top đầu weibo sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tổ tông! Cậu có mối tình đầu rồi sao!

Edit: Cải Xanh

Mấy ngày nay, nếu nói cái gì là hot nhất, thì đơn giản đó là Tiên Hiệp Đạo.

Ở trường học, hay ở mọi nơi có thể thấy các bạn trẻ đi đâu cũng đang bàn tán về bộ phim Tiên Hiệp Đạo, bàn tán về nhân vật Như Tuyết, Minh Lan, phở lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng nghe thấy nhạc phim, hình ảnh của Như Tuyết, Minh Lan cũng được treo khắp nơi.

Thậm chí nếu người nào không biết đến Tiên Hiệp Đạo thì không có cách nào có thể xen vào cuộc nói chuyện.

Mấy ngày nay, mỗi bước chân của người đại diện Lý đều mang theo gió, tinh thần sáng khoái cầm điện thoại, ngay cả lúc ăn cơm cũng không bỏ xuống được.

".... Thực ngại quá, thời gian này lịch trình không kịp sắp xếp... Đúng đúng, nếu có cơ hội, hẹn lần sau có thể hợp tác."

Cuộc gọi vừa kết thúc, người đại diện Lý còn chưa kịp chuyển máy, đã có một cuộc điện thoại khác gọi tới, lúc này người đại diện Lý lại một lần nữa nhắc điện thoại để bên tai, lên tinh thần, " Alo? Chào ngài..."

" Ui da, đúng đúng..."

Không biết bên kia nói gì, về mặt Lý Cường tràn đầy mừng rỡ, ".... Đương nhiên là có thời gian, ngày mai chúng tôi sẽ tới công ty."

" Được, hẹn lúc đó gặp. "

Cúp điện thoại xong, Lý Cường nắm tay, bắt đầu gọi điện cho Ôn Nhan.

Ngược lại Ôn Nhan có chút kinh ngạc, cô biết là gần đây Tiên Hiệp Đạo nổi tiếng, nhưng mà cô không nghĩ ra, chuyện gì mà khiến Lý ca không kịp đợi đến lúc trời tối, thời gian trễ như vậy lại gọi đến.

Xoa xoa bàn tay, lúc này Ôn Nhan mới nhận điện thoại, " Lý ca."

" Hey! " đừng nhìn về ngoài Lý Cường mà đánh giá, tính tình vô cùng hòa nhã, là một người hiền lành ấm áp, nhưng công việc mà lại để đến ngày mai tuyệt đối không phải là tính tình của hắn, " Tiểu Nhan, có biết hệ liệt < Tâm lý > của Lý đạo diễn không? "

Ôn Nhan hơi kinh ngạc, " Đương nhiên em có nghe qua."

Lý Vệ là đạo diễn, đạo diễn số một của quốc nội, cho dù là ở nước ngoài cũng có địa vị nhất định.

< Tâm lý > là một trong những bộ phim của ông, cũng là bộ phim kinh điển nhất của ông, năm đó ở trong nước Cổ Cảnh Ngự đột nhiên xuất hiện, cán quét các giải thưởng trong nước, nhờ vào bộ phim < Tâm lý > này.

Ôn Nhan do dự một lúc, mới nói: " Sao vậy, Lý ca, anh có tin gì sao? "

" Đúng vậy! " Người đại diện ha ha cười, " Công ty chúng ta có một cơ hội để thử sức, cuối cùng quyết định lần thử sức này dành cho em."

" Thế nào, ngạc nhiên vui mừng không? "

" Kinh ngạc vui mừng chứ." Dĩ nhiên là Ôn Nhan ngạc nhiên, nhưng mà trong đầu cũng đồng thời đưa ra nghi vấn, " Tại sao lại đưa cho em vậy?"

Dù nghĩ thế nào thì cơ hội cũng chẳng tới lượt cô. Tỉnh Vũ thành lập chưa lâu, nhưng nghe đồn rất có thể lực, nên nó dần dần đã trở nên vững chắc hơn và cạnh tranh với hai nhà khác, số nhân viên cũng không ít.

Đã có diễn viên thần thánh nào đó nói rằng họ không cần tài nguyên của công ty cũng có thể tự lấy được cơ hội thử sức này.

Tuy nhiên trong công ty cũng có nữ minh tinh nổi tiếng, chính là Diệp Như Ca tiểu hoa đán nổi tiếng nhất gần đây, trong tay cũng chỉ thiếu một cái cup diễn viên, dù nghĩ thế nào cũng không tới lượt cô.

Trừ khi.

Diệp Như Ca xảy ra chuyện.

Lý Cường nghe lời cô nói, vẻ mặt hơi cứng lại, nhưng trong sự kích động cũng nhanh chóng khôi phục, do dự một lúc. " Không có việc gì, cơ hội này không được phép bỏ qua, cho dù như thế nào thì chúng ta vẫn cứ nhận là được rồi. Về phần nguyên nhân, ngày mai tôi đi thăm dò một chút."

" Được." Ôn Nhan cũng không hỏi nhiều vấn đề này, bản thân cô cũng chỉ là tiện hỏi một câu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cơ hội này chắc chắn phải bắt được.

Người đại diện sau khi thông báo thời gian ngày mai cô phải đến công ty thì liền tắt điện thoại, suy nghĩ một lúc gọi đi một cuộc điện thoại.

...

Ngày thứ hai.

Ở công ty.

Cô gái ở đại sảnh cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng, đưa mắt nhìn bóng lưng dài đi xa, chỉ vào lúc không có người, ánh mắt không kiềm chế được liền sáng rực.

Cố ảnh đế!

Không biết hôm nay có chuyện gì tốt, mà ngay cả Cố ảnh đế quanh năm không tới công ty cũng tới.

Thang máy trực tiếp đi lên tầng cao nhất, Cố Cảnh Ngự tháo kính râm tùy ý ném trên bàn, có chút lười biếng ngã ra phía sau, lại nhìn sang thư ký đứng bên cạnh, giọng nói trầm thấp, " Cho tôi một ly cà phê, không thêm đường."

Người ngồi phía sau bàn làm việc liếc mắt, " Cậu đứng là không khách khí gì cả." nói ra ra hiệu bảo thư ký nghe theo.

Nhịp tim của thư ký đập mạnh, cố gắng bình tĩnh đi ra ngoài, đầu má, thanh âm thật dễ nghe!

Cố Cảnh Ngự nhấp một ngụm cà phê trong tay, ngón tay thon dài đảo qua vành cốc, không đếm xỉa tới cái liếc mắt của hắn ta: " Có việc thì nói."

Đôi mắt nam nhân trừng lớn, " Tôi nói này Cố Cảnh Ngự, cậu còn nhớ tôi là anh em không vậy hả? "

Công ty còn một nửa là của hắn, hắn muốn gặp cậu ta một lần thì cần phải có chuyện gì sao?

Cố Cảnh Ngự cong môi, đôi mắt nheo lại uống một hớp trà, trêu đùa nói, " Không nhớ rõ."

Tần Phi Vũ trừng mắt nhìn anh một cái, liền bật cười.

Đúng là xấu tính.

Hắn bắt đầu nói chính sự, " Diệp Như Ca trèo lên Tổng thị, muốn đổi công ty cậu biết chưa?"

Nguyên nhân Diệp Như Ca muốn đổi công ty cũng là vì hắn, trong vòng giải trí Tổng thị là hạng nhất nhì, tuy hắn đã sớm đoán trước được rồi, không chắc chắn sẽ có ảnh hưởng gì, nhưng cứ chuẩn bị trước cũng tốt.

" Ừ."

" Bây giờ cậu định làm gì? "

Cố Cảnh Ngự bộ dáng hơi hốt, hơi chuyển động cái chén, thanh âm lười nhác, mang theo chút giọng mũi, "... Hà? "

Làm cái gì?

" Vậy mà cậu lại phản ứng như này? " Tần Phi Vũ hơi bất ngờ, nhưng lại giống như dự đoán, cảm giác xấu ngày càng lớn.

" Cậu muốn tôi phản ứng thế nào? "

Tần Phi Vũ tốn hơi thừa lời nói, " Cậu cũng không xem, đến lúc đó nói với truyền thông như nào sao? "

Cố Cảnh Ngự nhấc chân dài như là chuyện đương nhiên, phát ra tiếng cười trầm thấp.

" Cứ đến thôi. "

Đúng như dự đoán.

"... Cậu còn mong chờ? " đột nhiên Tần Phi Vũ cảm thấy nhức đầu, " Không phải cậu lại muốn oán giận trực tiếp chứ!? "

Mẹ kiếp trong bọn họ cuối cùng ai mới là đương sự?

Hắn xoa bóp trán, đột nhiên hiểu ra vì sao anh cả lo chuyện gia đình nghiêm túc như vậy, chưa già mà đã yếu rồi.

Cố Cảnh Ngự đặt cốc xuống, kết một tiếng, nhú mồm nói, " Không có việc gì đâu. " suy nghĩ một lúc lại thờ ơ nói thêm một câu, " Đừng lo lắng. "

Đừng lo lắng! Đúng là tức chết!

Tần Phi Vũ tròn mắt tức giận, khoát tay một cái, " Đi thôi đi thôi. "

Biết là sẽ như vậy.

Suy nghĩ một lúc lại làm mặt lạnh, người anh em của Tần Phi Vũ vậy mà lại Diệp Như Ca tính kế.

...

Dương Phàm đang ở ngoài cửa, thấy anh đi ra liền hỏi xảy ra chuyện gì.

Cố Cảnh Ngự đeo kính lên, cũng không nói dối hắn, Dương Phàm là đi theo Cố Cảnh Ngự đã lâu, chút chuyện này cũng không để trong lòng, vẫn còn có tâm tình đến phòng nghỉ đối diện để lấy đồ.

Hắn luôn cảm thấy, trái tim mình đã luyện tập được nhiều, muốn làm cho hắn hoảng sợ e rằng cũng khó.

Bất quá nói xong lời này giấy tiếp theo liền thay đổi sắc mặt.

Vừa lấy điện thoại ra xử lý một vài công việc, tiện cùng Cố đại tổ tông nói tiếp theo là lịch trình đi liên hoan phim, đúng lúc này thang máy đình một tiếng, Dương Phàm phát hiện nam nhân bên cạnh đột nhiên lại dùng chân...

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái cùng người đại diện béo mập đi ra, đưa lưng về phía bọn hắn đi ra ngoài.

Trong mắt Dương Phàm thoáng qua một tia kinh ngạc, tiếp theo lại phát hiện điều gì không đúng.

Con gái người ta cũng đã đi xa, vậy mà đại ảnh đế vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng ấy không biết suy nghĩ điều gì, Dương Phàm liền sững sốt, trêu đùa nói, " Sao vậy, không định đi sao? "

Cố Cảnh Ngự cười thâm nhìn hắn, " Đúng vậy. "

Dương Phàm không nghĩ tới anh sẽ thừa nhận, về mặt từ từ cứng lại, lập tức chấn động, " Cậu nói cái gì...?! "

Ý thức được âm thanh của mình quá lớn, Dương Phàm liền hạ thấp giọng nói, " Không phải cậu trêu tôi chứ? Hai người sao lại biết nhau, sao tôi không biết? "

Nhớ lại sinh hoạt của anh còn sạch sẽ hơn so với cậu, một cái suy nghĩ liền xuất hiện trong đầu, hắn có chút hà hê nói, " Không phải là cậu thâm mến người ta chứ!? "

" Sao lại biết nhau vậy? " Cố đại ảnh đế cười như không cười, thanh âm trong giọng nói như mang theo sự hấp dẫn mê người: " A, quen biết trong thang máy. "

Không để ý về mặt cứng đờ của Dương Phàm, đôi mắt tràn đầy sóng nước của Cố đại ảnh đế như suy nghĩ, lại cười híp mắt quăng thêm một câu: "Tôi nhất kiến chung tình."

Dứt lời liền đeo kính lên, chân dài chuẩn bị bước về phía phòng làm việc của tổng giám đốc...

Dương Phàm về mặt vận vẹo, nhào tới, "Tổ tông của tôi ơi! "

Sao không để hấn chết đi!!

...

Lý Cường và Ôn Nhan được tổng giám đốc khích lệ, cũng không lâu lắm, lời ra lời vào ý tứ đều là công ty đối với hai người tốt như vậy không muốn bị phản bội, còn ẩn ý rằng những người phản bội đều không có kết quả tốt.

Cặp mắt đào hoa của Ôn Nhan hiện lên một mảnh sương mù, che khuất đầy mắt như có điều gì phải suy nghĩ.

Lý Cường nhìn bộ dáng của cô không biết đang suy nghĩ điều gì, cho rằng cô hơi khẩn trương, liền an ủi nói, "Không cần để trong lòng, miễn là chân trước không định rời khỏi công ty, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay công ty cũng sẽ không ngăn cản."

Ôn Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu, thoải mái nhìn người đại diện, có chút dờ khóc dờ cười, cũng chỉ có thể gật đầu.

"Được, em biết rồi. "

Sợ hấn lại tiếp tục, Ôn Nhan tạm thời buông tha chuyện này, liền nói sang chuyện khác, "Lý ca, công ty chúng ta có giáo viên dạy vũ đạo không? "

"Bộ kịch cung đình nữ diễn viên số ba thông thạo vũ đạo, thời gian thử sức còn vài ngày, em muốn tập luyện một chút. "

Trước đây cô cũng từng học qua vũ đạo, nhưng đã lâu không luyện tập, nên cảm thấy không quen.

"Có chứ." người đại diện liền bật cười, "Phòng tập công ty chúng ta nổi tiếng là tốt nhất, hôm nay em tự mình tập luyện một chút, ngày mai tôi sẽ tìm giáo viên cho em. "

Đúng như người đại diện nói, phòng tập rộng rãi sáng sủa, những đạo cụ cần đến đều có, phần lớn trong phòng cũng không nhiều người, cũng chỉ có một hai gương mặt lạ đang tập trước gương. Ôn Nhan tìm một phòng tập trống, đẩy cửa đi vào.

Hít vào một hơi, đầu tiên vận động cơ thể, sau đó bắt đầu mở nhạc cần dùng.

Từng chút một hồi tưởng lại vũ đạo, hướng về phía gương thay đổi tư thế.

Đè chân dưới thất lưng, xoay tròn.

Lúc bắt đầu vẫn còn chậm, từ từ kỹ thuật tiến bộ, càng múa càng cảm thấy hài lòng, bàn chân di chuyển nhẹ nhàng theo nhịp, tay áo cánh sen để lộ ra cánh tay trắng, chân váy giản dị, mỗi động tác đều tự nhiên mà trôi chảy, đơn thuần như có một loại độc.

Mà đúng lúc này.

Cố đại ảnh đế vừa thoát khỏi người đại diện nhà mình đang đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lòng dạ hẹp hòi

Edit: Cải Trắng

Lúc đầu anh muốn đẩy cửa vào xem nhưng mới mở được một nửa liền dừng lại.

Trong con người đen nhánh, xuất hiện một người con gái đang tạo nhã xoay người, đôi mắt hơi rũ xuống, như là đang phản chiếu ánh sáng quanh mình.

Đến khi kết thúc, Ôn Nhan ngừng lại, hô hấp hơi loạn, cô cầm lấy khăn ướt bên cạnh lau mồ hôi trên người, đã lâu cô không múa nên giờ động tác không được dứt khoát, miễn cưỡng lắm cô mới có thể múa được.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Ôn Nhan nhìn qua, cảm thấy hơi kinh ngạc: " Có tiền bối? "

Người đàn ông đứng ở cửa dáng người thẳng, đôi chân thon dài, có thể nói đây là ti lệ cơ thể hoàn mỹ nhất, đôi mắt thâm thúy, khóe miệng nhếch lên như có ý cười, làm cho anh mang một dáng vẻ trầm ổn nhưng lại mang theo cảm giác ưu nhã gọi cảm không nói thành lời.

Đây chính là người cho bao nhiêu người si mê điên cuồng - Cố Cảnh Ngự.

Cũng là người có ảnh chụp trộm được phát tán lên weibo đã trào lên top mà áp chế hết mọi người xuống.

Bất quá trước kia Ôn Nhan chưa từng thấy anh ngoài đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ có gặp mặt trực tiếp như thế này mới có thể cảm nhận được nị lực của người đàn ông này lớn như thế nào.

Khóe môi Cố Cảnh Ngự mang theo ý cười, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, còn vuốt vuốt cằm: " Cô là Ôn Nhan? "

Ôn Nhan cảm thấy mình đứng là thụ sủng nhược kinh (*), cô cũng không che giấu điều đó, cung kính nói: " Vâng. Chào anh, tiền bối. "

Thụ sủng nhược kinh (): được yêu thương mà lo sợ, được yêu thương mà vừa mừng vừa lo.*

Không phải là cô đang tự hạ thấp chính mình mà là vì sự thật ngay trước mắt không thể cãi, khoảng cách giữa cô và Cố Cảnh Ngự như trời với đất, anh nhớ kỹ tên cô, đã là một điều quá vi diệu rồi.

Thái độ này của cô làm ánh mắt anh xẹt qua một tia lạ lùng, ha ha, cô không rõ anh là người hôm đó.

Ánh mắt anh hơi nguy hiểm, nhưng một giây sau liền trở nên bình tĩnh như không có gì, khẽ cười nói: " Đều là người cùng công ty mà, không cần khách khí như vậy, nếu như không ngại thì cứ gọi một tiếng sư huynh là được. "

Ôn Nhan khựng lại, trong lòng cô quay như chong chóng, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, ngoài miệng từ chối: " Thế thì thực sự không biết xấu hổ rồi tiền bối..."

Người kia khẽ cười một tiếng, thanh âm trầm ấm đầy từ tính: " Không cần phải như vậy, cùng công ty mà, gọi tiền bối nghe xa cách quá. "

Nói xong, anh liền nhướn mày: " Lẽ nào, trước mặt Tiểu Nhan thì tôi đã có tuổi rồi? "

Ôn Nhan tươi cười tới cứng đờ cả mặt: " Nào có, Cố sư huynh cứ nói đùa, chỉ là cảm thấy thụ sủng nhược kinh thôi. "

Nếu lúc này mà có Dương Phàm ở đây, nhất định hẳn ta sẽ phun vào mặt anh một câu, cái gì mà cùng công ty kêu tiền bối là xa cách, công ty bao nhiêu người như vậy, có ai dám gọi anh là sư huynh à?

Tổ tông này chẳng lúc nào không oán giận cả, chả giữ mặt mũi gì cho anh cả.

Chỉ là lúc này anh trốn hẩn đi rồi, anh hài lòng gật gù đầu, đáy mắt xẹt qua một tia狡 hoạt: " Nghe nói người được công ty chọn đã định rồi, nên tôi tới đây xem, Ôn sư muội có việc gì cần hỏi cứ nói. "

Nói xong, anh vô cùng hứng thú cười cười: " Không biết sư muội định diễn cảnh đánh nhau như thế nào? "

Nghĩ tới [Tâm lý] và Cố Cảnh Ngự cũng có chút quan hệ, Cố Cảnh Ngự có vẻ sẽ đóng vai nam chính cho hệ liệt này, Ôn Nhan chớp chớp mắt, nghe rõ ý tứ trong lời nói của anh, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của anh, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

" Cảm ơn sư huynh. " Ôn Nhan trong lòng vô cùng cảm kích, đôi mắt đào hoa như đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Khi các cô đi thử vai, cũng không biết cụ thể sẽ diễn thế nào, có một chút quan hệ với bên trên mà có được gợi ý cũng không tồi.

Dù có phải tập luyện diễn vất vả, cũng sẽ không từ chối.

" Không cần cảm ơn. " Trong lòng anh chả có chút chột dạ nào cả, đôi mắt thâm thúy của anh chợt lóe lên ý cười rồi rất nhanh biến mất.

Dương Phàm đứng lúc này lại xuất hiện, một màn tình cảm dịu dàng đập ngay vào mặt.

Hắn quả thực đang sợ ngây người.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được, Cố Cảnh Ngự chính là một ví dụ điển hình.

Đừng nhìn bề ngoài đánh giá anh là một người trầm ổn ưu nhã là một người đẹp như ngọc, trên thực tế thì anh là một tiểu tổ tông bụng dạ hẹp hòi lại còn đen tối, chưa kể tới còn rất gian tà, hẳn vừa mới khóc lóc ní non anh lắm mới ngăn được anh lại, ai mà ngờ chỉ trong chớp mắt lại thấy anh biến mất không còn tăm hơi.

Hắn đi vào phòng nghỉ của tổng giám đốc tìm anh cũng không thấy, liền đoán ngay ra là anh đã đi theo Ôn Nhan rồi.

Trên đường hẳn đi tới đây thiếu chút nữa trái tim nhỏ bé của hẳn đã bay ra ngoài, vậy mà vừa tới đây liền cho hẳn nhìn thấy cảnh này?

Gặp ma sao??

Lại nhìn thêm một lúc, phát hiện hai người ở bên trong đang trò chuyện rất vui vẻ, thấy thế trái tim của hẳn mới an ổn đôi chút, nhưng vẫn cảm thấy hơi quái dị.

Chẳng lẽ....anh đã làm chuyện xấu gì rồi à?

Dương Phàm đưa tay gõ cửa, xong đẩy cửa vào, cười nói: " Cảnh Ngự. "

Ôn Nhan đột nhiên cảm thấy thanh âm này có hơi quen thuộc, tựa như cô đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải, nhưng mà chưa kịp nghĩ ra thì đã có một ánh mắt nhìn vào cô, một người đàn ông nhả nở một nụ cười với cô: " Chào cô, tôi là Dương Phàm. "

Ôn Nhan ngay lập tức biết được người tới đây là ai, cô thu lại ý nghĩ của mình, áp chế nghi hoặc của mình xuống, gật đầu: " Xin chào Dương ca, tôi là Ôn Nhan. "

Có khả năng là có giọng nói gần giống nhau đi.

" Không biết là lúc này đã cùng Ôn Nhan nói cái gì, hiem khi tôi thấy tâm tình cậu ấy lại tốt như vậy. " Nói xong vẫn không quên trêu ghẹo người đang vô cùng ưu nhã đứng bên cạnh hẳn.

Anh cười như không cười: " Không có gì, chỉ là muốn thử một chút, cùng Ôn Nhan tiểu sư muội nói về bộ phim [Tâm lý] "

Tiểu sư muội?

Dương Phàm phải kiềm chế lắm sắc mặt mới không thay đổi, còn thảo luận?

Hắn không biết từ lúc nào anh trở nên tốt như vậy?

Cuộc trò chuyện này cũng không kéo dài được bao lâu.

Dù sao thì không phải là quen thân cho lắm, Ôn Nhan cảm thấy luyện tập tới đây rồi cũng tạm ổn nên liền tạm biệt và rời khỏi đó, tới lúc về nhà cô mới có thể đem tâm trạng kích động của mình áp chế xuống. Đầu óc cũng thanh tỉnh hơn nhiều.

Giờ tỉnh một chút, nếu cô không nắm được kịch bản lần này, thì có thể coi đây là một đoạn rèn luyện diễn xuất, không tới nỗi nào, cứ coi như là diễn xuất một đoạn ngắn thôi là được.

Ôn Nhan rửa mặt xong nhìn chính mình trong gương, hơi hơi mỉm cười, hiện giờ cô có thể thử diễn kịch cung đấu kia được rồi.

....

Sau khi cô rời đi, Dương Phàm cũng theo anh mà rời khỏi đó, lúc vừa tới bãi đỗ xe, hẳn liền đem câu hỏi đang mắc nghẹn trong lòng mình nói ra: " Cậu thật sự đi tới để chấm điểm cho người ta? "

Đây là người đã đem anh nhốt ở ngoài cửa thang máy, dựa theo tính tình của tiểu tử tông này thì không mang thù là chuyện lạ, đã không trả thù thì thôi, còn chỉ điểm?

Dương Phàm nhúm mày: " Cậu không đùa đó chứ? "

Chẳng lẽ anh nói nhất kiến chung tình không phải là thuận miệng nói bừa?

Anh ngồi vào trong xe, đôi chân thon dài tùy ý vắt qua, lười biếng dựa cả người vào ghế, không thèm liếc mắt nhìn hẳn, nói: " Cậu đoán xem? "

Dương Phàm ngây người ra, hẳn đã hỏi rồi còn muốn hẳn đoán?

Khởi động xe, để xe chạy từ bãi đỗ đi ra hòa vào lòng đường đông đúc, Dương Phàm vẫn không nhin được, liền nói: " Muốn tôi đi hỏi Lý Cường một chút không? "

Nhờ đâu là sự thật,.... thì để bọn họ còn được chuẩn bị tâm lý, về sau nhờ đâu bị phanh phui sự thật còn dễ dàng ứng phó.

Cổ Cảnh Ngự nhìn hẳn một cái, thanh âm mang theo sự lười biếng: " Có thể thử hỏi đi. "

Không đợi người đại diện của mình kịp phản ứng, anh liền cười như không cười bồi thêm một câu nữa: " Họ đang tìm giáo viên dạy diễn thì phải, cậu giúp họ tìm thử xem. "

Vốn dĩ Dương Phàm đang định cười nhạo anh là yêu đơn phương nhưng tới câu cuối cùng thì hẳn lập tức về mặt trở nên lòi lõm, nếu hẳn nhớ không

nhằm thì...

[Tâm lý] không có cảnh đánh nhau?

Dương Phàm quả thực như vừa bị ném trứng vào, hấn làm sao hấn không biết chứ?

Đây là con mẹ nó cố ý chỉ nhằm mà.

" Cậu không sợ sẽ gây thù sao? "

Nhờ đâu tới lúc đó tiểu cô nương nhà người ta đi thử vai mà thấy không phải thì...

Anh dùng ngón tay thon dài khẽ vuốt vuốt cằm, nhưong mày, ung dung khẽ cười: " Có nhiều kỹ năng trên người càng được chứ sao. "

Tóm lại là chẳng cần dùng tới kỹ năng, vẫn là sớm muộn gì cũng phải học.

Dương Phàm đen mặt quay vòng tay lái, chửi thề, như thế có giống nhau sao?

Nhìn người kia bộ dáng lười biếng thanh thản, hấn có chút nhịn không được, muốn phun ra một câu: " Cậu nên hy vọng là cậu sẽ không thích thật lòng cô ấy đi. "

Bằng không việc này mà xảy ra thật thì cậu ta cứ xác định yêu đơn phương cả đời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ở chung?

Edit: Cải Trắng

Hai ngày sau, là tới thời gian thử máy cho kịch bản cung đấu.

Bởi vì cô có kịch bản hơn nữa còn luyện tập rất nhiều, diễn xuất của cô cũng khá lên, cô nắm bắt được nhân vật này tương đối nhẹ nhàng.

Có thực lực mới là có được mọi thứ.

Ngay từ lúc đầu thử vai, đối với cô đạo diễn cũng không để lộ ra vẻ mặt gì, không nói cũng chẳng cười, nhưng khi cô diễn xong cũng gật gật đầu, coi như là nhân vật của cô đã được thông qua.

Lúc này, Ôn Nhan mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nói thật, nhìn như vậy nhiều người cảm thấy tò mò những gì đạo diễn nghĩ, lại không nhịn được có chút khản trương.

Đoàn phim cung đấu hiện nay thời gian làm việc tương đối nhanh, mới thử máy không bao lâu liền có người gọi điện lại cho cô thông báo rằng nhân vật của cô đã thông qua, vài ngày sau sẽ chính thức khai máy.

Tin tức này cũng ngay lập tức được công bố ra bên ngoài.

Bộ phim tiên hiệp kia còn chưa hết thời gian quảng bá, cô lại được nhận thêm vai diễn ở bộ phim mới, lượng fan trên weibo của cô cũng tăng lên 600 vạn, đây tuyệt đối không phải là con số nhỏ, đợi đến khi cô hot thật sự thì khẳng định con số sẽ còn tăng mạnh nữa.

Trước kia có khá nhiều cư dân mạng lan truyền tin rằng cô dùng quy tắc ngầm để nổi lên, giờ cảm thấy xấu hổ, tới Lý ca cũng treo hashtag là # chúng ta nợ Ôn Nhan một lời xin lỗi #, hấn đối với cô là bảo vệ rất tốt.

Fan thì không nhất thiết phải luôn trung thành nhưng mà hiện tại cô bắt đầu có những fansite đi theo rồi, nằm rải rác khắp nơi.

Lúc này bọn họ đối với Ôn Nhan vẫn còn hơi ngượng ngùng, nhưng khi nghe tin cô tham gia vào tổ phim, tuyên truyền phim thì bọn họ lan truyền thông tin rất nhanh, có chút còn đề ép các tin về những tiểu hoa đang nổi khác.

Người ngoài có thể nhìn được, bây giờ cô rất thành công thu hút sự chú ý.

Lý Cường là một người đại diện có dày dặn kinh nghiệm, hấn biết những lúc như thế này sẽ phải làm thế nào, bây giờ là phải tranh thủ chọn mấy vai diễn chứ không phải là tiếp nhận những hợp đồng quảng cáo.

Hắn một bên an bài người phối hợp cùng với fan tuyên truyền hình ảnh của cô, giúp cô giữ được độ hot, một bên hướng dẫn fan những việc cần làm cũng như dặn họ chú ý an toàn, phải bảo vệ mình.

Luôn luôn phải chú ý những tin tức trên mạng, cả ngày so với Ôn Nhan cũng mệt không kém.

Ôn Nhan nhìn bộ dáng hắn đang chăm chăm nhìn điện thoại, buồn cười lắc lắc đầu, tự mình kéo hành lý đi vào sân bay. Một lúc sau, người đại diện mới đuổi kịp theo cô, không biết là trong điện thoại đang xem cái gì mà cứ tùm tùm cười.

Ôn Nhan liếc hắn một cái, xong lại tiếp tục đi về phía trước, cho tới khi người đại diện đuổi kịp tới đi bên cạnh, cầm lấy chai nước mà tu ừng ực.

Hắn cũng không có ý định giấu diếm cái gì với cô, tới liền cùng cô nói chuyện, hiện tại hắn đã từ chối hầu hết những hợp đồng quảng cáo gần đây, lịch trình của cô giờ chỉ có nửa tháng vừa thử ống kính vừa quay phim thẳng tới khi kết thúc bộ phim, còn lại những cái khác đều không có, thời gian này tốt nhất nên chỉ đi diễn thôi.

Ôn Nhan đương nhiên sẽ không phụ sự chờ mong của hắn.

Khi tới đoàn làm phim, trừ bỏ những lúc phải quay cảnh, cô đều kê ghế ngồi bên cạnh đạo diễn xem những thước phim đã được quay, âm thầm rút kinh nghiệm diễn.

Ai mà chẳng thích những người luôn làm việc một cách nghiêm túc, đạo diễn vì thế mà sắc mặt càng ngày càng tốt, thỉnh thoảng cũng chiếu cố cô một chút, mà những diễn viên khác cũng hết sức nỗ lực, vì thế mà công sức bỏ ra không ít, không khí đoàn làm phim cũng không tồi.

.....

Nửa tháng sau.

Vì ngày hôm sau phải đi thử ống kính cho bộ phim " Tâm lý " cho nên cho nên cô sớm từ đoàn làm phim trở về nhà.

Trên đường về nhà.

Cô ngạc nhiên phát hiện ra, màn hình lớn trên đường cách đó không xa, là hình ảnh của Cố Cảnh Ngự.

Theo như tin tức được đưa ra thì Cố Cảnh Ngự hình như được giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất.

Lại nói, mấy ngày này rất nhiều lễ trao giải điện ảnh diễn ra.

Mấy ngày này cô có chút mơ mơ hồ hồ, vì quay phim mà cô dường như không cập nhật tin tức mấy nên như là bị ngăn cách thế giới với mọi người, vì không cập nhật tin tức nên những tin tức liên quan tới điện ảnh cô cũng không biết, Ôn Nhan vỗ vỗ đầu, suy nghĩ một hồi, hay là cứ gửi một tin nhắn qua cho anh đi.

Dù thế nào thì, Cố Cảnh Ngự cũng đối xử với sư muội như cô khá tốt, về tình về lý gì thì cô cũng nên chúc mừng một chút cũng không sao đâu.

.....

Anh đang nằm trên ghế dựa, đột nhiên nghe thấy tiếng ting ting ting phát ra.

Cuốn sách úp lên mặt rơi xuống dưới, anh hừm một tiếng, mở mắt ra, nhặt lấy cuốn sách ném lên bàn, cầm lấy điện thoại di động.

Tin của Ôn Nhan.

Ánh mắt không tự chủ được liền thay đổi, anh mở tin ra.

Ha, giờ cô ấy mới nhớ tới mà chúc mừng anh.

Cố tiền bối: " Ôn sư muội chắc là đang ở đoàn làm phim? Hiện tại mới thấy tin chúc mừng của sư muội, còn tưởng rằng không đợi được chứ ha ha. "

Rõ ràng chỉ là câu nói tiêu dao bình thường, Ôn Nhan cảm thấy khóe miệng mình như bị rút, cảm thấy như mình có bệnh vậy, thế nào mà cô lại cảm thấy câu trả lời của anh như.... Ngực khí này rõ ràng là lòng dạ hẹp hòi lại còn như đang hỏi tội.

Chắc là tại cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ôn Nhan cười nhạt, hít hít một hơi, cuối cùng trả lời tin nhắn của anh.

Ôn Nhan: " Đúng vậy. "

Không biết nói gì cho tốt, lại cảm thấy nói thế này chưa được tự nhiên, Ôn Nhan xóa bỏ hai chữ này đi, đánh một dòng khác giải thích: " Tín hiệu ở đoàn làm phim đúng là không tốt lắm. "

Lúc này, xe dừng lại, Ôn Nhan nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lợi dụng cơ hội này nói với bên kia một câu với ý đại loại rằng cô về tới nhà rồi nên không thể nói chuyện tiếp được.

Sau đó cũng không đợi bên kia trả lời tin nhắn, liền tắt điện thoại đi lấy vali ra.

Anh sau khi xem được tin nhắn mới trên điện thoại, cứ nhìn chăm chăm cái điện thoại rồi lại để cái điện thoại lên trên bàn.

Mười ngón tay vào nhau, anh hừm một tiếng không rõ là có ý gì, giờ chạy xuống chắc còn kịp.

Anh đứng lên, đi tới kéo rèm ban công ra, nhìn xuống phía dưới.

Đợi một chút, cuối cùng ở vườn hoa dưới nhà xuất hiện một bóng hình kéo một cái vali màu đỏ xuất hiện, chậm rãi đi về phía cửa chung cư, mái tóc đen dài ngang hông nhẹ nhàng đung đưa, dưới ánh nắng mái tóc như nhuộm một tầng ánh sáng.

Ánh mắt anh giật giật, mặt không đổi sắc vội lấy chìa khóa trên bàn cùng túi rác bên dưới, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ôn Nhan thở ra một hơi, bây giờ đã là tháng chín rồi mà trời vẫn còn nóng, bánh xe vali lăn lăn trên đường sỏi phát ra tiếng lộc cộc lộc cộc, chậm rãi vượt lại sự không tự nhiên trong lòng cô.

Không cần nghĩ nhiều, Cố sư huynh là một người đàn ông chín chắn, sao thể....Cố sư huynh còn giúp cô một lần, cô không cảm kích thì thôi lại còn nghĩ lung tung.

Lúc này cô đang tự thuyết phục chính mình thì phía trước cô truyền tới âm thanh lười biếng.

" Ôn sư muội? "

Thanh âm này....

Ôn Nhan lúc này giật mình lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn, người đó đang đứng ở bên cạnh thùng rác, một thân mặc một bộ thể thao thoải mái, người này không phải Cố Cảnh Ngự thì còn là ai?

Gặp, gặp quý à?

Ngón tay thon dài cầm túi rác ném vào trong thùng rác, Cố Cảnh Ngự cười với cô, nụ cười mang sự thân thiết trăm phần trăm, ý cười trầm thấp: " Không nghĩ tới đi xuống vứt rác cũng nhìn thấy cô, thế này là, Tiểu Nhan cũng ở đây sao? "

Ôn Nhan....

Ôn Nhan sợ tới mức thiếu điều giật chân thôi, dù trong lòng cô lúc này đang không ngừng chửi rủa thì trên mặt giờ vẫn phải mang theo ý cười: " Cố sư huynh cũng ở đây sao? "

Sao có thể?

Như thế nào liên xảy ra như vậy?

Thấy ánh mắt cô như muốn chửi rửa mình, anh nhướng mày, bỗng nhiên muốn trêu đùa cô một chút, khẽ cười hai tiếng.

" Đúng vậy, cô nói xem đây có phải duyên phận hay không? "

Ôn Nhan khước miệng như muốn rút gân tới nơi, duyên phận cái con khi.

Thấy cô không tỏ thái độ gì, anh tựa tiểu phi tiểu* nhìn cô: " Như thế nào, có vẻ sư muội ở cùng một chỗ với tôi không cao hứng thì phải? "

Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.*

Ôn Nhan cảm thấy rằng mình muốn đau luôn, thế nào mà cùng anh một chỗ, bọn họ chẳng qua chỉ là ở chung một tòa nhà, sao không nói rõ ràng ra nhỉ?

Tâm niệm thay đổi rất nhanh, nhưng ngoài mặt cô lại không thể hiện ra: " Nào có, ở cùng một tiểu khu với sư huynh là vinh hạnh của tôi. "

Lời nói cũng không thể hiện gì, chỉ là thêm chữ tiểu khu vào.

Không biết là nghe không hiểu hay là nghe hiểu nhưng làm lơ đi, Cố ảnh đế bước tới gần, ngón tay thuận tiện lấy luôn vali hành lý trong tay cô, dường như rất hài lòng với sự vinh hạnh cô vừa nói.

Hài lòng.... Cô chỉ là khiêm tốn thôi không được sao?

Ôn Nhan:...

Ôn Nhan tròn tròn mắt, cô nhìn theo bóng dáng thẳng tắp phía trước, không hiểu vì sao tay cô hình như hơi ngứa.

Thở ra một hơi, còn thắm tự nhủ anh là anh để mà còn hạ mình giúp cô, mới đem được tâm tình áp xuống một chút, Ôn Nhan đi tới trước hai bước, muốn tiếp lấy hành lý của mình, cười nói: " Không cần đâu, sư huynh, tôi có thể tự đi được mà. "

Anh duỗi tay nhắc hành lý ra chỗ khác, động tác tiêu sái tới nỗi nhìn không dừng được, vừa vặn tránh được bàn tay cô đưa tới.

Đôi mắt thâm thúy đen nhánh của anh nhìn chăm chăm vào cô, cho tới khi bàn tay của cô rút về, anh mới gật gật đầu, nói đùa: " Yên tâm, tôi sẽ xách tới phòng cô cho. "

Ôn Nhan bị câu trả lời của anh làm cho sững sốt, sau đó mới phản ứng lại, anh nói như vậy thì cô cũng không thể tùy tiện lấy lại vali hành lý được, chỉ có thể đi theo cảm ơn: " Cảm ơn sư huynh. "

Anh làm ra vẻ như không để tâm ừ một tiếng, Cổ Cảnh Ngự ấn thang máy, giả vờ như cái gì mình cũng không biết, mặt không đổi sắc nói: " Tầng mấy? "

" Tầng mười lăm. "

Ôn Nhan vừa nói vừa tiến vào thang máy.

Không gian kín này làm cho người ta có áp lực rất lớn.

Cũng may tốc độ thang máy lúc nào cũng nhanh, mới một lúc đã thấy ting một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Ôn Nhan không nhận được cuối cùng thở nhẹ ra một hơi, nhận lấy cái vali màu đỏ rượu của mình, đi ra khỏi thang máy, xong còn quay lại cười xán lạn với anh: " Cảm ơn sư huynh, nếu như anh rảnh lúc nào tôi có thể mời anh ăn cơm. "

"...Humm? "

Vốn dĩ cửa thang máy định đóng lại nhưng bị một bàn tay duỗi ra ngăn lại.

Anh mang theo ý cười đi ra, thanh âm trầm thấp từ tính: " Chọn ngày không bằng là tối nay đi? "

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tên nhóc lừa đảo

Edit: Cải Xanh

Ôn Nhan ngay lập tức cứng đờ.

Tạm thời cô thực sự cần thời gian để bình tĩnh lại tâm trạng.

Nhìn cô đứng ngây ngốc ở đó, bộ dáng không biết làm sao mới tốt, trong mắt anh hiện lên ý cười, hứng thú càng nồng đậm, khẽ cười hai tiếng định mở miệng nói.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi anh vang lên dữ dội.

Nhất thời chân mày nam nhân nhíu lại, tiện tay ấn xuống.

Điện thoại im lặng một lát, lại có chấp vang lên lần nữa... Có nhiều hứng thú hơn đi nữa cũng bị dập tắt, người đàn ông lăm bắm rửa thắm, để lại một câu nhớ kỹ đây.

Trước khi thang máy đóng cửa, Ôn Nhan ngẩn ngơ nhìn nam nhân nghe điện thoại, thanh âm trầm thấp ưu nhã tựa như tiếng đàn vi-ô-lông, chỉ là nụ cười đó, nhìn thế nào cũng có cảm giác.... nguy hiểm.

Nếu người bên kia mà không thể nói ra một lý do thì cảm giác liền xong luôn rồi.

Trong đầu Ôn Nhan như vang lên một tiếng sấm làm bản thân giật mình, cô vỗ vỗ trán mình, sâu sắc cho rằng gần đây có lẽ là bản thân quá mệt mỏi.

Sao lại suy nghĩ nhiều quá sức tưởng tượng.

Vẫn là nên đi tắm rồi ngủ thôi.

Ngày thứ hai.

Lúc Ôn Nhan cùng người đại diện đến nơi thử vai, người đại diện vừa đi vừa an ủi cô, miệng hân hỉ hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, giữa hai người không phân biệt ai mới là người khản trương đây.

Tiến vào đại sảnh nơi thử vai, Ôn Nhan bị bầu không khí yên tĩnh đến trang nghiêm làm cho hoảng sợ một lúc, trong lòng vô thức đưa ra một nghi vấn, thấp giọng kinh ngạc nói: "Sao lại yên tĩnh như vậy..."

Những lần thử vai trước kia rõ ràng đều là những con người rộn ràng.

Người đại diện cũng ngậm miệng lại, đảo mắt một vòng khắp đại sảnh, thấp giọng: "Có lẽ là đạo diễn không thích ồn ào."

Trong đại sảnh người đang ngồi cũng không nhiều, ngoại trừ một số nghệ sĩ được giới thiệu, thì hầu như đều là những người nổi tiếng, nổi tiếng không nhất thiết là đủ sức mạnh, lúc này những người ngồi ở kia, người có kịch bản thì tỉ mỉ lật xem, người không có thì ngồi suy nghĩ, không có người nào còn có tâm tư cười cười nói nói.

Trong hoàn cảnh này, thực sự rất dễ bị hồi hộp.

Hai người đến chỗ nhân viên lấy số, sau đó tìm một vị trí trống ngồi xuống, Lý Cường nhẹ giọng dặn dò một số điều cần chú ý, cảm thấy khi mình nói xong, sợ cô lại hồi hộp thái quá, miễn cưỡng kiềm chế bản thân để không lái nhái một lần nữa.

Ngồi cạnh cô cùng đợi thử vai bắt đầu.

Không lâu sau, từ cửa liền truyền đến tiếng cộc cộc của giày cao gót, một số người không có kịch bản liền ngẩng đầu lên nhìn, Ôn Nhan cũng ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một nữ nhân mặt mày tinh khiết được một số trợ lý vây quanh đang đi vào.

Cô nghe được bên cạnh có người thấp giọng lầm bầm một cái tên: "Diệp Như Ca? "

Nghe được cái tên này, Ôn Nhan liền nhìn chăm chú, đôi mắt hạnh như sóng, màu môi hồng nhạt, đôi mắt đẹp quay vòng kèm theo một chút mỏng manh tinh khiết, làm cho người ta thương tiếc (yêu thương và luyến tiếc), lúc này người kia ngồi xuống ghế sa lông, để trợ lý đi lấy số.

Người ngồi bên cạnh tiếp tục cúi đầu xem kịch bản, Ôn Nhan nhìn hai lần, cũng không để ý nhiều liền thu hồi ánh mắt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, có một người đứng lên đi vào thử vai, lúc đi ra vẻ mặt lại khác thường, người trong đại sảnh càng ngày càng ít.

Có lẽ cô thuộc vào người được giới thiệu đến thử vai, lại tới khá muộn, cho nên số thứ tự tương đối lâu, cuối cùng xung quanh cô chỉ còn lại 6 người.

Ôn Nhan đứng lên, đưa túi cho người đại diện, nhìn lướt qua 5 người còn lại, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Còn lại là 5 người, Diệp Như Ca chiếm số thứ tự nào thì nào tạm thời không biết, hai người khác là người của công ty giải trí lớn, hai người còn lại là hoa đán đang nổi tiếng, cũng giống như Diệp Như Ca, chỉ còn thiếu một cái cup diễn viên mà thôi.

Xem ra họ cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Đã như vậy, tim Ôn Nhan đập hơi nhanh, không biết liệu có phải đạo diễn đã quyết định nhân vậy hay không.

Móng tay để lại trong lòng bàn tay một vết, hơi đau, Ôn Nhan liền lấy lại tinh thần, theo nhân viên vào phòng khách thử vai.

Cho dù như thế nào, cô phải làm, cố gắng hết sức mình.

Vừa đi vào phòng thử vai, chỉ nghe thấy một thanh âm quen thuộc mang theo một phần lười biếng, thấp giọng cười nói: "Một phần bít tết mà đã muốn xua đuổi tôi? "

Trong lòng cô liền giật mình, nhìn sang chỗ phát ra thanh âm này, liền thấy nam nhân ngồi vắt chân, lông mày đẹp đẽ, áo sơ mi phẳng phiu, trong mắt lúc này như có những vì sao, cùng với giọng nói trầm thấp, cũng đủ làm cho hết thảy mọi người mê muội, hận không thể thỏa mãn hết mọi yêu cầu của anh.

Ôn Nhan chú ý tới Diệp Như Ca ở bên cạnh đã không tự chủ được mà bước về phía trước một bước.

Một thanh âm đơn giản mà nghiêm túc đột ngột phá vỡ bầu không khí này, vị đạo diễn hơn năm mươi tuổi ngồi ở giữa tuyệt không chịu được bộ dáng này của anh, "Đừng có ngồi đấy mà thả thính, bắt đầu thử vai! "

Thả thính...

Dương Phàm ngồi ở phía sau nuốt chút nữa liền phun nước ra ngoài, nín cười đỏ cả mặt.

Ôn Nhan cũng muốn cười, đúng lúc này, cô cảm giác một ánh mắt rơi xuống người mình, Ôn Nhan liền ngẩng đầu lên, thì thấy Cố ảnh đế tự tiểu phi tiểu nhìn cô, giống như là đang nói, muốn cười thì cười đi, không cần kiêng dè.

"...."

Dừng lại một lúc, Ôn Nhan nhanh chóng thu hồi lại nét mặt, cặp mắt đào hoa vô tội khéo léo chớp chớp.

Hừ.... Khẽ hừ một tiếng, Cố Cảnh Ngự thờ ơ thu chân lại, khéo môi khẽ nhếch lên.

Cô nhóc lừa đảo, già bộ giống lắm

Người đại diện Dương Phàm ngồi ở phía sau không thấy được hai người này đang kiện cáo nhau, trong lúc lơ đãng mới chú ý người phía trước.

.... Ôn Nhan!

Suýt chút nữa thì trực tiếp ngã từ ghế xuống, về mặt người đại diện Dương Phàm hơi đen lại, trong lòng liền chột dạ, thế mà hấn lại quen Ôn Nhan cũng tới thử vai!

Không cần thận đối diện với ánh mắt của Ôn Nhan, thân thể Dương Phàm chột cứng đờ, gật đầu coi như chào hỏi, động tác cũng không linh hoạt.

Một lúc nữa....

Hấn dùng đầu ngón tay cũng biết rằng nhìn từ sau lưng trăm phần trăm là tâm tình của Cố đại ảnh đế đang rất vui vẻ.

Cậu, còn, vui, vẻ, được, sao?!

Người cũng đã tới rồi, cậu không cảm thấy chột dạ sao? Chẳng lẽ còn tưởng rằng con gái nhà người ta không để ý lòng dạ hẹp hòi của cậu sao?!

Có lẽ sợ hấn còn lo lắng chưa đủ, đạo diễn vừa mạnh mẽ vừa kiên quyết, cũng không nói nhiều, lúc này liền bảo trợ lý cầm mấy tờ giấy A4 phát cho bọn họ.

Nội dung trên giấy không nhiều, đơn giản chỉ là khái quát đặc điểm nhân vật mà các cô chuẩn bị thử vai, với một vài đoạn kịch bản.

Trợ lý thấp giọng giải thích, mỗi người có khoảng thời gian là ba phút để suy nghĩ, một lúc có thể thể hiện một đoạn trong

Từng tờ giấy được phát đi, Ôn Nhan là người nhận tờ cuối cùng, cặp mắt đào hoa trong suốt mà khéo léo nghiêm túc nói cảm ơn, xong liền cúi đầu xem

Mỗi giây giống như vụ nổ đếm ngược, mười, chín, tám, bảy..... Ánh mắt Ôn Nhan thay đổi.... Tim Dương Phàm cũng sắp nhảy đến tận cổ rồi, quả nhiên.

Một giây sau, Ôn Nhan bỗng nhiên ngẩng đầu lên....

Kịch bản này.....

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sung sướng

Edit: Cải Xanh

Kịch bản này....

Chỉ có nhân vật của một mình cô....

Minh Hi là một bệnh nhân tâm thần, ký ức trống rỗng, là con người có tình tình tốt nhất.

Vai nam chính là bác sĩ Quý, một trong những bác sĩ tâm lý nổi tiếng trên thế giới, làm việc ở bệnh viện tâm thần. Minh Hi là bệnh nhân tâm thần của anh.

Minh Hi ngây thơ, không rõ sự đời, tinh thần giống như đứa trẻ mới sinh, thỉnh thoảng sẽ ngẩn ngơ ngồi trong một góc, tưởng tượng mình là một cây nấm nhỏ, thích âm u thích tưới nước, cũng thỉnh thoảng nghĩ mình là thiên thần trên trời, đáng yêu tới mức khiến người ta hận không thể nâng trên tay.

Còn một mặt khác lại ngây thơ và tàn nhẫn.

Dù cho xét ở góc độ nào, nhân vật này không có quan hệ then chốt trong bộ phim, nếu như nhìn toàn cục, vậy lúc trước Minh Hi - tiểu cây nắm nhất định phải sinh trường ở trong góc, không nên để bác sỹ Quý dễ dàng quay lại, nũng nịu chạm vào.

Anh đang cố ý?!

Dường như là trong nháy mắt, một ý niệm trong đầu liền xông lên, cặp mắt đào hoa của Ôn Nhan trừng lớn, không dám tin nhìn Cố Cảnh Ngự ngồi phía trước.

Tại sao?!

Hai người lúc nào thì kết thù với nhau?

Lúc nào thì cô đắc tội với anh?

Những vấn đề từ từ xuất hiện trong đầu, Ôn Nhan mím môi càng chặt, trong nháy mắt như hiểu ra vấn đề.

Nếu như....

Đầu tiên là Cố Cảnh Ngự đang vui vẻ cũng cảm giác được ánh mắt của cô nhóc lừa đảo kia, ánh mắt đối nhau một lúc, liền phát hiện cặp mắt đào hoa kia tràn đầy hoài nghi....

Giống như muốn nhào lên cắn chết anh, sau đó chặt ra! Chặt ra! Làm vụn thán cho chó ăn.

Dưới ánh mắt như vậy, Cố đại ảnh để đột nhiên cảm thấy vô cùng, cực kỳ, đặc biệt, sung sướng.

Dương Phàm: "...."

Cố đại ảnh để cẩn thận gật đầu với cô, điềm tĩnh cười, "Nhã nhận." búng tay lên kịch bản, dường như đang nhắc nhở cô điều gì.

Ha ha.

Ôn Nhan bị anh cười cũng không tốn hơi thừa lời, lúc này đưa ra quyết định, xong, sẽ, đem, anh ta, nhét, vào, bao, xong, quăng!

Nhưng khi thấy rõ động tác tay của anh, lại cảm giác như bị gáo nước lạnh dội lên đầu, kéo lại lý trí, nắm chặt kịch bản trong tay.

Đúng rồi, bây giờ không phải lúc suy nghĩ những việc này, cho dù có thù, cô cũng chỉ có thể nhịn, đối với lần thử vai này của cô không có ảnh hưởng gì, đối với tương lai lại có lợi, nhưng mà bây giờ, lúc này, thử vai mới là quan trọng nhất.

Bình tĩnh nào Ôn Nhan.

Ôn Nhan nhắm hai mắt, ổn định tâm tình, không suy nghĩ nhiều, không để mình trở nên hồi hộp hơn.

Cầm kịch bản và hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Ánh mắt người đàn ông phía trước hiện ra ý cười, bật cười một tiếng rất nhỏ.

Trong nháy mắt ba phút trôi qua.

Người đầu tiên thử vai là Diệp Như Ca, không thể không nói, đối với nhân vật này ngoại hình của Diệp Như Ca chiếm ưu thế, mà Diệp Như Ca lại có lối đi rõ ràng, hiển nhiên về bề ngoài cũng không vướng bận gì, hợp với những nhân vật thử vai này.

Lúc Diệp Như Ca đứng lên, suy nghĩ một lúc, dường như hơi do dự hỏi, "Tôi có thể tìm một người cùng diễn cùng diễn chứ?"

Về mặt đạo diễn tùy ý, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mặc dù bình thường lúc diễn đều là tìm người để cùng hoàn thành.

Diệp Như Ca nhìn xung quanh một vòng, sau đó chỉ Cố Cảnh Ngự tương đối quen mặt, thẳng thắn nhìn về phía Cố Cảnh Ngự, "Không biết Cố sư huynh có đồng ý không?"

Cử chỉ tự nhiên, khiến người ta không tiện từ chối.

Nhưng đó chỉ là đối với những người bình thường mà thôi, còn đối với Cố đại ảnh để mà nói – mặc kệ.

Dương Phàm chợt giật mình, ánh mắt nhìn Diệp Như Ca như là nhìn một người sắp anh dũng hy sinh, định ngăn cản, nhưng mà.... chậm mất rồi.

Ý cười khoe môi Cố đại ảnh để hơi lạnh lẽo, giọng điệu tỏ ra miễn cưỡng, trực tiếp tặng cho hai chữ, "Không muốn."

Nhân tiện còn nhều mày, ánh mắt thờ ơ, "Phiền gọi tôi là Cố Cảnh Ngự."

Anh không hề cảm thấy bọn họ quen thuộc đến mức có thể gọi là sư huynh.

Sắc mặt Diệp Như Ca cứng đờ.

Mọi người ở đây đều im lặng...

Bất chợt bị mất mặt, quả nhiên Cố Cảnh Ngự tổ tông này quá rõ ràng.

Quả nhiên.

Dương Phàm sớm đã có dự liệu, nhưng vẫn không nhin được trong lòng thầm mắng, cậu thì đặc biệt lắm sao, không thể từ chối khéo léo một, chút, chút, chút được sao?

Tuy trong lòng đã tức muốn bùng nổ, nhưng thân là người đại diện kim bài mảnh khỏe lúc giao tiếp tất nhiên phải là hạng nhất.

Hắn vội vàng đứng lên, vẻ mặt tươi cười, dọn dẹp cục diện hỗn loạn cho Cố tổ tông, "Thử vai là năng lực cá nhân, nếu mà có A Cảnh có lẽ sẽ không công bằng, đúng không?"

Đây là hắn nói thật, tất cả mọi người đều biết, Cố Cảnh Ngự có khả năng dẫn dắt người khác nhập vai, thực sự đối với những người khác không công bằng.

Có bậc thang để đi xuống, đương nhiên Diệp Như Ca cũng thông minh đi xuống theo bậc thang đó, cười nói: "Đúng vậy, là tôi suy nghĩ không chu đáo."

Đạo diễn hơi mất kiên nhẫn, trực tiếp cắt đứt sự tình rối loạn giữa bọn họ.

"Nhanh lên đi, bắt đầu thử vai."

Phản thử vai của Diệp Như Ca cũng không tệ, có thể bình tĩnh mà phát huy, vốn là sáu phần kỹ xảo hợp với khí chất và khuôn mặt, Diệp Như Ca diễn cũng tốt.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy mông đạo diễn hơi nhích, ánh mắt thỏa mãn, nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo những người phía sau bắt đầu.

Những người đến thử vai ở đây cũng không phải người mù, bản thân Diệp Như Ca thì vẻ ngoài chiếm ưu thế, cộng thêm diễn không tệ, có khả năng nắm bắt được nhân vật.

Dẫn đến không ít áp lực cho các cô.

Rất nhiều người đã từng va chạm ngoài xã hội, xóc lại tinh thần, kích thích ý chí chiến đấu.

Ôn Nhan cũng vậy, cô nhìn dòng chữ trên kịch bản, đọc một lần lại đọc một lần nữa, thương thức, cố gắng suy nghĩ xem cô ấy là người như nào, hi vọng có thể dung nhập vào đầu mình.

Rốt cuộc cô ấy là người như thế nào?

Chỉ số thông minh của cô ấy rất cao, nhưng lại làm ra những việc ngây thơ mà đơn thuần, giống như là một đứa trẻ, thậm chí còn có người nghi ngờ IQ của cô ấy

Sau đó.... Điều quan trọng nhất là: là người không quan tâm tới thị phi.

.....

Cô gái ngồi cạnh Ôn Nhan đứng lên, bắt đầu diễn.

Ôn Nhan chớp chớp cặp mắt đóa hoa, nhanh chóng lấy lại tinh thần, cân nhắc một chút, quyết định mạo hiểm một lần.

Cô gái kia quay về, mặt mày hơi chán nản.

Thử vai đến lúc này, vẫn chưa tìm được ứng cử viên thích hợp, thực ra đã nhanh chóng bỏ qua mấy người, phiền não quá mức, thậm chí mấy lần suýt phải đập bàn, quyết định không thử vai nữa, thẳng thắn chọn Diệp Như Ca.

Chẳng qua còn Cố đại ảnh đế ở đây, không ai dám nói ra.

Ôn Nhan hít thở sau, đứng lên, đôi mắt hơi cong lên như chứa hàng nghìn ngôi sao.

Cố Cảnh Ngự mặt không biến sắc ngồi ngay ngắn.

Chương 8: Không biết xấu hổ

Edit: Cải Trắng

Ôn Nhan cũng chẳng chú ý nữa, hoặc có thể nói, cô cứ thế mà tự mình chuẩn bị màn biểu diễn.

Có đại ảnh đế: "... "

Ôn Nhan chớp chớp mắt, tựa như đang tưởng tượng ra ở trước mặt mình là một khoảng không hư vô mờ mịt, đuôi lông mày hơi động đậy, biểu hiện ra được vẻ như không màng tới mọi thứ vô cùng tự nhiên, cứ như là tâm hồn của một đứa trẻ mới có bốn, năm tuổi, có sự ngây thơ tới không tưởng được.

Không biết từ lúc nào, những tiếng trao đổi khe khẽ của mọi người với phó đạo diễn đều ngừng lại, tất cả đều đang chăm chú xem màn biểu diễn.

Đạo diễn còn có chút không kiên nhẫn nổi, phải nắm chặt tay lại, khắc chế trái tim mình như muốn nhảy lên, nhìn chăm chăm vào người đang biểu diễn.

Cô gái này....

Kỹ thuật diễn xuất của cô gái này....

Lại không ngờ rằng, có thể làm ông kinh ngạc tới vậy.

Giây tiếp theo, cái người đang đứng im bất động kia đột nhiên giơ một ngón tay lên, tựa như đang yên lặng mà phòng vệ.

Nhìn kỹ tư thế của cô, có thể thấy được, một bàn tay của cô đang đặt ở trước ngực như đang cố bảo vệ một vật vô cùng quý giá, nhưng một ngón tay gấp khúc lại, trông có hơi mất tự nhiên.

Tưởng tượng như trong tay cô là một con gà lông tơ vàng mịn, vô cùng tròn trịa, dưới cái bụng nhỏ của nó là đôi chân ngắn có móng vuốt nhỏ, nhìn rất bụ bẫm đáng yêu, trông cô như đang nỗ lực áp nó vậy.

Đạo diễn nghĩ ra đoạn kịch ngắn này, cũng chẳng lo lắng gì, trực tiếp hỏi một câu đơn giản trong đoạn kịch: "Minh Hi, cô tới chỗ này làm gì vậy? "

Có đại ảnh đế nhích lại gần hơn, hơi liếc liếc về phía đạo diễn.

Minh Hi chớp chớp mắt, ngón tay hơi chuyển động, thờ dãi một tiếng, đề thấp thanh âm nói: "Hừ, gà mẹ muốn tôi giúp ấp nở quả trứng này ra. "

Tựa như muốn đem năm ngón tay áp lấy con gà cho tới khi nó đẻ trứng.

Người bước tới gần cô có vẻ là một người không dễ gần, nhưng nét mặt lại dịu xuống, cùng cô tiếp chuyện: "Minh Hi muốn cho gà nở phải không? Vậy chúng ta chúng ta bồi bổ cho nó chất dinh dưỡng nhé? "

Minh Hi nghĩ nghĩ một lúc rồi đồng ý, cười lộ ra hàm răng trắng: "Được. "

Nói xong cô liền há miệng ra, để cho người đó đưa thìa thức ăn vào miệng cô, ăn xong cô lại nhìn con gà mẹ trên tay mà lải nhải: "Gà mẹ, mày phải nhanh ấp nở trứng nha, nếu không Minh Hi sẽ tức giận đó nha. "

Cô nghiêng nghiêng đầu, nhìn lòng bàn tay của mình, lại nói thêm: "Minh Hi thực sự sẽ tức giận đó nha. "

Nói xong cô liền vui vẻ nở nụ cười.

Đây là một cảnh tượng vô cùng ấm áp. Nếu, quên không chú ý tới ngón tay kia, thì chắc mọi người sẽ nghĩ đây là thật.

Ánh mặt trời chiếu vào sườn mặt cô, tạo ra cái bóng của cô in trên nền nhà, càng nhìn rõ hơn ánh mắt hồn nhiên như trẻ con đó, nhìn thấy cái bóng cũng đang dần dần khép hai tay vào với nhau.

Tiếng cười trong trẻo hồn nhiên, tiếng gà mẹ càng ngày càng bé, tạo thành một cảnh tượng quý dị, kích thích người xem tới nổi da gà.

Khi cô hoàn thành xong việc thử vai, đạo diễn không biết đang nghĩ gì, thật lâu không nói lời nào, làm cho người khác cũng không dám lên tiếng nói chuyện.

Thời gian cứ dần dần trôi đi, trong lòng Ôn Nhan luôn tự nhủ rằng cô đã cố gắng hết sức rồi, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thấp thỏm bất an. Chẳng lẽ... cô diễn sai rồi sao?

Trong kịch bản cũng không nói là Minh Hi bóp chết gà mẹ, mà trên mấy đoạn kịch ngắn đó đều là thể hiện sự hồn nhiên, nhưng mà đây là nhân vật nữ số hai, xây dựng hình tượng phản ánh một mặt của tâm lý tội phạm, nếu không phải là nhân vật phụ, thì Minh Hi không nên được xây dựng hình tượng như thế.

Hơn nữa, hệ liệt phim [Tâm lý] cô có xem qua, nam chính là bác sĩ Quý dù ngoài mặt có lạnh lùng, thanh cao tới đâu thì sâu bên trong cũng là một người biến thái, người như vậy... chẳng lẽ lại không ảnh hưởng tới thể giới quan của Minh Hi sao?

Cho nên theo cô nghĩ, Minh Hi có lẽ cũng là một người biến thái.

Nhưng là, đạo diễn mãi vẫn không có phản ứng gì làm cho cô hơi thấp thỏm, không yên lòng mà cứ đứng cắn môi.

Đúng lúc này, trong lòng liền vang lên một tràng vỗ tay.

Bóp bóp bóp.

Cổ ảnh để mặt mày lười biếng thong thả vỗ tay cổ vũ, thấy mọi người nhìn mình, còn thần nhiên nhưn mày: " Nhìn cái gì? "

Mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi lại, đạo diễn cũng như sực tỉnh, tức trợn mắt nhìn anh, nhưng cũng không giận chó đánh mèo, xem ra tâm trạng cũng không tệ lắm " Ôn, Ôn Nhan đứng không? "

Ông lúc này đã bị màn diễn thu hút tới ngây người, lúc này ông liền quyết định ngay lập tức, mặt cũng không đổi sắc: " Chọn cô ấy. "

Thật? Thật sự được chọn rồi?

Ôn Nhan kinh ngạc mà trợn tròn mắt, không đâu may mắn lớn như vậy liền rơi vào đầu cô, còn không dám tin vào sự thật, cứ như vậy...là quyết định xong rồi? Không cần phải trở về đội thông báo gì sao?

Đạo diễn nhận ra được sự nghi hoặc của cô, cũng chưa cho cô lời giải thích rõ ràng, mặt khác có lẽ đạo diễn muốn thương lượng một chút, có lẽ nghĩ xem nếu chọn người này thì có khi nào thất bại hay không?

Nhưng nếu xét địa vị của ông ở phim trường trong nước, thì chỉ có thể là người khác đội ông chọn, ông muốn tuyên ai liền tuyên người đó, đã sớm không còn phải lo về vốn đầu tư, con đường ông đi cũng không xảy ra biến cố gì.

Ôn Nhan...

Ôn Nhan vô cùng vui vẻ.

Ở đại sảnh buổi thử vai.

Mọi người bên trong đang lục đục đi ra, năm người con gái từ đó đi ra cũng không nhìn ra vẻ mặt gì, thậm chí còn có người rất vui sướng, Lý Cường chờ ở bên ngoài đã bắt đầu nôn nóng, chân mày nhíu lại, mãi tới khi thấy Ôn Nhan đi ra, mới chạy lại đón cô.

" Sao... " Thấy sắc mặt cô không tốt, lời định nói ra cũng nuốt trở lại, hần nhìn vào hai mắt cô, nhẹ giọng an ủi: " Không có gì, không phải chỉ là một buổi thử vai thôi sao? Anh ngày hôm qua đã lấy được không ít kịch bản mới đâu. "

Ôn Nhan có chút kinh ngạc, cứ ngốc ra đó, mãi lúc sau mới lắc đầu cười, nghĩ tới những lời hần vừa nói, đôi mắt đào hoa đẹp đẽ tới chói lóa: " Lý ca anh nghĩ cái gì vậy, em qua rồi. "

Thực ra, cô phải gọi Lý Cường một tiếng chú Lý nhưng mà cô giáo của cô lại không muốn mình bị coi già như vậy, nên cô liền gọi là chị. Mà chồng của cô giáo đương nhiên cũng phải gọi bằng anh.

Lý Cường sừng sốt, cuối cùng kích động tới nhảy dựng lên, thuận tiện trừng mắt nhìn cô một cái: " Con bé này. " Thế mà vừa nãy vẻ mặt ủ rũ làm gì không biết.

Xong tự nghĩ, cô cũng cảm thấy vui mừng, liền nói vài tiếng được. Có được bộ điện ảnh này, cũng là ngoài ý muốn, nhưng mà sau này cô tiến quân sang mảng điện ảnh tương đối ổn.

Ôn Nhan cũng bất giác trở nên kích động, ôm lấy người đại diện của mình cũng đang kích động.

Một bàn tay to từ phía sau đặt lên vai cô, giọng nam trầm thấp đầy từ tính vang lên: " Cười như vậy, cao hứng lắm sao? "

Hô hấp Ôn Nhan như ngừng lại, nét cười trên mặt cũng dần dần thu hồi, miễn cưỡng nở nụ cười: " Có tiền bối. "

Tâm tình vui vẻ của Cố Cảnh Ngự nhanh chóng bị xệt xuống, nhẹ nhàng chà xát đầu ngón tay trong túi quần, tựa hồ có thể cảm giác được độ ẩm của làn da, anh không để ý Lý Cường, chỉ nói: "Gọi là sư huynh. "

Đôi mắt đào hoa hơi cong lên, trong lòng không chút tình nguyện, quả thật nghĩ không ra rốt cuộc da mặt Cố ảnh để làm bằng cái gì: "Kêu như vậy đúng là không biết xấu hổ...."

Cố Cảnh Ngự nheo nheo đôi mắt lại, thanh âm càng trầm hơn nữa, hừ nhẹ một tiếng: "Không thì trực tiếp gọi bằng anh đi. "

Ôn Nhan:.....

Không thể hiểu được tại sao chỗ này như có gió lạnh, Lý Cường:....

Bị từ chối?

Ha ha! Một hai ba bốn! Lại một lần nữa!

Dương Phàm ở đằng sau dường như rất vui sướng khi thấy người khác gặp họa, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt không vui của người kia, rốt cuộc cậu cũng có lúc bị người khác từ chối, đáng lắm, ha ha ha ha.

Bên này còn đang bận vui sướng, thì Diệp Như Ca ở phía sau dừng chân lại, cảm thấy như vừa ăn một ngụm tức, kéo lại kính râm và khẩu trang, sắc mặt liền trầm xuống, không tốt.

Vậy mà lại để một người không thân không quen gọi là sư huynh!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sự kiện hủy bỏ hợp đồng

Edit: Cải Xanh

Diệp Như Ca bước đi rất nhanh, mấy người trợ lý vội vàng đuổi theo, bộp một tiếng, cửa xe bị đóng mạnh lại, người đại diện nhả ra một vòng khói, ngồi trong xe quay đầu lại, "Sao thế, sao sắc mặt lại khó coi như vậy, ai làm em tức giận à? "

Đương nhiên Diệp Như Ca sẽ không thừa nhận, cau mày, "Đi ra ngoài hút đi, khó ngủ."

Người đàn ông kia thử hà miệng, "Trút giận lên tôi thì có lợi ích gì chứ, có thể một ngày nào đó chúng ta là những con châu chấu trên cùng một sợi dây đây*."

(*): giống như ở Việt Nam thì là hội cùng thuyền ý.

Diệp Như Ca cũng không thèm nói lại, nhắm hai mắt, có chút nóng nảy nói, "Lúc nào thì tôi có thể phát tin tức ra ngoài? "

"Không thể đợi rồi à? "

"Haha." ánh mắt hắn vận thành một đường, "Còn không phải là em không góp sức sao, đơn giản là hình ảnh chưa đủ."

Diệp Như Ca cũng không nói gì, môi mím chặt, nhưng đáng tiếc, cô không chờ được.

Cả ngày tâm trạng của Dương Phàm không tệ.

Nói như thế nào nhỉ, hình như hắn phát hiện ra một bí mật.

Không biết các bạn đã từng trải qua hay chưa, có một vị tổ tông, mỗi ngày mỗi giây mỗi phút mỗi giờ đều phải sống dưới sự đe dọa của anh, bất cứ lúc nào cũng lo lắng vì anh có thể tùy hứng làm bậy, ném đi cũng không được, cuối cùng cho đến một ngày, vị tổ tông này bị ăn chèn bẻ môn*, thậm chí bị còn tự tuyệt còn không cần mặt mũi mà đánh lấy....

(*): từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chèn bẻ môn.

-- Ủ, kết quả chủ nhà còn không chửi anh.

Hiện tại tình huống của Cố Cảnh Ngự chính là như vậy.

Thật là.... thoải mái đến ngây người.

Cho đến lúc Cố lão đại về đến nhà, rồi hắn cũng đi theo vào, còn đang cố gắng nhịn để bản thật không bật cười.

Người đàn ông lười biếng cời giầy của mình, đột nhiên ồ chó ở bên cạnh ghế sofa, chú chó Teddy từ trong đó chui ra, điên cuồng chạy tới, sau đó chạy xung quanh chân anh sủa ang ang, rồi khéo léo tha tới một đôi dép đặt trước mắt anh.

Cố Cảnh Ngự đi dép vào, rồi đi tới ngồi xuống salon, chú chó Teddy cứ quanh quẩn ở chân anh, cái đuôi ngắn vẫy vẫy vui mừng, anh thấy thế liền xoa đầu chú chó một cái.

Có lẽ là sau một giờ hoặc có lẽ là lâu hơn nữa, người đàn ông mới hé mắt một cái, thờ ơ liếc mắt nhìn hắn, "Anh vẫn còn ở đây à?"

Bộ dáng như kiểu sao anh còn chưa đi, làm cho người đại diện vẫn đang cười trộm sắc mặt trở nên cứng ngắc,

Mãi đến tận lúc bị đuổi ra khỏi nhà, Dương Phàm nhìn cửa trước mặt mình đóng lại, trong chốc lát không nói nên lời, tiếp tục nguyên rủa Cố Cảnh Ngự tốt nhất nên độc thân cả đời, sau đó tâm trạng liền tốt hơn.

Cố Cảnh Ngự đóng rầm cửa lại, nhàn nhã bước vào phòng bếp, giả vờ đá đá chú chó Teddy nằm dưới chân, lại từ trong tủ lấy ra một lon bia, ngồi uống trên ghế sofa.

Teddy thấy được động tác đó, cả thân đều tỏ ra vui mừng, kích động chạy quanh chân anh, còn hai chân trước cố gắng nhảy lên tới ngực anh, sau đó cái đuôi vẫy vẫy, ề a ề a để anh yêu thương nó.

Cố Cảnh Ngự sờ đuôi của nó, uống vào mấy ngụm bia, lấy đồ ăn từ ngăn kéo trước ghế sofa mà Teddy vẫn luôn thích, tất cả đều đổ cho nó ăn, sau đó vuốt vuốt lông cho nó.

Teddy cúi đầu ăn thức ăn cho chó, cái đuôi vẫy vẫy mạnh, trong cổ họng phát ra âm thanh khò khè thỏa mãn.

Rất cực được ăn uống no đầy đủ.

Teddy ngoáy cái mõm tròn vo của mình, cái đuôi cũng vẫy vẫy, lười biếng làm ồ dưới chân anh.

Người đàn ông nhướn mày rồi mỉm cười, tạm thời ép suy nghĩ xuống, xoa nhẹ chú chó Teddy, sau đó tìm cái dây để dắt chó, "Lười biếng muốn chết."

Không biết anh của anh nuôi như thế nào, cả người toàn là thịt.

Hai ngày nay anh ở đây... Anh quyết định dắt nó xuống dưới tầng chạy vài vòng.

Cũng không biết, có thể gặp tiểu khả ái hay không.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhan trở về đoàn kịch, vai diễn của cô mặc dù là vai nữ số 3, nhưng thực sự có thể so sánh với vai nữ số 2, thực sự rất bận rộn, một ngày 24 giờ trừ ăn cơm và ngủ thì thời gian đều là ở đoàn phim.

Cho nên vào lúc này, cô cũng sẽ không để ý những chuyện khác.

Mấy ngày gần đây rất yên tĩnh.

Nhưng dần dần, trên internet bắt đầu xuất hiện một số chủ đề bàn tán.

Không biết ai đó đăng lên vài tấm hình, trên Tianya, có một "Ngọc mẽ" nói mình đi ngang qua đâu đó, rất ngạc nhiên khi thấy thần tượng của mình.

Sau đó như vô tình dừng lại chụp mấy tấm ảnh. Thật trùng hợp, trong tấm ảnh lại mờ ảo xuất hiện bóng dáng một cô gái.

Sau đó đột nhiên có người qua đường nhảy ra, trùng hợp liền vạch trần thân phận cô gái đó, lại phát hiện cô gái kia đang che giấu, có người đưa ra ý kiến, liệu không phải hai người kia đang qua lại chứ?

Tuy đây chỉ mới là suy đoán, nhưng tấm ảnh là chứng cứ mà bọn họ thấy, nếu như không có quan hệ gì, vì sao Diệp Như Ca lại che giấu sợ bị người khác phát hiện, vì sao đúng lúc này hai người bọn họ lại gặp mặt!? Cuối cùng đưa ra một kết luận, nhất định hai người kia đang qua lại.

Thật ra, nghe cũng có lý, đặc biệt người qua đường hay là người hâm mộ vô tình phát hiện ra chuyện này, đều dễ dàng khiến người khác tin tưởng.

Ít nhất cũng có nhiều người qua đường đều cảm thấy có lý.

Nhưng họ cũng rất lý trí mà cười nhạt, chỉ bằng những tấm ảnh như vậy mà đưa ra kết luận? Ai mà không biết Cố đại ảnh đế tính tình khó chiều, nổi

đanh là Cố oán hận, chỉ một điểm này, bọn họ cũng không tin Cố ảnh đế đang yêu đương... Mà còn không nói.

Nhưng cho dù thế nào, chuyện này cũng từ lan rộng.

Chẳng qua là, theo lý thuyết mà nói, đối với loại chuyện này thì nhóm "Ngọc mẽ" là phản ứng lớn nhất, là cũng một đám người phản ứng bình thường nhất.

Trên thực tế, ngay từ đầu đám người kia vẫn luôn lo lắng mà chạy vào bài viết đó, nhưng khi thấy những tấm ảnh, cùng với suy đoán của người qua đường, liền bình tĩnh lại, thậm chí còn có tâm trạng để nghe nhạc.

Sau đó ôn hòa nhã nhặn cho vị "Người hâm mộ" chụp lên này một bài giảng.

Ngọc mẽ lý trí 1: Là một Ngọc mẽ, có vẻ bạn không rõ lắm nhỉ, bạn hãy nhìn về mặt Cố lão đại giống như hận không thể cách xa tám trăm mét, phải biết rằng lão đại hoàn toàn không thích người trong tấm ảnh. Bạn cũng nên nhớ rằng, tính cách của lão đại cũng không giao hoạt như vậy.

emmmm, thần tượng nhà mình dường như sẽ không giấu người như vậy?

Ngọc mẽ sôi nổi 2: Tôi nói này, người bạn nhỏ, bạn đang lừa chúng tôi!? Mấy người nói cho tôi biết, mấy người thích trở mặt phải không?

Ngọc mẽ số 3 trang bị phẳng phẳng tung lên mấy tấm ảnh: Tới đây, Ngọc mẽ nhỏ, tôi tới cung cấp cho bạn chút lương thực để củng cố tinh thần, tung ảnh mà chỉ tung một nửa có lẽ không phải là thói quen tốt.

Những hình ảnh vừa tung lên cũng giống những tấm ảnh trước kia là lúc hai người hẹn gặp, nhưng có thể thấy rõ, nơi Cố lão đại nhà mình và Diệp Như Ca đến là công ty hoặc là nơi làm việc khác, có cùng phạm vi.

Sức chiến đấu của nhóm Ngọc mẽ dừng mạnh một cách không ngờ tới, gần như không có một người nào, thậm chí Dương Phàm còn không được báo cho biết, tin hoàn toàn được áp xuống.

Không phải là bọn hán không làm, mà chính là năng lực chiến đấu của quân địch quá yếu.

Lúc này, có người đang tức giận đập mạnh vào bàn một cái.

"Tôi đã nói cái gì? Hả! Những cái không nên cho chụp thì đừng có mà để bị chụp! Cô cũng không phải là chưa từng chụp những bức ảnh tạo scandal, sao lần này đám người trên mạng kia lại suy nghĩ như vậy chứ?"

Trước kia thì có khi họ có thể tin vào những bức ảnh này, nhưng giờ thì càng ngày họ càng thông minh và lý trí hơn rồi.

"Cô có thể chụp thêm một số bức ảnh có góc chụp thân mật, như vậy không phải có thể hấp dẫn hơn sao? Giờ tới một tấm thân mật ăn gian bằng góc chụp cũng không có! Mẹ kiếp, kế hoạch của tôi đều bị cô làm hỏng hết!"

Vốn dĩ các cô đã chuẩn bị kế hoạch tung scandal, để thu hút sự chú ý của một số cư dân mạng, sau đó có thể khoác lên mình danh phận như là bạn gái của Cố Cảnh Ngự, sau đó bắt đầu tung tin hủy hợp đồng với Tinh Vũ, như là bạn gái Cố Cảnh Ngự bị công ty ép đi, làm diễn viên của công ty Tinh Vũ có bao nhiêu ủy khuất.

Nói như thế nào thì cô vẫn là diễn viên của công ty Tinh Vũ, dưới trướng ông chủ, là do ông chủ đưa cô lên đỉnh cao, nếu không có gì mà tự ý hủy bỏ hợp đồng, hình tượng được xây dựng của cô sẽ tan mất, sẽ thành kẻ vong ân phụ nghĩa.

Cho nên hình tượng của Tinh Vũ nhất định phải phá hỏng.

Đáng tiếc mới bắt đầu đã như thế, nếu như cô lúc đó nói cho hán biết để hán làm, thì bằng thủ đoạn của hán, có thể không thành công thì cũng có thể xóa sạch những vết tích đó.

Người đại diện sắc mặt tái xanh, trừng mắt nhìn cô, bắt đầu gọi điện thoại, muốn để cho người phía sau làm tốt thủ đoạn này một chút, bắt đầu tính toán.

Vì vậy, khi vừa mới online liền thấy có tin đồn, không biết sự tình như thế nào, nhưng nghe nói Diệp Như Ca muốn hủy hợp đồng với ông chủ Tinh Vũ.

Có những người liên tục nhắn tới cho Diệp Như Ca hỏi xem đang có chuyện gì xảy ra.

Người đại diện có thể sẽ giữ được mọi thứ ổn hơn, để lịch trình của Diệp Như Ca được diễn ra trong lặng, cũng không trực tiếp công bố đáp án cho mọi người mà lại khiến người ta suy đoán nhiều, để cho tới khi sự việc được đẩy lên cao, chỉ như có như không bắt đầu mở lối cho mọi người đoán đáp án.

Không biết là Tinh Vũ nghĩ như thế, cũng không biết Tinh Vũ đang làm cái gì.

Trên mạng đang bàn tán xôn xao chuyện Diệp Như Ca muốn hủy hợp đồng, Ôn Nhan cũng biết chuyện này, lúc nghỉ ngơi ăn cơm nghe mấy trợ lý nhỏ bên cạnh xì xào bàn tán.

Chỉ là bình thường cô mệt muốn chết, tự nhiên cũng không quan tâm vấn đề của người khác, nghĩ thế nào cũng không liên quan tới cô, xong cũng quên

luôn.

Chỉ là cô không nghĩ tới, chuyện này sau này có liên quan tới cô.

Có fan hâm mộ của Diệp Như Ca đã viết một bài như này # Bài viết về 8 lỗi của Tinh Vũ #

Trong đó có một cái là, công ty không công bằng, đem tài nguyên vốn dĩ là của Diệp Như Ca chuyển sang cho Ôn Nhan, ví dụ như vai diễn phim [Tâm lý]

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tức giận

Edit: Cải Trắng

Về tin tức này, đa số mọi người đều không tin, dù sao thì Diệp Như Ca cũng là diễn viên dưới trướng Tinh Vũ, luôn được Tinh Vũ nâng đỡ hết sức, giờ đột nhiên lại báo có chuyện xảy ra giữa hai bên, thì đúng là hết sức vô căn cứ.

Đại đa số mọi người đều không để tâm tới chuyện này, chỉ có các fan là lo lắng, thường xuyên ở weibo Diệp Như Ca hỏi thăm tình hình.

Dựa theo lý thuyết thì đáng lẽ nhiệt độ của tin tức này sẽ giảm dần, nhưng mà có quá nhiều thủy quân làm việc này, thủ đoạn của thủy quân này tương đối cao minh, vẫn giữ cho nhiệt độ tin tức cao.

Nhưng mà càng kéo dài thời gian thì nỗi nghi ngờ trong lòng bọn họ càng lớn, nếu như mà Diệp Như Ca và Tinh Vũ áp chuyện này xuống thì cứ coi nó là tin nhảm đi, đây chính là mấy lời nói vô căn cứ không cần phải giải thích, nhưng nhiệt độ tin tức như thế này.... Thì giờ có làm đơn giản lơ nó đi cũng không được, weibo vẫn im lặng không hề có thêm chút tin nào.

Các fan bắt đầu rơi vào trạng thái hoảng loạn: Sẽ không phải là thật chứ? Đã lâu như vậy rồi, nếu là tin tức giả, Như Ca không thể không đính chính...

Tin tức này bắt đầu được quan tâm nhiều hơn, ấn tượng của người qua đường với Diệp Như Ca cũng xấu đi không ít, Tinh Vũ dù gì cũng là công ty quản lý của cô ta, giờ lại đi đối đầu với chính công ty quản lý của mình, như vậy đúng là lấy oán trả ơn, có người bắt đầu công kích châm chọc Diệp Như Ca khiến cho các fan tức giận.

Đúng lúc này thì Diệp Như Ca phát ra một tin nhắn: "Làm cho các Diệp Tử phải lo lắng rồi, thật xin lỗi. Có thể đi được tới bước này tôi vô cùng cảm kích Tinh Vũ đã nâng đỡ tôi, nhưng vì một số nguyên nhân tôi không thể không hủy bỏ hợp đồng với Tinh Vũ được, còn về nguyên nhân, mọi người không cần phải tò mò đâu.

Cảm ơn mọi người, sau cơn mưa trời sẽ lại sáng, tất cả sẽ thấy được cầu vồng. "

Không thể không nói, chiêu thức tẩy trắng này tung ra quá đúng lúc.

Sau khi tin nhắn trên weibo vừa được phát, các fan của Diệp Như Ca liền tức giận.

Fan số 1: Như Ca lương thiện như vậy! Sao Tinh Vũ có thể bức cô ấy tới nỗi phải rời đi, lại còn sau cơn mưa trời lại sáng.

Lần này, còn có cả "fan" thần thông quảng đại tới nỗi ngồi tổng kết 8 lỗi lớn mà Tinh Vũ mắc phải. Một trong số đó, có nói về buổi thử vai phim [Tâm lý]

Ở một phương diện nào đó, các fan còn nghi ngờ sự chuyên nghiệp của đoàn phim, còn nghĩ họ đối xử với thần tượng của mình không công bằng, như vậy thì sao họ có thể nhận được.

Bàn tán sôi nổi về tin tức, còn tra rõ ngọn ngành câu chuyện, không ít người tới làm loạn weibo Ôn Nhan.

Fan Giáp: Hay cho cái gọi là người của Tinh Vũ! Dựa vào kỹ năng diễn xuất và địa vị sao hạng ba của cô mà đòi tới buổi thử vai của [Tâm lý] à! Chắc là cô phải leo lên giường nhiều người lắm mới có thể đánh bại được Như Ca của chúng tôi!

Fan Ất: Thật không nghĩ tới Tinh Vũ lại là công ty như thế này! Chúng ta vẫn luôn cho rằng Như Ca đã đối xử tốt với họ, không nghĩ tới... họ lại bức Như Ca tới nỗi phải bỏ đi! Có thể làm ra chuyện này thì Như Ca lựa chọn rời đi là đúng!

Người qua đường Giáp: Chỉ là người qua đường, nên tôi chỉ quan tâm tới đạo đức nghề nghiệp thôi, tôi ghét nhất là mấy người dùng quy tắc ngầm! Ôn Nhan đi tìm chết đi!

Trong giới giải trí, sử dụng quy tắc ngầm chính là thứ ghê tởm nhất, đó là thứ xấu xa nhất mà mọi người không thể chịu được, fan của Diệp Như Ca ở weibo Ôn Nhan vẫn luôn công kích không ngừng, còn có cả mấy người qua đường bảo vệ chính nghĩa nữa chứ.

Fan của Ôn Nhan không nhiều, mới chỉ đi theo được một thời gian, lúc này một số cũng lạt mặt công kích cô, căn bản không thể ngăn được sự phẫn nộ của các fan, giờ weibo của Ôn Nhan toàn là chửi rủa, chỉ có một bộ phận fan nhỏ kiên trì bảo vệ cô.

Ôn Nhan khi biết được chuyện này thì ở weibo cô đã có một trận hỗn chiến, gió tanh mưa máu rồi.

Tốc độ của Lý Cường cũng rất nhanh: "Tiểu Nhan, xảy ra chuyện rồi, chuyện này đúng là không sai, quả thật Diệp Như Ca chuẩn bị rời công ty, nhưng khi fan tổng kết mấy lỗi của công ty với cô ấy, có điều làm liên lụy tới em..."

Ôn Nhan lúc này vừa mới nhận lấy khăn mặt của trợ lý bên cạnh đưa cho, nghe được giọng nói của hắn hơi tức giận, tay cô cũng cứng lại, tâm tình cũng trở nên không tốt.

Cô không nghe điện thoại nữa nhưng cũng không cúp máy, chỉ là mở máy lên đăng nhập vào weibo.

Có thể nghe được giọng của hắn qua điện thoại: "... Cụ thể là như thế này, giờ tình hình trên weibo không được tốt cho lắm, có nhiều người miệng bần, hai ngày nay tốt nhất em đừng lên mạng."

Ôn Nhan thờ ra, tay gắt gao nắm lại: "... Em thấy rồi."

Sự tức giận trong cô càng ngày càng dâng cao, sắc mặt cô lạnh băng, tay vẫn không ngừng lướt điện thoại đọc những bình luận mới, đôi mắt đào hoa xinh đẹp dần bùng bùng lửa giận. Hay lắm Diệp Như Ca! Hay cho cái gọi là nhân phẩm tốt!

"... Tiểu Nhan, Tiểu Nhan, em có đang nghe không đó?"

"Có." Tốc độ lướt của Ôn Nhan càng ngày càng nhanh, môi gắt gao mím lại.

"... Em đừng có xúc động... Chuyện này đợi một chút..."

Về việc quy tắc ngầm, nếu như không có đủ chứng cứ rõ ràng thì chuyện này rất khó có thể tẩy sạch, còn phủ nhận sẽ được coi là狡辯, nhớ trước Phạm Tuyết Tuyết vì để chứng minh còn đi kiểm tra mông xừ nữ, nhưng không ngờ nó lại thành trò hài, ngoại trừ fan thì chẳng ai tin cô ta.

Bây giờ chỉ có thể chờ công ty tìm ra được chứng cứ Diệp Như Ca muốn rời công ty trước đó, một người đang muốn rời đi như vậy thì làm sao chiếm được cơ hội thừa vai.

Ôn Nhan không lướt nữa, sắc mặt thản nhiên: "Được."

Ôn Nhan v*: Tôi thực sự không biết, hóa ra chỉ cần nói mồm là có thể biết được người khác có dùng quy tắc ngầm hay không @ Quýt Từ giải trí @ chúng ta gặp nhau ở tòa án nhé.

v: Ở đây là ký hiệu trên weibo, được dấu tích này chứng nhận đây là weibo người nổi tiếng.

Ôn Nhan lướt qua những bình luận của mọi người, trực tiếp nói chuyện với những nick weibo nổi tiếng, hoàn toàn không hề nén cơn giận của mình, cô biết lúc này hai bên đang đối đầu với nhau, nếu như Diệp Như Ca đơn giản chỉ là một minh tinh nhỏ bé thì chỉ cần thẳng tay hạ danh tiếng cô ta xuống là được.

Đáng tiếc sau lưng Diệp Như Ca lại có chỗ chống lưng lớn, công ty không thể đi nhằm nước cò, chỉ có thể đợi Diệp Như Ca lạt mặt trước sau đó nhanh chóng trả đũa, như vậy mới có thể kéo lại danh tiếng và sự kiêu ngạo của bọn họ.

Ôn Nhan trước nay làm gì cũng sợ để lại hậu quả về sau, chỉ cần có thể ổn định tâm tình mình lại là được. Vì vậy đã có một nhóm fan ngừng lại, không hề khoe khoang hay làm gì nữa.

Nhưng chỉ có chút như vậy thì làm sao dùng được hết.

California

"Nóng muốn chết, ông trời muốn thiêu đốt đất luôn rồi." Có một người đang không ngừng ca thán, không tin được là nóng như thế. Xong hai mắt vẫn dán chặt vào điều khiển điều hòa, điều chỉnh lại nhiệt độ.

Ở nước ngoài bây giờ rất nóng, lúc này Cố Cảnh Ngự đang đứng trước điều hòa đón gió mát, anh vừa ném cái khăn ướt trong tay xuống, vừa nghe người đại diện đang nói chuyện với mình.

Người đại diện lấy một cái khăn ướt nữa đưa cho anh: "Chụp xong là có thể về rồi, hiện tại thì cậu muốn về nhà trước hay như thế nào?"

"Về nhà."

"Ừ. "Người đại diện cười ha ha, sau đó lại còn thuận miệng nói thêm: " À đúng rồi. "

" Bây giờ tiểu nha đầu kia đang xảy ra chuyện. " Hần vẫn không để ý mà nói tiếp: " Phòng chừng phải đợi Tinh... "

Còn chưa đợi hẳn nói xong, sắc mặt Cổ Cảnh Ngự đã trầm xuống.

Anh nhăn mày lại, giọng nói của anh trầm thấp có thể cảm nhận được sự tức giận: " Đưa điện thoại cho tôi. "

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cổ hôn quân

Edit: Cải Xanh

" Há? " Ôn Nhan nhìn tên người gọi trên điện thoại, hơi ngẩn ra, " Cổ sư huynh? "

Mặc dù biết rằng người bên kia sẽ không nhìn thấy, nhưng cô vẫn theo bản năng mà cười rộ lên, hắng giọng nói: " Cổ sư huynh có chuyện gì sao? "

Nét mặt người đàn ông không thay đổi nhìn màn ảnh phía đối diện trong phòng chờ sân bay, ánh mắt thâm sâu. " Không có gì. "

Anh nghe được Ôn Nhan đang giả vờ bình thản, thanh âm trầm thấp, thuận miệng nói một lý do, " Tôi đang ở California chuẩn bị về nước, không biết sư muội muốn mang gì về không? "

Mang đồ về sao?

Hỏi một mình tinh bay đi khắp nơi có muốn mang đồ về không?

Ôn Nhan vì lý do " Chân thành mà không giả dối. " ngẩng người một lúc, day day trán, sau đó cảm thấy rất buồn cười liền bật cười, sự lạnh lùng và tức giận trong cặp mắt đào hoa cũng dần dần tiêu tan, " Vậy bên đó sư huynh có cái gì? "

Có gì mà phải tức giận chứ, nhiều lời cũng vô ích, đến lúc đó đánh sưng mặt bọn họ là được.

Người đàn ông nghe thấy giọng nói bên kia, rõ ràng thái độ đã thay đổi, sắc mặt cũng khá hơn, không quan tâm ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn xung quanh.

Có.... một đám đàn ông ngoại quốc tóc vàng.

"....."

Cổ Cảnh Ngự cảm thấy vì diệu dừng lại một lúc. Trên mặt cũng không thay đổi gì, mắt cũng không chớp, lại híp mắt một cái, ".... Cái gì cũng có."

Chỉ cần không phải mang đàn ông về là được.

Ôn Nhan cũng không biết bên kia Cổ lão đại đang suy nghĩ gì, ý cười trong cặp mắt đào hoa càng lúc càng đậm, cô suy nghĩ trong chốc lát, " Vậy phiền sư huynh mang giúp tiểu muội một ít nho ở California về nhé. "

Cô giải thích thêm, " Có người nói nho ở California ăn khá ngon. "

Chủ yếu là dễ mua, có ở khắp nơi.

Lúc Dương Phàm trở lại, thì nhìn thấy Cổ Cảnh Ngự nói gì đó với bên kia, vắt chéo chân, hơi híp mắt, ánh mắt thâm thúy nhưng sâu bên trong lại có một tia nhu hòa.

Dương Phàm sờ sờ mũi, rất thông minh ngồi xuống bên cạnh.

" Ừ, được. "

" Hẹn gặp lại. " Không biết đã nói gì, giọng trầm thấp cười nhẹ hai tiếng, rồi cúp điện thoại.

Ngay sau đó liền nhìn ngay qua bên này, mắt hơi nheo lại, chớp mắt đã thay đổi, " Đã gọi điện cho Vương đạo diễn rồi chứ? "

"Ừ. " Dương Phàm gật đầu, " Vương đạo diễn đã đồng ý điều kiện của cậu. "

Bình thường video thử vai sẽ không công khai ra bên ngoài.

Ánh mắt hắn hơi phức tạp, dè cái trán, mở miệng không biết muốn nói gì, " Tôi còn tưởng cậu nói chơi. "

Hắn lúc đầu tưởng anh chỉ nói đùa, cũng không nghĩ là anh lại làm thật. Trước đây khi nhìn thấu tâm tư anh hắn còn cảm thấy có chút hả hê, nhưng khi biết được nguyên nhân vụ việc này.... Thì không chơi một vỏ cũng phí lắm.

Quan trọng là... về sau công việc của hắn sẽ còn nhiều thế nào đây?

Cố Cảnh Ngự khẽ khịt mũi, cười như không cười nói: " Không thích cô ấy thì ông đây còn đùa với cô ấy sao? "

Lông mi dày đậm che lại cảm xúc nơi đáy mắt, người đàn ông khẽ mím môi, nếu không thích cô ấy vậy lúc biết cô ấy bị oan anh còn tức giận như vậy sao? Nếu chỉ thấy một người thú vị, vậy tại sao lại muốn ôm cô ấy vào lòng, muốn vì cô ấy mà che mưa chắn gió?

Người đàn ông để điện thoại xuống, chấm dứt suy nghĩ của mình, lại liếc mắt nhìn người bên cạnh, " Anh biết chỗ nào bán nho không? "

Anh chuyển đề tài này quá nhanh, Dương Phàm giật giật khóe miệng, cậu làm như vậy đúng là rất hài hước, ai mà nhìn ra được là cậu thích cô ấy chứ.... Mặc dù trong lòng chửi thầm, nhưng vẫn suy nghĩ để trả lời vấn đề này, " Ở trung tâm California rất nhiều vườn trái cây, cửa hàng trong sân bay cũng có. "

Nho cũng không đồ vật gì hiếm có.

Cố lão đại liếc mắt nhìn hắn, " Đi đến trung tâm xem! "

Dường như vườn trái cây.... Nghe nói tương đối đảm bảo.

" Chuyến bay XXXX-XXXX đã đến, quý khách vui lòng.... "

Dương Phàm vô cùng ngạc nhiên, nhìn vé máy bay trong tay một chút, " Máy bay chuẩn bị cất cánh, chúng ta cũng đã mua vé, nếu đi mua nữa thì sẽ muộn.... "

Và lại không phải nho California đã được nhập vào trong nước rồi sao... Mua ở nước nhà không giống nhau sao?

" Hơn nữa oán hận của người ta với cậu còn chưa hết, mua về cũng chưa chắc cô ấy sẽ ăn. "

Nếu có người đối với anh như vậy, chắc chắn anh sẽ ghi nhớ, không trêu chọc lại là tuyệt đối không thể.

" Hà? "

" Anh nói đúng. "

Cố lão đại dừng chân, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, ngón tay thon dài cầm lấy hai tờ vé máy bay trong tay hắn, " Cho nên tôi sẽ đi, anh không cần đi. "

" Anh ở lại đây, mang về giúp tôi năm thùng, không được, mang mười thùng nho về đi. " Thanh âm trầm thấp từ tính, kèm theo một chút trưởng thành mà gọi cảm, chỉ là Dương Phàm nghe vào tai, nghe như thế nào lại cảm thấy như muốn ăn đòn.

Dương Phàm nhìn Cố lão đại không nhanh không chậm đeo kính và khẩu trang lên, chân dài bước qua cửa an ninh, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng " Thành thực và thận trọng. "

Một người cưỡi ngựa tung bụi hồng, Quý Phi mỉm cười. Không ai biết ấy là quả vải đã tiến về cung.

(*): Bài thơ " Quả Hoa Thanh Cung - Đỗ Mục ": Hoa Thanh là cung điện xây dựng bên dòng suối nước nóng trên núi Ly sơn, thuộc huyện Lâm Đồng, tỉnh Thiểm Tây, năm 747 để Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi cùng quần thần thỉnh thoảng hội họp ăn chơi. Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý Phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cưỡi ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bôi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung vẫn còn tươi. (nguồn: thivien.net)

Lúc này, Dương Phàm nhìn những người đàn ông tóc vàng mắt xanh xung quanh, đột nhiên cảm thấy chính mình chính là cái người đưa quả vải ngàn dặm sau đó sẽ mất chết.

Mẹ nó đúng là hôn quân!

Lúc anh đang ở trên máy bay, thì bên kia tình hình đã thay đổi.

Phi Phi là fan hâm mộ của Ôn Nhan, bởi vì cảm thấy áy náy vì tội lỗi của mình, sau khi đến xem tổ kịch Tiên Hiệp, thì liền hâm mộ Ôn Nhan.

Lần này người hâm mộ của Diệp Như Ca rất hưng phấn, nhưng cô vẫn tin tưởng rằng không có bất kì quy tắc ngầm nào, nếu là người hâm mộ của Ôn Nhan, thì có thể thấy được cô ấy có vẻ ngoài đẹp, có khả năng diễn tốt, tuổi còn trẻ, ngay cả danh tiếng cũng có, hoàn toàn không cần phải tự mình đi tìm đường chết.

Là một fan hâm mộ, điều khiến bọn họ lo ngại nhất chính là những người kiếm tiền bằng khuôn mặt. May mắn thay, cũng nhờ fan mà các thần tượng mới có được nguồn sức mạnh. Nhờ vào nó, họ có thể đứng thẳng lên và cho họ sự can đảm vô hạn.

Vẫn liên tục chiến đấu, nhưng cuối cùng sẽ mệt mỏi.

Phi Phi đang tranh cãi với một bình luận, cảm thấy hơi mệt, lúc đang vận tay mình, đột nhiên QQ trong máy tính điên cuồng nhảy lên.

Táo đỏ cầu kỳ: A a a a a!

Táo đỏ cầu kỳ: Phi Phi! Phi Phi Phi Phi Phi Phi mau ra đây!!!!

Buzz x1* (Kiểu như zingme ngày trước cũng có cái này làm rung khung chat.)

Táo đỏ cầu kỳ: Mau ra đây!!!!!!

Táo đỏ cầu kỳ cũng là người hâm mộ của Ôn Nhan, hai người là luôn cùng nhau đi chiến đấu.

Vân Phi: Chuyện gì thế?

Bên kia không nói nhiều lời mà trực tiếp gửi tới một đường link, Táo đỏ cầu kỳ: Cậu xem video này đi!

Vân Phi vận vận tay, ấn vào đường link, sau khi xem cô liền hiểu tại sao Táo đỏ lại kích động như vậy.

Lúc cô nhìn thấy thì video này vừa được công khai không bao lâu, chưa có nhiều người biết đến nó.

Đó là một đoạn video thử vai, chất lượng âm thanh và hình ảnh rất tốt, từ Diệp Như Ca thử vai xong rồi đạo diễn gặt đầu, đến lúc Ôn Nhan thử vai xong và phản ứng của mọi người, cuối cùng một người đàn ông không nhanh không chậm vỗ tay.

Chỉ cần là có lỗi tại thì đến cuối có thể nghe đạo diễn nói, "Chính là cô rồi." chỉ cần có đầu óc là có thể nhìn ra, kỹ năng giữa Ôn Nhan và Diệp Như Ca cuối cùng là ai mạnh ai yếu.

Quy tắc ngầm?

Nếu như qua việc thử vai mà nói là quy tắc ngầm, vậy thì cái gì mới là công bằng đây?

Phi Phi cao hứng suốt chút nữa nhảy lên, cô biết mà! Có video này rồi, xem ai còn dám nói cô ấy dùng quy tắc ngầm!!

Cô đoán không nhầm, chỉ là tốc độ loan truyền video vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Cô vừa xem video này xong không bao lâu, khoảng chừng là mười phút, video này đã đứng đầu, cộng thêm dòng chữ đỏ.

Vân Phi cảm thấy ngờ vực, nhưng lúc xem lại video đó một lần nữa, thì liền hoàn toàn hiểu rõ.

Nói như thế nào bây giờ, lúc một tràng vỗ tay kia vang lên, dày đặc như đạn từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn làm phát sốt.

Ngọc mẽ củ sen: Phiên tử muội lâu dưới giúp tôi gọi 120, xin cảm ơn.

Ngọc mẽ xương sườn: Cảnh báo sức mạnh ở phía trước! Ngọc mẽ dốc sức nói ra: Bật tai, giọng siêu trầm của bệ hạ sắp tới.

Ngọc mẽ khoai lang: Bệ hạ nói rất đúng! Kỹ xảo của Ôn Nhan quả thực rất tốt.

Trong những hàng chữ này đều cho thấy các Ngọc mẽ muốn kiềm nén thế nhưng lại rất kích động, Phi Phi cười rộ lên, vậy mà lại quên, trong đó còn có Bệ hệ. Cồ. Cảnh Ngự.

Đừng thấy hằng ngày Cồ bệ hạ khiêm tốn, nhưng mà một khi có anh ấy, thì không thể xem nhẹ.

Lực lượng nhóm Ngọc Mẽ tuyệt đối không phải là nhỏ.

Lượt chia sẻ cũng đứng đầu, càng ngày càng nhiều người thấy video này, đã ấn vào, khó có thể mà thoát ra.

Người dùng 1: Tôi không hiểu kỹ xảo gì gì đó, nhưng tôi thấy được, về mặt kích động của phó đạo diễn và biên kịch không phải là giả, bọn họ thấy được kỹ xảo của Ôn Nhan tốt, nên chọn cô ấy là đương nhiên!!

Người dùng 2: Tôi là người trẻ tuổi, trước đó còn tưởng rằng thật sự có quy tắc ngầm ở đây, ha ha, người hâm mộ thật là nhiều mặt quá, có phải không chọn tình yêu của các người mới là quy tắc ngầm không?

Diệp phản cường từ đoạt lý: Cái này cũng không thể nói rõ Ôn Nhan không dùng quy tắc ngầm mà, cơ hội thử vai cũng không phải cô ta tự lấy được!

Người dùng 3: Là một người qua đường cảm thấy đau lòng thay Ôn Nhan. Đây là lần thứ hai cô ấy bị nói là dùng quy tắc ngầm!? Tiện cảm thấy người hâm mộ phía trên có chút đầu óc.

Các người cũng không trực tiếp ở đó, làm sao mà biết cô ấy bị cướp mất cơ hội? Hơn nữa dựa vào thực lực này của Ôn Nhan, có được cơ hội thử vai cũng không quá đáng! Có nhan sắc có kỹ năng, tôi nghĩ là công ty cho cô ấy cơ hội.

Một số Ngọc mẽ cũng nói, các cô cảm thấy, bệ hạ nhà mình lần đầu tiên khen một người, đương nhiên sẽ không sai.

Quan trọng nhất là, Diệp Như Ca này muốn nhúng chàm bệ hạ nhà mình, mặc dù không thành công, nhưng mà, vẫn, không thể, tha, thứ!

Với sự bùng nổ của video này kể cả người qua đường cũng không thể chịu được, ba bên hợp lực, rất nhanh Diệp Từ liền rút cổ.

Sau khi Ngọc mẽ và người hâm mộ Ôn Nhan thành công, với tình hình như vậy nên có ý thức đấu tranh, cả hai bên còn khen thần tượng của đối phương, họ còn để lại lời nhắn cho nhau, nhìn qua rất vui vẻ, những bình luận xấu ở weibo của Ôn Nhan cũng bị đẩy xuống.

Nhóm ngọc mẽ: Đây là lần đầu tiên bệ hạ khen người khác!

Người hâm mộ Ôn Nhan: Người tốt việc tốt!

Nhưng mà nhiều người qua đường thấy, nhóm Ngọc mẽ và những người hâm mộ Ôn Nhan hòa thuận vui vẻ, biểu cảm có hơi kỳ lạ.

....Ách, nhóm Ngọc mẽ không phát hiện, so với Diệp Như Ca, bệ hạ của các cô ấy đối với Ôn Nhan càng... không bình thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phòng

Edit: Cải Trắng

Diệp Như Ca là diễn viên khá nổi tiếng hiện nay, một chút scandal như vậy không thể nào chìm cô ta được, bao nhiêu năm hoạt động đã có không ít fan theo cô ta từ lâu, chỉ cần bây giờ công ty có hoạt động mới cho cô thì chuyện này không bao lâu sẽ bị nhấn chìm.

Đáng tiếc cô ta không hiểu, ở vụ việc lần này, dù là Ôn Nhan hay Diệp Như Ca đều chỉ là quân cờ mà thôi, còn người đánh cờ là công ty Tinh Vũ cùng công ty giải trí Ngu Nhạc.

Tinh Vũ đang ngày một phát triển lớn mạnh, trong tay còn có Cổ Cảnh Ngự, đã có sức uy hiếp với công ty giải trí lâu năm là Ngu Nhạc, cho dù không có đi chăng nữa thì không lâu nữa hai công ty vẫn sẽ đấu nhau thôi.

Mà một khi hai bên đối đầu với nhau thì các nghệ sĩ dưới trướng cũng sẽ bị kéo theo, ngay cả việc các nghệ sĩ trong công ty đi dự sự kiện, không bao lâu thì cuộc chiến giữa hai nhà liền bùng nổ.

Hiện tại Ôn Nhan cũng chỉ là diễn viên tuyến số ba, còn Diệp Như Ca dạo này trốn biệt tăm, đối diện với mọi chuyện thì chỉ có người đại diện của cô ta, tất nhiên trong thời gian này công ty sẽ không nâng đỡ cả hai người.

Về lý thì, bây giờ công ty đang dồn toàn lực vào đối đầu với công ty đối thủ, còn nếu có thừa sức thì cũng lo ổn định lại cho công ty, chứ hơi đâu mà quan tâm tới chuyện của hai cô.

Nếu không phải chuyện của hai người đều liên quan tới Cổ Cảnh Ngự thì chuyện này đã sớm bị những bài khác ép xuống hoặc là bị xóa luôn rồi, nhưng mà nó lại dính tới Cổ Cảnh Ngự... thì chuyện này rất khó có thể một tay che trời, cho nên đành để Diệp Như Ca trở thành vật hy sinh.

Lý Cường cảm thấy thật nhạt nhẽo, hần ngồi cho cô xem những cái bình luận trên trang web, Ôn Nhan nhìn chăm chăm vào, cũng không nói gì cả.

"Em không phải là cảm thông cho cô ta rồi đấy chứ?" Thấy sắc mặt cô trở nên bối rối, không biết nghĩ gì mà về mặt Lý Cường trở nên lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh hần đi, sắc bén: "Ôn Nhan! Đây là do cô ta gieo gió gặt bão thôi, cô ta từng muốn đạp em một cái, loại như vậy không đáng để em cảm

thông đâu! Em đầu óc..."

Thấy cô có vẻ kinh ngạc, giọng nói hần cũng dịu xuống một chút: " Anh biết em là người tốt, nhưng mà cũng nên biết cái gì nên cảm thông và cái gì không. "

Về mặt Ôn Nhan kinh ngạc, cô càng nghe Lý ca nói càng cảm thấy buồn cười, Lý ca...có phải đã hiểu lầm về cô rồi hay không?

Ho một tiếng, Ôn Nhan vội vàng lên tiếng trấn an hần: " Không đâu, em không cảm thông cho cô ta đâu, Lý ca, em đừng lo lắng quá. "

" Thật á? " Lý Cường còn chưa tin tưởng lắm, hỏi lại.

Mới có mấy tiết vợ hần lên lớp cô đã vô cùng quan tâm vợ hần, rồi còn gặp mặt hần không được mấy lần cũng đồng ý ký hợp đồng, còn có tiểu trợ lý bên cạnh làm chung không bao lâu còn có thể lừa cô để được nghỉ, tóm lại, thế nào thì vẫn thấy....

" Thật đó. " Ôn Nhan nói, đôi mắt đào hoa đầy vẻ chân thành, chỉ thiếu nước cô gờ tay lên thề thôi.

Lý Cường vẫn còn hơi nghi ngờ, nhìn cô một cái: " Dù sao em không cảm thấy thương cô ấy là tốt rồi. "

" Đúng rồi, chuyện này chắc là sắp kết thúc rồi, bên weibo em cứ giao cho anh xử lý. Dù sao giờ bọn họ cũng có tiền, là thắng trong lúc kiện.

" Còn nữa, trong chuyện này, người phát video hôm thử vai là đạo diễn, em đừng quên cảm ơn đạo diễn, dù gì thì cũng nhờ video này có sức lan truyền, không thì không biết là chúng ta còn tốn bao nhiêu công sức nữa. "

Ôn Nhan gật đầu, cô nhìn thời gian một chút rồi lấy điện thoại ra gọi cho đạo diễn, nhưng mà lại không thấy nhắc máy: " Không có ai nhắc máy. "

Lý Cường cầm lại cái máy tính bảng: " Chắc là đang bận gì đó. "

" Quên đi, giờ em chuẩn bị một chút, sau đó live stream cảm ơn mọi người đi vậy. "

Thiếu chút nữa thì quên mất, bọn họ không có số điện thoại riêng của đạo diễn Vương, mà đạo gần đây cũng chuẩn bị khai máy, chỉ sợ đạo diễn đang bận không rảnh quan tâm tới mấy chuyện này.

Không bằng đợi mấy ngày nữa gặp mặt, cảm ơn ông ấy một câu còn có thành ý hơn nhiều.

Ôn Nhan gật đầu, bắt đầu suy nghĩ về việc cảm ơn, sau đó một bài viết trên weibo chứ cô không quay trực tiếp.

...

Ở đoàn phim của Vương đạo diễn, rất hạn chế việc cho các diễn viên chạy đi chạy lại giữa hai đoàn phim, cho nên hiện tại cô đang gấp rút hoàn thành cho xong vai diễn kia.

Trong phim cung đấu lần này cô không phải diễn viên chính, phim cung đấu đa phần đều giống nhau chỉ có một nữ chính, cho dù biên kịch đã sửa cho cô trở thành nữ phụ nhưng mà cảnh của cô cũng không tính là nhiều lắm.

Cô đã ở trong đoàn làm phim hai tháng, chỉ còn mấy ngày nữa là hoàn thành, dù hơi mệt mỏi nhưng vẫn là sắp thấy đích.

Hôm nay chính là ngày khai máy, buổi họp báo lần này dĩ nhiên là Ôn Nhan muốn tham gia rồi.

" Tôi rồi? "

Đôi mắt Ôn Nhan nhắm lại, giọng nói có hơi mệt mỏi, cô nhẹ nhàng xoa xoa đôi mắt.

Lại nghe thấy một giọng nam trầm thấp: " Ngủ không ngon sao? "

Không phải Lý ca?

Ôn Nhan lập tức mở to mắt, theo phản xạ nhìn về phía đó, cửa xe cô mở ra, một người đàn ông đứng ngược sáng, khuôn mặt cương nghị, đôi mắt đang nhìn cô, thân hình cao lớn của anh đứng dưới ánh mặt trời, như đang tỏa sáng.

" Không có. " Ôn Nhan ngồi thẳng dậy, nhìn quanh không biết người đại diện của mình đã đi đâu, trong lòng không ngừng kêu gào, cố làm ra vẻ mặt tự nhiên nhất có thể: " Có sư huynh, anh tới sớm vậy á? "

Hôm nay chính là ngày phim [Tâm lý] mở buổi họp báo, Ôn Nhan tối hôm qua sau khi hoàn thành xong tất cảnh diễn, lễ đóng máy của cô còn chưa ngồi ấm thì đã phải lên máy bay đi về rồi, trải qua hai lần đi máy bay, còn ngồi trên ô tô cô cũng ngủ suốt.

Lúc này đúng là...tối cả mặt cô còn chưa rửa.

" Ủ. " Anh ừ một tiếng, thân hình cao lớn lập tức chui vào trong xe, cảm tưởng như không khí trong xe giảm đi không ít.

Anh bỏ kính râm xuống, nhìn cô lúc này đầu tóc rối tung như cái ổ gà, đôi mắt híp lại, bên môi nở nụ cười.

Hơi ngốc

.... Nhưng cũng rất đáng yêu.

Đôi mắt anh ẩn chứa ý cười, đôi mắt sắc bén nhìn qua khuôn mặt cô, từ cái hoa nhỏ ở giữa trán tới hàng lông mi rậm..Cuối cùng cũng dừng lại chăm chú nhìn cô.

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của cô, anh cũng không cười nữa: "Đã bao lâu em không ngủ rồi? "

Ôn Nhan bây giờ cảm thấy có hơi xấu hổ, cảm giác được ánh mắt người kia đang dừng trên khuôn mặt mình, giờ chỉ cần cô ngẩng đầu lên là có thể nhìn vào được đôi mắt đen sâu hút kia.

Ôn Nhan sững sốt, giây tiếp theo, Cố Cảnh Ngự làm như không có việc gì xảy ra, tự nhiên thu hồi ánh mắt, cười nhẹ hai tiếng, dựa vào lưng ghế ngồi: "Sao thế, còn đang tự hỏi bản thân mình à? "

Ôn Nhan khôi phục lại trạng thái bình thường, ý cười rất rõ, đôi mắt đào hoa hơi cong lên, cố ý nói lảng đi: "Chỉ là mấy hôm nay diễn chạy cảnh, cho nên hơi thiếu ngủ. "

"Một chút? " Cố Cảnh Ngự nhìn thấy quãng thâm dưới hai mắt cô, có chút không vui, cười nhạt: "Em nói dối. "

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó xuống xe, giọng nói hết sức chân thành: "Đi theo tôi. "

"Nhanh lên nào. " Anh quay đầu lại.

Ôn Nhan há hốc mồm, nhìn vào đôi mắt anh dường như thấy được sự uy hiếp, không nói hai lời liền đồng ý đi theo anh.

Cô đuổi theo đi tới gần anh, đắn đo một chút, rồi cười hỏi: "Khụ, Cố sư huynh, không biết là anh định dẫn tôi đi đâu đây? "

Cố Cảnh Ngự cười nhạt một tiếng, bờ môi mỏng mấp máy: "Đem em đi bán. "

Sau đó liếc nhìn cô một cái, tới cửa khách sạn Châu Liên thì mở cửa đi vào.

Đưa cô đi ngang qua đại sảnh, tiến vào chỗ lễ tân rồi nhân nhạ nói: "Về phòng. "

Cô gái lễ tân ở đại sảnh nhìn hai người vừa mới đi vào: ".... "

Nụ cười trên mặt cô không biết từ lúc nào đã cứng đờ, máy móc lặp lại những lời anh nói: ".... Về phòng? "

"Ừ. " Cố Cảnh Ngự đáp lại, xong không nhin được lại thúc giục cô: "Nhanh lên. "

Cố Cảnh Ngự chả cảm thấy có điều gì đó không đúng, Ôn Nhan đỡ trán, hiện tại cô rất muốn quay lại chỗ cô gái ở quầy lễ tân kia để giải thích, không phải như cô ấy nghĩ đâu.

Khóe miệng cô giật giật như bị rút gân, đã bỏ lỡ cơ hội rồi, giờ mà quay lại giải thích thì giống như là giấu đầu hở đuôi vậy.

Cô hít sâu một hơi, tay cô cũng dần thả lỏng hơn, như không có việc gì xảy ra, nhanh chân đi tới chỗ thang máy.

Nhìn về phía người đàn ông kia, Ôn Nhan vừa đem thẻ phòng cho vào túi mình, cố gắng kéo sự tự nhiên trở lại bầu không khí giữa hai người, cười hỏi: "Cố sư huynh, anh không đi nghỉ ngơi sao? "

Người đứng bên cạnh kia không nói gì cả, chỉ là, thân hình cao lớn này đứng bên cạnh một người nhỏ bé là cô, đang cười thì phải.

Ôn Nhan đem tâm tình phức tạp của mình đè xuống, nhưng thực ra trong lòng cô đang không ngừng suy nghĩ, cô tới trước cửa phòng quẹt thẻ, xong đưa mắt nhìn anh, tạm biệt: "Sư huynh gần đây rất rảnh sao? Vậy lúc này rảnh chúng ta thử diễn...."

Tách một tiếng, cửa phòng mở ra.

"Sư huynh? Sư huynh! "

"Nhìn cái gì mà ngẩn người ra vậy..." Ôn Nhan khó lắm mới thấy được bộ dáng sững sốt của Cố Cảnh Ngự, liền tò mò nhìn theo.

Những từ chưa kịp nói đã bị nuốt trở lại trong bụng.

Ôn Nhan trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng, đứng im bất động trước cửa phòng.

Giường được đặt ở giữa, bên trên phủ cánh hoa hồng, một mặt phòng tắm lắp cửa kính trong suốt, bầu không khí vô cùng ái muội. Không những thế trên đầu giường còn có đủ các thể loại đồ chơi tình thú.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lam nhan - Kẻ gây tai họa

Edit: Cải Xanh

Ôn Nhan cảm thấy, chỉ sợ đây chính là cảnh tượng khó xử nhất mà cuộc đời cô gặp phải.

Một trận im lặng kéo dài.

Làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt Ôn Nhan tràn đầy thu hút, lúc ngẩng đầu lên đã không chế tốt vẻ mặt của mình, làm như không có việc gì cười cười, " Sư huynh nhìn gì vậy, phòng này rất sạch sẽ, tôi muốn đi ngủ một lúc. Nếu như có chuyện gì, anh xem có thể hay không.. lần sau chúng ta sẽ bàn bạc."

Cố Cảnh Ngự....

Ánh mắt cô tràn đầy mệt mỏi, con mắt vui vẻ hép lại, một lát nữa có nên viết thư cảm ơn nhân viên lễ tân ở đại sảnh không?

Ánh mắt rất tốt.

Nhưng khi thấy mắt cô có quầng thâm, lời muốn nói lại nuốt lại vào bụng.

Anh đỡ trán, ánh mắt hơi nheo nhìn hình trái tim trên giường cũng thu lại, liếc nhìn cô, lời nói ban đầu lại biến thành bất đắc dĩ, " Được rồi, em ngủ đi! "

Nói xong anh biết rằng nếu mình còn ở đây cô sẽ không thả lỏng, vẫy tay một cái rồi quay người rời đi.

Trên mặt Ôn Nhan còn có ý cười, nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn cả giường toàn cánh hoa, bịch một cái ngã xuống, vẻ mặt hoàn toàn lộ rõ, cắn góc chăn lằng lộn mấy vòng.

Điên mất thôi....!!

Tâm trí của cô lễ tân đó thật sự có thể phá vỡ cả bầu trời!

Nhất định phải cho cô ấy một phong thư khiển trách!!

Mỗi lần thấy Cố Cảnh Ngự đều không có chuyện gì tốt! Lần đầu tiên gặp mặt anh liền đùa giỡn cô, lần thứ hai lần thứ ba, mỗi lần gặp mặt đều cảm thấy xấu hổ!!

Suy nghĩ này nối tiếp suy nghĩ kia, kết thành một đội xuất hiện, gần như muốn nổ tung, cặp mắt đào hoa của Ôn Nhan sáng rực, túm chăn trùm lên đầu.

Lần sau gặp mặt anh nhất định phải trốn đi!!

Không thể trêu vào thì không thể trốn sao?!

.....

Suy nghĩ xong, cô cứ như vậy ngủ thẳng tới 10 giờ tối.

Ôn Nhan ngáp một cái, cặp mắt đào hoa mơ màng, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Rửa mặt xong, cô tỉnh táo hơn rất nhiều, cô ngủ thiếp đi từ lúc nào vậy?

Cô còn cho rằng lúc đó mình không thể ngủ được. Kết quả ngủ một giấc thì tới tận bây giờ, hoàn toàn bù lại được những lúc cô thiếu ngủ, những suy nghĩ lộn xộn ban đầu cũng dịu đi một ít.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

18 cuộc gọi nhớ?

Ôn Nhan sững sốt, lập tức ấn nghe điện thoại, cô vừa ấn nhận đầu bên kia liền lên tiếng, " Cuối cùng em cũng dậy rồi sao? "

Lý Cường tốt như vậy cũng không nhìn được mà gất gồng, " Ra mở cửa cho tôi! "

Mở cửa?

Ôn Nhan mắt tròn to.

" Lý ca? " Cô rất kinh ngạc, cô nhìn người đại diện đang dựa vào tường thì có thể chắc chắn rằng thời gian chờ ở đây không ngắn, trong hành lang cũng có máy điều hòa. Mở điều hòa lên, khuôn mặt trắng mập người đại diện đã có mồ hôi, có thể thấy đã đứng ở đây cũng khá lâu rồi.

Ôn Nhan vội vàng cho hắn đi vào, rót cho hắn cốc nước, giảm nhiệt độ điều hòa một chút, chờ hắn uống nước xong mới hỏi, " Xảy ra chuyện gì? Lại xảy ra chuyện gì sao? "

Cô vừa hỏi vừa lấy điện thoại ra, động tác lưu loát vào weibo.

.... Không phải cô gặp chuyện xấu gì chứ.

" Không có." Lý Cường cũng không đoái hoài đến những thứ khác, trực tiếp uống nước ừng ực, liếc mắt một cái, đặt bộp cái cốc lên bàn, " Chỉ là lúc đi đâu thì nói với tôi một tiếng. "

Chỉ là hắn vừa đi chào hỏi đạo diễn, kết quả chỉ mới hai phút, vừa quay đầu thì người đang ngủ trong xe đã không thấy tăm hơi, cô có thể tưởng tượng lúc đó hắn hoảng hốt thế nào không?

Cô là con gái một thân một mình....

Liên tục gọi 16 17 cuộc điện thoại, nếu không phải trên đường nhận được điện thoại của Cố đại ảnh đế, thiếu chút nữa hắn đã coi là cô bị mất tích rồi sẽ đi báo cảnh sát.

Sau đó biết cô ở đây, hắn tới vài lần, lại biết rằng một tuần này cô đã sớm mệt mỏi không chịu được, thời gian ngủ mỗi ngày không đến ba tiếng, hắn không thể đi gọi cô dậy, sợ đánh thức cô nên cũng không dám gọi điện thoại, chỉ có thể tạm thời quay về.

Cuối cùng lại không nhìn được gọi điện thoại, ngủ cũng đã lâu như vậy, chắc là cô cũng tỉnh rồi.

Tám giờ sáng mai sẽ họp báo, nữ minh tinh khá là phiền toái, makeup cần một thời gian dài, thường là vài giờ, tuy lần này không phải sự kiện đặc biệt quan trọng, cô không cần phải đổi trang phục liên tục, nhưng thời gian còn lại mấy tiếng, đề phòng nhớ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thời gian không đủ.

Ôn Nhan ngẩn ra, trong mắt toàn là áy náy, " Xin lỗi Lý ca. "

Lúc đó chỉ xấu hổ, không nghĩ tới thông báo cho hắn, sau đó chính mình lại không biết ngủ từ lúc nào, cũng chưa nghĩ đến hắn.

" Không có việc gì." Về mặt Lý Cường cũng thả lỏng, dặn dò, " Lần sau nhớ kỹ nói cho tôi biết là được. "

Bọn họ chỉ vừa làm việc cùng nhau không lâu, yêu cầu thích ứng lẫn nhau cũng rất là bình thường.

" Ủ." Ôn Nhan vội vàng gật đầu.

Hai người khai thông tư tưởng xong, Lý Cường hỏi cô có đói không, về mặt Ôn Nhan lập tức cứng đờ... Gian nan lắc đầu, che bụng của mình, " Không đói. "

--- Đói cũng không thể ăn.

Trước khi mặc lễ phục mà ăn cái gì.... là muốn chết.

Sau khi nét mặt thả lỏng, Lý Cường có chút buồn cười, " Vậy ăn điểm tâm lót bụng đi. "

Hắn lơ đãng ngẩng đầu, liền thấy trong phòng này....

Hoa hồng, đồ chơi thủy tinh của người lớn, còn có... bao cao su.

Lý Cường:.....

Biểu cảm hắn thay đổi mấy lần, Ôn Nhan lần đầu tiên thấy người đại diện mình có tài năng biến hóa, trong đôi mắt nho nhỏ thay đổi rõ ràng rồi chuyển sang khiếp sợ, chợt nghĩ đến cái gì rồi thở dài, rồi lại có vài loại tâm tình phức tạp.

Ánh mắt kinh hãi của Lý Cường lóe lên, đột nhiên hưng phấn hô một tiếng, vỗ nhẹ vào bụng, tỏ ra rằng chính mình cũng không để ý sở thích nhỏ nhặt

này của cô, chỉ là lại thuận miệng hỏi, " Em có thích sống ở đây? "

Dù sao, trên thế giới cũng có nhiều người có sở thích nhỏ này.

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, vừa nhìn là biết suy nghĩ của người đại diện là gì, cô thẳng thắn từ chối, " Không thích."

Cô đề lại mí mắt giật giật không ngừng, hắng giọng một cái, cười khổ làm rõ, " Thực sự không thích, đây là hiểu lầm, cô nhân viên ở quầy lễ tân nhìn thấy em và Cố Cảnh Ngự đi đến, thì hiểu lầm...."

Cô đã hết sức quen thuộc với con đường cũ này, dù sao khi có liên quan đến Cố đại thần, sẽ có nhiều chuyện kỳ lạ và xui xẻo xảy ra.

" À, thì ra là như vậy." Người đại diện tỉnh bơ thờ phào một cái.

Cố Cảnh Ngự nổi tiếng là lạnh lùng, sao cô lại quen được anh ta.

Đúng là gan lớn.

" Vậy được rồi, em ăn chút gì lót bụng đi, mai gặp lại."

Tám giờ sáng, là thời gian họp báo.

Tuy là thời gian hơi sớm, nhưng không ai dám nói gì, cũng do mùa hè trời mau sáng, mới sáu, bảy giờ, phóng viên đã đến, vì để tìm một vị trí tốt.

Đừng hiểu lầm, bọn họ không phải là tìm chỗ ngồi trong buổi họp báo, những người này không được mời tới tham gia họp báo, bọn họ đến chiếm vị trí, chính là bên ngoài nơi diễn ra họp báo chỗ có thể thấy rõ ràng.

Chuẩn bị chờ ở đây sau khi kết thúc có thể giữ người, xem có thể nhân cơ hội này hỏi vài vấn đề hay không.

Tối hôm qua nửa đêm Ôn Nhan trở về, đã ở khách sạn này, cũng không phải vượt qua đám đông bên ngoài, có điều nữ nhân vật chính bước từ ngoài vào đang bất đắc dĩ ngồi bên cạnh cô trang điểm.

Cô ấy ngửa mặt lên, lời nói có chút mập mờ, " Tiểu Nhan cô thật may mắn, sớm biết bên ngoài nhiều người như vậy, tối hôm qua tôi cũng ở đây rồi."

Paparazi bên ngoài nhiều như muốn lên trời, chen chúc giờ camera, quần áo người đại diện chị Ngô của cô cũng đã bị nhấn, nếu không phải là Ôn Nhan quyết định mời một đội bảo an, phỏng chừng cô cũng bị sa vào trong đó.

Thợ trang điểm đang đánh phấn cho cô, cẩn thận trang điểm, nghe như vậy vỗ vỗ mặt cô, ý bảo cô nâng mặt lên, đừng nói chuyện.

Ôn Nhan cười rộ lên, " Đã nghe nói Từ tỷ xuất môn, đương nhiên muốn đến rồi."

Từ Tuệ Lâm, ảnh hậu Kim Mã và là diễn viên kỳ cựu trong nước, hai năm qua bởi vì con cái nên chưa tham gia vào bộ phim nào, tuy tuổi tác hơi lớn, nhưng cũng không nhìn ra được là đã nhiều tuổi, vẻ ngoài là một người phụ nữ có phong cách nhẹ nhàng điềm đạm.

Đây là bộ phim đầu tiên của cô sau khi quay lại.

Từ Tuệ Lâm để thợ trang điểm đánh phấn xong, thở phào một hơi, bật cười hai tiếng, nếp nhăn ở khóe mắt khi cười vô cùng dẹt dẹt, cô giả vờ thờ dài, " Không được rồi, bây giờ là thời kì của phái nam."

" Những phóng viên kia đều yêu thích mỹ nữ và lam nhan."

--- Mười vấn đề thì có đến bảy vấn đề hỏi về Cố Cảnh Ngự.

Suýt chút nữa cô đã nghĩ mình là một cô gái trẻ, hoặc là những người đàn ông giờ camera kia đều là người hâm mộ của Cố Cảnh Ngự.

Ôn Nhan nhỏ bé kinh ngạc, dường như không tin rằng Từ Tuệ Lâm đã lớn tuổi mà còn hoạt bát như vậy, cặp mắt đào hoa lập tức cong lại, giọng nói mang theo ý tán thành, " Lam nhan kẻ gây họa*."

(*): giống hồng nhan họa thủy, nhưng lam nhan là chỉ đàn ông.

Đặc biệt đối với cấp bậc của Cố đại thần, tốt nhất là nên tránh xa.

Một " già " một " trẻ " liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt này, cảm giác như là có cùng một chí hướng.

Đúng lúc này, có người cười nhẹ hai tiếng, giọng lười biếng nói, " Cái gì kẻ gây họa thế? "

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cầu lương

Ediit: Cải Trắng

Ôn Nhan đập vào trán hai cái, khi cô nghe thấy thanh âm sau lưng mình thì tóc gáy cô cơ hồ đều dựng đứng cả lên, cơ hồ nó thành phản xạ có điều kiện rồi. Rất nhanh cô buột miệng nói ra: "Đang nói tới phim truyền hình vừa chiếu hai ngày trước, nữ chính đúng là hồng nhan họa thủy. "

Vốn là Từ Tuệ Lâm định nói gì đó nhưng sau khi nghe những lời cô nói thì tí sặc nước miếng, Từ Tuệ Lâm yên lặng nhìn về phía Ôn Nhan, ngay cả mắt cũng không buồn chớp... Có năng lực ghê.

Tuy rằng không hiểu vì sao Ôn Nhan lại như vậy, rõ ràng chỉ là nói về mấy tình huống sau này diễn chung với nhau mà thôi, tiện thể có vài câu trêu ghẹo cũng không hề gì, nhưng Từ Tuệ Lâm cũng lặng lẽ phối hợp, mỉm cười tán đồng: "Đúng vậy, lớn lên thật xinh đẹp, làm cho tôi và Tiểu Nhan đều ghen tỵ. "

Bất quá, để phối hợp cho ăn ý thì nên nói vài câu giải thích.

Hóa ra Cố ảnh đế không giống với tưởng tượng của cô, không thuận theo đề tài hai người đang nói, anh mỉm cười nhìn Ôn Nhan một cái, quyết không chịu tha: "Phải không? Nhưng hình như tôi nghe được cái gì mà lam nhan họa thủy. Chẳng lẽ không phải sao? "

Từ Tuệ Lâm ngẩn người ra. Hiện tại người này là... lòng dạ hẹp hòi?

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, nhưng ngoài mặt cô vẫn duy trì sự bình tĩnh: "Đúng vậy, có thể là do sư huynh quá mệt mỏi. "

"Ồ...Hóa ra là như vậy. "

Anh cười nhẹ, xong sắc mặt càng thêm nặng nề, thờ dãi: "Vậy mà tôi còn tưởng là sư muội đang nói xấu tôi chứ. "

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, giờ thì cô có thể khẳng định, anh chắc chắn đã nghe được toàn bộ rồi. Anh là đang cố ý chinh cô!

Ôn Nhan lúc này đành giả bộ, ý cười dịu dàng, làm như không hiểu anh vừa nói cái gì, đôi mắt đảo hoa cong lên: "Sao có thể như thế được, sư huynh đối xử với tôi rất tốt. "

Được lắm, lúc nào cũng có thể lấy, cô, làm, thú, vui.

Tâm tình Cố Cảnh Ngự lúc này vô cùng vui sướng, mới có thể này thôi, mà xem cô rất khẩn trương, nhưng mà anh cảm nhận được mỗi phút mỗi giây cô đều như đang đối chọi lại anh, điều này đúng là không theo ý anh. Nó có thể làm cho anh cảm nhận được cô đứng trước mặt anh vô cùng tươi vui, năng động nhưng cơ hồ cũng tạo ra một khoảng cách giữa hai người.

Anh thấp giọng bật cười, vô cùng vừa ý gật đầu tán thưởng: "Nói thế thì...chỉ cần sư muội nhớ kỹ là tốt rồi. "

Ôn Nhan...

Ôn Nhan tròn tròn mắt...

Trong lòng cô như có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua, cô có chút không chống chế được tâm tình của mình nữa rồi. Thế mà anh lại tán thành với thái độ của cô! Không ngờ Cố đại ảnh đế lại là người không cần mặt mũi như thế!

Cố Cảnh Ngự liếc nhìn cô một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng điệu mang vẻ lười biếng: "Yêu cầu của tôi cũng không cao, không biết chút nữa sư muội có thời gian đi ăn cùng tôi một bữa cơm hay không? "

Từ Tuệ Lâm nhìn Cố Cảnh Ngự da mặt dày lại còn vô lại, tí nữa thì cô bật cười ngay tại chỗ, cô nhích ghế lên phía trước một chút, lấy một viên kẹo trên bàn bỏ vào miệng.

Từ Tuệ Lâm coi như là hiểu rõ rồi, lòng dạ hẹp hòi và lam nhan họa thủy kia đều là giả hết, sự thật là, cô lớn tuổi như thế này rồi, lại còn vừa sinh đôi hai đứa bé xong vậy mà vẫn còn phải ăn một đồng cầu lương.

Chắc lên con đầu tim luôn quá.

....

Rốt cuộc thì trước khi lên sân khấu, truyền thông bên ngoài vô cùng trông đợi nhìn thấy dàn diễn viên.

Lúc chuẩn bị đi ra, Từ Tuệ Lâm yên lặng kéo tay Ôn Nhan nói: " Chẳng qua chỉ là một buổi họp báo, không có gì phải căng thẳng, chuẩn bị thôi. " Rồi sau đó Cố Cảnh Ngự đứng nói gì đó với Ôn Nhan.

Chả biết nói cái gì mà mãi không nói xong nữa.

Cố Cảnh Ngự sẽ là người ra cuối cùng, vì danh tiếng của anh quá lớn, sợ tới lúc anh ra truyền thông sẽ đổ xô quan tâm tới sự xuất hiện của anh mà quên mất các diễn viên mới, nên khi còn vài phút cuối anh sẽ đi ra. Đây cũng coi như là một quy định.

Từ Tuệ Lâm cũng biết điều này, chỉ có cô, Ôn Nhan và vài người nữa lên sân khấu trước.

7 giờ 45 phút, trước khi cuộc họp báo bắt đầu mười lăm phút, truyền thông đã đi vào.

Ở đây có Vương đạo diễn rồi Cố Cảnh Ngự và Từ Tuệ Lâm cho nên lần này giới truyền thông tới đều là từ những công ty có danh tiếng, hội trường được chuẩn bị sẵn ghế có tên của công ty truyền thông đó, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đưa ra vấn đề giống nhau cũng không tới mức quá đáng.

Sau khi các phóng viên an vị ở chỗ ngồi của mình, họ đều tự kiểm tra thiết bị mình mang theo, hay có người thì bàn tán với nhau vài câu, trao đổi tin tức, chờ cuộc họp báo chính thức bắt đầu.

Đúng 8 giờ.

Vương đạo diễn là người luôn luôn nghiêm túc, trước khi ra ông nhìn qua vài người rồi nhìn ra ngoài thấy các phóng viên đã ổn định vị trí, lúc đó ông mới dẫn theo Từ Tuệ Lâm và vài người nữa lên sân khấu.

Mà lúc này, những cư dân mạng cũng đợi được buổi phát sóng trực tiếp.

Bây giờ công nghệ thông tin vô cùng tiên tiến, tin tức giành giật nhau từng giây một, cho nên phần lớn giới truyền thông chọn lựa việc phát sóng trực tiếp, điều này cũng khiến các fan sẽ trông chờ vào những lần phát sóng đó.

Hôm nay Ôn Nhan mặc bộ váy màu xanh lá, phối đồ hợp cang làm tôn thêm nhan sắc của cô, đơn giản mà đẹp, cảm giác cô mang tới như một làn gió tươi mát, ánh mắt đào hoa xinh đẹp, lại có thêm tia phong tình, vô cùng xinh đẹp.

Điều này khiến các phóng viên trong khán phòng trở nên kinh điển, hướng chi trong đây cũng có sẵn một số lượng fan nhất định được vào.

Một Ôn Nhan đang thật sự xuất hiện trước mặt fan, không chỉ fan cô mà fan nhà khác cũng phải cảm khái một câu.

Fan Ôn Nhan bày tỏ: Đột nhiên nghĩ tới, Ôn Nhan của chúng ta xinh đẹp như vậy, cần gì kỹ thuật diễn nữa chứ.

Lúc này, sau khi các diễn viên khác lần lượt giới thiệu, cuối cùng mic cũng được đưa tới chỗ cô, cô nhoẻn miệng cười, bắt đầu tự giới thiệu chính mình.

Có một câu nói như thế này, chỉ cần một cái cúi đầu cũng thấy được sự dịu dàng.

Mấy cái mũi tên cứ như thế bắn ra.

Các fan ôm tim nói: Mẹ ơi, con yêu rồi.

/ Thần tượng của tôi mị lực quá lớn, ngoài sức tưởng tượng. /

/ Nơi này có người giết người bằng nhan sắc. /

Mặc kệ bọn họ có ầm ĩ như thế nào, cuộc họp báo vẫn tiếp tục diễn ra.

Địa vị hiện tại của Ôn Nhan đương nhiên không so được với Từ Tuệ Lâm, nhưng mà Từ Tuệ Lâm sinh con hai năm rồi mới quay lại giới giải trí, mà giới giải trí thì lúc nào cũng thay đổi nhanh tới chóng mặt, nhân khí của Từ Tuệ Lâm cũng ảnh hưởng không ít, hơn nữa bây giờ tin của Ôn Nhan luôn chiếm vị trí cao, nên nhân khí của cô cũng cao.

Quan trọng nhất chính là, người mới thì nên biết khiêm tốn.

Kết quả chính là, xuất phát từ đủ loại lý do, những câu hỏi xoay quanh Ôn Nhan không ít.

Đa phần những phóng viên rất tinh ý, chỉ hỏi những vấn đề liên quan tới điện ảnh.

" Ôn Nhan, cô có thể tiết lộ một chút hình tượng của mình trong phim không? "

" Trong phim, tôi đóng vai một người khá đơn thuần..."

Cũng có một số người nhin không được hỏi về vấn đề bất hòa giữa cô và Diệp Như Ca trong thời gian gần đây.

" Ôn Nhan, nghe nói mối quan hệ giữa cô và Diệp Như Ca xảy ra vấn đề, không biết đây có phải là thật không? "

Ánh mắt Ôn Nhan hơi di chuyển: " Đương nhiên là giả rồi. Tôi và Diệp tiểu thư cũng chỉ là gặp qua nhau mấy lần, làm sao xảy ra vấn đề được. "

" Ôn Nhan, cô cảm thấy mình có thể đảm nhận được vai diễn lần này không? Đối với cô lần thử vai này cô có ý kiến gì không? "

Ánh mắt Ôn Nhan khẽ lóe lên tia sáng rồi biến mất rất nhanh, cô nhìn thoáng qua đạo diễn rồi lại nhìn thẳng vào ống kính: " Tôi sẽ cố gắng hết sức. Khi đó, tôi cũng không nghĩ mình sẽ có được vai diễn, cũng cảm ơn đạo diễn đã tung video thử vai của tôi ra, cảm ơn ngài. "

Câu trả lời có hơi lệch vấn đề, lại còn cố tình khơi ra chuyện khác, làm cho người khác cảm thấy có phần không đúng, tâm tư kín đáo của các phóng viên nhanh chóng bị cô bới hết lên.

Người mới phải khiêm tốn đã nói đâu rồi?

Cố ánh để đứng ở hậu đài nhìn thấy cảnh này, mắt hơi nheo lại, khịt mũi một cái, muốn cảm ơn cũng là phải cảm ơn anh chứ.

Một vì lượng thông tin quá lớn cho nên các phóng viên ở hiện trường tạm thời còn chưa tiếp thu hết, vậy mà lại có một phóng viên trẻ không khống chế được mình lên tiếng hỏi: " Vậy Ôn Nhan, trước kia có tin cô dùng quy tắc ngầm mới có được lần thử vai này, cô có giải thích một chút về chuyện này không? "

Cả hội trường ngay lập tức rơi vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cổ Cảnh Ngự : "Ném hấn ra ngoài"

Edit: Cãi Xanh

Người hâm mộ trước màn ảnh đã bắt đầu bùng nổ.

Người hâm mộ số 1: Mẹ nó! Phóng viên này có phải bị bệnh không vậy! Chuyện quy tắc ngầm không phải đã giải thích rõ rồi sao?! Mắt người này bị chó tha hay là đầu óc ngu dốt vậy?!

Người hâm mộ số 2: AAAAAAA! Đừng cản mị! Mị muốn bóp chết phóng viên này! Quy tắc ngầm rõ ràng hoàn toàn là bịa đặt, còn hết lần này tới lần khác muốn Nhan Nhan giải thích, dựa vào cái gì hả?!

Tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi tức chết rồi!!!

Ôn Nhan cũng không phải người bị bắt nạt mà còn có thể mỉm cười, vẻ mặt cô lạnh xuống, " Tôi không cần phải giải thích với phóng viên này."

Phóng viên vẫn không chịu bỏ cuộc, truy hỏi đến cùng " Ôn tiểu thư không giải thích là ngầm chấp nhận đúng không? "

Lần này ngay cả người qua đường cũng phải kinh ngạc, con mẹ nó người này chậm phát triển à!!

Ôn Nhan cười lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên sắc bén, không cố kỵ những cười khác trả lời, " Xem ra khả năng suy luận của anh không tốt lắm. Lần đầu tiên tôi biết ở nước mình thân là người bị hại còn phải giải thích, nếu không thì sẽ phải nhận tội đấy."

Khuôn mặt phóng viên kia đỏ lên, hơi tức giận.

Đây là lần đầu tiên hấn bị người khác chọc giận, trước kia bọn họ muốn được khen đều làm hấn hài lòng, một tiểu minh tinh tuyến ba, chỉ là gần đây hơi nổi tiếng, cũng coi mình có địa vị cao ngất rồi đúng không?!

Nhưng lúc hấn đang muốn tiếp tục, lại bị một câu nói cắt ngang.

" Ném hấn ra ngoài."

Thanh âm của người đàn ông trầm thấp vang lên, nhưng lại tràn ngập nguy hiểm, thẳng thắn quyết đoán

Phóng viên kia còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, lại thấy có một người đàn ông không biết từ đâu chui ra đi về phía hấn, nhanh như điện quang hỏa thạch*, phóng viên kia hiểu ra " Hấn" là chỉ người nào.

(*): chỉ hành động nhanh chóng.

Hắn vội vàng lui về phía sau hai bước, về mặt không dám tin nhìn phía sân khấu, " Các người định làm gì! "

Xung quanh cũng có một số phóng viên nhìn theo tầm mắt của hắn, khi nhìn rõ người không biết đứng ở cửa từ lúc nào, tức khắc đứng ngồi không yên.

" Cổ Cảnh Ngự!! "

" Bệ hạ! "

Ồ ló ra, một người đang ông mặc tây trang được cắt may thủ công, dáng người cao lớn, ánh mắt áp bức, hơi hơi híp mắt, môi mỏng khê mím.

Môi mỏng khê mở, nhìn về phía hai người bảo vệ, lớn tiếng nói lại một lần nữa, lạnh lẽo mà nguy hiểm, " Tôi nói, ném ra ngoài! "

" Anh không thể làm như vậy! "

" Tôi có thể! " Ánh mắt người đàn ông nguy hiểm nheo lại, đuôi mày nhếch lên, anh làm chuyện ly kinh phản đạo* còn ít sao?

(*): ngang ngạnh, bướng bỉnh, bất trị, chống đối, trái nguyên tắc; đại nghịch bất đạo.

Anh không kiên nhẫn nhử mày, " Động tác nhanh lên. "

Hậu quả của việc này là gì? Đã làm như vậy rồi mà còn muốn biết hậu quả nữa sao? Anh thực sự rất lo lắng.

Hai người đàn ông vạm vỡ mặc tây trang thấy anh thiếu kiên nhẫn, nhanh chóng thực hiện động tác, trực tiếp xoắn hai tay anh ta lại đặt ra sau lưng.

Người phóng viên kia tràn đầy hoảng loạn, mồ hôi lạnh không ngừng chảy, lúc này hắn mới nhớ tới Cổ Cảnh Ngự cũng ở buổi họp báo.

Là Cổ Cảnh Ngự!

Đắc tội với Cổ Cảnh Ngự... Không được, hắn không thể bị kéo ra ngoài, nếu không khi trở về, chức phóng viên này của hắn cũng không biết còn giữ được nữa hay không cũng không chắc chắn.

Môi hắn run run, muốn nói gì đó, nhưng lại bị hai người vệ sĩ bịt miệng lại, nhanh chóng quay đầu lại, những vấn đề muốn hỏi đều nuốt lại vào trong bụng.

Cổ Cảnh Ngự kéo ghế ngồi xuống, mí mắt hơi nhếch lên, giọng nói thờ ơ: " Tiếp tục đi! "

Bầu không khí lạnh ngắt vẫn bao trùm cả hội trường, ngay cả đạo diễn mọi khi hi hi ha ha cười cũng không nói chuyện, các phóng viên nhìn nhau, hoàn toàn yên tĩnh.

Con bão lớn đến đúng là điên thật rồi.

Đương nhiên, Cổ Cảnh Ngự tùy hứng như vậy, cũng có nhiều antifan, mặc dù trong cuộc sống không dám công kích, nhưng những lời nhạo báng cũng không ít.

Người qua đường: Cái người này chính là Cổ Cảnh Ngự mà các người sùng bái sao? Tùy tiện kéo người khác ra ngoài cũng không lẽ phép cho lắm nhỉ? Cho là mình tài giỏi hơn người khác sao? Hắn thật sự coi mình là bệ hạ sao?

Người hâm mộ Giáp: Haha, tại sao bệ hạ lại không lẽ phép, bệ hạ mặc dù đơn giản, nhưng giáo dục và thái độ lại không thể chê. Phóng viên kia lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy, chẳng nhẽ bệ hạ cứ đứng nhìn hắn ta quấy rối thì mới là lẽ phép?

Người hâm mộ Ất: Mì không hiểu, bệ hạ một không mắng không chửi người hai không đánh người, chỉ là mời vị phóng viên quấy rối kia ra ngoài, để tiếp tục họp báo, vậy là không lẽ phép?

Cư dân mạng nói: Cảm thấy không phải là không lẽ phép, vẫn còn hơn một số người, sau đó, không biết tình hình như thế nào lại đi đánh giá người khác thật là thấp hèn.

Bị người hâm mộ và cư dân mạng bao vây chặn đánh, đám antifan rất nhanh biến mất gần như là không còn người nào.

Chỉ còn lại những người hâm mộ và cư dân mạng ở lại tiếp tục liếm màn hình.

Người hâm mộ: Gào khóc! Thật là đẹp trai thật là đẹp trai thật là đẹp trai thật là đẹp trai thật là đẹp trai! Bệ hạ, Ôn Nhan sẽ ghét anh chết mất!!

Người hâm mộ: Tính tình bệ hạ vẫn thẳng thắn như vậy! Kích động muốn chạy vòng vòng! Điên cuồng đánh call* cho bệ hạ!!!

(*): ngôn ngữ mạng, cụm từ này chỉ một thái độ ủng hộ..

Cư dân mạng: Không nghĩ rằng tôi lại hứng thú với tình cách của Ôn Nhan như vậy, báo đều nói mình tính nào tính khí không tốt sẽ tức giận với phóng viên, theo tôi thấy, không phải tất cả các mình tính đều như vậy!? Phóng viên hỏi vấn đề mang tính xúc phạm như vậy, người khác sao lại không tức giận? Ôn Nhan cứ thẳng thắn như vậy... Thật là thoải mái!!

.....

Đến khi một cư dân mạng run rẩy bình luận: Tại sao đột nhiên tôi lại nghĩ đến.... Có bạn trai khí thế như vậy....

Cư dân mạng số 2: Lâu trên đường, đường đi mị cũng hiểu, ý nghĩ tức giận thay cho người yêu này đã chạy một trăm vòng trong đầu mị... kích động run rẩy..

Cư dân mạng số 3: Tôi.... đã không nhận được hát một bài. Đây chính là tình yêu... đây chính là tình yêu....

Người hâm mộ tạm thời từ trong kích động bình tĩnh lại, không vui, nhóm Ngọc mẽ lời nói sâu xa, tỏ ý: Bệ hạ và Ôn Nhan chỉ là huynh muội bình thường, không cần nghĩ tới quan hệ như vậy!! Bệ hạ sẽ không vui.

Người hâm mộ Ôn Nhan cũng đồng tình gật đầu: Bệ hạ không thích những tin đồn xấu xoay quanh mình, mọi người đều biết rồi đấy, trước kia lúc quay phim có nữ diễn viên có ý đồ xấu với bệ hạ thì bệ hạ trực tiếp đi về luôn, mà giờ nhờ đâu bệ hạ thực sự vì chuyện của Ôn Nhan mà tức giận thì phải làm sao?

Cư dân mạng hạn hán lời.

Bọn họ cảm giác.... thấy người hâm mộ liễu mạng phù nhận chuyện này như vậy, làm sao biết được bệ hạ của bọn họ lại không vui?

.....

Hội trường vẫn yên tĩnh.

Ôn Nhan nhìn đạo diễn và Từ Tuệ Lâm ngồi bên cạnh, gương khoe miệng, đạo diễn chậm rãi uống một hớp nước, ý tứ chính là không nói gì. Cô đỡ trán, lập tức liếc mắt nhìn Cố Cảnh Ngự, cô không muốn nhìn....

Dường như cảm giác được cái gì, người đàn ông quay đầu, trùng hợp là đối diện với ánh mắt của cô.

Ánh mắt chạm nhau, Ôn Nhan dừng lại một chút, hít sâu một hơi, đôi mắt đào hoa dày đặc sương mù, để lộ ra ý cười và cảm ơn, Cố Cảnh Ngự ngăn người, hơi thở lạnh lùng bỗng từ từ tan biến, ánh mắt lấp lánh như vì sao.

Thôi quên đi, cho dù anh ném người ra ngoài là vì tiếp tục hợp báo hay có nguyên nhân gì khác, anh cũng đã giúp cô rồi.

Ôn Nhan nhìn xuống sân khấu, đôi mắt đào hoa sáng như những ngôi sao, phá tan sự yên tĩnh, trêu chọc nói: " Không còn câu hỏi gì để hỏi sao? Vậy như này đi, Cố sư huynh đến khá muộn, hay là tự phạt bằng ba câu hỏi? "

Cô bật cười, " Đương nhiên, đây là buổi họp báo, còn mong mọi người hỏi những câu hỏi liên quan đến phim. "

.... Sẽ đào cho anh một cái hố.

Cố Cảnh Ngự liếc mắt nhìn cô, rồi như không có chuyện gì quay đi. Ậm ừ một tiếng, nhử mảy, cười nhẹ hai tiếng nói: " Mọi người muốn hỏi gì? "

Trong lòng các phóng viên hơi chuyển động, họ nhìn hai người trước mặt, ánh mắt sáng rực, họ nghĩ đến vết xe đổ kia nên lại dè dặt rục rịch trong lòng lại.

Hít sâu một hơi, bắt đầu có người đứng lên hỏi câu hỏi của mình, dù sao đây là Cố Cảnh Ngự, bình thường muốn phỏng vấn cũng khó....

Bầu không khí lập tức bình thường trở lại, cũng có người hỏi nữ chính và những người khác, Vương đạo diễn từ đầu tới cuối chỉ cười ha hả, nhìn vở kịch tiếp tục không nói lời nào.

Coi như là ổn rồi nhỉ? Anh chỉ là không muốn phí sức với một người phóng viên như thế. Người như thế làm sao có ảnh hưởng tới anh được, kể cả về buổi họp báo hay con đường điện ảnh sau này.

Mùa xuân đến rồi, cảm thú cũng kích động.... tính khí nóng này không phải rất bình thường sao?

Cư dân mạng im lặng quan sát một lúc, đưa ra một vấn đề... Nhóm Ngọc mẽ xác định không phải mất mùa chứ?

Dĩ nhiên nhóm Ngọc mẽ không phải, chỉ là chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Nhìn tình huống lúc này, cũng có mấy người cảm giác nhảy bèn thấy chỗ nào không đúng.

Sư, sư huynh?

Với tính tình của bộ hạ, vậy mà lại đồng ý trả lời... Bộ hạ có phải hay không.... có chỗ nào không đúng?

Buổi họp báo sắp kết thúc, vẫn còn có phóng viên cần rặng, quan sát Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan một lúc, cuối cùng quyết định hỏi.

Không chừng, hấn liều mạng như vậy lại là đúng...

Hắn đứng lên, giọng nói hơi run rẩy, nắm chặt micro trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nhan Nhan, em có thấy chúng ta xứng đôi không?

Edit: Cải Xanh

Hắn đứng lên, giọng nói hơi run, cầm chặt micro trong tay.

"Cố tiên sinh, tôi muốn hỏi."

"Vài ngày trước có scandal của ngài và Diệp Như Ca, ngài có suy nghĩ như thế nào? Và với... chuyện ngài chọn bạn trăm năm có tiêu chuẩn như nào...."

Cố Cảnh Ngự trở nên nguy hiểm hip mắt lại, phóng viên kia lập tức cứng đờ, hít sâu một hơi, vội vàng nói ra nửa câu còn lại, "Ôn Nhan tiểu thư có phù hợp không?"

"Tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi, liệu có khả năng lâu ngày sinh tình hay không?"

Ôn Nhan vốn đang mỉm cười đột nhiên khuôn mặt cứng đờ, hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Từ Tuệ Lâm đang uống nước, suýt chút nữa là phun cả ra ngoài.

.... Cô chỉ là hai năm chưa trở lại, bây giờ các phóng viên đều đặt câu hỏi như này sao? Còn biết nịnh bợ như vậy?

Những phóng viên còn lại nhao nhao nhìn hấn như kẻ ngốc.

Ai cũng biết Cố Cảnh Ngự không thích bị hỏi những vấn đề này, năm đó bởi vì chuyện xấu kia, không ít phóng viên đã thất nghiệp, vấn đề không có trình độ như vậy, có phóng viên nào dám nói trực tiếp anh xứng với người nào như vậy chứ!!

Đây không phải là muốn chết sao?

..... Hấn cho rằng sẽ là ngoại lệ à?

Hội trường giống như đang diễn kịch câm, yên tĩnh đáng sợ, dường như một giây tiếp theo sẽ nổ mạnh.

Hai mắt người đàn ông đang neho lại khẽ thả lỏng, ánh mắt sáng rực, khẽ mỉm cười, à một tiếng, không nhanh không chậm cười nhẹ: "Vấn đề này à."

Anh nghiêng đầu nhìn Ôn Nhan, dường như rất là vui vẻ, lười biếng mà hài lòng "Nhan Nhan, em thấy chúng ta có xứng đôi không?"

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, kiểm chế bản thân mình nhìn hành động của Cố Cảnh Ngự, duy trì nụ cười trên môi, trong đầu như có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua.

Nhan Nhan em gái anh.

Xứng đôi cái bíp!

Trên mặt vẫn duy trì nụ cười tử tế nhất rồi trả lời: "Đương nhiên, bác sĩ Quý rất xứng với Minh Hi."

Cố Cảnh Ngự cười nhẹ một tiếng, phản ứng rất nhanh.

Thấy cô tổn hại thừa lời mờ ám nói, Cố Cảnh Ngự cũng không trêu cô, đùa đến mức xù lông sẽ không tốt, anh nhìn về phía dưới, nhíu mày, "Vừa nãy anh còn vấn đề gì?"

Phóng viên kia bỗng thở ra một hơi, xoa lòng bàn tay mình đã ra đầy mồ hôi, tâm trạng kích động và vui vẻ bùng lên, một lần nữa nói lại vấn đề của mình, rất có mắt nhìn nói lại vấn đề hai người rất xứng đôi.

Trong lòng Cổ Cảnh Ngự rất vui vẻ, cũng sáng khoái trả lời, " Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm à."

Môi mỏng anh khẽ nhếch lên, " Cảm giác hợp là được."

" Còn lâu ngày sinh tình...." anh ý vị thâm trường à một tiếng, nhìn thoáng qua Ôn Nhan, cười nhẹ, " Mọi thứ đều có thể."

Nụ cười Ôn Nhan cứng lại, tức giận dường như không đè ép được, cô thật sự tức giận rồi.

Từ Tuệ Lâm cầm nước uống hai ngụm, vậy mà lại ngang nhiên tán tỉnh mẹ nó!!!

Nói xong hai câu này, giọng nói anh lạnh đi, neho mắt lại, " Còn Diệp Như Ca, không biết."

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, lần này là bị chấn động, Cổ Cảnh Ngự trả lời hai lần trước và sau, về Diệp Như Ca và Ôn Nhan chênh lệch rất nhiều, muốn lừa dối người khác cũng không được nữa!!!

Phóng viên này... thật sự là một ngoại lệ.

Trước màn hình, những người hâm mộ vốn đang điên cuồng comment đột nhiên lại không thấy đâu, một câu cũng không biết bắt đầu như nào.

Chỉ có người qua đường là kích động.

Cư dân mạng 1: Em thấy chúng ta xứng đôi không, gào khóc!! Tô tình đó đây là tô tình sao?!! Mẹ tôi ơi, bởi vì hai câu này mà tôi muốn chạy vòng vòng, có phải tôi bị bệnh rồi không!!

Cư dân mạng 2: Các người kích động như vậy làm gì, không chừng chỉ là tuyên truyền cho phim, Ôn Nhan là diễn viên tuyến ba, sao lại xứng với bệ hạ!!

Cư dân mạng 3: Lầu trên đúng thật là ngớ ngẩn, là một người qua đường tôi cũng thấy bệ hạ đối với Ôn Nhan hoàn toàn khác, đừng nói với tôi là vì tuyên truyền phim, bệ hạ còn cần phải làm như vậy sao!!

Hơn nữa các người không thấy bệ hạ vẫn luôn nhìn Ôn Nhan sao? Ôn Nhan người ta từ đầu đến cuối cũng không hề làm gì cả!?

Cư dân mạng 4: Tình cảm nào có chuyện xứng hay không, chỉ có đồng ý hay không thôi, nói Ôn Nhan không xứng với người kia, người ta có nhan sắc có kỹ năng tuổi còn trẻ, tương lai sáng lạn, về sau vị trí tuyệt đối không thấp, cô ấy không xứng thì ai xứng?

Cư dân mạng 5: Lúc xem video thử vai tôi đã cảm thấy không đúng, từ lúc nào mà bệ hạ lại tốt với người khác như vậy, còn vỗ tay giải vây cho người khác.

Thật kích động, có phải anh ấy trêu chọc Ôn Nhan không! Các người xem khoe miệng cũng giương lên, lúc 27 phút 42 giây đó. Lúc anh ấy trả lời vấn đề chọn bạn trăm năm còn nhìn qua Ôn Nhan.

Cư dân mạng 6: Kích động ngồi cắn chặt, lầu trên nói chưa hết, lúc phóng viên kia đặt câu hỏi bệ hạ của chúng ta hai mắt đều híp lại, kết quả vừa nghe được anh ấy rất xứng đôi với Ôn Nhan, lại thả lỏng ra...

Đôi này sao lại có thể đáng yêu như vậy QWQ, làm một người mẹ cầu độc thân, mị sắp bị ngọt chết rồi! Muốn cry!!!

Cư dân mạng 7: Không biết haha, những lời cuối cùng của bệ hạ thật là yên tâm, đã sớm không vừa mắt Diệp Như Ca, ra ngoài lúc nào cũng bộ dáng tôi và Cổ sư huynh rất thân quen, bệ hạ cũng chưa từng để ý cô ta, quá sung sướng!!

Cư dân mạng 8: Không ai khen ngợi anh trai phóng viên kia sao? Những lời vuốt mông ngựa này rất tốt, đương nhiên, bệ hạ bị một câu nói thuận tai chuyện này.... là một người qua đường tôi coi như không nhìn thấy....

Khen ngợi anh trai phóng viên. Quay đầu lại nhất định phải tặng cho hắn một túi kẹo bà mối.

Tôi là ai... tôi đang ở đâu... tôi muốn làm gì.... Nhóm Ngọc mẽ và người hâm mộ Ôn Nhan cảm thấy mông lung, nhìn từng con bão đạn đi qua, hoàn toàn không muốn tin tưởng.

Không phải không phải không phải, bệ hạ không trêu chọc Ôn Nhan...

Không phải không phải không phải, có khả năng là bệ hạ đang tuyên truyền....

Không phải không phải không phải, anh ấy không len lén nhếch miệng....

Không phải không phải không phải, anh ấy không bị một câu xứng đôi làm cho thích thú....

Không phải không phải không phải, anh ấy không len nhìn Ôn Nhan...

Không phải.... Không nói được nữa rồi.

Nhóm Ngọc mề ồm ngực, cảm giác trời đất nghiêng ngả, khó khăn hít thở vài cái, không phải.... Thôi xong rồi, vậy fan Ôn Nhan giờ không chỉ quân của mình nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tha người về tổ

Edit: Cải Trắng

Trên mạng hiện giờ đang náo loạn như thế nào, người ở trên sân khấu đương nhiên không biết.

Đạo diễn nhìn thời gian một chút, cảm thấy không cần ở lại đây nữa, dứt khoát đứng dậy rời khỏi hội trường, vài người thấy thế liền đi theo sau đạo diễn vào trong hậu trường.

Cố Cảnh Ngự quay người nhìn người đang đi đằng sau anh, bước chân chậm rãi, cứ cúi mặt mà đi, thận trọng hỏi: "Sao đi chậm như thế? Chân ngắn?"

Hòa khí của cô cứ thế mà bốc lên, Ôn Nhan cắn chặt răng. Anh nghĩ cô không biết giận sao?

Cô hiện tại không muốn dính vào scandal.

Con đường cô đi cô luôn muốn nó phải thật sạch sẽ, cô không muốn tới lúc mình nổi tiếng rồi thì đó là do việc cô dính scandal với Cố Cảnh Ngự, mà không phải đi lên bằng chính thực lực của cô.

Ôn Nhan mấp máy môi, day day trán, thiếu chút nữa cô không kiềm được mà vung tay đánh anh: "Cố...."

Cô liếc mắt một cái nhìn xuống bên dưới thấy vẫn còn phóng viên và các máy camera đang chĩa vào, lúc này mới nhớ ra bọn họ đang ở trong trường hợp nào, lời nói tới miệng thì nghẹn lại, chỉ còn cách là đem nó nuốt xuống, cô nhìn về phía các phóng viên gật gật đầu, nở một nụ cười dịu dàng.

Ngay sau đó liền bước tới bên cạnh Từ Tuệ Lâm, như là có chuyện cần nói.

Cố Cảnh Ngự bị bỏ rơi ở phía sau: "...."

Anh bước thêm một bước nữa, đôi môi mỏng hơi mấp máy, mắt hơi hơi nheo lại, anh như thế nào cảm thấy... Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

.....

Các phóng viên có mặt tại hiện trường lúc này mới phản ứng lại, về mặt vô cùng kích động với thông tin vừa rồi, họ bắt đầu tùm lại bàn tán với nhau vừa lục đục rời khỏi hội trường.

Đạo diễn không quan tâm tới việc vừa rồi, xua xua tay ý bảo mọi người nên chuẩn bị rời đi, mà bọn họ giờ có ở đây cũng không có việc gì nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi.

Tới lúc ra bên ngoài phóng viên không còn nhất thiết phải hỏi những vấn đề liên quan tới phim ảnh, lúc này có thể lợi dụng chút để đôi bên cùng có lợi, phóng viên có thể có được tin tức còn bọn họ thì có được những hình ảnh trên mặt báo mà bình thường hiếm có dịp.

Từ Tuệ Lâm đương nhiên không cần như vậy.

Lúc cô đi không mang theo vệ sĩ, mà cô cũng không cần ra ngoài như vậy làm gì, cứ an ổn ở trong phòng chờ chơi điện thoại, nét mặt mang theo ý cười, hình như cô ấy đang gọi video cho con mình và đứa bé thì đang ăn.

Tới lúc đứng lên đi về, cô đưa tay kéo lại áo khoác của mình, lại nhìn thấy vẻ mặt Ôn Nhan không ổn, cười nói: "Làm sao vậy, em chưa chuẩn bị đi sao?"

Ôn Nhan đang ngồi ngốc ở đó bỗng chốc lấy lại tinh thần: "Bên ngoài còn nhiều người quá, đợi lúc nữa em mới ra, Từ tỷ không phải cũng chưa đi sao?"

Chỉ có Lý ca ở đây với cô, nhưng anh phải đi phỏng vấn tìm trợ lý mới cho cô, vậy nên anh chỉ có thể ở đây một ngày, xong hợp báo là đi luôn.

Từ Tuệ Lâm cất điện thoại vào trong túi, cười híp mắt: "Chị không giống em đâu, hôm nay chị ra ngoài không mang theo vệ sĩ."

Đợi lát nữa để nhân viên khách sạn đưa cô ra ngoài vậy, em gái trợ lý của cô lái xe chắc gì đã cất đường được đám phóng viên.

Ôn Nhan chớp chớp mắt, vẻ mặt đoan trang: " Em thực sự nhớ nhưng bánh ngọt ở khách sạn này rồi. "

Từ Tuệ Lâm kéo một cái ghế dựa ngồi xuống bên cạnh cô, cảm thấy buồn cười: " Láu lỉnh. "

Từ Tuệ Lâm cũng không hỏi thêm gì nữa, là thật hay giả đều không quan trọng, quan trọng là Ôn Nhan không nói, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không tới mức cô có thể hỏi quá cận kề.

Ôn Nhan cắn chặt răng, đè nén cảm xúc trong lòng mình, con người khề chuyển động, nói lảng sang vấn đề khác: " Vừa nãy là Từ tỷ gọi điện cho tiểu bảo bảo sao? "

Nhắc tới con mình, vẻ mặt của Từ Tuệ Lâm lập tức toát lên ý cười dịu dàng, ánh mắt long lanh, ngữ khí có chút oán trách: " Đúng vậy. "

" Em không biết nhóc con đó lì lợm như thế nào đâu, khi ăn cơm nhất định phải nghe thấy giọng của chị, không nghe thấy giọng chị sẽ không ăn đâu. " Từ Tuệ Lâm nói: " Bảo mẫu không còn cách nào khác ngoài gọi điện cho chị. "

Ôn Nhan mím môi, trong nháy mắt cô tưởng tượng ra đó là một đứa trẻ trắng trẻo bụ bẫm, đôi mắt đào hoa tràn đầy ý cười: " Những đứa bé đều không muốn rời xa mẹ mình mà. "

Những đứa bé đó chính là người ngây thơ thuần khiết nhất, cô cũng muốn có một tiểu thiên sứ như vậy.

Là một người mẹ khi nghe người khác nhắc tới con mình liền muốn nói đôi câu, ngay cả ảnh hậu Từ Tuệ Lâm cũng thế. Thấy Ôn Nhan trả lời như thế liền nói: " Đúng thế, nói nhóc con đó lì thì lì đó, nhưng khi ngoan ngoãn thì không khác gì một tiểu thiên sứ, ôm lấy cổ làm nũng, làm người ta không thể buông tay được. "

" Nhóc có đó còn rất biết nhìn sắc mặt người khác đấy. " Từ Tuệ Lâm tháo hoa tai của mình ra, để vào trong cái hộp nhỏ, động tác vô cùng mềm mại: " Khi gây ra họa, em chưa cần mắng nó thì tự nó đã cảm thấy tội thân, nhưng nếu em mắng nó thật thì, đừng thấy nó bé, nó sẽ tức giận đó. "

Đáy mắt Ôn Nhan mang theo ý cười, thỉnh thoảng hai người lại nói chuyện với nhau đôi câu, thẳng tới khi người đại diện của Từ Tuệ Lâm thấy bên ngoài đã thoáng hơn, liền đi vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Ôn Nhan dừng lại, cô lấy điện thoại ra xem đồng hồ, kinh ngạc, mới đó đã tới giữa trưa rồi, thời gian nói chuyện của bọn cô đúng là không ngắn.

Ngay cả phương thức liên lạc cũng trao đổi rồi.

Từ Tuệ Lâm cảm thấy khát nước, liền tìm chai nước để uống, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, nói thật, đây là lần đầu tiên cô cùng người khác nói chuyện tới nỗi khô cả cổ họng.

Từ Tuệ Lâm quay đầu, ngó ý muốn mời cô: " Mấy ngày nữa chị muốn mở một bữa tiệc, em có thời gian tới chung vui hay không? "

Bây giờ cô quay trở lại giới giải trí, muốn nói lại một số mối quan hệ, cô muốn giúp đỡ Ôn Nhan một phen, hai người không được tính là quan hệ thân thiết, nói thân thiết thì cũng quá giả tạo, chỉ là cô cảm thấy Ôn Nhan là người hợp với mình mà thôi, cô có hảo cảm.

Hơn nữa.... Ôn Nhan hiện tại không phải.... Nhưng ở gần Cố Cảnh Ngự thì chắc chắn trong tương lai sẽ nhanh chóng nổi tiếng. Có nhan sắc, có diễn xuất, còn có chống lưng phía sau, nổi tiếng là điều chắc chắn.

Ôn Nhan có chút kinh ngạc, hào quang nơi đáy mắt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, cô cười nói: " Sao vậy, chị muốn cho em gặp con chị rồi sao? "

Cô và Từ Tuệ Lâm trước kia chưa hề quen biết nhau, nhưng cô có nghe người đại diện nói qua về Từ Tuệ Lâm, sau khi cô nhận kịch bản thì người đại diện luôn nhắc cho cô nhớ rằng Từ Tuệ Lâm là người khá thanh cao, không thích những tiểu minh tinh như cô, chưa tính tới việc kính nhi viễn*, vậy mà còn mời cô tham gia tiệc.

Kính nhi viễn: Dừng ở mức tôn trọng nhau chứ không quá thân thiết, gần gũi.

Cô ấy có thái độ như thế này với cô, thật tốt quá.

" Nghĩ nhiều làm gì. " Từ Tuệ Lâm nhìn cô một cái, nghe ra được là cô đang trêu mình, Từ Tuệ Lâm cất chai vào túi, lắc lắc đầu nói: " Nếu thích trẻ nhỏ như vậy thì em cũng sinh một đứa bé đi. "

Trong chốc lát sự phiền muộn của Ôn Nhan cũng tan biến hết, gương khóe miệng lên, cười dịu dàng: " Một đứa nhỏ đâu phải muốn sinh là sinh luôn được, người còn chưa tìm thấy, chính em còn chưa nghĩ tới việc này. "

Cô nheo mắt, thực ra quan trọng nhất chính là, cô chỉ thích chơi đùa với trẻ con thôi, chứ cô không thích nuôi em bé, nếu thực sự sau này cô mà có con, nhất định cô sẽ phát điên.

Từ Tuệ Lâm dừng động tác của mình, cô chăm chú nhìn Ôn Nhan đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, nhìn vẻ mặt của Ôn Nhan, không biết làm sao Ôn Nhan lại có vẻ mặt đấy, hình như có gì sai sai.

Định tìm cái gì nữa?

Cố Cảnh Ngự tính tình như thế kia mà Ôn Nhan còn định tìm cái gì nữa?

Không thì... Từ Tuệ Lâm một lần nữa quan sát Ôn Nhan, chẳng lẽ,... cô ấy không biết Cố Cảnh Ngự chuẩn bị đem cô ấy về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đổi fan!!

Edit: Cải Trắng

"Làm sao vậy Từ tỷ? " Ôn Nhan thấy Từ Tuệ Lâm nhìn cô chăm chăm, cảm thấy hơi hoang mang.

Từ Tuệ Lâm cười, nếp nhăn nhỏ ở khóe mắt cô cũng lộ ra, việc này cứ thế đi, cô sẽ không nói cho Ôn Nhan biết Cố Cảnh Ngự đã nhắm vào cô ấy rồi đâu, vẫn là nên đồng cảm với cô ấy, trở thành mục tiêu của một con sói.

Cô mỉm cười, lắc lắc đầu: "Không có gì đâu. "

Còn việc trêu chọc...chờ sau này trở thành bạn bè thì phải chơi một ván, hiện tại không biết sau này thế nào, nhờ đâu bây giờ trêu vào lại đắc tội, trong lòng cô hiểu rõ, cô sẽ không nói gì đâu.

Cô đứng lên, cầm lấy áo choàng mặc vào: "Chị đi đây, hai ngày nữa nhớ tới đó. "

Ôn Nhan trong chốc lát không nói được gì cũng không biết nói gì, lắc đầu cười cười, chào tạm biệt Từ Tuệ Lâm.

Dù sao thì người khác cũng không có nghĩa vụ phải nói cho cô biết là người ta đang nghĩ gì.

...

Ôn Nhan mở điện thoại lên, cô xoa xoa trán rồi bắt đầu đăng nhập vào weibo của mình, quả nhiên chủ đề hot hôm nay chính là buổi họp báo:

Cố Cảnh Ngự Ôn Nhan

Buổi họp báo của Cố Cảnh Ngự

Cố Cảnh Ngự [Tâm lý]

Còn có rất nhiều tiêu đề khác khiến người ta hoảng sợ:

Cố Cảnh Ngự quan tâm Ôn Nhan, điều này là tốt hay xấu?

Tương lai có khả năng, vị trí Cố phu nhân là của Ôn Nhan

Họp báo [Tâm lý] vợ chồng Cố - Ôn ở hiện trường đính ước

Thật ra, nếu không phải địa vị của cô và Cố Cảnh Ngự cách nhau quá xa, hoặc nếu anh thương lượng với cô một chút, thì có lẽ cô đã thấy không phản cảm với chuyện này.

Scandal lần này, đúng là một vũ khí sắc bén!

Tuy rằng cô thích con đường mình đi trong sạch, nhưng cô sẽ không ngốc gì mà chủ động làm loạn chuyện này. Mà hơn nữa nếu nhờ chuyện này mà độ nổi tiếng của cô được phổ biến hơn thì cô cũng sẽ không vì thế mà kiêu ngạo.

Chỉ là, nếu như hai bên đều có địa vị không cách biệt nhau lắm, thì đúng là đôi bên đều có lợi.

Nhưng hiện tại, cô và Cố Cảnh Ngự địa vị cách nhau quá lớn, chuyện này về sau có khi họ chỉ có ấn tượng với cô vì cô từng có scandal với Cố Cảnh Ngự, điều này có thể thấy trên tiêu đề hot search lần này.

Ôn Nhan giờ đã để lại cho mọi người cái danh, hơn nữa về sau có khi còn bị gọi là "Bình hoa " " Nữ chính dính scandal với Cố ảnh đế " mấy cái biệt danh này, đối với con đường phát triển sau này của cô là không tốt.

Còn chưa nói tới, đây Cố Cảnh Ngự chỉ đem cô ra đùa giỡn mà thôi, nhưng cư dân mạng nào có biết được.

Về sau nếu như Cố Cảnh Ngự có bạn gái hoặc ngược lại cô có bạn trai, thì khả năng lớn sẽ xảy ra tình huống trái chiều, hiện tại ổn bao nhiêu thì lúc đó ngược lại bấy nhiêu.

Cô bây giờ vẫn còn vô tư lắm, nhưng chẳng qua giờ Cố Cảnh Ngự đã 28 rồi, phỏng chừng người nhà cũng giục rồi, tới lúc đó...

Hơn nữa, hiện giờ lượng fan của Cố Cảnh Ngự vô cùng lớn, nếu giờ cô mà lên tiếng khẳng định sẽ nhận không ít những lời ác ý.

Không phải là cô sợ, nhưng là ai khi dính vào chuyện này đều không cam tâm. Cô cũng không thích anh, khi anh nói ra câu đó có thể thấy anh không cố ý, cho nên cũng không nên tức giận.

.....

Quả nhiên, điều Lý ca lo cũng là điều này.

Hắn vừa mới phỏng vấn tìm trợ lý, hiện tại vẫn chưa tìm được người đặc biệt thích hợp. Xong một cái hắn thấy điện thoại mình cứ rung liên hồi, mở ra xem thì toàn tin tức liên quan tới Ôn Nhan, mới bằng qua một lúc thì đã có chuyện xảy ra rồi.

Lập tức những thớ thịt trên mặt hắn cũng muốn rung theo, chuyện này là...

Đúng như những gì hắn nghĩ, trong lòng hắn thậm chí Cố Cảnh Ngự tới trăm lần, thẳng tới khi nhìn thấy video cuộc họp báo.

Tuy rằng EQ của hắn không được cao cho lắm, năm đó cũng là vợ hắn theo đuổi hắn, nhưng dù sao hắn cũng là người từng trải, thích một người biểu hiện như thế nào đương nhiên là hắn biết.

Nếu đã nói như vậy... cũng tính là thỏ lộ ra rồi đi.

Lý Cường trong chốc lát như hiểu ra tất cả, chẳng trách Cố Cảnh Ngự lại đề xuất vai diễn cho Ôn Nhan, là một ảnh đế mà ngày ngày chạy theo Ôn Nhan để muốn cô gọi mình một tiếng sư huynh, chẳng trách.... Mà Cố Cảnh Ngự cũng đâu phải là người dễ tiếp cận được.

Vì trong cuộc họp báo lúc này, Cố Cảnh Ngự phát huy kỹ thuật diễn của mình nên chuyện này khẳng định không có vấn đề gì.

Giương mắt béo tròn của hắn lúc này mới dần, rốt cuộc thì trong vòng hỗn loạn này, hắn hiểu Cố Cảnh Ngự hơn một chút, nhờ vậy sẽ không phát sinh ra chuyện fan mượn chuyện này để công kích Ôn Nhan.

Nếu nói như vậy, chuyện này cũng không hẳn là có hại.

Bất quá chút nữa vẫn là nên phân tích cho Tiểu Nhan nghe một chút, chuyện này nên để cho cô quyết định thì hơn.

.....

Trên thực tế, chuyện này cũng giống như những gì người đại diện dự đoán.

Nhưng fan của Cố Cảnh Ngự, đương nhiên cũng có một bộ phận nhỏ không thể nào thích nổi sự kiện lần này.

Họ cảm thấy, chẳng qua Ôn Nhan chỉ là một nữ diễn viên hạng ba, nếu mà ở bên nhau sẽ làm hạ đi sức hút của bệ hạ, họ không hiểu vì sao bệ hạ lại coi trọng Ôn Nhan như vậy.

Nhưng đây chỉ là một bộ phận nhỏ thôi.

Cố Cảnh Ngự cũng sẽ không chiều theo ý của họ được.

Anh từ khi xuất đạo* tới giờ, những điều đó anh không để ý, cho nên dù anh không có fan, anh vẫn sẽ tiếp tục diễn thôi.

Xuất đạo: Debut, lần đầu xuất hiện với tư cách là ca sĩ/ diễn viên.

Năm đó anh tỏ rõ thái độ như vậy, không ít người bảo anh kiêu căng ngạo mạn, lời fan khuyên bảo anh cũng không nghe, nên gây thù cũng đã gây thù, nên tỏ thái độ cũng đã làm, anh đã tự mình leo lên được vị trí này, mọi người nghĩ anh là đứa ngốc sao?

Lúc đó cũng có một bộ phận lớn người không làm fan anh nữa, nhưng chỉ cần xem anh diễn, cái loại mị lực này, thu hút ngay từ lần đầu tiên rồi.

Có người nói không làm fan nữa sẽ tuyệt đối không xem phim anh diễn, còn có người nói chỉ xem anh diễn chứ không làm fan nữa, rồi còn có người cuối cùng nhện không được quay lại chửi rửa anh, rồi fan cũng lao vào bảo vệ, hai bên đại chiến nhau ba trăm hiệp. Vì vậy fan giờ cũng đã không còn nóng nảy nữa.

Những fan có thể trụ tới giờ, đương nhiên đều không phải người thường.

Nếu đã trụ lại, đều sẽ mù quáng làm theo hai phương châm: Một là lời bệ hạ nói đều đúng, hai là những việc bệ hạ làm đều ủng hộ.

Chỉ là hai năm nay anh đã tu thân dưỡng tính* không ít, một số fan mới tới sẽ không hiểu rõ tính tình của anh.

Tu thân dưỡng tính: thay đổi tính tình.

Anh ở nhà, cầm điện thoại xem những bình luận của fan, đôi chân thon dài hơi di chuyển, cười nhạt một tiếng, bắt đầu đặt tay lên gõ bàn phím.

Cố Cảnh Ngự: Đừng có nguy trang làm fan tôi. // Duy ái bệ hạ: Bọn em không thể tiếp nhận được tin này.

Cố Cảnh Ngự: Lão tử sao không cảm thấy thế nhỉ? // Bệ hạ là lão công của tôi: Ôn Nhan không xứng với bệ hạ! Cô ta biết điều thì tránh xa ra chút, đừng có không cần mặt mũi mà quần lấy bệ hạ.

Cố Cảnh Ngự: Nhưng so với cô ấy, mấy người giống hơn. //....

Ôn Nhan thấy được một số bình luận được anh trả lời, Cố Cảnh Ngự cũng không phải loại người hẹp hòi gì, vậy mà lại quang minh chính đại đối đãi một cách rất vui vẻ.

Một ký hiệu v chói mắt người nhìn.

Nào có nhiều người được như này. Làm gì có chuyện vì tiền đồ mà không thể công khai bảo vệ người trong lòng, như thế sao đáng mặt đàn ông?

Fan chớp chớp mắt, lại bắt đầu lên đường rồi. Lại đi theo bệ hạ cùng chinh chiến tứ phương rồi, nghĩ thế nào thì trong lòng vẫn thấy kích động.

Những fan bị đối cảm thấy trời đất quay cuồng, bắt đầu hoài nghi nhân sinh, không dám tin nhìn tài khoản weibo có dấu tích màu cam kia.

Họ thấy chỉ cần bệ hạ ồ là tốt rồi.

Nhóm fan khóc huhu: Bệ hạ, có phải người bị hack tài khoản không?

Cố ảnh đế giờ tính tình không tốt, cười nhạt một tiếng, ánh mắt ma mị, đúng là một chút mặt mũi cũng không cần. Nói cái gì mà tốt cho anh, tốt cho anh mà đi lăng người anh yêu? Chẳng qua chỉ là vì mong muốn của họ thôi.

Cố Cảnh Ngự: Là tôi. // Bệ hạ có phải người bị hack tài khoản không?

Lời của Cải Trắng <3: Tôi cảm thấy chương này mình edit không được mượt lắm =>)) các cô đọc nếu thấy chỗ nào không ổn hãy cmt nhắc tôi nha =>))

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Weibo bùng nổ

Edit: Cải Trắng

Cố Cảnh Ngự: Là tôi. // Bệ hạ có phải người bị hack tài khoản không?

Fan của Cố Cảnh Ngự đúng là rất có tổ chức, luôn đi theo sau bệ hạ, từng bước từng bước đưa bệ hạ đứng trên đỉnh.

Từ trước tới nay, chuyện thần tượng lại đi đối fan mình là điều đáng sợ nhất. Huống chi thần tượng này lại là Cố Cảnh Ngự, người đã sớm đạt tới vị trí cao trong giới.

Điều này cơ hồ như đã gây nên những cơn chấn động, chỉ mười phút ngắn ngủi nó đã tràn ngập khắp weibo, vô số người điên cuồng tìm tới weibo của Ôn Nhan, để xem những câu trả lời của Cố Cảnh Ngự.

Cư dân mạng 1: Mẹ nó! Đây mới thực sự là một soái ca! Vì hồng nhan mà tức giận đúng là đẹp trai nhất! Riêng điểm này thôi tôi nguyện làm fan anh ấy cả đời!

Cư dân mạng 2: Con mẹ nó đây đúng là chân ái! Tôi đây là lần đầu tiên thấy thần tượng lại đi đối fan mình. Hiện tại trái tim kích động muốn nhảy ra ngoài luôn rồi!

Cư dân mạng 3: Đây mới đúng là đàn ông! Vì cái gì mà không thể công khai bảo vệ người mình thương, cái gì mà có điều khó nói, tất cả đều chỉ là viện cớ. Để fan lăng người yêu mình mà không bảo vệ, đó không phải vương bát đần* thì là cái gì?

Vương bát đản: đồ con rùa, còn tiếng lóng có thể gọi là đồ khôn.

Cư dân mạng 4: Được được được, hai người xứng đôi nhất, hai người chính là duyên trời định. Cầu lương này không phải là dành cho tôi sao?

.....

Cư dân mạng bình luận cũng chia làm nhiều loại, nhưng tuyệt đối hướng về hành động lần này của anh, đa số đều là lời chúc phúc, còn không nhận được đi theo cái người có đích tích weibo màu cam* kia chiến đấu anh dũng.

(*): Đó là dấu tích trên weibo chứng nhận người nổi tiếng.

Cố Cảnh Ngự gánh sức chiến đấu không phải là giả, mặc kệ có bao nhiêu người đi theo ủng hộ anh, nếu anh thấy bình luận chửi rủa nào thì trực tiếp đánh lại luôn.

Người đi theo sau ủng hộ anh càng lúc càng lớn, fan thì không nói làm gì nhưng ngay cả cư dân mạng phần lớn cũng đi theo sau.

Thật là khó hiểu, bạn thấy người đàn ông đó vì bảo vệ người mình yêu mà đứng lên liên cảm động. Cũng thật khó hiểu, bạn đi theo người đó đột phá vòng vây, cảm giác vô cùng kích động.

Trong nháy mắt, trên mạng giờ đã là một chiến trường chém giết nhau, thậm chí Cố Cảnh Ngự còn hành động rất nhanh, hoàn toàn có phong thái của fan.

Tình thế bây giờ đây trong nháy mắt mở rộng ra.

.....

Tổng giám đốc Tinh Vũ sau khi ký xong một tập văn kiện liền nhanh chóng đóng bút lại, vội vàng mở máy tính lên, nhìn thấy ở weibo Ôn Nhan có hẳn một đội quân hùng hậu, liếc cái thấy được ngay tên của người cầm đầu.

Phản ứng đầu tiên chính là... không hổ danh là Cố Cảnh Ngự.

Có thể biến nhỏ thành lớn.

Anh làm ra được chuyện này hẳn cũng chẳng thấy kinh ngạc lắm.

Nhưng ngay sau đó anh liền cảm thấy không đúng, trọng điểm chuyện này là, Cố Cảnh Ngự hình như đang bảo vệ Ôn Nhan?

Hắn cùng lớn lên với Cố Cảnh Ngự, đương nhiên cũng hiểu tính tình anh, anh là người tùy hứng, từ nhỏ tới lớn chẳng có ai có can đảm đi thổ lộ tình cảm với anh cả.

Anh như là vật cách ly đối với phụ nữ vậy.

Lần này thế mà...

Tổng giám đốc đại nhân yên lặng cầm lấy điện thoại của mình, chuyện "đáng sợ" như này tuyệt đối không chỉ mình hắn không chịu được.

...

Người đại diện đúng là luôn lấy tin tức nhanh nhất từ những người xung quanh.

Lần này cũng như thế, khi sự tình bắt đầu xảy ra, đã có người gọi báo cho hắn, Lý Cường lúc này đang lái xe còn không tin hỏi lại: "Thật vậy sao?"

Đầu dây bên kia liền khẳng định vô cùng chắc chắn, khẳng định rằng hắn không thể hoài nghi chuyện này được.

Người đại diện giật giật khoe miệng, không thể không nói, hành động này đúng là...rất...đàn ông!!

"Làm cái gì đấy! Lo nhìn đường đi!"

Ở ngã tư đường lúc này có một xe đang rẽ sang, một thiếu niên tóc vàng chói hạ cửa xe xuống, nổi giận đùng đùng.

Hắn không để ý đèn giao thông sao?

"Ngại quá, ngại quá." Người đại diện vội vàng lấy lại tinh thần, lái xe đi tới chỗ vắng, rồi dừng xe lại ven đường, mở điện thoại lên vào weibo.

Quả nhiên, tình hình lúc này có hơi "ghê người"

Ngón tay liên tục kéo bài để đọc, người đại diện giờ cũng chẳng biết nói gì. Bây giờ mà muốn hắn nói, thì chỉ có thể nói có chấn động. Hắn thở dài, một lần nữa khởi động xe, giờ những việc hắn làm xem ra cũng chẳng có tác dụng mấy.

Giờ không cần phải sốt ruột, những việc còn lại này hẳn có thể giải quyết được, hẳn nhấn chân ga, thẳng hướng đi về phía khách sạn.

Mà lúc này, người luôn ở khách sạn – Ôn Nhan lại không biết việc này.

Bởi vì cảm thấy bức bối, mà cô không cách nào có thể giải tỏa được sự bức bối này, cho nên cô chỉ ngồi yên lặng mở trò chơi ra chơi.

Cô ngồi chơi trò đập chuột, cứ tưởng tượng cái đầu chuột đó là Cố Cảnh Ngự, đập tới khi con chuột trong trò chơi đó choáng váng, mắt biến thành hình ngôi sao, đầu xoay vòng vòng, lúc này cô mới thấy thoải mái hơn.

Để lại di động ra chỗ khác, cô lẩn hai vòng trên giường, tìm một tư thế thoải mái chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Thẳng tới khi cô tỉnh dậy, là do có người gõ cửa.

Từ trên giường ngồi dậy, đầu tóc cô có chút rối, Ôn Nhan chớp chớp đôi mắt, đuổi người một cái, tỉnh táo hơn một chút rồi.

Cô rửa mặt bằng nước lạnh một lần, cảm thấy thoải mái hơn.

Cô nhìn qua mắt mèo một lần, rồi mở cửa: " Lý ca? "

" Ngủ dậy sao, sao mở cửa chậm thế? " Người đại diện chậm rãi hỏi, nhưng dường như chỉ hỏi cho có lệ, không quan tâm cô có trả lời hay không.

Chỉ là sắc mặt hơi kỳ quái, như có như không nhìn cô từ trên xuống dưới.

" Vâng, vừa mới tỉnh ngủ. " Ôn Nhan chú ý tới ánh mắt của hắn, cố gắng áp chế sự buồn ngủ, dừng một chút, cô nói tiếp: " Có chuyện gì vậy? "

Cô và Lý ca chẳng có gì phải ngại, muốn biết gì cứ trực tiếp hỏi là được.

Người đại diện xoa xoa bụng mình, cảm thấy kinh ngạc: " Em còn chưa biết gì sao? "

À mà nói cũng phải, nếu cô mà biết, sao có thể bình tĩnh được chứ.

" Biết cái gì? " Ôn Nhan mím mím môi.

" Em lên weibo xem một chút đi. " Người đại diện tiếp tục nói: " Nhưng mà anh phải nói, thật sự lần này Cố Cảnh Ngự hành động quá đần ông, anh bội phục rồi...Giờ thì, điều chúng ta lo lắng nhất cũng không còn nữa rồi...Còn lại chắc chỉ là..."

Cố Cảnh Ngự?

Bỗng dưng có dự cảm chẳng lành, cô vừa nghe người đại diện lải nhải bên tay, liền tiện tay lấy điện thoại đăng nhập vào weibo, môi cô mấp máy, hàng lông mi run rẩy.

" Thế nào, em đã thấy chưa? " Người đại diện hỏi.

Ôn Nhan nheo mắt, ấn vào nút đăng nhập: " Em đang đăng nhập đây. "

Dừng một chút. Cô cảm thấy khó hiểu, thờ nhẹ một hơi:

" Không đăng nhập được. "

Cô giờ điện thoại ra cho hắn xem, thành thật nói: " Weibo bùng nổ rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Làm rõ

Edit: Cải Trắng + Cải Xanh

Cô giờ điện thoại ra cho hắn xem, thành thật nói: " Weibo bùng nổ rồi. "

Người đại diện mở to mắt: " Bùng, bùng nổ? "

Từ này giờ nhiều lắm chắc chỉ 15 phút thôi, số người biết cũng không phải là ít nhưng vậy mà đã bùng nổ sao?

"Ừm, thật đó. " Ôn Nhan gật gù đầu, cô bỏ điện thoại xuống đi ra rót cốc nước uống, rồi quay lại: " Anh cứ trực tiếp nói cho em biết chuyện gì xảy ra là được rồi. "

" Ừ. " Khóe miệng người đại diện giật giật, bắt đầu óc của mình tỉnh táo hơn, điều chỉnh lại cảm xúc bản thân, sắp xếp lại câu chuyện rõ ràng.

" Sự việc là do video của cuộc họp báo được tải lên nhận được nhiều sự quan tâm, giờ thì có cả fan cp* luôn rồi đó. "

Fan cp (couple): là fan ghép đôi hai người lại với nhau (có thể nam x nữ, nam x nam, nữ x nữ cũng có =))

" Sau đó thì một bộ phận fan khác lại không tiếp nhận chuyện này, tìm tới weibo của em làm loạn, chuyện này còn bị đẩy lên hot search nữa. "

Hắn trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói.

Ôn Nhan nhú mày lại, không cần hắn phải kể chi tiết thì cô cũng mừng tượng được chuyện này như thế nào rồi, cô chỉ gật đầu ý bảo hắn tiếp tục, cũng không có ý định cắt ngang lời hắn.

" Đương nhiên, điều này không quan trọng. "

Người đại diện nhìn Ôn Nhan đang nhú mày, hắn xoa xoa hai tay vào nhau, cười nói: " Cố Cảnh Ngự giải quyết rồi. "

" Giải quyết như thế nào? " Ôn Nhan nheo mắt lại.

" Cậu ấy đi mắng những người đã chửi em, rồi giận dỗi bỏ đi. " Ánh mắt người đại diện bỗng sáng lên, hiển nhiên, đối với cách làm của anh, hắn vừa bội phục vừa cảm thấy kích động.

Mí mắt Ôn Nhan giật liên tục, dự cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng mới nói ra được một câu: " Nhỏ nhen? "

" Sao có thể như thế được? " Người đại diện liếc nhìn cô một cái, ánh mắt đầy vẻ hứng thú: " Nếu không phải cậu ấy làm một việc đàn ông như vậy, thì đoán chắc mình không thể trụ được quá ba lần biến chuyển như vậy. "

Người đại diện lúc này có chút cảm khái: " Tuy rằng cuộc họp báo chuyện như vậy không nên xảy ra, nhưng có lẽ Cố Cảnh Ngự không cố ý, nhưng vì thích cho nên có chút không kiềm chế được. "

Người đại diện vô cùng bình tĩnh nói ra lời này, nhưng qua tai Ôn Nhan thì nó như sét đánh giữa trời quang, đầu cô trong chốc lát trống rỗng.

Gặp nhau như thế nào ư....

Ôn Nhan cầm chặt cái ly trong tay, ánh mắt như có một khoảng trống mờ mịt, rồi từng chút một cô nghĩ tới những chuyện trước, tất cả đều là anh trêu chọc cô.

Nếu là vì thích...

" Tiểu Nhan! "

" Tiểu Nhan! "

Người đại diện đứng ở trước mặt cô hua hua tay, cao giọng gọi: " Ôn Nhan! "

Ôn Nhan giờ mới phản ứng lại: " Làm sao vậy? "

Người đại diện trừng mắt, hắn lại ngồi xuống ghế sofa: " Em có nghe rõ anh đang nói gì không đấy? "

Ôn Nhan nhấp một ngụm nước nhỏ, thân thể cô hơi cứng lại, nhưng thanh âm lại vô cùng bình tĩnh, ngón tay hết đuôi lại khum vào: " Cứ như vậy đi. "

" Em không có vấn đề gì cả. "

" Chuyện như này mà em còn có thể bình tĩnh được sao? " Người đại diện thấy thái độ dửng dưng của cô nhất thời sùng sốt, không nói tới chuyện lớn do Cố Cảnh Ngự gây ra, chỉ riêng chuyện Cố Cảnh Ngự thích cô thôi, cô không rung động chút nào sao?

Như vậy có lẽ hắn biểu hiện cảm xúc hơi quá rồi.

Lý ca thuận miệng nói một câu: " Vậy mà anh tưởng là em không nghe rõ. "

Cô đúng thật là không nghe rõ.

Ôn Nhan hơi rù rụt, cô chỉ cần đoán một chút cũng có thể biết, câu mà Lý ca vừa nói là muốn hỏi cô xử lý như nào. Đơn giản thôi, không làm sáng tỏ

nhau thì chuyện này càng được thổi phồng lên.

Xoay xoay cái ly trong tay, Ôn Nhan hỏi: " Vậy anh tưởng em sẽ có phản ứng gì đây? "

" Kích động? Cảm động? "

Sao có thể như thế được.

Tuy rằng địa vị của cô ở giới giải trí giờ tương đối thấp, nhưng trong sinh hoạt thường ngày, cô cũng không keo kiệt với chính mình. Cô với anh, là hai cá thể hoàn toàn tách biệt.

Vì anh mà kích động không kiểm chế được bản thân sao? Không có khả năng.

Nếu như là cảm động, cô mà nói không có thì chắc hẳn là nói dối rồi, dù sao thì phụ nữ cũng là thuộc loài nhạy cảm, việc anh làm đương nhiên cô rất cảm động.

Dù cảm động thế nào đi chăng nữa thì lý trí luôn nhắc nhở cô rằng, đây vốn là chuyện do Cố Cảnh Ngự gây ra đương nhiên anh phải là người giải quyết, sao cô lại phải cảm động chứ.

Đôi mắt đào hoa trong veo, như mặt hồ nước yên ả, lông mi cô hơi run: " Không cần phải nghĩ nhiều làm gì, anh ta có thích hay không không cần biết, huống chi chuyện cũng chẳng liên quan tới em. "

" Coi như đây là một scandal bình thường đi. "

Cô không hiểu rõ tình huống trên mạng bây giờ, nhưng cô đoán lần này cô sẽ thu hoạch được không ít, scandal với Cố Cảnh Ngự, riêng cái này thôi đã khiến độ nổi tiếng của cô tăng nhanh chóng, sẽ không còn phải lo lắng gì nữa.

Muốn đạt được cái này thì đành mất cái kia, nếu như cô được lợi nhiều quá, ắt sẽ kiêu ngạo, thời thì hậu quả kia đi theo thanh danh sau này, coi như là trả giá vậy.

Ôn Nhan chớp chớp mắt, nếu như bây giờ làm sáng tỏ mọi chuyện, có lẽ những người khác sẽ chọn cách nói thẳng sự thật ra, từ chối dùng tai tiếng để đổi lấy sự nổi tiếng, mưu phần thanh cao.

Nhưng cô sẽ không làm vậy.

Cô thừa nhận, cô chính là một kẻ tiểu nhân ích kỷ, cô chưa bao giờ nhận mình là quân tử cả.

Hiện tại coi như là đa số mọi người đều vừa lòng chuyện này, nếu giờ cô mà đi phanh phui sự thật thì chính là làm ngược lại điều họ muốn, có thể nó sẽ khiến cô bị hủy hoại. Mà giờ không làm sáng tỏ có khi còn có lợi, đợi một thời gian sau chuyện này dần chìm xuống, cô làm rõ cũng không tính là muộn, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Nếu như tốt vậy, cô đại gì mà không làm chứ?

Người đại diện muốn nói thêm nhưng lại không biết nói thế nào cho tốt, nên thôi: " Được được được, như vậy cũng được. "

Hắn cảm thấy giờ mình giống như một người bỏ vậy, biết con gái mình đang gặp chuyện, thấy có một người đàn ông tốt liền muốn xúc tác cho hai người, nhưng mà con gái từ chối ý định đó nên chỉ có thể thờ dài mà thôi.

.....

Nói xong, người đại diện đi ra ngoài, cô lúc này bắt đầu cảm thấy mơ mơ màng màng.

Cô vẫn luôn cho rằng mình vô tình đắc tội với Cố Cảnh Ngự, nhưng không biết đã đắc tội ở điểm nào, cho nên anh mới trêu đùa cô. Nhưng giờ xem ra, anh trêu đùa cô hình như không phải là do cô đắc tội..

Mà cô sau này...nên làm cái gì giờ?

Bây giờ, cảm xúc của cô rối loạn, không biết nên nói như nào nhưng cô khẳng định cô giờ không có ý định chấp nhận nó.

Nói cô không tức giận cũng không hẳn. Cô tức giận vì anh hành động mà không nghĩ tới hậu quả về sau, nhưng nếu anh đã giải quyết rồi thì cô cũng không ra về nữa. Sự tức giận coi như cứ như thế mà biến mất.

Cô tin việc nhất kiến chung tình*, nhưng cũng tin tưởng việc ở bên nhau hay không còn do một số chuyện tác động tới.

Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Bọn họ không như thế.

Ôn Nhan buông ly nước xuống, day day trán, có nên tránh chuyện này đi không?

Đang nghĩ ngợi lung tung thì điện thoại cô vang lên.

Tay Ôn Nhan run run, từ chối cuộc điện thoại, sau đó lại tiếp tục dứt khoát tắt máy luôn.

Bỗng nhiên cô nhận ra có phần không đúng, đã từ chối cuộc gọi lại còn tắt luôn máy, đây không phải biểu hiện quá rõ rồi sao?

Đôi mắt đào hoa của cô khẽ chớp, hồng bét rồi, cô ném điện thoại trở lại trên bàn rồi chính mình thì ngã ra giường.

Cô vậy mà không phát hiện ra.

.....

Bên này, nhìn thấy weibo đang bùng nổ, Cố Cảnh Ngự hí mắt lại, bẻ tay vài cái rồi đóng máy tính lại.

Nghĩ thế nào, anh cầm điện thoại lên gọi cho người đại diện. Chắc là giờ người đại diện cũng biết tin rồi, nghĩ xong khoe miệng anh hơi giương lên.

Đúng lúc...

Anh cầm cốc nước lên, từng ngụm từng ngụm, có thể tưởng tượng nước đang chảy xuống dọc theo yết hầu gọi cảm, uống xong anh lại tùy ý để cốc nước sang một bên.

Sau đó lấy chìa khóa, đi về phía cửa.

Ha, cô nhóc lừa đảo đó chắc là trở về rồi, anh có nên đi nói với cô một tiếng nhi.

Tầng 15 bên trái chỉ có hai căn hộ, anh đi về phía căn hộ thứ hai bên trái, nhấn chuông.

Kinh coong kinh coong...

Kinh coong kinh coong...

Chuông cửa cứ thế vang lên, nhưng không có ai đáp lại hay mở cửa.

Cố Cảnh Ngự nhủ mảy, anh ấn chuông cửa thêm lần nữa, cô vẫn chưa về nhà sao? Anh lấy di động ra, gọi cho cô một cuộc.

Vừa mới gọi xong, anh còn chưa chờ quá hai giây thì đã nghe tiếng từ chối cuộc gọi, anh gọi lại thêm lần nữa lại nghe thấy một giọng nữ, rõ ràng là người đầu dây bên kia cố ý không nghe điện thoại.

Anh nghĩ nghĩ một chút, gọi thêm một lần nữa đi.

" Xin chào quý khách, hiện tại điện thoại này đã tắt máy... "

Cố Cảnh Ngự lần nữa nghe thấy giọng nữ này, ánh mắt anh hiện lên vẻ nguy hiểm.

.....

Nhà nhem tối.

Trước cửa khu biệt thự.

Chú chó Teddy ngay lập tức bỏ nhào về phía anh, anh ngồi xổm xuống xoa xoa đầu chú chó, về mặt ghét bỏ: " Đã mấy ngày mày không tắm rồi? "

Bản muốn chết.

Teddy dường như nghe hiểu anh nói gì, về mặt đầy vẻ ủy khuất, hai chân trước đặt lên vai anh, như là muốn cãi lại.

Người đàn ông phía sau đuổi theo con chó, cố gắng kéo con chó lại, oán hận nói: " Đúng là kiêu ngạo. "

Mỗi lần Cố Cảnh Ngự đi đóng phim đều là hấn chăm sóc chú chó này, mỗi ngày hầu hạ nó chẳng khác nào hầu hạ anh, kết quả vừa mới thoải mái được một chút, thấy Cố Cảnh Ngự tới con chó này liền biến mất dạng, vui mừng điên cuồng chạy tới chỗ anh.

... Giờ chỉ thiếu con chó này nhảy lên liếm mặt anh thôi.

Teddy quẫy quẫy đuôi vài cái, hướng mõng về phía cánh tay Cố Cảnh Ngự, mắt uơn ướt sữa gâu gâu như làm nũng.

Cũng là cảnh cáo hấn, đừng có mà kéo đuôi nó nữa.

Người đàn ông kia cười thành tiếng, trợn mắt lên: " Họ Cố, từ lần sau đừng có mà đem con chó trắng này ném cho tôi nữa. "

Người đàn ông ôm chó tâm tình không tốt nhứt mày, ánh mắt thâm thúy, thờ ơ nhìn hấn, giọng nói trầm thấp lười biếng, " Cậu có tắm cho Teddy không đây? "

Người đàn ông thân nhiên ngáp một cái, sờ bộ lông của Teddy, sao anh lại cảm thấy bồn bồn nhứt.

Teddy nằm trong vòng tay anh, để cho anh thoải mái vuốt ve, đồng thời cũng hung hăng quay đầu đi, giống như là đòi nợ, phụ họa với chủ nhân.

Nhà người sao không tắm cho ta!

Tần Tần kinh ngạc nhìn một người một chó bộ dáng như là chuyện đương nhiên, sững sờ một hồi, mới phản ứng lại, ".... Đại gia của tôi ời."

Hắn thiếu nợ hai tổ tông này chắc!

Cố Cảnh Ngự hừ một tiếng, tâm trạng không tốt, liếc mắt nhìn hấn.

Về mặt Tần Tần tôi sầm, nét quyến rũ trên mặt gần như là bị bóp méo, " Ánh mắt đấy của cậu là ý gì! Tôi đã tắm sạch cho nó rồi! "

Một ngày tắm hai lần, còn tắm nhiều hơn cho cả bản thân mình luôn rồi!

Cố Cảnh Ngự không quan tâm mấy việc này, tháo kính xuống đưa cho hấn, lộ ra khuôn mặt đẹp trai, " Đồ đạc của nó đâu, tôi tắm lại cho nó."

Tần Tần:....

Mẹ kiếp Cố Cảnh Ngự!!!

Hấn tức muốn chết, xoay người đi lấy đồ rồi ném vào trong ngực anh. " Đi nhanh lên! Về nhà cậu mà tắm! "

Hấn đã tạo nghiệt gì nên mới có anh em như vậy chứ!!

.....

Người đại diện vừa chạt vật từ trên máy bay xuống, tâm trạng rất xúc động.

Từng cái từng cái thùng chất đống dưới chân hấn, mà lúc này hấn đang đỡ hông mình quạt gió, rất giống mấy lão thái thái gần đất xa trời.

" Anh Dương? " Trợ lý lái xe đến bên cạnh hấn suýt chút nữa là không nhận ra.

Trợ lý không giấu được vẻ mặt kinh ngạc, Dương Phàm sắc mặt cứng đờ, mở cửa xe ngồi vào, tựa lưng vào ghế cho thắt lưng thoải mái, chỉ chỉ vào mấy cái thùng, " Tiểu Vu này, làm phiền cậu mang mấy cái thùng này lên."

Tiểu Vu sờ sờ mũi, quét mắt nhìn hông hấn, không nói hai lời đã đi xuống mang mấy cái thùng kia lên.

Sau đó nhẹ nhõm ngồi lên xe. " Cũng nặng lắm đấy, anh Dương mua về làm gì? "

Nói rồi tiểu tử kia đạp cần ga, " Bây giờ về nhà sao? "

Vừa nhắc tới chuyện này Dương Phàm liền đau đầu, " Không về, đi nhà anh Cố của cậu."

Hấn trợn mắt nói, " Tất cả đều là nhỏ, không thể bị đập, anh Cố của cậu bị động kinh, bắt tôi phải đi thật xa mang nhiều nhỏ như vậy mới được về."

Các loại thực phẩm nhập khẩu cũng không đi máy bay giống con người, đơn giản là mua một tấm vé, quá trình cũng không phức tạp lắm.

Chưa nói đến xét duyệt nhãn hiệu, còn phải kiểm tra qua các cơ quan, chờ thông báo an toàn vệ sinh, hàng thì còn phải nguyên tem dán gốc, rồi thêm cả tem bằng tiếng Trung nữa, sản phẩm còn phải được tiêu thụ ở những nơi được cấp giấy phép bán nữa chứ, rắc rối vô cùng.

Nếu chỉ có một ít cũng dễ dàng nhận được giấy chứng nhận an toàn vệ sinh, nhưng cậu ta bị động kinh nên muốn mua nhiều.

Sau đó hấn chỉ có thể chọn những chùm tươi mới nhất.

Đây cũng là lần đầu tiên hấn làm những việc này, ở California Cố Cảnh Ngự có quan hệ rộng nhưng hấn lại không, hấn nói nhưng người ta cũng không tin. Mấy ngày nay cuối cùng cũng làm xong mới có thể trở về.

" Nho? " Trợ lý sững sờ, " Không phải anh Cố không thích ăn đồ ngọt sao? "

" Ừ." Dương Phàm dựa người vào ghế, trong mắt có hơi nước, uể oải nói, " Cậu ta muốn tặng quà."

Tặng quà?

Trợ lý bỗng nhiên hiểu ra, " Tặng cho Ôn Nhan tiểu thư? "

" Ủ... " Dương Phàm gật đầu qua loa, bỗng nhiên như hiểu ra, mở choàng mắt, " Sao cậu biết? "

Vừa nãy rõ ràng hắn còn cố ý không nói ra tên của cô.

Trợ lý a một tiếng, phải mất một phút mới kịp phản ứng, " Anh Dương, anh không biết sao? "

" À đúng vậy. " Trợ lý gật đầu, nghĩ đến lúc đó Dương Phàm vẫn còn ở trên máy bay, quả thực cũng không thể biết chuyện gì xảy ra, đồng tình nói, " Anh Dương lên weibo sẽ biết. "

" Anh trở về cũng thật khéo, Weibo đã bùng nổ ba lần rồi, may mà vừa sửa xong. "

Bùng nổ một lần sau khi sửa xong không bao lâu lại tiếp tục bùng nổ.

Nổ? Còn tận ba lần? Dương Phàm khóe miệng giật giật, có dự cảm xấu.

Tổ tông Cổ Cảnh Ngự của hắn... sẽ không làm chuyện quái quỷ gì chứ?

Sau khi thấy chủ đề trên Weibo, lại thấy lời nhắn của Ôn Nhan ở phía dưới, Dương Phàm chỉ cảm thấy ánh mắt tối sầm, dường như nhìn thấy tương lai tối tăm không có ánh mặt trời của chính mình.

Hắn đã tạo nghiệt gì rồi hà!!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ghen

Edit: Cải Trắng + Cải Xanh

Ngày đầu tiên không có ở nhà.

Buổi tối, Cổ Cảnh Ngự tới gõ cửa lần nữa cũng không có ai trả lời.

Anh xoay xoay cái điện thoại trong tay, nhưng anh không gọi cho cô nữa. Anh biết bây giờ nên dành cho cô một chút không gian riêng.

....

Vốn dĩ cô chỉ nghỉ ngơi lại khách sạn thêm một ngày thôi, nhưng mà cô lại đăng ký ở thêm vài ngày nữa, cứ như vậy đi, giờ cô cần thời gian đọc kịch bản.

Giờ cái gì cũng không quan tâm nữa, đọc kịch bản mới là điều quan trọng nhất.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh, đoàn làm phim đã thông báo cho cô lịch khởi quay.

Nhiệt độ sự kiện lần trước cuối cùng đã hạ xuống, nhưng mà vì thế, những yêu cầu người đại diện đề ra để tuyển trợ lý cho cô càng cao, may thay trước khi cô rời đi cũng đã nhận được một người trợ lý gia nhập.

Ôn Nhan cùng người đại diện và trợ lý đi tới Hạc thành.

Hạc thành.

Hạc thành không phải là kinh đô điện ảnh, hơn nữa cũng chẳng phải địa danh nổi tiếng nhưng lại khá có tiếng.

Nguyên nhân lớn nhất chính là, năm đó đoàn làm phim [Tâm lý] yêu cầu có cảnh quay ở bệnh viện tâm thần. Đạo diễn Vương yêu cầu rất cao, không thể lấy quay ở nơi xuề xòa hay dựng hậu kỳ lên được, bên đầu tư dứt khoát kiếm được một cái bệnh viện ở đây, tên thì lấy tên nơi đặt thành tên bệnh viện.

Sau khi bộ phim [Tâm lý] bùng nổ thì nơi này cũng nổi tiếng, người đầu tư bộ phim xem ra khá có mắt nhìn, lập tức mua đứt nơi này luôn, còn tiếp tục

xây thêm nữa.

Điều đáng nhắc tới ở đây chính là, người đầu tư họ Cổ.

Ôn Nhan mấy ngày nay không được ngủ đủ, vé máy bay mua còn là bay lúc sáng sớm, lúc lên máy bay thành ra cô cứ mơ mơ màng màng ngủ. Mãi cho tới khi chuẩn bị hạ cánh thì trợ lý bên cạnh mới đánh thức cô dậy.

" Ôn tỷ, Ôn tỷ. " Trợ lý Thường Tâm Tâm nhẹ giọng đánh thức cô dậy.

" Làm sao vậy? " Giọng cô có chút mơ hồ.

Thường Tâm Tâm lấy lược và một chút dụng cụ trang điểm ra, vội vàng giúp cô chỉnh sửa: " Lý ca nói khả năng chút nữa sẽ có phóng viên. "

Tuy rằng bọn họ sẽ tránh, nhưng phòng vẫn hơn chữa nên giờ cứ chuẩn bị tốt đã.

Ôn Nhan đương nhiên hiểu rõ việc này, ngẩng mặt lên cho cô trợ lý nhỏ trang điểm, cười cười nhìn lướt qua hộp trang điểm bên cạnh: " Hộp trang điểm của em xem ra rất đầy đủ. "

Thường Tâm Tâm mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng giải thích: " Tất cả đều do Lý ca tài trợ mà. "

Với Thường Tâm Tâm thì đây là lần đầu tiên được đảm nhận vai trò trợ lý, chỉ là một người trang điểm mà được Lý ca lựa chọn, cho dù có hơi ngượng ngùng thì cô vẫn xin Lý ca đầu tư cho cô một hộp trang điểm.

Ôn Nhan cười tới mắt cong lên, cũng không trêu chọc cô trợ lý nữa, sửa soạn một chút liền đeo khẩu trang lên, tí nữa cô đi ra cùng người đại diện, máy bay sắp hạ cánh.

Ba người đều kín mít từ trên xuống dưới, đi ra ngoài họ thấy đang có một vài phóng viên đang đứng lẫn trong đám đông.

Lần sau đi ra ngoài chắc là chuyển qua đi tàu.

Sân bay ở đây trước ở đây không có, nhưng từ sau khi xây thì người đến người đi ngày một nhiều, các chuyến bay cũng ngày một tăng.

Đoàn làm phim sẽ cho xe đón bọn họ đi thẳng tới địa điểm quay phim, gấp rút đi tới điểm quay, trước khi đi Ôn Nhan liếc thấy ở cửa có mấy cái đèn flash.

Bởi vì mấy hôm nay có tin truyền ra đoàn làm phim chuẩn bị khởi quay, người đi tới đây thật không ít, phóng viên cũng chia nhau ra ở xung quanh, máy nhắn giờ ở đây đã bị niêm phong bên ngoài.

Người lái xe đưa mấy người họ tới địa điểm quay xong lại quay xe tới sân bay đợi người khác tới.

Ôn Nhan xuống xe, nhân viên đoàn làm phim đã đứng đó chờ sẵn.

" Ôn tỷ. " Từ đằng xa nhìn thấy ba người, nhân viên công tác liền tới đón, nhìn thấy Ôn Nhan, ánh mắt có chút khấn trương, nhân viên công tác vội vàng giúp cô xách hành lý, lễ phép chào hỏi.

" Ôn tỷ không biết đã ăn cơm chưa? Xin lỗi, hiện tại tình huống này không thể đi ra ngoài ăn được, trong đoàn làm phim chỉ có chút cơm hộp, không biết có hợp khẩu vị chị không. "

Bệnh viện tâm thần đương nhiên cũng có nhà ăn, hơn nữa nhà ăn còn là nhà ăn lớn, bình thường nên này chỉ để dựng cảnh nhưng vẫn có thể nấu được, chỉ là như thế thì quá phiền phức, vẫn là ăn cơm hộp nhanh hơn.

" Không cần, cảm ơn. " Ôn Nhan tới nơi liền tháo khẩu trang và mũ xuống, được bỏ ra rồi nên thoải mái không ít, cô cười lắc đầu.

Nơi này không khí không tồi.

Nhìn cậu nhân viên thấy vậy trong lòng liền thả lỏng không ít, đây chắc hẳn là lần đầu tiên cậu ta làm việc này, không nghĩ tới vấn đề đồ ăn, tuy nói nghiêm túc một chút đây không phải trách nhiệm của cậu ta nhưng cậu ta không làm tròn trách nhiệm của mình cũng là thật, ngộ nhờ cô tức giận...

Cậu ta trộm liếc nhìn Ôn Nhan một cái, lỗ tai bỗng chốc ửng hồng lên, cô thật xinh đẹp.

Cậu ta khụ một tiếng, cố gắng giấu đi sự xấu hổ, chỉ đường: " Trong viện có không ít phòng bệnh, dọn dẹp một chút liền ở được tại đây luôn, nhưng cũng bởi vì khá đông cho nên đành bố trí cho chị cùng trợ lý một phòng. "

Ôn Nhan nhìn xung quanh một chút, đây dù gì cũng là một nơi rộng: " Đông đúc? "

Nhân viên công tác khụ một tiếng: " Chị biết mà, đạo diễn Vương yêu cầu tương đối cao... "

Lúc trước người phụ trách còn hỏi Vương đạo diễn về vấn đề này, Vương đạo diễn chỉ cười nhẹ một cái, ông có đem theo túi ngủ.

Chỉ một cái túi ngủ, tiết kiệm mà lại vừa đủ.

Có thể thấy cho nghỉ ngơi ở một số phòng đã là giới hạn của ông rồi. Nếu có thể, có khi ông còn hy vọng biến toàn bộ chỗ này thành kinh đô điện ảnh mất.

Ôn Nhan như đã hiểu ra, cô cười, đôi mắt đào hoa cong lên. Nhưng thực ra cô có chút kính nể ông, trước kia nghe danh đạo diễn Vương là người nghiêm khắc, đúng là không thể không thừa nhận, ông đối với tác phẩm do mình đạo diễn đều yêu cầu cao, chính vì thế mà chất lượng tác phẩm của ông bao giờ cũng tốt.

Đi một đoạn đường, rẽ mấy lần cuối cùng đã tới nơi, nhân viên công tác giới thiệu một lượt xung quanh cho bọn cô, không xa ở trên tầng có thể thấy được một đám người, nhân viên công tác nhiệt tình chỉ theo: "Vương đạo diễn hiện tại đang ở bên kia, sẽ rất nhanh xong thôi, chị có muốn qua đó xem một chút không?"

"Được." Ôn Nhan liền để lại hành lý trong tay cho trợ lý sắp xếp, cùng nhân viên công tác và người đại diện đi tới phim trường.

Bên ngoài ánh mắt có chút chói mắt, Ôn Nhan lấy tay che trên trán, hơi híp mắt lại, khoe môi hơi cong lên, nói: "Tất cả mọi người đều tới rồi sao?"

Nhìn nụ cười của Ôn Nhan mới đẹp làm sao, cậu ta đỏ mặt gãi gãi đầu, vội dời tầm mắt của mình đi chỗ khác: "Không đâu, chị tới sớm mà, tiền bối Trương và Từ nữ thần vẫn còn chưa tới."

Tiền bối Trương trong lời cậu ta chính là nam thứ.

"Nói cũng thật khéo, chị và Cố tiền bối một trước một sau đều đã tới, chị vừa tới nơi thì tài xế nhận được cuộc gọi từ Cố tiền bối, phòng chừng lúc này tài xế..." Nhân viên công tác đang nói được một nửa liền ngừng, đột nhiên ngừng thế này như trước mặt cậu ta và Ôn Nhan chính là...

Cậu ta chớp chớp đôi mắt, cảm giác như mình vừa hiểu ra gì đó.

.... Nói không chừng, không phải là một trước một sau tới mà là cùng nhau tới.

Có điểm đúng đấy.

Ôn Nhan làm như không để ý phản ứng này của nhân viên công tác, cười cười: "Phải không?"

Không khí giờ đây có chút xấu hổ, còn cách điểm quay rất gần, tới phim trường rồi nhân viên công tác điều chỉnh tâm trạng một chút, chỉ chỉ về phía đạo diễn: "Đạo diễn ở ngay bên kia, Ôn tỷ, vậy em không làm phiền chị nữa."

Ôn Nhan cũng gật gật đầu.

Khi cô đi tới, đã có người chào hỏi cô, họ cũng giống như đạo diễn Vương vậy, đều là thành viên chủ chốt của đoàn phim, đã đi theo ông làm rất nhiều phim điện ảnh, đương nhiên cũng biết cô là ai.

Lớn tuổi không phải là điều quan trọng, nếu không phải là để khích lệ, phần lớn người trẻ tuổi đều tò mò và chờ mong, dù sao nhân vật này trước đây cũng có không ít ngôi sao lớn đến thử vai, nhưng cuối cùng lại rơi vào tay Ôn Nhan, nên cũng có chút tò mò về năng lực của cô.

Cho dù thế nào, những ánh mắt nhìn sang đều có thiện cảm.

"Vương đạo diễn." Khi Vương đạo diễn ngồi xuống, Ôn Nhan mới đi lên phía trước cung kính chào hỏi.

Vương đạo diễn tuy đã hơn 50 tuổi, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần khỏe mạnh, lúc này đang cầm kịch bản trong tay quạt gió, vừa thấy cô, cặp mắt kia cười híp lại quan sát cô một lượt, sau đó ánh mắt chợt lóe lên, "Tới rồi sao?"

Trên thực tế, không phải lúc quay phim, tính tình Vương đạo diễn vô cùng ôn hòa, đặc biệt tuổi tác ông hơi lớn, thích để râu dài, nhìn qua giống như một lão nhân hiền lành bình thường.

Ôn Nhan vội vàng gật đầu.

"Xem kịch bản thế nào rồi?" Lão nhân hỏi hột hột, "Tuệ Lâm sẽ vào tổ muộn hơn, cảnh đầu tiên là của cô và Cố Cảnh Ngự."

Ôn Nhan cả kinh, đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn, vào tổ muộn hơn?

"Sao vậy, không tin à?"

Ôn Nhan vội vàng tập trung lại ý chí, tay nắm chặt, ánh mắt sáng sủa, nghiêm túc nói: "Sẽ không để ngài thất vọng."

Lão nhân im lặng chống lại ánh mắt của cô, nhưng sau đó lại cười, tiếp tục quạt gió, neho mắt lại từ từ nói, "Tiểu tử Cố Cảnh Ngự kia kỹ thuật diễn rất tốt, không có việc gì thì để cậu ta hướng dẫn cho cô."

Sắc mặt Ôn Nhan cứng đờ.

Không phải là thấy ông nói không đúng, cô cũng thấy được, quả thực kỹ thuật của cô và Cố Cảnh Ngự có chút chênh lệch, chỉ là.... rõ ràng đạo diễn cho rằng...

Ôn Nhan cười nhạt nhẽo, ".... Được."

Thấy cô mất tự nhiên, Vương đạo diễn dừng lại động tác trên tay, đột nhiên quay đầu lại, có chút kinh ngạc tỉ mỉ quan sát cô một lần, đột nhiên khoe miệng lộ ra nụ cười chờ xem kịch vui.

..... Thì ra còn chưa theo đuổi được.

Ý cười trên môi Ôn Nhan hoàn toàn cứng nhắc, vội vàng nói sang chuyện khác, " Video thử vai lần trước vẫn chưa cẩn thận cảm ơn ngài, video đó rất tốt, nếu không.... cháu sợ rằng khó mà tránh được. "

Ban đầu định sau buổi họp báo mời đạo diễn ăn cơm, kết quả hôm họp báo lại xảy ra loại chuyện đó, cho nên chỉ có thể để hôm khác.

Ôn Nhan vừa nhắc tới, đạo diễn liền nghĩ đến tin nhắn trong điện thoại, trợ lý của ông lúc đó có nói là cô có gửi tin nhắn đến, nhưng mà mỗi ngày tin nhắn nhận được rất nhiều, hơn nữa cũng không phải công lao của ông, cho nên ông cũng chỉ để trong lòng.

Chỉ là không nghĩ tới...

Vương đạo diễn là một người thông minh, liếc nhìn phản ứng của cô, còn không phải là cô chưa biết chuyện này là ai làm sao?

Khoe miệng ông khẽ nhếch lên, Cố Cảnh Ngự làm chuyện tốt mà không lưu danh à?

Suýt chút nữa đã kéo đứt râu, đạo diễn cũng là một lão ngoan đồng, cũng không để lộ cái gì, ánh mắt tràn đầy ý cười, làm như không có chuyện gì xảy ra gật đầu đồng ý.

Ôn Nhan quyết định rất nhanh, " Vậy bây giờ vẫn chưa bắt đầu quay, không bằng tôi mời ngài một bữa cơm? "

Sau khi khởi động máy chắc chắn sẽ quay liên tục, không thể để ý đến những chuyện này nữa.

Cuốn kịch bản trong tay thành một vòng, đạo diễn định từ chối, nhưng nghĩ đến cái gì lại gật đầu một cái, " Được, vậy tối nay đi. "

Ừ, đến lúc đó để Cố Cảnh Ngự nhìn thấy.

Rốt cuộc thì ông và Cố Cảnh Ngự cũng thân thiết, cho nên đối với Ôn Nhan cũng gần gũi hơn, vừa nói một lúc đã để cô về nghỉ ngơi.

Chờ bọn họ nói xong, người đại diện rất có ánh mắt, bắt đầu đi tìm các nhà hàng ở xung quanh.

Sau khi Ôn Nhan trở về nghỉ ngơi, không lâu sau, có một chiếc xe đỗ ở ven đường.

Quần tây ôm tròn lấy cặp chân dài, một giọng nam trầm thấp đầy từ tính mang theo vẻ lười biếng phát ra từ sau cửa kính xe.

" Cần cho anh được dịp nghỉ ngơi không? "

Về mặt Dương Phàm tối sầm lại, hần liếc mắt, chẳng muốn phí lời làm gì: " Không cần. "

Hắn không thể nhắm mắt làm ngơ được!!

Tự vấn lương tâm chính mình, nhìn cục diện trên weibo lúc này, nếu hắn nhắm mắt làm ngơ thì có thể một mối rã rời như vậy sao? Chẳng lẽ tổ tông của hắn nghĩ cục diện này rất đơn giản sao?

" Không muốn thì thôi vậy. " Cố Cảnh Ngự không chút để ý ngáp một cái, trong tay cầm chiếc kính râm đưa qua đưa lại, chân dài hơi nhấc lên, thản nhiên nói: " Tôi tôn trọng suy nghĩ của anh. "

" Cậu chờ một chút. " Dương Phàm sùng sốt, bỗng nhiên hắn có dự cảm xấu, vội vàng đuổi theo: " Tôi đâu nói về sau không muốn đâu! "

Hắn sau này vẫn còn muốn có ngày nghỉ đấy.

Nếu đã tới đây đương nhiên phải đi chào hỏi đạo diễn một chút, Cố Cảnh Ngự và đạo diễn quan hệ cũng tính là thân thiết, không có gì phải xấu hổ cả, ha ha cùng đi tới nói chuyện vài câu.

Cố Cảnh Ngự mấy ngày nay tâm tình anh không được tốt cho lắm, anh cảm thấy mình hình như hơi say máy bay, nói xong vài câu với đạo diễn thấy chẳng còn gì để tiếp tục liền quyết định về đi ngủ.

Đạo diễn đứng đưa cái quạt trong tay, không chút để ý nói một câu: "Được rồi, buổi tối Ôn Nhan muốn mời tôi ăn, nghe nói là cảm ơn tôi lần trước đã tung video thử vai kia lên. "

" Cô bé đó còn rất lễ phép. "

Anh lập tức ngừng bước chân lại, vẻ mặt anh cảm xúc không thay đổi, giọng trầm thấp: " Video thử vai? "

Người đại diện không đành lòng nhìn thẳng liền nhắm luôn hai mắt lại.

Đạo diễn liếc thấy hắn dừng bước chân, lắc lắc đầu nói một tiếng: " Đúng vậy. "

Anh bỗng nhiên cảm thấy thấp thỏm, cảm thấy nguy hiểm chốc lát đang tới gần, biểu cảm không thay đổi, thanh âm cũng vô cùng bình thản: " Tôi cũng đi. "

Không, cam, tâm!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ôm một cái

Edit: Cải Trắng

" Tiểu Vương, có muốn đi ăn cơm không? "

Người được gọi là Tiểu Vương là người đang đội mũ lưỡi trai, nghe được hỏi cậu lắc lắc đầu, lau mồ hôi trên trán đi: " Không đi, chút nữa ăn miếng bánh mì là được rồi. "

" Ừm, được. " Người đàn ông còn lại cũng không nói thêm gì nữa, chỉnh lại quần áo, nhìn chăm chăm vào Hạc thành đang hiện ra trước mắt, giờ nơi này đã thay đổi không ít.

Lần này bọn họ tới đây, nếu phải quên ăn quên ngủ là chuyện bình thường, nhưng Tiểu Vương mới vào nghề, cho nên giờ phải tập thành thói quen.

Mặt trời dần dần khuất sau những dãy núi, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không còn thấy ánh mặt trời nữa, tiểu Vương có chút nôn nóng, cậu đã ở chỗ này chờ vài ngày rồi vậy mà vẫn chưa thu được tin tức gì. Cứ ngày qua ngày thế này, nôn nóng là chuyện đương nhiên.

Phải biết rằng, chờ tới khi chính thức khai máy, đoàn làm phim gần như là cấm cửa không cho ai tới, tới lúc đó thì bọn họ sẽ chẳng thể thu nhập được tin tức, mọi người sẽ chẳng hay biết gì.

Người đàn ông kia tranh thủ gặm miếng bánh mì, mà mới ăn được miếng đã nghẹn, vội vàng uống ngụm nước, xong vỗ vỗ vai cậu: " Kiên nhẫn chút. "

Hắn bỏ miếng bánh mì xuống, tùy tiện lau qua miệng, so với sáng nay thì tinh thần phấn chấn hơn nhiều. Vỗ vỗ bả vai tiểu Vương, còn nói thêm: " Cậu đừng có trưng ra cái bộ mặt không có chuyện gì làm như thế, giờ chúng ta bắt đầu, thời gian hoạt động thật sự là buổi tối. "

Buổi tối mới là lúc hoạt động náo nhiệt nhất, phần lớn các tin tức đều được tóm vào buổi tối.

Nói xong, liền bắt đầu rời khỏi đó.

Đương nhiên, là một người đã có kinh nghiệm lâu này trong nghề, hắn đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Có khả năng lớn là bọn họ sẽ chẳng thu hoạch được tin tức gì, nhưng nếu như vậy họ tốt nhất là nên chặn một mình tinh thần lại để phòng万一 mới được.

Bọn họ làm nghề này cũng không dễ chút nào.

Không bao lâu sau, một chiếc taxi từ bên trong đi ra, cứ thế đi ngang qua bọn họ.

Tách tách, đèn flash nhấp nháy liên tục để chụp hình.

Nếu như là một người bình thường, nhìn vào tám ảnh chụp không rõ ràng này khẳng định sẽ không thấy gì đặc biệt. Nhưng là một người đàn ông dày dặn kinh nghiệm, hắn chỉ cần tỉ mỉ chỉnh sửa ảnh này lên một chút là có thể nhìn được sườn mặt của người ngồi trong xe.

Người ngồi trong xe chính là Ôn Nhan và người đại diện.

Đáng tiếc, đây chẳng phải là bức ảnh họ cần. Người đàn ông đó dừng một chút, xong không hiểu sao lại lưu cái ảnh đó vào.

Tiểu Vương bên cạnh đưa mắt nhìn chiếc xe vừa rời đi, hỏi: "Chúng ta không đuổi theo sao? "

Người đàn ông đó liếc nhìn cậu một cái, lắc đầu: "Chúng ta đuổi không kịp đâu. "

Rất nhiều người thử bám theo đuôi xe của đoàn làm phim đạo diễn Vương, nhưng hơn phân nửa là mặt tối sầm trở về. Huống chi họ cũng không phải người gốc, biết rõ phóng viên chờ bên ngoài rất nhiều nhưng cứ thế mà đi ra khỏi cửa, vậy mục đích đi ra ngoài cũng chẳng phải là chủ đề nóng.

Đuổi theo xe họ có khi còn chẳng thu hoạch được tin tức gì, mà đôi lại có thể chọc giận mình tình nọ, mất nhiều hơn được.

Tiểu Vương do dự gật gật đầu.

Hắn cũng mặc kệ không quan xem tiểu Vương đang nghĩ cái gì, tiếp tục chơi một mình, tin hay không là tùy cậu thôi.

Lại không lâu sau đó...Một chiếc xe khác đi ra...

.....

Ở xung quanh đây có không ít nơi.

Bởi vì bọn họ là người có thân phận, cho nên không nên tới những nhà hàng khách sạn, những chỗ đó nếu bị bắt gặp sẽ gây ra tin tức xấu. Vẫn là nên tìm một nhà hàng gia đình trang trọng một chút, như vậy sẽ tốt hơn.

Ôn Nhan bỏ mũ trên đầu mình xuống, rót ra hai ly trà, cả cô và người đại diện đều im lặng không nói gì.

Nếu như đã mời người khác ăn cơm, đương nhiên nên thể hiện chút thái độ của mình, phải đến trước.

Đạo diễn vẫn rất có tiết tháo, từ chối luôn việc đưa Cố Cảnh Ngự đi cùng, vui vẻ đi làm việc của mình, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của anh. Sau đó kiểm soát một đường chuẩn thẳng ra bên ngoài.

Thẳng tới khi ông đi vào cửa, ông vẫn luôn nghĩ tới biểu cảm của Cố Cảnh Ngự lúc đó, cho nên ông đối với Ôn Nhan dịu dàng khó có thể tưởng tượng được.

Đầu năm nay, có thể làm cho Cố Cảnh Ngự thành bộ dạng như này đúng là hiếm thấy, đúng là càng nhìn càng thuận mắt.

Vương đạo diễn cười xua xua tay, ý bảo Ôn Nhan không cần phải kính rượu này nọ đâu, chỉ cần rót tượng trưng thôi là được rồi.

Tâm trạng Vương đạo diễn vô cùng sung sướng cho đến khi đi ra ngoài.

Bởi vì sau khi ông đi ra ngoài liền chạm mặt phải một người.

Người nọ đang đứng ngoài cửa nhà hàng gia đình này, khuôn mặt góc cạnh, lúc này trang bị vô cùng kín đáo, hình như đang cùng người đàn ông trung niên bên cạnh nói gì đó.

...Nếu như muốn đi ra ngoài, tất nhiên là phải thông báo cho ông một tiếng.

Có người không hẹn mà cùng ngừng bước chân tại cửa, Ôn Nhan rũ lông mi xuống, cô nhìn đạo diễn đang đứng ngoài cửa nhìn gì đó, cứ vuốt vuốt râu như muốn kéo đứt râu mình luôn vậy.

... Cố Cảnh Ngự

Cố Cảnh Ngự tựa hồ như cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình, anh quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh xẹt qua tia kinh ngạc, môi mỏng khẽ mở, hơi nở nụ cười: " Thật trùng hợp. "

Anh nhanh chóng bước tới, ánh mắt dừng trên người Ôn Nhan, môi hơi cong lên: " Tôi bình thường thời gian này đều tới đây kiểm tra sổ sách, không nghĩ tới sẽ đụng phải hai người, trùng hợp quá. "

" Tôi đây ăn cơm sao? "

Phía sau, người đại diện khinh bỉ anh, sự khinh bỉ có khi cao tới tận trời xanh.

Muộn thế này rồi còn kiểm tra cái rắm!

Còn bình thường...

Hắn không ngờ Cố Cảnh Ngự lại là người như vậy.

Vương đạo diễn nhìn cười muốn nội thương, lại nhìn vị giám đốc kia một lượt, chắc là vị giám đốc này lần đầu tiên phải " báo cáo công tác " nhỉ?

Vị giám đốc kia cúi đầu, vô cùng nghiêm túc cầm sổ kiểm toán, làm như không cảm nhận được ánh mắt của người khác, cố gắng làm một nhân viên tốt, rất phối hợp cùng ông chủ kiểm tra sổ sách.

Cố Cảnh Ngự cứ nhìn Ôn Nhan như đang chờ cô nói, cảnh tượng im lặng không ai nói tiếng nào. Ôn Nhan nhìn thoáng qua vị giám đốc kia, có chút không được tự nhiên mở miệng, cố gắng nói ít mà ý nhiều, ý cười dịu dàng, ngoài ra trên mặt không còn bất kỳ biểu cảm nào: " Ủ, tối ăn cơm. "

Cô hơi chuyển động chân lui về phía sau.

Cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với anh. Bọn họ hiện đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm, cô không muốn tiếp nhận anh, cũng không muốn tới quá gần anh.

Anh như không cảm giác được là cô đang tránh mình, vô cùng tự nhiên di chuyển tới bên cạnh cô, không nhanh không chậm hỏi một câu: " Ăn xong rồi, bây giờ em muốn trở về sao? "

Mặt anh không đỏ sẫm, giọng nói trầm thấp từ tính, trắng trợn mà nói dối: " Người đại diện của tôi không may làm mất chìa khóa xe, tôi cũng không lái xe tới đây, không biết em có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không? "

Người đại diện bị bắt công cái nồi to dùng...

Em gái cậu!*

Ý ở đây là đang chơi Cố Cảnh Ngự đó =)))

Có cảm giác như bóng ai đó đang tiến tới gần cô.

Hô hấp Ôn Nhan như ngưng lại, trong nháy mắt đầu cô có rất nhiều ý nghĩ bỗng nảy ra, mím môi, chỉ thấy được đôi mắt đào hoa của cô cong cong: " Đương nhiên, không thành vấn đề gì. "

Cô thuận tiện quay đầu lại hỏi: " Đạo diễn cũng đi về sao? "

Cố Cảnh Ngự nhướn mày, lại nhìn đạo diễn.

Đạo diễn liếc mắt nhìn bóng của hai người đang xếp chồng lên nhau, tựa hồ không để ý tới mình là một cái bóng đèn, cười mỉm " Đúng vậy, cùng về thôi. "

Ôn Nhan dừng lại một chút, khoe môi cong lên, dứt khoát chuẩn bị bước đi: " Vậy đạo diễn Vương, Cố sư huynh, ngày mai gặp lại. "

Cố Cảnh Ngự dừng bước chân lại, đáy mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Ôn Nhan mím môi, chớp chớp hai mắt, nói: " Tôi còn muốn cùng người đại diện bàn chút chuyện, vậy tôi không quấy rầy mọi người nữa, ngày mai gặp. "

Cố Cảnh Ngự...

Vương đạo diễn...

Người đại diện...

Đạo diễn bỗng phì cười thành tiếng, nhìn khuôn mặt cứng đờ kia của Cố Cảnh Ngự, quả thật...

Người đại diện ho nhẹ một tiếng, đi tới vỗ vỗ vai anh, ánh mắt chân thành: " Xin hãy nén bi thương. "

Cố Cảnh Ngự gạt tay hất ra, nói: " Cút! "

Ngày 19 tháng 8

Thuận lợi.

Mỗi phim điện ảnh hay truyền hình đều giống nhau, chọn ngày lành tháng tốt bắt đầu làm lễ khởi quay. Bây giờ cũng vậy.

Vào vai nữ số hai, Ôn Nhan có một phòng trang điểm riêng.

Sau lễ khởi quay, mọi người liền bận tới tận mắt mũi, Ôn Nhan cũng di chuyển vào phòng trang điểm.

Thợ trang điểm bắt đầu xách dụng cụ đi vào, trợ lý Thường Tâm Tâm đứng một bên nhìn. Chuyên viên trang điểm của cô là một người có tiếng, vừa hay

đây lại là bạn học của người đại diện, nếu không chỉ sợ lần này không thể được mất.

Cô ấy vừa cùng Ôn Nhan nói chuyện, lại vừa chuẩn bị đồ nghề, ánh mắt rất chuyên chú.

"Làn da của em khá tốt." Sau khi trang điểm xong, chuyên viên trang điểm nhìn qua gương mặt cô một chút, thuận miệng đánh giá làn da cô.

Là một chuyên viên trang điểm, trước và sau khi trang điểm gương mặt mình tinh khác nhau thế nào bọn họ là người rõ nhất. Mỗi lần xuất hiện trên màn ảnh lớn, bọn họ đều phải dùng rất nhiều kem che khuyết điểm, cứ một lớp lại một lớp.

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan cong cong, cô hơi nâng cằm lên, chớp chớp mắt: "Vây cũng phải xem ai là người cứ dấn đi dấn lại em mãi."

Chuyên viên trang điểm bật cười thành tiếng, đây là lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, nhưng cái phương pháp bảo vệ làn da này chắc chắn có liên quan tới vị chuyên viên trang điểm này.

Lý Cường ngay từ ban đầu đã hỏi cô là có muốn làm chuyên viên trang điểm của Ôn Nhan không, đương nhiên, hắn cũng không ôm quá nhiều hy vọng là cô đồng ý. Quả nhiên, cô từ chối lời mời này, nhưng hắn thuận tiện hỏi cô về cách chăm sóc làn da.

Lời mình nói ra được người khác coi trọng đương nhiên là vui vẻ rồi.

Quan hệ của hai người lập tức kéo lại không ít, chuyên viên trang điểm cũng thân thiết hơn với cô một chút, câu được câu không cùng Ôn Nhan nói chuyện.

Ôn Nhan lần này vào vai một bệnh nhân tâm thần, bản chất đơn thuần, kiểu trang điểm chủ yếu là thanh khiết trong sáng, trang điểm kiểu này rất nhanh, mất một lúc đã hoàn thành.

Ôn Nhan mở mắt ra, ngốc ra một chút, ngay sau đó kinh ngạc bởi trình độ trang điểm của chuyên viên trang điểm, cô muốn bật ngón tay cái. Người trong gương kia có một khuôn mặt nhìn qua vô cùng thanh khiết đơn thuần, ngay cả đôi mắt đào hoa mị hoặc của cô cũng không ảnh hưởng gì.

Cô nghĩ nghĩ, điều chỉnh ánh mắt của mình một chút, ánh mắt đào hoa của cô lúc này như được phủ một lớp sương mù vậy, mang theo một vẻ ngây thơ, trong nháy mắt bộ dáng liền thay đổi, vô cùng phù hợp với lớp trang điểm này.

Chuyên viên trang điểm có chút kinh ngạc, loại thiên phú này không ngờ lại xuất hiện, không trách được Lý ca lại chắc chắn dành cô sẽ thành danh, một ý niệm chợt lóe qua. Chuyên viên trang điểm vỗ vỗ vai cô, cười nói: "Được rồi, đi thay quần áo đi."

Nếu đã diễn ra ở bệnh viện tâm thần, dĩ nhiên cô phải mặc trang phục bệnh nhân rồi, cũng không có gì đặc biệt cả.

Nhưng mà người khác khi nhìn thấy lại không cảm thấy vậy.

Khi cô đi ra ngoài, ánh mắt của mọi người trong đoàn làm phim đều kinh diễm, trang phục bệnh nhân hơi rộng càng làm cho cô thêm nhỏ bé, mái tóc vì dễ phù hợp với nhân vật nên đã được cắt ngắn, hơn nữa trông bộ dáng cô vô cùng thanh khiết đơn thuần, làm cho người ta hận không thể cứ bao bọc trong tay.

Đạo diễn vô cùng hài lòng, vẫy vẫy tay bảo cô tới đây, nói qua cho cô về cách diễn.

Ôn Nhan vô cùng nghiêm túc lắng nghe, tập trung ghi nhớ những lời ông nói để chút nữa thể hiện.

Đúng lúc nói tới trọng điểm, hai người liền cảm thấy đoàn làm phim bỗng chốc trở nên ồn ào.

Ôn Nhan quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của anh, đáy lòng bỗng hơi xao động.

Cố Cảnh Ngự từ phòng trang điểm bước ra, một thân áo blouse trắng, toát lên vẻ "cảm dục", đây như một vẻ đẹp mới, khuôn mặt góc cạnh đã bớt đi được phần nào, nhìn vào trông rất lạnh nhạt. Bộ dáng này của anh thực sự có thể thốt lên những từ như: "thanh lãnh" "cảm dục" "đạm mạc" "thanh quý" cùng "lạnh lùng".

Vừa lúc anh thấy cô, ánh mắt liền lộ ra ý cười, vẻ lạnh nhạt bên trong có dịu dàng, không thể nghi ngờ gì nữa, chính nó đã khiến cô hơi rung động.

Ôn Nhan đã thấy những nhân viên của đoàn làm phim đang kìm nén để không phát ra những tiếng thét chói tai.

Vương đạo diễn hừ một tiếng, mặc kệ con không tước đang xòe đuôi kia, quay đầu lại nói với Ôn Nhan: "Được không?"

Ôn Nhan lấy lại tinh thần, ép xuống sự rung động vừa rồi, hít sâu một hơi, gật gật đầu: "Được."

Cảnh quay đầu tiên, nhân vật chính chủ yếu là Cố Cảnh Ngự.

Đạo diễn gật đầu, cầm lấy loa: "Chuẩn bị tốt, mọi người vào vị trí của mình nào."

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự đã đứng vào vị trí của mình, Lý Cường và Thường Tâm Tâm gắt gao nắm chặt tay, ánh mắt tập trung lên người Ôn Nhan, trái tim như đang bị treo lên.

Tất cả đã đầu vào đó, ra hiệu với Vương đạo diễn. Vương đạo diễn gật gật đầu, sắc mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào cảnh quay: " Bắt đầu. "

Người đứng ở bên cạnh liền dập thước phim ra hiệu bắt đầu.

Đây là góc tường, ở phía cuối hành lang xuất hiện một đôi chân dài không nhanh không chậm đang tiến tới.

Màn ảnh được kéo dài, lộ ra khuôn mặt không chút biểu cảm của anh, hành lang tối om như một hũ nút màu đen, nó đang há miệng muốn nuốt trửng mọi thứ vào trong.

Người đàn ông thanh cao lạnh nhạt đối diện với khung cảnh này, làm cho người khác nhìn vào cảm thấy quý dị, anh dừng bước chân, nhìn về phía góc tường, thanh âm nhân nhạ vang lên: " Minh Hi. "

Màn ảnh di chuyển, một thiếu nữ đang ngồi ở trong một chậu hoa khá lớn, tựa hồ cô nghe thấy lời anh nói, mở to hai mắt, nghiêng nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt ngây thơ.

Chỉ một ánh mắt, liền khiến cô trông như một đứa trẻ đơn thuần, sự quý dị mà anh mang đến dường như không còn nữa.

Ánh mắt Vương đạo diễn sáng lên, ở cảnh quay, có thể nhìn thấy, ở chỗ bước ngoặt của bác sĩ cùng với Minh Hi đang ngồi trong chậu hoa lớn, vừa vặn chia cảnh thành hai nửa.

Một bên hắc ám, một bên trong trắng, tạo nên sự đối lập, mỗi người có giang sơn thuộc về riêng mình, kéo không gian ra mười phần.

" Minh Hi, cô đang làm cái gì thế? " Bác sĩ Quý nhìn thẳng vào đôi mắt đơn thuần kia, đáy mắt chột xẹt qua tia sáng, hỏi.

Thân thể thiếu nữ kia bộ dáng ngồi kỳ quái, nhìn có vẻ vô cùng nghiêm túc: " Tôi không phải Minh Hi, anh phải gọi tôi là phát tài – Minh Hi – cây. "

Cô lớn lên trong một cái thân cây, chỉ cần cô lắc lắc một chút sẽ rơi xuống rất nhiều vàng.

" Cây phát tài. " Bác sĩ Quý vươn bàn tay thon dài ra, ừ một tiếng, nhân nhạ hỏi: " Vậy Minh Hi có muốn đi phơi nắng không? "

Nơi này là góc tường, không có mặt trời chiếu đến.

Minh Hi nghĩ nghĩ, gật đầu: " Muốn. "

Bác sĩ Quý đi tới gần cô, muốn đưa tay bế cô lên, nhưng lại dừng lại, nhìn cô.

Minh Hi nghiêng nghiêng đầu, hai chân chôn chặt dưới đất, thân thể cuộn tròn lại, mười đầu ngón tay cầm chặt xuống chậu hoa làm thành rế.

Bác sĩ cười một tiếng, không khí kỳ quái bỗng chốc lan tràn khắp nơi, anh cúi người nhẹ nhàng ôm chậu hoa lên, đi tới con đường phía trước.

Như là ôm cô, cùng nhau đi về phía bóng tối.

" Cắt! " Thanh âm Vương đạo diễn vang vọng khắp sân.

Hai người trong sân cứng đờ, từ trong vai diễn thoát ra, Ôn Nhan hơi rũ lông mi: " Mau thả tôi xuống. "

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Cải Xanh

Hai người hoàn toàn cứng đờ, Ôn Nhan rũ mi xuống " Thả tôi xuống. "

Ngón tay người đàn ông giật giật, cầm đuối thẳng, im lặng không nói.

..... Không muốn thả.

Anh ôm chặt hơn một chút, do dự một lúc rồi nói, " Diễn tốt lắm. "

Ôn Nhan không kiềm chế được khe gương khoe miệng, cặp mắt đào hoa hiện lên sự vui vẻ, không phải là bởi vì anh, mà là có thể có được lời khích lệ

từ tiền bối có khả năng diễn xuất cao hơn mình, đây là một lời khẳng định đối với kỹ năng diễn xuất của cô.

Không thể nghi ngờ gì nữa đây chính là việc khiến cô cảm thấy phấn khích.

Sau khi cười xong, cô mới phản ứng lại, ý cười ở khóe môi bỗng nhiên cứng đờ.

Anh còn chưa thả cô xuống.

Đúng lúc này, đạo diễn thấy hình ảnh bên trong **, do dự trong chốc lát, trực tiếp hô, " Quay lại một lần nữa."

Mẹ kiếp bây giờ là lúc nào rồi còn trên ghẹo!

Ôn Nhan tim đập nhanh, không tự chủ được mím chặt môi, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ xem có phải chỗ nào không đúng hay không, diễn lại một lần nữa thì nên diễn như thế nào.

Cảm giác được cô đang căng thẳng, Cố Cảnh Ngự nhìn cô, vỗ nhẹ vào lưng cô, thấp giọng nói, " Đừng căng thẳng, em diễn tốt rồi."

Là thật sự tốt, không có vấn đề gì.

Nam phụ số 2 cũng ở đây về mặt kinh ngạc, như vậy mà còn phải diễn lại?

Vậy hẳn phải làm sao?

Đạo diễn không để ý đến bọn họ, chỉ là nghiêm túc nói mấy vấn đề cần chú ý, trầm giọng nói, " Đổi góc độ khác."

Nghe xong lời này, trợ lý cũng hiểu ý của đạo diễn, đây cũng là chuyện bình thường, lúc quay chụp dùng một máy ** sẽ có những góc không đến, lúc đó cần diễn viên diễn lại mấy lần.

Ôn Nhan thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cảm giác được nhiệt độ trên lưng, không kiềm chế được cả người cứng đờ.

Cố Cảnh Ngự cũng không đùa cô nữa, thả Ôn Nhan xuống góc tường.

Mất thấy Ôn Nhan lại quay về chỗ cây phát tài nhỏ, ngón tay khẽ giật giật, như là nghĩ tới cảm giác nào đó, khóe môi hơi cong lên... nhưng chớp mắt liền biến mất, một lần nữa khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, đi về vị trí lúc này.

Thư ký trường quay hô ""action! """, hai người lần thứ hai chìm vào vai diễn.

.....

Vương đạo diễn nhìn chằm chằm hình ảnh trong **, nhìn được một lúc, cảm theo cái ghế nhỏ đứng lên, trầm giọng nói, " Màn này qua, nghỉ ngơi nửa giờ, Ôn Nhan đi trang điểm lại, sau đó ở phòng làm việc, nhưng người khác đi theo tôi chuẩn bị."

Lúc này, hai người đang đắm chìm trong vai diễn cũng kịp phản ứng lại, để lại nhóm trợ lý thờ dài một hơi...

" Anh Cố, làm phiền anh thả Ôn tỷ ở chỗ đó."

Tiếp theo cần đến phòng làm việc quay, Vương đạo diễn yêu cầu cao, nói là chôn dưới đất, thì thật sự phải đúng như một chậu hoa thật sự.

Chỉ có 15 phút mà phải chờ cô đứng dậy từ trong đất ra thì quá phiền toái, hai trợ lý đẩy đến một cái xe nhỏ, chuẩn bị một lúc rồi đẩy cô qua chuẩn bị trang điểm.

Lý Cường thở phào nhẹ nhõm, cũng muốn đi đến, lại không biết Dương Phàm lại gần lúc nào kéo tay lại, kéo hẳn ra ngoài.

Cố Cảnh Ngự ánh mắt thâm thúy nhìn đến lòng bàn chân của cô còn trong chậu hoa, tay không tự chủ được ôm chặt hơn, đặt cô lên trên ghế, để thở trang điểm đến trang điểm lại, " Không cần, lát nữa tôi làm."

Trợ lý không nghĩ nhiều, cũng không rảnh, gạt đầu qua loa, để xe đẩy xuống, sau đó chạy về phòng làm việc hỗ trợ.

Như vậy cũng tốt.

Điều này làm Ôn Nhan khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là lúc trang điểm, lồng ngực ấm áp lại bao bọc cô lại, Ôn Nhan cảm giác được mùi vị nam tính, cắn răng nhắc nhở, " Cố sư huynh, anh không mệt sao? "

Có xe đẩy ở đây mà.

Tay của người đàn ông rất có lực, cười nhẹ một tiếng, môi hơi cong, sau đó căng thẳng nói, " Rất tốt, sau này tình lúc diễn còn phải ôm nhiều, vì bộ phim,

tôi luyện tập trước."

Tiểu trợ lý đứng gần đó vẻ mặt không dám tin tưởng....

Ánh mắt này, làm phía sau tai Ôn Nhan khẽ đỏ lên, đột nhiên cảm giác xấu hổ xông thẳng lên đầu, ngực cô đập phập phồng, ha ha cười nói: "Vậy làm phiền sư huynh."

Coi cô và mười cân của chậu hoa là đề trang trí sao?

Cô bình tĩnh nói, "Nhưng mà tôi cảm thấy có cái gì đó rơi dưới đất rồi, không biết sư huynh có thể quay lại chỗ đó một lần nữa không."

Cố Cảnh Ngự quay đầu nhìn cô một cái, cười nhẹ một tiếng, hơi nhú mày, nghĩ anh ngốc sao?

Anh đang muốn liều mạng ôm người đi, nhưng chống lại ánh mắt bình tĩnh mà kiên trì của cô, có một cảm giác quái dị không nói được, luôn cảm thấy... nếu anh thực sự có can đảm mà đi....

Do dự một chút, Cố Cảnh Ngự nhấc chân dài, cuối cùng vẫn quay lại.

Thôi quên đi, vẫn là chiều theo ý cô.

Ôn Nhan rũ lông mi xuống, "Có thể là tôi nhớ nhầm, sư huynh chúng ta đi thôi."

"Có thể là rơi ở hành lang rồi, sư huynh đi chậm một chút được không?"

"...."

"Sư huynh mệt sao?"

Cố Cảnh Ngự dừng chân lại, rất bình tĩnh thở ra, trán tiết ra mồ hôi, sắc mặt tạm coi là ổn, trợn mắt nói dối, ".... Không mệt."

"Vậy thì tốt." Ôn Nhan liếc nhìn tránh anh, cặp mắt đào hoa khẽ giật giật, đã bớt giận không ít.

Ha ha, vậy thì cứ tiếp tục.

Hôm nay là ngày đầu tiên, nhiệm vụ cũng không nặng, quay xong mấy cảnh, đạo diễn liền thông báo ngày mai tiếp tục, nhưng bản thân ông lại không muốn đi, vẫn ngồi im nhìn vào màn ảnh.

Ôn Nhan quần áo cũng chưa thay, từ chậu hoa bước ra, giậm chân để bớt tê, sau đó đi tới trước mặt **, chăm chú nhìn hình ảnh trong đó.

Cố Cảnh Ngự bình tĩnh xoa bóp cánh tay mình, nhìn Ôn Nhan không để ý đến mình, sắc mặt ngày càng đen.

Cứ như vậy mà không quan tâm anh chút nào sao?

Đạo diễn nhìn cô, ánh mắt thoáng lóe lên.

Nói thật, trước khi nhìn ảnh hình bên trong **, Ôn Nhan hài lòng với biểu hiện của mình, cô cảm giác được mình đang làm đúng vai trò, hoàn toàn không có cảm giác bị áp chế.

Nhưng khi nhìn hình ảnh trong đó, trong lòng lại khẽ trùng xuống.

** Có thể thấy vẻ mặt thay đổi rất nhỏ mà mọi người không chú ý tới.

Trong hình, hình ảnh Cố Cảnh Ngự rõ ràng là một bác sĩ cầm dục, cũng không làm ra hành động gì khác thường, anh chỉ là phối hợp với ánh sáng lúc đó, cũng đã tạo nên một cảm giác không nói được thành lời.

Tự nhiên mà trôi chảy, không hề gượng gạo.

Thậm chí thấy ánh mắt và vẻ mặt của cô, con người có thay đổi nhỏ, đúng thời gian đó khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, rất vừa vặn, có thể nói, cả người anh, hoàn toàn phù hợp với bác sĩ Quý.

Cho nên mỗi một động tác của anh, từng vẻ mặt, không cần khí thế, không cần áp bức, bản thân bác sĩ Quý như có như không sự huyền bí, cũng đã đủ chiếm lấy cả màn ảnh rồi.

Đây mới thật sự là Cố Cảnh Ngự, người giành giải thưởng lớn.

Đủ bá đạo, cũng đủ mạnh mẽ.

Cô đã quên, Cố Cảnh Ngự lúc ở trước mặt cô, chỉ là một trong số hình tượng của anh.

Không biết từ lúc nào Ôn Nhan đã thẳng lưng, hơi rũ mi xuống, cô rất chắc chắn, hình tượng này rất căng thẳng, nếu như không phải anh cố áp chế khí thế của mình thậm chí là bình tĩnh phối hợp với cô, căn bản là cô không thể hiện được.

Đây chính là khác biệt giữa cô và anh.

Trước khi cô diễn, luôn nhớ, cô cần phải diễn như thế nào, Minh Hi sẽ làm như thế nào, nhưng Cố Cảnh Ngự lại không cần suy nghĩ.

Vì anh là bác sĩ Quý, cho nên những hành động này chỉ có bác sĩ Quý mới có thể làm ra.

" Thế nào? " Vương đạo diễn gõ vào tay mình.

Ôn Nhan dần dần buông nắm tay ra, mắt hơi cong lên, không mang theo một tâm tư nào khác, chân thành nói, " Rất tốt."

Có thể là bởi vì từ lúc cô xuất đạo, đều được mọi người khen kỹ năng diễn xuất của mình, cho nên cũng không có cảm giác gì, cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Khi phải đối mặt với lần quay phim này, cô cũng không khẩn trương lắm, hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng, mà phải suy nghĩ đến những việc linh tinh khác, vì những scandal đó mà nóng này.

Có thể là do, Cố Cảnh Ngự đã giải quyết những chuyện khác, chuyện xấu cũng chỉ lan truyền trên mạng, đối với cuộc sống của cô cũng không ảnh hưởng gì nhiều, chỉ là cảm giác lo sợ khiến cô tự vây nhốt mình lại.

Trước mắt về phim, với tài nghệ của cô, toàn lực ứng phó có thể còn chưa được, làm sao còn có thể đi quan tâm những chuyện khác.

--- Trước bộ phim, bất cứ chuyện gì đều phải lùi về phía sau.

Hít một hơi thật sâu rồi lại từ từ thở ra, giống như là muốn đẩy ra hết uất khí trong lòng, sự nóng nổi quanh thân được quét sạch, cô bình tĩnh lại, suy tư trong chốc lát, nghiêm túc nói, " Quay lại một lần nữa đi."

Lần này cô phải chăm chỉ thỉnh giáo Cố sư huynh.

Vương đạo diễn sờ râu mép của mình, cười ha ha rồi liếc nhìn cô, ánh mắt hài lòng chột lóe lên, gật đầu nói, " Quay về chuẩn bị thật tốt, ngày mai quay lại một lần nữa."

Hiểu rõ là tốt rồi.

Quả nhiên, là mầm mống tốt.

.....

Cố Cảnh Ngự không biết Ôn Nhan đã lập ra quyết định gì, nhìn đạo diễn không lo lắng chấp tay sau lưng rồi đi, hít vào một hơi, miễn cưỡng đè xuống sắc mặt đang đen, điều chỉnh lại vẻ mặt, ánh mắt bí ẩn, chân dài bước về phía trước.

Lúc này diễn viên nam số 2 đi đến, " Ôn Nhan, muốn cùng tôi đối diễn không? "

Trương Phi Phàm do dự một lúc, không biết là có nên đi lên hay không, dù sao cũng là lúc chuẩn bị ăn cơm, nhưng ngày mai sẽ là cảnh diễn của hắn và Minh Hi, thật ra, hắn có chút khẩn trương, đối diễn trước thì vẫn tốt hơn.

Đặc biệt là sau khi nhìn Cố lão đại và Ôn Nhan diễn xong.

Ôn Nhan liếc mắt nhìn hắn, đương nhiên là đồng ý, " Cậu muốn ăn cơm trước không, hay là trước tiếp đối diễn? "

Trương Phi Phàm nhìn cô vài lần, xác định là cô không đối bụng, mà là thành thật hỏi hắn, liền nhếch khóe miệng rồi lắc đầu, " Trực tiếp đối diễn luôn đi."

Hai người tìm một góc bắt đầu đối diễn.

Cố Cảnh Ngự đang đi về phía này sắc mặt tối sầm, chân bước cũng nhanh hơn.

" Đang nói chuyện gì đấy? " giọng nói trầm thấp vang lên.

Trương Phi Phàm đang nhìn kịch bản đột nhiên cảm thấy có khí lạnh ủa đến, không hiểu vì sao lại run lên, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, hắn vội vã buông kịch bản xuống, " Cố ca, chúng tôi đang đối diễn."

Hắn cũng là người của Tinh Vũ, đã gặp Cố Cảnh Ngự mấy lần, gọi một tiếng Cố ca cũng không tính là gì nhĩ.

Cố Cảnh Ngự về mặt hòa hoãn, hai mắt hơi nheo lại, "Rất tốt, thêm tôi nữa thế nào."

"Đương nhiên là được rồi." Trương Phi Phàm kinh ngạc một giây, lập tức không do dự gật đầu, "Có thể được Cố ca chỉ điểm là vinh hạnh của tôi."

Cố Cảnh Ngự liếc mắt nhìn Ôn Nhan, ngọn lửa trong lòng cũng tiêu tán bớt.

Sau đó.

Cho đến khi lão đại mặt không đổi sắc đi thẳng về phía Ôn Nhan, Trương Phi Phàm đột nhiên phản ứng lại, khí lạnh lúc này vì sao mà có.

Nhớ tới scandal gần đây, nam phụ bỗng nhiên hiểu ra, trong chốc lát cũng không nói chuyện, đối diện để mai làm vậy, khí thế của lão đạo quá lớn không thể chống đỡ được, sau đó rất có ánh mắt rời đi.

.... Lão đại ghen, vẫn là quên đi....

Chỉ là, Ôn Nhan cũng đi theo....

Cố Cảnh Ngự:.....

.....

Lúc Ôn Nhan quay về, trời đã tối.

Từ chối lời đề nghị đi ăn cùng trợ lý, để cô ấy một mình đi ăn, sau khi Ôn Nhan quay về, tùy tiện ăn lót bụng, liền cảm kích bản lên, cẩn thận suy nghĩ phân cảnh diễn ngày hôm nay, sau đó ghi chép lại linh cảm của mình lên đó.

Trợ lý đã quay lại, Ôn Nhan nghĩ một lúc, nhìn đồng hồ, đồng thời gọi trợ lý, cảm kích bản đứng dậy đi lên tầng.

Những việc khác nên để phía sau, thời gian nữa những chuyện nên chú ý thì chú ý.

Đi được nửa đường, cô đột nhiên dừng chân, nghĩ đến cái gì đó liền nói, "Tâm Tâm, chúng ta có mang theo thuốc tiêu sưng...."

Từ thế lúc đầu anh ôm mặt rất nhiều thế lực, người thường sợ rằng không kiên trì được hai phút.

Cô và chậu hoa cộng lại nặng như vậy, hơn nữa cô còn để anh đi lại nhiều lần.

Tuy cô không hối hận, hơn nữa còn cảm thấy thoải mái, ngay cả anh có tức giận hay không cũng không muốn quan tâm.

Thế nhưng muốn xin anh chỉ giáo, vẫn là nên lấy thuốc mỡ sang cho anh.

.....

Lúc này ở tầng trên.

Cố lão đại đang dựa vào ghế sofa, ngón tay như có như không gõ lên ghế, hai mắt nhắm lại không biết suy nghĩ gì.

Kết một tiếng.

Người đại diện từ ngoài đi vào, cầm theo vài túi đựng hộp cơm và đồ ăn, đặt lên trên bàn, sau đó mở từng hộp ra, mở miệng nói: "Tổ tông ơi, ăn cơm đi."

Cố Cảnh Ngự ngồi xuống, lấy kịch bản đến, không có hứng thú, ánh mắt đen kịt, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Nghĩ gì thế, ăn cơm trước đi." Dương Phàm cũng ngồi xuống, cầm cốc nước uống, ánh mắt am hiểu sâu sắc nhìn anh nhắc nhở.

Anh có bệnh dạ dày, không ăn cơm thì không được.

Cố Cảnh Ngự ăn được vài miếng, bỗng nhiên nói, "Anh cảm thấy tôi đẹp trai không?"

Dương Phàm nuốt chút nữa phun ngụm nước ra ngoài, ho khan một cái, "Cậu nói cái gì?"

Cố Cảnh Ngự nhủ mày, ánh mắt ghét bỏ nhìn hắn, ngửa đầu nằm trên ghế sofa, giọng nói nhàn nhạt, "Anh nói xem, tôi đẹp trai không?"

Hiện tại anh nghi ngờ, khuôn mặt này có phải chỗ nào hóc hác rồi hay không, rõ ràng ở weibo vẫn có nhiều người gào thét chói tai, nhưng Ôn Nhan lại cứ tránh anh, hận không thể cách xa anh ba mét, gương mặt này của anh không hề có tác dụng với cô.

Người đại diện ho khan một lúc, mới dừng lại được, về mặt đồ bưng, nhìn lại sự khó chịu nói, "Đẹp trai chứ, đẹp trai tới nghịch thiên rồi!!"

Ha ha ha ha ha ha ha ha! Đừng ai cản hấn, hấn muốn xuống dưới tầng chạy hai vòng.

Người đàn ông mặt không đổi sắc nhìn hấn, khẽ hừ một tiếng, dùng chân đá đá vào bàn, "Lau sạch nước bọt của anh phun ra đi."

Người đại diện về mặt đen lại, khoe miệng giật giật, tôi phun nước miếng lúc nào hả.

Hấn hít vào một hơi, để cho mình bình tĩnh lại, không thêm so đo với tổ tông này, "Cậu không ăn à?"

"No rồi."

Đại gia oi! Vậy mà cậu không phải vừa nói muốn ăn bánh bao ở cửa hàng bên trái muốn ăn cháo ở cửa hàng bên phải sao.

Người đại diện liếc mắt, không thêm phí lời nữa, "Một lúc nữa đói thì đừng gọi tôi."

.....

Cốc cốc cốc.

Một đợt tiếng gõ cửa vang lên, người đàn ông nằm trên sofa khẽ nheo mắt lại, khoe miệng như cười mà không cười, không có ý định di chuyển, "Ai đây?"

Không biết muộn như vậy mà ai còn gõ cửa.

Ôn Nhan cầm kịch bản và thuốc mỡ trong tay, "Cố sư huynh...."

Nghe được giọng nói này, Cố Cảnh Ngự ngồi dậy, ba chân bốn cẳng, chân dài bước ra mở cửa, đáp lại, "Ừ."

"Sao lại tới đây?" Ánh mắt chợt lóe lên ngay sau đó lại giấu đi, làm như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói trầm ổn bình tĩnh, không nghe ra có gì khác thường.

Ôn Nhan nhìn thoáng qua vai anh, có chút xấu hổ cười cười, giờ thuốc lên, "Sư huynh, vai của anh thế nào?"

"Em nói xem?" Cố Cảnh Ngự liếc mắt nhìn cô, "Đặc biệt đưa cho tôi?"

Anh vui vẻ nhếch khoe miệng, khẽ hừ một tiếng, giọng nói dường như rất bình thản, "Coi như em có lương tâm"

Ôn Nhan sững sốt một chút:.... Ách.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Một chút lương tâm cũng không có

Edit: Cải Trắng

Anh giương khoe miệng lên vô cùng sung sướng, hừ nhẹ một tiếng, làm ra vẻ trầm ổn bình tĩnh: "Xem như em có chút lương tâm."

Ôn Nhan trừng hai mắt nhìn anh, sau đó tự dưng nghĩ lại, nở một nụ cười: "... Việc nên làm mà."

Cô xin lỗi: "Trưa nay là tôi không đúng, tôi xin lỗi, là do tôi phản ứng thái quá, hiện tại Cố sư huynh cảm thấy thế nào rồi?"

Cố Cảnh Ngự trách một tiếng, nụ cười bên khoe miệng rất nhanh biến mất, anh làm bộ bình tĩnh, vô cùng trầm ổn: "Vẫn tốt, không tới nỗi quá đau."

Ừm, hiện tại Cố đại lão vẫn không biết mình nên tỏ ra yếu thế một chút.

Ôn Nhan thì không biết là anh đang tỏ vẻ thôi, anh nói gì thì tin đấy, cô đang muốn nói gì đó thì lại nghe thấy anh nói tiếp, nhận nhạ: "Nhưng mà Tiểu Nhan, đúng là em phản ứng hơi thái quá."

Cố Cảnh Ngự lúc này khoác lên mình cái vẻ tiền bối, cong cong khoe môi, nhanh chóng phản ứng lại, ngữ khí vô cùng trầm ổn: "Em là diễn viên, khi diễn em phải tập quen với việc này, nếu như em còn phản ứng như vậy nữa, chỉ sợ sẽ làm chậm tiến độ quay phim rất nhiều."

Đương nhiên, anh lựa chọn việc quên đi, đã nhiều năm như vậy rồi anh chưa diễn cảnh nào thân mật như này.

Ôn Nhan có chút cứng đờ nhìn chăm chăm vào Cố Cảnh Ngự, bộ dáng của anh lúc này chính là lấy thân phận tiền bối ra để dạy dỗ cô, khóe miệng anh hơi cong lên, cô thật muốn lột luôn lớp da mặt của anh ra để xem anh đang nghĩ cái gì.

Vấn đề này có hơi mơ hồ, thật tốt.

Vấn đề giữa hai người, hẳn không phải là vấn đề thói quen của cô rồi.

Từ tận đáy lòng mà nói, cô không thích diễn cảnh thân mật như này. Bộ phim tiên hiệp lần trước thì cô vào vai một tiểu tiên nữ băng thanh ngọc khiết*, còn bộ phim cung đấu kia thì nhân vật của cô yêu người khác, cả hai bộ phim đều không có cảnh diễn thân mật. Nhưng cô có thể xác định là, cho dù cô không thích diễn cảnh này, nhưng cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Băng thanh ngọc khiết: trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc.

Cô phản ứng như vậy, không phải là vì anh không chịu buông tay sao?

Anh có rằng cô là đứa ngốc sao?

Cố Cảnh Ngự không biết ý nghĩ của mình bị nhìn thấu, môi mỏng hơi nhếch lên, ngữ khí dù trầm ổn nhưng vẫn nghe ra được sự vui sướng, nói: "Tiểu Nhan? "

Trợ lý nhỏ phía sau về mặt mờ mịt, đột nhiên cảm thấy người mình không ổn.

Hóa ra...Nam thần của cô...Lại là một nam thần như này.

Ôn Nhan có chút cứng họng, mãi cô mới nói ra được: "... Không biết xấu hổ. "

Nụ cười trên gương mặt Cố Cảnh Ngự cứng đờ lại, có phải anh nghe nhầm hay không?!

Ôn Nhan cũng phản ứng lại, chớp chớp mắt, đôi mắt đào hoa sáng ngời, cô hít vào một hơi, nhanh chóng nói: "Tôi nói là, tôi đã biết, cảm ơn sư huynh đã dạy dỗ. "

Cô nói rõ từng câu từng chữ: "Tôi sẽ tập làm quen. "

"Vậy được rồi. " Cố Cảnh Ngự hài lòng gật gật đầu, anh sung sướng nở một nụ cười, đôi bàn tay thon dài nắm lấy cổ tay cô, kéo vào bên trong phòng: "Vào đây rồi nói, đứng ở cửa làm gì. "

Rầm một tiếng, cửa phòng đã bị đóng lại.

Thường Tâm Tâm lúc này mới phản ứng lại, mẹ nó, cô còn ở bên ngoài mà.

Ôn Nhan đương nhiên cũng nghĩ tới điều này, cô muốn thoát ra khỏi tay anh, ai mà ngờ anh lại thả tay ra trước, làm như không có việc gì xoay người đi rót nước.

Khóe miệng Ôn Nhan hơi giật giật: "Trợ lý của tôi còn đang đứng bên ngoài, có thể cho cô ấy vào trong này không? "

Cố Cảnh Ngự lần này dừng hẳn lại: "Bên ngoài còn có người sao? "

Ôn Nhan bình thản đáp: "Có. "

Cô trợ lý của cô, nhỏ bé tới vậy sao?

Cố Cảnh Ngự ần ần vào án đường mình, có chút bất đắc dĩ liếc nhìn cô, anh bung ra hai cốc nước, một cốc để ở trước mặt cô, sau đó đi ra mở cửa: "Em có hiểu lầm gì với tôi à, tôi đâu có nhỏ mọn như vậy chứ? "

Anh thật sự là không tới mức đem nhốt người ngoài cửa đâu!

Ôn Nhan nhanh chóng phản ứng lại, cô khụ một tiếng rồi lại lắc đầu, rồi dùng ánh mắt chân thành nhìn anh: "Không có, là tôi tiểu nhân để bụng mà thôi. "

Trợ lý nhỏ dường như muốn tạc mao rồi, nhưng thấy cửa mở ra cô liền sờ sờ mũi mình, nhanh chóng bước vào đi tới bên cạnh Ôn Nhan, thiếu chút nữa cô cho rằng nam thần của mình ngay một chút hình tượng cũng không cần nữa, cũng may nam thần vẫn còn tiết tháo, chưa muốn làm bá vương ngành thương cung.

Ôn Nhan....

Cố Cảnh Ngự lúc này cũng hiểu vì sao cô mang theo trợ lý tới đây, tuy rằng anh không vui lắm nhưng cũng chẳng nói gì, ngồi xuống.

Anh khề hừ một tiếng: "Em đứng đấy làm gì, tôi có phạt em đứng đâu? "

Khỏe miệng Ôn Nhan hơi giật giật, cô cầm cốc nước ngồi xuống. Cố Cảnh Ngự nhìn thoáng qua trợ lý của cô, cô ấy tự giác kéo cái ghế sofa đơn ngồi xuống.

Anh uống một ngụm, rồi để cái cốc sang một bên, nghe giọng anh nói chẳng biết đang vui hay đang giận: "Được, nói đi, em tới đây làm gì? "

Giờ anh nhận ra cô không đơn giản là tới đưa thuốc thôi.

Thật là một chút lương tâm cũng không có.

Ôn Nhan rũ mắt, cô nở nụ cười lấy lòng, lấy kịch bản ra: "Cố sư huynh, giờ chúng ta đối diễn một chút được không? "

Khi cô cười lộ lên trông thật đẹp, đôi mắt đào hoa của cô trông càng trong veo hơn, hơi cong cong như vầng trăng, như ẩn chứa hàng ngàn ngôi sao trong ánh mắt, sức hấp dẫn rất mạnh, khi nhìn vào nó chẳng ai dám nặng lời cả.

Cố Cảnh Ngự bắt tri bắt giác sờ sờ lỗ tai mình, một cổ hỏa khí trong bụng không hiểu sao đã biến mất, hừ nhẹ một tiếng: "Đã thuộc lời thoại rồi sao? "

Vừa hỏi xong, anh liền nhận lấy tờ kịch bản trong tay cô xem một chút, trên kịch bản rất nhiều chỗ cô chú thích vào đây, đây mắt Cố Cảnh Ngự bỗng xẹt qua tia nhu hòa.

Từ lúc anh xuất đạo đã không ít người bảo anh có tài năng thiên phú, nhưng trên thực tế, anh vẫn luôn âm thầm nỗ lực. Có tài năng thiên phú được nhiều người hâm mộ, nhưng anh vẫn luôn cho rằng, chỉ có cố gắng thì mới có thể vận dụng tốt tài năng đó.

Ôn Nhan gật đầu, cô cứ tự nhiên mà thuộc lời thoại thôi, dù sao trí nhớ cô cũng không tồi.

Ngón tay thon dài nhịp nhịp trên ghế sofa, anh lật qua lật lại tờ kịch bản: "Là đối diễn đoạn ngày mai sao? "

Ôn Nhan ngừng một chút, lắc đầu: "Không, từ đoạn thoại hôm nay đi. "

"Tôi vừa mới xem lại đoạn diễn hôm nay, cảm thấy mình diễn còn chưa như ý. " Cô cảm thấy có chút áy náy: "Cho nên có thể phiền sư huynh diễn lại đoạn đó với tôi một lần nữa. "

Tuy nói như vậy thì sẽ không mấy ai từ chối, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy mình đang làm lãng phí thời gian của người khác, cho nên Ôn Nhan vẫn thấy hơi áy náy.

Bàn tay anh đang nhịp nhịp trên sofa ngừng lại, anh ngẩng lên nhìn cô: "Diễn lại? "

Xác định rằng cô không phải đang nói đùa, anh liền tập trung lại, bộ dáng anh lúc làm việc thực sự rất khác với bình thường, anh trầm ngâm một lúc: "Tôi không có vấn đề gì cả, có thể diễn lại mà khắc phục được chỗ chưa tốt thì tôi càng hài lòng, nhưng mà em cảm thấy mình nên khắc phục lỗi gì? "

Anh đúng là đang chọc vào chỗ ngứa của cô, Ôn Nhan bỗng im bất, kỳ thật cũng không biết nói sao nữa.

Cô biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng lại không biết phải sửa như thế nào.

Nếu cho cô chút thời gian, học hỏi khả năng diễn xuất của Cố Cảnh Ngự thì chắc chắn cô sẽ tiến được một bước rất lớn. Nhưng không có việc gì đạt được khi không cố gắng cả, nếu nói trong thời gian ngắn có thể học được Cố Cảnh Ngự thì đúng là nói chuyện viển vông.

Thậm chí nếu như để cô sửa, mà sau đó lại càng không thích hợp thì càng khó xem hơn.

Nhưng đạo diễn bảo cô nên tới tìm Cố Cảnh Ngự, thì hẳn là anh phải có cách nào đó.

Ôn Nhan cười, cảm thấy hơi xấu hổ: "Cho nên giờ không phải tôi đang thỉnh giáo sư huynh sao? "

Trên thực tế, cách diễn của cô đã làm đạo diễn hài lòng rồi, không cần phải diễn lại cũng ổn.

Nhưng ai mà biết được Cố tam có phương pháp gì không.

Ôn Nhan là một hạt giống tốt, đạo diễn đối với tác phẩm của mình cũng vô cùng nghiêm khắc, ông biết có thể diễn tốt hơn nữa cho dù hiện tại đã ổn rồi. Nhưng sau khi xem lại cảnh quay ông cũng cảm thấy còn thiếu cái gì đó, nhưng ông cố tình không động vào, nhờ đâu sửa xong lại hỏng thì sao.

Đạo diễn cảm thấy phiền não, ông từ đầu không nói gì cả, chỉ là muốn Cố Cảnh Ngự giúp cô khai phá tài năng của mình, hiện tại chính Ôn Nhan cũng đã nhìn ra. Ừm, Cố Cảnh Ngự muốn theo đuổi người ta, hẳn là sẽ quan tâm tới Ôn Nhan, sự phiền lòng này cứ để cho cậu ta đau đầu một mình đi.

Nhưng xem lại đúng là có vấn đề!!

Cố Cảnh Ngự bị hổ một phen, liếc thấy ánh mắt tràn đầy vẻ tin tưởng của cô, thôi được rồi. Tần suất nhịp nhịp tay của anh giảm đi không ít, khỏe miệng không tự chủ được hơi giương lên, nghĩ một lúc, anh vẫy vẫy tay với cô: "Lại gần đây một chút. "

Ôn Nhan tròn tròn hai mắt, bỗng dưng thấy rối rắm, có cần phải tới gần vậy không? Nhưng lúc sau cô vẫn tin tưởng anh, ngồi dịch vào một chút.

Cố Cảnh Ngự cảm nhận được hương thơm từ người bên cạnh, vô cùng hài lòng, khẽ cười, một ý niệm xẹt qua trong đầu anh. Ngay sau đó anh khôi phục về bình tĩnh, cầm lấy tờ kịch bản của cô, xem phân cảnh của Minh Hi từ đầu tới cuối, trầm ngâm nói: "Em lý giải nhân vật này như thế nào?"

Anh đúng là không có cách nào để trực tiếp giúp cô sửa, nhưng anh có thể thử tưởng tượng ra cách diễn nhân vật này, sau đó nói cho Ôn Nhan xem cô đang thiếu cái gì.

Ôn Nhan bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ của mình một chút: "Ừm...Tôi cảm thấy Minh Hi trừ bỏ vẻ hồn nhiên như bề ngoài, nhưng cô ấy đối với hành động của bác sĩ Quý không có phản ứng gì nhiều. Chính là kiêu, thuần khiết nhất, nhưng cũng tà ác nhất."

Cô nhìn về phía Cố Cảnh Ngự, thấy anh gật gật đầu, ý bảo cô tiếp tục nói đi, cô nghĩ nghĩ: "Còn có, cô ấy..."

Chờ cô nói xong, anh gõ gõ ngón tay, anh suy nghĩ một lúc rồi đúc kết ra một kết luận vô cùng ngắn gọn: "Em đã quên mất một điều, Minh Hi có tình cảm với bác sĩ Quý."

Ánh mắt anh đen nhánh, thâm thúy nhưng toát lên vẻ cơ trí: "Bản thân em nghiên cứu về nhân vật Minh Hi vô cùng tốt nhưng lại xem nhẹ mối quan hệ của bác sĩ Quý với Minh Hi, Minh Hi với bác sĩ Quý, tuyệt đối không đơn giản là mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân."

Có lẽ khi biết anh là người đóng vai bác sĩ Quý, cô đã không nghĩ tới phương diện tình cảm này.

"Minh Hi tin tưởng anh ta, cũng y lại vào anh ta, thứ tình cảm này không phải là tình yêu nhưng cũng lại là toàn bộ tình cảm của Minh Hi, vô cùng sâu đậm."

Giọng nói anh nhàn nhạt, lọt vào tai cô, cô cảm thấy từng lời anh nói đều chấn động như sấm đánh ngang tai, như là một thế giới mới mở ra trước mắt cô, đúng, Minh Hi có cảm tình đối với bác sĩ Quý.

Chẳng trách!

Chẳng trách cô cảm thấy cốt truyện có điểm kỳ quái, giờ thì toàn bộ cốt truyện cô đã hiểu rồi...

[Tâm lý] khắc họa những mặt chìm nổi trong tính cách, là tâm lý con người đang đấu tranh.

Cốt truyện được phát triển theo cái nhìn của nữ chính, từ một án kiện bình thường điều tra ra được sự biến thái ẩn sâu bên trong bác sĩ Quý, làm mất nổi bật chủ đề tới toàn bộ phim, có thể nói trong câu chuyện này bác sĩ Quý chính là phần tối của tính cách, mà vai Ôn Nhan diễn thì hoàn toàn thuần khiết, trong trắng.

Bác sĩ Quý hy vọng Minh Hi tới giúp đỡ anh ta, mà bởi vì có tình cảm nên Minh Hi mới chịu để cho anh ta dẫn đường, cũng bởi vì thế...Cho nên sau đó...Đây cũng là điểm rõ ràng nhất mà cũng dễ bị xem nhẹ nhất.

Cho nên lúc đó cô diễn, chính là thiếu sót phần này.

Anh thấy đôi mắt cô như sáng lên, cả người như là được ánh sáng chiếu tới. Cố Cảnh Ngự dừng một chút, không nhịn được hơi cong khóe môi, sự dịu dàng trong ánh mắt anh bỗng xẹt qua rồi biến mất, im lặng mà nở nụ cười.

Vật nhỏ không có lương tâm này.

...Khi cười lên vẫn là đẹp nhất!

Thấy cô đã bình tĩnh trở lại, anh mới vẫy vẫy tay, ý bảo cô tới thử một chút cảnh ngày mai diễn: "Lại đây, chúng ta thử xem."

Ôn Nhan gật gật đầu, thậm chí tự nhiên tiến tới gần hơn.

Ánh mắt Cố Cảnh Ngự bỗng tối sầm lại, yết hầu gọi cảm hơi chuyển động, anh bỗng nhìn thẳng vào cô: "Nhìn tôi."

Ánh mắt anh thâm thúy, giọng nói anh hữu lực tràn đầy mê hoặc, chạm tới tận đáy lòng cô: "Hiện tại, tới gần tôi, y lại tôi..."

Và cuối cùng, yêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Edit: Cải Trắng

Ánh mắt thâm thúy âm trầm, trong mắt như có một làn sóng ngầm, nó nhanh chóng nhấn chìm tất cả mọi thứ, biết là nguy hiểm nhưng vẫn bị nó mê hoặc mà bất chấp lao tới, rồi bị nó trôi buộc.

Cái sự thần bí có mị lực như này, thật không gì sánh nổi.

Ôn Nhan rõ ràng cảm nhận được trong lòng mình có cái gì đó hơi xao động.

....

Thường Tâm Tâm ở một bên nhìn hai người, đáy lòng cơ hồ không nhận được mà hét chói tai, ôi tâm hồn thiếu nữ của cô!! Thật tốt!! Có ảnh đế có phải đang mê hoặc Ôn tỷ không? Trời ơi! Cô được tận mắt chứng kiến luôn đó.

Từng chút một nghĩ tới điều đó, Thường Tâm Tâm tí nữa thì không nhận được mà đưa tay ra cào sofa. Cô khổ sở nuốt một ngụm nước miếng, vậy, hiện tại, cô có nên, lên tiếng, nói cho hai người biết rằng cô vẫn còn đang ở trong phòng không..

...

Nhưng mà cũng chẳng có thời gian để cô rối loạn.

Đúng lúc này, chính ở trong cái bầu không khí yên lặng này, một tiếng bụng réo nho nhỏ vang lên, thật sự là rất nhỏ, nhưng ai cũng nghe thấy rõ ràng.

Như là một tia sấm rạch ngang bầu trời, lúc này thật sự là yên lặng không một động tĩnh.

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự nháy mắt liền đen lại.

Ôn Nhan cũng hồi phục tinh thần, vành tai cô hơi đỏ lên, cái gì mà sự mới lạ khiến cô xao động đều bị ném lên chín tầng mây rồi, ngay tới cả một chút cũng không còn nữa, chỉ là hiện tại cô muốn phát điên.

Sống lưng cô cứng đờ, miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, trong mắt để lộ ra một tia sụp đổ.

... Rõ ràng là không dối lăm, nhưng tại sao đúng vào giây phút này lại như thế.

Cho nên, Ôn Nhan cảm thấy cô chẳng còn luyến tiếc gì cuộc đời này nữa, nếu hiện tại cô nói không phải cô...thì anh sẽ tin sao?

Đương nhiên là không rồi.

Thấy được sự sụp đổ trong ánh mắt cô, chẳng hiểu sao sự tức giận vừa mới nhen nhóm của anh liền bay mất sạch. Cố Cảnh Ngự không nhận được cười hai tiếng, anh bóp bóp trán mình, cái gì mà ánh mắt thần bí, dụ hoặc đều biến mất không còn tăm hơi. Anh liếc nhìn cô một cái: " Còn chưa ăn cơm sao? "

Nghe thấy tiếng cười của anh, tai Ôn Nhan càng đỏ hơn, sự quần bách trong ánh mắt lóe lên rồi rất nhanh biến mất. Cô vốn theo thói quen định nói là ăn rồi nhưng nhìn vào ánh mắt đen nhánh của anh thì lại nuốt xuống, cô rời ánh mắt ra chỗ khác, làm bộ như nghiêm túc tự hỏi bản thân, nụ cười có hơi mất tự nhiên: " Ăn rồi, nhưng chưa ăn đủ. "

Này đúng là nói dối không chớp mắt...Trừ bỏ ánh mắt để lộ ra chút dấu vết thì nhìn cô chẳng có vẻ gì như đang nói dối cả.

Cố Cảnh Ngự nhìn cô một cái, cười như không cười, âm thanh trầm thấp đầy từ tính: " Thật sao? "

Anh hừ một tiếng, nhìn về phía trợ lý nhỏ từ nãy tới giờ đóng vai khán giả, hất cằm bảo: " Cô nói xem. "

Sắc mặt Ôn Nhan biến đổi một chút.

Đột nhiên bị vớt cho vấn đề này, Thường Tâm Tâm cảm thấy áp lực như núi, trên thực tế thì Ôn Nhan mới là người cô đi theo, nhưng ánh mắt của Cố Cảnh Ngự... Người bình thường như cô thật sự không chịu nổi a.

Tiếc là không cần cô lên tiếng, Cố Cảnh Ngự quan sát sắc mặt Ôn Nhan hơi thay đổi liền biết, căn bản không phải cô ăn không đủ mà là cô chưa ăn gì cả.

Nụ cười của anh hoàn toàn biến mất, lấy di động ra chuẩn bị gọi cho người đại diện, liếc mắt nhìn Ôn Nhan lần nữa, ngữ khí nặng nề: " Em vậy mà bảo ăn rồi sao? "

Ôn Nhan chưa kịp nói gì, trợ lý nhỏ liền không nhận được mở miệng, nói nhỏ: " Ôn tỷ căn bản là chưa ăn gì cả. "

" Buổi trưa chị ấy mới chỉ ăn có một hai miếng gì đó, buổi tối còn không thèm ăn gì mà trực tiếp ôm kịch bản luôn, lúc đó em có hỏi chị ấy là đã ăn gì chưa, chị ấy bảo ăn rồi, hẳn là nói dối rồi... "

" Lý ca cũng chẳng khuyên bảo được chị ấy. "

Càng nghe, sắc mặt Cố Cảnh Ngự càng không tốt, có thể nói, vừa rồi anh vẫn còn bình thường, nhưng hiện tại cảm giác như là mưa gió sắp ập tới, cảm giác như nhiệt độ trong phòng càng lúc càng thấp.

Ban đầu là trợ lý nhỏ đang vô cùng oán giận mà nói, nhưng dần dần âm thanh dần mất hút, cô rụt cổ lại cố gắng giảm đi sự tồn tại của mình trong căn phòng này.

Cố Cảnh Ngự cười lạnh một tiếng, nhìn thấy Ôn Nhan không được tự nhiên, liền mở miệng: " Em, thật, có, năng, lực. "

Anh nhú mi, di chuyển ra chỗ khác, cầm lấy di động gọi cho người đại diện vừa rời đi cách đây không lâu.

Khí thế của anh quá lớn, ngay cả việc phản bác anh Ôn Nhan còn chưa nghĩ tới...Không hiểu sao cô cảm thấy chột dạ, như kiểu cô đang làm một trong mười điều không thể tha thứ.

Nhưng mà... Trên thực tế, hẳn là không có chuyện đó đâu nhỉ?

Tóm lại, đợi tới khi người đại diện đẩy cửa đi vào mới phá vỡ được bầu không khí yên tĩnh đáng sợ đang bao trùm lên căn phòng.

" Không phải cậu nói là cậu no rồi sao? " Dương Phàm mang theo đồ ăn, mở cửa đi vào, người chưa thấy đâu đã nghe thấy tiếng, ngữ khí vui sướng mang theo chút trào phúng khi thấy người khác gặp họa.

Vậy mà nói là không ăn đâu, tự vạ vào mặt đi!

Trợ lý nhỏ nhìn thấy Dương Phàm đi vào, ánh mắt cô ấy nhìn hẳn như nhìn thấy đáng cứu thế. Dương Phàm thấy ánh mắt cảm động muốn rơi nước mắt này thì mới phát giác ra không khí trong phòng có cái gì đó không đúng. Khụ một tiếng, hẳn để ép cảm giác vui sướng xuống, hẳn để đồ ăn xuống bàn, mở ra: " Đồ ăn ở đây có cháo, là do tự tay đầu bếp ở nhà hàng nấu, tuyệt đối sạch sẽ. "

Cố Cảnh Ngự ừ một tiếng, sắc mặt cũng dịu đi không ít, lấy đĩa ra đưa cho Ôn Nhan: " Ăn đi. "

Ôn Nhan giờ phút này nếu như nói không đói thì đúng là chả thành thật gì cả, cô nhận lấy đôi đũa, thờ phào, yên lặng dịch đồ ăn qua: " Cảm ơn. "

" Không cần khách sáo. " Cố Cảnh Ngự bóp trán, tiếng nói anh trầm thấp, điều chỉnh lại sắc mặt một chút, liền xin lỗi: " Thật xin lỗi, vừa rồi thái độ của tôi không tốt. "

Anh thật sự phản ứng hơi quá!

Trên thực tế, đúng là anh thường bị nói là tính tình không tốt nhưng chưa lần nào lại phản ứng như này.

Mẹ nó, đừng thấy giờ còn trẻ tuổi mà không chăm sóc bản thân, đợi tới khi có tuổi một chút xem, đủ các loại bệnh sẽ tìm tới đấy.

Giờ không chú ý chăm sóc tốt bản thân, sau bệnh kéo tới đấy. Cho nên...đóng phim là công việc vô cùng vất vả, hao tổn rất nhiều sinh lực, vậy nên khi anh nghe thấy cả ngày nay cô chưa ăn gì cả mới phản ứng như vậy.

Huống chi anh bị bệnh dạ dày, bị bệnh này khó chịu như thế nào anh biết, anh không muốn cô mắc bệnh này.

Động tác tay Ôn Nhan dừng lại, nhất thời kinh ngạc ngẩn ra nhìn anh, liền tục từ chối: " Không cần không cần. "

Vừa nãy anh đâu có tức giận với cô đâu, người vừa nãy anh tức giận là người ở đầu dây điện thoại kia mà, thực ra tất cả đều xuất phát từ việc anh lo lắng cho cô.

Cho nên không có gì phải xin lỗi ở đây cả.

Cô đối với sự quan tâm và ác ý vẫn có thể phân biệt được mà.

Cố Cảnh Ngự ngồi nhích lại một chút, như có như không cầm cốc nước xoa xoa, môi mòng hơi giương lên, tiếng cười trầm thấp: " Được rồi, em không giận tôi là được, mau ăn cơm đi. "

Chỉ là, anh thấy không nên tức giận trước mặt cô.

Anh hiện tại...với thân phận hiện tại của anh, cho dù có tức giận cũng chẳng sao cả. Ánh mắt Cố Cảnh Ngự xẹt qua một tia u ám, vẫn là anh muốn nhìn cô nhiều hơn một chút.

Ôn Nhan hơi ngây ra khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh, sau đó mới ừ một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Chỉ là, nhìn trên mặt bàn đều là đồ cô thích, không biết vì sao lại cảm thấy hơi mờ mịt.

" Ăn cùng nhau, được không? " Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi.

Cố Cảnh Ngự hơi sùng sốt, khoe miệng giương lên: "Được. "

Anh nói không tức giận thì thật sự không tức giận.

Chỉ là anh ăn không nhiều, thỉnh thoảng anh lại cầm cốc nước lên uống, rồi còn lấy cốc nước đang để ở xa của Ôn Nhan đưa cho cô, vô cùng bình tĩnh cùng cô thảo luận về kịch bản mới.

Không khí giữa hai người giờ đây có lẽ là ấm áp nhất từ trước tới giờ.

...

Chỉ có người đại diện đáng thương bị dọa tới ngây người.

Hắn không thể tin được người trước mặt mình giờ là Cố Cảnh Ngự, thật vất vả mới sức lại được tinh thần thì lại thấy anh đang giúp Ôn Nhan thu dọn mấy hộp cơm, còn đưa cho cô một chiếc khăn để lau miệng.

Người đại diện ra sức dụi mắt, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hắn sắp đứng không vững rồi.

Hắn có phải là quá coi thường Ôn Nhan không? Không những khiến Cố Cảnh Ngự ăn tối mà còn khiến anh thay đổi không ít.

Ở trước mặt Ôn Nhan ra cái vẻ mặt đó làm gì chứ, đúng là đồ cận bã, thôi dù sao cũng bỏ qua đi.

....

.... Đáng sợ

Ôn Nhan đương nhiên sẽ không để Cố Cảnh Ngự thu dọn rồi, vội vàng đứng lên, cũng thu dọn đồ trên bàn: "Để tôi dọn. "

Anh nhướn mày, hơi nghiêng nghiêng người, ngón tay thon dài nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô: "Không cần. "

Sự ấm áp từ ngón tay anh truyền tới khiến tay cô run lên, lông mi cô khẽ run, cả người cứng đờ cả ra, đang muốn mở miệng thì tay anh đã buông ra.

Cố Cảnh Ngự nhìn cô một cái, đáy mắt càng lúc càng sâu, một tay đút vào túi áo, vẻ mặt sung sướng xẹt qua, anh hơi nở nụ cười, giọng nói đầy từ tính, gọi cảm: "Em giúp tôi mang kịch bản ra đây đi, không cần làm cái gì cả. "

"Ừm. " Tay Ôn Nhan hơi giật giật, ừ một tiếng, theo bản năng cầm kịch bản qua.

Trong tay cầm được tập kịch bản liền thấy không đúng lắm. Tập kịch bản này của anh rõ ràng là dày lên không ít, bên trong chắc chắn có không ít tư liệu. Ôn Nhan sùng sốt, còn chưa kịp mở miệng thì Cố Cảnh Ngự đã chú ý tới, như có như không liếc qua cô một cái, thanh âm bình tĩnh tràn đầy vẻ lười biếng: "Xem đi. "

Ôn Nhan có chút do dự. Cứ như vậy mà xem đồ của anh..có được không nhỉ?

Cố Cảnh Ngự cầm chỗ đồ kia lên, ném vào thùng rác, nhướn mày, môi mông hơi cong lên, cả người toát lên hơi thở trầm ổn: "Em còn muốn đứng tới khi nào? "

Ngữ khí bình tĩnh, lại càng khó dấu được ý cười: " Còn muốn ban cả thánh chỉ sao, thái độ trên người, tắm gội thay quần áo rồi mới tới? "

... Giống như là,

Ôn Nhan bỗng nhiên phản ứng lại, vành tai hơi nóng lên, nhin không được mà nghiêng rặng, cô xấu hổ âm thầm trừng mắt nhìn anh một cái.

Trên thực tế, cô cũng biết mình cẩn thận quá mức, nhưng giới giải trí có thể vì kịch bản mà tranh giành nhau, mấy ngày trước tham gia bữa tiệc của Từ tỷ có nghe nhắc tới nhà.

Ai chẳng muốn sống theo ý mình, tùy ý làm liều, nhưng cô không thể làm theo ý mình được, gặp chuyện gì cũng phải cẩn thận, phải biết thức thời. Hiện thực không thể giống như những cuốn tiểu thuyết mà cô đã xem, có thể tùy ý, vui sướng và thư thái được, nếu thế là cô đang tự tìm đường chết đấy.

Nói cô là một kẻ yếu dễ bắt nạt cũng được, nói cô nhát gan cũng được, cô chỉ là một người sống thực tế biết thức thời mà thôi.

Mở kịch bản ra, thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là nét bút của anh.

Đúng là nét chữ cũng như người. Trong lòng Ôn Nhan thầm mắng vài câu, nhìn nét chữ cũng có thể biết người này tính tình như nào. Suy nghĩ đó cũng chỉ lóe qua trong chớp lát, sau đó Ôn Nhan không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm đọc những gì anh biết, vừa đọc vừa tự hỏi.

Vì chuyên tâm cho nên cô không biết, cái người mà cô vừa mới trừng mắt nhìn lúc đang cúi đầu, neho mắt lại vô cùng sung sướng mà nở nụ cười.

Người đại diện và trợ lý đang quan sát nhất cử nhất động của hai người, đột nhiên trợn mắt há hốc mồm, sao tự dưng cả hai có loại cảm giác không dám nhìn thẳng thể này.

Rõ ràng là bị lừa một cái mà vẫn có thể cười. Vẫn có thể thoải mái, giống như là được thưởng thứ gì đó lớn lắm, cảm giác này có hơi...

... Ngốc

"Minh Hi, cô đang làm cái gì vậy?" Bác sĩ Quý nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, một tia sáng chợt xẹt qua mắt, hỏi.

Bộ dáng cô thiếu nữ nhỏ nhắn vẻ nghiêm túc, chỉ có đôi mắt trong veo ánh lên vẻ vui sướng, giọng nói nghiêm túc của cô như có như không có ý làm nũng: "Tôi không phải Minh Hi, gọi tôi là cây phát tài – Minh Hi."

Cô lớn lên trở thành một cây đại thụ, lắc lắc một chút sẽ rơi xuống rất nhiều vàng.

"Cây phát tài." Bác sĩ Quý nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, đôi mắt hơi tối lại, một bàn tay thon dài chìa ra, nhàn nhạt hỏi: "Minh Hi có muốn đi ra ngoài phơi nắng không?"

Chỗ này góc tường, ánh mặt trời không thể chiếu tới.

Minh Hi nghĩ nghĩ, hơi nở nụ cười, gật gật đầu: "Muốn."

Bác sĩ Quý đi tới gần cô, muốn đưa tay bế cô lên, nhưng mới động tác mới được nửa thì dừng lại, nhìn cô.

Minh Hi nghiêng nghiêng đầu, hai chân được chôn vùi trong đất, thân thể cô cuộn tròn lại, mười ngón tay cũng coi như là rễ mà cắm xuống chậu hoa.

Bác sĩ bỗng nhiên cười lên, bầu không khí kỳ quái bỗng chốc lan khắp nơi, cúi người nhẹ nhàng ôm chậu hoa đó lên, đi về phía con đường mình vừa đi qua.

Vương đạo diễn vỗ đùi một cái: "Cắt."

Chậu hoa vừa mới được Cố Cảnh Ngự để xuống thì Ôn Nhan liền nhảy ra, cô đi tới chỗ máy quay xem lại đoạn vừa rồi, Vương đạo diễn biết cô đang quan tâm tới kết quả diễn nên không nói gì nhiều, lập tức tránh sang một bên.

Nhìn hình ảnh từ máy quay, cũng là một cảnh tượng như ngày hôm qua. Trong chốc lát không thể phát hiện được hai lần quay này khác nhau ở điểm nào, nhưng nếu để ý thêm một chút thì sẽ phát hiện ra loại cảm giác không nói nên lời.

Nói như thế nào nhỉ, màn cuối cùng của cảnh quay, Minh Hi chủ động cọ cọ vào cổ bác sĩ Quý, tạo ra cảm giác không khí giữa hai người đang hòa vào nhau.

Bác sĩ Quý như bước ra từ trong bóng tối, khi anh dừng chân, cả người anh không toát ra một chút gì thanh cao, trong sáng cả. Đây cũng là lý do tại sao anh còn tồn tại.

Phải nói là, toàn bộ hình ảnh đều đặc biệt tới mức khiến khán giả rớt tròng mắt.

"Thế nào?" Đạo diễn phe phẩy quạt, ông vô cùng hài lòng nhìn Ôn Nhan, tay Ôn Nhan thả lỏng, cô thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt cũng cong lên.

Còn được.

Được... Cô có thể tiến bộ hơn.

Mặc dù... Ôn Nhan lại nắm chặt tay lại, trong lòng căng thẳng, một ngày nào đó, cô phải đạt được trình độ diễn xuất như Cố Cảnh Ngự.

Vương đạo diễn ấn tạm ngừng, ông vuốt vuốt râu cười ha ha, ngữ khí chẳng có chút gì là khích lệ tinh thần, nhưng đại ý bảo cô tiếp tục cố gắng: "Tiếp tục cố gắng."

Ôn Nhan nghiêm túc gật đầu: "Vâng."

Cô sẽ không dừng chân tại đây đâu, cô phải từng bước một trèo lên bậc thang đó, phải rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại, cho tới khi cô vượt qua anh.

Không biết từ bao giờ Cố Cảnh Ngự đã đi tới phía sau Ôn Nhan, khoe miệng anh hơi giương lên, ngay sau đó liền trở lại bình thường, làm như không có chuyện gì xảy ra: "Tiếp tục sao?"

Đương nhiên.

Sau đó hai người tiếp tục quay phim tới giữa trưa.

Ôn Nhan nhận lấy chai nước trong Thường Tâm Tâm, cô uống một ngụm, lau lau mồ hôi trên đầu. Thời tiết giờ đã vào thu, còn mới bước sang đầu tháng mười, nhưng chỗ này nằm ở phía nam, nhiệt độ nơi đây tương đối cao, cho nên nắng ở đây vẫn còn rất gắt.

Cô bỏ chai nước xuống, cô đang chờ trợ lý mang đồ ăn tới, rảnh rỗi cô lại cầm kịch bản lên đọc.

Kỳ thật, lần này cô giác ngộ khá tốt.

Ít nhất cô đã biết giác ngộ việc đối xử với người khác, sẽ không mù quáng tự đại, cũng tự đặt cho mình một mục tiêu, để ý chí của cô không thể buông lỏng.

Ôn Nhan tiếp tục xem kịch bản, còn cân nhắc xem một chút nữa sẽ diễn như thế nào.

Cho tới khi, một hộp cơm xuất hiện trong tầm mắt cô, một người đàn ông xách một hộp cơm đi tới, làm ra vẻ không có việc gì tùy ý ngồi xuống, ngón tay thon dài chạm vào hộp cơm, nhướn mày, ngữ khí có chút lười biếng: "Đại minh tinh, ăn cơm trước được không? "

Ôn Nhan cứng đờ cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngủ

Edit: Cải Trắng

Ôn Nhan cứng đờ cả người lại.

Phim trường cũng đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

Cố Cảnh Ngự làm ra vẻ không quan tâm, ánh mắt của anh càng sâu hơn, anh lấy từ trong túi ra hộp thức ăn, vô cùng tự nhiên đưa cho cô một đôi đũa, ngữ khí rất bình thản: " Ăn cơm xong thì khớp kịch bản chứ? "

Thấy cô có hơi do dự anh liền mở miệng ra trêu đùa: " Làm sao thế, ở phim trường ăn cơm xong rồi đối diễn với nhau là điều hết sức bình thường, như vậy cũng tiện mà. "

Anh nhướn mày: " Em không có thói quen cùng người khác ăn cơm sao? "

Nói xong, anh nheo mắt lại quan sát xung quanh một lượt.

Đối kịch bản hả..

Ha ha ha ha ha, thấy được ánh mắt của Cố Cảnh Ngự như có như không quét qua, mọi người liền giật mình di chuyển tầm mắt mình đi chỗ khác.

Vui vẻ cười vài tiếng, cười cười xong lại làm ra vẻ như công việc bận rộn lắm, thống nhất một bộ dáng kiêu " Đúng vậy đúng vậy, chính là như thế này " " Đã hiểu đã hiểu " " Không có chuyện gì ghê gớm cả "

Chỉ là trước khi đối diễn thì thuận tiện ăn cơm với nhau thôi, cái này rất bình thường đúng không.

.. Đối, đối cái quái gì chứ!

Mọi người lệ rơi đầy mặt, mẹ nó, diễn cái gì chứ! Còn bắt bọn họ không nhìn tới.

Ôn Nhan là một người rất thức thời, cô biết anh đang lo lắng cô sẽ bỏ cơm, thế nên giờ anh tới đây giám sát cô, lại còn nói ra cái lý do khiến cô không thể nào từ chối được.

Nhận thấy được mọi người xung quanh không để ý, Ôn Nhan cũng không ra vẻ nữa, mắt hơi cong lên, cũng đưa một đôi đũa cho anh: " Không đâu, cùng nhau ăn thôi. "

" Ừm. " Tâm tình anh lúc này rất tốt, cười nhẹ một tiếng nhận lấy đôi đũa trong tay cô.

Đồ ăn mà Cố lão đại đưa tới đương nhiên là rất xa hoa, sau khi mở hộp ra thì Ôn Nhan bỗng cảm thấy hơi hối hận, cô đau trứng quá, thế này thì thà tự ăn cơm hộp của mình còn hơn.

Về mặt cô không đổi sắc gấp một miếng rau đưa vào miệng.

Trên thực tế, đó chính là cô nhìn vào chỗ thịt đã tự mình mặc niệm là không có thịt không có thịt, sau đó vát và lăm mồi dòi sự chú ý của ánh mắt từ chỗ thịt kho tàu. Cô nhìn chăm chăm vào chỗ rau, cô lăm lăm rồi..không ăn thịt.

.. Nhưng mà, cô thật sự hâm mộ những người ăn mãi vẫn không mập, mà cô thì không thuộc loại đấy.

Không thể ăn.

Cố Cảnh Ngự nhướn mày, khoe miệng hơi cong cong, anh cố tình đẩy món thịt kho tàu tới trước mặt cô, lại còn vô cùng tự nhiên gấp một miếng thịt cho vào miệng, lơ đãng cảm thán một chút:

" Nhìn chỗ thịt kho tàu này đúng là muốn ăn tới sáng luôn, lại còn là món do đích thân chủ bếp nhà hàng chuẩn bị, ngay mà không ngán, luôn khiến người khác cảm thấy đói, mỗi lần đều câu dẫn không ít người. "

Anh cười cười, ngữ khí trầm thấp, nói dối không chớp mắt: " Lần này Dương Phàm lấy được món này đúng là tốn không ít sức, lần sau còn lấy được hay không thì khó nói lắm. "

Cách đó không xa Dương Phàm nhìn không được trọn tròn hai mắt.

Cái gì mà mất hết sức lực chứ, hẳn ngay cả rời đi còn chưa rời đi, rõ ràng là quản lý nhà hàng đi ngang qua đây liền vào đưa mà.

Rõ ràng là đồ nhà mà còn bảo xếp hàng, vậy cái chức giám đốc của cậu là muốn vứt đi hả.

Nhưng Ôn Nhan lại không biết điều đó, cô quên mất là Cố Cảnh Ngự có một cái nhà hàng, nghe thấy lời này đột nhiên cô cảm thấy đau lòng.

Không phải là cô không muốn ăn mà vì trong kịch bản yêu cầu thân thể Minh Hi tương đối gầy yếu, đạo diễn lúc trước đã nói qua với cô. Vì để giữ dáng mà suốt hai tháng nay dù chỉ là một miếng thịt cô cũng không đụng vào, bữa nào cũng ăn rau xanh, ăn tới nỗi mặt cô sấp xanh như lá rồi.

Ôn Nhan bình tĩnh liếc qua hộp thịt kho tàu...cô có nên ăn một miếng không nhỉ?

Ăn một miếng...chắc không có ảnh hưởng gì đâu nhỉ?

...

Sao có thể đáng yêu như vậy chứ.

Cố Cảnh Ngự nhìn bộ dáng của cô, không nhìn được khoe miệng hơi giương lên, nghiêng đầu lộ ra ý cười, ngay sau đó anh lại khôi phục về bình tĩnh, còn gấp một miếng thịt đưa cho cô: " Ném thử chứ? "

Vốn dĩ cô đã hơi xao động, lại thấy miếng thịt được đưa tới trước mắt mình, quả thật là bức tường thành của cô sụp đổ rồi.

Nhìn không được liền gấp một miếng bỏ vào trong miệng. Xong cô còn tự an ủi chính mình, chỉ một miếng thôi, một miếng thì sẽ không có gì xảy ra cả.

Thịt kho tàu vừa mới đưa vào miệng, cô chậm rãi cảm nhận, ăn thật sự rất ngon, vì vậy tốc độ tiêu hóa của cô cũng đẩy nhanh hơn... Đây chính là hương vị cô đã xa nó rất lâu rồi.

" Thế nào. " Cố Cảnh Ngự nhướn mày hỏi.

Ôn Nhan nuốt xuống miếng thịt kho tàu, mím môi lại, cô nhìn thoáng qua hộp thịt kho tàu, gật đầu: " Thật sự ăn rất ngon. "

Nghe cô nói vậy cuối cùng lòng mày anh cũng giãn ra, thực sự câu nói của cô làm anh rất thỏa mãn, vô cùng sung sướng gấp thêm cho cô một miếng nữa, ngữ khí trầm thấp: " Vậy ăn thêm nữa đi. "

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan dường như không có sức chống cự, cứ một miếng, lại một miếng, hừ, cùng lắm thì cô buổi tối trở về sẽ chạy bộ.

Một miếng lại một miếng, tốc độ ăn nhanh hơn trông thấy.

Ở trong mắt mọi người ở phim trường, hình ảnh này chẳng còn là hình ảnh bình thường nữa rồi.

Hai người bọn họ, một người cao cao tại thượng không để ý gì tới bề hạ, còn một người vô cùng dịu dàng gấp đồ ăn cho Ôn Nhan.

Một người ăn một người gấp như thế này, chắc là cũng chẳng có gì, vừa nhìn là biết có thể đây là thói quen.

Mà điều này thì chứng minh cho cái gì, chứng minh Ôn Nhan thật sự đã tóm được bề hạ, mẹ nó, hai người họ có thể là đang ở bên nhau đấy.

Đa số những nhân viên ở đây đều là những nhân viên đã làm việc khi quay [Tâm lý 1], cho nên họ có hiểu biết nhất định với tính cách Cố Cảnh Ngự.

Không nói tới việc bọn họ nhìn hành động của Cố Cảnh Ngự mà khiếp sợ, riêng cái tin này thôi đã đủ chấn động rồi.

Chuyện lần trước làm náo loạn trên mạng, nhưng hai ngày nay ở phim trường bọn họ không thấy hai người tiếp xúc nhiều. Cho nên bọn họ cũng không thích nhắc lại chuyện đã qua, tới cả xem thôi cũng chẳng có hứng thú.

Rốt cuộc thì trong một đám người, đặc biệt là nhân viên làm ở phim trường như bọn họ, có ai không biết cái chuyện đó chứ..

Có đôi khi trên mạng, trên truyền hình đồn ầm ầm là yêu nhau, nhưng thực tế ở trên phim trường có khi nhìn nhau không vừa mắt, không chịu hít chung một bầu không khí với đối phương.

Không nhìn thì sẽ không thấy, ai dám lan truyền tin tức này về Cố Cảnh Ngự thì đúng là to gan lớn mật, có khả năng không tới mấy ngày thì những tin tức đó cũng sẽ biến mất. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, đó không phải là scandal, mẹ nó, nó thật sự là tin tức nóng hổi đó!

Tin thật đó!

Mọi người trong đoàn làm phim đều cảm thấy hơi choáng, đần độn.

Không biết...Nếu để bên ngoài biết tin tức này thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Ngay tới cả đạo diễn cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ tốc độ của thẳng nhóc này lại nhanh như vậy, ngày hôm qua không phải còn bị tránh như tránh tà sao? Sao một buổi tối thôi mà thay đổi nhanh thế này?

...

Mà đợi tới khi Ôn Nhan phản ứng lại thì cô đã ăn hơn mười miếng thịt rồi, sống lưng cô cứng đờ, cô bị con số này dọa cho hoảng sợ, đôi mắt đảo hoa đờ đẫn.

Muốn cô chạy bộ...bao nhiêu lâu đây?

...

Buổi chiều ngày hôm sau.

Cuối cùng Từ Tuệ Lâm cũng kéo hành lý tới, gia nhập đoàn làm phim.

Nếu cô muốn bắt đầu quay trở lại công việc, đương nhiên vẫn có bên muốn chụp lại hình ảnh của cô, đến khi cô bị vướng lịch trình, cho nên chỉ có thể lùi thời gian gia nhập đoàn phim.

Sau khi Ôn Nhan hóa trang xong ra bên ngoài thì thấy bên ngoài khá ồn ào, có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, đôi mắt hơi cong lên: " Từ tỷ. "

Quan hệ giữa cô và Từ Tuệ Lâm sau buổi tiệc đó thì kéo gần lại không ít, tính cách hai người khá hợp nhau, hơn nữa ở một phương diện nào đó thì có nhiều đề tài nói chuyện.

Hiện tại hai người tuy không thân thiết như hai chị em nhưng cũng có thể được coi là bạn bè tốt.

Thấy Từ Tuệ Lâm gia nhập đoàn làm phim, đương nhiên Ôn Nhan thấy vui rồi.

Từ Tuệ Lâm tâm trạng cũng không tồi.

Chẳng qua là Từ Tuệ Lâm cũng đang định đi tìm Ôn Nhan để đối diện.

Nhưng mà, cô có chút chần chờ khi thấy một người đàn ông xách theo hộp cơm đi thẳng tới chỗ Ôn Nhan, chẳng biết hai người nói cái gì, chỉ thấy người đó nở nụ cười trầm thấp, sau đó hai người rất tự nhiên đi vào bên trong.

Từ Tuệ Lâm chần chờ một lúc, về mặt vô cùng hoang mang, tay cô hết nắm lại buông, cuối cùng cô đành cảm kích bản quay trở lại phòng mình.

Vào lúc này mà cô tới quấy rầy hai người..hình như không tốt lắm nhỉ?

Vẫn là nên về phòng thôi.

Chính cô cất bước quay trở về phòng, còn Cố Cảnh Ngự ở trong phòng cũng nhìn thoáng qua bên này, bỗng chốc sắc mặt tối sầm lại, sau đó làm như không có việc gì đóng cửa lại.

Đương nhiên, Từ Tuệ Lâm không biết, mọi chuyện không như cô nghĩ...bởi vì trong phòng vẫn còn một cô trợ lý nhỏ.

Sau khi Từ Tuệ Lâm gia nhập, đoàn làm phim coi như đã đầy đủ diễn viên, quá trình quay phim cũng dần đi vào quỹ đạo, nhiệm vụ mỗi ngày một nặng, đặc biệt là những diễn viên chính.

Hơn nữa yêu cầu của đạo diễn rất cao, cảm thấy có một chút không phù hợp thì phải quay lại, điều này làm tốn rất nhiều thời gian.

Đặc biệt là người có diễn xuất như Trương Phi Phàm, hần cũng là một trong bốn diễn viên chính, kỹ thuật diễn miễn cưỡng lắm mới qua được một lần. Hần là người bị NG* nhiều nhất, khoảng thời gian này hai mắt hần sưng to lên, mỗi lần được nghỉ ngơi 15 phút hần đều cố hết sức nhắm mắt ngủ.

Ôn Nhan cũng thế, tuy diễn xuất của cô không tồi, nhưng có người quen ở đây đúng là tốt nhất, đa số những buổi tối cô đều tới tìm Cố Cảnh Ngự để đối diễn và nhờ anh chỉ điểm.

Đương nhiên làm những chuyện này vô cùng hao phí thời gian và tinh lực.

Ban đầu cô còn lo lắng mình ăn thịt mỗi ngày sẽ béo lên không ít nhưng không ngờ là lượng công việc quá nặng khiến cô tốn sức, không những béo lên mà ngược lại cô còn gầy đi.

Ôn Nhan nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, có thể thấy được dưới mắt cô có quầng thâm nhàn nhạt, gương mặt trắng nõn của cô khiến nhìn càng thêm rõ ràng, sau khi vừa kết thúc cảnh quay cô liền nằm lên ghế nghỉ ngơi, bất tri bất giác ngủ luôn.

Trợ lý đem tới một cái chăn mỏng đắp lên người cô, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Không lâu sau đó, một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi tới, bước chân không nhanh không chậm tiến tới chỗ đó..

Dừng chân lại trước mặt cô.

Bóng lưng anh trải dài trước người đang ngủ say kia.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Người* không hiểu

Edit: Cải Trắng

Đôi lời của editor: Mình để tên chương nguyên si theo tên tiếng trung bởi vì mình không biết ở đây là đang nói tới ai =)) vì nó hơi loạn. Ở trong tiếng trung ngôi xưng chỉ có 我/wo (tôi) -你/ni (bạn) nên mình đành giữ nguyên. Bao giờ hiểu rõ thì mình sửa lại =))

"A..." Cảnh

Dương Phàm đúng lúc này đang muốn nói chuyện thì bị người đàn ông lờm cho một cái, bước chân của hần cứng đờ tại chỗ, mẹ nó, cậu ta có bệnh hả?!

Một câu nói cũng không cho người ta nói.

Cho tới khi hần nhìn theo tầm mắt của Cố Cảnh Ngự, hần thấy người đang nằm ngủ say trên ghế nghỉ liền tròn mắt. Cái gì mà thấy sắc quen bạn, hôm nay xem như hần đã hiểu rõ.

Trong lòng tuy rằng đang thầm mắng ngàn vạn lần nhưng ngoài mặt hần vẫn dè dặt âm thanh xuống: "Hai ngày nữa là chủ nhật, có xin nghỉ không?"

Cố Cảnh Ngự không chút do dự gật đầu luôn.

"Ừm." Dương Phàm thấp giọng đáp ứng, sau đó xem đồng hồ một chút: "Một chút nữa cậu phải quay tiếp, nên đi trang điểm lại đi."

Cố Cảnh Ngự nhìn đồng hồ một chút, sau đó thì kệ luôn, dè thấp giọng xuống, nói: "Gấp cái gì, còn sớm mà."

Sắc mặt Dương Phàm tối sầm lại, sớm cái gì mà sớm, hần nhìn ánh mắt Cố Cảnh Ngự vẫn chưa di chuyển một tí nào từ nãy tới giờ, quả thật hần đang tức muốn chết, hần nghiêng răng: "Người cũng đã ngủ rồi, đợi người ta tỉnh dậy rồi ngắm không được sao?"

Ngủ rồi thì có cái gì đẹp chứ!

Cố Cảnh Ngự ngừng một chút, bô thí cho hần một cái liếc mắt, nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lắc lắc đầu.

Người đại diện sắc mặt càng lúc càng đen, sắp tức chết hần rồi.

Biểu tình vừa nãy của cậu là có ý gì!

Một lúc sau, anh lại nhìn thời gian lần nữa, khi thấy không còn sớm anh mới trở lại phòng trang điểm, về mặt anh lúc nhìn Ôn Nhan trước khi rời đi chẳng khác nào cô vợ nhỏ đang bị ép buộc.

Người đại diện nhanh chóng bước về phía anh, nhe răng từ nãy tới giờ cuối cùng cũng nói ra được: " Ánh mắt vừa rồi của cậu là có ý gì? "

Cố Cảnh Ngự đẩy cửa phòng trang điểm ra, gật đầu với chuyên viên trang điểm một cái. Ngay sau đó anh liền yên vị ở trên ghế, đôi chân thon dài tùy ý vắt chéo, anh cười nhạt một tiếng, rõ ràng là không muốn trả lời câu hỏi của hần.

Việc anh không trả lời so với việc anh trả lời càng làm cho hần điên hơn, người đại diện kìm nén nhìn chăm chăm anh từ phía sau, hần nghiêng răng, trong lòng đang hỏi thăm tới 18 đời tổ tông nhà người nào đó, ngày trước mắt hần đúng là bị mù mới chọn làm người đại diện cho cậu ta.

.....

Lúc Ôn Nhan tỉnh dậy đã là buổi chiều, trong lúc cô còn mơ mơ màng màng thì trợ lý đã đưa cho cô một cốc nước ấm: " Ôn tỷ, uống một ngụm nước trước đi. "

Ôn Nhan theo phản xạ tươi cười nhìn cô nàng một cái, đón lấy cái cốc trong tay.

" Còn có táo đỏ nữa à. " Đôi mắt đào hoa của cô cong lên: " Cảm ơn. "

" Không có gì. " Thường Tâm Tâm cười.

Oa, Ôn tỷ lại khen cô này.

Được uống nước lại còn thêm một quả táo đỏ, cô dần dần cảm thấy ấm áp, dòng nước ấm cũng lan tới tận đáy lòng, Ôn Nhan thở nhẹ một hơi, cô cảm chần lên ngồi dậy: " Chị đã ngủ bao lâu rồi? "

Quay phim cũng được một thời gian rồi, tiết trời bắt đầu sang tháng 11, nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp. Cho dù ở đây là phía Nam thì nhiệt độ cũng đã xuống dưới 10 độ, bình thường lúc đóng phim đều cảm thấy hơi lạ.

Hiếm khi có được thời tiết tốt như ngày hôm nay.

" Khoảng tầm hai tiếng rồi. " Thường Tâm Tâm nhận chần từ trong tay cô, vừa nhắm tính thời gian: " Cũng không lâu lắm, Ôn tỷ chị có muốn ngủ thêm một chút nữa không, bây giờ Trương ca vẫn còn đang diễn, phải một lúc nữa mới tới cảnh của chị. "

Cô là lần đầu tiên đảm nhiệm chức vụ trợ lý, trước kia cô chỉ thấy được làm mình tỉnh là sẽ rất nổi tiếng, nhưng kể từ sau khi đi theo Ôn Nhan, cô mới biết được làm nghề này một như thế nào. Cứ nói tới Ôn tỷ của cô trước đi, mấy ngày nay Ôn Nhan còn chưa được ngủ quá bốn tiếng.

Cô đương nhiên hy vọng Ôn Nhan có thể ngủ nhiều thêm chút nữa.

Bây giờ Trương Phi Phàm vẫn còn đang diễn? Ôn Nhan có hơi sùng sốt, nhưng ngay sau đó liền khôi phục về bình tĩnh, phỏng chừng là lại diễn không tới rồi, cô ôm lấy cốc nước đứng lên, lắc lắc đầu: " Không ngủ, đi xem thôi. "

Quả nhiên, lúc cô đi tới nơi thì thấy Vương đạo diễn ngồi đằng sau máy quay, ông nghiêm túc hô cut một lần nữa, thêm một lần NG. Ông cho mọi người nghỉ giải lao 15 phút, sau khi phân phó một hồi thì ông liền tận tay nói về cách diễn cho Trương Phi Phàm.

Ôn Nhan có hơi do dự, cô liếc mắt nhìn phía bên kia một cái, tạm thời cô đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, nhìn quét qua một lượt cô liền chọn được chỗ ngồi cho mình.

Thời gian chậm rãi trôi từng chút một.

Không biết qua bao lâu, bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống.

Trương Phi Phàm cầm lấy kịch bản của mình, đi tới bên cạnh ngồi xuống, day day trán mình.

Ôn Nhan ngẩng đầu lên, cô thấy trong mắt hần dường như có tơ máu nhàn nhạt, cô cầm cái cốc giấy dùng một lần, rót cho hần một cốc nước ấm: " Uống nước cho ấm đi. "

Trương Phi Phàm lúc này mới phản ứng lại, anh chớp chớp mắt cảm thấy hơi xót, anh lại day day trán, vừa lấy tay kia cầm lấy cốc nước: " Cảm ơn. "

" Không có gì. " Ôn Nhan lắc lắc đầu: " Cậu ngủ một chút đi. "

Cảnh trước của hần được lui lại một chút, cảnh tiếp theo đây không phải của hần cho nên có thể hần sẽ ngủ được tầm nửa tiếng.

Trương Phi Phàm cười khỏ một tiếng: " Tôi cũng muốn ngủ lắm chứ. "

Vấn đề là, hắn không thể ngủ được, diễn còn chưa qua làm sao hắn có thể an tâm nằm ngủ, đã làm chậm tiến độ đoàn làm phim thì thôi đi, giờ mà không nỗ lực gấp hai bù vào, chỉ sợ công sức hắn bỏ ra bấy lâu nay là công cốc.

Ôn Nhan cũng không nói thêm gì nữa, về một khía cạnh nào đó thì cô và hắn có chút giống nhau, đương nhiên cô hiểu được tâm tình hắn lúc này, nghĩ nghĩ, cô lại nhớ tới cả phê mà trợ lý lần trước đưa cho cô: " Cho cậu cái này này. "

Trước còn mang theo cả cái này, nhưng thật sự là cô không thích uống cà phê lắm.

Trương Phi Phàm khịt khịt mũi, cố gắng lấy lại tinh thần, thò ra một hơi: " Cảm ơn. "

Ôn Nhan lắc đầu, có điểm buồn cười: " Cậu đã cảm ơn tôi hai lần rồi. "

Trương Phi Phàm ngẩn người, lúc này cũng cảm thấy buồn cười: " Hình như là như vậy đấy. "

Nói xong cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, hắn tự cảm kích bản của mình lên đọc.

Cố Cảnh Ngự từ phòng trang điểm đi ra, anh liếc mắt nhìn bên này một cái, đang định cất bước đi tới chỗ đó thì thấy Từ Tuệ Lâm thân mặc một bộ cảnh phục* đi ra. Thấy vậy Vương đạo diễn liền cảm lấy lo, anh cau mày, cũng chỉ có thể dừng bước chân lại.

Cảnh phục: đồng phục cảnh sát

Ôn Nhan không phát hiện ra điều này, lúc hai người kia bắt đầu diễn cô liền bê một cái ghế nhỏ đi tới ngồi bên cạnh đạo diễn. Đạo diễn cũng mặc kệ cô, cô cứ thế nhìn chăm chăm vào màn hình quay đề học tập.

Buổi tối, sau khi ba người Từ Tuệ Lâm, Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan hoàn thành xong cảnh quay liền tách nhau ra trở về.

Ngày mai bọn họ còn ba cảnh quay nữa.

Từ Tuệ Lâm lúc đầu còn cố ý tránh đi chỗ khác, nhưng lúc sau cô liền bình tĩnh trở lại, thấy biểu tình của Ôn Nhan không phải thái độ kia, toàn bộ vừa rồi đều phục vụ cho diễn xuất, giờ cô ấy tới một chút ngưng ngưng cũng không có, cô tránh cái gì mà tránh chứ.

Chỉ là... Cô đánh châm cho Cố Cảnh Ngự nhiều hơn một ngọn nến.

Ôn Nhan đang muốn rời đi thì bị người đằng sau gọi giật lại, Cố Cảnh Ngự nói hai ngày nay anh phải đi về xử lý chút việc.

Ôn Nhan cảm thấy có chút không được tự nhiên, anh đi về thì sao phải nói với cô một tiếng cơ chứ.

Cố Cảnh Ngự cũng không nói thêm cái gì nữa, cong cong khóe môi, anh dặn dò cô đi nghỉ sớm một chút, sau đó liền rời đi.

Chỉ là đột nhiên anh cảm thấy, mình nên nói với cô một tiếng.

...

Ôn Nhan mặc dù có chút không được tự nhiên nhưng cũng không để trong lòng chuyện anh nói với cô, dù sao...cô cũng rất bận.

Chỉ là, đạo diễn đã nhìn hiểu tất cả.

Bởi vì Cố Cảnh Ngự xin nghỉ, hơn nữa diễn xuất của Trương Phi Phàm lúc lên lúc xuống, ông yêu cầu hắn suy ngẫm lại thật kỹ.

Quan trọng nhất chính là...Bọn họ đã thực sự làm việc quá sức rồi, nghĩ thế Vương đạo diễn liền vung tay, ông cho bọn họ nghỉ ngơi hai ngày, sau đó hy vọng được nghỉ ngơi đầy đủ thì trạng thái mọi người sẽ tốt hơn.

Dù sao... so với dự tính của ông thì tiến trình quay phim đã được đẩy nhanh hơn không ít. Cũng sắp tới lúc đóng máy rồi.

Ôn Nhan vốn dĩ lúc đầu không muốn trở về, cô thấy hai ngày này cô ở đây nghỉ ngơi là tốt rồi, chỉ là người đại diện nghe nói cô có ngày nghỉ liền gọi điện tới cho cô, hỏi qua ý kiến của cô một chút.

Hai ngày tới có một tạp chí đang ngỏ ý mời, hắn vốn dĩ muốn từ chối lời mời này bởi vì trong tiến trình quay phim Vương đạo diễn thường không đồng ý cho diễn viên cứ ra ra vào vào.

Kết quả đúng lúc đó thì lại có hai ngày nghỉ.

" Cụ thể vẫn là anh muốn ý kiến của em. " Cơ hội này không tôi, nhưng mấy ngày nay thấy cô có vẻ mệt, có nhận hay không hắn vẫn muốn hỏi qua ý cô.

Ôn Nhan day day ấn đường, gật đầu: " Nhận đi. "

Chụp ảnh bìa tạp chí bất quá cũng chỉ mất nửa ngày, một ngày rưỡi còn lại, hẳn là đủ để cô nghỉ ngơi đi.

Cô sợ khổ sợ mệt, nhưng cái gì cần cố gắng cô vẫn muốn cố.

Cùng ngày hôm đó, người đại diện đi tới sân bay đón cô, hẳn cũng biết được cô mệt cho nên hẳn đưa cô về nhà rồi dặn dò thời gian ngày hôm sau hẳn tới đón, còn lại không nói thêm gì nữa, cô cứ như vậy lên nhà nghỉ ngơi đi.

Ôn Nhan nhìn theo chỗ hẳn rồi đi, cô thở ra một hơi, kéo kéo lại khăn quàng cổ, đi lên tầng.

Thời tiết ở chỗ này thật lạnh a.

Lúc này, ở trên tầng Dương Phàm đang lắc lắc chân, nỗ lực kìm nén lửa giận, gằn ra từng câu từng chữ: " Cố Cảnh Ngự! Đem con chó của cậu ra xa một chút cho tôi! "

Con chó Teddy vẫn cứ cọ cọ ở dưới chân, nó thè lưỡi ra, sau đó lại lắc lắc cái đuôi tiếp tục quẩn lấy chân Dương Phàm.

Dương Phàm đem con chó hất văng ra chỗ khác, nó lại tiếp tục bò dậy quẩn lấy chân hẳn tiếp, thực sự là rất nhây.

Cố Cảnh Ngự liếc mắt nhìn nó một cái, cười một tiếng, không nhanh không chậm kéo vali tới: " Đây là thiên tính của nó, anh không thể bảo nó đi là bỏ đi được. "

Nói xong anh liền đi lướt qua hẳn, không chút để ý nói: " Mau bế nó lên đi, sắp tới lúc phải đi rồi. "

Ở trong lòng hẳn đã thầm nguyên rủa Cố Cảnh Ngự tới tám trăm lần, Dương Phàm trừng mắt nhìn con chó đang quẩn lấy dưới chân anh, tức tới muốn nổ phọt:

" Mày, con mẹ nó, sao mày không quẩn lấy Cố Cảnh Ngự đi!! "

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tức giận

Edit: Cải Trắng

Trí nhớ của Ôn Nhan vẫn luôn rất tốt, đặc biệt là việc cô sợ chó.

Thang máy và Teddy, mặc dù hai cái này nếu tách nhau ra thì cô sẽ không liên tưởng gì. Nhưng khi đặt ở cùng nhau, vô cùng rõ ràng, Ôn Nhan cảm thấy điều này dọa cô ngã xuống đất luôn.

Cho nên nói, lúc ấy...

Ôn Nhan còn nhớ rõ, lúc cô nhận được kịch bản của phim [Tâm lý] cô thấy trong đó không có bất cứ cảnh đánh nhau nào, khi đó Ôn Nhan vẫn luôn tự hỏi, có phải lúc đó cô đã đắc tội với Cố Cảnh Ngự hay không.

Chỉ là Cố Cảnh Ngự biểu hiện quá mức thần nhiên, một chút chột dạ cũng không có, vẫn cư xử như lúc trước, thần nhiên đùa giỡn cô. Tuy rằng cô không nói gì cả, nhưng trên thực tế cô dần dần cảm thấy hơi nghi ngờ anh.

Rốt cuộc, làm gì có người nào làm chuyện trái với lương tâm mà một chút phản ứng cũng không có...Không nói tới việc chột dạ, ít nhất cũng không nên thần nhiên mà tiếp cận chứ.

Hơn nữa cô thấy giữa hai người trước đó cũng không giao tiếp gì với nhau, càng không có gây thù chuốc oán với nhau, mà bọn họ lại còn dưới trướng một công ty, Cố Cảnh Ngự chẳng có động cơ gì để đi lừa gạt một tiểu minh tinh như cô cả.

Cho nên lúc thử kính xong cô có hơi tức giận, rồi lại tự hoài nghi phán đoán của bản thân, cuối cùng thì cho qua chuyện này luôn.

... Mọi người đều biết, kịch bản của Vương đạo diễn thường rất hay sửa một số chi tiết nhỏ. Sửa kịch bản là điều rất bình thường, không chừng trước đó cũng có cảnh đánh nhau đấy.

Nhưng mà không nghĩ tới...

Một ngọn lửa chậm rãi được châm lên, bị lửa gạt như vậy khiến cô thẹn quá thành giận, bị trêu chọc nên cô tức giận, lại cảm thấy đáy lòng có chút ủy khuất, chỉ vì chuyện ở thang máy mà chơi cô một trận như vậy?

Quan trọng nhất chính là...cả cô và người đại diện đều cho rằng, những hành động mà anh làm đều là bởi vì anh thích cô, tay cô càng lúc càng nắm chặt lấy vali, vì nắm chặt khiến đôi bàn tay càng lúc càng lộ rõ những khớp xương.

Nếu ban đầu trêu đùa xuất phát từ sự trả thù, vậy còn những hành động sau đó...xuất phát từ cái gì đây?

Trước kia cô nghĩ là anh thích cô đúng là không biết xấu hổ, giờ cô tránh đi cũng không được tự nhiên, xem ra ở trong mắt anh có phải là đang cười nhạo cô không?

Điểm này làm Ôn Nhan giận tới mức bật cười, đầu óc cô đột nhiên vô cùng bình tĩnh. Giống như là cô vừa nãy và bây giờ là hai người khác nhau, một người thì lửa giận ngàn ngút, người kia thì bình tĩnh lạ thường.

Cô chậm rãi thả lỏng tay kéo vali ra, đôi mắt đào hoa cong lên lộ ra vẻ xinh đẹp: "Cố sư huynh, anh Dương, thật trùng hợp."

Cô đúng là nhanh quên, bọn họ...đều là diễn viên mà.

Đôi mắt cô cong cong vô cùng xinh đẹp, nhìn qua thấy Dương Phàm đang ôm một chú chó, làm ra vẻ ngạc nhiên: "Con chó này thật giống với con chó lần trước tôi gặp nha."

Rõ ràng không thấy có biểu hiện gì bất thường, nhưng không biết tại sao trong nháy mắt Cố Cảnh Ngự lại có dự cảm chẳng lành.

Thậm chí, còn khiếp vía, hãi hùng.

Anh cảm thấy cảm giác này thật sự là rất khó đề phòng, đã sống hơn 20 năm nay, chưa có chuyện gì là anh không nắm chắc trong tay, trừ việc lần này ra.

Bỗng dưng cảm thấy. Giờ tay lên là có thể với tới người đó, mà lập tức, người đó lại cách anh một khoảng rất xa.

Cố Cảnh Ngự tay cầm kính mắt, không tự chủ được nắm chặt lại, thanh âm có chút cứng nhắc: "Phải vậy không?"

"Đúng vậy." Ôn Nhan như là chẳng có cảm giác gì, kéo vali, đi sang một bên, có chút ngượng ngùng: "À cái đó, Cố sư huynh, hai người có thể đi trước được không, tôi có hơi sợ chó."

Mỗi một biểu hiện đều vô cùng hoàn hảo, vẫn không nhìn ra được điểm không đúng.

Cố Cảnh Ngự cứng nhắc gật đầu, đi ra.

Dương Phàm tuy rằng không biết tại sao lại thế này, lại phát hiện Cố Cảnh Ngự hình như có chỗ không đúng, vội vàng cười cười, xoa dịu bầu không khí này: "Hóa ra là Tiểu Nhan sợ chó sao, tôi tưởng là các cô gái thường thích chó thích mèo chứ?"

Ôn Nhan chờ hai người đi ra, lúc này cô mới bước vào thang máy, mặt mày như họa: "Cũng không phải tất cả mọi người đều giống nhau." Cô cười cực kỳ xinh đẹp, như là trêu đùa: "Dương ca, anh tự nhận định như này là không tốt."

Dương Phàm cũng không phát hiện ra nào không đúng, chỉ là thấy cô đang trêu ghẹo mình, liền cười theo cô.

Ôn Nhan ấn nút thang máy, cửa thang máy dần dần khép lại, Ôn Nhan bình tĩnh nhìn hai người bên ngoài, ngữ khí vô cùng bình tĩnh: "Tạm biệt."

Khuôn mặt cô dần biến mất sau cửa thang máy lạnh lẽo, giống như đơn giản chào tạm biệt bọn họ, lại giống như đang chào tạm biệt luôn thứ gì đó.

"Chúng ta cũng mau đi thôi?" Dương Phàm quay đầu nhìn về phía Cố Cảnh Ngự: "Thời gian này về đây không chừng cũng..."

Bên tai có tiếng nói mơ hồ, nhưng Cố Cảnh Ngự vẫn nghe không vào. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cửa thang máy đang dần dần khép lại, khuôn mặt nhỏ sau cánh cửa biến mất, đột nhiên anh nắm chặt tay, nhanh chóng tiến tới.

Không thể để cô đi được.

Một ý niệm rất nhanh nảy ra trong trí óc anh, không thể để cô cứ thế mà đi được!!

"Nhan Nhan."

Nhìn người đàn ông đuổi tay chặn cửa thang máy lại, bỗng nhiên Dương Phàm đang nói thì hoảng sợ, đuôi lông mày hơi giật giật, hần ôm chặt con Teddy trong lòng, ngậm chặt miệng lại, rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Có những thời điểm, không nên biết chuyện gì đang xảy ra thì tốt hơn!

Ôn Nhan cũng hơi cứng người lại, ấn đường giật giật, cô có chút khó hiểu: "Làm sao vậy sư huynh? "

" Thật xin lỗi. "

Thật ra mở miệng xin lỗi cũng không quá khó, anh giữ chặt lấy cổ tay cô, nói.

Nghe thấy anh xin lỗi mình, Ôn Nhan có chút sùng sốt, ý cười trên mặt đã dần dần thu lại, cô cố gắng vịn vịn tay, cố rút tay ra khỏi tay anh: " Sư huynh xin lỗi tôi việc gì thế? "

Cô ung dung xoa xoa tay mình, hơi rũ lông mi xuống.

Cố Cảnh Ngự nín chặt môi mỏng, ánh mắt thâm thúy đen nhánh, ngón tay không tự chủ được nắm chặt vào: " Đừng tức giận. "

" Là tôi sai, [Tâm lý] trước giờ đều không có cảnh đánh nhau, lúc đó là tôi...có ý. " Tiếng nói của anh trầm thấp, mà nghe giọng nói của anh như kiểu " Nếu như em nghe mà không hiểu, thì tôi thấy không vui đâu. "

Đừng tức giận với anh...anh thấy có hơi, sợ hãi.

Ý cười trên khuôn mặt Ôn Nhan đã biến mất: " Thế cho nên..."

Cho nên ý của anh là anh cảm thấy nuốt không trôi? Anh không vui nên mới tới trêu chọc cô?

Tay Cố Cảnh Ngự để trong túi áo run lên, đột nhiên mở miệng: " Nhan Nhan, tôi thích em. "

Trong nháy mắt Ôn Nhan lại càng tức giận hơn, bên ngoài vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh, sự khản trương, ngượng ngùng, không được tự nhiên hay thể hiện về bất kính đều không có, không có bất cứ biểu hiện nào thừa thãi, cô cười cười: " Sư huynh lại đang trêu tôi sao? "

Anh không có.

Cố Cảnh Ngự nhìn về phía cô, anh mở miệng: " Không phải. "

Anh thấp giọng: " Nhan Nhan, em nhất định phải hiểu. "

Tất cả sự thành thực của anh đều bị ném đi, lúc này anh có hơi chật vật: " Anh sẽ không lấy tình cảm ra nói đùa, anh không có trêu em..."

Trong nháy mắt có cái gì đó lóe lên, nụ cười của Ôn Nhan dập tắt, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì, ngữ khí nhàn nhạt: " Sư huynh cứ nói đùa. "

" Anh không có nói đùa..."

Thanh âm Cố Cảnh Ngự càng lúc càng căng thẳng: " Nhan Nhan, em phải tin tưởng anh. "

" Tin tưởng cái gì? "

" Sư huynh muốn tôi tin tưởng cái gì? "

Cuối cùng Ôn Nhan cũng không kìm được sự tức giận của mình: " Anh cao cao tại thượng như vậy, muốn trêu tôi liền trêu tôi, muốn tạo scandal với tôi liền tạo, tôi chỉ có thể đi theo bước chân anh, hiện tại còn muốn tôi cảm ơn vì được anh thích? "

Càng đáng sợ hơn chính là, những tai tiếng đó, có phải cũng là anh muốn trả thù hay không?

Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy run sợ.

Ôn Nhan hít vào một hơi, cô nhắm mắt, một lần nữa đè nén sự tức giận xuống: " Cố tiền bối thường xuyên thích nói đùa, hôm nay tôi cảm thấy hơi mệt mỏi, làm phiền Cố tiền bối tránh ra một chút. "

Cố tiền bối..

Cố Cảnh Ngự bỗng nhiên cảm thấy cách xưng hô này rất chói tai, giọng nói khô khốc: " Anh không có. "

Ôn Nhan chỉ ra ngoài cửa thang máy: " Đi đi. "

Cô không thể không chế được sự nghi ngờ của mình.

Ít nhất là giờ phút này, ngay hiện tại, đừng xuất hiện trước mặt cô.

Tay anh đút trong túi áo nắm càng chặt hơn.

Ôn Nhan kéo vali, không nói hai lời liền muốn rời khỏi thang máy, lạnh giọng: " Vậy thì tôi đi. "

Cố Cảnh Ngự vươn tay ra ngăn cô lại: "Đề anh đi. "

Ôn Nhan chờ anh đi ra khỏi thang máy liền đưa tay đóng cửa thang máy lại, khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Cố Cảnh Ngự đứng bên ngoài vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, cô giờ tay ấn nút đóng thang máy lại, một chút cũng không ngẩng lên nhìn anh, cửa thang máy chậm chậm khép lại, giữa hai người như là ngăn cách một bức tường.

Tay găt gao nắm chặt lại.

...

Khi Cố Cảnh Ngự đi ra ngoài, Dương Phạm nhanh chóng nhận ra điểm không đúng. Hắn rung mình một cái, vốn Teddy đang vô cùng hào hứng cũng chỉ rên ư ừ một tiếng, tựa như nó cũng cảm nhận được cái gì đó, im lặng chui xuống gầm ghế mà ngồi.

Người ngồi đằng sau xe lúc này không biết đang nghĩ cái gì, Dương Phạm ngồi đằng trước cũng không dám mở miệng nhiều lời, cố gắng thu gọn sự tồn tại của mình lại.

Trong xe bầu không khí im lặng tới đáng sợ, thẳng hướng đi về phía nhà cũ.

...

Ngày hôm sau, lúc Lý Cường tới thì Ôn Nhan vẫn còn đang say giấc nồng.

Cô không có phản ứng gì đặc biệt, vốn người đại diện đang hào hứng cũng nhận ra cái gì đó không đúng: "Em làm sao vậy? "

Ôn Nhan lúc này đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, dòng nước ấm khẽ vỗ về làn da, cô soi mình trong gương, lấy khăn mặt ra lau mặt. Xong xuôi, cô đi tới trước bàn trang điểm: "Làm sao là làm sao ạ? "

Cô ngáp một cái: " Có cái gì không đúng sao? "

Người đại diện béo tròn trắng trắng tí mi đánh giá cô từ trên xuống dưới, xác nhận một lần nữa, hắn không tìm ra điểm gì lạ ở cô mới dần thả lỏng. Hắn đi tới trước tủ lạnh lấy ra một chai nước, sau đó thông thả ra ghế ngồi.

Trên thực tế, tối hôm qua sau khi về nhà Ôn Nhan cũng nhận thấy là do mình quá xúc động rồi, trong nháy mắt liền để sự tức giận chiếm mất lý trí.

Cô biết, cô không phải đang giận anh vì anh lòng dạ hẹp hòi, mà là...cái khả năng tình cảm mà anh nói không hề tồn tại, cô không thể kiểm chế được sự hoài nghi của mình, rốt cuộc là anh thích thật hay chỉ là nói đùa.

Nhưng sau khi ngủ một giấc rồi tỉnh lại, cũng không có gì đáng để tức giận.

Quan trọng nhất chính là..Bị trêu thì lần sau trêu ngược lại, dính tai tiếng với nhau thì nhớ đó rồi làm sáng tỏ, giới giải trí không phải như vậy sao, cô không hiểu sao mình phải tức giận nữa, lời anh nói là thật hay là giả có lẽ không còn quan trọng nữa.

Là thật hay không không quan trọng, là trả thù thì càng không quan trọng, thôi thì cứ gặp chiêu nào thì tiếp chiêu ấy vậy, thời gian sẽ trả lời tất cả.

Đương nhiên, nếu bảo Ôn Nhan giờ đi xin lỗi anh thì thứ lỗi cho cô, cô không làm được. Ôn Nhan lấy hộp phấn nền ra, cô bắt đầu trang điểm, trong lúc đó cô hơi liếc qua Lý ca đang ngồi trên ghế: " Lý ca, anh ăn sáng chưa? "

Trời vừa mới sáng, chắc giờ mới tầm 6 giờ sáng.

Người đại diện gật gù đầu, lời ra đề mà hắn mang tới, đưa cho cô một hộp cơm: " Đã ăn rồi, đây là đồ ăn sáng cô giáo của em chuẩn bị. " Ngự khí hắn có chút oán hận: " Nhưng mà anh còn chưa ăn đủ. "

Tay đang cầm đồ ăn của hắn hơi run lên, rõ ràng hắn mới ăn được một nửa liền gói ghém đồ ăn cho vào túi giữ nhiệt, còn thúc giục hắn mau đi nữa.

Rốt cuộc vợ hắn coi ai là người nhà đây!

Ôn Nhan cảm thấy có chút buồn cười, cô liền gọi điện cho cô giáo của mình nói một tiếng cảm ơn, sau đó cô mới ngồi xuống trước hộp cơm, còn đưa cho hắn một đôi đũa: " Vậy anh có muốn ăn thêm một chút nữa không? "

Cô giáo của cô hình như cho hơi nhiều thức ăn, sợ là một mình cô ăn không hết.

Người đại diện...

Cố ý phải không?

Hắn xua xua tay, tròn tròn mắt: " Được rồi, ăn nhanh lên, một chút nữa còn phải đi chụp ảnh. "

"Đừng rồi. "Bỗng dưng hẳn lại nhớ ra cái gì đó: "Mấy tháng nay em đều ở đoàn làm phim không đi ra ngoài, trên mạng có chút...ừm, là lời đồn đó, muốn xem qua một chút không?"

Hả? Cuối cùng Ôn Nhan cũng phản ứng lại, nhận lấy di động: "Lời đồn gì cơ?"

Cô cúi đầu lướt di động xem những hoạt động trên weibo, nheo mắt, lúc sau liền day day ấn đường, mở miệng: "Chúng ta làm sáng tỏ chuyện này đi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chụp ảnh tạp chí

Edit: Cải Trắng

Thật ra thì không có chuyện gì lớn, chỉ là dụng ý của người đại diện khiến Ôn Nhan cảm thấy hơi đau đầu.

Bình luận đa số đều rất bình thường.

"Lâu không gặp Nhan Nhan có nhan sắc 1-0-2...nhớ quá."*

Ý < nhan sắc 1-0-2 > ở đây muốn nói Ôn Nhan là người có vẻ đẹp rất đặc biệt, có giá trị nhan sắc cao.

"Lại xem [Tiên hiệp đạo] thêm lần nữa, Nhan Nhan quả nhiên là đang ở đỉnh cao của nhan sắc, xem một lần là cong thêm một lần."

Chỉ là đảo mắt một chút, cô liền thấy một số bình luận khác.

"... A A A, bệ hạ và Ôn Nhan đều là hai người có nhan sắc 1-0-2 đó, mắt lấp lánh."

"Cho tức chết mấy đứa antifan đi, bệ hạ đâu mau tới và mặt chúng đi."

"Lâu trên đống nóng vội, Nhan Nhan và bệ hạ bây giờ đang bế quan để đóng phim đấy, Vương đạo diễn là người rất nghiêm khắc, hai người chắc là không có thời gian xem những chuyện trên mạng. Chúng ta tốt nhất là yên lặng chờ đợi thôi."

"Đúng vậy, chúng ta đều biết tính của bệ hạ mà, tin tưởng anh, không phải là giả."

Thời gian này Ôn Nhan cũng vì quá bận nên không có thời gian chú ý chuyện trên mạng, cho nên cô không biết từ sau vụ Cố Cảnh Ngự đổi fan ở trên weibo, rất nhiều fan bạn gái không làm fan nữa, nếu không thì chuyển sang anti cả hai người.

Cũng vì thế mà trong khoảng thời gian này fan cp của hai người rất yên lặng, trong đó cũng có một số người ban đầu là fan của một trong hai người, rồi cũng có một số fan mới được hấp dẫn từ sự kiện lần trước.

Chỉ là, ba tháng nay đều tập trung toàn bộ vào việc quay phim, Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan hầu như mất liên lạc hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Một chút tin tức nội bộ cũng không được tuồn ra bên ngoài, dù có như thế nào thì họ chỉ có được thông tin lúc đầu, thế nên dần dần sự nhiệt tình của mọi người cũng mất đi.

Một đám antifan bắt đầu bắt nháo, lời đồn đại bắt đầu lan truyền rộng rãi hơn.

"Còn nói là có cảm tình cái gì chứ, một chút động tĩnh của hai người cũng không có, tất cả đều là bị dẫn dắt chỉ vì một câu nói thôi à. Ôn Nhan chỉ là một diễn viên tuyến ba, đám fan các người không biết xấu hổ mà nhận là xứng đôi á."

"Đây chính là điều phiền nhất đấy fan cp ạ, chỉ một cù chỉ nhỏ cũng nghĩ đó là một câu chuyện tình yêu ngọt ngào."

"Thứ tôi coi trọng hiện giờ chính là một đọt fan tẩy trắng, nào bị nhồi nhét quá nhiều rồi."

"Hai người này không xứng đôi, nếu mà ở bên nhau chắc cũng chỉ được khoảng 1 tháng mà thôi, tôi sẽ yên lặng nhìn mấy người tự và mặt nhau."

Ngọc Mễ và Yên Hòa đương nhiên không phải là fandom ngồi không, thế nên antifan chẳng thu được thành quả gì ngoài việc làm cho fan cp tức giận.

Đây cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là hai tháng nay người đại diện không ở bên cạnh Ôn Nhan nên không biết quan hệ giữa cô và Cố Cảnh Ngự đã phát triển như thế nào. Cho nên lần này hẳn muốn thử mượn tin đồn này để đăng tin chút.

Xem xem Ôn Nhan có phản ứng như thế nào.

Ôn Nhan thấy mình được mọi người bàn tán xôn xao, một ý niệm bỗng nảy ra trong đầu cô, suy nghĩ một chút rồi cô nói: " Sắp tới < Như Thắm truyện > chiếu rồi, nhân đây hay quảng bá một chút. "

Cô nhớ rõ là < Như Thắm truyện > sẽ được chiếu trong kỳ nghỉ đông, hiện tại thì cách kỳ nghỉ đông không xa nữa đâu.

Người đại diện không hiểu ý của cô lắm, hơi sững sốt xong chỉ có thể gật đầu: " Em cứ như vậy... "

Chỉ có phản ứng như vậy thôi sao?

Ôn Nhan đưa lại điện thoại cho hắn, cười cười: " Như vậy không phải tốt hơn sao? "

Đợi qua thêm mấy tháng nữa, lời đồn cũng tự nhiên biến mất.

Cô còn cố ý hiểu sai ý của hắn: " Nếu như anh không yên tâm thì đợi tới khi < Như Thắm truyện > phát sóng, lúc đó khả năng là sẽ phải tuyên truyền, đợi lúc đó mượn độ hot giải thích một chút là được. "

Người đại diện sững sốt mất một lúc mới hiểu được ý của cô, hắn cầm lại điện thoại di động: " À, được được. "

Tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, điều này hắn cũng chỉ quan tâm hỏi một chút thôi, còn lại thì cứ nghe theo Ôn Nhan.

Bất quá, người đại diện xoa xoa cái bụng tròn của mình, nghĩ trong lòng, nhìn kiểu này thì chắc là hai tháng qua...một chút tiến triển cũng không có.

...

Tạp chí Hoàng Hậu.

Tạp chí này miễn cưỡng cũng được coi là một trong những tạp chí hàng đầu trong nước. Thường thì những tạp chí này sẽ mời ngôi sao nam tới chụp ảnh bìa, nhưng tạp chí Hoàng Hậu thì không, đa số họ sẽ mời những ngôi sao nữ còn ngôi sao nam thì không thường xuyên mời.

Khi Ôn Nhan và người đại diện tới studio thì đã thấy có người đang chụp ảnh.

Là một đôi nam nữ.

Ngôi sao nam kia nhìn khá quen mắt, đó là một tiểu thị tươi gần đây mới nổi lên.

Bạn nữ kia chắc là người mẫu, Ôn Nhan không quen biết. Lúc này cô ấy mặc một bộ váy lụa mỏng đỏ rực đứng bên cạnh ngôi sao nam kia, đạo cụ là cái quạt lớn thổi tới, nó thổi làm những lọn tóc xoăn dài và vạt váy bay bay. Thật là một cảnh tượng đẹp mắt.

Nhưng mà điều đầu tiên Ôn Nhan cảm nhận được khi nhìn tới là... lạnh.

Thật sự rất lạnh.

Mấy hôm nay trời thật sự rất lạnh, hai tầng lụa mỏng kia thì ấm áp thế nào chứ, cô chỉ mong chút nữa trang phục của mình có thể ấm hơn một chút.

Ôn Nhan đứng một bên bắt tay chào hỏi tổng giám sát, chào hỏi xong cô liền đi vào phòng trang điểm. Chắc là lời cầu nguyện của cô không được hiệu nghiệm rồi, mà giờ bước chân vào đầu cũng không chạy trốn được.

Người đại diện nhìn chỗ quần áo đang treo kia, có chút đau đầu: " Có thể dùng miếng giữ nhiệt không nhỉ? "

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, cô lắc đầu: " Chắc là không được đâu. "

Cô xoa xoa mi tâm, sau đó cầm lấy quần áo đi thay: " Đây là quần áo mùa hè, dán vào là lộ ngay. "

Nếu dán thêm miếng giữ nhiệt vào chắc chắn nó sẽ cộm lên một chút, nhiếp ảnh gia sẽ không đồng ý đâu.

Thay quần áo xong, không hiểu sao Ôn Nhan cảm thấy như có một cỗ khí lạnh từ cổ truyền xuống làm cho cô run lên, thế nhưng tới lúc đi ra khỏi phòng thay đồ, chẳng còn thấy cô run lên như lúc mới mặc vào nữa.

Sống lưng thẳng, đôi môi hơi cong lên, bộ dáng bình thản ung dung không nhìn được chỗ nào giống với cô gái vừa phát run trong phòng thay đồ.

Tổng giám sát đứng ở một bên quan sát Ôn Nhan, trong mắt hiện lên một tia thương thức: " Tôi rất trông chờ vào biểu hiện của Ôn Nhan đấy. "

Không thể không nói, bộ quần áo này tuy mỏng nhưng mặc lên người Ôn Nhan lại vô cùng xinh đẹp. Đây là một bộ quần áo vải mỏng, form khá rộng, sắc xanh lá cây của quần áo càng tôn lên làn da trắng nõn của Ôn Nhan, những lọn tóc dài buông xõa tới tận hông, nhìn cô lúc này thật giống như một tiểu tinh tinh, vô cùng thuần khiết.

Ôn Nhan lễ phép tiếp nhận lời nói, sau đó cô không nhiều lời, chỉ yên lặng ngồi đợi tới lượt mình.

Vào cái thời tiết này ai cũng muốn chụp nhanh nhanh cho xong, hai người kia hiệu suất làm việc quả nhiên rất nhanh, không bao lâu sau đã hoàn thành công việc của mình. Ngay sau đó trợ lý và người đại diện của cậu tiểu thư tươi kia lập tức khoác lên người cậu một cái chăn mỏng.

Còn cô người mẫu kia thì thật bình tĩnh, cứ thế một mình đi vào phòng trang điểm.

Ôn Nhan chỉ chú ý bên kia một chút rồi lập tức đi vào chỗ chụp, kể ra thì đây là lần đầu cô lên bìa tạp chí. Cho dù cô muốn hoàn thành nhanh trong chốc lát thì trong lòng cô vẫn chưa nắm bắt được cụ thể công việc.

Nhiếp ảnh gia đang chỉnh sửa ống kính một chút, tới lúc ngẩng lên thì vẻ mặt vô cùng kinh điển. Bỗng chốc trở nên vô cùng hưng phấn: "Không cần khăn trang, chút nữa cứ nghe theo sự chỉ đạo của tôi là được. "

Hắn dứt lời liền phân công nhân viên ở studio điều chỉnh lại hướng gió cùng tốc độ thổi.

" Hướng về phía bên trái nào...Lệch quá rồi, quay trở lại một chút. "

" Tốc độ gió, tốc độ gió nhỏ đi chút. "

" Không đúng, cho qua đi. "

" Đúng, đúng, chính là như vậy. "

Nhiếp ảnh gia chụp từ phần đùi hát lên, trong chốc lát cảm thấy rất hài lòng, nhất thời studio chỉ nghe được tiếng máy ảnh nháy liên tục.

Tới khi Ôn Nhan chụp xong, cô cảm tưởng toàn thân mình đã bị lạnh tới mất hết cảm giác, người đại diện vội vàng đưa cho cô một cốc nước ấm.

Ngón tay cô có chút cứng đờ lúc nhận cốc nước ấm, nhấp một ngụm, để cho giọng thanh thanh một chút: " Nước ấm ở đâu mà có đây? "

Người đại diện không có tâm tư mà đứng nói chuyện với cô, chỉ đẩy cô nhanh chóng đi thay quần áo, rồi thuận miệng nói một câu: " Đợi tới khi ra ngoài rồi nói. "

Mà chút nữa còn muốn nói tiếp, nhất định không phải nói tiếp chủ đề này.

Ôn Nhan cũng không muốn nghe câu trả lời lảm, cô uống hai ngụm nước xong lập tức trở lại phòng thay đồ. Thay đồ xong đi ra, lúc này cô mới cảm thấy cả người ấm áp hơn một chút.

Tổng giám sát là một người thông minh, chờ Ôn Nhan thu dọn xong mới đi tới: " Biểu hiện của Ôn tiểu thư làm cho tôi thật sự rất kinh ngạc, hy vọng lần sau có cơ hội tiếp tục hợp tác với Ôn tiểu thư. "

Ôn Nhan tự nhiên gật gù đầu, cũng bày tỏ vẻ mong đợi.

Hai bên nói chuyện với nhau đôi câu rồi mới tạm biệt.

...

Người đại diện liếc mắt nhìn Ôn Nhan đang ngồi ở ghế phía sau, miệng bắt đầu lái nhai: " Đạo gần đây nhiệt độ liên tục xuống thấp, rất nhiều người sẽ bị cảm, em cũng đừng có cậy mình còn trẻ, về nhà nhớ nấu canh gừng mà uống đi. "

Nói xong lại như nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại: " Nhà em có gừng không? Có muốn chút nữa anh mua ít thuốc cảm tới không? "

Chỉ cần uống thuốc cảm đúng lúc thì bệnh sẽ rất mau khỏi.

Cô mới dọn tới đây sống không bao lâu, lại còn ở một mình, trong nhà có gừng hay không cô cũng không biết nữa.

" Không cần. " Ôn Nhan nói, cho dù cô cũng chẳng biết nhà mình có gừng hay không, cô bước xuống xe: " Ở tiểu khu có tiệm thuốc, chút nữa trên đường về nhà em ghé qua đó mua ít thuốc cảm là được. "

Người đại diện lúc này mới hài lòng, dặn dò thêm một lần nữa rồi lái xe rời đi.

Đáng tiếc lúc cô đi tới tiệm thuốc, lấy thuốc xong chuẩn bị mở túi ra lấy ví thanh toán tiền cô mới nhớ ra là hôm nay cô ra ngoài không mang ví theo.

... Có hơi xấu hổ.

Ôn Nhan đối diện với ánh mắt của nhân viên trong quầy, hai lỗ tai hơi đỏ lên, cô kéo kéo khẩu trang che mặt, vô cùng tự nhiên mà thả thuốc ở đấy đi ra ngoài.

Thôi thì...chút nữa ra ngoài mua gừng vậy.

Chương 30: Gặp mặt

Edit: Cải Trắng

Ngày hôm sau, lúc người đại diện thấy Ôn Nhan, vẻ mặt đầu tiên của hắn chính là khiếp sợ.

"Em thế này là sốt tới bao nhiêu độ rồi?"

Bọn họ ba giờ sáng là phải tới sân bay rồi, bởi vì chỉ bay trong nước nên cùng lắm là mất hai tiếng đồng hồ là tới nơi. Thế thì lúc tới nơi ước chừng mới 5 giờ sáng, lúc này chắc vẫn chưa nhiều người tới sân bay lắm.

Chỉ là hắn không nghĩ tới lúc hắn nhìn thấy Ôn Nhan lại là thấy trong bộ dáng như này.

Môi vừa trắng nhợt đi lại còn khô nứt, gương mặt thì đỏ ửng hết cả lên, nhìn thế nào cũng thấy đây là bệnh nặng chưa khỏi được.

Ôn Nhan lắc lắc đầu, vỗ vỗ gương mặt mình, cô lên tinh thần cho mình một chút, rồi thở ra một hơi, giọng nói có hơi khàn khàn: "Em đã đo rồi, chỉ là sốt nhẹ thôi."

Có một số người chỉ cần sốt là mặt sẽ đỏ ửng lên, cô chính là người như vậy đấy.

Nhưng thật ra cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ mới có 38 độ, không tới nỗi sốt nặng không đi được.

Ôn Nhan chớp chớp mắt, mở cửa: "Đồ đạc em đã thu dọn xong hết rồi, bao giờ thì xuất phát?"

Về mặt người đại diện như kiểu cô coi hắn là đũa ngọc sao, hắn cầm lấy cổ tay cô muốn kéo cô tới bệnh viện, tức giận không có chỗ xả: "Đi cái gì mà đi! Em nhìn lại sắc mặt của em đi rồi nói chuyện với anh."

Ôn Nhan sờ sờ trán, có chút dờ khóc dờ cười: "Lý ca! Lý ca!"

"Em sẽ không lấy sức khỏe của bản thân ra để đùa đâu, thật đấy." Cô nghiêm túc bảo đảm sức khỏe cho mình, cô thoát ra khỏi tay hắn, đi lấy nhiệt kế cho hắn xem: "Đây, anh xem."

Người đại diện lúc này mới tạm tin tưởng cô, do dự một chút, hắn lại hỏi: "Vậy em đã uống thuốc hạ sốt chưa?"

Trở về đoàn làm phim trẻ là không tốt đâu!

Tìm Ôn Nhan như hằng một nhịp, cô cứ do dự mãi, muốn nói mà lại thôi, cuối cùng vẫn sờ sờ trán, nói: "Vẫn chưa uống."

Cô thật sự đã coi Lý ca như là một trưởng bối* trong nhà, cô cũng không có ý định gạt hắn để hắn lo lắng hơn.

Trưởng bối: là người bề trên, người lớn hơn mình.

"Dưới khu có tiệm thuốc, mở bán cả 24 giờ trong ngày, em sẽ đem theo nước ấm, chút nữa mua thuốc rồi uống là được."

Thật không ngờ mấy lời hôm qua mà hắn nói cô lại như đem vút cho chó gặm.

Lý Cường tức tới bật cười, hắn mặt lạnh trừng mắt nhìn cô một cái, sau khi đảm bảo cô đã mặc ầm mới xoay người đi mua thuốc cho cô: "Anh đi trước xuống mua thuốc cho em, em mặc ầm vào một chút đi, tí nữa cứ thế xách hành lý xuống dưới là được rồi."

Người này bình thường hiền lành không hay tức giận, nhưng mà khi tức giận rồi cũng rất dọa người đó.

Ôn Nhan bọc mình như bọc cái bánh chưng, đi theo người đại diện mặt lạnh, cả đường đi cô chẳng dám nói gì.

Mãi cho tới khi tới sân bay, người đại diện mới khôi phục sắc mặt bình thường, hai người gặp lại Thường Tâm Tâm ở sân bay, hắn dặn dò Thường Tâm Tâm một chút rồi còn đưa cho một ít đồ nữa.

Hắn giờ xem như hiểu rõ, con bé Ôn Nhan đúng là người không thể tin cậy, khi nhận sai thì rất nghiêm túc, thái độ đáp ứng yêu cầu cũng nghiêm túc, nhưng cuối cùng...chẳng làm theo lời hắn dặn tí nào.

Lúc lên máy bay, cả Ôn Nhan và trợ lý đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm giác như kiểu rốt cuộc mình cũng thoát khỏi vùng nguy hiểm. Sau khi máy bay

hạ cánh, hai người lại đi tàu hỏa tới chỗ quay phim.

Bắt quá giờ này chưa chắc đã có xe.

Bọn họ đã tính thời gian rất tốt rồi. Hiện tại đang là mùa đông, trời còn ít mây, mà mới 5 giờ sáng cho nên trời vẫn còn tối. Người đi qua đi lại giờ này rất thưa thớt, giờ này cũng chưa có chuyến xe buýt nào đi qua. Bắt quá ở nhà ga tuy rằng giờ này không có người mấy nhưng thỉnh thoảng vẫn có xe taxi chạy qua đây.

Thường Tâm Tâm dậm dậm chân cho bớt lạnh, cô duỗi tay vẫy vẫy xe taxi, xong cô lại quay đầu nhìn về phía người đang bọc mình kín mít: "Ôn tỷ, chị lạnh không?"

"Hay là gọi một chuyến DiDi* vậy?"

DiDi: tương tự như Uber hay Grab ở bên mình đó =))

"Không sao đâu, chị không lạnh." Từ đầu tới chân Ôn Nhan đều bọc kín mít, cô không lạnh chút nào, lúc cô đi ngang qua cửa kính có nhìn thoáng qua, thật sự chính cô còn không nhận ra được người đang bọc kín mít này là mình.

Khăn quàng cổ dày quấn quanh khiến giọng nói cô phát ra có hơi ồm ồm: "Em có sao không?"

Cô biết nặng nề, cô càng biết khi bị cảm cúm sẽ không được thoải mái, nếu như không mặc đủ ấm thì bệnh sẽ càng nặng hơn. Mà một khi bệnh nặng hơn thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới quá trình quay phim.

Thường Tâm Tâm dậm dậm chân, tay để trong túi áo khoác: "Em không sao đâu."

Thật ra thì trong lòng cô đang âm thầm rơi lệ, ai mà biết được trời sẽ lạnh như này.

Ôn Nhan đương nhiên biết Thường Tâm Tâm đang nghĩ một đằng nói một nẻo. Cô nhìn trái nhìn phải một chút liền phát hiện ở đây có máy bán nước tự động, cô túm lấy tay Thường Tâm Tâm, đi về phía bên kia, giọng cô khàn khàn: "Có mang theo tiền xu không?"

Máy bán nước tự động vào mùa đông sẽ chỉnh nhiệt độ cao hơn, như vậy khi uống cũng cảm thấy dễ chịu hơn, lại còn ấm nữa.

"Có có có!" Ánh mắt Thường Tâm Tâm sáng ngời, vội vàng lấy tiền xu từ trong túi ra. Tới khi cầm được một chai nước ấm cô bỗng cảm thấy như mình sắp khóc tới nơi, nhìn về phía Ôn Nhan với ánh mắt sùng bái. Ôn tỷ của cô chính là người đẹp thông minh có tâm hồn lương thiện như vậy đấy, còn biết chăm sóc người khác. Thế mà cô lại không nghĩ tới điều này!

Cái người gần như sắp đóng băng giữa trời đông lạnh giá này đang đứng ôm một chai nước trước ngực với vẻ mặt kích động.

Ôn Nhan cũng không biết uống nước thế này thì ấm hơn được bao nhiêu, cô liền đi tìm một nơi tránh gió lạnh, đứng đó một chút để chờ xe đi qua.

...

Có thể nói vận khí của các cô hôm nay đúng là không tồi.

Không tới hai phút sau có một chiếc xe đi tới.

Nhưng hình như cái xe này... Cô nhìn thoáng qua cái xe, mày hơi chau lại, mím môi, cô quan sát người đang ngồi trên ghế lái trong xe, day day cái trán.

Không nói tới việc bắt xe này đi có thích hợp hay không, chỉ là, nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế lái kia, trên người anh ấy có một loại khí chất rất đặc thù. Đó là khí chất của quân nhân.

Thường Tâm Tâm thì lại không có phản ứng giống cô, cô ấy chẳng cần quan sát xe giống như Ôn Nhan, cứ thế ngồi thẳng vào trong xe, ngồi vào mới thấy vô cùng dễ chịu. Ngay sau đó liền kéo Ôn Nhan vào xe: "Ôn tỷ, còn phải đi một chút nữa mới tới được phim trường, chị ngủ một lát đi, lúc nữa tới nơi em sẽ gọi chị dậy."

Ôn tỷ của cô còn đang bị cảm đấy.

Ôn Nhan sóc lại tinh thần cho mình, như có như không ừ nhẹ một tiếng. Cô cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉnh lại khăn quàng cổ cho mình rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có thể là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

...

Mặt khác.

Gió lạnh cứ thế thổi tới, Dương Phạm vươn tay ra để vẫy xe, hần nhìn thoáng qua người đàn ông đang đứng bên cạnh, thấy anh ngần ngại chắc tâm hồn bay lên tới tận trời rồi, hần hậm hực chẳng nói được câu nào.

Lúc hai người xuống máy bay vừa lúc thấy Ôn Nhan. Chẳng hiểu giờ Cố Cảnh Ngự đang phát điên cái gì nữa, rõ ràng là lo lắng tới đứng ngồi không yên mà cả đoạn đường chỉ duy trì khoảng cách tương đối với cô, tuyệt nhiên không lại gần quá.

Đặc biệt là vừa rồi đấy.

Hắn mới nãy cũng không nghĩ để Ôn Nhan đứng lạnh ngoài đó nhưng hai người không thể cùng nhau đi sao?

Cố Cảnh Ngự không nói hai lời, lúc đó anh liền bước xuống xe, chỉ để lại một câu với tài xế: "Đưa cô ấy đi trước đi."

Mẹ nó, lạnh lắm rồi!

Một trận gió lạnh nữa thổi qua, trong lòng Dương Phàm chửi Cố Cảnh Ngự nhiều hơn một chút, hắn run rẩy cả người, liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh một cái.

Người đàn ông này một thân mặc áo gió dài, đôi tay đút vào trong túi áo, yết hầu gọi cảm chuyển động lên xuống, ánh mắt đen nhánh của anh vô cùng thâm thúy. Chỉ riêng điểm này thôi đã khiến người khác không thể nào rời mắt khỏi anh được.

Nhưng mà Dương Phàm sờ sờ mũi, yên lặng mà đứng xa hơn một chút.

Xem ra bộ dáng bây giờ của Cố Cảnh Ngự cũng không vui vẻ gì.

Hắn đi theo Cố Cảnh Ngự nhiều năm như vậy, ít nhiều hắn cũng hiểu anh. Anh có thể khiến mọi người cung kính cúi đầu trước mình, trở thành một đại ma vương tùy hứng, đó không chỉ là vì anh là tam thiếu gia của Cố gia.

... Rất lâu rồi không thấy không khí xung quanh Cố Cảnh Ngự đạt áp suất thấp như này.

Đừng chê hắn nói nhiều, lúc này mà mở mồm ra trò chuyện thì đúng là không biết ai chết trước đâu.

Bất quá, không biết là ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Dương Phàm run lên một chút, hắn không khống chế được tò mò nhìn Cố Cảnh Ngự một cái.

... Hình như là... Chuyện này không nhỏ đâu.

.....

Lúc Ôn Nhan tới thì vẫn còn khá sớm.

Bởi vì hôm nay 10 giờ sáng bắt đầu quay tiếp nên có lẽ cô sẽ được nghỉ ngơi thêm hơn tiếng đồng hồ nữa, cô chào hỏi mọi người ở trường quay xong lập tức trở về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Mặt trời dần dần lên, những tia sáng nhàn nhạt đang lấp ló. Ôn Nhan nghĩ nghĩ một chút liền rót một ly nước ấm rồi lấy hai viên thuốc ra uống.

Ôn Nhan uống thuốc xong liền chìm sâu vào giấc ngủ, lúc ngủ cũng đổ ra không ít mồ hôi. Nhờ vậy mà lúc cô tỉnh lại đã thấy người mình nhẹ đi không ít, thân thể khá hơn, may mắn hơn chính là mặt cô không còn ửng đỏ lên nữa. Bằng không chỉ sợ tới lúc trang điểm có khi cô phải dùng rất nhiều phấn lót.

Cảnh quay đầu tiên khi trở về, là cảnh quay của cô và Cố Cảnh Ngự.

Người tới muộn nhất lần này không nghĩ ngờ gì nữa chính là Từ Tuệ Lâm, trong nhà cô ấy có em bé thế nên một khi về là muốn ở lại nhà lâu thêm chút nữa.

Trong lúc hai người đang trang điểm thì đạo diễn liền gọi Trương Phi Phàm tới, ông dò hỏi một chút xem trong kỳ nghỉ này diễn xuất của hắn có điểm gì đột phá không. Sau khi có được câu trả lời, ông lại xác nhận một lần nữa, giờ ông mới cảm thấy yên tâm hơn chút, ông vỗ vai hắn bảo hắn đi chuẩn bị cho cảnh quay của mình.

Trong đầu Ôn Nhan không ngừng hiện đi hiện lại nội dung kịch bản, cô cần xác nhận nội dung chủ yếu của phân cảnh, vừa suy nghĩ về kịch bản, một bên cô vẫn đề chuyên viên trang điểm hóa trang cho mình.

Vì quay phim hiện đại cho nên phần chuẩn bị cũng khá nhanh, sau khi Ôn Nhan đọc qua mấy lần kịch bản thì đã trang điểm xong. Thường Tâm Tâm dán xong mấy miếng giữ nhiệt vào bộ quần áo bệnh nhân liền đưa cho Ôn Nhan thay đồ.

Ôn Nhan buông kịch bản ra, bàn tay lạnh của cô vỗ vỗ vào mặt mấy cái. Lên tinh thần cho mình một chút, thay trang phục xong, cô hít một hơi thật sâu rồi khỏi phòng trang điểm.

Giữa phim trường, một người mặc áo blouse trắng đang đứng ở đó, cả người đều toát lên vẻ căm dục, anh nghe thấy tiếng bước chân của cô liền ngẩng mặt lên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Con sâu rọu

Edit: Cải Trắng

Ôn Nhan hoàn toàn không có phản ứng gì, làm như không có cảm giác có tầm mắt đang nhìn chăm chăm mình. Cô đi tới vị trí của mình, vào vị trí, nhắm mắt lại điều chỉnh cảm xúc, bắt đầu nhập vai.

" < Tâm lý > cảnh số 249, action. "

Dưới ánh mặt trời.

Anh mặc một áo blouse trắng, chân tùy ý vắt chéo ngồi trên ghế, dáng người anh cao ngất, bên cạnh anh bỗng lộ ra một cái đầu nhỏ, ánh nắng từ cửa sổ xuyên qua chiếu lên một bên sườn mặt anh, hàng lông mi đậm che đi thần sắc nơi đáy mắt.

Thanh âm anh lạnh nhạt, ngón tay khẽ chuyển động trên quyển sách ở mặt bàn: " Nơi này, có kinh mạch, tên là... "

Tay anh di chuyển chậm rãi, di chuyển theo bức ảnh trong sách, tay dọc theo hướng di chuyển của mạch máu ở giữa phổi, nhìn vào có vài phần quý dị.

Mình Hi bên cạnh để lộ ra cái đầu nhỏ, vùi lấy cánh tay anh, tay áo blouse trắng phẳng phiu giờ có mấy nếp nhăn nhỏ, ánh mắt trong sáng lóe lên tia sáng.

" Kinh mạch là gì vậy? "

" Kinh mạch à... " Khóe môi bác sĩ Quý hơi cong lên, xoa xoa đầu cô, thanh âm của anh trầm thấp mang theo khăn khăn mê hoặc, nhưng ngay sau đó lại biến mất: " Là có thể làm cho cô... "

Cảnh này diễn rất nhanh, chỉ một lần là qua được. Khi đạo diễn vừa hô cắt một cái là Ôn Nhan đứng thẳng dậy, đi tới chỗ đạo diễn xem lại đoạn vừa quay ban nãy.

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự trong nháy mắt tối sầm lại, những lời muốn nói anh đành nuốt trở lại.

Có khi, giờ trước mặt cô, anh giống như một kẻ lừa đảo.

...

Đạo diễn xem lại đoạn phim vừa quay, hài lòng gật gật đầu, ngay sau đó ông phát hiện ra Ôn Nhan đang đứng bên cạnh mình. Ông liếc nhìn cô một cái, miễn cưỡng nói: " Còn có thể diễn tốt hơn so với ban đầu một chút nữa. "

Trên thực tế lần diễn này đã rất tốt rồi, những người có thể bắt được trọng điểm nhân vật để diễn như cô đúng là càng ngày càng ít.

Ôn Nhan đương nhiên hiểu ý của đạo diễn là gì, đôi mắt đào hoa như ánh lên một tia sáng, khóe môi không tự chủ được mà giương lên.

Đạo diễn xua xua tay, hừ nhẹ một tiếng: " Phải không ngừng cố gắng đấy. " Nói xong lại nhìn về phía Trương Phi Phàm: " Đã chuẩn bị tốt chưa đấy? "

Trương Phi Phàm hít sâu một hơi, khuôn mặt hơi bạnh ra trông rất căng thẳng, nghe thấy tiếng đạo diễn nói liền gật đầu: " Chuẩn bị tốt rồi. "

" Được, tới thôi. "

Diễn liên tục cả một ngày. Đáng lẽ hôm nay còn có cảnh quay đêm với Cố Cảnh Ngự nhưng không biết anh nói gì với đạo diễn mà hôm nay tạm không quay nữa. Ngày đầu tiên quay trở lại diễn cứ thế mà kết thúc.

Cho dù là vậy thì lúc mọi người xong xuôi cũng khuya rồi, mặt Ôn Nhan lúc này trắng bệch, căn bản là hôm nay diễn cô nói quá nhiều cho nên giọng lại khàn khàn rồi.

Thường Tâm Tâm ôm chai nước đứng ở một bên, vừa thấy Ôn Nhan liền tiến tới đưa cho cô chai nước và thuốc để uống.

Ôn Nhan xua xua tay: " Chị... "

Ngay sau đó cô cảm thấy cổ họng đau rát, phải đợi một chút cho nó đỡ rồi mới nói: " Từ từ hẵng đưa cho chị, chị muốn đi thay quần áo trước. "

Thay quần áo xong thì sẽ cảm thấy ấm áp hơn một chút.

" Vâng vâng. " Thường Tâm Tâm nói sau đó theo chân Ôn Nhan đi tới phòng thay đồ. Cô ôm chai nước và thuốc đứng ở bên ngoài phòng thay đồ đợi,

chỉ cần Ôn Nhan đi ra sẽ đưa cho chị ấy uống thuốc luôn.

" Ôn tỷ, chị còn việc gì nữa không? "

Ôn Nhan thoải mái thở ra một tiếng, cảm thấy toàn thân trên dưới đều ẩm áp hơn rất nhiều. Cô nhìn thoáng qua viên thuốc trong tay Thường Tâm Tâm, cô cầm lấy nó cho vào miệng, nhin xuống sự chán ghét mà nuốt thuốc xuống.

Nhưng mà...chắc là cuống họng của cô hẹp quá rồi, viên thuốc vừa nuốt xuống liền bị vỡ ra, vị đắng của thuốc ập tới.

Ôn Nhan nheo mắt, miễn cưỡng duy trì sắc mặt của mình, cô uống liên tục mấy ngụm nước mới có thể làm giảm đi sự đắng ngắt của thuốc.

Thật khó!

Do dự một chút, bỗng nhiên cô nhớ ra hình như trợ lý của cô rất hay mang kẹo theo bên người thì phải. Ôn Nhan làm cho thanh thanh giọng một chút, hơi hé miệng, sắc mặt có chút không được tự nhiên: " Tâm Tâm, chị nhớ hình như em hay mang kẹo theo đúng không? "

Kẹo???

Thường Tâm Tâm được dịp sừng sốt một phen, đôi mắt mở to, cô không ngờ chị ấy thật giống như một đứa trẻ, sau khi uống thuốc xong lại đòi ăn kẹo. Ngay sau đó cô liền phản ứng lại, kêu lên hai tiếng, vội vàng tìm trong túi của mình, lấy ra mấy cái kẹo sữa đưa cho cô, tất cả đều nhét vào tay Ôn Nhan.

Có một người đàn ông phía sau cô cách một khoảng không xa, khóe môi không nhìn được hơi giương lên.

Vẫn là... đáng yêu như thế!

" Phi. "

Một tiếng phi vang lên khiến tay Ôn Nhan cứng đờ lại, tay cô cũng chẳng kịp thu về nữa, đôi mắt đào hoa hơi híp lại.

Người đàn ông đứng cách đó không xa bỗng tiến lại gần.

Trương Phi Phàm từ chỗ khúc ngoặt đi ra, trong tay hắn còn cầm kịch bản, dù buồn cười nhưng hắn vẫn phải nén cười, hỏi: " Ngày mai chúng ta có ba cảnh diễn cùng nhau, tôi muốn tới hỏi cô một chút tí nữa có muốn đi tìm Cố tiên bối để đối diễn một chút không? Cùng nhau đi tìm? "

Ôn Nhan gật đầu, không có tới nửa điểm không được tự nhiên: " Đi. "

Đương nhiên là muốn đi rồi.

Công việc là công việc, là diễn viên thì phải cư xử sao cho giống một diễn viên, diễn xong có thể nhìn nhau tóe lửa đánh nhau tới đầu rơi máu chảy, nhưng một khi bật máy bắt đầu quay thì lại tương thân tương ái, liên tục liếc mắt đưa tình với nhau.

Cô sẽ không đem cảm xúc cá nhân vào công việc đâu, đây chính là sai lầm ngu ngốc nhất, mà cô thì không phải đứa ngốc đâu.

...

Nhìn hai người phía trước cười cười đi xa, Dương Phàm liếc nhìn người đang làm không khí xung quanh đông cứng lại – Cố Cảnh Ngự, liếc liếc mắt, cho dù hắn có cố kìm chế nào đi chăng nữa cũng không ngăn được sự vui sướng của mình khi thấy anh gặp họa.

Hắn là rất ghen tỵ đi.

Không cao hứng chút nào đi,

Ha ha ha, cổ mà chịu đựng đi.

Ôn Nhan nhấp một ngụm trà, liền cảm thấy có gì không đúng lắm, lại thử thêm một ngụm nữa, cô cảm thấy cốc trà này không giống với loại trà gừng mật ong cô vẫn uống.

Hình như ngọt quá.

Cô nhìn ba người đàn ông đang ngồi đối diện mình, uống trà một cách rất tự nhiên mà còn uống nhiều hơn hai ngụm cơ. Đặc biệt là người lớn lên nhìn vẻ ngoài vô cùng rắn rỏi như Trương Phi Phàm, cô hơi mỉm cười, lại cúi đầu uống thêm một ngụm nữa.

Đầu năm nay, con trai thích uống loại trà ngọt nhiều như vậy sao?

Lúc sau cô cầm kịch bản lên chuẩn bị đối diễn liền ném luôn chuyện này ra sau đầu.

Thích uống trà mật ong ngọt nhiều số 1 – người đại diện họ Dương: "... "

Thích uống trà mật ong ngọt nhiều số 2 – Trương Phi Phàm: "... "

Đợi tới khi trở về phòng nghỉ, Trương Phi Phàm trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, hần uống nước hết cốc này tới cốc khác, mấy lần liền mới có thể bớt đi vị ngọt đọng lại trong miệng. Lúc này, hần liền mở miệng nói với người đại diện: " Giờ xem như thoải mái hơn chút rồi... "

" Anh biết không, hóa ra trà mà Cố lão đại thích lại là trà mật ong, mật ong đây anh biết không? Chính là cái hương vị ngọt tới ngậy luôn. "

Thật ra mà nói thì đàn ông bây giờ mà thích ăn đồ ngọt không nhiều, không nhiều chứ không phải không có, mà người đại diện của hần chính là một ví dụ thực tế nhất.

Chỉ là Cố Cảnh Ngự, Cố lão đại, nói chung là hình tượng anh trong lòng hần có thể miêu tả bằng bốn từ, giống kiểu... bá đạo tổng tài?! Dù sao thì, hình tượng của anh mà lại thích đồ ngọt như vậy, để chúng ở chung một chỗ với nhau nhìn thế nào cũng thấy không hợp.

Dù sao thì hần cũng không thích hương vị ngọt ngậy này, thế mà không hiểu sao người đại diện của hần lại rất thích đồ ngọt.

Người đại diện lúc này đang ngồi trên ghế sofa, đẩy đẩy mắt kính một cái: " Vậy sao cậu còn uống làm gì? "

Trương Phi Phàm ghen lời: " Không phải, chẳng qua là thấy ba người kia đều uống, tôi mà không uống nhiều một chút thì thấy ngại lắm. "

Tay người đại diện dừng lại, liếc hần một cái đầy vẻ ghét bỏ.

Ngốc muốn chết!

Nhưng mà trên thực tế, Cố lão đại mà hần cho rằng thích đồ ngọt...phải rót một cốc nước lạnh đầy để uống cho hết vị ngọt đó.

Thời gian chậm chậm cứ thế trôi qua.

Ngay cả nhân viên trong đoàn làm phim cũng nhận ra không khí giữa hai người này không đúng lắm, bình thường thì hiệu suất làm việc của hai người đều cao gấp đôi so với dự đoán.

Ban đầu Dương Phàm còn đang mãi vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nhưng lúc sau Dương Phàm cũng không thể thờ ơ nữa, hần bắt đầu lo lắng thay cho anh rồi.

Dù sao thì hần và Cố Cảnh Ngự cũng là bạn bè chơi với nhau nhiều năm, hần rất coi trọng tình bạn này, dựa vào tính tình của hần thì kể cả sau này vẫn sẽ như vậy.

Ngày đó sự việc phát sinh có lẽ không chỉ là việc nhỏ, có khi nó còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hần.

Mấy ngày nay tuy rằng Ôn Nhan không biểu hiện gì ra ngoài mặt, nhưng mà thái độ của cô, nói như thế nào nhỉ, chính là kiểu... khi ở trước mặt Cố Cảnh Ngự hần cảm thấy cô có chút không được tự nhiên, giống như là, muốn đẩy anh ra ngoài.

Nhìn thì hơi giống như những nữ sinh khi đứng trước người con trai mình thích, thường có vẻ không được tự nhiên. Làm lơ ra vẻ như không để bụng.

... Hần tình nguyện nhìn thấy vẻ mặt trước kia của Ôn Nhan hơn.

Có thể nói, tình huống giờ giống như kiểu bên Ôn Nhan đã đơn phương phán cho anh một cú từ hình vậy.

Nếu không phải người vừa bị phán một cú từ hình là Cố Cảnh Ngự thì hần còn bội phục Ôn Nhan rất dứt khoát, không có một chút nào là lưu luyến không buông, nói không cần thì sẽ lập tức dứt bỏ.

Nhưng mà người đó lại là Cố Cảnh Ngự.

Làm cho hần không thể đùa giỡn người ta.

Dương Phàm sốt hết cả ruột, hần không nhận được liên suy nghĩ tới đâu cả đâu, hần day day ấn đường: " Hai người...hiện tại vấn đề giữa hai người nằm ở đâu? "

Hần có thể đoán được phần nào nguyên nhân, tuy rằng bình thường Cố Cảnh Ngự luôn chọc hần tức tới độ muốn lật xe. Nhưng trên thực tế, đối với người khác Cố Cảnh Ngự còn khiến họ hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, mà đối với Ôn Nhan thì không như vậy, Cố Cảnh Ngự đã bao phen khiến hần trợn mắt há mồm rồi.

Ngoại trừ lần đầu tiên có vẻ anh hơi quá đà thì những lần sau chỉ là trêu chọc cô một chút, chỉ toàn nói miệng chứ chả thấy hành động đâu, thế thì cũng không tới nỗi có kết cục như này chứ.

Hắn thăm dò một chút, rồi đề nghị: " Nếu không, tôi cùng cậu đi xin lỗi Ôn Nhan nhé? "

Mà với bản tính kiêu ngạo từ trong xương của Cố Cảnh Ngự, việc xin lỗi chỉ sợ hơi khó, Dương Phàm phân tích một chút cho anh hiểu: " Cậu nghe tôi nói chút đi, mặt mũi là thứ trở nên không quan trọng trước mặt người yêu... "

" Ở trước mặt người mình thích mà còn tỏ ra sĩ diện thì cậu làm cái độc thân luôn đi, lại nói cậu mà đi nhận lỗi giờ thì không ai biết... "

Người đàn ông ngồi trên sofa mặt không biểu hiện gì liếc hắn một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, cũng không xen vào.

Hiện tại vấn đề không phải có xin lỗi hay không.

Chỉ sợ giờ Ôn Nhan đã sớm coi anh thành người thích trả thù bằng việc trêu chọc người khác, đây chính là vấn đề, mà anh không giải quyết được vấn đề này thì chuyện đó không khác gì phản từ hình đối với anh.

Nhưng giờ thì, Ôn Nhan căn bản là không để ý tới anh, giờ anh có nói gì thì cô cũng sẽ không tin.

Nếu là trước đây, có thể hắn sẽ đứng giải thích rõ ràng với cô, nhưng hiện tại...anh không dám làm thế.

Nhờ đâu, nhờ đâu khiến cô càng tức giận hơn thì phải làm sao?

Dương Phàm nói lâu như vậy cũng không thấy anh đáp lại, trừng mắt, tức không buồn nói gì nữa.

Weibo.

Tôi là đồ ngốc: " Chọc cho cô ấy tức giận, phải làm sao giờ? "

Bầu không khí quý dị ở đoàn làm phim cứ thế theo thời gian trôi dần đi, đã tới lúc đóng máy. Đoàn làm phim đóng máy, chỉ còn mấy ngày nữa là bước sang năm mới.

Sau khi đóng máy đạo diễn cũng không keo kiệt, bao nguyên một hội sở lớn để tổ chức tiệc đóng máy, hơn nữa ở đây còn có Cố Cảnh Ngự. Hội sở ông bao rất tốt, tính an ninh ở đây cao, sẽ không để lộ bất cứ tin tức nào ra bên ngoài, mà theo ý của đạo diễn chính là, ở đây có thể để mặc bọn họ ăn chơi trác táng, có nhảy múa thoát y cũng chẳng sao.

Đoàn phim nghe vậy được một trận cười lớn.

Buổi tối hôm nay, có không ít diễn viên phải vội vã quay về.

Ôn Nhan mang theo trợ lý nhỏ của mình, đẩy cửa đi vào.

Bên ngoài và bên trong cánh cửa tựa như hai thế giới khác nhau vậy. Đẩy cửa một cái là nghe được tiếng cười, sự náo nhiệt của mọi người, người tới cũng khá đông, mà giờ đã có người cầm micro kêu gào đòi hát. Có người thì lại ngồi yên lặng một góc, còn có chỗ mọi người tụ lại đánh mạt chược, mà chưa tới lượt mình chơi cũng cướp luôn chỗ mà ngồi chơi.

Vô cùng náo nhiệt, giống như muốn xua hết không khí căng thẳng của đoàn làm phim suốt từ trước tới giờ.

Từ Tuệ Lâm đang ngồi ở quầy bar thì thấy cô bước vào, Từ Tuệ Lâm trong tay cầm ly rượu tiến về phía cô: " Tới muộn rồi đấy. "

Trương Phi Phàm ở một bên cũng nhảy vào xem náo nhiệt: " Đúng rồi, đã tới muộn là không thể nhân nhượng, phạt rượu phạt rượu. "

Khóe miệng Ôn Nhan hơi nhếch lên, nói lảng sang chuyện khác: " Còn chưa tới giờ mà, chỉ trách mọi người tới quá sớm. "

Từ Tuệ Lâm đã sớm nhìn thấu ý định của cô, cười tủm tỉm, tiến gần lại phía cô: " Em muốn nói lảng sang chuyện khác? "

Từ Tuệ Lâm đem ly rượu nhét vào trong tay Ôn Nhan, quay đầu lại, nhìn về phía đạo diễn, cố ý nói to: " Tới muộn là phải tự phạt ba ly rượu, đây là quy tắc, phải không đạo diễn? "

Nhìn qua có thể thấy tâm tình Vương đạo diễn rất tốt, mặt hơi híp lại, gật gật đầu liên tục: " Đúng. "

Đuôi lông mày Ôn Nhan hơi rướn lên, biết giờ cô có làm thế nào cũng không tránh được, ý nghĩ đó vừa xẹt qua cô cũng không lấy lại làm tiến nữa, trực tiếp cầm lấy ly rượu: " Đầu có, ba ly thì ba ly vậy. "

Nói xong liền ngửa cổ uống rượu, uống xong cô lau miệng, hơi nâng cằm lên cong cong môi, vẻ mặt rất hào hứng: " Hải lòng. "

" Được! Rất có chí khí! " Thấy cô biểu hiện như vậy Từ Tuệ Lâm và mấy người nữa liền vỗ tay, ngay sau đó không biết thế nào Trương Phi Phàm lại đưa một ly rượu nữa tới trước mặt cô: " Nào, tiếp tục tiếp tục. "

Ánh đèn chiếu lên làn da cô, làm cho trông càng dịu dàng hơn, cần cổ trắng nõn phả ra, một chút rượu chảy xuống cằm rồi chảy xuống cần cổ trắng nõn, nhìn vào thật sự là妒 đễ người khác phạm tội.

Tôi cả mắt anh cũng chẳng buồn chớp, quét mắt nhìn một lượt quanh đám người xung quanh cô, ánh mắt anh dần nheo lại.

Mắt như muốn dính lên người người ta rồi, không biết câu phi lễ chớ nhìn sao?

Uống xong ba ly rượu, Ôn Nhan sáng khoái mà lau miệng một cái, cô đặt ly xuống, mắt khẽ lướt qua bàn, hoàn toàn chẳng sợ gì cả: "Thế nào, mọi người còn muốn tiếp tục không?"

Mọi người liền cười vài tiếng: "Không dám không dám, đúng là nữ trung hào kiệt* "

Nữ trung hào kiệt: chỉ người con gái tài giỏi xuất sắc lại rất hào phóng

Ôn Nhan được buông tha cô liền tìm một chỗ khuất để ngồi xuống, lúc này cô mới thở ra một hơi thoải mái, trợ lý hỏi cô có việc gì không cô liền nhìn thẳng phía trước, cảm thấy hơi chột dạ.

Lúc đầu người đại diện còn muốn cô nâng cao tư lượng lên một chút, nhưng xem ra hiện tại không cần...chỉ có ba ly rượu mà cô vẫn không say đó thôi.

Ba cốc bia...với lại ba ly rượu chắc cũng không khác nhau là mấy, nhỉ.

Nhưng mà sự thật chứng minh, cô sai rồi.

Chẳng bao lâu sau cô cảm thấy đầu mình choáng váng, hơn nữa còn có xu hướng càng lúc càng nghiêm trọng. Hình ảnh bàn để nước uống trước mặt cô càng lúc càng mờ hồ, rồi còn biến thành hai cái bóng chồng lên nhau, cô chớp chớp đôi mắt đảo hoa như được phủ sương, sờ sờ mặt thấy mặt mình đang nóng bừng, mê man, cô phản ứng không kịp.

Cô đây là đang say?

Ngồi ở trên ghế cô cảm thấy có chút không thoải mái, thanh âm người bên cạnh cô nói chuyện rất lớn, nói tới nỗi đôi mắt cô hoa lên, cô cảm tưởng như mình và mọi người đang ở hai thế giới khác nhau.

Ôn Nhan véo véo bàn tay mình, không được, cô say mất rồi.

Cô gian nan đứng thẳng dậy, lắc lắc đầu mấy cái, muốn cho đầu óc mình tỉnh táo một chút.

Cô muốn đi...dùng nước lạnh hắt lên mặt, để cho mình tỉnh táo lại.

Ôn Nhan giờ mình đang thế này mà một mình đi ra ngoài thì không tốt lắm, nhưng mà cô đi một vòng cũng không tìm thấy trợ lý mình đâu, cô lúc này mới mơ mơ màng màng nghĩ đến, hình như là cô ấy đi lấy nước ấm cho cô rồi.

Ôn Nhan có hơi lảo đảo, cô lấy di động của mình ra, hít vào một hơi nhìn bộ dáng vô cùng thông thả gõ vài chữ, báo cho Thường Tâm Tâm biết là cô đi đâu, ngay sau đó gương mặt rất nghiêm túc từ chối cùng người bên cạnh nói chuyện, cứ thế thẳng lưng mà đi ra ngoài.

Từ Tuệ Lâm....

Cô phi cười thành tiếng, làm rơi luôn cả điện thoại di động đang để bên cạnh mình.

Được rồi, đây chắc không phải di động của cô đâu.

Bắt quá nói đi cũng phải nói lại, về mặt nghiêm túc trêu chọc người khác của cô ấy, đúng là rất đáng yêu.

Một tiếng động phát ra, anh vẫn luôn luôn chú ý động tĩnh bên này. Anh đặt luôn ly nước trái cây mình đang cầm lên bàn, không thèm để ý người bên cạnh mình đang nói cái gì, đột nhiên đứng dậy sải bước đi ra ngoài.

Cô cảm thấy trời đất quay cuồng, hành lang trước mặt hiện lên có hơi mơ hồ, từ hành lang đi tới nhà vệ sinh khá gần, cô một tay chống lên tường, lảo đảo lảo đảo đi tới nhà vệ sinh.

Chỉ là tới cửa nhà vệ sinh rồi, cô lại thấy hơi mê man...Ủm...Cô định tới đây làm gì ý nhỉ?

Về mặt Ôn Nhan đột nhiên rất nghiêm túc, cô đứng thẳng người dậy, một tay chống tường. Nếu chỉ nhìn sắc mặt của cô chắc chả ai nghĩ cô là người say rượu đâu.

Nhưng mà khi cửa nhà vệ sinh vừa mở ra, cái người đang giữ về mặt bình thản kia lập tức ngã nhào xuống đất.

Trong chớp mắt, một cánh tay hữu lực chuẩn xác tóm gọn lấy hông cô.

.....

Một mùi hương đặc biệt ập tới.

Ôn Nhan bị túm lại liền kêu lên một tiếng, cô mấp máy môi hai tiếng, hít hít cái mũi nhỏ. Anh túm được cô rồi liền đỡ cô đứng dậy.

"Ngô..."

"Anh là...A, ai da.."

Ôn Nhan duỗi tay, muốn túm lấy cổ áo người bên cạnh nhưng túm mãi cô vẫn không túm được, cô có phần mệt mỏi nhìn bàn tay mình, trong mắt ánh lên vẻ ủy khuất.

Không, không túm được.

Anh thở dài, tiến về phía trước mấy bước, để cho cô nắm được cổ áo của anh.

Ôn Nhan lúc này mới cảm thấy hài lòng, cô túm lấy cổ áo người đang đứng trước mặt mình, cô nheo mắt lại, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt người đang đứng cạnh.

Mùi rượu vương vấn quanh cánh mũi, anh không khỏi tự nắm chặt tay mình, yết hầu gọi cảm trượt lên trượt xuống, cả người cứng đờ.

Phải nhìn xuống!!

Cô trừng lớn đôi mắt đào hoa, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, hơi nhăn mày, có hơi khó khăn khi xác nhận người trước mặt mình là ai.

Không biết.

Ủy khuất muốn khóc, nghĩ không được...

Anh càng lúc càng căng thẳng, nhìn không được phải né người sang một bên.

Con sâu rượu nào đó không hài lòng kéo kéo cổ áo anh: "Không được, chạy..."

Nhìn thấy khuôn mặt cô càng lúc càng gần lại, một tầng hơi nước phủ lên đôi mắt đào hoa, tiếng nói của anh khàn khàn như che đậy gì đó, bất đắc dĩ thở dài: "Nhan Nhan."

Anh giờ...phải làm như thế nào đây.

"Là anh."

Đúng lúc này, đột nhiên Ôn Nhan trừng lớn mắt, giờ cô chính là mụ rượu, tát một cái vào gáy mặt anh.

"Tra nam!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kẻ lừa đảo

Edit: Cải Trắng

Tra nam?

Khuôn mặt Cố Cảnh Ngự cứng đờ lại, tay không tự chủ được càng lúc càng nắm chặt lại, nhìn người đang nằm trong lòng mình.

Ở trong lòng cô, hình tượng của anh là thế này sao?

"Cận bã, cận bã, hức..." Ôn Nhan giờ đây làm sao có thời gian đi hiểu tâm tình anh, giờ cô đang nằm trong ngực anh mấp máy môi, giãy dụa, cả người sau khi uống rượu vào thì vô lực. Mặt cô đỏ hết cả lên, vỗ vỗ người trước mặt: "Bỏ ra, buông tôi ra."

Cố Cảnh Ngự thấy cô kháng cự, anh không biết làm gì ngoài đứng đờ ra đó, không biết vì sao bỗng nhiên anh cảm thấy đau đầu.

Thật không nghĩ tới.

Ôn Nhan choáng váng tới nỗi cảm tưởng mắt cô đã nổ đom đóm luôn rồi, ủy khuất mà kêu lên mấy tiếng. Không biết sức lực cô từ đâu mà có, thừa dịp anh đang cứng đờ người liền đẩy cánh tay anh ra, nhanh chóng thoát ra ngoài.

" A. "

Đáng tiếc...

Một con sâu rượu đã uống say thì làm gì còn sức lực nữa.

Cánh tay hữu lực bên hông vừa mới rời đi thì cả người Ôn Nhan mềm nhũn ra, đặc ý còn chưa được bao lâu thì cả người cô đã muốn ngã ra sàn nhà rồi.

" Nhan Nhan! " Cố Cảnh Ngự đẹp luôn suy nghĩ của mình ra một chỗ, một lần nữa túm lấy eo Ôn Nhan, để cho cô đứng thẳng người dậy, cả người dựa vào người anh.

Ôn Nhan một lần nữa bị ấn lại vào trong lồng ngực vững chắc, đầu đụng vào người anh một cái, ánh mắt cô mê mẩn, choáng váng một hồi cô lại giãy dụa tiếp.

Lần này, Cố Cảnh Ngự chính là không dám buông cô ra nữa.

Ôn Nhan có làm thế nào cũng không thoát ra được, nhìn người xấu trước mặt bỗng dưng biến thành hai cái bóng liên hoàn hốt. Hoảng hốt tới nỗi cả người choáng váng, cô tức giận tới méo miệng, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng dưng lại mở miệng mắng anh: " Hồn, hồn đản. "

Hồn đản: Đồ vô lại, khôn nạn,...

" Mau, buông ra... "

...

" Vô sỉ. "

Ôn Nhan chậm rì rì mắng anh: " Đồ lừa đảo. "

Đúng là giờ rượu đã ảnh hưởng tới suy nghĩ của cô rồi, phải suy nghĩ mất một lúc cô mới tìm được từ để mắng: " Anh có bệnh! "

Hành lang tối mờ mờ thỉnh thoảng lại vang lên một câu mắng, anh là người luôn luôn rất khó chiều, anh cúi xuống nhìn cô, nhìn con sâu rượu nhỏ đang nghiêm túc mắng chửi người, khóe miệng anh khẽ giương lên, đưa tay xoa xoa mái tóc dài của cô.

" Em ấy... "

Anh... đúng là có bệnh.

Không biết Cố Cảnh Ngự đang nghĩ cái gì, trong hành lang có ánh đèn mờ mờ, mày kiếm khe động. Cánh tay anh ôm chặt bảo vệ người đang nằm trong ngực mình, khuôn mặt không tự chủ được càng lúc càng hiện lên vẻ dịu dàng, yết hầu anh hơi chuyển động, chậm rãi nheo mắt lại.

Nếu là trước kia, chắc chính anh cũng không ngờ Cố tam thiếu gia lại có ngày hôm nay. Không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày có người chỉ vào mũi mắng anh, thế mà anh còn thấy trong lòng mình rất mềm mại.

Cô đánh anh cũng được, mắng anh càng không sao, thậm chí cô ghét bỏ anh từng mất giận dữ, tất cả đều khiến anh không kiềm chế được.

Anh thích từng chút từng chút những vẻ mặt sinh động của cô.

Chỉ là, Cố Cảnh Ngự không thể không thừa nhận, trong chuyện tình cảm anh chỉ là một tay mơ.

Anh cong môi cười khẽ, ngay từ đầu đã phải chịu khổ thế này rồi, thôi thì anh sửa là được.

Thường Tâm Tâm là một người rất tinh tế. Lúc đầu Ôn Nhan bảo không có việc gì thì cô cũng yên tâm, nhưng ngồi bên cạnh một lúc lại thấy có nhiều người đi về phía này, giờ thì cô cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn qua một chút thì sẽ thấy Ôn Nhan chẳng có việc gì cả, rất bình tĩnh, nhưng nếu nhìn vào đôi mắt Ôn Nhan thì mới thấy được, người này rõ ràng là say tới không biết trời trăng mây đất rồi.

Thường Tâm Tâm yên lặng chớp chớp mắt, giờ cô chẳng biết nói gì, chỉ có thể áp xuống ngọn núi lửa đang phun trào trong người. Lúc này, cô liền đứng dậy đi tìm canh giải rượu cho Ôn Nhan uống, chắc là đồ uống này trong hội sở phải có nhỉ.

Thật vất vả mới lấy được một bát canh giải rượu, khi quay trở về phòng tiệc cô lại không thấy người đang ngồi ngoan ngoãn đằng kia đâu.

Thường Tâm Tâm đang nghĩ thôi xong luôn rồi thì thấy Từ Tuệ Lâm ngồi bên cạnh đang chú ý tới mình. Từ Tuệ Lâm nói với cô là hình như Ôn Nhan vừa nãy có nhắn cho cô một tin nhắn, mau xem đi. Cô lúc này mới ngộ ra, bình tĩnh lôi điện thoại ra xem tin nhắn, thấy được tin nhắn Ôn Nhan báo cho cô.

Không thể không nói, tin nhắn này gửi tới đúng là khiến cô yên tâm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cất điện thoại đi cô liền chạy về phía nhà vệ sinh.

Nhưng mà khi cô chạy tới chỗ nhà vệ sinh thì bao nhiêu lời định nói đều không thốt ra được, tí nữa thì sặc cổ họng, đôi mắt cô mở lớn.

Mẹ, mẹ nó!

Ánh đèn mờ mờ, lại cách một khoảng không xa, Thường Tâm Tâm có thể thấy rõ hai người đang đứng gần nhau là ai.

Đặc biệt hơn nữa, Cổ ảnh đế còn chú ý tới bên này, quay đầu lại nhìn.

Thường Tâm Tâm hít một ngụm khí lạnh, cái gương mặt điên đảo chứng sinh kia..

.. Trên mặt hoàn hảo có dấu vết ba cái móng tay.

Trên thực tế thì sau khi uống rượu xong cả người Ôn Nhan đã chẳng còn sức lực, mềm mại như bông, dù có đánh cũng chẳng đau, thế nhưng không ngờ được cô lại có vũ khí rất lợi hại.

Móng tay Ôn Nhan không dài, ngón tay lại trắng nõn xinh đẹp. Ở trong phim, Cổ Cảnh Ngự cũng có cảnh được cầm lấy bàn tay trắng nõn đó mà tỉ mỉ cắt móng cho cô, nhưng mà, chính cái móng tay xinh đẹp này, ở một thời điểm nào đó, không ngờ nó lại trở thành vũ khí của cô.

Thường Tâm Tâm không biết giờ mình có nên biến mất luôn hay không. Nhưng mà nhìn thấy Ôn Nhan đang dựa vào ngực anh, cô điều chỉnh lại tâm tình một chút, coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy, cẩn thận đi qua đó.

" Cô tiền bối... " Da đầu cô như muốn căng hết ra: " Cảm ơn anh đã chăm sóc Ôn tử, giờ anh cứ giao Ôn tử cho tôi đi. "

Cánh tay Cổ Cảnh Ngự siết chặt, nụ cười cũng dần dần thu lại, nhưng cuối cùng vẫn buông Ôn Nhan ra: " Ủ. "

Chỉ là, uống say rồi thì người say làm sao làm chủ được trọng tâm của mình, Thường Tâm Tâm lại chịu không được sức nặng của Ôn Nhan, cả người lao đảo, thiếu chút nữa thì hai người ngã nhào xuống đất.

Cổ Cảnh Ngự sao có thể nhìn Ôn Nhan ngã xuống đất. Anh cau mi lại, nghĩ một chút liền cởi áo gió của mình ra, choàng lên người cô, sau đó một tay vòng xuống dưới chân cô, hơi dùng sức, nhẹ nhàng bế người lên. Dù bế cô lên nhưng trông anh vô cùng thoải mái.

Anh ôm chặt người đang trong vòng tay mình, trên mặt cũng không biểu hiện cái gì khác thường, tiếng nói trầm thấp: " Mau che kín mặt Ôn Nhan lại hộ tôi. "

Như vậy...Nếu như bị người khác nhìn thấy thì cũng là scandal của anh, sẽ không để liên lụy tới Ôn Nhan.

Tư thế ôm cô theo kiểu công chúa này, không hiểu sao lại càng tôn lên dáng người thon dài của anh. Đây đúng là cảnh tượng làm cho phái nữ mê mẩn, khi Thường Tâm Tâm nhìn cũng sững sờ mất một lúc.

Nhưng mà trên mặt vẫn còn dấu vết ba cái móng tay cào vào.

Mãi cho tới khi người trước mặt Thường Tâm Tâm hình như không kiên nhẫn cau mi lại, cô mới phản ứng lại, vội vàng à lên hai tiếng làm như đã hiểu ý của anh, nhanh chóng bọc kín người Ôn Nhan lại.

Anh điều chỉnh cho Ôn Nhan tư thế thoải mái nhất, rồi mới thấp giọng nói, thanh âm anh trầm thấp mà bình tĩnh: " Cô ấy ngủ rồi, chốc nữa cô cứ đưa cô ấy về đi, tôi sẽ nói với đạo diễn một tiếng. "

Náo loạn lâu như vậy, chắc cô cũng mệt rồi!

Thường Tâm Tâm chậm chậm đi theo, cô do dự một chút, rồi mới nói: " Thế không biết có tới hay không ạ? "

Đây là buổi tiệc đóng máy, Ôn Nhan vừa mới xuất hiện không lâu liền biến mất, chỉ sợ...

" Há? " Ánh mắt Cổ Cảnh Ngự trước sau vẫn bình tĩnh, anh không quan tâm lắm ừ một tiếng, thanh âm ngang ngược mà bình tĩnh: "... Không có việc gì đâu. "

Cho dù có việc anh cũng biến nó thành không có việc gì.

Cổ Cảnh Ngự sau khi đưa Ôn Nhan đi mới trở về phòng tiệc.

Trở về chỗ ngồi trong phòng tiệc, Cổ Cảnh Ngự chào hỏi dạo diện một chút. Nơi đây náo nhiệt như vậy, làm gì có ai chú ý tới người biến mất và xuất hiện. Anh lười biếng cụng ly với đạo diễn một cái rồi đứng lên.

Dương Phàm thấy anh đứng lên định đi, cũng không có ý muốn ngăn lại. Chỉ là khi cánh cửa khép lại ngăn cách với sự náo nhiệt bên trong, Dương Phàm liền để ý thấy vết đỏ trên mặt anh, hẳn lại vui sướng khi thấy người khác gặp họa, hẳn giữ chặt anh lại: " Cậu cứ thế mà định bỏ đi à? "

Anh ghét bỏ nhìn tay áo mình, anh liền giơ tay tránh bàn tay của hắn, ghét bỏ nhìn hắn một cái, không quan tâm ừ một tiếng: " Không vậy thì sao? "

Tôi chết vì thói ở sạch!

Dương Phàm nhìn động tác của anh mà đen hết cả mặt, ngay sau đó liền chỉ vào mặt anh, cười ha ha hai tiếng: " Chân cậu vừa đi ra ngoài một giây, giây sau chắc chắn trên mạng sẽ truyền tin Cổ ảnh để sợ vợ. "

Tựa hồ như nghĩ tới cái gì, Cổ Cảnh Ngự lập tức dừng chân, mày anh khẽ nhăn lại, bình tĩnh liếc hắn một cái, môi mỏng mấp máy, ngữ khí trầm thấp: " Khẩu trang. "

Anh cũng không phải người gia trưởng, bị Ôn Nhan đánh thì cảm thấy mất mặt. Có thể nói anh hoàn toàn không để bụng gì chuyện này, thậm chí trong lòng còn nảy lên dục vọng chiếm hữu, trong tiềm thức của anh anh muốn để cho dấu vết này lộ ra ngoài, muốn công khai quan hệ của hai người.

Đây là bản năng của giống đực đấy.

Nhưng mà...chỉ sợ Nhan Nhan sẽ không thích.

Nếu không có người đại diện nhắc nhở thì anh sẽ cứ thế mà đi ra ngoài, không biết tới lúc đó thì gây ra hậu quả gì nữa.

Nghĩ tới những lời Ôn Nhan nói, anh đứng day day trán, môi mỏng mím chặt, ánh mắt thâm thúy sâu không thấy đáy.

... Không sao cả, anh sửa.

Tất cả những cái đó, anh đều có thể sửa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Làm lành (1)

Edit: Cải Trắng

Vợ của tôi sinh con chuột: Còn bao lâu nữa mới đến a! Đợi tới muốn cào tim cào phổi.

Tâm tâm niệm niệm: Vừa mới đi xem đồng hồ rồi, còn 6 phút nữa thôi.

Yên Hòa số 1: Thật sốt ruột đó, xem qua thì hình như Nhan Nhan là nữ phụ, không biết ngay tập 1 có xuất hiện không.

Yên Hòa số 2: Đã lâu không có tin tức của Nhan Nhan rồi, sụp đổ mất thôi. Tôi muốn hỏi xem có fan nhà nào thăm như chúng ta không, không yêu cầu thần tượng mình thường xuyên đăng ảnh lên weibo nhưng ít ra cũng phải cập nhật trạng thái chứ QwQ

Yên Hòa nhỏ bé: Lâu trên nói như vậy, đột nhiên làm mị nghĩ tới cái này...Lần trước bị weibo bệ hạ làm cho sợ hãi, mẹ nó, Nhan Nhan không phải chị quen luôn mình có weibo đấy chứ, không cần như vậy mà!

...

Trên weibo lúc này vô cùng náo nhiệt, < Như Thẩm truyện > sẽ được chiếu vào kỳ nghỉ đông, vốn sẽ chiếu tập đầu vào ngày 18 tháng 12 nhưng do một số nguyên nhân mà lùi tới tận ngày 22 mới chiếu, phim được phát sóng vào lúc 8 giờ tối.

Khi bộ phim tiên hiệp kia chiếu thì Ôn Nhan đã hút được một số lượng lớn fan, rồi còn hút fan qua mấy sự kiện lần trước. Trên weibo lượng fan miễn cưỡng cũng vượt qua con số 10 triệu fan, đã có chỗ đứng nhất định trong hàng ngũ minh tinh, hai lần trước còn tiện thể lọc được fan nữa, tuy số lượng fan trung thành không nhiều lắm nhưng cũng không thấp.

Mấy ngày trước bọn họ liền chọn được tên cho nhóm fan của mình – Yên Hòa*

Yên hòa / 烟火/: có nghĩa là pháo hoa

Hơn nữa, lần chiếu < Như Thắm truyện > này có thể coi là hoạt động đầu tiên của bọn họ sau khi trở thành fan Ôn Nhan. Đa số các fan đều rất cao hứng, còn nửa tiếng nữa mới tới 8 giờ tối nhưng trên weibo đã vô cùng sôi động.

Thảo luận về cốt truyện, thảo luận về Ôn Nhan, thời gian náo nhiệt trôi qua rất nhanh.

Yên Hòa hòa hòa hòa hòa hòa: Thông báo, chỉ còn 1 phút nữa thôi, đã chuẩn bị đầy đủ bắp rang bơ và sữa bò.

Ôn Cổ là cp vạn năm: Đã chuẩn bị di động thật tốt để chụp màn hình, nhan sắc của Nhan Nhan hãy mau tới đây nào.

Ôn Cổ là cp mới: Khẩn trương lắm rồi, vô cùng chờ mong.

...

Bình luận trên mạng đang đếm ngược, những người lúc này đang ngồi chờ sẵn trước màn hình TV có thể thấy được, phát xong một đoạn quảng cáo thì màn hình tối đen lại. Trong lòng mọi người đều căng thẳng, vậy là tập đầu tiên của phim được chiếu rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, như có một ngọn lửa chạy qua màn hình, thiêu đốt toàn bộ màn hình, làm lóa mắt cả người xem, ngay sau đó, ngọn lửa đó càng lúc càng lớn, mấy chữ được viết màu vàng kim lập tức từ trong ngọn lửa đó hiện ra.

< Như Thắm truyện >

Giống như phượng hoàng vàng kim được tắm mình trong ngọn lửa, nhìn mấy chữ đó thôi cũng đủ để hiểu bộ phim này được chế tác hoàn mỹ thế nào.

Bây giờ tất cả đều tiến vào thời đại của thức ăn nhanh*, phim truyền hình chất lượng tốt hay chất lượng tệ đều lẫn lộn vào nhau, thậm chí còn có những phim cung đấu sử dụng từ ngữ hiện đại, đồ dùng thì thoáng vẫn thấy đồ hiện đại, làm cho người khác mất hứng.

Thời đại của thức ăn nhanh: Ở đây hiểu là mọi thứ làm được đều mong đạt được hiệu quả cao nhất, không quan tâm xem chất lượng đồ mình làm ra tốt hay xấu.

Điều này làm cho những người xem phim truyền hình cảm thấy cay mắt, may mà bộ phim < Như Thắm truyện > được đoàn phim làm vô cùng tỉ mỉ.

Hình ảnh hoàn mỹ, lời thoại thích hợp, cốt truyện chặt chẽ, nội dung phim có trầm có bổng, không có pha thêm nước vào để làm loãng, không khiến cho người xem xem được tập này tập sau không muốn xem nữa.

Người xem ai ai cũng có mắt nhìn, tự nhiên sẽ thấy rõ. Chờ chiếu xong ba tập, liền cùng nhau bình luận sôi nổi, đây là điềm tốt cho bộ phim truyền hình, tất cả đều thuận lợi.

Lời khen ngợi ào ạt như nước, hiển nhiên, bộ phim này có thể là bộ tiếp theo bùng nổ sau bộ phim [Tiên hiệp đạo]

Fan Ôn Nhan ai nấy đều kích động.

Một cô gái yêu Hỏa Hỏa: Cứu mạng! Bộ nhớ của máy không đủ rồi! Nhan Nhan quý phi sao có thể đẹp như vậy chứ! Đột nhiên cảm thấy hoàng đế thật là có mắt nhìn, nếu tôi mà là hoàng đế tôi cũng sẽ sùng nể nàng như vậy.

Khoảng thời gian không có ván trượt: Thật sự đẹp, đẹp tới lóa mắt, tôi cảm thấy từng đường thêu chỉ phượng hoàng trên người nàng đều tỏa sáng.

...

Đầu hàng ma quỷ: Là một người qua đường, tôi không thể không thừa nhận nhan sắc của Ôn Nhan, đúng là 360 độ đẹp không góc chết! Đặc biệt là lúc cô ấy nghiêng người đi lên đài phượng hoàng, mắt phượng hơi nhìn qua một chút, tôi là con gái mà lúc đó xem cả người mềm nhũn luôn!

Yên Hòa số 2: Mọi người không ai chú ý tới diễn xuất của Ôn Nhan sao? Mau tới đây thảo luận một chút về diễn xuất của Ôn Nhan đi, mị cảm thấy chị ấy tiến bộ không ít.

Ôn Nhan lén lút xem qua những bình luận đó, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng được buông lỏng.

Ngồi ở trên sofa, thu được rất nhiều tin vui từ điện thoại.

Nói thật, không thể nói là cô không dễ bụng được, thấy được bình luận về tác phẩm của mình thì ai cũng sẽ kích động thôi. Bản thân đóng một vai quan trọng như vậy, lần đầu tiên là [Tiên hiệp] hot lên có thể nói là vừa khéo, lần thứ hai tiếp tục là < Như Thắm truyện > cũng hot, điều này có thể chứng minh rằng, cô hot lên không chỉ dựa vào vận khí mà hot.

Ít nhất không chỉ nhờ vào vận khí mà hot.

Điều này mang tới cho cô tự tin rằng mình có thực lực diễn xuất.

Ôn Nhan nắm lấy di động, trong ánh mắt cô hiện lên ý cười, rũ mắt xuống lại nở nụ cười.

Cô từng chút từng chút trả lời lại tin nhắn, khi nhắn tin với Từ Tuệ Lâm còn thuận miệng nói em bé nhà cô ấy đúng là nghịch ngợm, đúng lúc này thì máy cô lại nhận được một thông báo mới.

Ôn Nhan nhìn thoáng qua tên người gửi, cô hoảng hốt tí nữa thì vứt luôn cả điện thoại.

Là Cố Cảnh Ngự.

Ban đầu thì cô để là Cố tiền bối, sau lại đổi thành Cố sư huynh, rồi sau vụ lần trước cô dứt khoát để là Cố Cảnh Ngự.

Mí mắt cô giật giật, trong lòng nghĩ thâm không ổn, sau đó trực tiếp tắt máy, làm bộ như không nhận được.

Nhưng mà do dự một chút, lúc sau cô vẫn không nhịn được nhấn mở ra.

Rất đơn giản, chỉ là tin nhắn chúc mừng.

Nhưng mà nên trả lời thế nào đây, nháy mắt cô đã thần thờ 5 phút đồng hồ rồi, thấy thế cô đành gõ bừa mấy chữ để gửi qua.

Tin nhắn đang gửi đi... Ôn Nhan: Cảm ơn.

Mất thấy tin nhắn đã được gửi đi Ôn Nhan mới thờ phào nhẹ nhõm, tự dung cô cảm thấy hơi đau đầu, day day trán một chút.

Nếu có thể, cô hy vọng tới đó mình không uống ba ly rượu đấy. Còn nếu thật sự không được thì ít nhất nên để cô sau khi ngủ dậy quên hết những hành động mình đã làm đi chứ.

Không cần phải nhớ mình đã làm ra hành động ngu ngốc gì, không cần phải nhớ sau khi uống rượu mình phát điên cái gì.

Ôn Nhan cảm thấy sụp đổ, đợi tới khi cô tỉnh dậy cô liền thấy cả người không ổn chút nào.

Cô thế mà còn nhớ rõ, lúc đó cô vung tay để lại ba vệt cào trên mặt người ta, lại còn mắng chửi người ta không ngừng nghỉ cả nửa tiếng đồng hồ chứ không ít.

Ừm, cô mắng Cố Cảnh Ngự là tra nam.

Đợi tới khi bình tĩnh lại thì tâm tình cô phức tạp tới nỗi cô cũng không hiểu rõ nữa.

Có mắng thì cô cũng hả giận đó, nhưng rồi sau đó thì ai xấu hổ hơn, ai mất mặt hơn, còn nữa...nếu mà anh ra tay, thì cô làm sao bình tĩnh ngồi tự hỏi như thế này nữa.

Cô rõ ràng biết hội sở có camera quan sát, nếu như thật sự anh muốn hại cô, thì chỉ cần một đoạn video cô mắng Cố Cảnh Ngự, đủ để khiến cho cô thân bại danh liệt.

Nhưng mà, chuyện đó lại không hề xảy ra.

Trên mạng sóng yên biển lặng. Thậm chí chỉ có một số fan tình mắt nhìn được, còn quan tâm hỏi xem có phải trên mặt anh có vết đánh không, anh liền để tin đó xuống, không tạo nên bất cứ sóng gió nào.

...

Trước đó cô không để tâm, nhưng quả thật sau khi mắng anh một trận xong cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô không phải là loại người rộng lượng dễ tha thứ, trước đó nói không quan tâm nhưng trong lòng cô luôn nhịn sự tức giận đó xuống.

Mắng một trận như vậy mới thấy sảng khoái.

... Cũng có thể bình tĩnh mà suy xét về vấn đề.

Đầu tiên, Cố Cảnh Ngự muốn chinh cô, thực tế cũng đơn giản thôi, không cần phải đích thân anh ra mặt.

Cố Cảnh Ngự tính cách tùy hứng lại bốc đồng, làm việc gì cũng không để tâm hậu quả, đã thế còn hay tự luyện, gần phụ nữ một cái là cảm thấy ai cũng có thể gây hại cho mình. Dựa theo tính cách của anh thì sợ là chẳng còn ai xứng đáng để đứng cạnh anh luôn.

Còn có sự kiện trên weibo... Lúc trước cô không suy nghĩ nhiều tới nó, nhưng nếu thật sự đó là do Cố Cảnh Ngự sắp xếp thì người phải hứng chịu hậu quả là anh.

Hành động trên weibo lúc đó của anh như là đã thừa nhận với mọi người rằng anh đang để ý cô. Cô sẽ phải nhận một ít chỉ trích nhưng đa số đều bảo vệ cô, ở giới giải trí, có thể nói, Cố Cảnh Ngự là con át chủ bài lớn nhất.

Cùng lúc đó, giờ điều anh muốn thừa nhận càng nhiều hơn.

Trong giới giải trí rất ít khi các minh tinh hứa hẹn cái gì đó, chỉ sợ ngày ngày hôm sau đã lật mặt. Hiện tại anh biểu hiện rõ ràng như vậy, có thể tưởng tượng, nếu một ngày nào đó hai người trở mặt với nhau, thậm chí chỉ là chuyện yêu đương của anh, thì chắc chắn sẽ nhận được những bình luận như này "Lúc trước còn bảo vệ cô ấy mà giờ lại trở mặt " " Đàn ông mà.. "

Cho nên...khả năng anh diễn kịch trên weibo là cực kỳ nhỏ, xem ra là thật.

Nhưng suy nghĩ của con gái một số ít bị tình cảm chi phối.

Khi cô tức giận...Cứ như lúc đó bị che mờ mắt, không muốn nhìn thấy những cái này, còn vô ý xem nhẹ chúng nữa.

Sau khi tâm trạng bình ổn trở lại, tất cả vấn đề cô đều hiểu rõ.

Tuy rằng vẫn hơi nghi ngờ chút xíu, nhưng lý trí cô cũng đã rất rõ ràng, có lẽ, là cô hiểu lắm rồi.

Cũng chính vì thế, nên giờ cô rất quần bách.

Bằng không thì ai thêm để ý tới anh.

Màn hình TV đang chiếu quảng cáo đồ ăn, nhưng người đàn ông ngồi trên sofa lúc này dường như không chú ý tới nó. Mắt anh nhìn xuống tin nhắn hiển thị trên điện thoại, ánh mắt thâm thúy, khoe miệng hơi giương lên, chỉ có hai chữ thôi mà anh nhìn đi nhìn lại không biết mấy lần.

Không, tính cả dấu chấm câu thì là ba chữ đi.

Kỳ nghỉ đông lần này của Ôn Nhan, quả thật rất tốt!

< Như Thắm truyện > hot trái từ nam ra bắc, cơ hồ là đứa nhỏ ba tuổi hay người già 80 tuổi đều xem, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều nghe thấy mọi người thảo luận về < Như Thắm truyện >, từ đầu xóm tới cuối xóm cứ thế liên tục.

Ôn Nhan lần này thật sự rất hot, đi từ đầu đường tới cuối ngõ không ai là không biết về cô, weibo cũng đột phá tăng lên 20 triệu fan, chân chính trở thành một tiểu hoa đán đang bạo hồng.

Mấy ngày nay, công việc khiến người đại diện thích nhất chính là nhìn số lượng fan Ôn Nhan tăng lên vùn vụt.

Hot lên đồng nghĩa với việc lượng công việc mỗi ngày một nhiều, nhưng kỳ thực cô cũng không phải quá bận. Người đại diện đã sắp xếp hết cho cô, biết cô lúc này từng bước đều phải ổn định, từng bước đắp nên hình tượng cho cô, cho nên đa phần những quảng cáo mời cô đều bị người đại diện từ chối.

MC: Nào, các bạn ở đây có biết bộ phim truyền hình đang hot dạo gần đây là phim gì không?

Người xem vô cùng hợp tác, hét lên đầy kích động: < Như Thắm truyện >

" Chính xác! " MC cười haha hai tiếng: " Hôm nay chúng tôi đã mời đoàn làm phim < Như Thắm > tới đây, nào, xin nhiệt liệt chào đón các diễn viên của bộ phim < Như Thắm truyện > "

Ôn Nhan xuất hiện ngay sau khi nữ chính đi lên, nghe thấy có người gọi " Nhan Nhan quý phi ", đôi mắt đào hoa không tự chủ được mà cong lên.

Quay xong chương trình này đã là 11 giờ tối, Ôn Nhan sau khi chào tạm biệt MC và mọi người xong liền tiếp nhận quần áo từ trong tay trợ lý, từ từ đi ra khỏi phòng, tay day day ấn đường.

Người đại diện lúc này kinh ngạc tới ngây người, đề cao tinh thần: " Trước kia em có quen bọn họ à? "

Phải biết rằng mấy người MC đó đều là người dày dặn kinh nghiệm, không thích cho người dưới mình đồ ăn, rất ít người có thể khiến cho bọn họ đổi xử thân thiết.

" Có lẽ... " Ôn Nhan như đang suy nghĩ cái gì đó, trầm ngâm trong chốc lát rồi cong môi, nghiêm túc nói: " Có thể là nhìn thấy em đáng yêu. "

Người đại diện:...

Lão tử còn lâu mới tin lời cô nói!

Người đại diện tròn tròn mắt, nhưng cũng tinh ý nhận ra cô không muốn tiếp tục đề tài này, hần liền chuyển đề tài, nói: " Gần đây chưa có kịch bản nào hay, em không cần vội. "

Ôn Nhan ừ một tiếng, cô không vội, cô không muốn diễn kịch bản tệ.

" Nhưng mà.." Người đại diện lăm bắm một tiếng, rồi nói: "< Happy, cậu, tôi và hấn >, em xem qua chưa? "

Hấn nói: " Anh muốn tranh cho em tham gia một quý, em cảm thấy thế nào? "

Chương trình này có thể nói là chương trình nghệ thuật toàn dân, có độ phổ biến dân chúng cực lớn, vô cùng được hoan nghênh. Trong chương trình, ngoại trừ MC thì có rất nhiều người ở tuyến hai tuyến ba tham gia, muốn thông qua chương trình này kiếm được đại ngôn.

Ôn Nhan giờ đang tiến vào thời kỳ rất đặc biệt, nếu có thể tham gia, đối với không phải là không tốt.

Ôn Nhan không suy nghĩ lâu, trực tiếp gật đầu, rồi ngáp một cái: " Em tin tưởng anh. "

Người đại diện của cô có tác phong làm việc rất chuyên nghiệp, cô rất tin tưởng.

Người đại diện hải lòng gật đầu, đi theo phía sau cô, hấn sẽ không làm việc gây hại cho cô. Hấn thấy cô ngáp liền quay sang hỏi: " Mệt không? "

Ôn Nhan dùng chân một chút, gật đầu: " Có hơi mệt. "

Tiết mục cô vừa tham gia là một chương trình tạp kỹ lâu đời, các MC chương trình đều là người có kinh nghiệm, tiết tấu chương trình rất tốt. Toàn bộ quá trình quay đều tràn ngập tiếng cười, hơn nữa...Bọn họ đối với cô đều chiếu cố ngoại ý muốn, thời gian giữa các trò chơi cũng không khiến cô mệt.

Chính là, ừm, hôm qua cô lướt weibo tương đối muộn.

Ôn Nhan trầm ngâm một chút, về mặt lương lự, thôi thì đem chuyện tối qua cô nằm lấy acc clone ra cãi nhau với antifa nướ vào bụng vậy OwO

Rất nhanh, đã tới năm mới rồi.

Ôn Nhan không về nhà, người đại diện có tới mời cô tới ăn tết cùng nhà hấn nhưng cô nhất quyết không đi, hấn chỉ có thể ủ rũ rời đi.

Về đến nhà, chờ hấn chắc chắn là một trận giáo huấn từ vợ.

Chờ tới khi hấn đi xuống hấn Ôn Nhan mới đóng cửa lại, nụ cười cô biến mất không còn dấu vết.

Về nhà? Từ khi mẹ cô qua đời, cô đã không còn nhà để về nữa rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Ôn Nhan nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi, cô nhắm mắt lại, dứt khoát ngắt cuộc gọi.

Hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc của mình. Cô đi vào phòng bếp, tiếp tục thái rau, một đường dao cơ bản đi xuống, bỏ củ cà rốt ra làm đôi.

Vì bọn họ mà đau lòng, không đáng!

Cô đem miếng cô cắt hồng vứt vào thùng rác, cô lại tập trung vào cắt miếng thứ hai, lần này thì nó ra một bông hoa.

Trong nháy mắt, Ôn Nhan không khỏi cảm thấy cô đơn.

Bên ngoài sắc trời dần dần tối, trong tiểu khu mọi người cũng trở về, quây quây cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, TV mở lên, khung cảnh náo nhiệt.

Đúng lúc này, chuông cửa và chuông điện thoại đồng thời vang lên, kéo Ôn Nhan đang đắm chìm trong cảm xúc trở lại.

Ôn Nhan nhìn màn hình điện thoại, cau mi một cái, lần này thì trực tiếp tắt máy, sau đó cầm theo con dao đi ra mở cửa.

Thế mà còn chưa tha.

Vì thế, cô chỉ vừa mới mở cửa...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đế Rất Thích Phất Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Làm lành (2)

Edit: Cải Trắng

Cho nên, khi vừa mới mở cửa, người đứng bên ngoài đã thấy được một con dao sáng loáng, vừa chuẩn dừng ngay trước mặt anh.

Cố Cảnh Cảnh...

Gương mặt tươi cười của Cố Cảnh Ngự trở nên cứng đờ, không chút biểu cảm nào.

... Anh sợ là anh còn chưa tỉnh ngủ.

...

Thực ra mà nói, Ôn Nhan không biết người đứng ngoài cửa sẽ là Cố Cảnh Ngự.

Mất nhìn thấy con dao bóng loáng trong tay mình, Ôn Nhan thầm nghĩ thôi xong rồi. Nhưng trên mặt cô lại không biểu hiện cái gì khác thường, vuốt vuốt tóc, rụt rè mỉm cười: "Sao Cố tiền bối lại đi tới đây vậy?"

A A A!! Giờ không phải anh nên ở nhà đoàn tụ với gia đình sao? Không có việc gì làm thì ở trong nhà mà hiếu thuận với bố mẹ không được sao. Anh tới tìm cô làm cái gì chứ.

May mà tổ chất Cố Cảnh Ngự rất tốt, nhanh chóng khôi phục tinh thần. Anh như vô tình liếc qua vành tai đỏ rực của cô, ánh mắt lại làm như không có gì liếc xuống con dao trong tay cô, khiêu thăm mý của anh hình như hơi vắn vẹo.

Đột nhiên anh tự cảm khái trong lòng một câu, a, sao anh vẫn thấy cô rất đáng yêu chứ!

Vừa nói, cô liền rất tự nhiên mà đem con dao đặt ở trên tủ giày bên cạnh, cô làm như không có việc gì xảy ra cả. Đôi mắt đào hoa cong cong, cô còn hỏi anh có muốn đi vào hay không.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngự còn đứng ngốc ở cửa, nhưng nghe cô hỏi vậy liền phản ứng lại rất nhanh. Làm như kiểu mình đang suy nghĩ, lại cảm thấy hơi khó xử, nhưng hành động của anh thì lại rất nhanh, thuận lợi đi vào bên trong.

"Vậy được, tôi giúp em đóng cửa." Anh cong môi, mỗi động tác của anh đều rất lưu loát, chân dài đi vào, bỏ đồ xuống, rồi xoay người đóng cửa. Ba động tác đều hành động rất nhanh và lưu loát.

Ôn Nhan chớp chớp mắt, lại nhìn người đang đứng ở đây, đồ đã đặt lên trên tủ giày, cửa cũng đóng vào luôn rồi. Cái người đứng ở trước mặt cô lúc này, nhìn thế nào cũng thấy ngoan ngoãn, sau đó còn truyền tới giọng nói trầm ôn: "Em đang nấu cơm sao?"

Khóe miệng giật giật, cô dường như muốn nói gì đó nhưng kìm lại không nói, cô hít một hơi thật sâu, day day trán. Rốt cuộc cô cũng lấy từ trong tủ giày ra một đôi dép đi trong nhà mới, để cho anh đi vào.

Nói thật, hiện tại cô...đối với Cố Cảnh Ngự có điểm hơi áy náy.

Cô biết cái loại cảm giác bị hiểu lầm này, thật sự là không dễ chịu chút nào. Cái cảm giác rõ ràng không phải là mình làm nhưng người khác lại không tin, bản thân lại phải chịu ủy khuất.

Chuyện mình không muốn thì đừng bắt người khác làm, chính cô hiểu lầm người khác, thái độ như vậy cũng không tốt. Để cho anh thừa nhận xong không lâu sau đó lại đánh anh một cái, cứ tính là Cố Cảnh Ngự chơi xỏ cô một lần đi, còn những lần sau đó, điều này đúng là cô nên xin lỗi anh một tiếng.

Đương nhiên, còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Nhưng mà lại thấy Cố Cảnh Ngự náo loạn vượt quá giới hạn như vậy, cái cảm giác xấu hổ và muốn xin lỗi liền bốc hơi luôn.

Vẫn là không biết xấu hổ như thế đấy.

Cố Cảnh Ngự thấy biểu cảm của cô, sắc mặt cũng không thay đổi, nhưng khóe miệng lại hơi cong lên.

Cô vẫn rót một cốc trà đưa tới trước mặt anh, lại hỏi một lần nữa: "Sao Cố tiền bối lại tới đây lúc này?"

Anh nhận lấy cốc trà, đặt nó trong lòng bàn tay mình. Ánh mắt anh thâm thúy, ngữ khí của anh vô cùng thông thả, không có lấy nửa điểm chột dạ: "Trong nhà ông nội tôi tính tình kém, thế nên tôi bị đuổi ra khỏi nhà, tôi một mình ăn thì cảm thấy nhàm chán, đồ ăn thừa nguội ngắt cũng không muốn ăn."

"Có phải con lại mắng Cảnh Cảnh rồi không?" Tính tình ông nội kém lúc này đang chống gậy rít gào trong nhà, bắt đầu quở trách bố Cố Cảnh Ngự, thật sự không nhịn được con tức này.

"Nhìn cái gì mà nhìn!" Nhìn vẻ mặt con trai mình lạnh lẽo, giật giật khóe môi không nói gì, ông lão Cố gõ gõ cây gậy, nói như muốn phun nước miếng ra ngoài: "Nếu không phải con mắng nó, Cảnh Cảnh hiếu thuận như vậy, sao Tết lại không dám trở về nhà chứ."

Càng nghĩ ông càng cảm thấy cháu trai mình thật đáng thương, ông lão Cố lựa chọn tạm thời quên đi cháu trai của mình, tập trung vào giáo huấn con trai ông.

Mà người đáng thương – Cố Cảnh Cảnh lúc này, tiếng nói của anh trầm thấp: " Nghe nói Tết năm nay em cũng không về nhà, lại nghĩ chúng ta có nhiều giao tình thế này, không bằng Tết này tôi tới tìm em ghép đôi một nồi sủi cào. "

Anh còn tự giấu nói thêm một câu: " Ít nhất là cùng trải qua thời điểm náo nhiệt nhất. "

Vốn dĩ Ôn Nhan đang định từ chối...

Lời đã nói tới mức như này rồi, chẳng lẽ cô còn không biết xấu hổ mà từ chối sao?!

Nói tới thế này rồi không biết cô có thể hiểu lầm không nhỉ. Ôn Nhan mím môi, nhưng người ta còn chưa nói thích cô, cô nói nên nói luôn là đừng có thích cô không?

Huống hồ chỉ số IQ của Cố Cảnh Ngự tuyệt đối không thấp, không thể nào không nhìn ra được thái độ của cô.

Cô biết cô đúng là đã hiểu lầm anh, vừa ấy này lại còn thấy hơi cảm động. Nhưng mà...gỡ bỏ hiểu lầm tiến tới kết thúc hạnh phúc là trong tiểu thuyết, còn bọn họ sống ngoài đời thực, hơn nữa cũng không phải là nhân vật chính. Hiểu lầm trước kia không phải là vì yêu mà sinh ra, chẳng lẽ giờ cô gỡ bỏ hiểu lầm với anh xong sẽ quay sang yêu anh luôn?

Ừm, tỷ lệ chuyện này xảy ra rất nhỏ.

Ôn Nhan đi vào phòng bếp, lúc chuẩn bị thái rau tiếp lại nhận ra dao trong tay mình không có, khoe môi cô giật giật.

" Làm sao vậy? " Tiếng nói tràn đầy từ tính từ phía sau vang lên, rõ ràng vừa rồi anh còn đang ngồi ở trên sofa uống trà mà giờ cả người đang đứng dựa vào cửa bếp. Cũng chẳng biết anh lòi từ đâu ra cái tạp dề, mặc vào, đột nhiên trông đẹp trai lạ thường.

Ôn Nhan cúi đầu nhìn cái tạp dề hình sói đỏ trên người mình rồi lại đưa mắt nhìn sang anh đang mặc cái tạp dề hình sói xám: "... "

Đúng là không còn gì để nói, cô đành quay đầu lại cầm lấy con dao phay: " Anh vào đây làm gì? Ở bên ngoài chờ là được rồi. "

Anh cong cong khoe môi: " Tôi tới giúp. "

Ngồi ở bên ngoài chờ? Anh không ngồi đâu.

Ôn Nhan ngừng một chút, vẫn là từ chối: " Không cần, làm gì có đạo lý để khách xuống bếp chứ. "

Cả người anh cao lớn, duỗi tay một cái liền lấy được cao dao từ trong tay cô, mày hơi nhếch lên, khẽ cười: " Không sao cả. "

Môi mỏng anh hơi mấp máy: " Da mặt tôi mỏng lắm, nếu cứ ngồi không mà được sẽ dễ ngượng lắm. "

Tay Ôn Nhan hạ xuống, tí nữa thì làm rơi củ khoai tây trong tay, giật giật khoe miệng. Nhìn người đàn ông nghiêm túc kia, bỗng chốc cô chẳng nói được gì, gian nan mở miệng: " Anh cao húng là được rồi.. "

Da mặt mỏng, là mỏng tới trình độ có thể chống đạn luôn hả?

Đôi mắt đen nhánh của Cố Cảnh Ngự nhìn lướt qua khuôn mặt cô, anh không kim lòng được, hơi nhếch khoe môi.

Anh đúng là rất cao húng.

Cô có thể không biết, lúc mà cô không để ý tới anh, anh đã tưởng tượng ra viễn cảnh này bao lâu, hy vọng cái cảnh này thế nào.

Chỉ là, Cố Cảnh Ngự nhìn biểu tình trong ánh mắt cô, anh âm thầm cười nhẹ, rốt cuộc thì anh vẫn là ông trời con mà thôi.

Lần này đúng là anh không nghĩ tới mình sẽ được trải nghiệm cảm giác này, nhưng, có thể bản thân Ôn Nhan không nhận ra, mà anh lại cảm giác được rất rõ, thái độ của cô đối với anh, thay đổi.

Trước kia ở trước mặt anh, dù thế nào thì cô vẫn có chút không được tự nhiên. Anh không thể không thừa nhận, cái cảm giác không được tự nhiên đó là vì cấp bậc của hai người không ngang nhau, nói đúng hơn thì đó là một sự khách sáo và...tôn kính.

Nhưng anh không muốn cái sự tôn kính đó.

Bây giờ thì không thế, Ôn Nhan cũng đã lạnh mặt với anh rồi, còn mắng anh là tra nam, sau khi gỡ bỏ hiểu lầm thì cảm thấy xấu hổ.

Mắng cũng đã mắng rồi, giờ muốn tôn kính tiếp...hình như là không làm được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Hình tượng cả đời người sụp đổ

Ediit: Cải Trắng

" Thái sọi hay thái miêng? "

" Thái sọi. " Ôn Nhan nhường chỗ đứng, đi ra tủ lạnh lấy mấy quả trứng gà, cô chuẩn bị chảo để xào, thuận miệng hỏi một câu: " Anh biết làm không? "

Tấn gấu một câu, lại đổ dầu lên chảo.

Nếu như anh nói không thì... Động tác nấu của cô vô cùng ung dung, Ôn Nhan nhớ hình như trong nhà cô có đồ chuyên dùng để thái sọi. Lần trước cô đi siêu thị, thấy nó cũng thú vị nên liền mua một cái mang về.

Mây hơi nhếch lên lên, ánh mắt đen láy của Cố Cảnh Ngự nhìn chăm chăm cô. Anh cười nhạt một tiếng, lia dao mấy đường tạo thành một bông hoa, ngẩng khí nhẹ nhàng: " Em nói xem? "

Lão tử là thiên hạ đệ nhất, lão tử sao có thể không biết làm chứ.

Ôn Nhan cảm giác cái ngẩng khí này có phần không đúng, ánh mắt cô rời khỏi nồi xào rau, cô quay sang nhìn anh một cái, ngay sau đó khước miệng giật giật, bật cười.

Đây chính là kiểu không phục khi bị nghi ngờ năng lực đấy, cư xử thật giống một đứa nhóc.

Cô đưa mắt nhìn tư thế của anh, ngẩng khí đặc biệt chân thành: " Tôi cảm thấy anh làm được, dù sao con người sư huynh tư chất phi phàm, thông tuệ vô song, không gì là không làm được. "

" Gọi tên của tôi. " Ngẩng khí anh nhẹ nhàng băng quơ, đôi mắt mị mị, môi mỏng khẽ mở, con dao trong tay bỏ khoai tây một đường hoàn mỹ: " Nhưng mà, sao tôi cứ cảm thấy em như đang châm biếm tôi? "

Cảnh Ngự? A Ngự?

Da đầu Ôn Nhan tê rần, toàn thân cô nổi da gà. Ngay sau đó cô phản ứng lại, làm như không nghe thấy yêu cầu gọi tên của anh, khụ một tiếng, tiếp tục nấu đồ ăn, ngẩng khí lạnh lạnh đầy sức sống: " Sao có thể chứ! "

" Sư huynh, anh không tin tôi sao? "

Lông mi cô chớp chớp, thật sự là, đúng như kiểu cô kêu oan không thấu.

Cố Cảnh Ngự hạ một dao xuống rồi dừng động tác lại, anh quay đầu nhìn cô chăm chăm, cho tới khi cả người cô đều cảm thấy không được tự nhiên, mới cong môi lên, bật cười: " Tôi tin. "

Hai mắt như chứa hàng ngàn ngôi sao lấp lánh, ẩn ẩn trong đó là ý cười và sự dịu dàng xẹt qua, khiến cho người khác muốn chìm đắm trong đó. Giấy tiếp theo liền trở về như bình thường, nhún vai, mắt cũng không buồn chớp, giương khước miệng: " Hai chữ sư huynh này thường quá, tôi là người độc nhất vô nhị, làm sao có thể gọi giống người khác được? "

" Gọi tên tôi lần nữa, tôi sẽ tin. "

Ngẩng khí anh vô cùng tự nhiên, chẳng cảm thấy xấu hổ tí nào về câu nói của mình, hoàn toàn không cảm thấy bảo người khác khen mình là một hành động xấu hổ.

Da mặt là cái gì?

Nó theo đuổi được vợ anh à, nó có tác dụng gì để theo đuổi vợ?

Làm gì có.

Cố Cảnh Ngự đối với ánh mắt không thể tin được của Ôn Nhan, anh làm như không thấy, đã hạ quyết tâm muốn kéo gần khoảng cách hai người lại, tiết tháo và da mặt còn quan trọng sao? Chỉ cần là cách làm hữu dụng, cần bản là không cần suy nghĩ nhiều, dùng trước rồi tính sau.

Da mặt là cái gì?

Cần bản là không tồn tại.

Ôn Nhan day day trán, thở sâu một hơi, đưa cho anh một trái ớt xanh: " Ngoan, mau bấm ớt đi. "

Không tin thì thôi, có ai bắt anh tin đâu!

Cố Cảnh Ngự: "... "

Đây là lần đầu tiên có người bảo anh ngoan đi, Cố Cảnh Ngự sùng sốt một chút, sau đó khoe môi không nhịn được mà giương lên.

Dường như đã trôi qua một thời gian dài rồi mới có giọng nói tràn đầy từ tính vang lên: " Được. "

Nếu như vào lúc này ở đây có người quen của Cố Cảnh Ngự, khẳng định là sẽ ngạc nhiên muốn rút con mắt ra ngoài, đáng tiếc ở đây lại không có người ngoài.

Sau tiếng đáp lại của anh, không biết sao Ôn Nhan lại cảm thấy hơi mất tự nhiên, cô hắng hắng giọng, nói sang chủ đề khác: " Cái gì, cái gì nhỉ, quên mất tôi không hỏi anh, anh có ăn được cay không? "

Ý cười của anh vẫn chưa tiêu tan: " Đương nhiên là có thể. "

" À, vậy được. "

" Vậy anh mau cắt hết chỗ ớt này đi. " Ôn Nhan lấy từ trong túi ra một chút ớt nữa, rồi đưa cho anh.

Cô không phải là người đặc biệt thích ăn cay, nhưng món ăn có thêm vị cay vào ăn vẫn thấy ngon hơn.

Cố Cảnh Ngự: "... "

...

Hai người nấu thật sự là nhanh hơn rất nhiều so với một người.

Trong căn phòng bếp nhỏ, hai người câu được câu không nói chuyện với nhau. Mùi thơm của thức ăn quanh quẩn trong không gian, cùng với không khí chuẩn bị đón năm mới, tất cả làm cho không gian xung quanh trở nên ấm áp, hài hòa hơn rất nhiều.

Nhưng mà, Ôn Nhan phát hiện ra, lúc đầu còn tưởng Cố Cảnh Ngự là người rất quen thuộc với bếp, nhưng thực ra chỉ được một nửa, lúc dùng dao trông vô cùng nhẹ nhàng ung dung, đẹp trai ngất trời.

... Nhưng mà giới hạn cũng chỉ có thể thôi, tới lúc cần xào rau thì không biết làm.

Ừm...Lúc cô đi lấy đồ thấy Cố Cảnh Ngự đang thêm dầu vào khoai tây xào, lúc về rồi vẫn thấy đang thêm dầu, ngay sau đó về mặt khó hiểu nhìn chằm chằm chai dầu, do dự một chút, lại tiếp tục đổ thêm vào rồi đảo.

Ôn Nhan trừng lớn mắt, khó khăn lắm mới nhịn cười được, cô sợ cô mà cười thì Cố Cảnh Ngự lại cảm thấy mất mặt. Cô bước thêm bước nữa, phát hiện người mặt mày đang hết sức khó hiểu kia bỗng chốc khôi phục lại về bình tĩnh, cong cong môi cười, không nhanh không chậm đem chai dầu về vị trí của nó.

Ôn Nhan: "... "

Thời tiết hôm nay, đẹp thế.

Nhịn xuống.

Cảm giác như toàn bộ hình tượng của anh trong lòng cô đều đóng băng rồi.

Cô quả thật không thể tưởng tượng được, cô phải nỗ lực như thế nào mới nhịn không cười.

...

Làm xong bữa cơm tôi đã là 9 giờ tối.

Trên bàn cơm, được bày biện rất nhiều đồ ăn, nhưng cũng chỉ có hai người ngồi ăn.

Ôn Nhan ngồi xuống, ý bảo Cố Cảnh Ngự không cần khách khí.

" Ừm. " Cố Cảnh Ngự làm như không để ý, xới cho cô một bát cơm: " Không cần phải mời tôi đâu, mau ăn đi. "

Ôn Nhan nhìn bát cơm anh đưa cho cô, cảm thấy bất đắc dĩ, day day trán: " Anh cho rằng tôi là thùng cơm đó hả? "

Cố Cảnh Ngự biết hiện tại đã là buổi tối, cũng không ép cô phải ăn hết: " Có thể ăn ít đi một chút. "

Ánh mắt anh liếc qua cô một cái, anh vẫn cảm thấy cô gầy lắm, xương như muốn lộ ra rồi, cân nặng quá nhẹ thực sự là không tốt cho cơ thể đâu.

Anh vẫn kiên trì cho rằng, đáng người chuẩn là do rèn luyện mang tới, không nên vì muốn giảm cân mà nhịn ăn tới gầy trơ xương.

"Được rồi. " Ôn Nhan hơi buồn cười.

Quan hệ giữa hai người họ không tính là thân thiết nhưng để ngồi chung một bàn mà ăn cơm cũng không có gì quá ngại ngùng. Không cần Ôn Nhan phải mời, Cố Cảnh Ngự vừa ngồi xuống đã ăn.

"Lần này ớt cay thêm vào quả không tồi. " Ôn Nhan kêu lên một tiếng, uống thêm ngụm nước, ánh mắt cô chớp chớp, ý muốn bảo anh ăn thịt trên bàn đi, cũng không tệ lắm. " Anh mau nếm thử cái này đi. "

Hương vị chính tông, lại thêm chút cay, quá mỹ mãn rồi.

Gương mặt Cố Cảnh Ngự cứng đờ, mặt không đổi sắc gắp thử một miếng.

Sau đó Ôn Nhan trơ mắt nhìn người đàn ông trầm ổn ngồi trước mặt mình mặt mũi đỏ bừng, hình như là cay quá, muốn giả bộ bình tĩnh cũng không bình tĩnh nổi.

Tuy rằng cô cảm thấy...Nếu như không phải có cô đang ngồi trước mặt, chắc anh đã nhổ luôn miếng vừa rồi ra.

Ôn Nhan: Sao vừa rồi còn bảo có thể ăn cay cơ mà.

Cô lần này nhịn không được nữa, cười tới nỗi muốn rút gân luôn, lần này xem như đã biết, hình như anh không thể ăn cay.

Hình tượng đại thần gì đó... sụp đổ hết rồi!

Cô nhin cười, không nói tới việc ăn cay nữa, càng không giới thiệu những món cay cho anh. Cô im lặng đem món "dầm" xào khoai tây đầy đầy tới trước mặt anh: "Ăn nhiều một chút. "

Đơn giản là làm nhiều, lại còn không cay.

Khóc môi anh hơi giương lên, Cố lão đại khôi phục lại vẻ bình thản ừ một tiếng, cầm lấy đũa, gắp một miếng đưa vào trong miệng.

Nhìn cho tới khi anh ăn hết một miếng, Ôn Nhan: "... "

Vận may của anh cũng tốt ghê.

Lúc này bỗng nhiên trong đầu Ôn Nhan xuất hiện một câu, con gái có thể vừa ăn cay vừa ăn chua thì nên gọi là nữ nhi song toàn.

Cô hít một hơi thật sâu, làm cho não ngừng hoạt động một chút, cố gắng áp chế sự chờ mong của mình, nuốt một ngụm nước miếng: "Cảm thấy hương vị thế nào? "

Cố Cảnh Ngự bị vị chua của nó làm nghẹn lời, nhưng sau đó liền bình tĩnh nuốt xuống: "Tạm được. "

Anh im lặng uống nhiều hơn hai ngụm nước.

Răng ê muốn chết.

"Thật sao? Anh không cần phải cạy mạnh đâu. " Ôn Nhan khụ một tiếng, cố gắng áp chế không cười.

Ngón tay thon dài của Cố Cảnh Ngự gõ nhịp nhịp lên bàn, rất tự nhiên rót thêm cốc nước nữa: "Đương nhiên. "

"Tôi sẽ không cạy mạnh. "

"Như vậy à. " Cơ hồ cô nhin cười muốn nội thương luôn rồi, Ôn Nhan khổng chế không được, tiếp tục trêu chọc: "Tôi cũng tin tưởng Cố sư huynh, vậy thì để tôi nếm thử món ăn anh làm nhé. "

Ừm.. Cô tựa hồ hiểu được sở thích của mấy cô gái mới lớn. Rất thích xem bộ dáng người khác khó khăn.

Vốn dĩ đang ra vẻ bình tĩnh nhưng Cố Cảnh Ngự vẫn dừng động tác lại.

Anh nhìn thẳng vào hai mắt cô, tựa hồ như muốn nhìn thấu nó, đột nhiên anh cong môi cười. Đợi đã, sao nó không giống với những gì cô tưởng tượng, anh phải ngăn cô không ăn chứ, sai rồi, thế mà anh còn đem khoai tây thái sợi đó đẩy tới trước mặt cô, nhướn mày: "Được chứ. "

Ngữ khí anh trầm thấp, còn gắp cho cô một miếng khoai tây: "Ăn nhiều một chút. "

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan sững sờ nhìn đĩa khoai tây thái sợi, ấn đường cô giật giật. Phản xạ đầu tiên của cô là nhìn nét mặt anh, trong đầu cô đột nhiên nhảy lên mấy chữ --- bị phát hiện rồi hả?

Ôn Nhan day day trán, đem miếng khoai tây vừa rồi gấp trở lại, đôi mắt đào hoa cong cong lên như vàng trắng khuyết, động tác không hề chậm chút nào: "Tôi không thích ăn khoai tây thái sợi, vẫn là để cho anh ăn đi. "

"Không thích thật sao?" Ngón tay Cổ Cảnh Ngự gõ gõ xuống mặt bàn, trầm ngâm trong chốc lát. Trong ánh mắt anh như có hàng ngàn ngôi sao, anh nhìn thẳng cô, còn rất nghiêm túc đề nghị: "Bằng không em gọi tôi một tiếng Cảnh Ngự, tôi sẽ ăn thay em, được không?"

Ôn Nhan: "... "

Cuối cùng, Ôn Nhan thật sự phải nếm hương vị của khoai tây thái sợi, ăn vào cái cả khuôn mặt cô không chịu được liền nhú lại, miễn cưỡng lắm mới nuốt miếng khoai tây xuống, ăn xong miếng thứ nhất tuyệt đối không ăn miếng thứ hai.

Ăn cơm xong, cũng gần tới 12 giờ rồi.

Cổ Cảnh Ngự nói muốn thức đêm, đương nhiên, anh cũng đảm bảo sau 12 giờ sẽ về.

Không phải anh không nghĩ tới việc ở lại đây, anh muốn ở lại đây tới phát điên luôn rồi. Nhưng mà anh hiểu, anh không thể làm như vậy, một khi nói thẳng ra thì anh lại vượt quá giới hạn, tới lúc đó chỉ có thể nhận được lời từ chối.

Còn không thể nói được.

Ôn Nhan thấy anh đề nghị như vậy cũng không tiện từ chối, thu dọn bát đĩa để vào chỗ rửa, rồi bê một đĩa hoa quả ra.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa ở xa xa thật xinh đẹp, chiếu sáng một khoảng không, cách lúc giao thừa càng lúc càng gần, chuẩn bị đếm ngược.

10, 9, 8,... 1...

Bùm một tiếng, pháo hoa tỏa sáng cả bầu trời, đẹp tới không thể tưởng tượng.

Phía sau có tiếng cười trầm thấp, giọng nói dịu dàng: "Năm mới vui vẻ. "

Lời editor: Đừng ai nấu ăn như Cổ Cảnh Ngự =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nói rõ

Edit: Cải Trắng

Có thể là do ánh sáng quá mức chói lóa, Ôn Nhan ngẩn người ra, lúc sau cô mới lấy lại tinh thần, mắt hơi cong cong lên: "Năm mới vui vẻ. "

Đối với người Trung Quốc mà nói, ngày lễ Tết là một ngày lễ quan trọng nhất. Ôn Nhan cảm lấy di động đã tắt máy để trên bàn lên, cô khởi động máy. Máy vừa được bật lên thì tin nhắn ừ ừ kéo tới, thật nhiều tin nhắn liên tục nhảy ra.

Người đại diện, cô giáo của cô, trợ lý của cô Thường Tâm Tâm và rất nhiều người khác nữa, kể cả một số người không thân thiết lắm cũng gửi tin nhắn chúc mừng năm mới đơn giản tới.

Ít nhất có khi cũng tới 80 – 100 tin, hoảng sợ thì không nói, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm thấy kinh ngạc.

"Bị dọa?" Nhìn bộ dáng của cô, Cổ Cảnh Ngự cười nhẹ một tiếng, rất tự nhiên ngồi xuống ghế, mở miệng trêu chọc cô.

Tuy anh ngồi cùng Ôn Nhan nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, Ôn Nhan cũng không cảm thấy có gì lạ. Ôn Nhan ngược mắt lên liền thấy môi mỏng anh hơi cong lên, hai tay duỗi ra, bộ dáng vô cùng nhàn nhã mà mở miệng trêu chọc cô.

Cô đột nhiên cong khóe môi, nở một nụ cười tươi tới sáng lạn: " Đúng vậy. "

Cô nhướn mày, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên: " Tôi bị dọa một trận rồi, chỉ sợ là không tiếp đãi anh được nữa. " Ý tứ rất rõ ràng, anh ở chỗ nào thì mau chạy về chỗ đó đi, đừng ở đây nữa.

Cố Cảnh Ngự: ".... "

Anh chớp chớp mắt, ngay lập tức thay đổi khẩu khí: " Đây là do nhân duyên của em tốt, đổi lại là tôi thì không nhận được nhiều tin nhắn như vậy. "

Anh lộ ra vẻ nghiêm túc, khóe môi còn mượng theo ý cười, bộ dáng thực bình tĩnh. Quả thực một chút cũng không nhìn ra là anh đang trêu chọc.

Có nên khen anh quả không hổ danh là anh đế không?

Ôn Nhan nhin không được day day trán, khóe môi không tự chủ được nở nụ cười, tới cả trong giọng nói cũng pha chút ý cười, cong môi: " Đừng có kể chuyện cười, làm gì có chuyện anh không nhận được nhiều tin nhắn? "

Chỉ cần nghĩ tới địa vị của anh thôi, điện thoại lúc này mà không nổ tung mới là chuyện lạ đấy, ai ai chẳng vội vàng gửi tin nhắn tới, sao có thể chỉ thu được vài ba cái tin nhắn.

Cố Cảnh Ngự có chút cong môi, thanh âm anh đã trầm thấp từ tính lại còn cố ý kéo dài âm cuối ra lúc nói với cô: " Tôi bị oan mà. "

Anh lựa chọn bỏ qua cả một đám người, còn lơ đãng đi coi như không biết, môi mông giương lên: " Thực sự là có vài người tôi không quen biết mà. "

Nói được tới đây thì Ôn Nhan cứng họng rồi, trên mặt cô như muốn viết đầy mấy chữ, anh lại trêu chọc cô rồi phải không. Tiếng cười trầm thấp, anh còn trực tiếp lấy luôn điện thoại di động ra, mở lên, đưa cho Ôn Nhan xem, bộ dáng thờ dãi một cách bất đắc dĩ.

" Tôi cần phải chứng minh cho em thấy là tôi trong sáng. "

" Tôi vẫn còn là một trai tân đấy. "

Trong sáng?

Còn là một người đàn ông " chưa được bóc tem "?

Ôn Nhan muốn điên lên luôn rồi.

Ý cười nơi khóe miệng cứng đờ, ấn đường cô cứ giật giật liên tục, lời nói cũng nghẹn lại, chỉ còn có thể nói ra từng chữ một: " Anh còn biết xấu hổ không đấy? "

Lời như thế này cũng có thể nói ra khỏi miệng được sao?!

Có phải muốn bị đánh rồi đúng không?

Muốn, muốn, muốn.

Cố Cảnh Ngự lập tức phản ứng lại, rót cho cô một cốc nước, trong ánh mắt thâm thúy đó đều chứa ý cười. Không thể trêu chọc cô tiếp được, anh đưa cốc nước qua, nói: " Đùa một chút thôi, uống nước đi. "

Muốn cái quý!

Ôn Nhan hít sâu một hơi, nhận lấy cốc nước anh đưa cho uống một ngụm. Cô trừng mắt lên, nhin không được mở miệng châm chọc: " Quên mất, anh là người đâu cần mặt mũi đâu. "

Thật sự, mẹ nó, trai tân thế này cũng quá đặc biệt rồi.

Anh lập tức bật cười thành tiếng, ót cay ghê*

**Hình như ý Cố Cảnh Ngự ở đây là Ôn Nhan dễ bị chọc tức =))*

Vẫn chưa thể hà tiện được.

Nhưng mà Ôn Nhan cũng vô ý liếc qua điện thoại của Cố Cảnh Ngự, cô thấy được máy của anh không có nhiều tin nhắn, chỉ vồn vện trong khoảng mười tin mà thôi.

Có mười tin không phải là ít, nhưng so với địa vị của anh, thì mười tin này chẳng nhằm nhò gì cả.

Lần này không chờ Ôn Nhan hỏi trước, Cố Cảnh Ngự đã chủ động nói ra, ngữ khí trầm thấp từ tính, quỵn rũ hết như một ly rượu vang đỏ, thật sự mê người:

" Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, người biết được đây số này không nhiều. hơn nữa ông cụ nhà tôi cũng không thích chúc tết qua điện thoại thế này. Thế nên tin nhắn chỉ có bằng này thôi. "

Với tính cách của anh, quả thực người biết được số điện thoại riêng của anh rất ít, hầu như chỉ có số người trong nhà, hơn nữa bọn họ có vòng bạn bè. Đối với cái điện thoại này, mười tin là con số hết sức bình thường.

Ôn Nhan liếc mắt nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu uống nước, vừa mới châm chọc một câu xong giờ chẳng biết làm gì nữa. Cô hừ một tiếng, cầm điện thoại lên cẩn thận trả lời từng tin nhắn một.

Có quan hệ tốt thì tí mi trả lời một chút, còn quan hệ không thân quen lắm thì cứ chép y nguyên một câu rồi trả lời hàng loạt là được.

....

Bên ngoài cửa sổ pháo hoa vẫn đang nổ rộ.

Trong phòng nhất thời rơi vào im lặng, không có cảm giác xấu hổ, hơn nữa còn tạo cho bầu không khí một cảm giác ấm áp.

Cổ Cảnh Ngự âm thầm quan sát nhà cô.

Phát hiện ra, nơi đây đâu đâu cũng có hơi thở của cô. Trên mấy cái gối ôm ở sofa, mấy cái cốc đáng yêu ở trên bàn, cái đĩa tinh xảo đựng trái cây, thậm chí trên tủ còn để mấy lọ son móng tay nữa, thực sự nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Đặc biệt là, anh sớm không tới muộn không tới, thế mà lúc này lại cảm nhận được sự ngọt ngào rất đối bình thường, anh ngồi yên một chỗ với cái cốc nước, ngồi cách cô không xa.

Mùi hương như ẩn như hiện bao vây xung quanh anh, làm anh nhìn không được hơi liếc mắt nhìn qua.

Cô lúc này đang cúi đầu trả lời từng tin nhắn một, để lộ ra cằm cổ trắng nõn, đôi mắt đào hoa hơi cong lên, hàng lông mi đen dày, còn có thể thấy đôi môi đỏ mọng hơi hé mở...

Trong nháy mắt Cổ Cảnh Ngự mềm lòng.

Nóng bỏng nóng bỏng, thật sự như có cái gì đó nhẹ nhàng cào vào lòng anh, hận không thể gắt gao ôm cô vào trong ngực. Rồi sợ nhờ đâu ôm cô lại dọa cho cô sợ hãi, thế nên chỉ có thể nhìn trong lòng.

Anh day day trán, im lặng nở nụ cười. Anh hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế sự ngứa ngáy trong lòng.

Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay.

Nhưng mà giờ, không được.

Anh cất bước đi tới chỗ ấm trà, rót lấy một cốc nữa, nước trà là sau khi ăn cơm xong mới pha, vẫn còn nóng. Nhưng cái nóng này không khiến anh phân tâm được, ngược lại nó càng khiến cho ngọn lửa trong anh bùng lên mạnh hơn.

Một cổ ngứa ngáy trong người không biết phát tiết ra ngoài như thế nào, đúng lúc quá nhỉ. Cuối cùng không biết làm thế nào, anh chỉ có thể cầm lấy điện thoại chụp hình pháo hoa bên ngoài cửa sổ, gửi một tin nhắn chúc mừng năm mới.

Sự yên tĩnh của ban đêm chính là thời gian tốt nhất để bồi dưỡng quan hệ, mà vào thời điểm này, dục vọng chiếm hữu không được thỏa mãn càng ngày càng lớn hơn.

Muốn ôm cô.

Muốn ôm cô thật chặt.

Tựa như muốn đem cô khám vào trong xương cốt của mình.

Cổ Cảnh Ngự cầm chặt di động trong tay, cũng không quay lại chỗ cũ. Một lần nữa anh cầm cốc nước lên, đứng ở bên cạnh quầy bar cách đó không xa.

Chờ một chút.

Chỉ là...

Ánh mắt rời đi không bao lâu, nó lại quay về chỗ cũ.

...

Lại nói, trả lời tin nhắn chính là một quá trình lớn lao đến chừng nào. Chẳng qua là Ôn Nhan không thích trả lời người khác quá qua loa, mỗi câu mỗi chữ đều viết rất dụng tâm, cho nên khi trả lời xong đã mười phút trôi qua.

Xoa xoa cổ, cô nghĩ được hương thơm lá trà quanh quần đùi đây, giờ cô mới nhớ ra là trong nhà mình có khách.

Ngẩng đầu, cái người vốn dĩ nên ngồi trên ghế sofa lại không thấy đâu, không biết đã đứng lên từ lúc nào. Giờ anh đang nghiêng người dựa vào quần bar ở đằng kia, trong tay cầm cái cốc, còn xoay xoay nó.

Khói từ cốc trà bốc lên, làm khuôn mặt anh như đang chìm trong sương mù. Vẻ mặt có hơi mơ hồ, chỉ có đôi mắt thâm thúy đó, đôi mắt đó như không kìm chế được mà để lộ ra tình cảm của mình, cùng với hương thơm của lá trà. Tất cả đều làm say lòng người.

Đột nhiên Ôn Nhan có chút ngây ngốc.

Nhưng mà một giây sau cô liền gục đầu tránh đi ánh mắt đó, tay không tự chủ được cứ quay quay cái điện thoại, cô lúc này thực sự không biết mình đang nói cái gì nữa:

" A? Anh không trả lời tin nhắn sao? Tôi mới vừa trả lời tin nhắn xong, có của người đại diện, trợ lý, rồi cả Cốc Vũ, Trương Phi Phàm,... "

Cốc Vũ và Trương Phi Phàm đều là những diễn viên nam cô quen khi quay [Tâm lý], tính cách hai người đó cũng không tệ lắm, thế nên quan hệ giữa bọn cô khá tốt.

Từ đôi môi hồng nhuận đó nói ra một đồng tên.

Có thể là do bầu không khí quá mức tốt đẹp, hoặc là do cảm xúc anh đang kích động, Cố Cảnh Ngự chỉ cảm thấy dục vọng chiếm hữu của mình càng lúc càng tăng. Điều đó khiến anh không không chế được cảm xúc.

Yết hầu anh trượt lên trượt xuống, cắt ngang lời Ôn Nhan: " Thế còn tôi? "

Vì sao Cốc Vũ và Trương Phi Phàm đều nhận được, còn anh thì không?

Thấy bộ dáng ngây ngốc của Ôn Nhan, anh đoán là cô không hiểu anh đang nói gì, anh chậm rãi đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: " Vậy còn tin nhắn của tôi? "

Anh trước nay đều làm theo ý mình, tùy hứng làm bậy, nhưng nếu vì cô mà thay đổi, anh bằng lòng.

Chỉ là ban đêm như thế này, anh có chút không không chế được dục vọng của mình.

Anh muốn, mỗi câu mỗi chữ cô nói ra đều liên quan tới anh, mỗi lần cô nói đều liên quan tới anh.

Người đàn ông đang ngồi xổm trước mặt cô này, không thể không thừa nhận là người đàn ông dễ làm xiêu lòng phụ nữ nhất. Tính tình tùy hứng thì mọi người đều biết. Lúc này anh ngồi trước mặt cô, cười như không cười hỏi cô, bộ dáng lúc này thật sự rất dịu dàng.

Đột nhiên Ôn Nhan có chút rung động, cô quay mặt đi chỗ khác, ngón tay di di cái điện thoại: " Vừa rồi không phải vừa chúc sao? "

Bất quá chỉ có một cái tin nhắn, có gì quan trọng đâu, đây là anh muốn anh dám hỏi?

Như là đọc được suy nghĩ của cô, anh nhìn không được đưa tay quần quần lấy sợi tóc bên tai cô, vuốt tóc gạt ra sau tai. Ánh mắt thâm thúy, để lộ ra sự dịu dàng, yết hầu trượt lên trượt xuống: " Liên quan tới em, tất cả đều quan trọng. "

Chỉ cần liên quan tới cô, đều quan trọng.

Một cái tin nhắn, một chữ cô viết thôi, hay tới cả cái cốc giấy cô từng chạm qua, tất cả đều quan trọng với anh.

Rõ ràng là thanh âm rất dịu dàng dễ nghe, nhưng lọt qua tai Ôn Nhan, chẳng khác nào sấm sét rạch ngang trời. Trong chốc lát đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết ngồi ngốc ra ở đó.

Anh nói ra rồi.

Vẫn là, nói ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37. Đáp án

Ediit: Cải Trắng

Đèn trong phòng đã tắt, thời gian từng chút một trôi qua, những tiếng động bên ngoài dần dần cũng mất hút. Thịnh thoảng lại có tiếng pháo hoa nổ ở trên không trung, ánh sáng của nó xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Ở giữa cái giường lớn trong phòng.

Ôn Nhan cuộn thành đồng lăn qua lăn lại trên giường. Thật phiền phức!! A A A A!!!

Chẳng biết qua bao lâu, ở đầu giường lộ ra một cái đầu, Ôn Nhan tóc tai bù xù hết cả, cô vươn tay lấy cái điện thoại di động trên tủ đầu giường.

Không được, cô vẫn không ngủ được.

Chỉ cần nhắm mắt lại, tình huống lúc đó sẽ hiện ra trước mắt cô. Ngừ khí Cố Cảnh Ngự trầm thấp, anh nói từng chữ một, hơn nữa còn nói nhỏ, như đang khàn cầu: "Đừng từ chối, đừng từ chối tôi là được rồi."

Bực bội trở mình một cái, thanh âm kia vẫn không ngừng quấy nhiễu bên tai cô, khước miệng anh hơi giương lên, giọng nói vừa ảm áp lại vừa dịu dàng: "Tôi chỉ muốn có một cơ hội để tôi gần em hơn.."

"Tôi không vội, tôi có thể chờ."

Chờ cái rắm!

Ôn Nhan chớp chớp mắt, đôi mắt đào hoa mở to, môi cô hơi mấp máy còn tay thì cứ liên tục ấn ấn vào màn hình điện thoại. Không thể tin được cuối cùng lúc đó cô lại không từ chối.

Tuy rằng cũng không nhận lời.

Cô sẽ không biết được, sự im lặng của cô lúc này là biểu hiện cho một thái độ, đó là không đủ thích, chưa tới mức thích nên vẫn không nhận lời, nhưng khi đó sẽ không mở lời từ chối.

Ừm...cảm giác có điểm hơi cặn bã.

Có thể ở bên nhau là tốt, nhưng nhờ đâu... Thế không phải là đang lừa gạt tình cảm sao?

Cảm xúc quá phức tạp, cô không thể cưỡng ép mình đi ngủ được nữa, cô lấy điện thoại ra đăng nhập weibo.

Đáng tiếc, mọi mặt trận trên weibo cũng không để cô sống yên ổn.

Mấy bình luận nằm trên top, hầu hết đều là như này nè:

Tôi là một cô bé đáng yêu: Tôi bệ hạ cũng đã phát weibo, sao Nhan Nhan vẫn chưa phát... Nhưng mà mị vẫn rất yêu cô ấy * *tôi có thể làm gì bây giờ tôi cũng rất tuyệt vọng đó.jpg* *

Đọc sách đều rất đáng yêu: 12 giờ, không mừng tuổi con mình, cũng chẳng thom chồng lấy một cái, cứ canh chừng ở weibo Nhan Nhan...Cuối cùng mãi chẳng đợi được gì * *mim cười* * * *mim cười* *

Yêu tôi là đáng yêu nhất: Tôi cái gì cũng sẽ không nói, chỉ yên lặng đợi Nhan Nhan thôi // *Chuyển phát weibo: Cố Cảnh Ngự v: Năm mới vui vẻ [kèm ảnh]*

Ừm, có ba cái bình luận thì mất hai cái đều liên quan tới Cố Cảnh Ngự. Ôn Nhan day day ấn đường, cô lướt xuống mấy cái rồi cũng phát một weibo. Sau đó, đột nhiên cô thấy hai bức ảnh có chút quen thuộc.

Pháo hoa kín cả bầu trời, trong bóng đêm mà tạo ra những tia sáng rực rỡ, thoạt nhìn khiến người khác bị hút vào.

Chỉ là, khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu, Ôn Nhan có phần sửng sốt. Trong đầu cô nảy lên một ý nghĩ, cái loại cảm xúc không thể phân biệt này dâng lên, mí mắt giật giật mấy cái, kinh sợ không thôi.

Đây không phải là nhà cô sao?!

Trách không được cô lại thấy quen quen.

Mẹ nó!

Ánh đèn phản chiếu lên cửa kính toàn bộ đều là nhà cô!

... Cô có nên cảm thấy may mắn khi trong ảnh không có cô không?!

Ôn Nhan hận không thể mắng chửi anh một trận, cô không nhận được liền mò sang tường nhà weibo anh xem thử, cái gì cũng chưa phát hiện nhưng Cố Cảnh Ngự thì phát điên luôn rồi. Không ngờ ở bài nhất của anh, mỗi bình luận lại nhận được một bao lì xì.

Rất có cảm giác như kiểu, mọi người mà chúc phúc tôi thì tôi sẽ tặng hồng bao.

Như là gặp chuyện gì rất tốt vậy.

Không chỉ một fan có câu hỏi như vậy.

Rốt cuộc là anh đã gặp chuyện gì tốt nhỉ...

Lỗi tai Ôn Nhan đỏ lên, cô ngồi phắt dậy, gửi một tin nhắn cho anh: " Có phải anh cố ý hay không?!"

Mới gửi tin nhắn qua, chưa tới hai giây cô đã nhận được câu trả lời, hơn nữa anh còn ghi âm giọng nói qua wechat. Giọng nói anh trầm thấp tràn đầy từ tính, nhẹ nhàng dịu dàng mà còn lẫn một chút vui sướng: " Cố ý cái gì? "

Tiếng cười trầm thấp lúc này tựa như một cái lông vũ mềm mại cọ cọ vào đáy lòng, như từ lỗ tai mà rót vào lòng người, gãi một cái, rồi lại gãi thêm cái nữa.

Vành tai Ôn Nhan đỏ lên, cô cắn răng: " Anh chính là cố ý. "

Cố ý phát một tin lên, cố ý phát bao lì xì, cố ý hỏi cô vấn đề này, nói chung tất cả đều là cố ý.

".. Hừm? " Anh thấy cô thẹn quá hóa giận, ngữ khí của cô lúc này chắc là hận không thể tới đây mà cắn cho anh một cái.

Không đành lòng để cô tiếp tục phát hỏa, anh cong cong môi, dịu dàng đồng ý với điều mà cô nói: " Được. "

Một chữ được này như chứa đường vậy, tiếng cười anh trầm ấm, thôi thì mỗi một cái đều có luật của nó: " Em nói là cái gì thì chính là cái đó. "

Ôn Nhan im lặng một lúc, giờ phút này cô không biết phải miêu tả nội tâm rối bời của mình như nào nữa. Cuối cùng cô hừ một tiếng, day day ấn đường, ngoài mặt thì cười nhưng bên trong một chút cô cũng không thấy buồn cười: " Em gái nhà anh! "

Nghe thật giống như cô đang cố ý gây sự vậy.

Anh ngồi dựa vào đầu giường, hai chân tùy ý vắt chéo lên nhau, anh nhìn vào ảnh chụp trên màn hình điện thoại. Ánh sáng từ điện thoại hắt vào mặt anh, phản chiếu khuôn mặt vô cùng vui sướng, ý cười lan ra tận đáy mắt.

Anh lần này thật sự không có ý kia, anh lắc đầu bắt đầu dĩ cười một tiếng.

Tình yêu là cái gì chứ?

Anh biết giờ vẫn chưa phải lúc, anh vẫn luôn chủ động tự khắc chế chính mình, anh không nghĩ tới hôm nay sẽ phá hết tất cả. Anh sẽ từng chút một chủ động tiến tới gần cô, khiến cho cô cảm thấy bên anh là một thói quen, khiến cho cô ý lại, sau đó tìm một cách tốt nhất, hỏi cô xem có cho anh một cơ hội hay không.

Đáng tiếc, luôn có sự tình xảy ra khiến anh không thể nắm bắt, tình yêu chính là như thế. Bình tĩnh, sự lý trí, ngay tới cả kế hoạch đã định sẵn, khi đứng trước mặt cô, tất cả đều chẳng có tác dụng gì cả.

Anh vẫn không thể nhận xuống, vẫn là nói ra mất rồi.

Dứt khoát như thế cũng tốt.

Cho tới bây giờ anh cũng không nhận được kết quả tệ nhất.

Chỉ cần lời từ chối chưa nói ra khỏi miệng, bất luận là vì nguyên nhân gì đi chăng nữa. Mềm lòng cũng được, thương cảm cũng được, chỉ cần cô lui một bước, anh có thể mặt dày theo đuổi cô, cuối cùng kéo khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Có thể vì anh đã bị cô từ chối một lần, cho nên anh không nghĩ tới chuyện cô cũng có cảm giác đối với anh.

Anh vuốt vuốt màn hình di động, cong môi lên: " Ừm, em gái tôi. "

Cô nói cái gì cũng đúng.

... Cùng lắm thì thêm một người em gái.

Ai mà để ý chứ.

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan trong chốc lát quả thực cạn lời, giờ cô không biết nên miêu tả nội tâm mình như nào nữa. Cô khẽ hừ một tiếng, trong nháy mắt cô cảm thấy mình đúng là có bệnh mà, người này đầu óc đúng là không bình thường mà, không ừ thì cũng ừm. Cô nãy thế mà còn vì lời nói của anh mà bức bối không sao ngủ nổi.

Cô chớp chớp mắt, cả người bình tĩnh trở lại: " Tôi muốn đi ngủ. "

Cô nằm xuống, trả lời tin nhắn xong cô không nghĩ tới việc xem anh trả lời, trực tiếp vút điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ.

Ôn Nhan: Tôi không muốn nổi tiếng theo cách này, để xem anh làm thế nào.

Scandal của bọn họ khó khăn lắm mới hạ nhiệt xuống, cô không muốn bản thân mình lại góp thêm một viên gạch vào đó. Cô tự có lòng kiêu ngạo của bản thân, cô muốn về sau người khác nhắc tới cô là do sự nỗ lực cô bỏ ra mà có, chứ không phải là biết tới cô thông qua người khác.

Ôn Nhan đương nhiên, Cố Cảnh Ngự thật ra không phải cố ý.

Không phải cố ý phát tằm ảnh kia lên, cũng không phải cố ý để fan đoán ra scandal giữa hai người, làm cho nó lại bùng phát lên lần nữa.

Trên thực tế, lần này anh còn tránh đề scandal bùng phát thêm lần nữa. Lúc trước, cô tức giận một lần, anh đã biết cô không thích như vậy, thế nên lần này hình ảnh được đăng lên, cho dù là cảm xúc bùng phát, vẫn được cẩn thận xóa sạch dấu vết đi.

Những hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, tất cả đều bị làm mờ đi, từ sofa tới sàn nhà rồi quầy bar, các đồ khác nữa. Riêng chỉ có hình ảnh pháo hoa và chùm đèn bên trên là rõ nét mà thôi.

Sẽ không để người khác nhìn ra.

Trên thực tế, nếu không phải cô cẩn thận xem ảnh, có khi cô còn chẳng nhận ra đây là đèn nhà mình.

Thời gian từng chút một lặng lẽ trôi qua.

Phòng ngủ hoàn toàn chìm vào bóng tối, gương mặt trắng nõn gối lên chiếc gối mềm mại, tóc xõa ra xung quanh.

Anh chậm rãi để sát di động vào mặt, như muốn in một cái hôn lên màn hình, thanh âm dịu dàng mềm mại: " Ngủ ngon. "

Ngủ ngon, bảo bối của anh.

Qua một đêm, fan Cố Cảnh Ngự phát điên hết cả rồi.

Thần tượng không chỉ đăng weibo chúc bọn họ năm mới vui vẻ, mà mỗi bình luận ở dưới bàn viết đều được phát li xì, bọn họ vui tới mức muốn chạy vài vòng.

Đương nhiên, bình luận bên dưới cũng rất nhiều bình luận suy đoán.

Chú mèo nhỏ thích ăn cá: Tôi thế nào lại cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra? Mẹ nó, là ai?!

Anh lướt xuống nhìn bình luận của fan đoán xem có chuyện gì xảy ra, khoe miệng không ngừng giương lên, anh cũng cảm thấy là có chuyện xảy ra.

Tất cả điều này làm cho người muốn chạy mấy vòng nhất hóa ra lại là người đại diện.

Mới sáng sớm ra, còn chưa kịp rời khỏi nhà đi chúc Tết thì điện thoại đã bị công việc tìm tới cửa. Người đại diện thiếu chút nữa thì khóc không ra nước mắt, đây đúng là khoảnh khắc sâu sắc nhất ngay sau khi giao thừa.

" Tổ tông. " Hắn thở sâu một hơi, day ấn đường: " Cậu có thể nói cho tôi biết, lần này là cậu bị cái gì kích thích không? "

Anh không chút để ý cong môi cười, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, cả người thì cứ như đang tỏa sáng vậy. Cả người tràn ngập cảm giác sung sướng, giờ anh còn đang ung dung thong thả đứng đây thái cả chưa.

--- Hoàn toàn không để ý tới hắn xú nào.

Nổ súng, bắn... Sau đó thì, cái đáng về này như đang chăm chú luyện một loại võ công thần bí lắm.

Trán người đại diện giờ đã nổi gân xanh, nhảy dựng lên lại bị anh ấn trở về. Về mặt anh như đã hiểu hết thảy, không muốn tốn hơi thừa lời nữa: " Chúng ta giờ có thể giải quyết một chút vấn đề trước không. "

Cậu ta đi vào phòng bếp làm gì chứ, dù sao cần gì tới đó!

Cố Cảnh Ngự cười như không cười liếc hắt một cái: "Nếu tôi nhớ không nhầm... " Anh lười biếng chỉ chỉ vào cái đi động, rồi lại cầm con dao phay lên: "Đây hẳn là công việc của anh. "

Ý tứ chính là, chuyện của anh thì hẳn cũng phải làm cùng.

Hắn đây là vì ai chứ!

Con mẹ nó, ai là người gây ra chuyện này!

Người đại diện thực sự tức muốn bùng nổ luôn rồi, hẳn đang định nói cái gì đó thì chợt nhìn thấy con dao phay Cố Cảnh Ngự đang cầm, giờ ngữ khí có phần run rẩy.

" Mẹ nó! "

Nháy mắt cái gì muốn nói đều đã quên, giờ chỉ còn duy nhất một ý nghĩ trong đầu --- con mẹ nó, thế mà Cố Cảnh Ngự thật sự xuống bếp.

Ngữ khí người đại diện có phần yếu đi, hẳn hoài nghi....Đây chính là một giấc mơ, hẳn day day ấn đường, ừ xù hỏi một câu: " Cậu đang làm cái gì vậy? "

" Hừm? " Tốc độ dùng dao của anh vô cùng ung dung, anh cười, tiếng cười gọi cảm mà trầm thấp. Đôi mắt thâm thúy bỗng ánh lên vẻ dịu dàng, cơ hồ muốn chọc mù mắt người bên cạnh luôn.

Anh cảm khái một câu, vừa nói với người đại, vừa dùng dao thái đồ ăn: " Tôi đi đưa cơm cho Nhan Nhan đó. "

--- Anh giờ đang được cho phép theo đuổi cô mà.

Anh cong khóe môi cười, thực bình tĩnh nói thêm một câu: " Sáng nay cả tôi và anh đều rảnh rồi, thì chạy đi tìm người ta thôi. "

Cậu mới phải đưa cháo cho Ôn Nhan, nhưng hẳn đâu cần.

Người đại diện trừng lớn mắt: Cố Cảnh Ngự...mẹ nhà cậu!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trách nhiệm của một người bạn trai tương lai

Edit: Cải Trắng

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, Dương Phàm chỉ có thể nuốt con tức giận vào trong, trừng mắt nhìn anh một cái.

" Đùng rồi, có một buổi diễn nghệ thuật chưa nói qua với cậu. Kế hoạch chương trình đã được đặt trên bàn cậu rồi, chút nữa trở về nhớ xem đấy nhé. "

Anh không chút để ý ngáp một cái, đưa hộp cơm ra, trực tiếp từ chối: " Không nhận. "

Thời gian gần đây, anh nguyện ý ở bên cạnh Nhan Nhan.

" Cậu chắc chắn chứ? " Dương Phàm liếc anh một cái, ngữ khí có phần kỳ lạ, đột nhiên lại cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa: " Vậy tôi có thể đẩy nó đi rồi. "

Đến lúc đó thì đừng trách hẳn tại sao không nói với anh.

Cố Cảnh Ngự đột nhiên nheo mắt lại quan sát hẳn. Ngay sau đó anh liền thu hồi tầm mắt, sửa lại ý định của mình lần nữa, hoàn toàn không để ý biểu cảm như bị ghen của người đại diện: " Tôi trở về sẽ xem qua. "

--- Có lẽ, là một điều bất ngờ nào đó không đoán trước.

Đình..

Cửa thang máy mở ra.

Người đại diện đi theo vào thang máy, hần liếc nhìn anh một cái rồi tự động đứng ra xung phong ấn thang, rồi tay lại dừng lại: "Lên tầng mấy? "

Hần không nhớ rõ cô ở tầng mấy nữa, hình như là tầng 15 hay 16 gì đó, hoặc có thể là tầng 8 hoặc 9.

"Hửm? " Anh đứng dựa vào một góc thang máy, môi mỏng khẽ mở: " Tầng 15. "

Người đại diện vươn tay ra, ấn vào số.

Nút màu đỏ của tầng 15 sáng lên.

Thật lâu sau đó anh không thấy Dương Phàm có động tác khác. Cô Cảnh Ngự tay xách hộp thức ăn, liếc xéo hần một cái, mở miệng nói, ngữ khí nhàn nhạt, nghe còn cảm thấy như đang ghét bỏ: " Anh cũng đi theo sao? "

Chỉ ấn lên tầng 15, sao không ấn cả tầng một?

Ánh mắt của anh như nói lên tất cả, kiểu: Tôi đi tìm bạn gái tương lai của mình, anh đi theo làm cái gì...Một, hai đi theo bọn tôi vào thế giới hai người làm gì, có phải anh bị ngốc không đấy?

Nói anh cũng tự mình ấn cho người đại diện một tầng khác.

Người đại diện thiếu chút nữa là lặn ra đáy ngắt, thiếu chút nữa thì tức chết, cắn răng giải thích: " Đây không phải là tôi sợ hai người náo loạn gây ra scandal sao? "

Anh cười nhạt một tiếng, neho đôi mắt lại đầy nguy hiểm, ngữ khí trầm thấp, không nhanh không chậm nói từng chữ, đã thế còn châm chọc: " Hôm nay anh không uống thuốc à? "

" Loại vấn đề này còn cần phải hỏi nữa sao? "

Nói anh muốn tới chính là nhà cô, hơn nữa anh cũng ở trong khu này, làm sao có thể để phóng viên trà trộn vào trong này dễ thế được. Nếu như ở chỗ này, ở trong nhà cô mà vẫn có thể có scandal thì anh nghĩ tốt nhất mình đừng làm nữa, trực tiếp về nhà trồng cây luôn đi.

Người đại diện ách một tiếng, nhưng cũng là một người từng trải, hần đẩy đẩy mắt kính, khôi phục lại sự nghiêm túc như bình thường. Hần cười nói: " Tôi không phải từ xa chạy tới đây chưa được ăn sao? Giờ đói rồi không đi đâu được. "

Nói xong, ánh mắt hần di chuyển tới cái hộp cơm mà anh đang cầm.

Hần vừa nãy mới nhìn anh nấu xong, một người mới bắt đầu nấu cơm thì làm sao biết đong đủ lượng chứ. Cứ chốc chốc lại thêm một quả trứng gà, chốc chốc lại thêm nước, bắt tri bắt giác nó liền đầy lên.

Hần thấy rất rõ, nên với chỗ đồ uống đó, đừng nói là một mình Ôn Nhan, nếu có mà có thêm hai người đàn ông cũng tuyệt đối không uống hết được.

Thực ra cũng không tới nỗi đói bụng, nhưng lần này là Cố Cảnh Ngự tự mình nấu canh đấy. Đây là chuyện mà trước kia Cố Cảnh Ngự chưa từng làm đâu, nghĩ còn chưa dám nghĩ tới, không ngờ đời này hần còn sống mà được nếm thử canh do vị tổ tông này làm.

Điều này có thể đem ra ngoài khoe hần một năm.

Đáng tiếc, Cố Cảnh Ngự không hề có ý nghĩ cho hần uống dù chỉ một ngụm, canh anh làm lần này, chắc chắn chỉ để cho một mình vợ anh uống.

Còn nói hần nói uống không hết?

Xin lỗi, uống không hết cũng đành để vợ tôi đồ đi vậy.

...

Dương Phàm hoàn toàn không nghĩ tới, tuy rằng hần da mặt dày đi theo vào nhà Ôn Nhan, thành công thoát khỏi nguy cơ bị Cố Cảnh Ngự đá ra ngoài...Nhưng mà Cố Cảnh Ngự nói không cho hần uống thì thực sự không cho hần uống, không hề cho hần thương lượng thêm một chút nào.

Càng không nghĩ tới, chuyện này hần tới đây, thứ hần được ăn nhiều nhất lại là...cầu lương.

Hần cứ thế tro mắt nhìn một bát canh được múc ra từ trong hộp giữ nhiệt, múc xong liền thấy Cố Cảnh Ngự đóng luôn hộp giữ nhiệt lại, làm lơ luôn ánh mắt của hần, hoàn toàn cắt đứt vọng tưởng xin một bát canh của hần.

Bạn nói xem, nhỏ mọn như thế này thì có tính là anh em với nhau không?

Nhưng mà thế này vẫn còn không xong, cậu ta vẫn còn tiếp tục nhìn chứ?

Giờ hần đang ngồi nhìn vị tổ tông luôn thích làm theo ý mình. Anh kéo ghế dựa ra ngồi đó, còn tinh tế đưa giấy ăn cho cô, rồi thỉnh thoảng còn múc thêm

canh ra bát cho cô, thỉnh thoảng lại trêu chọc đôi câu, mặt mày hoàn toàn toát lên vẻ dịu dàng đầy tình cảm.

Dương Phàm: "... "

Hắn cảm thấy trái tim mình đau quá, hình như là dao đâm vào hơi sâu rồi!!

Có lẽ cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, Ôn Nhan ngẩng lên liền bắt gặp ánh mắt như đại ra của Dương Phàm. Cô có chút sùng sốt, nhưng sau đó phản ứng lại ngay: "Dương ca, anh ăn cơm chưa? Có muốn cùng nhau ăn hay không? "

Cố Cảnh Ngự mặt không đổi sắc đưa cho Ôn Nhan một bát canh nhỏ, anh tùy ý liếc nhìn người đại diện một cái, tự động mở miệng nói: "Không cần phải quan tâm tới anh ấy, mới vừa nãy anh ấy còn nói anh ấy ăn no căng bụng rồi. "

Người đại diện bị cho là ăn tới no căng: "... "

Con mẹ nó, cậu mới ăn no căng ý, cả nhà cậu mới bị ăn no căng!!

Ôn Nhan đảo mắt một cái cũng không nghi ngờ gì, nhận lấy bát canh từ trong tay anh, cười nói: "Dương ca thực sự không ném thử sao? Bánh bao nhỏ này thật sự ăn cũng khá ngon đấy. "

Bát uống canh này cũng thật tinh xảo, hơn nữa còn đặc biệt nhỏ. Tuy rằng cô là người khá kén chọn trong việc ăn uống nhưng lần này cũng uống được tới hai bát canh nhỏ.

Người đại diện đang muốn theo đó mà đáp ứng lời mời của cô thì hắn bỗng cảm nhận được một ánh mắt nguy hiểm đang dừng trên người mình.

Cố Cảnh Ngự tay gõ gõ xuống mặt bàn, ánh mắt nheo lại đầy vẻ nguy hiểm hơn nữa còn có phần như đang uy hiếp, từ khuôn mặt anh nhìn ra không rõ anh có đang cười hay không.

Sống lưng Dương Phàm cứng đờ, trong lòng hắn thầm nguyên rủa Cố Cảnh Ngự tới tám trăm lần, nhưng ngoài mặt hắn cũng chỉ có thể từ chối ý tốt của cô.

Ôn Nhan cũng không nói thêm gì nữa, cô gấp một cái bánh bao nhỏ lên, cắn một miếng, mắt hơi nheo nheo lại, nhìn là biết đồ ăn lúc này thật sự rất vừa miệng cô.

Nuốt một miếng bánh bao nhỏ xuống, rồi lại uống một ngụm canh, Ôn Nhan nhìn anh: "Món này anh mua ở đâu vậy, có xa đây không? "

Cô mới vào ở tiểu khu này cách đây không lâu, nhưng phía trước phía sau tiểu khu này cô cũng đi xem qua rồi, đồ ăn ở gần đây cô cũng đã ăn rồi. Dù sao bình thường cô cũng không phải người hay bỏ bữa sáng. Nhưng cái bánh bao nhỏ này so với mấy đồ đó, thực sự là ngon hơn nhiều.

Nhưng mà cô tương đối lười. Nói tới vấn đề chạy bộ này thì chắc mười ngày cô mới được một ngày ra khỏi nhà chạy bộ, mà chạy cũng không xa lắm. Nếu như chỗ mua bánh bao nhỏ cũng không xa thì trên đường về cô có thể tiện đường mua một chút.

Cố Cảnh Ngự gõ gõ tay xuống mặt bàn, thỉnh thoảng lại lấy đũa gấp cho Ôn Nhan một miếng bánh bao nhỏ. Anh nghe cô hỏi vậy liền nở nụ cười, làm như không có việc gì nói: "Không xa đâu, bình thường chạy bộ có thể tiện đường ghé mua. "

Người đại diện tròn tròn con mắt.

Không xa cái đầu cậu ý!

Vừa nãy cái túi nhãn hiệu bánh bị anh ném đi là giả sao!!

Đề mua được túi bánh bao nhỏ kia, hắn phải lái xe nửa tiếng để mua đấy. Thế mà bảo không xa thì hắn cũng họ Cố luôn rồi.

Ôn Nhan lại không biết điều này, cô liếc mắt nhìn anh một cái: "Tôi đây đang hỏi, chỗ anh mua bánh bao nhỏ ở đâu? "

Cố Cảnh Ngự khoanh tay trước ngực, từ đáy mắt có thể thấy ý cười, yết hầu anh trượt lên trượt xuống, phát ra tiếng cười nheo nhỏ. Anh nhún vai nói với cô: "Điều này thì không thể nói cho em biết được. "

Ôn Nhan sùng sốt, hiển nhiên cô không nghĩ tới anh lại từ chối trả lời.

Đôi mắt anh tràn ngập sự dịu dàng, anh cười thành tiếng, đề thấp thanh âm xuống, trêu chọc: "Nếu như em biết rồi, thì sau này tôi phải lấy lòng em thế nào đây? "

"Hả? "

Giọng nói này là giọng mũi, vô cùng trầm thấp từ tính, thực sự là gọi cảm tới không cưỡng lại được.

Một ngụm cháo Ôn Nhan uống tí nữa thì sặc ở cổ họng, đột nhiên cô muốn sờ thử lỗ tai mình. Cô nghiêng nghiêng đầu, tiếp tục vờ bình tĩnh uống cháo: "Ai muốn để anh lấy lòng chứ? "

" Tôi có thể tự mình mua được. "

Anh đưa tay lau lau khóe miệng cho cô, tiếng cười đầy từ tính: " Tôi biết. "

" Nhưng em không nên tranh giành với tôi. " Anh cong cong môi, nói: " Mua bữa sáng cho em là trách nhiệm của tôi. "

Giờ anh có thể theo đuổi bạn gái, những thứ bé nhỏ này nhất định anh phải làm được.

Nếu như theo đuổi mà không làm gì thì cô ấy thật sự có thể một mình ăn cơm, dạo phố, rồi xem phim điện ảnh. Như vậy thì có anh hay không có anh cũng chẳng khác nhau là bao, thế thì cô ấy dựa vào cái gì mà phải có tình cảm với anh.

Huống chi, giờ anh còn muốn làm hết tất cả mọi thứ cho cô. Để cô ăn cơm do anh nấu, đây là điều mà trước giờ anh chưa từng làm, nghĩ tới thôi đã khiến anh nóng lòng muốn làm rồi.

Có anh ở đây, làm sao anh lại để cho cô đi xa như vậy để mua bữa sáng chứ.

Về sau có anh là người yêu cô, anh sẽ để cho cô ngày ngày vui vẻ, nuôi cho cô thật khỏe mạnh, ngày ngày đều ăn ba bữa cơm.

" Ngày mai tôi lại tới? Được không? "

Tay Ôn Nhan dừng lại một chút, cô không biết dòng nước ấm đang chảy trong người mình mang lại cảm giác như thế nào.

Thấy anh vẫn còn nhìn chăm chăm cô, mím môi. Cô nhìn không được trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó gấp một cái bánh bao nhỏ nhét vào trong miệng anh: " Sao anh lại nói nhiều như vậy chứ? "

Tới thì cứ tới đi, câu này giống như kiểu nếu mà cô không cho anh tới chắc anh cũng dám tới đâu.

Nháy mắt, sắc mặt người đại diện thay đổi.

Cái nổi ai oán vừa nãy đã bị người đại diện ném thẳng sang một bên, hần định lên tiếng ngăn cản, muốn nói Cố Cảnh Ngự có bệnh sạch sẽ.

Nhưng mà...

" Được được, không nói nữa. " Cố Cảnh Ngự lại cắn từng miếng một vô cùng ngon miệng, ánh mắt liền dừng lại ở vành tai đỏ bừng của cô. Sự sung sướng trong mắt càng ngày càng rõ ràng, tay còn giơ lên, vờ vờ như đang nhận sai: " Ăn đi, ăn đi. "

Cách tới tám trăm dặm có khi vẫn nghĩ thấy mùi thức ăn cho chó.

Dương Phàm.... Chú chó ngược trừng mắt.jpg.

Người đại diện hồi hận rồi.

Hắn thật sự hối hận rồi.

Nếu như không phải nhìn hai người này, lòng hắn đau đau tới nỗi như đứt lìa thế này.

Bạn nói xem rốt cuộc hắn nghĩ thế nào mà một hai cứ phải đòi lên theo cho bằng được.

Hắn chú ý tới ánh mắt Cố Cảnh Ngự nhìn Ôn Nhan, nhìn xong thì ghét bỏ như bệnh dịch. Hắn ngẩng đầu lên kêu, con mẹ nó, cười cái gì mà cười.

Mà về sau nếu như thành đôi...

Mẹ nhà nó, lần sau nếu hắn còn tự tới tìm ngược ở chỗ anh thì tên hắn sẽ viết ngược lại luôn.

Lời editor: Thực sự thì edit chương này tôi hơi hoang mang:v bên trên thì nói là canh dưới lại là cháo, nhưng raw thật sự là vậy nên mình không dám đổi nghĩa =)) Ngoài ra, nhiều lúc tôi còn nghĩ =)) Dương Phàm có niềm yêu thích đặc biệt với Cố Cảnh Ngự =)))

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30• Diễn xuất hoàn hảo của Cố Cảnh Cảnh!

Chương 37. Diện xuất hoàn hảo của Cố Cảnh Cảnh:

Edit: Cải Trắng

"A, nghe nói chương trình < Vương bài đối kháng > kỳ này tập một sẽ quay ở chỗ chúng ta đây, tới lúc đó cậu có muốn đi xem không? " Một nữ sinh vô cùng hưng phấn đưa tay lay lay đưa bạn cùng bàn.

"Hơn nữa, nghe nói bệ hạ cũng sẽ tham gia đây! "

Bạn cùng bàn quay đầu nhìn cô một cái, sau đó lại mất hết sức lực mà nằm bò ra bàn, chep chep miệng: "Cậu nghe được tin đồn đó ở đâu đây? "

Cô gái đó lại ỉu xiu nói tiếp: "Chương trình < Vương bài đối kháng > nổi tiếng như vậy, nếu như mà quay ở đây thì đã sớm tới rồi, tới lúc đó người xem vây chặt kín luôn. Vừa nghe đã biết tin đồn cậu nói là giả. "

"Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là. " Cô gái đó nằm gác lên tay của mình, tìm một tư thế thoải mái nhất: "Bệ hạ sao có thể tham gia chương trình chứ? "

Đây là tiết mục được mua bản quyền từ nước ngoài, đúng là rating chương trình rất tốt. Trải qua hai mùa rồi rating vẫn mỗi lúc một cao lên, hơn nữa mới được rất nhiều minh tinh nổi tiếng tới. Dù vậy, tiết mục này thật ra vẫn chưa mời được bệ hạ tham gia, điều này không phải một minh cô nói đâu.

Không phải chương trình không đủ tốt, mà là Cố Cảnh Ngự, cái người này...không thể tưởng tượng nổi có ngày sẽ tham gia chương trình giải trí, không có khả năng đâu.

Anh ra mắt lâu như vậy rồi vẫn luôn tùy hứng làm bừa, làm việc không nhìn sắc mặt người khác, nhưng tất cả mọi người lại luôn nhẫn nhịn cái tính tình của anh, vì sao chứ?

Chính là bởi vì, trong con người anh, cái sự bá đạo nó được tỏa ra từ trong xương tủy luôn rồi.

Gia đình của bọn họ, cho dù nuôi một người lớn lên nhìn về bề ngoài ôn nhuận như ngọc* thì sâu bên trong xương tủy vẫn không thể che được sự bá đạo. Cái loại khí chất này không phải nói che là có thể che dấu được, huống chi con người Cố Cảnh Ngự vốn đã tùy hứng.

Ôn nhuận như ngọc: dịu dàng, ôn hòa như ngọc.

Đề cho người như thế này đi lẫn lộn trong chương trình giải trí, có khi còn phải lẫn lộn cả trong bùn đất, bạn cảm thấy có khả năng không?

Dù sao thì cô vẫn cảm thấy không có khả năng.

Bạn ngồi cùng bàn của nữ sinh kia lắc đầu: "Dao Dao, cậu bị lừa rồi. "

Cô gái được gọi là Dao Dao kia vẫn hưng phấn không ngừng được, cô hừ một tiếng, không cam lòng nói: "Tại sao lại không có khả năng chứ, giờ trên mạng đều đang lan truyền tin tức này. Chắc chắn tất cả đều không phải tin đồn vô căn cứ, nói không chừng bệ hạ đang cảm thấy hứng thú..nên.."

Càng nói thanh âm của cô càng nhỏ xuống, rất rõ ràng, cô cũng không tin quá nhiều vào chúng, không dám tin nếu đó là sự thật.

Bạn cùng bàn cô bỗng trừng mắt một cái: "Dù sao thì tớ cũng không tin. "

Thấy bạn mình chắc chắn như vậy, cô gái tên Dao Dao kia vốn còn đang lưỡng lự thì như bị cái gì kích thích vậy, tại sao lại không thể có khả năng đó!

Dựa vào cái gì mà chắc chắn như vậy!

Cô đang muốn nói thêm cái gì đó thì chuông vào học vang lên, giờ cô chỉ có thể đem những lời muốn nói nuốt trở lại, đề tài bàn tán dừng tại đây.

Đề tài này lại không thể chia sẻ ra bên ngoài, bạn cùng bàn cô thì lại không tin, đợi tới lúc về nhà Dao Dao vẫn không cam tâm. Bỗng nhiên cô nảy ra một ý định, cô lấy điện thoại ra đăng nhập vào tài khoản của mình, chia sẻ một ít tin tức cho cô bạn cùng bàn.

Dao Dao Dao Dao Dao: Cậu xem, trên mạng đều đang điên lên rồi, bên trang chủ của chương trình < Vương bài đối kháng > cũng không phủ nhận tin tức này, bọn họ chắc là không dám mượn tên tuổi của bệ hạ để tuyên truyền đó.

Dao Dao Dao Dao Dao: Còn có trên weibo của tổ đạo diễn nữa, họ cũng chỉ ậm ở nước đôi thôi, không có phủ nhận chuyện bệ hạ có tham gia hay không. Nếu như bệ hạ không tới, bên đó làm sao dám nói như vậy.

Qua một lúc lâu thì bên kia mới trả lời tin nhắn.

Hãy gọi tôi là cô tiên nhỏ: Nhưng mà anh ấy cũng không thừa nhận mà. Cách tuyên truyền của họ đó, cậu liệu hiểu không? Đến lúc đó bệ hạ thật sự không tới, đạo diễn chắc chắn sẽ chối tới chối lui, dù sao thì anh ấy cũng không xác nhận mà.

Dao Dao Dao Dao Dao: Đạo diễn dám...

Tính tình của Cố lão đại không ai không biết!

Càng nghĩ càng cảm thấy có lý, Dao Dao bắt đầu làm công tác tư tưởng cho cô ấy, tin nhắn liên tục gửi tới.

Nhưng mà vẫn tốn công vô ích!

Nhìn vào chăm chăm vào màn hình, mãi không nhận được câu trả lời, Dao Dao chán nản quăng chuột máy tính sang một bên, đúng là ương bướng, cậu không đi thì tớ đi!

Rồi trên mạng lan truyền tin bên chương trình sẽ quay ở đây một ngày, Dao Dao liền xách một cái balo nhỏ đi. Tuy rằng bên chương trình không nhắc tới chỗ quay cụ thể nhưng bọn họ là người địa phương, đương nhiên sẽ biết ở đây có chỗ vui chơi nhất, nói không chừng tới đó lại được gặp.

Dao Dao xuất phát mang theo tâm lý không cam lòng, lại còn cầu cho mình có thể may mắn gặp được, cô đi tới mấy địa điểm vui chơi nổi tiếng.

Khi cô tới được hồ băng, cô bỗng nhiên mở to mắt ngạc nhiên, tóm lấy tay một cô gái ở đó: "Sao cậu lại ở chỗ này! "

Không phải cậu nói cậu không tin sao?!

Cô bạn ngồi cùng bàn kia có chút hậm hực, quay đầu lại, thấp giọng nói: "Dao Dao, sao cậu cũng tới đây vậy? "

Đúng là cô không tin thật.

Nhưng mà chẳng phải...Mấy ngày nay tin tức mỗi lúc một rầm rộ, nhưng mà bề hạ cũng chưa ra mặt phủ nhận, cô liền trầm nghĩ trong lòng...biết đâu may mắn? Còn nếu như không phải thì chuyến đi ra ngoài này cứ coi như là đi chơi loanh quanh thôi.

Dao Dao cười, nháy mắt trong lòng cảm thấy thoải mái hơn.

Thời gian quay trở lại mấy ngày trước.

Ôn Nhan lúc này đang theo dõi máy tính, trên mạng mọi người đang không ngừng suy đoán xem Cố Cảnh Ngự có tham gia hay không, bình luận rất sôi nổi. Bình luận liên tục nhảy, nhìn thế này thì chắc chắn con số bình luận sẽ còn cao nhiều.

Có người tin rằng anh sẽ đi, có người chắc chắn đây chỉ là lời đồn, ai nói cũng cảm thấy mình có lý, chẳng bên nào chịu nhường bên nào cả, bình luận mỗi lúc một nhanh hơn. Cuối cùng chỉ để lại người ngoài cuộc to mắt nhìn.

Thế mà còn một số fan chạy tới weibo của cô, bọn họ như là chắc chắn cô biết được câu trả lời vậy, liên tục @ tag tài khoản của cô mà hỏi.

Tay Ôn Nhan dừng một chút, rồi lại tiếp tục di chuột xuống dưới. Chuyện này thì liên quan gì tới cô chứ, chương trình này thì cô tham gia, ai mà biết được anh có tham gia hay không.

Xem được không bao lâu, di động Ôn Nhan liền reo lên.

Cô cầm điện thoại lên nhận cuộc gọi, nghe được giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia, cô liền ngẩng lên nhìn đồng hồ. 12 giờ rồi.

Chà trách sao anh lại gọi tới.

Một tháng gần đây, ngoại trừ cô tham gia một ít tiết mục biểu diễn và chụp ảnh quảng cáo thì không còn làm gì nữa. Cố Cảnh Ngự còn nhàn hơn cả cô, nhàn rồi tới nỗi không có việc gì làm.

Dù sao thì dạo gần đây mỗi ngày của cô, sáng thì có tiếng gõ cửa, trưa thì đúng tầm này điện thoại kêu lên.

"Hôm nay em muốn ăn cái gì? " Người ở đầu dây bên kia hỏi.

Ôn Nhan buông chuột máy tính ra, nhìn xung quanh phòng một chút. Cô nhớ rõ sáng nay mình còn dùng tai nghe, giờ lại chẳng biết vứt đâu rồi: "Ăn cái gì cũng được, tôi không kén ăn. "

Gọi điện thoại chắc chắn anh sẽ không cúp máy nhanh đâu, vẫn là nên lấy tai nghe đeo vào nghe cho dễ.

Bên kia Cố Cảnh Ngự đang chọn rau, động tác anh hơi dừng một chút, anh day day ấn đường, đột nhiên bật cười: "Em nói thật chứ? "

"Đương nhiên. "

Ôn Nhan đi ra khỏi phòng ngủ tìm, ra tới phòng khách cô liền thấy ở trên sofa có một cái tai nghe màu đen. Giờ cô mới nhớ ra sáng nay mình đã vứt tai nghe ở đây.

Cô khom lưng xuống, bắt ngờ để lộ ra vòng eo nhỏ mê người. Cô lấy tai nghe cắm vào, một tay thì nhét tai nghe vào lỗ tai, rồi đi về phòng: "Ngoại trừ

hành lá, mướp đắng, cà rốt, còn có... "

" Cà chua xào trứng đừng có cho cà chua vào. "

Ôn Nhan nói mấy thứ, vừa nói vừa đi trở về phòng ngủ. Ngữ khí nói nghe có vẻ nghiêm túc, cô kéo ghế dựa ra, tiếp tục ngồi chơi máy tính: " Mấy cái đó tôi không ăn được, còn lại thì tùy anh thôi. "

Cố Cảnh Ngự cười nhẹ một tiếng.

Anh nhướn mày: " Em xác định là không chọn đồ ăn? "

Anh nhìn mấy quả cà chua, định bỏ vào bao nilon, xong còn hỏi lại: " Còn có, cái gì mà cà chua xào trứng không bỏ cà chua? "

Thế thì còn gọi gì là cà chua xào trứng nữa?

Ôn Nhan nghĩ nghĩ một chút, thực sự đúng là có điểm....: " Khụ, vậy anh mua gì thì mua đi. "

Món đó cô chỉ thích ăn trứng gà, không thích ăn cà chua, cùng lắm thì lúc ăn cô gọt cà chua sang một bên và ăn trứng thôi.

Cố Cảnh Ngự ngoài miệng nói cô kén ăn nhưng trong lòng lại tự giác tránh mua những món đồ đó. Ngoại trừ một chút cà chua thì những đồ khác anh mua đều là món ăn mà cô thích ăn.

Cố Cảnh Ngự chỉnh lại tai nghe, mắt anh nhìn thấy khoai tây ở kệ kế bên, lấy một ít rồi cầm khoai tây và cà chua đưa cho người bán hàng đo khối lượng.

Nơi này là khu dân cư cao cấp, người bán hàng ở đây không tới nỗi vừa gặp được người nổi tiếng là thét chói tai.

Anh nhìn thấy ánh mắt kích động của người bán hàng, chỉ ra hiệu bảo cô ấy im lặng một chút, rồi cầm bút ký tên, vừa làm vừa trả lời điện thoại: " Em vào phòng bếp xem một chút, xem bên trong còn khoai tây và bí đỏ hay không. "

Mấy ngày nay cùng ăn cơm với cô, anh phát hiện ra, cô rất thích ăn cháo bí đỏ, rồi cả khoai tây nữa. Lần đầu tiên ăn cơm với cô, cô nói rằng cô không thích ăn khoai tây là nói dối, chẳng qua là do hôm đó anh cho quá nhiều dầu vào khoai tây.

Ôn Nhan đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra nhìn nhìn, rồi cô nói: " Khoai tây vẫn còn hai củ, bí đỏ hình như hết rồi. "

Cố Cảnh Ngự ừ một tiếng: " Lúc tôi về sẽ mang bí đỏ sang nhà em. "

Người bán hàng nghe thấy cuộc đối thoại của anh, tựa hồ kích động muốn ngắt đi, cái cuộc trò chuyện này, nghe thế nào cũng thấy giống một đôi vợ chồng mới cưới đang ân ái a a a a!!

Ai!!

Mẹ nó, rốt cuộc là ai?

Người bán hàng máy móc dán giá tiền lên túi, mắt thấy Cố Cảnh Ngự đã ký xong tên, đưa bút trở lại vị trí cũ, ngón tay thon dài của anh xách mấy cái túi chuẩn bị rời đi, rốt cuộc cô nhịn không được liền hỏi một câu:

" Là... Nhan Nhan phải không ạ? "

Cố Cảnh Ngự dừng lại, nhìn cô.

Người bán hàng ở đây là một cô gái còn rất trẻ, cô lúc này đang nuốt nước miếng, đề thấp giọng xuống nói, tựa hồ như chuyện bọn họ nói rất bí mật. Khi cô nhắc tới tên Ôn Nhan thì ánh mắt sáng lấp lánh, hình như là fan Ôn Nhan.

Cố Cảnh Ngự cong cong môi, cô gái này đúng là tinh mắt.

Nhưng anh lại không trả lời vấn đề này, giả bộ như không nghe thấy, chỉ gật đầu chào tạm biệt. Anh xách theo túi đồ ăn, đôi chân dài không nhanh không chậm di chuyển tới chỗ bán bí đỏ.

Vẫn chưa thể nói, chặc.

Nhưng không biết người bán hàng đang nghĩ cái gì, thấy biểu hiện của anh, trong nháy mắt liền rất kích động!

Ôn Nhan ở đầu dây bên kia không biết tình huống bên này, cô do dự một chút, rồi nói: " Không cần đâu, trong nhà vẫn còn xương sườn, trưa nay ăn cháo sườn đi. "

Quả bí đỏ không phải là nhỏ, anh mua nhiều đồ ăn như vậy, mua thêm bí đỏ chắc chắn xách sẽ khó khăn. Bây giờ còn đang là mùa đông, xách nhiều như vậy tới lúc về tay sẽ đông cứng mất.

... Nhìn anh hình như rất thích ăn cháo sườn, như vậy thì không cần bày vẽ làm gì.

Cố Cảnh Ngự đương nhiên biết cô nói như vậy là có ý gì, ánh mắt thâm thúy cũng lộ ra ý cười, khóe miệng không kìm được liền giương lên: " Không sao đâu. "

Thanh âm của anh trầm thấp, từ tính: " Thật ra tôi muốn ăn một chút cháo bí đỏ. "

Nói xong anh liền chuyển đề tài, đôi tay thon dài lướt trên kệ hàng bí đỏ chọn, anh quyết định lấy một quả trông nhỏ nhỏ, anh nói: " Tôi chọn một quả bí đỏ bé chút, chắc là có thể nấu được hai bữa, nếu tối em muốn ăn thì có thể hâm lại. "

Ôn Nhan nín thở, hàng lông mi chớp chớp, cô không nói gì.

Cố Cảnh Ngự thấy đầu dây bên kia không trả lời cũng không tức giận, ngược lại, còn cảm thấy hơi sung sướng, hỏi: " Vậy còn cái gì muốn tôi mua về cho không? "

Hoặc là: " Có muốn ăn đồ ăn vặt không? "

Anh nhớ hình như nhà cô chẳng có chút đồ ăn vặt nào.

" Không ăn. " Ôn Nhan nói chắc như đinh đóng cột, cô cầm lấy chìa khóa, do dự một chút, cuối cùng cũng không quay vào trong nữa, mở cửa đi ra bên ngoài.

Cô ấn nút thang máy, trời lạnh khiến hơi thở thò ra cũng ngưng tụ thành một làn khói trắng, cô trừng mắt: " Anh có biết gần đây tôi béo lên mấy cân rồi không? "

Còn ăn đồ ăn vặt cái gì nữa!

Hai ngày trước Lý ca còn đi tới nhà cô, nhìn cô với ánh mắt " sao em lại có thể biến thành như thế này rồi ", lúc đó cô vô cùng xấu hổ.

Ôn Nhan nói, rồi nhìn thoáng qua thân hình mình phản chiếu lại ở cửa thang máy, cô thực sự là một chút cũng không béo, nhưng mà tự cô lại cảm thấy mình béo lên rất nhiều. Lên tới 183 kg cũng có khả năng!!

Là ki lô gam chứ không phải cân đâu!!*

** 1 cân TQ = 0,5 kg VN*

Giờ mới chỉ một tháng thôi đúng không? Nếu tiếp tục theo cái đà này, cô đừng làm cô tiên nhỏ xinh đẹp nữa, biến thành thiếu nữ 200 cân luôn đi, vèo một cái liền ngã xuống.

Cố Cảnh Ngự thanh toán xong, đội mũ lưỡi trai lên liền xách đồ đi ra ngoài.

Ra khỏi siêu thị, một luồng không khí lạnh thổi tới. Anh hí híp mắt, chiếc áo gió màu nâu nhạt bị gió thổi khê bay bay, lộ ra đôi chân thon dài. Trên lông mi anh dường như có một bông tuyết nhỏ xinh lạnh lạnh rơi xuống.

Vào hai ngày trước, thành phố đón một trận tuyết rơi lớn, hôm nay mới ngừng lại, giờ đây người dọn vệ sinh ở khu dân cư bắt đầu cầm cào tuyết đi cào. Miền cường lắm họ mới có thể dẹp bớt tuyết đi, tạo thành một con đường nhỏ thông thoáng.

Trong khu không biết từ khi nào đã có rất nhiều người tuyết to hoặc nhỏ khác nhau, ở sau thùng rác, ở bên cạnh cây, ở bên cạnh khu nhà, im lặng mà nhìn đoàn người ra ra vào vào.

Cố Cảnh Ngự cười cười, một tay anh xách mấy túi đồ, một tay anh chỉnh lại mũ lưỡi trai, để giày anh dính không ít tuyết, lúc đi còn phát ra những âm thanh nhỏ nhỏ.

" Hừm, người tạo hình người tuyết này thật có sức sáng tạo. " Anh cầm di động chụp mấy bức ảnh người tuyết đó, đột nhiên dừng lại, anh gửi mấy tấm ảnh này cho Ôn Nhan, mày kiếm nhẽ nhếch: " Em xem xem có phải người tuyết này trông giống em hay không? "

Ôn Nhan nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong di động, nheo mắt: " Giống. "

Rồi lại trào phúng thêm một câu: " Giống Cố Cảnh Ngự. "

Trong hình, là một người tuyết có một đôi mắt tròn rất to, có một số biểu cảm nhỏ trông cũng hơi giống Ôn Nhan.

Cố Cảnh Ngự cười hai tiếng, thanh âm trầm thấp, anh hỏi cô: " Em có muốn xuống dưới này chơi không? "

" Tôi giúp em nặn một người tuyết khác? "

Một người tuyết thật giống cô, nhỏ nhỏ, mềm mại, đặc biệt xinh đẹp.

Ừm, sau đó lại nặn thêm một người tuyết trông giống anh.

Anh thật sự muốn làm một người tuyết lớn, vurun tay ra là có thể thay cô che mưa chắn bão, giang tay ra là có thể đem cô ôm trọn vào người.

Ôn Nhan đi từ trong thang máy ra, cửa vừa mở, một con gió lạnh thổi tới, cô rùng mình một cái, rồi giật giật khoe miệng: " Anh còn là đứa bé ba tuổi hả...Cái gì mà còn nặn người tuyết đôi. "

Cô giờ đã không còn cái tính trẻ con như này rồi.

Cố Cảnh Ngự nhưn mày, cũng không tức giận. Anh thấp giọng cười một tiếng, thay đổi giọng nói, cố ý kéo dài âm thanh: " Tiểu tỷ tỷ, Cảnh Cảnh năm nay đúng là mới có ba tuổi thôi. "

Hình như cô bị dọa rồi, một chữ cũng không nói, Cố Cảnh Ngự xách theo túi đồ ăn, anh cong cong môi, ngữ khí anh như đang làm nũng lại có vẻ đắc ý, nói tới mắt cũng không buồn chớp: " Cảnh Cảnh là bé trai đẹp trai nhất trong trường mẫu giáo. "

" Cảnh Cảnh ngày hôm qua còn là một bông hồng nhỏ. "

" Cảnh Cảnh là đứa bé đáng yêu nhất trên thế giới này. "

Ôn Nhan vát và lẩm mồm sóc lại tinh thần được, cô cảm thấy hơi đau đầu, day day trán, nhin một lúc lâu, cuối cùng cô mới có thể nói ra năm chữ: " Diễn xuất hoàn hảo quá! "

Cảnh Cảnh cái em gái nhà anh, mẹ nó, có bệnh rồi!

Cố Cảnh Ngự cố gắng kiềm chế để không cười, chân anh dẫm lên nền tuyết lưu lại dấu chân, anh nói, giọng nghe rất đáng yêu: " Tiểu tỷ tỷ, chị tức giận với Cảnh Cảnh sao? "

Ôn Nhan quả thật muốn bùng nổ rồi!

Hít sâu vào một hơi, môi đỏ hơi nhếch lên: " Anh điên rồi, hôm nay không uống thuốc hả? "

Ha ha ha ha ha ha ha!!!!

Cố Cảnh Ngự nở nụ cười.

Ôn Nhan nghe thấy tiếng cười của anh thì càng tức giận hơn, cô nghiêng răng nói từng chút một, hận lúc này không thể cắn chết anh: " Cố, Cảnh, Cảnh!!! "

Phi! Ôn Nhan day day trán, cô đúng là bị anh chọc tức tới mất lý trí rồi, cái gì mà Cố Cảnh Cảnh chứ: " Anh thử cười một lần nữa xem. "

Trong ánh mắt đều ngập tràn ý cười, nhưng Cố Cảnh Ngự dừng lại, cố nhịn cười, nói nhỏ: " Được rồi, không cười. "

Cố Cảnh Ngự nghe thấy tiếng thở đều đặn ở đầu dây bên kia, anh chậm rãi đi về phía trước, nhìn vào khoảng không vô định, ánh mắt thâm thúy bỗng trở nên vô cùng dịu dàng.

Bốn phía tĩnh lặng, bỗng dung anh mở miệng nói: " Tiểu tỷ tỷ, Cảnh Cảnh trưởng thành rồi sẽ gả cho chị, được không? "

Nhất thời hô hấp bên kia như dừng lại!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tiểu tổ tông của anh

Edit: Cải Trắng

Hô hấp đầu dây bên kia như là ngưng lại.

Qua một lúc, Ôn Nhan mới khôi phục lại tinh thần, môi đỏ hơi nhếch lên: " Không nhé. "

" Cố Cảnh Cảnh, anh là đàn ông đấy. "

Ý tứ câu nói này chính là, một người đàn ông thì nói gả chồng cái gì chứ?!

Ánh mắt thâm thúy của anh bỗng xẹt qua một tia thất vọng, anh im lặng cười một tiếng, ngay sau đó anh thu lại tinh thần ủ rũ, còn nói thêm một câu: "Ừm, tôi biết. "

Anh nheo mắt lại: " Vậy hiện tại cho em một cơ hội, đó là tôi cùng đứa bé trai đáng yêu nhất thế giới này nặn người tuyết. "

Ngữ khí dường như có ý cười: " Có tới đây không? "

Ôn Nhan không tiếng động nhẹ nhàng thở phào một hơi. Trong ánh mắt cô có xẹt qua một tia áy náy, cô đưa mắt tìm kiếm hình bóng anh, sau đó nhanh chóng bước tới: " Có. "

" Thấy cả người anh lạnh tới ứng đồ như thế kia, thôi tôi cho anh một cơ hội vậy. "

Thanh âm cô càng lúc càng gần, không giống như vang lên ở trong điện thoại nữa, Cố Cảnh Ngự bất giác cảm thấy có cái gì không đúng.

Dừng một chút, anh ngừng đầu lên nhìn về phía cửa. Ôn Nhan mặc một chiếc áo len dài màu hồng phấn, trên cổ còn quấn một cái khăn lông mềm thật dài, gương mặt cô còn ửng hồng mềm mại, nhìn thật giống một đóa anh đào tháng ba đang nở rộ kiều diễm.

Lúc này ánh mắt đó sáng rực long lanh nước, đôi mắt cong cong nhìn về phía anh, cứ một bước nhảy hai bậc thang, nhanh chóng đi về phía anh.

Cố Cảnh Ngự lập tức nở nụ cười, ngay sau đó anh nhìn vào mắt cô, lại nheo đôi mắt lại.

Sao lại mặc đồ mỏng như thế này?

Ôn Nhan nhìn anh đang nhíu mi lại, liền đưa tay nhận lấy đồ trong tay anh, nhướn mày: " Nhấn máy nhiều quá có thể biến thành một ông già đấy. "

Nhưng cũng là ông già của em đấy.

Cố Cảnh Ngự lập tức muốn cãi lại như thế.

Nghĩ nghĩ lúc, không biết anh nghĩ thế nào lại không nói nữa, chỉ bật cười.

Ừm, ông già của em.

Chẳng qua chỉ là một cái xưng hô mà có thể khiến cho trái tim lạnh lẽo của anh ấm áp trở lại. Miệng anh lẩm nhẩm cái xưng hô đó mấy lần, sau đó anh không tự chủ được cong khóe môi lên, mắt hơi nheo lại.

Anh đúng thật là... không có tiền đồ.

Lúc Ôn Nhan chạm tay vào túi thì Cố Cảnh Ngự cũng khôi phục tinh thần, anh tránh không cho cô đụng vào túi đồ, lại có chút ghét bỏ tháo mũ lưỡi trai xuống, đội lên đầu cô, ép đầu mũ xuống thấp: " Em tay chân nhỏ như vậy, ngã một cái thì không phải tôi phải cõng cả em sao. "

Ngữ khí tuy rằng không tốt nhưng chân anh lại di chuyển, anh đi tới đứng phía bên trái cô, chắn gió cho cô.

Ôn Nhan giật giật khóe miệng, mắt nhìn túi đang trong tay anh. Bên trong có ớt xanh, nấm, rồi cà chua, lại thêm cả bí đỏ và hoa quả nữa nên trông có vẻ hơi nặng, nhưng anh nghĩ cầm chút đồ thế này mà cô cũng ngã đó hả?

Ở trong lòng anh rốt cuộc cô yếu đuối tới mức nào thế?

Ôn Nhan trừng mắt một cái, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa với anh nữa. Đôi tay trắng nõn trực tiếp cướp luôn cái túi đựng ớt xanh và nấm: " Anh tưởng tôi sẽ tranh túi đồ nặng với anh hả? "

Cô bĩu bĩu môi: " Nhẹ tôi cầm, đồ nặng anh cầm. "

Cố Cảnh Ngự hơi ngừng lại, đột nhiên anh hiểu ra cô nói lời này là có ý gì, anh cảm thán một câu: " Quả nhiên, con gái và loại người tiểu nhân là rất khó nuôi đấy. "

Một bộ dáng vô cùng ai oán, cô nhìn vào còn tưởng đây là một ông chồng đang rất oan ức.

Ôn Nhan đem túi xách chuyển sang bên tay trái, cô liếc mắt nhìn anh đang tự mình diễn xuất: " Cho nên anh tưởng là tôi sẽ lấy hết? "

" Không dám. " Anh cúi thấp đầu nở nụ cười, sau đó bộ dáng lại nghiêm túc trở lại, thật không thể tưởng tượng nổi bộ dáng vừa rồi lại là của anh.

Ôn Nhan nhin không được cười thành tiếng, quả thực sắc mặt anh thay đổi rất nhanh chóng! Trước kia sao cô không phát hiện ra một mặt này của Cố Cảnh Ngự để nhử... Hoạt bát?

Cô chuyển đề tài sang chuyện khác: " Có muốn đi nặn người tuyết đôi không? "

Cố Cảnh Ngự: "... "

Anh cúi đầu nhìn cô, được một lúc anh lại cười nhẹ một tiếng, anh tóm lấy tay cô đi về phía tòa nhà, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: " Em không lạnh sao, tổ tông? "

Trời lạnh như thế này mà cô chỉ mặc một cái áo len, còn không thèm khoác thêm cái áo khoác bên ngoài, thế mà vẫn còn hỏi anh muốn nặn người tuyết không?

Bàn tay ấm áp đó cầm lấy cổ tay cô, xuyên qua một lớp áo len cô vẫn cảm thấy rất ấm, bỗng cô cảm thấy cả người nóng lên.

Ôn Nhan nhất thời không biết bộc lộ cảm xúc của mình như thế nào nữa, cô lấy lại tinh thần, lần nữa áp chế cảm xúc của mình xuống, hơi cong cong môi, trợn mắt lên với anh: " Ai là tổ tông chứ? "

" Em đó. " Anh trả lời vô cùng bình tĩnh, đẩy cửa ra rồi kéo cô vào bên trong, ngữ khí từ tính trầm ổn: " Ngoài em ra thì còn ai vào đây nữa? "

Ngoại trừ cô ra, còn ai có thể thay đổi cảm xúc của anh nữa, khóc không được mà cười cũng chẳng xong, tâm trạng thay đổi thất thường. Trong lòng anh tràn đầy sự bất đắc dĩ, ngoài cô ra thì còn ai có thể khiến anh cam tâm tình nguyện hầu hạ như tổ tông, cô còn không giống tổ tông của anh sao?

Ôn Nhan hơi ngừng lại, cảm xúc nơi đáy mắt không rõ. Qua một lúc sau, cô mới nói: " Tôi không có đứa cháu nào lớn như vậy đâu. "

Lông mi cô hơi giật giật, như sợ anh sẽ tiếp tục đề tài này, cô đổi tay cầm từ tay trái sang tay phải, thanh thanh giọng nói: " Anh chắc chắn là không chơi nữa hả? "

Cố Cảnh Ngự vô cùng tự nhiên ấn nút thang máy lên tầng mười lăm, cũng không nhìn cô lấy một cái, băng quơ nói một câu: " Ai nói không chơi nữa. Ăn com thì xuống dưới chơi, vừa lúc chúng ta thiếu ít đồ dùng để đáp người tuyết. "

" Thuận tiện còn để cho em đổi một bộ quần áo khác nữa. " Nếu như bây giờ chơi nặn người tuyết, dù anh có cời áo khoác ngoài đưa cho cô thì cô cũng sẽ không mặc. Thời tiết này mà bị cảm thì không dễ chịu chút nào.

Nói là thuận tiện thay quần áo, tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ. Mà nói ra thì sẽ rất xấu hổ đó, mắt Ôn Nhan xẹt qua một tia sáng, đôi mắt đào hoa cong cong, cũng đồng ý: " Được rồi. "

Trong lúc đang ăn com, đột nhiên cô lại nhớ tới tin đồn trên mạng cô mới xem được, cô không nhịn nổi tò mò liền hỏi anh xem là thật hay giả.

Cố Cảnh Ngự đưa mắt nhìn cô một cái, anh nhưn mày, gấp cho cô một chút thức ăn: " Vậy em nghĩ xem muốn tôi đi hay không muốn tôi đi? "

Cả người Ôn Nhan cứng đờ, cô chớp chớp mắt, cứng họng không biết trả lời thế nào.

Nói muốn? Nói thật, thực ra cô không nghĩ tới việc anh sẽ đi, cô sợ tới lúc đó anh lại tùy hứng làm theo ý mình một lần nữa, cô không muốn lại lên trang nhất của báo đâu.

Còn nói không muốn?

Ôn Nhan thấy anh đang nheo đôi mắt lại, cô nuốt com một cách khó khăn: " Anh có đi hay không thì liên quan gì tới tôi chứ? "

Vừa thấy thái độ này của cô là biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì rồi.

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự hơi đen lại.

Anh cắn răng, cười lạnh một tiếng: " Đúng là vật nhỏ không có lương tâm. "

Lấy lại bình tĩnh, anh cong cong môi lên, tựa như tâm trạng rất tốt. Anh gấp mấy miếng cà chua cho vào trong bát cô: " Yên tâm đi, tôi sẽ thể hiện thật tốt. "

Anh sao có thể để thua trong tay cô chứ!

Tức giận thì tức giận, nhưng anh chắc chắn sẽ không phá hỏng công việc của cô đâu.

Ôn Nhan đưa mắt nhìn miếng cà chua trong bát mình, há hốc mồm, sau đó cô lại nghe thấy anh nói gì đó. Cô không tự chủ được khề thờ dài một hơi, tinh thần cô lúc này có hơi ảo não, đáng lẽ cô nên tin tưởng anh một chút. Dù gì sự việc cũng đã qua, anh cũng đã nói là anh sẽ sửa.

Nhiu nhuu mày, để bày tỏ thành ý xin lỗi của mình, cô còn gấp một miếng thịt sườn mà cho anh, anh thích ăn nhất là thịt sườn.

Cảm xúc của Cố Cảnh Ngự còn chưa kịp bộc phát thì đã bị miếng thịt sườn của cô ép xuống rồi.

Nhận thức được mình chỉ vì một miếng thịt sườn mà không tức giận, sắc mặt Cố Cảnh Ngự hơi đen lại. Anh thầm mắng mình đúng là đồ không có tiền

đồ, môi mông hơi mấp máy, có chút trào phúng: "Chỉ gấp một miếng thịt sườn, em tưởng em đã được tôi sao? "

"Tôi trông có dễ dễ như vậy không? "

"Không đâu. " Ôn Nhan nhìn khỏe mắt anh, rồi im lặng gấp thêm cho anh miếng thịt sườn nữa, nghiêm túc nói: " Tôi vẫn luôn cảm thấy tính tình của anh rất tốt. "

Cô thề, lần sau cô nhất định sẽ tin tưởng anh!

Như có một màn sương mù che đi loại cảm xúc này trong mắt cô.

Cố Cảnh Ngự bày ra bộ dáng như một vị đại thần, anh nheo mắt cẩn thận quan sát cô một chút. Anh cố gắng không cong khóe môi lên cười, như có như không ừ một tiếng, rồi gấp miếng thịt sườn đó lên ăn.

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan chọc chọc vào miếng cà chua trong bát mình, cô không biết nói gì nữa, thế này thì... anh không dễ dãi ở chỗ nào chứ?

Đại khái chính là...một miếng thịt sườn không đủ, thì gấp cho anh hai miếng thịt sườn đi!

Qua giữa trưa hôm nay một chút, một tài khoản weibo khá mờ nhạt không ai chú ý tôi đã đăng lên hai bức ảnh, weibo này có rất ít fan.

Một bức ảnh chụp một người tuyết được vẽ đôi mắt cong cong đào hoa, trên cổ được đeo một cái khăn choàng cổ màu hồng, còn nặn giống như đang ngồi ở bậc cầu thang, một bộ dáng vô cùng xinh đẹp.

Một bức ảnh khác chụp một người tuyết có dáng người cao lớn, người đó yên lặng đứng phía sau, đưa tay lên, đứng nghiêng sang một bên chắn gió cho người tuyết kia, tiện chân luôn cả ánh mặt trời.

Không biết như thế nào, giờ có người chú ý thấy cái weibo này, người đó âm thầm kêu rên.

Mẹ nó! Giờ tới cả đôi người tuyết cũng muốn ngược cầu.

Thế giới này có thể tốt hơn một chút với người như tôi không!!

Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh, cuối cùng đã tới ngày biểu diễn.

Ở phía Bắc thời tiết quá lạnh, cho nên tổ chương trình đã cố gắng tìm một nơi tương đối ấm hơn để ghi hình, nơi ghi hình là một thành phố nhỏ nằm gần xích đạo, nhiệt độ ở đây so với nơi khác cũng cao hơn mười độ.

Bởi vì không thể gây chú ý, cho nên Ôn Nhan sẽ bay đi trước. Cho nên giờ Cố Cảnh Ngự có chút hối hận, tại sao trước kia anh không mua một máy bay tư nhân nhỉ.

Ngày hôm sau.

Khi Ôn Nhan vừa mới tới, cô không kịp chú ý tới bốn phía xung quanh, cô chỉ chú ý được ** tồn tại.

***: Cái này là nguyên gốc trong bản raw đó, mình cũng không biết nó là cái gì nữa =))*

Cô hơi dừng lại, cô vẫn duy trì vẻ tươi cười trên mặt, thế nhưng cô cái gì cũng không nói, giờ là ghi hình ngay tại đây sao.

Ở đây cũng có vài người đã tới, đứng ở chính giữa là hai người diễn viên được mời tới cùng một vị tiểu hoa đán gần đây đang rất nổi tiếng.

Hai diễn viên này trước kia cũng không quá nổi tiếng, nhưng trong bốn MC cố định của chương trình thì có hai người này, họ đã đi theo chương trình được hai mùa rồi. Mà chương trình thì càng lúc càng nổi tiếng, thế nên bản thân hai người càng lúc nhân khí càng cao, cũng có thể nói như này, hai người này có khi nhận quảng cáo tới mềm cả tay rồi.

Một mùa của chương trình thì sẽ có sáu người tham gia, trong số đó thì có bốn người là MC chủ trì còn hai người còn lại là khách mời không cố định. Mùa này, hai vị khách mời không cố định đó là Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự. Sáu người sẽ cùng nhau ghi hình hết một mùa, ngoài ra mỗi một tập có thể mời thêm một số khách quý nữa.

Cô tiểu hoa đán kia chính là khách quý của tập hôm nay, đó chính là Diệp Thanh Thanh, gương mặt đạo diễn gần đây rất quen thuộc. Đạo diễn gần đây cô ấy được bên Hoàng Tộc nâng đỡ rất nhiều. Diệp Như Ca do lúc trước đôi nơi công tác thế nên mất luôn đi tài nguyên này.

Khi Ôn Nhan đi tới, cô còn chưa nói được lời nào thì đã có người ra nghênh đón, người này khi cười một cái thì lộ ra nếp nhăn trên trán: "Ồ! Xem tôi

thấy được ai tới này. "

Nói xong thì người đàn ông đó hành động rất nhanh chóng, không biết từ lúc nào trong tay đã xuất hiện thêm hai tấm card và một cái bút, nghiêm túc nói: "Nào, đạo diễn nói, ai muốn vào thì đều phải ký tên ở chỗ này. "

Đương nhiên Ôn Nhan biết đây là ai, đây chính là Khương Văn. Đây là người được mọi người gọi là đại ca, trên thực tế là một người có diễn xuất đáng kinh ngạc. Hẳn chính là trụ cột của chương trình này, là người có thể nói thẳng là thẳng, nói uốn là uốn, rất biết điều tiết tốt không khí trường quay.

Một người đi đằng sau hần nhanh chóng ôm lấy cổ hần, vừa cười cười, vừa nói: "Tại sao tôi lại không biết là đạo diễn có quy định này thế? "

Nói rồi người này tỏ vẻ nghi ngờ: "Không phải anh thấy người ta lớn lên xinh đẹp nên muốn lừa ký tên cho mình một cái đây chứ? "

"Nhan Nhan nữ thần, cô ngàn vạn lần đừng có tin tưởng anh ấy. "

Khương Văn nháy mắt với người này một cái: "Nói chuyện kiểu gì thế, tôi giống loại người như vậy sao? "

Hần nhìn về phía Ôn Nhan, suy nghĩ trong chốc lát liền thờ dài một tiếng, nói rất thành thật: "Thật sự thẳng thắn nhà tôi một hai quán lấy đòi tôi xin họ chữ ký đấy. "

Hà Từ đưa tay lên ngực, làm bộ như muốn nôn mửa: "Làm ra vẻ cũng giống phết đấy. "

Ai mà không biết đứa bé con nhà hần thực ra mới có ba tháng tuổi, có khi cất tiếng gọi bố mẹ còn chưa nói được đâu.

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan cong lên, cô mỉm cười đầy hào phóng, cô còn đưa mắt nhìn Hà Từ một cái, sau đó nhận lấy tấm card cúi đầu ký tên. Rồi còn thuận tiện viết thêm mấy chữ nữa vào đó, "To Khương Dụ "

Khương Văn còn chưa kịp cao hứng thì thấy trên tấm card đó đã có tên của con mình được viết rất to.

Trong nháy mắt liền kêu rên thành tiếng.

Ánh mắt Trần Từ xẹt qua một tia thương thức, ngay sau đó liền vỗ đùi, bật ngón cái lên với cô.

Thực ra, trong lòng mọi người đều biết, tấm card này không phải là hần muốn hay con hần muốn. Nhưng điều không thể phủ nhận chính là, hành động làm khoảng cách hai bên được kéo gần hơn một chút, làm không khí ở đây cũng thoải mái hơn.

Ôn Nhan cũng phối hợp tròn vai, cô cũng không hành động quái đản khác người, cũng không có bộ dáng vừa phóng khoáng vừa thẹn thùng. Lại còn rất biết giữ đúng chỗ ngồi, biết phản kích lại, nhìn qua là biết người rất hiểu thấu lòng người.

Ảnh tượng để lại giữa hai bên không tồi.

Trong chốc lát, mọi người ở đây đều cười rất vui vẻ.

Một lúc nữa thì mọi người cũng lục đục kéo tới, giờ ở đây đang có tám người, đã tính cả Ôn Nhan vào. Nhưng trong tài liệu có ghi, lần này có chín người tham gia.

Khương Văn bắt đầu tiếp cận vào **: "Các bạn ở đây, mọi người mau xem đi... Nhưng mà, đứng, mọi người không nhìn lầm đâu! Còn thiếu một người nữa. "

Nói với một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sự thực, hần với cái chương trình này phối hợp ăn ý không cần nói.

Rồi hần cao giọng nói với đạo diễn: "Người cuối cùng rốt cuộc là ai vậy? Sao tới giờ vẫn chưa thấy tới thế? "

Những người khác cũng sôi nổi bàn luận, làm như không biết một chút gì, phụ họa theo: "Đúng thế. "

"Tại sao lại còn tới muộn hơn đại ca của chúng ta chứ! Đại ca đã gần 80 tuổi rồi đấy mà vẫn còn đứng đây này!! "

Khương Văn quay đầu, trong nháy mắt sắc mặt đen sì, làm thế khác nào một cái tát với hần chứ, đang nói hần già sao.

Trường quay lập tức náo nhiệt hần lên.

Chờ mọi người yên lặng trở lại, đạo diễn mới bắt đầu mở miệng: "Thật ra, vị khách cuối cùng cũng đã tới đây rồi. "

"Bây giờ, vị khách đó đang ẩn náu ở xung quanh chúng ta, nhiệm vụ đầu tiên của hôm nay, chính là tìm ra vị khách đó. "

Đạo diễn nói xong, bất tri bất giác còn nhìn về phía Ôn Nhan. Thật ra, bọn họ còn cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy, lúc trước gửi giấy mời tới nơi, không nghĩ tới sẽ được hồi âm lại đây.

Kết quả!!

Kết quả là nhận lời tham gia!!!

Ông lúc đó khiếp sợ tới nỗi hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là không còn chút sức lực quỳ rạp trước mặt công chúng, đúng là cái khí tiết tuổi già khó giữ được.

Đạo diễn chẹp chẹp miệng, ông rời tầm mắt đi chỗ khác. Cho nên mới nói, người này, thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương trình

Edit: Cái Trắng

Cảm thán một hồi, xong đạo diễn tiếp tục phổ biến quy tắc: "Tại chỗ triển lãm đang mở ở đây sẽ có gợi ý bức tranh mà mọi người cần. Tạm thời mọi người sẽ chia ra làm bốn tổ, mỗi tổ hãy cố gắng đi tìm vị khách mời bí ẩn đó. Cùng lúc với mọi người, vị khách mời đó sẽ đi tìm bức tranh."

"Sau khi tìm được khách mời, mọi người có thể hỏi người đó xem có chịu gia nhập đội hay không. Nếu như trong tay đối phương lúc đó còn có cả bức tranh mà mọi người cần thì đối phương sẽ phải gia nhập đội."

Đạo diễn đang nói thì đột nhiên ngừng lại, còn nhắc nhở một câu không có ý tốt: "Đương nhiên, cuối cùng những đội không thành công phải tiếp nhận một hình phạt nho nhỏ, lúc đó mới có khả năng giành giật được một cơ hội nữa cho đội mình."

Nói xong đạo diễn liền nở một nụ cười, cái giọng điệu xấu xa khi này quả nhiên khiến cho các MC âm thầm kêu khổ, mỗi giây đều thể hiện bộ dáng đau khổ muốn chết. Làm như kiểu mình đang bị tổn thương vô cùng sâu sắc.

"Đạo diễn, không phải như thế chứ!"

"Cái gì mà nho nhỏ chứ, tôi nói này đạo diễn, lại là có trò phải nhanh chóng đuổi kịp nhau, chúng tôi thực sự có thể mặc kệ đấy! Thật sự đó, tôi sẽ tạo phản."

Lục Lâm cũng là khách mời tập này, nhìn qua thì tính cách cô vô cùng cởi mở hào phóng: "Nhìn Khương ca vẻ mặt sợ hãi như thế này, đột nhiên tôi có động lực để cố gắng rồi."

Cô đột nhiên rung mình một cái: "Tôi cũng không nghĩ tới việc muốn thử sự trừng phạt mà đạo diễn nói là cái gì."

Khương Văn đột nhiên xúc động mà gật đầu tán thành, đi tới vỗ vỗ bả vai Lục Lâm: "Đúng vậy. Tin tôi đi, đó không phải cảm giác tốt gì đâu."

Nói xong, Khương Văn liền quay sang nói với Ôn Nhan: "Em gái, mau lại đây cầu xin tôi đi. Khương ca sẽ mang em chạy."

Ôn Nhan nhìn hần một cái, sau đó thờ dãi, bộ mặt biểu hiện sự thâm không nở nín, cô dời tầm mắt đi chỗ khác: "Khương ca, anh hôm nay rửa mặt chưa thế?"

Lời vừa nói ra, ngay lập tức sắc mặt Khương Văn trở nên cứng đờ. Vài người ở đó liền phì cười thành tiếng, không màng tới hình tượng mà vừa vỗ đùi vừa cười.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha, Hắc ca, anh hôm nay không rửa mặt hả?"

Lời này thật sự nghe không có ý gì, dù gì thì cũng bị trêu chọc lâu tới chai mặt rồi. Khương Văn thực sự đúng là đội trưởng, là trụ cột của chương trình này, nhưng tuyệt đối không phải vì năng lực chơi trò chơi của hắn.

Trên thực tế, hắn còn một biệt danh nữa do mọi người đặt là ông già mặt than vạn năm, thường thì sẽ gọi là Hắc ca.

Nguyên nhân có được biệt danh này là bởi vì trong chương trình, hắn chơi bất cứ trò gì cũng bị thua một lần, giống như là bị nguyên rủa vậy. Ai cùng đội với hắn thì đúng là xui xẻo, mười lần chơi thì có tới tám lần là đội bọn họ thua.

Thế này... thì còn đòi dẫn người ta chạy kiểu gì?

"Lão Hắc." Người đảm đương thể lực trong chương trình lúc này nhìn hần với vẻ mặt đồng tình: "Hãy chấp nhận sự thật đi."

.... Cũng đừng ở đó mà dụ dỗ cả người khác.

Hà Từ vừa nãy cái gì cũng nói, giờ thì không nói một lời, chỉ yên lặng vỗ vỗ bờ vai hắn.

Chính là lời than thở kia giọng điệu rất rõ ràng, nhưng nét mặt lại như đang cười ha ha.

Khương Văn, Khương Văn rất nhanh liền xù lông lên.

Đại ca như hắn liền kêu lên: " Về mặt đó của cậu là sao! Lần này tôi nhất định sẽ thắng. "

Đạo diễn mặc kệ bọn họ đứng đó oán giận lẫn nhau, đợi lúc sau mấy người đó yên tĩnh trở lại, ông liền phân người đi làm những tờ giấy dán. Giấy dán được chia thành bốn màu đỏ, lam, lục, vàng, mỗi màu được phát hai tờ giấy. Quy tắc thì không cần nói nữa, đã rõ hết rồi.

Nhưng mà, có thể là đã bị ếm cái gì rồi, giờ Ôn Nhan ở cùng một đội với Khương Văn, đội lam.

Khương Văn: " Lần này tôi sẽ chơi nghiêm túc, nhất định chúng ta sẽ chiến thắng. "

Những người khác từng cùng thành viên đội mình dành chiến thắng đang đứng ở phía sau, sau khi nghe được hắn nói lời này, biểu cảm của mọi người đều: "... "

Cũng không thể dễ lãng phí thời gian được. Những lúc như thế này thì thời gian chính là mạng sống đó. Ánh mắt Hà Từ từ đầu tới cuối không nhìn về phía này, nhưng lúc chuẩn bị rời đi lại đánh vòng một vòng lớn, tới chỗ Ôn Nhan, vỗ vỗ bả vai cô: " Vất vả cho cô rồi, cố lên. "

Người đảm đương thể lực là Dũng ca cũng cùng khách mời rời đi, lúc đi ngang qua lại giống như Hà Từ vừa nãy, vỗ vỗ bả vai cổ vũ cô.

Sau đó đều là những người tốt bụng...

Ý chí chiến đấu của Khương Văn bắt đầu sục sôi: "... " Mẹ nhà nó chứ!

Ôn Nhan cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cô nhin xuống, sau đó cô ngẩng đầu, thanh âm vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng cất lên: " Hắc ca, chúng ta đi thôi. "

Khương Văn giờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận, vô tội của cô thì miệng giật giật vài cái, khó khăn mở lời: "... Được. "

Cô ấy chắc là không phải cố ý đâu... nhỉ?

" Nhưng mà Tiểu Nhan à, gọi tôi là Khương ca là được rồi. "

Hai người vừa nói vừa cười với nhau một lúc, lúc cần hành động thì cũng không làm cầu thả. Cuối cùng, vì để đảm bảo tính chân thực của chương trình, những hình phạt phải chịu đều là thật, bị đau bị cay một chút cũng sẽ không nương tay.

Đương nhiên, chẳng ai muốn đi tiếp nhận cái loại trừng phạt này.

Cái chỗ triển lãm này cũng không nhỏ, nhưng kết cấu bên trong lại không quá phức tạp. Ngay ở đại sảnh đã treo không ít các bức tranh, nhưng dựa theo lời đạo diễn đã nói thì tranh của bọn cô sẽ không nằm ở đây đâu.

Hai người hành động cũng khá nhanh, ở đây được một lúc thì Khương Văn liền dẫn Ôn Nhan đi tới hướng bên cạnh đó.

Đi tới chỗ khúc ngoặt, không gian nơi đây như được mở rộng hơn, đây chắc là chỗ nghỉ ngơi rồi. Cả đại sảnh rộng lớn này chỉ treo có mấy bức tranh và thậm chí chỉ có mấy bình nước ở đây.

Rất rõ ràng, nơi này chắc chắn không phải là nơi để giấu người. Bọn họ là muốn đi tìm khách mời, nơi cần tới không phải là chỗ như thế này.

Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Ôn Nhan. Khương Văn đi qua đó lấy một lọ sữa chua, chẹp miệng một cái, lắc lắc đầu: " Chắc là cô đang không hiểu hả? "

" Đạo diễn đã nói, sau khi tìm được khách mời thì lúc đó trong tay khách mời phải có bức tranh đó thì mới thành công lập thành đội được. " Khương Văn liếc nhìn cô một cái: " Chúng ta đi tìm sớm như thế, biết đâu lúc đó trong tay khách mời chưa có bức tranh thì sao... Đến lúc đó.. "

Hắn vẫn nghĩ là bộ dáng cô như thế này là vẫn không hiểu, liền tỉ mỉ giải thích cho cô.

Thực ra, những lần trước có những lúc bọn họ không thể không đi tìm khách mời, thậm chí là còn phải tránh đi. Nhưng rồi cuối cùng ai trong số họ có cơ hội tìm đúng lúc được thì thực sự không biết.

Dựa theo tính cách của đạo diễn thì, loại tình huống này không phải là chưa xuất hiện lần nào.

Khương Văn mở hộp sữa chua ra uống một ngụm, rồi thoải mái thở ra một hơi: " Nhỡ đâu chỉ có một cơ hội, bọn họ đi tìm vị khách kia quá sớm, mà trong tay khách mời thì không có bức tranh, tới lúc đó thì.. "

Ôn Nhan nheo mắt, cô đúng thật là không nghĩ tới vấn đề này.

Cô liếc mắt nhìn Khương Văn một cái: "... Thực sự là kịch bản chương trình rất thâm "

Thế mà mới này cô còn tưởng rằng mình phải kiểm tra thị giác và vận may nữa chứ.

Khương Văn đóng nắp lọ sữa chua lại, cười một tiếng: " Đây gọi là nhìn xa trông rộng. "

Cái gì mà kịch bản với không kịch bản chứ.

" Tôi nói cho cô nghe này, đây không thể gọi là không công bằng được. Đây vốn dĩ là quy tắc trò chơi che giấu, cô không thể bắt người khác nói ra cho mình hiểu được, đúng chứ? Mà người ta không nghĩ ra được điều này thì cũng không thể chắc chúng ta được. "

Ôn Nhan không nói gì, Khương Văn thấy thế liền liên tục tẩy não cho cô.

Đạo diễn bọn họ đúng là quá ác đi, lời cần nói thì không nói cho bọn họ, muốn nhìn thấy bộ dáng hối hận đập đầu vào tường của bọn họ.

Ôn Nhan im lặng trong chốc lát, sau đó liền mở miệng: "... Vậy, nếu chúng ta tìm được bức vẽ trước thì sao? "

Khương Văn sùng sốt, lúc này hần mới chú ý tới ánh mắt cô đang nhìn chằm chằm vào một chỗ.

Khương Văn nhìn theo tầm mắt cô, hần liền nhìn thấy ở một góc trên tường có một bức tranh nhỏ.

Là màu vàng..

Là của đội Hà Từ.

Khương Văn sùng sốt trong giây lát, rồi hần suy nghĩ lời Ôn Nhan nói trong chốc lát, kích động suýt nữa thì ném luôn lọ sữa chua đi. Ánh mắt hần lập tức sáng ngời, ba bước thành hai tiến tới chỗ bức tranh, cuộn nó lại rồi mang theo bên người.

Hần lấy lại tinh thần bèn nhìn Ôn Nhan một lượt từ trên xuống dưới, đánh giá cô, mãnh liệt tàn nhẫn: " Đúng là có tiền đồ đấy. "

Đây là học được một suy ra ba đấy!

Ánh mắt đào hoa của Ôn Nhan khẽ xẹt qua một tia giáo hoạt: " Không dám, không dám, vẫn là thầy giáo dạy tốt. "

Hai người cả một đường đều vừa đi vừa nghĩ, hơn nữa để tránh khách quý nên những chỗ nào treo nhiều tranh thì đều tránh đi. Thế nên là không tìm được bức tranh thứ hai đó.

Mà lúc này ở bên trái bức tranh đó.

Một người đàn ông đang đứng ở phía trước bức tranh.

Đây hần là một người đàn ông được trời cao hết sức ưu ái. Khuôn mặt đẹp trai, đôi chân thon dài hữu lực, những cái gì cần khen thì trên người anh đều hội tụ đủ cả.

Giờ anh không nhanh không chậm bước tới bên bức tranh màu lục nhìn, sau đó lại xoay người về phía camera, môi mông khẽ mở, giọng nói trầm thấp từ tính, thực sự rất hợp với ánh mắt thâm thúy kia, làm người nghe mềm nhũn cả chân: " Vừa rồi là khách mời sao? "

Người cầm camera quay có chút chịu không nổi nữa, mẹ nó, may mà cậu có vợ rồi, không thì giờ bị bẻ cong biết phải làm sao?

Màn hình hơi rung rung, tỏ vẻ đúng là thế đấy.

Vừa mới này vị khách mời kia đã hỏi anh tại sao ngay từ đầu không chịu cùng họ lập thành một đội.

Anh khẽ cười một tiếng, cũng không nghĩ tới việc nói ra nguyên nhân, ngay sau đó liền nhìn một cái. Chân dài một bước, cứ thế mà đi.

Cứ thế mà đi..

...

...

Người cầm máy quay: " "

Từ từ!

Anh cứ như vậy mà tránh người ta sao, đúng là hỏng hết. Biết là trong tay khách mời bí ẩn phải có bức tranh, nhưng người bình thường không phải những lúc thế này nên bắt tay với người ta mà tìm sao?!

Lúc sau nhất định sẽ có ích đó!

Mẹ nhà anh chứ, tại sao lại không làm theo kịch bản đã được ấn định sẵn!!!!

Vậy thì phân đoạn sau của anh phải ghi hình như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vừa gặp đã thương

Edit: Cải Trắng

Cả đường đi đã bỏ qua tận hai bức tranh rồi, nhưng mà người này còn chưa lấy đi bức tranh nào cả, người quay phim giờ đây muốn giận cũng không giận nổi. Cậu tuyệt vọng luôn rồi.

Không biết đạo diễn khi mà nghe được tin này thì sắc mặt sẽ như thế nào đây.

-- Có khả năng đây sẽ là lần đầu tiên trò chơi của bọn họ toàn quân bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng mà cũng may, đi qua bức tranh thứ hai, khi đứng đối diện với bức tranh thứ ba, người này dường như cảm thấy có chỗ không đúng. Anh xoa xoa cằm, hỏi một câu: "Những bức tranh này có phải là có tác dụng gì đó không?"

Người quay phim giờ phút này hận không thể tự mình cảm tạ trời đất, cảm tạ Ngọc Hoàng Đại Đế, cuối cùng người này cũng đã phản ứng lại rồi.

Người mà như trên mây này chính là Cố Cảnh Ngự, nếu đổi lại là người khác...thì chẳng có ai như thế này cả. Tin tức anh tham gia chương trình không để lộ ra bên ngoài, nếu như bị lộ ra bên ngoài, fan lập tức bao vây kín chỗ này cho xem.

Nhưng mà cũng may...thế này thì không cần phải biên tập hậu kỳ quá nhiều rồi.

Cuối cùng thì một chương trình với thời lượng phát sóng dài như thế này thì khả năng phải ghi hình ít nhất là hai ngày. Hơn nữa những cảnh được phát sóng đều phải chọn lọc, giờ là đang trong trò chơi tìm kiếm, cái cậu quay chẳng có gì đặc sắc cả, nếu được lên hình thì cũng chỉ là một bóng dáng lướt qua mà thôi.

Huống chi Cố Cảnh Ngự còn là khách mời bí ẩn, hơn nữa chương trình sẽ phải tạo cảm giác thần bí, lên hình cũng sẽ không nhiều.

Nhưng mà người quay phim khi thấy bức hình này, sắc mặt có chút lạnh nhạt.

A, thế mà còn tưởng sẽ không phản ứng gì chứ. Giờ thì như qua nửa ngày rồi, cái bộ dáng này là không phản ứng kịp sao... Đúng là không lường trước được.

Còn nói thêm một câu như thế làm gì chứ?

Nghĩ rằng cậu sẽ tin sao?

Trên nền màu xanh lam, đôi mắt đào hoa xinh đẹp đó đã thu hút anh.

Cố Cảnh Ngự lập tức cầm lấy bức tranh này, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt vuốt tờ giấy, giờ không biết anh có nên hủy luôn bức tranh này đi không.

Một nam một nữ, bộ dáng khoác vai nhau như thế này là quá thân mật, không được.

Xét tới hiệu quả của chương trình, tuy rằng chỗ triển lãm được chia tầng nhưng cũng chỉ được hoạt động ở tầng một và tầng hai, tầng ba không được phép ra vào.

Để phân tán sự chú ý của mọi người thì những hắc y nhân* được phân bố tổng cộng là 20 người, được chia vị trí ở cả hai tầng, thế nên cơ hội gặp được đúng người cũng không nhiều.

Hắc y nhân: những người mặc áo đen (nếu các bạn xem mấy show thực tế thì một số show cũng có nhé ^^)

Phía bên này,

Khương Văn và Ôn Nhan cũng bắt đầu đi tìm vị khách mời bí ẩn sau một hồi dạo chơi.

Đi qua một khúc ngoặt, nhưng hai người cũng không ý định rẽ, đúng lúc đó thì Ôn Nhan nghe thấy tiếng như có người đang chạy qua đây, rồi còn có tiếng gọi của khách mời nữa.

Khương Văn và Ôn Nhan nhìn nhau một cái, rồi cùng quay lại đó xem là có chuyện gì xảy ra.

Hà Từ cùng nữ khách mời Lục Lâm cùng nhau đuổi theo một người mặc áo đen, chạy về hướng bên này. Người áo đen đó thân thể cường tráng, việc chạy với người đó tương đối là nhẹ nhàng, khoảng cách hai bên càng lúc càng xa, như trong nháy mắt là người đó biến mất.

Ánh mắt Hà Từ sắc bén, liếc mắt một cái liền thấy được ở phía góc tường có hai người, lập tức hấn nói: "Ngăn người đó lại."

"Thứ Thứ, qua một năm rồi, sao cậu lại không được như thế." Khương Văn miệng thì nói nhưng người đã nhảy ra giúp đỡ, đón đầu chặn người áo đen đấy lại.

Người áo đen vội vàng chuyển hướng, nhưng trước sau đều có người, cuối cùng vẫn là bị bắt lại.

Hà Từ thờ hồn hên đi tới trước mặt người áo đen đó, giờ thì hẳn đã nhìn thấy rõ khuôn mặt người áo đen. Người này không phải là khách mời bí ẩn, biết được hẳn liền xé luôn bảng tên phía sau của người này: "Đây thì cậu chạy này."

Lục Lâm chống tay lên eo, trên trán cô toàn là mồ hôi, cô quay sang nói chuyện với Ôn Nhan: "Hai người không biết đâu, người này đúng là chạy rất...chạy rất nhanh, chúng tôi,...đuổi theo từ bên kia."

Cô vừa nói vừa thờ hồn hên: "Đuổi tới tận đây, chân thiếu chút nữa là không đi được nữa."

Ôn Nhan đỡ lấy cô, đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Lúc này Hà Từ đưa tay bám lấy cổ Khương Văn, cả người như đều dựa vào người Khương Văn: "Một chết tôi luôn rồi."

Về mặt Khương Văn ghét bỏ: "Qua năm một cái, cậu biến thành heo luôn rồi."

Hà Từ đúng là đã béo lên một vòng.

Tuy là nói như vậy, nhưng Khương Văn đẩy hấn ra vài lần, cũng không thực sự đẩy hấn ra xa.

Hai đội đã gặp nhau rồi thì không có ý định tách ra, cả hai cùng nhau đi tìm, đi được một lúc thì lại gặp mấy người mặc áo đen. Mọi người cùng hợp sức loại hết mấy người đó.

Trên đường đi thì bốn người gặp được đội của người đảm đương thể lực. Rõ ràng sắc mặt đội đó đang vô cùng đau khổ, nhưng vừa thấy bốn người, vẻ mặt liền thay đổi nhanh chóng: "A, người anh em của tôi kém quá, vẫn chưa tìm được người sao?"

Anh ta cười ha ha hai tiếng: "Tôi tìm được rồi đấy, nhưng khách mời trong tay không có ảnh của chúng tôi, giờ tự chúng tôi đang đi tìm ảnh của mình."

Rồi anh ta lại nhiệt tình nói thêm "Có muốn tôi nói cho mấy người biết về người đó không, để cho mấy người có cơ hội đi thử?"

Khương Văn là một người lười đời, mà Hà Từ thì chỉ cười ha ha hai tiếng, thấy bộ dáng của người đảm đương thể lực thế này, cũng chỉ cười thôi: "Thật không?"

Thấy anh ta như vậy, thì chắc là anh ta bị đạo diễn chơi một vở rồi.

Người đảm đương thể lực: "... "

Anh ta vẫn gật đầu.

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, vốn dĩ cô định không đồng ý, nhưng mà cô lại nghĩ tới bức tranh đang được Khương Văn cầm, đột nhiên cong cong khóe môi.

Bề ngoài về mặt cô không thay đổi gì. Cô nhìn về phía Hà Từ, đôi mắt đào hoa chớp chớp, vẻ mặt nhìn vô cùng chân thành, cười, đề nghị một chút: "Thật ra cũng được, thời gian qua lâu như vậy rồi, khách mời chắc là đã tìm được bức tranh nào đó rồi. Không bằng chúng ta đi xem một chút?"

Cô cẩn thận nói thêm "Nếu lúc đó trong tay khách mời có được bức tranh của đội nào, thì đội đó may mắn."

"Cũng được." Hà Từ nhìn cô một cái, cười ha ha hai tiếng, lập tức đồng ý với cô: "Đều là bạn bè với nhau cả, cùng tới đó thử vận may thôi."

Được thôi, tôi đi, quả nhiên là người mới nóng vội mà!

Đến lúc đó đội vàng chạy nhanh một chút tới hồi trước, không phải...là sẽ thắng sao?!

Ôn Nhan cười tươi rạng rỡ, nhìn rất chân thành. Giống như là không phải cô đang chơi xỏ hấn vậy.

Khương Văn nhìn hai người trước mặt đang cười với nhau, rồi hấn lại nhớ tới bức tranh trong tay mình. Đột nhiên hấn cảm thấy bầu không khí này thật tang thương.

... Sông Trường Giang, sóng sau xô sóng trước, sóng trước nằm giã trên bờ cát luôn.

Có thể, Hà Từ chính là một tấm gương tiêu biểu.

Nói, biểu cảm của Khương Văn cũng hơi thay đổi, hấn đi lên gấp lửa bỏ thêm vào trận chiến. Tựa như hấn hiểu rất rõ tâm tư Hà Từ, hấn giữ chặt lấy cánh tay Hà Từ, muốn ứng phó với Hà Từ.

Hà Từ đương nhiên là không thỏa hiệp, hấn đưa mắt nhìn Lục Lâm một cái, nhưng thật ra là muốn cô tin tưởng hấn tuyệt đối.

Ai nha, người mới mà!

Đoạn này sau khi được phát sóng liền mang tới tiếng cười lớn cho khán giả, đặc biệt là chỗ xoay người rồi đi như muốn chiếm lấy thế thượng phong.

Tôi là một người đáng yêu: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha Hóa Hóa hốt hoảng đúng là dở khóc dở cười, nhìn xem Thứ Thứ đắc ý kia.

Lưng đeo cặp sách là một đứa bé: Ha ha ha, nữ thần của tôi sao lại đáng yêu như vậy chứ! Mọi người nhìn biểu tình chân thành của cô ấy kia! Không được, tôi không chịu nổi nữa!

Cô nương Yên Hòa: Đột nhiên tôi muốn biết, Thứ Thứ mà thấy được video này thì sẽ có suy nghĩ gì đây @Hà Từ.

Hà Từ, Hà Từ có thể làm gì bây giờ đây?

Hà Từ v: Mẹ nói, phụ nữ đều là hồ...@ Ôn Nhan, tôi nhìn lầm cô rồi..

Ôn Nhan v: ^ _ ^

Một cái biểu cảm này thật là nhiều ý nghĩa sâu xa, fan lại được thêm một trận cười chảy nước mắt.

Hai người tôi một câu anh một câu, nói chuyện vô cùng thú vị. Lúc đó còn lên hot search một lần, tuy rằng là ngoài ý muốn, nhưng nó cũng rất nhanh liền tụt.

...

Lại nói tới hiện tại.

Đội Ôn Nhan với hai đội là đội Hà Từ và đội của người đảm đương thể lực cùng nhau đi kiếm người. Trên đường đi lại còn gặp được cả đội thứ tư nữa, mọi người cùng nhau trao đổi một lúc, rồi quyết định tất cả cùng đi.

Một lúc sau, tình hình có chút thay đổi, bọn họ thấy được ba người áo đen đang cùng ở trong một phòng.

Thấy bọn họ lại đây, mấy người lập tức tản ra, mỗi người đi về một hướng, cứ thế mà rời đi.

Giờ bọn họ cũng chưa biết được là khách mời sẽ thuộc về ai. Chỉ là sau một hồi quan sát, mắt Lục Lâm sáng rõ, lập tức đi về một phía, đuổi theo: " Bên này! "

Hà Từ bước chân tới: " Cô chắc không? "

Mặc dù nói như vậy, nhưng chân hấn đã tự động đuổi theo hướng đó. Hấn cũng nghĩ chính là người này, chỉ là vô thức hỏi thêm một câu thôi.

Lục Lâm ừ một tiếng, vừa chạy vừa trả lời: " Chắc chắn! "

Cố Cảnh Ngự thì có ai không biết chứ.

Cuối cùng một đội khách mời cũng đuổi theo về hướng đó.

Khương Văn thật ra cũng muốn đuổi theo, nhưng lại bị Ôn Nhan cản lại.

Ôn Nhan nheo mắt, khụ một tiếng, giữ chặt tay áo Khương Văn: " Khương ca, đợi một chút! "

Nếu như chỉ có đội Hà Từ đuổi theo thì hấn không cần lo lắng, dù sao giờ tranh đội vàng cũng đang trong tay mình, nhưng giờ cả đội thứ tư cũng đã đuổi theo...

Bọn họ nếu như chậm một bước thì xong rồi!

Ôn Nhan thanh thanh giọng, chỉ về một hướng khác: "Chúng ta đi bên này. "

Khurong Văn sững sốt.

Vừa đi theo lại vừa quay lại nhìn hướng kia: "Không phải bên kia sao? "

Hắn cũng có cảm giác là người chạy về hướng kia mà.

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan cong cong, cô yên lặng đánh giá căn phòng này một chút, thoạt nhiên cũng không chắc chắn lắm: "Có thể là do giác quan thứ sáu của phụ nữ. "

Như là nghĩ tới chỗ nào đó, ánh mắt Khurong Văn chợt lóe lên một tia sáng, ngay sau đó liền xoa xoa đầu mình, cười nói: "Cũng đúng, giác quan thứ sáu của phụ nữ các cô... đôi khi đúng là rất linh đấy. "

Cũng quên mất.. người trước mặt mình là ai rồi.

Là người đã từng dính scandal với người kia một lần rồi đấy.

Vừa đi vừa nói, càng lúc hai người càng đi xa.

Nhưng mà chỉ giây lát sau, một người đàn ông không biết từ chỗ nào ung dung đi ra. Người quay phim cũng đi ra theo.

Thực ra ở chỗ này còn một cái cửa nữa, nhưng nó lại có màu giống với màu tường ở đây, nếu không nhìn kỹ thì tuyệt đối không nhìn ra được. Đặc biệt là khi có ba người áo đen hấp dẫn hết ánh nhìn của bọn họ.

Nhưng mà đúng lúc này, Ôn Nhan và Khurong Văn lại quay trở lại chỗ đó.

Người áo đen nghe được tiếng bước chân của bọn họ, anh quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy lóe qua một tia sáng, chân dài bước đi.

Đáng tiếc, anh hình như phản ứng hơi chậm, Ôn Nhan và Khurong Văn đã đi tới rất gần rồi, xem ra, chạy cũng không kịp.

Anh cũng không hề hoảng loạn. Nhìn thấy hai người đi tới, anh tháo mũ lưỡi trai xuống, khoe miệng giương lên, giọng nói trầm ổn: "Ôn Nhan, Khurong ca. "

Khurong Văn lơ đãng liếc mắt qua Ôn Nhan đang đứng bên cạnh mình, ngay sau đó vẻ mặt liền kinh ngạc, như không dám tin rằng người tới đây sẽ là anh vậy.

"Trời ơi! Trời ơi! "

Khurong Văn dường như đang nổi điên trong im lặng: "Đạo diễn đúng là cao tay đó! "

Cố Cảnh Ngự mà cũng mời được.

Ôn Nhan cũng bày ra bộ dáng kinh ngạc, cứ đứng im không phản ứng gì cả, như là không thể tin nổi Cố Cảnh Ngự sẽ tới chương trình.

Cố Cảnh Ngự thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, cong cong môi, ánh mắt đượm ý cười.

Già cũng giống phết đấy!

Khurong Văn khụ một tiếng: "Gì nhỉ, bệ hạ, có thể phỏng vấn cậu một chút không? "

"Nghe nói trong khoảng thời gian này < Mối nguy hiểm của sự sinh tồn > đang chuẩn bị quay phim, vào lúc này cậu vẫn có thời gian đi tham gia chương trình sao? "

< Mối nguy hiểm của sự sinh tồn > là một bộ phim bom tấn của Hollywood, mọi người đều biết, Cố Cảnh Ngự là diễn viên chính của bộ phim này. Đáng lẽ trong thời gian này anh phải rất bận mới phải chứ, sao giờ lại rảnh rỗi tham gia chương trình thế này?

Anh cũng không thêm nháy mắt lấy một cái, cả người đều tỏa ra sự cao quý, lễ phép mỉm cười: "Bận rộn thì cũng cần phải nghỉ ngơi một chút. Tôi rất thích tiết mục này, khi đạo diễn vừa gửi lời mời tới, tôi đã nhận lời tham gia. "

Anh nhún vai, nhìn vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Nhưng mà hai mùa trước tôi không sắp xếp được thời gian, bằng không năm trước tôi đã có thể gặp mặt mọi người rồi. "

Nói dối không chớp mắt.

Khỏe miệng Ôn Nhan giật giật, lúc ăn tết không phải anh còn nói, năm trước anh làm việc rất nhàn rồi, còn đi tới nhà cháu mình ở đó chơi hai tháng sao.

Khương Văn cũng bày ra đáng về nuôi tiếc, sau đó nhờ Ôn Nhan nhắc nhở, hắn mới phản ứng lại, bọn họ còn có nhiệm vụ cần làm nữa.

Hắn xoa xoa hai tay vào nhau: " Cái gì nhỉ, đại thần... " Sau đó hắn chỉ vào chính mình và Ôn Nhan: " Với chúng tôi có thể vừa gặp đã quen không? "*

Ở đây ý nói là mới gặp nhau lần đầu, liệu có thể kết thân không.

Cổ Cảnh Ngự lơ đãng liếc nhìn Ôn Nhan một cái, môi cong lên: " Đương nhiên. "

Đương nhiên,

Anh đối với em

Không chỉ là lần đầu gặp đã muốn làm quen.

Mà còn là vừa gặp đã thương.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đẹp trai tới bùng nổ

Edit: Cái Trắng

Cứ thế mà trả lời...không do dự chút nào cả.

Khương Văn cố gắng kiềm chế không cười, nhưng tới cuối cùng vẫn không nhịn được: " Ha ha ha, đúng rồi đấy. "

Có chút kích động!

Dù đây là trò chơi, nhưng mà câu trả lời thì có rất nhiều câu khác nhau!

Anh có thể nói là cũng được, hoặc nói là có thể. Nhưng Cổ Cảnh Ngự lại trả lời là đương nhiên.

Tính tình của Cổ lão đại mọi người đều biết, anh sai có thể nói ra việc trái với lòng mình được, để anh có thể nói ra hai chữ đương nhiên này, hắn có chút kích động!

Cổ Cảnh Ngự thấy hắn kích động như thế thì hơi sững sốt. Ánh mắt anh âm thầm liếc qua Ôn Nhan một cái, anh nói... Nhưng mà anh lại Ôn Nhan trừng mắt cho cái nên đành thu hồi ánh mắt lại. Khỏe môi anh hơi cong lên, trong ánh mắt thâm thúy tràn đầy ý cười.

Một chút chột dạ cũng không có, giọng nói anh trầm ổn từ tính: " Rất hạnh phúc khi có thể quen biết Khương ca. "

Quả thật là anh đang rất vui vẻ, vừa nãy Nhan Nhan trừng mắt nhìn anh một cái... cảm giác này, cũng không tệ lắm.

Được gọi là Khương ca... Khương Văn dường như có chút lung lay, hắn khụ một tiếng, để cho mình có thể áp chế lại cảm xúc một chút, nhưng sự kích động vẫn chưa kiềm chế được: " Cái gì nhỉ, bệ hạ, tí nữa cậu ký tên cho tôi có được không? "

Hắn giải thích thêm một câu: " Vợ tôi rất thích cậu đấy. "

Án đường Ôn Nhan giật giật vài cái, cô cảm thấy mấy lời này nghe rất quen tai. Cô nghĩ nghĩ một chút, bỗng dưng hiểu ra cái gì đó.

Lúc sau khỏe miệng cô cũng giật giật mấy cái, nãy thì nói là con trai giờ thì là vợ mình, lời này có khác gì lời khi nãy hắn nói với cô chứ?

...

Khi hai người kết thúc cuộc trò chuyện thì bọn họ mới quay người trở về.

Ban đầu là ba người đi song song với nhau, nhưng tới đoạn cầu thang thì lại thay đổi, vì cầu thang tương đối hẹp. Cổ Cảnh Ngự giờ đang đi ở giữa hai người, mà rõ ràng lúc đầu anh đi ở phía trước.

Nhưng lúc sau lại thay đổi ngay được, mà cũng không ai hiểu là sao lại thành thế này. Cuối cùng, Cố Cảnh Ngự lại đi bên cạnh Ôn Nhan.

Khương Văn một mình đi ở phía trước, thỉnh thoảng hắn còn nghe thấy âm thanh ở phía sau truyền tới. Sao tự dưng lại cảm thấy bầu không khí có chút không thích hợp thế này, không thể hiểu được tại sao lại cảm thấy bản thân mình... bản thân mình hơi dư thừa.

Dư thừa?!!

Mẹ nó...

Cái ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu liền khiến Khương Văn giật mình một cái, phản ứng trong lòng hắn hình như có chỗ không đúng lắm!

Sao hắn lại có cảm giác mình như cái bóng đèn thế này!

Từ từ, chờ một chút, đột nhiên Khương Văn ngây người, không biết là hắn vừa bỏ qua cái gì nhỉ...

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự không phải trước đó từng dính scandal với nhau rồi sao! Mà hành động của Ôn Nhan vừa rồi nữa, liếc mắt một cái liền xác định được đâu là Cố Cảnh Ngự, đây là điều không phải cứ thân nhau một chút là làm được... Cho nên vừa rồi, câu trả lời của anh là đương nhiên, rốt cuộc nói cho ai nghe vậy hả?

Đúng là sét đánh giữa trời quang!!

Khương Văn bỗng trượt chân một cái, tí thì ngã xuống đất.

... Có phải hắn... tự mình đa tình rồi không?!

Cố Cảnh Ngự gia nhập đội của Ôn Nhan, xem như đội cô thành công.

Ba người cùng nhau trở về đại sảnh gặp đạo diễn, hai đội còn lại sau khi bắt được người áo đen cũng cùng nhau trở về, nhìn thấy Cố Cảnh Ngự bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Nhao nhao biểu hiện: Nếu sớm biết người tới là Cố Cảnh Ngự thì sẽ tìm đủ mọi cách để bắt được nhé.

Tinh thần Khương Văn cuối cùng cũng bình thường trở lại. Tự mình đa tình thì sao chứ, được thom lây nhờ ánh sáng của Ôn Nhan, đây cũng là chuyện đáng mừng đấy.

Hắn chạy tới trước mặt mọi người hung hăng khoe khoang một vòng. Vừa nảy vừa trải qua một trận tấn công, giờ Hà Từ vẫn còn sức mà đi lên bóp cổ hắn lắc lắc mấy cái, mấy người còn lại cũng nhìn không được, liền đi lên mỗi người đánh hắn một cái cho đỡ tức.

Ôn Nhan và Lục Lâm chỉ có thể đứng nhìn bọn họ chơi đùa.

Nháo loạn một lúc, đạo diễn nói tới lúc thực hiện hình phạt rồi, nhân viên công tác lập tức mang thảm mát xa lên cùng với lại dây nhảy.

" A! Cái gì thế này! " Sắc mặt vài người lập tức thay đổi, nhìn chằm chằm vào thảm mát xa: " Thảm mát xa!!! "

Lần này tại sao lại là thảm mát xa chứ, rõ ràng lúc trước vật này chỉ được để một bên thôi mà, đạo diễn giờ đang bị kích động sao?!

Một khi dẫm chân lên thảm mát xa này thì không khác nào dẫm chân lên tảng đá cuội, đều là để huyết ở lòng bàn chân và gót chân tiếp xúc thảm để mát xa, làm cho máu tuần hoàn tốt hơn. Những thứ này phối hợp với các cơ quan trong cơ thể, điều chỉnh nội tiết giúp cho cơ thể khỏe mạnh hơn, dẫm lên sẽ rất thoải mái.

Nhưng đối với mình tinh như bọn họ, nhất là những người không có hậu thuẫn và không được nâng đỡ, muốn thành danh sớm thì chỉ có thể tranh thủ từng chút thời gian.

Thức đêm đã như là một thói quen của mọi người, tới lúc vội lên thì có khi thời gian ngủ một ngày còn chưa tới ba tiếng đồng hồ. Hơn nữa mùa đông có khi còn phải mặc đồ mỏng để quay phim, rồi ngâm người trong nước lạnh, rồi còn các vết thương cũ tái phát.

Mỗi người một thân thể, có người chỗ này không ổn chỗ kia không tốt.

Cái cảm giác dẫm lên cái thảm mát xa này... Mấy người Hà Từ, mặt mày đều xanh mét hết rồi.

Mà cho dù nó có lợi, bọn họ cũng thà rằng ăn ớt cay sau đó đau dạ dày một buổi trưa còn hơn, chứ không muốn dẫm lên cái thứ này.

" Được, đây là hình phạt rất đơn giản, giờ có ba đội không hoàn thành được nhiệm vụ, muốn hợp tác thì hãy cùng nhau nhảy dây đi. " Đạo diễn nhìn đề trên tấm bảng, đọc quy tắc: " Hai người cùng nhau nhảy, phải nhảy liên tục năm cái, nếu như trong thời gian nhảy mà dừng lại thì phải đếm lại từ đầu. "

Còn phải nhảy nữa!

Mấy người Hà Từ dường như không còn gì luyến tiếc nữa, bọn họ muốn một phát bay luôn tới chân trời.

Ý cười của Khương Văn lập tức dâng lên, hẳn rất vui sướng khi thấy người khác gặp họa: "Ai da, thăm mát xa ha ha ha ha ha. "

"Hậu kỳ! Tổ hậu kỳ nhất định phải chinh mặt bọn họ xanh lè nhé! "

Lúc trước đều là hẳn phải nhận trừng phạt, mấy người đó còn làm bộ làm tịch tới an ủi hẳn chứ, giờ thì hẳn thảng rồi nhé.

Đạo diễn phân công nhân viên công tác đưa tới mỗi đội một cái dây nhảy, rồi không biết từ lúc nào trên tay ông đã cầm cái đồng hồ bấm giờ: "Chuẩn bị xong chưa? "

Hà Từ cong lưng, hẳn di chuyển tới giữa thăm mát xa. Hẳn cầm theo dây nhảy, điều chỉnh lại tư thế của mình, rồi hẳn lại nhìn về phía đạo diễn, vẻ mặt rất đáng thương: "Còn tính giờ nữa. "

Đạo diễn lạnh nhạt lơ đi, làm ra vẻ mình không nghe thấy gì hết, trực tiếp ấn đồng hồ, bắt đầu đếm ngược: "Bắt đầu. "

Hà Từ vội vàng gọi người nhảy cùng mình là Lục Lâm đi tới, cánh tay hẳn dùng sức, quăng dây về phía trước, rồi lập tức nhảy lên. Hẳn bắt đầu quá mức đột ngột, không báo trước một tiếng nào, thế nên Lục Lâm phản ứng chậm, dây nhảy quăng vào đùi cô.

Chân hẳn lảo nhảo tiếp xúc với thăm mát xa, mặt Hà Từ có hơi vẩn vơ, cái tê tê từ bàn chân truyền tới khiến hẳn phải nhỏ giọng kêu một tiếng.

Khương Văn lập tức đi lên "an ủi " hẳn, các đội khác cũng nhân cơ hội này tiến tới quấy rối, Hà Từ tức giận rống một tiếng, hiện trường là một khoảng hỗn loạn.

Ôn Nhan đứng ở một góc, cô bị cảnh tượng này chọc cười, đôi mắt đào hoa cong lên.

"Nhìn cái gì thế? " Cùng với thanh âm trầm thấp này, còn cả hơi thở chỉ thuộc về riêng anh, tất cả đều như bao phủ lấy cô.

Cô chậm chạp quay đầu lại thì phát hiện anh đang đứng ngay bên cạnh cô, rõ ràng này cô thấy anh đứng ở giữa đám đàn ông kia, sao thoáng cái đã đứng đây rồi.

Ôn Nhan có chút hoảng sợ, anh tới đây lúc nào thế!!

Cô hừ một tiếng, môi đỏ hơi cong lên: "Cũng không phải là nhìn anh. "

Cố Cảnh Ngự lấy một lọ sữa chua ở trên bàn, anh vặn mở nắp, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: "Vì sao chứ? "

Anh tìm một cái ống hút cắm vào lọ, sau đó đưa cho cô: "Tôi còn tưởng rằng tôi đẹp trai nhất mà. "

Phải nhìn anh đầu tiên mới đúng chứ?

Ôn Nhan nhận lấy lọ sữa chua, cô uống một ngụm, vừa mới uống liền nghe thấy câu anh nói, tí nữa thì cô phun luôn sữa chua trong miệng ra. Dù cô biết là Cố Cảnh Ngự để không có dây thần kinh xấu hổ đầu nhưng mà mỗi giây mỗi phút giới hạn không biết xấu hổ của anh đều thay đổi tới đáng kinh ngạc.

Cô day day trán, liếc xéo một cái: "Cố đại ảnh đế, anh lấy cái kiến thức này ở đâu ra thế? "

Anh có thể vì bản thân mình mà giữ lại...giữ lại một chút tiết tháo có được không?

Cố Cảnh Ngự rũ mắt nhìn cô vài giây, đôi môi mỏng hơi cong lên, tiếng cười trầm thấp, cũng tùy ý nhìn theo cô ra giữa sân: "Tất cả mọi người đều nói như thế đó. "

Ôn Nhan không nói gì nữa, cô im lặng thờ dài, rồi uống một ngụm sữa chua: "Hình như anh có hiểu làm gì đó...với mọi người thì phải. "

Ít nhất, cô không như thế mà.

Cố Cảnh Ngự nhìn cô mấy giây, nhin không được cười nhẹ một tiếng: "Được rồi, có khi là có khả năng đấy. "

"Cuối cùng thì hồi tiểu học môn ngữ văn của tôi học không tốt lắm. "

"Đừng có mà đem lỗi này đổ cho giáo viên nhé, giáo viên của anh sẽ oan ức lắm đấy. "

"... "

Giữa sân thỉnh thoảng lại vang lên mấy tiếng kêu rên, lúc thì người này phạm lỗi, lúc thì người kia không nhảy lên được. Hơn nữa Khương Văn còn liên tục quấy rối bọn họ, muốn nhảy xong cũng không xong nổi.

Bên kia náo nhiệt ầm ĩ là thế nhưng Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan đều không tới gần. Hai người đứng ở một bên, thỉnh thoảng câu được câu không nói

chuyện, cũng không lo lắng xem có ai nhìn qua đây không.

Nhưng mà...

Đạo diễn nhìn hình ảnh này được quay lại trên camera, hai mắt ông như phát sáng vậy, hận không thể ngay lập tức cắt ghép video.

Nhất định sẽ nổi!

Chương trình này nhất định sẽ nổi hơn nữa!

Chỉ cần mấy động tác vừa rồi của Cố Cảnh Ngự thôi cũng đã nổi rồi.

Nhưng mà cái ý nghĩ này còn chưa kịp thực hiện thì đã bị Dương Phàm đứng một bên ngăn lại.

Người đại diện Dương đẩy đẩy mắt kính của mình, mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, lại trông có vẻ dịu dàng nữa, nhưng ngữ khí lại rất ngang ngạnh: "Phần này phải được cắt đi."

Cuối cùng là, trước khi Cố Cảnh Ngự ký hợp đồng, anh cũng đã nói qua, có một số cái cần phải cắt bỏ đi.

... Đặc biệt là, những thứ liên quan tới Ôn Nhan.

Sắc mặt đạo diễn tối sầm lại.

"Đương nhiên." Dương Phàm cũng không có ý định ra tay quá tàn nhẫn với đạo diễn, phải vừa tiến vừa lui một chút mới là đạo lý đúng: "Nhưng đoạn trò chuyện này vẫn có thể đăng lên."

Tình huống này cũng không phải tình huống gì đặc biệt lắm.

Trải qua một lần thỏa thuận, đạo diễn vẫn phải đồng ý yêu cầu này. Giờ đối với Cố Cảnh Ngự mà nói, bọn họ có chút phải ca tụng anh. Huống chi đây cũng không phải yêu cầu gì đặc biệt, thái độ đối đãi vẫn còn rất tốt.

Nhưng mà sau khi kết thúc màn trừng phạt, vào thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, Dương Phàm đành kéo Cố Cảnh Ngự ra một góc khuất mà lên giọng.

"Tổ tông!" Hắn tức muốn chết rồi: "Lúc trước cậu đã nói như thế nào với tôi! Cậu tới đây để làm gì cậu quên rồi sao?!"

Nói cái gì mà cậu ta sẽ biểu hiện cho thật tốt, để không ai nhìn ra gì cả. Thế cái vừa rồi là cái quái gì đây?

Hiện tại cậu ta cư xử khéo léo quá nhỉ, làm bao nhiêu như thế cậu ta tưởng hắn không nhìn thấy chắc?!

Cố Cảnh Ngự nhú mày, anh cảm thấy mình biểu hiện khá tốt mà, anh mở miệng hỏi: "Tôi làm gì chứ?"

Anh rõ ràng đã kiềm chế rất nhiều.

Không dám nhìn quá nhiều về phía Ôn Nhan, cũng không thể hiện động tác gì thân mật, còn nhịn bao lâu mới ra nói chuyện với cô một hai câu.

Dương Phàm trợn mắt há hốc mồm, cho nên mấy cử chỉ chăm sóc của cậu ta rõ ràng như thế là không có gì? Hoặc là cậu ta cho rằng mọi người mù hết rồi?

Hắn hít một hơi thật sâu, áp chế cơn tức giận mà giải thích cho anh.

Cố Cảnh Ngự hơi dừng một chút, đột nhiên anh cảm thấy buồn cười.

Nếu như hắn không nói, có khi anh còn không phát hiện ra nữa, hóa ra anh vẫn có thói quen chăm sóc cô như thế.

"Cậu còn cười." Dương Phàm tức giận: "Muốn làm tốt mà làm như thế sao?"

"Muốn cái gì?" Bờ môi mỏng của anh hơi cong lên, ánh mắt thâm thúy, ngữ khí quả quyết: "Cắt hết."

Không giữ được thì cắt tất đi.

Bảo anh đừng chăm sóc cô nữa thì anh không làm được đâu.

Chương 44: Tôi chỉ biết làm đồ Em thích ăn!

Edit: Cái Trắng

Sau khi kết thúc việc tính giờ, sáu người kia đã biết được thứ hạng của mình.

Tổ nhanh nhất thì mỗi người lấy được bốn phần, tổ về nhì mỗi người sẽ được ba phần, còn tổ về cuối cùng chỉ lấy được mỗi người hai phần mà thôi.

Rồi sáu người đó tiếp tục rút thăm một lần nữa, rồi chia thành hai tổ.

"Được rồi, giờ mọi người đã có trong tay số điểm của mình, tiếp theo, nhân viên công tác sẽ đưa tiền sinh hoạt cho mọi người. "Mấy nhân viên công tác đi tới, đem mấy phong bao chia cho mọi người.

Đạo diễn cười cười: "Đây chính là tiền sinh hoạt phí của mọi người dùng trong hai ngày tiếp theo. "

Ôn Nhan đưa tay ra nhận lấy phong bao kia, cô mở ra, nhướn mày, cô rút số tiền trong bao ra để hai người còn lại có thể nhìn thấy.

"Được 150 đồng. "

Hai người còn chưa nói gì, người đứng cạnh đó đã kêu lên, giọng như không thể tin được: "Làm sao mà có ít thế này. "

"Chỉ có mấy chục đồng thế này thì tiêu thế nào? "

"Đạo diễn, anh cũng keo kiệt quá đấy? "

Cứ tôi một lời anh một lời mãi, lúc sau Hà Từ quay qua nhìn về phía đội Ôn Nhan, rồi nói: "A! Đạo diễn, không công bằng chút nào hết!! Sao đội của họ lại được nhiều tiền như thế chứ! "

Bộ dáng Hà Từ lúc này cũng không biết miêu tả sao nữa: "Họ còn có cả một tờ in hình Mao gia* đấy. "

Là hình chủ tịch Mao Trạch Đông in trên tờ tiền TQ đó a ^^

Ngữ khí như muốn nổi nóng: "Anh có biết chỉ cần một tờ hình Mao gia gia là có ý nghĩa như nào không? "Hắn phẩy phẩy bàn tay đang cầm tiền, mặt bày ra dáng vẻ đánh đá: "Chỉ cần một tờ thôi, là đã nhiều tiền hơn bọn tôi rồi đấy. "

"Vì sao đội tôi lại được ít như thế này? "

"Số lượng tiền có liên quan tới số điểm trong tay mọi người, mỗi lần bốc là được 10 đồng đấy. "Đạo diễn cười ha ha một tiếng: "Còn vì sao cậu lại được ít tiền nhất à, chắc là tại cậu chỉ có hai lần bốc thăm thôi. "

Hà Từ: "... "

Rồi cả hai thành viên tổ hắn cũng nhìn về phía hắn.

Hắn đi tới chỗ Ôn Nhan rồi dừng lại một chút, sau đó ha ha hai tiếng rồi quay người về chỗ đầy khó hiểu, cứ tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra vậy: "A ha ha, ơ, tôi là ai? Đây là đâu? Mọi người sao lại nhìn tôi thế? "

Thành viên trong đội:... Ha ha bố nhà anh.

Náo loạn một trận, vài người cũng bắt đầu di chuyển sang chỗ khác.

Chỗ triển lãm tranh này được xây dựng bên cạnh một hồ băng. Ngay từ đầu, địa điểm ghi hình đáng lẽ phải là hồ băng đó, nhưng không biết vì sao tin tức đó lại bị rò rỉ ra bên ngoài.

Vì để có thể ghi hình an toàn, bọn họ buộc phải đổi địa điểm quay, hơn nữa, địa điểm thứ hai cũng thuận tiện đổi luôn.

Cách nơi này cũng không xa lắm, nhưng hơi vòng vèo, rẽ trái rồi lại rẽ phải, tương đối an toàn.

Bây giờ đã là tháng hai, chồi non trên cây đã bắt đầu nảy nở. Mất hướng về phía xa là thấy được khung cảnh những mặt hồ yên ả, rồi ở đây cũng có những đầm nước đã cạn, nhìn vào khiến người khác cảm thấy hứng thú.

Nhân viên công tác bận rộn dỡ đồ vật ra khỏi xe, chuẩn bị máy quay phim.

Ôn Nhan xuống xe, vươn người một cái.

Không khí ở đây thực sự rất trong lành.

Cố Cảnh Ngự đi tới phía sau cô, tay để lên mái tóc cô, thanh âm thấp thấp trong trẻo: " Có lạnh không? "

Gió thổi tới nơi này, thổi bay mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô. Ôn Nhan nheo mắt lại, cô quơ quơ tay lên đầu muốn hất tay anh xuống: " Không lạnh. "

Vào tháng hai, nhiệt độ ở phía nam đã trên mười độ rồi, dưới ổng tay áo dán thêm một miếng giữ nhiệt là ổn rồi.

Anh híp mắt một cái, hai tay không nhanh không chậm buông xuống, anh che hai lỗ tai cô lại, hừ nhẹ một tiếng: " Cho nên em muốn để hai lỗ tai em đỏ lên sao? "

Ôn Nhan nghẹn lời trong chốc lát.

Độ ấm ở lòng bàn tay anh không ngừng truyền tới tai cô. Cuối cùng, cô cũng hừ một tiếng, lắc lắc đầu: " Đúng vậy, để thế đi, cẩn thận không là lại tới tay anh đấy. "

Cố Cảnh Ngự cười nhẹ một tiếng, bàn tay càng ấn chặt hơn, rồi cùng cô nhìn cảnh tượng bận rộn phía trước: " Khó có thể làm được, tôi thích trên tay tôi có mùi hương của em. "

Ôn Nhan: "... "

"... Không biết xấu hổ. "

Khương Văn đang muốn xuống xe thì bỗng dừng dừng lại, hần đứng ở cửa xe, lúc sau yên lặng dịch chuyển tới cửa bên kia mà xuống xe.

Đáng sợ!

Nhưng mà trong chốc lát, đồ đạc đều được mang xuống cả rồi.

Đạo diễn cùng một số nhân viên công tác vào bên trong quan sát một chút. Chỉ một lát sau, ở chỗ sân trống đó đã xuất hiện một cái bể bơi làm bằng cao su, đây là một loại bể bơi thường dùng để cho trẻ con chơi. Nhưng cái bể bơi này đã được sửa lại một số chi tiết, để phù hợp cho cả người lớn cũng có thể chơi.

Bể bơi bằng cao su đó khá lớn, ở hai đầu bể bơi để các đồ khác nhau. Một đầu bể bơi dựng một cái giá để nguyên liệu nấu ăn, một đầu để ba cái bàn tương ứng với màu sắc của từng đội, trên bàn, đầy đủ dụng cụ nấu ăn.

Ma nhân viên công tác dường như đang cho thêm cái gì đó vào trong bể. Hình như là nước xả phòng.

Nhìn tình cảnh trước mặt thế này, cũng có thể hiểu ra vài phần rồi.

Người tham ăn nhất là Hà Từ, hần liếc mắt một cái liền thấy bên kia có một con cua, hần nóng lòng muốn lấy, hần nói với đồng đội đứng ở bên cạnh: " A, chút nữa phải lấy được con cua lớn kia, về làm món cay thì thực sự rất ngon. "

Người đồng đội tên Đại Dũng âm thầm liếc mắt nhìn hần một cái: " Cậu làm được hả? "

Trong nháy mắt sắc mặt Hà Từ cứng lại: "... Không biết làm. "

Giờ chỉ còn chút hy vọng đều đem gửi gắm vào Lục Lâm: " Cô thì sao? " Là con gái chắc cũng biết làm một chút nhỉ?

Lục Lâm: " Tôi cũng không biết làm. "

Rồi Đại Dũng cười lạnh một tiếng: " Tôi cứ làm trứng xào cà chua vậy. "

" A! " Hà Từ ôm mặt, hần muốn phát điên luôn.

Món cua cay của hần! Tôm hùm nhỏ xào cay của hần! Canh xương heo nấu ngô của hần!!

Đùa giỡn một lúc, đạo diễn bắt đầu đọc quy tắc trò chơi: " Giờ trong tay mọi người đã có tiền. Việc mọi người cần làm bây giờ là cầm số tiền trong tay đó đi mua nguyên liệu nấu ăn cho trưa nay. "

Ông cầm loa, ngồi xổm ở một bên nói: " Giờ nhiệm vụ được chia thành hai phần, mỗi đội đều phải có đầu bếp, người còn lại sẽ đi mua đồ. "

" Đầu bếp yêu cầu phải chứng minh bản thân mình. Họ sẽ phải chứng minh mình bằng cách uống thử đồ uống được chuẩn bị sẵn, sau đó nói xem đó là

gi. "

"Những người đi mua nguyên liệu nấu ăn phải đi qua đó bằng cách vượt qua bể bơi cao su này, mọi người chỉ có thời gian mười phút để mua đồ ăn mà thôi. Đương nhiên, để có được đồ ăn mọi người phải mua, nguyên liệu nấu ăn chỉ có hạn, mọi người tự ước chừng. "

Nói xong, đạo diễn phẩy phẩy tay: "Được, hiện tại mọi người trong đội có thể thương lượng với nhau một chút, hôm nay ai sẽ là người nấu com. "

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự liếc nhìn nhau, sau đó lại quay sang nhìn Khương Văn.

Khương Văn rụt rụt cổ lại: "Hai người nhìn tôi làm gì chứ, dù sao tôi cũng không nấu com đâu. "

Hắn gãi đầu có lẽ chỉ nấu được mì sợi, chỉ mì không thôi chứ đồ bỏ vào còn không có.

Ôn Nhan ngó ngó qua mấy cái cốc đen đen đằng kia. Rồi cô cảm nhận được tầm mắt Cố Cảnh Ngự đang dừng trên người mình, ánh mắt cô giật giật, vội vàng cười lấy lòng: "Cái gì nhỉ, đại ảnh đế, anh muốn ăn gì? Tôi giúp anh lấy đồ nhé. "

Lúc đầu cô nghĩ mình sẽ nấu com...Nhưng cái chỗ uống thử kia chắc là có dấm hay thứ gì đó tương tự vậy, cô không muốn uống đâu.

Cố Cảnh Ngự: "... "

Anh rũ mắt nhìn khuôn mặt nhỏ đang lấy lòng của cô, Cố Cảnh Ngự hơi cong cong khóe môi, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Nhưng nấu com sẽ rất mệt. "

Anh day day trán, đột nhiên chuyển đề tài: "Buổi tối tôi muốn ra ngoài đi dạo, em muốn đi không? "

Ôn Nhan: "... " Mẹ nó! Biết ngay cái người này sẽ nhân lúc cháy nhà mà hôi của mà!

Mắt Ôn Nhan hơi giật giật, cô nhìn Cố ảnh đế đang diễn trò, tới khóe miệng cũng giật giật vài cái. Nhưng cô lại nghĩ tới mấy mùi hương kia, cô cắn chặt răng, thôi, đâm lao thì phải theo lao thôi: "Đương nhiên, muốn. "

Cố Cảnh Ngự nhìn biểu cảm của cô, trong mắt anh tràn ngập ý cười. Anh cũng không trêu cô nữa, anh cầm lấy cái tạp dề bên cạnh, ngửi khí dịu dàng hơn hẳn: "Muốn ăn cái gì, em định lấy cái gì? "

Ôn Nhan nhất thời còn chưa tiêu hóa hết thông tin, liếc anh một cái: "Muốn gì anh cũng làm sao? "

Cố ảnh đế hơi dừng lại, giống như đang suy nghĩ cái gì đó: "Em muốn nghe nói thật hay là nghe nói dối? "

Mẹ nó chứ!

Ôn Nhan tức giận trừng mắt nhìn anh một cái: "Đương nhiên là nói thật. "

Cố Cảnh Ngự nhìn cô chăm chú, sau đó vòng tay ra sau lưng, buộc tạp dề lại, nhún vai, môi mỏng hơi cong lên: "Nói thật thì là...tốt nhất em cứ lấy đồ em thích ăn nhất ấy. "

"Ừm..." Ngửi khí anh vô cùng bình tĩnh: "Thật sự thì, ngoại trừ mấy món em thích ăn ra, những món còn lại tôi đều không biết làm. "

Mục đích mà anh nấu com trước nay chỉ có một mà thôi.

Lời nói của anh nhẹ nhàng bay tới tai cô, nó giống như là một viên đường, từng chút một được hòa tan vậy. Cứ dần dần thấm vào.

Ôn Nhan sững sốt, một lúc sau cô mới khôi phục lại tinh thần. Tai cô hơi đỏ lên, cô trừng mắt liếc anh thêm cái nữa: "Đừng có mà nói năng tùy tiện. "

Người bên cạnh đang muốn hỏi chúng ta chuẩn bị nấu món ăn gì, Khương Văn:... Im lặng mà nuốt câu kia trở lại bụng thôi.

Được rồi, hắn hiểu rồi.

Ôn Nhan cởi giày, cô mặc một bộ đồ liền thân bên ngoài để không làm bẩn quần áo, cô đang muốn bước thử lên bể bơi kia.

Cố Cảnh Ngự đứng một bên nhứu mày, anh muốn duỗi tay ra đỡ cô.

Ôn Nhan cầm lấy tay anh, hơi chuyển động một chút, lập tức trượt chân.

"Cẩn thận! " Bởi vì có người đỡ cô, thế nên trượt chân một cái cô vẫn có thể đứng vững. Cô chớp chớp mắt, hít sâu một hơi, ổn rồi, có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Vẫn đi được. " Cô nắm chặt tay Cố Cảnh Ngự, thử nhích thêm vài bước.

Đúng là có tron đấy, nhưng đi từ từ thì vẫn có thể đi chuyển được.

Khương Văn thì thâm hơn cô, bước vào thì té ngã, gờ trên mặt hấn dính toàn xà phòng. Hấn đưa tay lau xà phòng trên mặt đi, vẻ mặt vô cùng thê lương.

Đó là vì cô có người đỡ...

Thử một lượt, cuối cùng ba đội cũng cho ra quyết định cuối cùng. Đạo diễn thôi còi, đồng thời bấm đồng hồ tính giờ: " Chuẩn bị xong chưa? "

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan sáng lên, cô nóng lòng muốn thử rồi.

Khương Văn vươn cánh tay giữ chặt lấy cô, chân thành nở một nụ cười: " Người anh em, có thể nói trước cho tôi biết, cô thích ăn cái gì không? "

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Phạt núi vô ảnh cước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cài Trắng

Khương Văn vươn cánh tay ra giữ chặt lấy cô, chân thành nở một nụ cười: " Người anh em, có thể nói trước cho tôi biết, cô thích ăn gì không? "

...

Ôn Nhan có hơi kinh ngạc, một lúc sau cô phản ứng lại mới hiểu rõ ý tứ của hấn, trong nháy mắt cô liền cảm thấy có chút đau đầu. Trong mắt ánh lên một tia quần bách rồi nhanh chóng biến mất, cô ho nhẹ một tiếng: " Đồ ăn bình thường đều có thể ăn được, tôi không kén ăn. "

A A A!!! Tất cả là tại Cổ Cảnh Ngự!

Cổ Cảnh Ngự ngồi ở đằng sau bàn dường như cảm giác được gì đó, anh nhảy bèn nhìn lại bên này, ánh mắt dừng lại, môi mông hơi giương lên.

Khương Văn gật gật đầu: " Được, cũng có nghĩa là trừ món quá phức tạp ra thì còn lại đều được, đúng không? "

Ôn Nhan: "... Ừm "

Bên này trao đổi xong, đạo diễn cũng giờ còn lên chuẩn bị thôi: " Chuẩn bị sẵn sàng chưa? "

Một tiếng còi to vang lên, mấy đội ở vạch xuất phát lập tức bắt đầu.

Vừa biết lên mấy cái, Ôn Nhan lại cảm thấy không đúng lắm. Dưới chân trơn trượt, xong cả người còn xoay đi xoay lại mấy vòng, sao lại trượt chân nhiều thế này!

Bước một cái, lưng lay mấy lần liền.

" Tôi đi đây! " Khương Văn tiến tới, cả người cùng với chân lại không di chuyển cùng một nhịp, chân bắt đầu trượt, lưng lay một lúc, hấn ngồi luôn xuống đất.

Ôn Nhan: "... "

Ngồi dưới đất, Ôn Nhan lấy hai tay che mặt lại, cả người liền cảm thấy không ổn.

Sau khi chương trình phát sóng, đoạn này tổ hậu kỳ còn chèn thêm cả hiệu ứng đặc biệt. Trên đầu cô khi đó còn hiện ra mấy chữ " không, luyến, tiếc, gì, cuộc, sống ", đoạn này khiến cho vô số fan bật cười thành tiếng, rồi còn chế nó thành ảnh động nữa.

Đương nhiên, hiện tại Ôn Nhan không biết điều đó.

Thấy Khương Văn ngã xuống đất, giờ thì cô làm gì còn thời gian quan tâm xem mình quần bách hay không, cô cảm thấy hơi xấu hổ nhìn về phía Khương Văn, đưa tay ra kéo hấn lên: " Khương ca, anh không sao đây chứ? "

Khương Văn bò dậy, làm bộ dáng như không quan tâm: " Không sao cả, không có việc gì, cô cẩn thận một chút. "

Hấn nghĩ nghĩ, rồi vươn cánh tay ra: " Tới tới tới, kéo đi nào. " Hai người diu nhau đi sẽ tốt hơn nhiều, không dễ bị ngã nữa.

" Ừm. " Tạm thời Ôn Nhan không để ý tới cảm xúc của mình nữa, cũng chẳng ngưng ngừng, duỗi tay ra bắt đầu đỡ lấy.

Ở cách đó không xa có một người đàn ông ngồi phía sau một cái bàn. Từ khi nhiệm vụ bắt đầu thì ánh mắt anh luôn luôn nhìn về phía bên này, anh ngưng động tác lại một chút, đôi mắt không nhìn được hơi nheo lại.

Nhấp xong một chút đồ uống trong cái cốc, ngón tay khẽ di chuyển cái cốc ra chỗ khác, môi mỏng khẽ mở, ngữ khí trầm thấp: " Dấm và nước tương. "

Vừa chua vừa mặn.

Mặt khác, hai đội còn lại cũng không khá hơn là bao. Không thể không nói, di chuyển trên một mặt phẳng có nước xà phòng đúng là không tốt chút nào. Cứ giống như là đang đi trên băng vậy, cảm giác không khác nhau là mấy, mỗi bước đi đều phải cẩn thận.

Cứ như thế, chốc chốc lại có tiếng người trượt chân, rồi còn phát ra âm thanh hơi dọa người: " Cẩn thận! " " A!! "

Di chuyển vài bước lại thấy chân trơn trượt, Ôn Nhan nhìn khoảng cách giữa đội mình và hai đội khác, mở miệng: " Như vậy không ổn rồi, tôi làm đội mình chậm lại rất nhiều. Thế này đi, Khương ca, anh đi trước, tôi đi phía sau. "

Khương Văn lắc đầu, cố gắng duy trì sự cân bằng: " Không cần, chúng ta cùng nhau đi thôi. "

Ôn Nhan cũng lắc đầu, dứt khoát buông cánh tay ra: " Thật đấy, Khương ca, anh không cần để tôi liên lụy tới đội mình, tôi ở phía sau sẽ đuổi kịp... "

Lời Ôn Nhan còn chưa nói xong, về đằng sau đã bị nghẹn ở trong cổ họng. Đôi mắt đào hoa của cô mở to đầy kinh ngạc, cô nhìn thấy sắc mặt Khương Văn khi cô vừa buông tay ra, trán đã nhăn lại tạo thành nếp nhăn cả rồi, lòng bàn chân hần trượt một cái, móng vững chắc ngã luôn xuống mặt bể đầy xà phòng.

Ôn Nhan: "... "

Được rồi, cô hiểu vì sao hần bảo không cần tách ra rồi.

Mặc kệ là như thế nào, đội nào nhanh đội nào chậm, đích tới của họ cũng chỉ có một. Tuy rằng trong lúc hai đội kia đã bắt đầu chọn đồ thì đội Ôn Nhan vẫn tiếp tục tiến tới. "

Nhưng mà, ai cũng biết, đích tới phía trước, mới thực sự là chiến trường.

Nguyên liệu đồ ăn được bày ra ở đây vô cùng đa dạng, nhưng mà tổ tiết mục vì muốn tạo sự thú vị cho trò chơi nên số lượng mỗi đồ khá ít. Mỗi loại nhiều nhất chỉ có bốn đến năm phần.

Hơn nữa, còn phải nghĩ tới tiền của mình và tình huống thực tế nữa. Ừm, vì đầu bếp của họ tay nghề có hạn, chỉ làm được một hai món, thế nên mọi người đều có cùng một ý nghĩ.

Hà Từ vươn tay ra lấy trứng gà, đôi mắt đảo quanh khắp nơi tìm đồ: " Cà chua, cà chua... "

Đại Dũng sẽ làm trứng xào cà chua.

Lấy trứng gà xong, tới lúc hần quay người đi tìm cà chua, thì phát hiện ra quả cà chua cuối cùng đã bị người khác lấy ra từ trong rổ.

Một đội khách mời nữa cũng do một MC khác dẫn dắt, người MC này cười tươi như ánh mặt trời, rồi không chút do dự cầm lấy quả cà chua cuối cùng mà ôm trong lòng mình.

Hai người nhanh chóng bắt lấy tay đối phương, rồi ha ha cười, Hà Từ vừa cười vừa giả bộ lơ đãng nhìn qua: " Aizz, thế này là không tốt đúng không! "

Hần lơ đãng nhìn lướt qua một bên Trần Châu: " Lấy nhiều cà chua như thế làm gì, chỉ cần một quả xào với trứng... " Cụ thể là cần bao nhiêu thì hần không biết, nhưng cứ đoán bừa đi: " Ách, hai quả là được rồi đúng không, cầm nhiều như vậy thì lãng phí. "

" Không bằng cậu chia sẻ cho chúng tôi một chút... "

Nhìn thì như đang thương lượng vô cùng tốt đẹp, nhưng trong nháy mắt tay hần với qua, vô cùng tàn nhẫn muốn đoạt quả cà chua trong tay Trần Châu.

Đáng tiếc, người thanh niên kia đã sớm đề phòng trường hợp này, cậu né sang một bên, cậu cầm theo rổ của mình rồi chuồn mất: " Không cần đâu, chúng tôi chính là thích ăn cà chua như vậy đấy. "

Ngoài miệng thì khách khí, nhưng chân cũng đã co giò chạy thẳng.

Mắt thấy cậu rời đi, Hà Từ cười gằn một tiếng. Hắn coi như từ bỏ tất cả, cứ thế mà nhào qua, còn ôm lấy cả chân cậu.

Trần Châu nháy mắt cảm thấy cả người lão đảo, tay chân cứ vung vẩy khắp nơi để tìm lại sự cân bằng. Cuối cùng vẫn là tổn công vô ích, phịch một tiếng, cả người ngã xuống, nhắm cả hai mắt lại mà ăn một miếng đầy xà phòng.

Rồ cũng bay ra ngoài luôn.

Mặt Trần Châu nhăn nhó, miệng thì liên tục phun hết bọt xà phòng ra ngoài. Cậu lau mặt, rồi tay kia duỗi ra muốn nhanh chóng tìm lại rồ của mình.

Cà chua của cậu!!

Hà Từ ôm chặt lấy chân của cậu, quay sang bên kia nháy mắt ra hiệu, gọi to: "Lục Lâm!! "

Lục Lâm nghe thấy tiếng gọi thì nhanh chóng chạy tới, đúng lúc đó thì cô cũng đụng phải một vị khách mời nữa chạy tới.

Hà Từ cũng thấy, hấn nỗ lực đem tay còn lại đi ôm một cái đùi khác, hấn hai tay ôm chân hai người, dường như dính cả vào họ, rồi kêu tới tê tâm liệt phé: "Đi mau. "

Một màn này dọa Ôn Nhan sợ hết hồn.

Mặt khác, người còn lại đội kia cũng không phải ăn chay. Đặc biệt là khách mời, còn là một tiểu thịt tươi nữa, sức mạnh tuổi trẻ, hơn nữa còn rất biết cách tham gia chương trình. Kéo người không ra, cậu ấy trực tiếp bò lên phía trước.

Rất có khí khái của một người chết cũng quyết phải tiến gần hơn tới rồ cả chua.

"Bắp cải này, mắng, rồi bí đỏ..." Khương Văn và Ôn Nhan nhân cơ hội này liền nhét đầy một túi rau dưa mà mang về. Chỉ là tới lúc trở về, đương nhiên là hai đội kia không cho chạy dễ dàng rồi.

Khương Văn ngã sấp người về phía trước, Ôn Nhan hoa chân múa tay, thiếu chút nữa thì dẫm chân lên chân hấn. Cô vội vàng xoay người về hướng khác, tay chân hoảng loạn, cả người một chút cũng không ổn định.

"Ha ha ha ha ha ha ha..." Mấy người còn lại cười bò ra, nhanh chóng thu chân về.

"Đi cái gì mà đi, ở lại đây một..." Hà Từ nhanh chóng bắt lấy tay Khương Văn, một khi đã bị hấn giữ rồi, muốn thoát cũng không dễ dàng chút nào cả.

Trong nháy mắt, Ôn Nhan dường như nghĩ tới cái gì đó, cô xoay người thấy ngay cái rồ bên cạnh người Khương Văn. Ngay lập tức, cô co chân lên một cái, đập cho cái rồ đó trượt đi thật xa: "Đi nào! "

Vèo một cái.

Một người đưa chân đá một cái, cái rồ trượt đi thật xa, thật xa.

Cả thể giới bỗng chốc im lặng.

Ba giây qua đi, Khương Văn mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, nhìn lại vị trí mà lúc nãy mình vừa đưa tay ôm rồ.

Tôi là ai...Đây là đâu...Đã có chuyện gì xảy ra thế...

"A ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha. " Các khách mời ở đây lập tức làm bùng nổ một trận cười, ngay cả đạo diễn và nhóm đầu bếp đang làm nhiệm vụ bên kia cũng há hốc mồm.

"Được. " Hà Từ đưa tay lên không trung, nhưng không hiểu sao lại hạ xuống, vỗ tay xuống mặt bẻ cười to: "Hay cho một chiêu phạt son vô ảnh cước. "

Đủ sức!!

Cổ Cảnh Ngự ngậy ra mà nhìn Ôn Nhan, anh đỡ đỡ trán, cảnh tượng này thực sự buồn cười.

Không thể không nói, đây đúng là một phương pháp tốt. Đúng thật đã khiến cả rồ và người đều thoát khỏi "nguy hiểm"

Nhưng mà...Khi nhìn vào thì,...được rồi, nó thật sự rất buồn cười.

Mãi cho tới khi trò chơi kết thúc, Ôn Nhan vẫn chưa hoàn hồn được.

Đương nhiên, chuyện lần này qua đi, Ôn Nhan vô cùng vinh hạnh được có thêm một biệt danh mới – Ôn đại sư.

Tuyệt chiêu Phạt son vô ảnh cước – Ôn Phi Hồng đại sư.

Ôn Nhan: "... "

Ôn Phi Hồng cái bố nhà anh!!

** Bạn nào xem Hoàng Phi Hồng sẽ biết chiêu " Phật núi vô ảnh cước " nha ==)) Tặng kèm các bạn quả ảnh sinh động ==))*

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vợ

Edit: Cải Trắng

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Chạy cả một ngày hôm nay, giờ Dao Dao đang ngồi xuống nói chuyện cùng một người bạn tốt. Tuy rằng hôm nay không được ở cùng với nam thân của mình, nhưng chuyện này cô cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi. Hơn nữa ở đây non xanh nước biếc, lại có cả mấy đứa trẻ con nữa, cho dù tiếc nuối vẫn có nhưng cũng không nhiều lắm.

" Ai da, thì là gạt người thôi. Nhưng mà chúng tôi không một đầu, coi như là tới đây chơi vậy. "

" Ừm, nhưng mà vẫn có chút tiếc nuối. "

Hai người bạn tốt ở bên nhau chơi cả một ngày, cuối cùng sự tức giận ban đầu cũng dịu xuống. Không ai nhắc lại chuyện lúc đầu hai người cãi nhau, chỉ ghé vào tai nhau cậu một câu rồi tớ một câu.

" Thật ra tớ vẫn khá tò mò. " Dao Dao cầm một xiên chả cá lên, cắn một miếng, cô thở ra một hơi tạo thành làn khói, giọng nói có chút ước ao: " Hoàn toàn không thể tưởng tượng được nếu bệ hạ tham gia chương trình truyền hình thì sẽ đem lại hiệu quả thế nào. "

Nhắc tới cái tên Cố Cảnh Ngự, thì không có cách nào liên hệ tên của anh với một chương trình truyền hình.

Buổi tối hôm nay, chạy cả ngày rồi người bạn kia cũng đói bụng, cô ấy cắn một miếng nhưng cay quá nên không chịu được, há miệng thở một hơi, lắc đầu: " Tớ cũng không nghĩ ra được. "

Nói xong lại cắn một miếng nữa: " Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chả cá ở đây ăn thật là ngon, tuy rằng hơi cay, nhưng cũng rất vừa ý. "

Mỗi lần hai người tới đây đều sẽ gọi hai suất đồ nướng như thế.

" Ừm. " Dao Dao gật đầu đồng ý, như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, xiên chả cá của cô dừng lại ở giữa không trung: " Chút nữa có muốn tới nhà bà Vương ăn đậu hũ thôi không? "

Nhà hàng Vương là một nhà hàng nhỏ, nhưng mà đồ ăn nhà bà để mà nói thì, sáng món nổi tiếng sẽ là sữa đậu nành được làm thủ công, tối thì là món đậu hũ thôi.

Cảm giác nếu như tới đây mà không ăn một chén thì sẽ mệt vậy.

"Đi thôi. " Cô bạn ngồi cùng bàn ánh mắt sáng ngời, cô ấy hít một hơi cay, sau đó nâng tay lên xem đồng hồ, có chút tiếc nuối: " Nhưng mà nếu tới nhà bà Vương ăn thì tối nay không xem được Như Thắm truyện của Nhan Nhan rồi. "

" Nói cũng đúng, giờ phim đã chiếu tới nút thắt quan trọng rồi. " Dao Dao đem cái xiên vừa ăn xong ném vào thùng rác: " Nhưng mà hôm qua tớ có xem qua giới thiệu tập hôm nay, tập hôm nay hình như vương gia lại tới tìm Nhan Nhan. Mỗi lần anh ta đi gặp quý phi đều khiến cô ấy thương tâm một lần. "

" Đúng. "

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Tới khi tới được nhà hàng Vương thì trời đã tối sầm, giờ hai người tìm được đề tài chung là phê phán nhân vật vương gia kia rồi.

Nhà bà Vương đèn đuốc sáng trưng, Dao Dao và bạn mình đi vào trong, đảo quanh một vòng, cô chẳng thể tìm được một chỗ trống nữa.

Hai người chỉ có thể đứng ở quầy chờ, mà chờ không thì nhàm chán nên hai người lại tiếp tục đề tài ban nãy.

Hai người cũng không để ý, khi mà hai người đang bàn luận tới diễn xuất của Ôn Nhan tốt như thế nào, thì ở trong một góc có hai người bịt kín mít cả người đang nhìn về phía này.

" Mỗi lần nhìn quý phi tớ đều cảm thấy đau lòng. "

" Vương gia đúng là tra nam, bản thân muốn tạo phản lại còn muốn quý phi phải hy sinh, thế mà còn mặt mũi để nói yêu sao. Mỗi lần xem tới cảnh anh ta xuất hiện tớ đều muốn quý phi tiến tới cho anh ta một cái tát. "

Cuối cùng khi mà đồ ăn được mang lên, hai người cũng tạm dừng cuộc trò chuyện. Việc đầu tiên của hai người sau khi đồ ăn được mang lên không phải là ăn, hai người mang điện thoại chụp lại chén đậu hũ thối đã khiến bọn họ đợi lâu lại.

Nơi này bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, lúc này lại đột nhiên nghe thấy tiếng cười trầm thấp, tràn đầy từ tính. Nhưng mà hai tiếng cười thôi, đã làm cho đáy lòng người khác tê dại cả rồi. Làm cho người ta không nhận được tò mò ai lại có thanh âm dễ nghe như vậy.

Hai người nhận không được nhìn về phía đó.

Lúc này mới phát hiện ở trong góc đó là một cặp tình nhân.

Ánh đèn ở góc đó so với những chỗ khác thì tối hơn chút. Có thể thấy được lưng của người con trai đó đang chắn cho người con gái. Một tay anh cầm mấy xâu thịt nướng, tay còn lại cầm chén đậu hũ thối, cách một lớp khẩu trang hình như đang nói cái gì đó.

Người con gái kia liền đưa tay về phía đậu hũ thối trong tay anh, xúc từng miếng đậu hũ thối lên ăn. Cái này giống như những việc anh làm là điều hết sức tự nhiên, khẩu trang của cô vẫn đeo ở một bên tai, mũi lưỡi trái kéo xuống thấp, thứ duy nhất có thể nhìn thấy bây giờ là cái cằm nhỏ nhắn của cô.

Lúc này, cũng không biết hai người đó đang nói gì, chỉ thấy người con gái đó ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh một cái, chân dưới bàn đá một cái.

Chén trong tay anh cầm rất vững, nhưng vẫn giả vờ né đi một chút. Ngay sau đó liền giả bộ như bị thương nặng, phát ra hai tiếng cười trầm thấp, tiếng nói cũng trầm thấp từ tính: " Ai...Đau quá. "

Dao Dao và bạn ngồi cùng bàn:...Đau em gái nhà anh!!

Hai người chưa xốt quay đầu lại.

Phiền nhất chính là mấy cặp yêu nhau thể hiện tình cảm!

Nhưng mà...Dao Dao nhìn về phía di động của mình, thanh âm này hình như quen quen.

Lấy di động nhìn tấm ảnh khi nãy không may chụp được, cô còn đang định xóa đi nhưng giờ tay lại dừng ngay trước nút ấn.

Bằng không thì...cứ lưu lại đi đã.

....

Ôn Nhan giật giật khóe miệng, trừng mắt một cái, môi đỏ hơi cong lên: " Có muốn tôi gọi 120 giúp anh không? "

Cô dùng sức như thế nào chẳng lẽ cô lại không biết?

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự là tối đây ăn cơm, mà cơm trưa hôm nay bọn họ cũng mới ăn lúc ba bốn giờ chiều gì đó.

Ôn Nhan vẫn tưởng rằng, chương trình này nói cơm bọn họ phải tự nấu chỉ là để chiếu lên chương trình thôi. Không ngờ lần này bọn họ thực sự phải tự nấu cơm thật, hoàn toàn không được nhân viên công tác đưa đồ ăn cho.

Hôm nay đã ăn trước một bữa cơm do tự tay mình làm, rồi trước đó cũng ăn một chút bánh mì nữa.

Cho dù là mình tỉnh ăn ít đi chẳng nữa thì tới ba bốn chiều mới ăn cũng sẽ đói bụng thôi. Hơn nữa, hai đội kia còn không nấu cơm, ba đội thành ra là sẽ ăn cùng nhau, kết quả không cần phải nói, ăn no lại còn vô cùng sung sướng.

Ăn xong, vốn dĩ hai người chỉ đi dạo thôi, không ngờ lại đi dạo tới tận nơi này, lúc đầu Ôn Nhan không nguyện ý đi chút nào.

Đi từ đầu phố tới cuối phố, Cổ Cảnh Ngự sợ đồ ăn ở đây không sạch sẽ nên không cho Ôn Nhan ăn nhiều. Nhưng ăn mỗi thứ một chút rồi lại một chút, cũng đã no bụng rồi.

Cho tới khi đi tới cuối phố, Ôn Nhan ngửi thấy mùi đậu hũ thối nhà bà Vương, hương thơm như bay xa ba dặm vậy. Ánh mắt cô sáng ngời, cô tỏ vẻ không quan tâm tới khuôn mặt đen sì của anh để đứng bên cạnh.

Cổ Cảnh Ngự nhủ mi lại, môi mông mím chặt, ngữ khí mỗi lúc một trầm hơn: "Em muốn ăn cái này sao?"

Ôn Nhan hơi cong môi tà ác, cô cười, chớp chớp mắt: "Đúng vậy, anh có muốn cùng ăn hay không?"

Hai người đứng ở bên ngoài giăng co trong chốc lát, kết quả cuối cùng là vị anh để mặt đen phải thỏa hiệp.

Nhưng thật ra hai người không nghĩ tới, vào đây lại nghe thấy người ta đang thảo luận diễn xuất của cô.

...

Giờ thì nói tới hiện tại đi.

"Muốn tôi gọi 120 cho anh không?"

"Không cần. Anh làm như mình đang tự hỏi một chút, a một tiếng: "Tôi có thể nhịn được, không cần phải làm như thế."

Ánh mắt thâm thúy của anh hơi di chuyển, môi mông giương lên, cả khuôn mặt tràn đầy ý cười. Trầm ngâm một lúc rồi nói: "Em giúp tôi xoa một chút là được rồi."

Đôi mắt đào hoa bỗng nhiên mở lớn, Ôn Nhan không thể tin được mình vừa nghe thấy cái gì. Tầm mắt cô di chuyển từ nhìn ở phía sau lưng anh xuống dưới, đưa chân đá một cái.

Nhất thời sợ hãi không thôi, trong gió lòng ngổn ngang.

Xoa cái gì mà xoa?

Gặp quỷ rồi!

"Anh còn ở đó mà trêu chọc sao?" Cảm giác lòng bàn tay nóng lên, Ôn Nhan gằn từng chữ. Cô bẻ gãy cái thìa nhựa ở trong tay, cô hít vào một hơi sâu để mình bình tĩnh trở lại, ngoài cười nhưng trong lòng không cười chút nào: "Có muốn tìm thêm một người bảo vệ nữa không?"

Đây là vị anh để cao cao tại thượng tính tình tùy hứng sao, chắc chắn đây không phải là một tên lưu manh chứ?!

"Không được. Anh chờ dài, thấp giọng nói: "Tôi có thói sạch sẽ, có người ngoài là không quen."

Ôn Nhan hơi nhướn mắt, cười ha ha một tiếng, châm chọc: "Cứ tìm một người ở trong chỗ kia đi."

Hơn nữa, yêu cầu còn rất cao!

Đôi môi mông của anh hơi cong lên, bộ dáng vừa hơi lười biếng lại có chút nghiêm túc: "Cũng được."

Anh hơi mỉm cười, bình tĩnh ung dung: "Nhưng mà tôi có một điều kiện."

"Ừm..." Anh thân nhiên mỉm cười, ngữ khí có chút lười biếng tùy ý, ánh mắt càng khiến cho người ta rung động, rất dịu dàng.

"Thế thì tôi thích...một người có đôi mắt đào hoa, khuôn mặt nhỏ, làn da rất trắng, rất kén ăn, lại còn thích ngủ nướng, lòng dạ hẹp hòi lại còn hay ghi thù, trong lòng thích nằng nạt là kẻ lừa đảo."

Về tươi cười trên mặt Ôn Nhan cứng đờ, cô khi nào thích ngủ nướng chứ?

Không đúng, ai bảo đây là đang nói cô.

Anh thấy vẻ mặt cô sụp đổ, ánh mắt anh tràn đầy ý cười, từ đuôi lông mày tới ánh mắt, đều là sự dịu dàng tới không tưởng. Anh chậm rãi nói, thanh âm nhẹ nhàng, như là đang cảm thán: "Tôi muốn một người như vậy làm người bảo vệ..."

Anh chậm rãi tiến sát mặt lại, mơ hồ như chớp mũi anh đụng phải trán Ôn Nhan, yết hầu hơi chuyển động, thanh âm có chút khàn khàn: "Em cảm thấy

mình có thể không? "

Anh muốn cùng em.

Sáng sớm cùng nhau ăn một bát com.

Sau buổi trưa thì cùng nhau đọc thơ.

Buổi tối cùng nhau nằm trên một cái ghế, nửa đêm, cùng nhau ngắm sao.

Em cảm thấy có thể chứ?

Anh tiến tới quá gần, cảm giác tồn tại quá mức mãnh liệt, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, có chút gì đó bá đạo. Như là muốn bao lấy cô bằng mùi hương của mình.

Bầu không khí giữa hai người trở nên nóng rực.

Có thể chứ?

Nháy mắt, đầu óc Ôn Nhan trở nên trống rỗng. Giống như là thế giới bên ngoài kia đang cách cô rất xa, hai cô gái ngồi bên cạnh đang khoa chân múa tay trò chuyện về quý phi và vương gia, mùi hương đậu hũ thối, rồi còn cả tiếng những người khách khác, tất cả như bị ngăn cách bởi hai màu trắng đen.

Chỉ có người trước mắt hơi khản trương, sống động tới không ngờ. Ánh mắt đó đang chiếm lấy cô, xâm chiếm cả hơi ức của cô, xâm nhập cả vào trái tim đang nhảy loạn lên của cô.

Mỗi sáng đều đưa đồ ăn sáng tới, nấu đồ ăn trong bếp càng lúc càng thành thạo.

"... Có thể chứ? " Yết hầu vì khản trương mà di chuyển, anh dựa sát vào người cô, thanh âm khàn khàn truy hỏi.

Bà vai đang cứng đờ của Ôn Nhan chậm rãi thả lỏng, cong môi: " Tôi... "

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hôn hôn

Edit: Cải Trắng

Bà vai đang cứng đờ của Ôn Nhan chậm rãi thả lỏng: " Tôi... "

" Bùm! " Cô vừa mới nói được một tiếng thì bỗng bên ngoài lại truyền tới một tiếng trống vang dội.

" Bùm bùm chat!! " Tiếng trống liên tiếp vang lên.

" A A A aaaa " Có một giọng nam ra sức cất cao lên, hóa ra là tiểu vương tử dòng nhạc rock and roll trong nước. Ôn Nhan bỗng chốc tỉnh táo lại.

Cố Cảnh Ngự nghe thanh âm như sắp vỡ ra này, sắc mặt anh đen kịt lại. Cảm giác không thoải mái trào ra tận bên ngoài, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy như vậy. Thanh âm Tần Sở sao tự dưng khó nghe thế này, giờ anh rất muốn nhét cậu ta trở lại vào trong bụng mẹ.

Ôn Nhan thấy sắc mặt Cố Cảnh Ngự đen kịt lại, cô nhìn không được, phì cười thành tiếng.

Bầu không khí có chút ám muội này vì tiếng cười của cô mà tan đi, Ôn Nhan thả lỏng tinh thần. Cô nhìn Cố Cảnh Ngự, chớp chớp mắt, có chút gian xảo: " Muốn đi ra ngoài xem một chút không, tôi cảm thấy nghe khá được đấy. "

Đầu Cố Cảnh Ngự như muốn bốc khói, phải miễn cưỡng lắm anh mới duy trì được sự bình tĩnh của mình: " Tôi không cách nào thưởng thức được loại âm thanh khó nghe như thế này. "

Lúc này, âm nhạc bên ngoài quảng trường sắp đạt tới đoạn cao trào, giọng nam càng lúc càng nâng cao, càng làm cho ngọn lửa trong lòng mỗi người dâng cao hơn.

Đây là quảng trường bán đồ ăn vặt, ở đây mỗi chủ nhật hàng tuần đều có tiết mục ca nhạc. Mỗi chủ nhật, vào lúc này, không ít người dân tới đây nhảy múa, đặc biệt là vào lúc chín rưỡi tối, đài phun nước ở quảng trường sẽ mở ra.

Ngon lửa tức giận trong lòng Cố Cảnh Ngự càng lúc càng không thể áp chế được, anh thở sâu một hơi, hơi nhấc mí mắt lên: "Ha ha, từ đầu tới cuối cứ như là ma quỷ khóc rống lên, nghe không thể hiểu được, âm nhạc kiểu này thật muốn phá hư lỗ tai người khác. "

Ôn Nhan nhìn bộ dáng ma vương hiện hình của anh, cô bật cười, lại xúc thêm một miếng đậu hũ thối, từ từ mà ăn. Ừm, nếu cô nhớ không nhầm, mấy ngày trước khi Tần Sở phải luyện tập cường độ cao, anh không chút để ý còn bảo người đại diện nhớ kiểm cho cậu ấy một chút tài nguyên.

Ý cười trong ánh mắt cô càng lúc càng đậm, đôi mắt đào hoa chớp chớp. Cô xúc miếng đậu hũ thối cuối cùng lên, đưa tới bên miệng anh: "Muốn ăn không? "

Cố Cảnh Ngự: "... Không ăn. "

Ôn Nhan thu tay về, nhanh chóng đưa miếng đậu hũ thối vào trong miệng. Giờ thì cô muốn húp canh, cô cười cười nhìn Cố Cảnh Ngự: "Anh để tay xuống thấp một chút. "

Sắc mặt anh đen tới nỗi không thể đen hơn được nữa rồi. Trong anh lửa tức giận chắc bao được thành một vòng rồi, còn muốn ăn gì nữa! Thở sâu một hơi, anh vẫn để tay xuống thấp một chút, để cô có thể ăn canh ở trong chén luôn.

Ôn Nhan ăn xong, cô lập tức thả cái nĩa nhỏ vào trong chén. Nhận lấy khăn tay anh đưa mà lau lau miệng, cô thấy mặt anh vẫn đen như vậy, bàn tay thon dài ghét bỏ thả chén canh vào trong thùng rác. Cô đột nhiên mở miệng: "Vấn đề vừa nãy anh nói, tôi cảm thấy có thể. "

Động tác của anh ngừng lại: "Em vừa nói cái gì? "

Ánh mắt đào hoa tràn đầy ý cười, ngữ khí cô bình tĩnh: "Em nói, em cảm thấy có thể. "

Không nói tới những chuyện khác, giờ tự hỏi chính mình vậy. Khi anh hỏi vấn đề vừa nãy, trong lòng cô có chút nào kích động và vui sướng không?

Có.

Đương nhiên là có.

Không ai có thể phủ nhận được mị lực của Cố Cảnh Ngự.

Ngay từ đầu, thành tựu của anh, địa vị cao cao tại thượng của anh, những thứ đó đã làm cô thờ không nổi rồi. Khoảng cách giữa hai người không giống nhau, địa vị không ngang nhau, khi anh ở trước mặt cô chỉ khiến cô áp lực hơn, càng thẳng tới không tự nhiên nổi.

Cô không thích cái cảm giác này.

Ngay từ đầu là do tính tình, về sau là do thuận theo tự nhiên, theo bản năng trốn tránh anh. Rồi tới lúc cô biết được sao anh lại hành động như vậy, xét tới cùng, vẫn là khoảng cách giữa hai người quá lớn.

Cô không chắc chắn được ở trước mặt anh, cô là đang tức giận hay là giận dỗi. Mà từ sâu trong đáy lòng cô lúc đó không tin, anh động lòng.

Mà hiện giờ thì sao?

Ôn Nhan nghĩ nghĩ, nghiêng đầu, đôi mắt đào hoa cong lên, thật ra biểu hiện của cô đã đi trước lý trí của cô một bước, đưa ra quyết định.

... Cô không sợ hãi, vì anh yêu cô nên cô mới cảm thấy tự tin hơn.

Bởi vì tin tưởng anh thích cô, cho nên mới không sợ hãi.

Đôi mắt cô cong lên, tốn thời gian vào việc dây dưa với nhau, không phải là tính cách của cô.

Ôn Nhan hẳn nên tự tin mà dứt khoát.

Không cần phải băn khoăn nhiều làm gì, cũng không cần lo lắng đề phòng anh làm gì, thích, thì đồng ý thôi!

...

Nên hình dung tâm tình hiện tại như thế nào đây.

Giống như là khi còn bé mong đợi được nhận quà vậy. Bỗng một sáng sớm thức dậy, thấy một hộp quà được đặt trên đầu giường mình, trong lòng như có pháo hoa đang nổ tung bùng, đầu óc bỗng dưng trống rỗng.

Cố Cảnh Ngự chớp chớp mắt, có thể là chỉ một lúc, hay có thể là rất lâu sau đó. Im lặng lúc lâu, hàng mi anh hơi run run, anh xốc lại tinh thần, yết hầu hơi đi chuyên: "Em... "

Khi anh nói, anh mới phát hiện ra là cổ họng mình khô khốc.

Anh hơi run rẩy dút bàn tay vào trong túi áo, im lặng tự véo bàn tay của mình một cái. Thế nhưng trên mặt anh vẫn giữ vẻ mặt vô cùng ưu nhã, cẩn thận gạt đầu, hơi cong môi. "Ồn tiểu thư, em đã đưa ra một quyết định chính xác. "

Tuy là nói như vậy, nhưng hành động của anh rất nhanh. Bước đầu tiên vô cùng thông thả ung dung, để bàn tay trở lại trước mặt cô.

Rồi lại còn vòng sang, rút tay cô từ trong túi áo khoác ra, chậm rãi cầm lấy tay cô, vô cùng chân thành, hơi tách những ngón tay của cô ra.

Mười ngón tay đan chặt.

Rõ ràng là một động tác rất chậm rãi, nhưng nó lại khiến đáy lòng Ôn Nhan nóng lên.

Đây là một loại cảm giác, khi có một bàn tay lớn hơn nắm lấy, có thể bao bọc lấy bàn tay cô. Trong lòng bàn tay còn có một lớp chai móng...rất có cảm giác cảm giác an toàn.

Lòng bàn tay này dính chặt lấy lòng bàn tay kia. Giờ anh hoàn toàn cảm được bàn tay mềm mại của cô, đại ảnh để rử mắt, khóe môi hơi giương lên: "Giờ đi chứ? "

Ôn Nhan hít sâu vào một hơi, cô cảm giác hình như lỗ tai cô lại đỏ lên rồi. Liếc xéo anh một cái, khóe môi cô cũng hơi giương lên: "Đi chứ. "

Nhập vai cũng thật nhanh đấy.

Cố Cảnh Ngự giúp cô đeo khẩu trang vào, để tay cô vào trong túi áo khoác của mình, mà bàn tay anh đang nắm chặt không nhịn được bắt đầu xoa tới xoa lui.

Ôn Nhan quơ quơ tay, kéo dài giọng ra: "Cố tiên sinh, không được giờ trò lưu manh. "

Cố tiên sinh cúi xuống nhìn cô, tâm tình anh lúc này quả thật không tồi. Sau đó anh còn khẽ cười một tiếng, hôn một cái vào trán cô: "Không phải đang giờ trò lưu manh. "

Anh hơi ngừng lại một chút, môi mỏng hơi cười, cách một lớp khẩu trang anh hôn lên môi cô: "Ồn tiểu thư, giới thiệu một chút, đây là bạn gái của anh. "

Lông mi người đối diện càng lúc càng gần, trong gang tấc, trong đôi mắt của anh hoàn toàn phản chiếu gương mặt cô.

Cách một lớp khẩu trang mỏng, anh hôn lên môi cô, nhẹ nhàng, mềm mại, mơ hồ còn có thể cảm nhận được độ ẩm, một luồng điện như chạy thẳng vào người.

Tim trong lồng ngực bỗng đập thình thịch.

Thật lâu sau đó, tay cô nắm chặt thành nắm đấm, hai người tách ra, Cố Cảnh Ngự giúp cô chỉnh lại mũ lưỡi trai nữa.

Ôn Nhan thở một hơi, im lặng vỗ vỗ gương mặt mình.

Lúc này, Dao Dao và người bạn cùng bàn đó vốn là không để ý lắm, nhưng khi hai người kia đứng lên rồi đi, hai cô lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Rõ ràng chỉ là xem người khác thân mật thôi mà, sao mặt bọn cô lại đỏ lên thế này? Thậm chí còn suýt không khống chế được mà hét lên?

Có phải là mình bị bệnh không đấy?

Hai cô nữ sinh đó suy nghĩ cái gì, đương nhiên là Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan không biết.

Lúc hai người nắm tay nhau đi tới nơi là đã gần chín rưỡi, âm nhạc trên quảng trường dần tiến vào đoạn cao trào. Tiết tấu này giống như một cây châm vậy, nó khiến lòng người điên cuồng, khiến người khác không nhịn được mà lắc lư theo.

Dòng người ồn ào náo nhiệt dần đổ xô tới quảng trường.

Đa số mọi người tới là vì tò mò, thấy một số người vây quanh ở đây, sẽ hấp dẫn rất nhiều người tò mò tới xem.

Nhà hàng Vương nằm ở trung tâm của con đường ăn vặt, ở ngay đối diện với quảng trường. Lúc này thì mặc kệ là tới đây xem náo nhiệt hay thực sự thích hoạt động này, ở đây bắt đầu đông đúc, người kéo tới tới đây người một cái. Mỗi người cầm một chén đậu hũ thối, nói nói cười cười, cùng nhau đi về phía quảng trường.

"Muốn đi xem một chút không? " Thanh âm anh trầm thấp từ tính, anh quay đầu lại nhìn cô.

"Không cần. " Ôn Nhan lắc lắc đầu: "Không có gì đẹp... "

Chữ cuối cùng còn chưa nói xong thì đã nghẹn ở trong cổ họng cô rồi. Trong lúc cô đang nói, đồng hồ ở quảng trường vang lên báo hiệu đã tới chín rưỡi. Ở chính giữa quảng trường, âm nhạc lên tới cao trào cùng với đài phun nước bắt đầu phun, ánh đèn bật lên, nước bắn lên trông thật đẹp mắt, từng giọt nước cứ như một hạt châu trân châu vậy.

Đột nhiên trên quảng trường vang lên những tiếng hoan hô, rồi sau đó, một đôi nam nữ đứng đối diện hai người bắt đầu ôm nhau.

Trong chốc lát Ôn Nhan đứng đờ tại chỗ, trong lòng rối loạn.

Anh đứng bên cạnh bỗng lấy tay cô chặt hơn, Ôn Nhan không tự chủ được mà nhìn về phía anh, nhiệt độ trong ánh mắt kia làm cô nhanh chóng khôi phục tinh thần.

Cô dời tầm mắt đi chỗ khác, lúc này lại phát hiện, ở cách hai người không xa, có một đôi nam nữ nữa đang ôm nhau, còn ôm hôn rất cuồng nhiệt, khó có thể tách rời.

"A, chúng ta đi thôi."

Anh đứng bên cạnh cũng nhìn theo ánh mắt của cô tới chỗ đó, nhìn tới đôi mắt anh càng lúc càng âm trầm.

Thanh âm anh có chút khàn khàn, nắm chặt tay cô: ".. Được."

Anh kéo Ôn Nhan đi xuyên qua dòng người đông đúc, đi tới một cái hẻm nhỏ. Sau đó, lập tức anh xoay người lại, anh đẩy cô vào vách tường, kéo khẩu trang xuống, đưa tay nâng cằm cô lên, trực tiếp hôn lên.

"Ngoan, anh chờ ngày hôm nay rất lâu rồi." Thanh âm mơ hồ biến mất trong khi môi lưỡi chạm vào nhau.

Cánh tay anh ôm bên hông cô, bàn tay còn lại cố định sau ót cô. Nụ hôn của anh có chút ngây ngô, nhưng lại có chút mãnh liệt, giống như là muốn đem cô nuốt vào trong bụng. Anh đem toàn bộ tình cảm của anh dành cho cô, khiến cho anh thích toàn bộ con người cô, đều dồn vào nụ hôn này.

Ở trong bóng tối, nụ hôn tràn miên khiến hô hấp của hai người trở nên dồn dập, loáng thoáng, có thể thấy như bóng của hai người chồng lên nhau. Thân hình cao lớn gắt gao đè lên một bóng người bé nhỏ xinh xắn, hận không thể đem người đó hòa vào xương cốt của mình, nụ hôn vừa mãnh liệt vừa phóng túng.

Không khí ở đây dường như cũng nóng lên.

Qua lúc lâu, tiếng âm nhạc ngoài quảng trường cũng tắt, dòng người lại một lần nữa di chuyển trên đường.

Có người đi qua hẻm nhỏ, lại còn nhìn vào bên trong, người đó thấy trong hẻm có hai thân hình đang đứng dựa vào nhau, đỏ mặt vội vàng kéo bạn mình đi nhanh hơn.

"Ai da, nhìn cái gì! Đi mau!"

Thật lâu sau, thật lâu sau đó.

Cuối cùng Cố Cảnh Ngự cũng dừng lại, dịu dàng cọ cọ đôi môi đã bị mình hôn tới sưng đỏ, giọng nói có chút khàn, cười nhẹ: "Ngoan, hôn hấp đi."

Bất luận là người đàn ông nào đi chăng nữa, nếu đã ôm trong lòng người mình yêu thương, thì cho dù muốn bao nhiêu cũng cảm thấy thỏa mãn.

Mà cô chỉ thấy sợ, cô không biết là anh đã bao nhiêu ngày thương nhớ cô nữa rồi.

Mà nay, điều anh muốn đã thành sự thật.

Lúc này, trong lòng Cố Cảnh Ngự cảm thấy mềm mại như có một dòng nước chảy qua. Cảm xúc vui sướng tràn đầy khắp thân thể, ngón tay anh sung sướng mà vờ vẽ đôi môi sưng đỏ của cô, cười nhẹ: "Cố phu nhân, em cần phải luyện tập hôn hấp nhiều đây."

Ánh mắt Ôn Nhan có chút mê man, khóe mắt cô hơi đỏ lên, bỗng chốc đôi mắt cô như giăng một lớp sương mù lên, thực sự là rất hấp dẫn người khác.

Cả người cô gần như mềm nhũn dựa vào ngực anh, cô thở sâu một hơi, dần dần khôi phục hô hấp của mình. Cô thẹn quá hóa giận, lấy chân dẫm lên chân anh: "Cút!"

Đột nhiên cô cảm thấy hối hận, giả như cô không đâm thủng tầng giấy mỏng giữa quan hệ hai người, so với lúc trước, giờ anh càng không biết xấu hổ.

Cố tiên sinh quả nhiên không phụ sự đánh giá của Ôn Nhan.

Anh một chút cũng không tức giận, anh tươi cười nhìn người phía trước đang cẩn thận rút rè, ngược lại anh còn tùy hứng, vừa cảm thấy thỏa mãn vừa thích thú, một lần nữa hôn lên môi cô: "Anh giúp em luyện tập."

Ôn Nhan: "..."

Bỗng nhiên cô nhớ tới vẻ mặt anh ghét bỏ chén đậu hũ thối. Ánh mắt Ôn Nhan di chuyển, cô chống tay lên ngực anh, thở hổn hển, nhếch môi: "Cố tiên sinh, anh có cảm nhận được chút nào hương vị đậu hũ thối không?"

Môi đỏ cô nhếch lên: " Chẳng lẽ Cổ tiên sinh còn thích sao? "

Nghe thấy chuyện này bỗng nhiên Cổ Cảnh Ngự ngừng lại, nhưng anh không có đen mặt lại như dự đoán của cô. Mặt mày anh sáng lên, tiến gần thêm rồi dừng lại, khẽ môi hơi gọi lên, trực tiếp hôn thêm một cái: " Đúng thật... "

Lúc sau thanh âm mơ hồ biến mất khi môi lưỡi giao nhau: " Là rất thích. "

Mơ hồ, Ôn Nhan nghe thấy được tiếng cười trầm thấp của anh vang lên.

... Rất thích rất thích.

... Còn vô cùng hiểu hương vị của nó.

... Không nghĩ rằng lần đầu tiên lại nếm hương vị này.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dấu răng trên mặt

Edit: Cài Trắng

Có thể khi yêu vào thì con người ta trở nên ngốc hơn. Nếu được ở một chỗ với người mình yêu thì có thể ở đó tới sông cạn đá mòn. Tới lúc Ôn Nhan khôi phục được tinh thần, cô nhìn thời gian một chút, nhìn không được ấn đường giật giật vài cái. Cô không thể hiểu được anh và cô đã tốn thời gian trong cái ngõ nhỏ này làm cái gì, mà ở đây lâu như vậy.

... Thời gian này chắc là giả rồi.

Nhưng mà dù cô nói nhiều thế nào đi chăng nữa, thời gian vẫn như vậy.

Cần phải đi về thôi.

Lúc cô nói phải đi về, tay anh càng nắm chặt hơn, khi đó anh đang tỉ mỉ cầm lên đỉnh đầu cô, thỉnh thoảng còn cúi đầu mon men vuốt tóc của cô, thân mật không một kẻ hở.

Ôn Nhan ngẩng đầu lên liếc anh một cái, như muốn hỏi, làm sao vậy?

Anh mỉm môi, lúc này anh thông dong bình tĩnh để lộ ra sự tùy hứng của một anh đế, một tay vẫn ôm lấy eo cô, một tay khác trượt xuống lần mò nắm lấy tay cô: " Vẫn còn sớm mà. "

Ôn Nhan liếc nhìn ra bên ngoài, người đi đường giờ đã vắng hơn không ít. Rồi cô lại ngẩng đầu lên nhìn vị anh đế đang đứng trước mặt mình, khẽ miệng cô giật giật, cô đưa tay lên vỗ vỗ vào mặt anh: " Nói mau, có phải anh là Cổ Cảnh Ngự giả không? "

Nói dối không chớp mắt.

Nói xong, cô trực tiếp lách người đi ra ngoài: " Đi mau. "

Cổ Cảnh Ngự cúi đầu nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, trong ánh mắt anh bỗng ánh lên một tia bất đắc dĩ, anh nhanh chóng nhắc chân đuổi theo cô. Không phải nói phụ nữ sau khi trở thành bạn gái của mình sẽ rất dính người sao?

... Vì sao mà bạn gái của anh một chút cũng không dính người vậy!!

Khoảng cách giữa hai người bọn họ, kẻ bám dính không buông...Hình như là anh.

Lúc về tới khách sạn, hai người họ vừa vận dụng phải mấy vị khách mời cùng nhau đi ăn cơm tối về. Khi thấy Ôn Nhan và Cổ Cảnh Ngự nắm tay nhau đi vào, mấy người đó nhất thời sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó đã lấy lại tinh thần. Ở trong mắt bọn họ, chuyện Ôn Nhan và Cổ Cảnh Ngự bên nhau họ đã biết từ lâu rồi, hiện tại thấy hai người họ nắm tay nhau đi vào chỉ sững sờ chút thôi.

Ôn Nhan cũng thấy hai vị khách mời nam còn lại. Cổ Cảnh Ngự cảm thấy lòng bàn tay hơi giật giật, sau đó liền ngừng lại, cô cũng không rút tay về luôn, thấy thế, khẽ miệng anh không kìm được hơi giương lên.

Cô đây là...chuẩn bị cho anh một danh phận?

"Đi ra ngoài ăn cơm sao? " Anh không chế không được cười ra tiếng, nhướn mày nhìn hai vị khách mời kia.

Thái độ của anh lúc này tốt bất thường. Vị nam khách mời cũng từng gặp qua anh, hẳn hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh: " À đúng, đã lâu không gặp Ninh Từ, tôi hẹn cậu ấy ra ngoài ăn một bữa cơm. "

Khỏe môi anh nhếch lên càng lúc càng rõ, ung dung thông thả, ngữ khí bình tĩnh: " Cũng tốt, buổi tối nên giành nhiều thời gian đi ăn uống với bạn bè một chút. "

Chờ tới lúc hẳn có bạn gái, buổi tối sẽ không có thời gian đi ra ngoài tụ tập đâu, giống như anh vậy.

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường, nhưng từ trong miệng Cố Cảnh Ngự nói ra, thì nghe như thế nào... Nghe như thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm.

Nam khách mời ngẩn cả người ra, có phải hẳn quá nhạy cảm rồi không?

Ôn Nhan lại nghe ra ẩn ý của anh. Cô đưa tay đỡ trán, mí mắt khẽ giựt, cô vòng tay ra sau lưng, néo vào thắt lưng anh một cái.

Nghĩ rằng không có ai hiểu ý mà anh nói chắc?

Rõ là không dùng lực mấy, nhưng anh lại kêu một tiếng. Sau đó, anh đưa tay bắt lấy tay cô vừa néo thắt lưng mình, tiện thể nắm luôn.

Ôn Nhan: "... "

Hai vị khách mời nam: "... "

Hai bên chỉ biết nhìn nhau cười gượng một tiếng, sau đó hai vị khách mời nam kia giống như là bị ai đuổi theo vậy, chạy biến đi. Lúc này, Ôn Nhan mới trờng mắt liếc Cố Cảnh Ngự một cái.

Điên rồi hả?

Thang máy rất nhanh đi tới tầng một đón bọn họ. Tới nơi, Ôn Nhan đi ra ngoài, về tới phòng cô nhanh tay mở cửa: " Tạm biệt! "

Cố Cảnh Ngự đưa tay ngăn cô đóng cửa lại, cười: " Gấp như vậy sao? "

Anh duỗi tay ôm lấy eo Ôn Nhan, đem cô ôm vào trong ngực mình. Anh im lặng thở ra một hơi, nhiệt độ bắt đầu lan tỏa xuống bên dưới, anh hình như đụng trúng cổ cô rồi. Một ý niệm chợt lóe lên, anh khẽ cười, dùng tay nhắc bổng người trong ngực lên, tiếng nói trầm thấp: " Em không chuẩn bị cho bạn trai em một nụ hôn chúc ngủ ngon sao? "

Ôn Nhan bị ôm lên giống như một đứa trẻ vậy. Cả người bổng cao lên một bậc, trán cô đụng trán anh, mỗi câu anh nói đều như phả vào mặt cô, mơ hồ như lông mi hai người cọ vào nhau, chớp mũi anh thân mật cọ cọ vào chớp mũi cô: " Hửm? "

Ôn Nhan ngậy ra trong chốc lát. Nhìn ý cười trong mắt anh càng lúc càng đậm, cô phản ứng lại, đôi mắt đào hoa cong lên: " Được chứ! " Cô cười một cái rồi gặm.

Là gặm theo đúng nghĩa đen luôn đấy.

Sau khi Ôn Nhan dứt ra, để lại trên má anh một dấu răng rõ ràng.

Rất sâu, vô cùng rõ ràng.

Cố Cảnh Ngự kêu lên một tiếng, anh đưa tay sờ sờ má, hai dấu răng vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Ôn Nhan di chuyển, nhẹ nhàng cười: " Đại ảnh đế cảm thấy nụ hôn chúc ngủ ngon này như thế nào? "

Cố Cảnh Ngự nghe thấy lời cô nói thì cả người cứng đờ lại. Anh đưa mắt nhìn cô một lúc, đột nhiên khẽ cười một tiếng, ngón tay ái muội sờ sờ phần má có dấu răng: " Vô cùng tốt. "

Vẻ tươi cười của Ôn Nhan lập tức cứng đờ. Sau đó cô thấy Cố Cảnh Ngự tiếp tục nói, còn nháy mắt một cái: " Dấu răng xinh đẹp như này, anh phải giữ lại dấu răng thật tốt mới được. Phải để cho mọi người được chiêm ngưỡng một chút. "

Cái gì?

Phản ứng đầu tiên của Ôn Nhan là kinh ngạc. Ngay sau đó cô hiểu được ý tứ trong lời anh nói, cảm xúc rối bời trong lòng dâng lên, mí mắt cũng hơi giật giật, sợ hãi không thôi.

Mẹ nó!

Anh nói thế là có ý gì chứ!

Anh còn không biết xấu hổ mà để lộ dấu răng ngoài!

Thấy bộ dáng anh vẫn ung dung nhìn cô, Ôn Nhan cắn chặt răng: " Anh có biết xấu hổ không đấy? "

Cố Cảnh Ngự tiến sát tới gần cô, nhìn không được khê hôn lên mắt cô một cái, sao đôi mắt cô lại đẹp như thế chứ...Anh duỗi tay che đi đôi mắt cô, hơi cọ cọ vào môi cô, giọng anh có chút khàn khàn: " Không có. "

Ôn Nhan: "... "

Dứt khoát như thế này cô còn có thể nói gì nữa đây.

Cô day day trán, không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa, đẩy anh ra: " Đi mau, đi mau. "

Trong lòng yên lặng thờ dài một hơi, không muốn đi. Anh nhìn không được lại ôm lấy eo cô, anh mở miệng, thấp giọng dò hỏi: " Em không mời anh vào trong ngôi sao? "

Nói xong câu này, không biết nghĩ tới cái gì, lỗ tai Cố Cảnh Ngự có điểm hơi đỏ lên.

Ôn Nhan còn chưa kịp nói gì thì tầm mắt cô vô tình nhìn thấy tai anh đang đỏ lên, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ: " Anh đây là đang... thẹn thùng hả? "

Anh mà còn biết thẹn thùng sao?

Cố Cảnh Ngự: "... "

" Em nghĩ anh đang xấu hổ sao? " Anh hơi dừng động tác lại một chút, sau đó lại khẽ sát mặt vào vành tai cô, cắn một cái. Anh hơi cười, để lộ ra giọng mũi vô cùng gợi cảm: " Hửm? "

" Em có thích giọng nói như thế này không? "

Anh nói xong còn làm bộ như đang suy nghĩ gì đó, nếu như cô thích anh hoàn toàn có thể phối hợp với cô.

Ôn Nhan nhìn anh trong chốc lát, cô lách người một cái, đôi mắt cô cong cong lên, rầm một tiếng đóng cửa lại: " Tạm biệt! "

Ha ha ha ha ha ha ha, hóa ra bản chất vẫn vậy!

Cửa đóng lại một lúc lâu rồi.

Anh duy trì tư thế kia một lúc lâu mới xoay người lại, chep miệng một tiếng. Anh lại đưa tay lên sờ sờ tai mình, rồi như có như không bỏ tay xuống.

Hình như hơi đỏ.

...

Nửa đêm.

Một tài khoản nho nhỏ trên weibo bỗng nhiên nổi tiếng.

Nguyên nhân nổi tiếng rất đơn giản, chủ tài khoản hình như mở tiết mục rút thăm trúng thưởng rồi.

Chủ tài khoản có vẻ là một người bạn trai rất si tình, kiên trì theo đuổi người yêu của mình...ừm, đây là lời của những người bạn trên mạng.

Chỉ cần ở chỗ bình luận bên dưới có bốn chữ " bách niên giai lão ", người bình luận đó có thể tham gia rút thăm trúng thưởng. Có 1314 bao lì xì 999 đồng, có 1314 bao lì xì 99 đồng.*

*1314 trong tiếng Trung đọc gần giống với " Một đời một kiếp ": 1314 /一三一四 / yì sān yì sì /. Một đời một kiếp / 一生一世 / yì shēng yì shì /

Thế là cư dân mạng bên dưới sôi nổi bình luận những lời chúc phúc. Nào là bên nhau tới đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử, một đôi trời sinh, và vân vân.

Thế mà cụm từ " bách niên giai lão* " hôm sau lại lên hot search.

*Bách niên giai lão: Bên nhau tới đầu bạc răng long.

Lướt theo dõi ở tài khoản này phải gọi là tăng vèo vèo.

...

Ngày hôm sau.

Một người, chỉ cần có một đôi mắt thôi, sẽ nhận ra được tâm trạng của Cố Cảnh Ngự hôm nay rất tốt. Không phải là do trên mặt anh luôn mang nụ cười, mà là dù trên mặt anh có muốn băng cá nhân, nhưng vẫn có thể thấy được tâm tình anh không tồi. Từ trên xuống dưới đều thấy được sự sung sướng không thể che giấu nổi.

Đặc biệt là khi có người tiến tới hỏi Cố Cảnh Ngự, hỏi xem vết thương của anh từ đâu mà có, có nghiêm trọng không.

Tất cả khách mời đều quay sang nhìn về phía Ôn Nhan:... À

Thậm chí, nhiệm vụ hôm nay là lợi xuồng bùn hái củ sen, anh cũng vui vẻ đồng ý.

Ngay cả phó đạo diễn luôn ngây người cũng không nhận được mà hỏi đạo diễn, hôm nay có phải Cố Cảnh Ngự đã gặp chuyện gì tốt không. Bọn họ đều sớm cho rằng Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan đang bên nhau.

Chuyện tốt, đương nhiên là có.

Thấy sân chơi đã được bố trí sẵn, đạo diễn giật giật khóe miệng, đột nhiên ông không biết nói gì nữa.

... Mới sáng sớm hôm nay Cố Cảnh Ngự đi ra ngoài còn không thêm che dấu răng ếch đi, một đường đi tới nhà bếp lấy đá chườm, còn dấu vết ở khóe miệng Ôn Nhan nữa... Là một người từng trải, ông còn cái gì không biết cơ chứ.

Nhưng mà...

Đạo diễn không nỡ nhìn thẳng vào camera. Chỉ vì được hôn một cái đã hưng phấn như thế này, có phải là không có tiền đồ không!

Thế thì sau này...

Đạo diễn lắc lắc đầu. Bỗng nhiên ông suy nghĩ về hình tượng sau này của Cố Cảnh Ngự, mắt ông lại di chuyển sang chỗ khác.

Bây giờ còn là thanh niên trẻ tuổi, sao lại khiến mình kinh hãi như thế này...

Trong lòng âm thầm lắc đầu, ngoài miệng ông vẫn giải thích về trò chơi hôm nay: " Củ sen thu thập được chia ra làm hai loại, loại đầu tiên là củ sen tươi, loại thứ hai là củ sen khô. Thời gian để thu hoạch củ sen tươi thường là vào tháng tám hàng năm, mà sen có nhiều cây trưởng thành rất nhanh, họ thường thu hoạch sớm hơn một tuần để cắt phần cuống của sen đi, giảm bớt màu trên lớp biểu bì. Còn để thu hoạch củ sen khô thì họ thường thu hoạch vào tháng ba, tháng tư năm sau. "

" Việc làm hôm nay của chúng ta là thu hoạch củ sen khô, và tiến hành trong một thời gian nhất định. Đội nào thu được nhiều củ sen khô hơn sẽ thắng. "

Nhân viên công tác nhanh chóng mang tới mấy đôi ủng và bộ quần áo bảo hộ mặc bên ngoài. Ôn Nhan nhận lấy bộ của mình, cô ngồi trên ghế nhỏ bắt đầu khoác bộ đồ không thấm nước đó bên ngoài, sau đó cô lại tiếp tục đổi giày sang đi ủng.

" Đi thêm một lớp tất nữa đi. " Cố Cảnh Ngự đứng ở bên cạnh cô, cũng đang thay quần áo, trong giọng nói của anh đều là ý cười, rồi không biết anh lấy ở đâu ra được một đôi tất mới.

Là con gái không được để cảm lạnh. Hiện tại mới là tháng hai, phải làm việc ở dưới nước sẽ rất lạnh, hơn nữa giờ còn phải nhúng chân xuống nước cả buổi sáng, chỉ sợ là chân sẽ lạnh tới đông cứng.

Mắt Ôn Nhan dừng lại ở chỗ anh dính băng cá nhân lên mặt. Nói thật, dán miếng băng cá nhân này lên mặt hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới nhan sắc của anh, nhưng mà...

Ôn Nhan day day trán. Cô không ngờ là qua cả một đêm rồi mà dấu răng trên má Cố Cảnh Ngự vẫn không hết, còn cả khóe miệng của cô nữa, cũng không hết sưng đỏ.

Cô bị sưng còn đỡ, chỉ cần lấy đá chườm một cái là xong rồi. Còn dấu răng trên mặt anh...đâu phải muốn che là che được đâu.

Chỉ có thể chữa cháy tại chỗ bằng cách dán băng cá nhân lên thôi, hy vọng...các fan sẽ không nhận ra được nó là gì.

Bằng không thì cứ dựa vào tổ hậu kỳ cắt nối biên tập vậy.

Giống như Cố Cảnh Ngự vậy, lúc tham gia chương trình sẽ được hưởng rất nhiều quyền lợi, vì anh có địa vị cao. Ví dụ như tiết mục của chương trình, nhất định phải được hai bên đồng ý, bọn họ không muốn mấy cái không đâu xuất hiện làm ảnh hưởng. Rồi còn cả hình tượng trên màn ảnh nữa, đương nhiên rồi, vì rating của chương trình, cho dù Cố Cảnh Ngự không nói gì, bọn họ cũng sẽ làm.

Đừng nói cái gì mà công bằng với không công bằng ở đây. Làm gì có chỗ nào có công bằng thật sự, chỉ cần có tiền là đủ rồi.

Ừm...Nhất định là có thể cắt toàn bộ.

Ôn Nhan thấy được ánh mắt của mấy vị khách mời đều đổ dồn về phía này, cô cảm thấy có thể mình đang tự lừa mình rồi. Cô nhận lấy tất, sờ sờ một chút: "Lông cừu sao?"

Hình như là hơi dày.

Anh ừ một tiếng, hơi cười. Thấy cô không nhúc nhích, anh lại cầm lấy tất trong tay cô, bàn tay với các khớp xương rõ ràng nắm lấy cổ chân cô, đi tất vào cho cô.

Cong môi, bỗng cảm thấy cô thật dễ nói chuyện, anh nhéo nhéo chân cô một cái: "Chút nữa rồi cời ra."

"Được." Ôn Nhan gật gật đầu, cảm giác đúng là thoải mái, cô đẩy Cổ Cảnh Ngự ra: "Anh đi mặc đồ cho anh đi."

Bám lấy cô làm cái gì.

Hai người sau khi mặc xong đồ, Ôn Nhan ngẩng lên, liền thấy người cầm máy quay đang chìa thẳng camera về phía cô.

Ôn Nhan: "... "

Người cầm máy quay: "... "

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cổ ba tuổi

Edit: Cái Trắng

Người cầm máy quay chậm rãi thu chân về, từng bước từng bước lui về phía sau, làm như không có việc gì tiếp tục quay phim.

A, vừa nãy hấn quay quá gần sao?

Không thể nào, sao hấn quay mà hấn không biết được chứ.

Ôn Nhan: "... " Quan trọng là ở chỗ, trong thời gian đang thay đồ, hấn là không cần thiết phải quay đâu.

Cổ Cảnh Ngự thật ra không để ý lắm, anh vừa nói chuyện vừa đưa tay kéo Ôn Nhan tới chỗ mình, cùng nhau đi tới chỗ mọi người tập hợp.

Lúc đó, anh còn không quên quay lại cười cười với người cầm máy quay.

Người bạn vùng quê này thoát nhìn có vẻ là người không giỏi ăn nói, trên gương mặt rậm nắng hơi ửng hồng. Nhưng nếu đụng tới vấn đề chuyên ngành của người này thì hiệu quả làm việc không tồi.

Người đó đứng dưới ao sen, hái một củ sen làm mẫu cho mọi người, sau đó giải thích qua: "Muốn hái được củ sen từ dưới bùn lên thì bạn phải kết hợp cả hai tay, tay phải đỡ lấy phần sau của củ sen, tay trái thì đỡ phần giữa thân, chậm rãi kéo nó từ dưới bùn lên."

"Sau khi thu được củ sen thì vẫn phải đỡ phần đằng sau, đề phòng việc củ sen bị gãy làm đôi." Người đó tiếp tục nhắc nhở: "Bằng không để nó gãy và rơi xuống bùn thì rất khó tìm lại, vì chúng bị tách ra rồi."

Ở trong giới giải trí, người có thể thể đạt được vị trí như hiện tại tuy không phải người quá thông minh nhưng tuyệt đối không phải loại người ngu ngốc gì. Nghe người bạn này nói qua hai lần, mọi người đều hiểu rồi.

Hà Từ giờ nóng lòng muốn thử: "Đã hiểu đã hiểu, để tôi biểu diễn cho mọi người xem một chút."

Hấn là người sinh ra ở vùng nông thôn, vào những ngày lễ tết hấn cũng thường trở về nhà giúp mọi người lột ngô, còn có cả ảnh chụp. Mấy việc làm nông như thế này hấn tương đối có ưu thế.

"Từ Từ!" Khương Văn giống như ngô ra cái gì đó, vội vàng ngăn cản hấn, vẻ mặt có vẻ rất lo lắng: "Đề cậ đi xuống, lúc sau không sợ bị ngập trong nước luôn sao?"

Hiện trường yên lặng, lúc sau có vài vị khách mời bật cười.

-- Thứ Thứ của chúng ta, cái gì cũng tốt, chỉ là có hơi lùn chút xíu. Đương nhiên, hiện tại còn hơi béo nữa. Đây là chính miệng fan nói chứ không ai khác.

Hiển nhiên, Khương Văn khi nói những lời này là lo rằng Hà Từ đi xuống đó sẽ ngập nước, ngập tới tận cổ.

" Cậu, nói, lại, xem, nào!! Tôi sẽ bị ngập trong nước? " Hà Từ gằn từng chữ một, sau đó trực tiếp nhào tới.

Đây không phải là đang ám chỉ hần lùn sao?

Thực ra mà nói thì Hà Từ không phải người quá lùn, nhưng mà mọi người hay bảo hần lùn, thôi thì cứ coi như đó là một đặc điểm nổi bật của mình trong chương trình thực tế đi. Nếu như bản thân không có nhiều nhân khí thì trong các chương trình tham gia tốt nhất là nên có một đặc điểm. Điều này có thể làm người xem nhớ kỹ bạn.

Nếu như ở trong cuộc sống bình thường, có người nói hần như vậy thì sẽ bị coi như là đang công kích. Nhưng ở trong chương trình thì khác, mọi người nhắc đi nhắc lại đề tài này, chỉ là muốn giúp hần mà thôi, để cho khán giả khi xem chương trình sẽ nhớ được hần là ai.

Cho nên Hà Từ vốn dĩ là không muốn so đo. Nhưng từ trong miệng khách mời nói, bỗng nhiên hần cảm thấy mình thật thấp.

" A! A! Làm cái gì thế? " Khương Văn không tránh kịp, bị Hà Từ kẹp cổ một cái, hần hô to: " Tôi đây là đang lo lắng cho cậu mà. Cậu không cảm kích tôi thì thôi, sao cậu lại có thể...khụ khụ, làm tổn thương tôi thế này. "

Hai người náo loạn một lúc, một số khách mời đứng một bên thấy vẫn chưa đủ loạn, còn châm thêm lửa vào cuộc chiến.

Một lúc lâu sau hai người mới tách ra.

Khương Văn dùng hai tay xoa lấy cổ mình, hần ngồi xồm trên mặt đất, ho khan tới nỗi cả cổ tường chừng như đỏ lên, ho xong còn không cam lòng nói: " Còn không muốn để người khác quan tâm mình, không tin cậu thử hỏi đồng đội cậu mà xem, xem xem có phải tôi nói sự thật không? "

Đồng đội của Hà Từ hết ngó trái lại ngó phải, làm như là mình không tồn tại.

Không phải lời thật lòng thì thật có lỗi với lương tâm của bản thân.

Còn bảo đây là lời nói thật,... nhưng hần là đồng đội của bọn họ mà.

Vẫn là nên nhìn con kiến đang bò trên mặt đất đi. Đại Dũng và Lục Lâm nhìn con kiến xong lại nhìn nhau, sắc mặt Đại Dũng đầy vẻ suy ngẫm, cậu mở miệng: " Cô thấy không, con kiến này có cái đầu rất to. "

Lục Lâm: " Đúng vậy, tôi cũng không ngờ đấy. "

Khương Văn: "... "

" Mấy người cứ nói thật ra xem nào! " Khương Văn cả giận nói: " Đại Dũng, cậu phải có khí khái của đàn ông chứ. "

Ôn Nhan đứng một bên xem vô cùng vui vẻ, cô thấy không ai nói tiếp liền mở miệng: " Hắc ca, anh đừng hời hợt, lần này là anh không đúng rồi. "

Khương Văn...

Chúng ta cùng một đội cơ mà!!!

Hà Từ cười thành tiếng: " Ha ha ha ha ha ha ha. Thấy không! Ánh mắt của Ôn Nhan mới là sáng suốt. "

Đối mặt với ánh mắt lên án của đồng đội, Ôn Nhan vẫn tiếp tục nói, đôi mắt cô ánh lên vẻ nghiêm túc: " Sao anh lại chỉ nói mà không làm chứ, lúc này anh nên đưa cho Thứ Thứ một cái phao bơi. "

Hà Từ...

Khương Văn và khách mời: Phụt...ha ha ha ha ha ha ha ha.

" Ha ha ha, là tôi sai, tôi sai. " Khương Văn cười tới không dùng được, lấy tay đập mấy phát vào đùi mình để kiềm chế. Hần nghe cô nói vậy thì thực sự đi tới chỗ đạo diễn tìm cái phao, gương mặt cố gắng biểu hiện sự nghiêm túc, trình trọng đưa phao cho Hà Từ: " Từ huynh, phụt, tự chiều cô bản thân mình cho tốt..."

Giống như là đưa cho chiến hữu một khẩu súng, để chiến hữu đó xông pha chiến trường.

Lời còn chưa nói xong, tự bản thân hần đã không kiềm chế được, bắt đầu cười.

Ngay cả Cố Cảnh Ngự cũng hơi nhếch miệng cười.

Hà Từ cúi đầu. Đây như kiểu giây phút yên lặng trước khi bom nổ vậy. Ngực hắn cứ phập phồng, cả người hắn như sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào, tới khi lên chương trình, tổ hậu kỳ còn ưu ái chèn thêm hiệu ứng cho hắn, đỉnh đầu hắn là hình một quả bom đang đếm ngược.

Mười, chín, tám, bảy,... Những người xung quanh đều cười nghiêng ngả, làm gì có ai chú ý tới hắn đâu. Bùm một tiếng, bom nổ mất rồi!

" Khương Văn!!!! " Hà Từ gần từng chữ qua kẽ răng, mặt hắn đầy giận dữ, hắn giơ phao bơi trong tay ra, nhào tới: " Tôi, giết, mấy người!!!! "

Hắn coi phao bơi như là vũ khí, trái dành một cái, phải lia một cái, cứ thế múa may liên tục mấy vòng.

Mọi người xung quanh đó liền giải tán.

Sân vườn ở nông thôn khá rộng, nhưng máy quay phim chỉ cố định được ở một phạm vi nhất định. Mà Khương Văn với Hà Từ cũng coi như là người có tuổi rồi, đương nhiên sẽ không chạy ra khỏi phạm vi máy quay. Ở trong cái vòng tròn nhỏ hẹp đó đuổi tới đuổi lui, Khương Văn sẽ không trốn được, vì thế mà chẳng mấy chốc Hà Từ đã đuổi kịp.

Hắn chạy tới trốn phía sau Đại Dững, nuốt nuốt nước miếng, vờn tay từ chối, nói: " Hà Từ, Hà Từ, cậu mà đánh tôi là tôi tức giận đấy. "

Hà Từ cười đầy giận dữ, hắn giơ phao bơi lên.

" A! " Khương Văn kêu lên đầy sợ hãi, cả người trong nháy mắt đều trốn tọt sau lưng Đại Dững. " Quân tử động khẩu không động thủ, dừng lại đi, chúng ta từ từ nói chuyện. "

Người đứng ở đằng trước là Đại Dững cũng giơ tay ra che chắn, chuyện này không liên quan tới hắn nha.

Đáng tiếc, Đại Dững cũng không ngăn được, hắn khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi hai người kia. Hai người lại tiếp tục một màn gà bay chó sủa, người chạy ta đánh, còn tức giận hết lớn nữa: " Kiểu tóc, kiểu tóc của tôi, đừng có mà đánh vào đầu. "

Phao bơi chỉ là đồ được bơm hơi, đánh vào đầu cũng chẳng đau gì, nhưng mà Khương Văn vẫn kêu rất to, cơ hồ như cả trường quay đều là tiếng của hắn. Nghe muốn phát điên lên được.

Lúc này, Ôn Nhan với Cổ Cảnh Ngự đứng ở một góc, cười tới không dừng được. Sau đó thì Khương Văn phản ứng lại, hắn thấy được hai người bọn họ, cơ hồ mắt hắn sáng như đèn pha, hắn chạy như điên tới chỗ bọn họ: " Đồng đội!! Cứu mạng!! "

Bọn họ là một đội mà, mau tới cứu hắn đi.

Trong lúc hắn nói, đầu hắn lại bị đập thêm một phát, đập tới thiếu chút nữa là nước mắt hắn chảy xuống rồi.

Hắn thấy càng lúc mình chạy càng gần. Cổ Cảnh Ngự đứng đó, anh nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, dường như cũng có ý muốn cứu lấy hắn, hai mắt Khương Văn sáng ngời, hạnh phúc tới mức nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi.

Cứu tinh đây rồi!!

Người tốt đây rồi!!

Nửa đời sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cậu!!

Nhưng mà chỉ giây tiếp theo thôi,... Vị cứu tinh của hắn bỗng dịch chân sang bên trái một bước, chắn trước mặt Ôn Nhan, sau đó lại tiếp tục nhìn hắn với ánh mắt đồng tình.

Ừm, chắn trước mặt Ôn Nhan.

Chắn trước mặt Ôn Nhan...

Phía trước Ôn Nhan...

Không phải chứ, nước mắt Khương Văn nhất thời đông cứng lại. Giờ hắn hận không thể xông lên lay lay bả vai Cổ Cảnh Ngự, cậu thấy rõ mà đại ca, người đang bị đánh là hắn! Là tôi đây, cậu có hiểu không!!

Cậu, sao, lại, chắn, trước, mặt Ôn Nhan làm gì cơ chứ, a a a a a a!!!

Cô ấy có bị đánh đâu!!

Khương Văn suy sụp tinh thần, hắn ngã thẳng xuống đất. Hắn nằm liệt trên mặt đất như muốn hòa với bãi bùn bên dưới, hắn thờ hồng hốc, hai mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời xanh. Cả người hắn như muốn nói rằng hắn không luyến tiếc gì cuộc sống này nữa.

--- Thế giới này, không bao giờ đối xử tốt với một cậu độc thân.

Đôi mắt đạo diễn nhìn vào camera tựa như phát sáng vậy. Đặc biệt là khoảng cách của Cố Cảnh Ngự và Ngụy Diên* trong đây. Hai người đó tự dựng tạo thành hiệu ứng vừa chấn vừa che, rõ ràng là một hành động mờ ám, cái kiểu ngọt ngào này làm một ông già như ông cũng muốn nảy nở tâm hồn thiếu nữ.

* Không biết đây là nhân vật khác hay là Ôn Nhan nữa ==))) nhưng thực sự đây là nguyên văn nha / 魏延 / wèi yán / Ngụy Diên. Còn tên Ôn Nhan là / 温颜 / wei yán /. Mình nghĩ có thể là tác giả nhầm từ, nhưng vì để tôn trọng bản gốc thì mình sẽ dịch đúng theo như thế và chú thích ra ở đây nha ^^

Mẹ nó, ông rõ ràng là một người đàn ông.

Bọn họ nhất định là có độc.

Nhưng là độc tốt!

Đạo diễn đồng tình nhìn về phía đó, ông vừa bảo cho thêm người đi theo tổ Khương Văn, rồi lại bảo tổ quay phim điều thêm người quay tổ Khương Văn nhiều một chút.

Còn Khương Văn, ai da, ăn nhiều cầu lương cũng tốt, ông đây là vì muốn tốt cho hần thôi!

Mọi người âm ỉ một lúc rồi cũng bắt đầu xuống nước làm nhiệm vụ.

Cố Cảnh Ngự xuống nước trước, đợi tới khi anh đứng vững ở bên dưới rồi mới đưa tay kéo Ôn Nhan ở bên trên xuống.

Ôn Nhan cũng không lấy đó làm xấu hổ, đưa tay để anh đỡ xuống, cô cẩn thận đưa chân xuống dưới. Cố Cảnh Ngự liếc nhìn cô một cái, cong cong môi, trực tiếp đưa tay đỡ lấy eo cô, giọng nói của anh mang theo tiếng cười trầm thấp: " Anh giúp em nhé! "

Có điểm nói hơi nhiều rồi đó. Đầu Ôn Nhan như muốn to ra.

Giây tiếp theo, Ôn Nhan cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, tới lúc cô định thần lại thì đã thấy mình ở trong ao.

Ở trong hồ có rất nhiều bùn, chúng mềm nhẹ không có chút lực nào. Người vừa mới đứng bên trên mà đi xuống dưới sẽ cảm thấy không an toàn, Ôn Nhan theo bản năng túm lấy tay Cố Cảnh Ngự.

Cố Cảnh Ngự cúi đầu nhìn cánh tay cô đang túm lấy tay anh, bỗng dưng lòng mảy anh dần ra, khóe môi cũng chậm rãi cong lên, ý cười tràn đầy trong mắt: " Sợ sao? "

Ôn Nhan một lúc sau cũng thích nghi được, cô đứng vững chân dưới bùn, học anh nhướn mày lên một cái: " Anh sợ á? "

Đại ảnh đế vừa cong lưng, đưa tay hua hua cái gì đó dưới bùn, lại vừa như đang suy nghĩ gì đó: " Giờ nếu anh nói sợ, anh có được nắm tay em không? "

Ôn Nhan cạn lời, cô học theo động tác của anh, đưa tay lặn mò dưới nước một chút, cô trừng mắt: " Đương nhiên là không rồi. "

" Anh cho rằng anh mới được ba tuổi à? "

Anh dễ dàng lấy được từ dưới lên một củ sen, động tác vô cùng ung dung. Anh im lặng một lúc, sau đó mở miệng, tiếng nói trầm thấp: " Anh có thể già làm Cố ba tuổi. "

--- Nếu như cô nắm tay anh, anh hoàn toàn có thể già thành một đứa trẻ ba tuổi.

--- Nghiêm túc đó.

Môi mỏng anh hơi nhếch lên, vẻ mặt có vẻ rất nghiêm túc: " Em cảm thấy thế nào? "

Ôn Nhan bị hành động không biết xấu hổ của Cố ảnh đế dọa cho ngây người.

Thật lâu sau cô mới phản ứng lại được, cô đưa tay che đi mí mắt đang giật giật của mình, cô cảm giác như mỗi lần cô lại khám phá ra một giới hạn mới của Cố Cảnh Ngự.

Hoặc là, cái giới hạn đó bị chó tha mất rồi.

Khương Văn đứng bên cạnh đó ném củ sen vào rổ cũng nghe thấy.

Khương Văn: "... "

Nghiêm túc nhé, hần thật sự muốn chửi bậy!!!

Ôn Nhan quay đi quay lại tìm kiếm, cuối cùng cô cũng sờ thấy một cây gì đó dài dài, tay cô hơi dừng lại một chút. Đôi mắt đào hoa cong lên, tay cô hơi dùng sức một chút.

... Không xê dịch chút nào.

Ấn đường Ôn Nhan giật giật, còn rất... cái gì nhỉ.

Cô dứt khoát đưa hai tay lên, nắm tay lại, hít một hơi thật sâu, cắn răng mà dùng sức.

Cổ Cảnh Ngự đứng bên cạnh cô thấy thế, anh liền cong cong môi, đưa tay vút củ sen mình vừa nhổ được vào sọt, anh xoay người tới gần, cười nhẹ: "Anh tới..."

Lời anh nói còn chưa xong, mắt đã thấy Ôn Nhan rút được củ sen ra rồi, thuận tiện cô còn làm văng lên một đồng bùn, mà đứng gần đó, anh hứng trọn đồng bùn vào mặt.

Cùng lúc đó, vì Ôn Nhan dùng nhiều sức quá nên hiện tại đứng không vững nữa, cô loạng choạng một bước, bước sau đã đặt mông ngồi dưới ao.

Nước bùn tự nhiên sẽ lắng xuống, nhưng đây không phải điều quan trọng, quan trọng là Ôn Nhan sợ quá nên bẻ gãy luôn củ sen, theo bản năng cô nhắm mắt lại.

"Cổ Cảnh Cảnh!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bi kịch của cầu độc thân

Edit: Cải Trắng

Mấy vị khách mời ở đó đều hoảng sợ, vội vàng tiến tới muốn đỡ cô dậy, nhưng người phản ứng nhanh nhất là Cổ Cảnh Ngự.

Mơ hồ như trong lúc mọi người không phản ứng kịp, anh đã ném luôn dụng cụ trong tay mình xuống. Anh dùng một tay lau đi chỗ bùn trên mặt, ba bước biến thành hai bước, hai tay nhanh chóng giữ lấy bà vai cô, nhanh chóng đem cô kéo vào trong lồng ngực mình.

"Em có sao không?"

Nói xong, liền nhìn cô từ trên xuống dưới một lần.

Được kéo lên, cuối cùng Ôn Nhan cũng khôi phục sự bình tĩnh, nhưng cô không thấy cao hứng chút nào.

Sự thật là, Ôn Nhan cảm thấy cả người đều không ổn.

Mỗi một mình tĩnh, dù nhiều hay ít cũng sẽ có gánh nặng thần tượng. Hoặc có thể nói, mặc kệ người khác thế nào, nhưng Ôn Nhan nhất định là có gánh nặng thần tượng.

Cô cúi đầu nhìn củ sen đã bị bẻ gãy làm đôi, đây là sản phẩm của cô do quá kinh ngạc mà bẻ gãy. Bỗng chốc cô cảm thấy trước mặt tối sầm lại, không thể tưởng tượng được, người vừa rồi vút hết mặt mũi, thậm chí không nhìn... lại là cô.

Đặc biệt, trên bờ còn có camera quay cố định, chắc chắn đã ghi lại được "hành động vĩ đại" này của cô. Tương lai hình ảnh này sẽ được nhân dân cả nước nhìn thấy.

Ôn Nhan có chút ghen lời: "Không sao cả."

Hình tượng của cô...có thể cứu vớt một chút không?

Sự lo lắng của mọi người cuối cùng cũng được hạ xuống, giờ chỉ nói một vài câu an ủi: "Không có việc là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi."

"Chỉ là hơi hoảng sợ một chút thôi."

"Hay là cô nghỉ một lát đi, để bọn tôi làm cho."

Cố Cảnh Ngự cũng thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền lạnh lùng buông một câu: "Đừng có an ủi cô ấy, cô ấy lợi hại lắm mà. Trời dù có cao như thế nào, cô ấy vẫn coi mình là một lực sĩ đây. "

" Không nhỏ ra được không biết gọi anh sao? "

Lại còn cùng một củ sen giăng co nãy giờ.

Mọi người đang an ủi bỗng nhiên tự sờ mũi mình, không nói nữa. Dù sao bọn họ cũng là người ngoài, không thể hiểu được tâm tình ai đó.

Mắt trái Ôn Nhay giật giật một cái, rõ ràng là mình xảy ra chuyện, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, cô cúi đầu: " Em không phải đại lực sĩ, anh đừng nói thế. "

Hiếm khi thấy cô nhỏ nhẹ thế này, cô ngẩng đầu cầm lấy cổ tay anh: " Em đây không phải đang suy nghĩ cho anh sao. "

Nhưng mà liên quan gì tới việc cô ngã chứ.

Cố Cảnh Ngự: "... "

Các vị khách mời: ".... " Có thể, một chiêu giết sạch.

Sự thật, đây cũng là suy nghĩ của bọn họ.

Rõ ràng chỉ là một câu.

Anh hơi ngừng lại một chút, cơn tức giận của anh hơn một nửa bị câu nói của cô làm cho tiêu tan rồi.

Cố Cảnh Ngự day day ấn đường, bắt đầu dĩ thử dài một hơi, anh bỗng phát hiện ra mình đúng là không có tiền đồ rồi. Giờ ngữ khí của anh đã dịu xuống không ít: " Chút nữa nếu không nhỏ ra được thì nhớ gọi anh. "

Anh biết cô còn muốn rút.

Trong nháy mắt anh cảm thấy cô giống như một đứa trẻ vậy, cần được người lớn dạy dỗ. Rõ ràng vừa nãy anh tức giận tới không nhận được, hận không thể đánh cô một cái vào mông cho cô nhớ.

Mà chỉ vì một câu làm nũng của cô, một ánh mắt của cô đã làm toàn bộ quân địch rã rời, cái tay giờ cao lên chỉ có thể buông xuống.

Anh có thể làm gì đây, nhẹ không được, nặng không nổi,... nói chung là vẫn có chút gì đó luyến tiếc.

Chỉ là, mặc kệ cho Cố Cảnh Ngự suy nghĩ phức tạp thế nào, anh cũng không nhận lại được câu trả lời của Ôn Nhan.

Anh nhú nhú mày, buông tay ra quay lại nhìn cô, anh nhìn thấy cô đang cắn môi dưới, bộ dáng muốn cười nhưng phải nén lại để không cười.

Ý nghĩ của Cố Cảnh Ngự rất nhanh di chuyển, anh nhăn mi lại, bỗng nhiên nhớ tới chỗ bùn dính trên mặt mình.

Tức khắc sắc mặt anh lại tối sầm lại, vẻ mặt anh chán ghét, anh duỗi tay ra chậm rãi lau nốt mấy vết bẩn còn dính trên mặt, lạnh nhạt mở miệng: " Muốn cười thì cứ cười đi. "

Anh đây là vì ai chứ?

Đáng tiếc, anh quên mất khi nãy mình cũng đi nhỏ củ sen. Bùn trên tay anh khá nhiều, anh đưa tay quệt lên mặt, không những mặt không sạch mà còn dính nhiều bùn hơn. Lần này anh hoàn toàn được trải nghiệm việc đắp mặt nạ bùn dùng để trồng củ sen.

Tới khi quệt xong Cố Cảnh Ngự mới nhận ra, anh buông tay mình xuống, sắc mặt càng lúc càng đen.

" Không đâu, không đâu. " Trong lòng Ôn Nhan càng muốn cười hơn, nhưng nghe anh nói thế cô lại lắc đầu. Đùa nhau chắc, ngữ khí này của anh thì còn ai dám cười!

Cô cố gắng cắn môi dưới để nhịn cười, gương mặt vì thế mà đỏ bừng. Cô ho nhẹ hai tiếng, vì nhịn cười mà hai vai cô cũng run lên.

Chuyện này đâu thể trách cô được. Từ trước tới nay đại ảnh đế vẫn luôn có thói quen sạch sẽ, mà bây giờ trên mặt lại dính bùn hơn nữa còn ở vị trí ngay giữa. Giờ chỉ cần nghĩ tới hình tượng ngày trước của Cố Cảnh Ngự, rồi lại nhìn Cố Cảnh Ngự đang đứng trước mặt cô, mặt anh còn dính bùn, thì cô không nhịn được cười.

Lại nhịn không được, cô lần nữa liếc nhìn khuôn mặt anh, mặt anh vẫn lem nhem như thế. Ôn Nhan nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng cô nhịn không được nữa, phì cười tại chỗ: " Phì ha ha ha ha ha ha, xin lỗi, em không nhịn được. "

" Cảnh Cảnh, ha ha ha ha, em chưa từng thấy anh đẹp trai như vậy, ha ha ha ha ha ha... "

Tiếng cười này đúng là rất khoa trương.

Sắc mặt thực sự là đen tới không thể đen hơn được nữa: " Vậy mà em còn dám cười! "

Mặt anh biến thành như này là vì ai?

Đúng là vật nhỏ không có lương tâm.

Thấy Ôn Nhan cười tới không thở được nữa, anh nghiêng răng, bắt ngờ ra tay với cô. Anh hành động rất nhanh, kéo mặt cô lại mà hôn hôn vài cái, còn dùng sức cọ mặt mình vào mặt cô, bùn cũng bôi hết lên mặt cô. Làm xong, anh thản nhiên nhếch môi lên cười: " Ngoan, chúng ta giống nhau thôi. "

Lập tức, tiếng cười ngừng lại, Ôn Nhan giật mình nhìn anh. Cô cảm giác được trên mặt mình có cái gì đó lạnh lạnh, hóa ra anh vẽ cả râu mèo lên mặt cô, cô trừng lớn mắt: " Có Cảnh Cảnh! "

Hình tượng cũng vụt rồi, giờ Ôn Nhan không thể để mình yếu thế được. Cô ôm được lấy đầu anh, hơi cúi người xuống, đưa tay lấy cái gì đó dưới nước, sau đó lại bôi lên mặt Cố Cảnh Ngự.

Đại ảnh đế: "... "

Đại ảnh đế đưa tay quệt mắt, rồi liếc nhìn cô một cái.

Giấy tiếp theo, đại chiến bùng nổ.

Được một lúc sau, khuôn mặt Cố Cảnh Ngự đúng là chỉ thừa mỗi đôi mắt không bị dính bùn, những chỗ còn lại thì thậm không nở nhìn.

Đương nhiên, Ôn Nhan cũng không tốt hơn là bao.

Hai người hiện đang có ảnh hưởng lớn trong giới giải trí, giờ thật giống như hai đứa trẻ. Anh quệt cô một cái, cô cũng quệt anh một cái, vừa nãy ghét bỏ đồng bùn này bao nhiêu thì giờ quên sạch, ấu trĩ tới nỗi người khác không nở nhìn thẳng.

Những vị khách còn lại: "... "

Bọn họ hận không thể dụi mắt nhìn lại xem, cái người giống hệt đứa trẻ ba tuổi kia...là Cố ảnh đế hả?

Đây đúng là điều buồn cười nhất rồi.

Đợi tới lúc Ôn Nhan lấy lại tinh thần, cô phát hiện ra bầu không khí ở đây thật yên lặng, mọi người cứ đứng đờ ra như khúc gỗ vậy, biểu cảm họ nhìn về phía bên này có chút không nói nên lời.

Hai người còn nhớ là ở đây có rất nhiều người không đấy?

Cho nên, tôi tham gia chương trình lần này... không phải là một chương trình thực tế bình thường mà là một chương trình phát đường trực tiếp hả?

Ha ha ha ha, ngược câu hỏi.

Muốn báo công an, không nhịn được nữa rồi.

Ánh mắt một đám người còn lại đều có cảm xúc như thế, giống như họ muốn chất vấn hai người vậy, Ôn Nhan mãi tới khi trở về xem lại, mới giật mình nhận ra.

Một đám người bỗng bùng tỉnh, Đại Dĩnh ném củ sen vào sọt, cười gượng hai tiếng: " Mau mau mau, ném củ sen đi, mau ném củ sen đi, tiếp tục làm. "

Những người cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vô cùng phối hợp: " Đúng vậy, củ sen củ sen. "

Một đám người bỗng nhiên cách diễn giống nhau tới lạ, cứng đờ như pho tượng vậy. Mấy người đó cứ một trước một sau nói: " Ha ha ha, chúng tôi muốn thu củ sen. "

Ôn Nhan: "... "

Có mỗi Khương Văn và Hà Từ là mãi không thấy động đậy gì, Đại Dĩnh phải tới đẩy bọn họ một cái, bọn họ mới sực tỉnh.

Hà Từ giật mình, ánh mắt còn chưa thu hồi lại được đã vội vàng lớn tiếng kêu: " Ai, củ sen củ sen, cho vào sọt tôi. "

Rồi lại vùi đầu vào làm, khí thế ngất trời.

Rồi hắn vẫn không nhận được liếc qua chỗ Cổ Cảnh Ngự hai lần, đúng là đáng khinh tới không chịu được.

Mọi việc trở nên như thế này, Khương Văn đứng cạnh nhìn hắn, có chút khó khăn mà mở miệng: "Cổ Cảnh Cảnh?"

Tiếng của Khương Văn rất nhỏ, giống như là hắn không tin vào những gì mình vừa nghe được, cho nên hắn như muốn hỏi lại, lại như là tự nói cho bản thân nghe.

Khương Văn ở bên cạnh nhắc thế, Hà Từ cũng bắt đầu suy nghĩ. Nghĩ mà xem, trước mặt là một người đàn ông ấu trĩ như đứa trẻ ba tuổi, mà cũng chỉ nghĩ thế thôi cũng đủ dọa hắn thiếu chút nữa là rơi luôn củ sen xuống chân.

Có quá nhiều lỗ hổng, chẳng biết bắt đầu nói từ đâu nữa. Trước là hành động ấu trĩ như trẻ ba tuổi, sau là muốn nói cái tên Cổ Cảnh Cảnh này vẫn chưa hợp với một đứa trẻ ba tuổi hả?

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan bị mấy người này ngoài mặt thì đang nhỏ củ sen nhưng thật ra đang lén lút liếc mắt sang đây quan sát cô khiến mặt cô đỏ lên. Quả thật cô muốn hét một tiếng chói tai.

Có!! Đã!! Làm!! Cái!! Gì!! Sao!!

Từ tận sâu trong đáy lòng cô vô cùng rối bời, cô chỉ muốn tìm một cái hồ mà chui xuống thôi. Nhưng bề ngoài Ôn Nhan vẫn cẩn thận thu động tác lại, làm như không có việc gì, đổi giọng nói: "Cố sư huynh, anh có mang khăn không?"

Cổ Cảnh Ngự là người tương đối chú ý mọi việc, chắc là có mang khăn đấy.

Chuyển đề tài theo cách này đúng là không tồi.

Cổ Cảnh Ngự ngược lại lại vô cùng ung dung, anh hoàn toàn không để ý tới những tầm mắt đang dừng trên người mình. Anh ừ một tiếng, bình tĩnh lau sạch chỗ bùn dính trên người đi, sau đó rút ra một cái khăn mới, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười: "Lại đây, anh lau cho em."

Án đường Ôn Nhan giật một cái, cô ho khan một tiếng, đưa tay nhận lấy cái khăn: "Không cần, em tự lau là được."

Sao phải cần anh lau chứ...Cô quay lại nhìn mọi người xung quanh.

Anh cong cong môi, ánh mắt thâm thúy, anh tránh không cho tay cô đụng lấy khăn, vô cùng tự nhiên giúp cô lau: "Em thấy sạch chưa?"

Vừa nói chuyện, tay anh vừa nhẹ nhàng dùng sức, chỗ nào có khăn lau qua liền đem luôn đám bùn bẩn đấy đi, để lộ ra da thịt trắng nõn của cô.

Cuối cùng, Ôn Nhan vẫn không thể vượt qua được mấy hành động tùy hứng của Cổ Cảnh Ngự.

Bầu không khí náo nhiệt giữa hai người bỗng chốc yên lặng hẳn, hài hòa mà an tĩnh, nhưng vì thế mà trong không khí này... có sự ngọt ngào không tốt cho cầu độc thân chút nào.

Buổi chiều, còn phải quay một trò chơi giống như thế nữa.

Tập đầu tiên của mùa này đã quay xong. Tập tiếp theo được ấn định sẽ quay vào hai tuần sau.

Một mùa chương trình có tổng cộng tám tập, vì để đạt được hiệu quả tốt nhất cho chương trình, thì chương trình này là vừa quay vừa chiếu. Mỗi tuần sẽ chiếu một tập, cũng nhờ thế mà họ có thể tìm hiểu kỹ hơn về thị hiếu người xem, có thể kịp sửa chữa nội dung tập tiếp theo.

Trong mỗi chương trình thực tế thì thường hay có một số phân cảnh pha trò, cắt ghép các kiểu vào thì có thể nâng lên thành một tập nữa. Hai ngày nay quay chương trình, bên đạo diễn đã cân nhắc cho thêm một tiết mục là phần Ôn Nhan làm quen với các MC. Sau đó, họ cắt ghép biên tập lần quay này thành hai tập.

Đây là việc của tổ hậu kỳ.

Có mấy vị khách mời tương đối vội, vừa quay xong một cái thì rời đi. Giờ cũng chỉ còn lại bốn vị khách mời cố định, họ không có việc gì vội nên cũng không rời đi ngay.

Cổ Cảnh Ngự với Ôn Nhan nghĩ về sau mọi người còn hợp tác với nhau một thời gian ngắn nữa, không biết mọi người có muốn cùng nhau ăn một bữa cơm không.

Khách mời: Thực ra thì bọn họ không muốn đâu.

Là một câu độc thân, tạm thời trong thời gian này bọn họ không muốn nhìn thấy hai người nữa.

Đương nhiên, đi ăn thì vẫn phải đi, có thể cùng ăn cơm với Cố Cảnh Ngự, bọn họ có gốc đầu mà từ chối.

Ăn xong bữa cơm này thì ai về nhà nấy, chuyện còn lại là của tổ chế tác, bọn họ chỉ đợi tới thứ bảy chương trình được chiếu thôi.

Tổ chế tác gãi gãi đầu, mà gãi tới nỗi muốn chọc đầu luôn rồi. Nhìn hình ảnh nào cũng không nổi cái đi, làm sao bây giờ?

Ở trong phòng buồn mấy ngày, đạo diễn đã trở thành một người râu ria xồm xoàm, đôi mắt thâm quầng, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng.

Lần này, nhất định sẽ nổi.

Đúng lúc này, một người đàn ông đi đến.

Trò chuyện một lúc, Dương Phàm đẩy đẩy mắt kính, ngữ khí trước sau đều ôn hòa: " Là tới này, tôi tới tìm ngài là có một số việc. "

Đạo diễn... Trời ơi, tôi cái gì cũng không muốn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Edit: Cái Trắng

Kính coong, kính coong!!

Chuông cửa vang lên mấy tiếng, vẫn không có người ra mở cửa. Một người đàn ông khí chất tinh anh đứng đợi ở cửa, đợi được một lúc hần nhủ mi lại. Cậu cảm thấy hơi kỳ lạ, bèn ấn chuông thêm vài lần nữa. Không phải Dương Phàm nói ông chủ ở nhà sao?

Cuối cùng sau khi xác nhận không có ai ở nhà, Tiểu Dương xoay người đi, gọi điện thoại.

Cậu và Dương Phàm đều đi theo Cố Cảnh Ngự, nhưng hai người lại phụ trách hai mảng khác nhau. Không chỉ có Dương Phàm là người đại diện của Cố Cảnh Ngự, mà còn có cậu nữa, chỉ là Dương Phàm như kiểu trợ lý đi theo Cố Cảnh Ngự vậy, công việc của Dương Phàm cũng nghiêng về phía công việc của người đại diện nhiều hơn.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Cố Cảnh Ngự không thể nào vừa đi đóng phim lại vừa lo chuyện công ty được. Cố Cảnh Ngự không có thời gian cũng không muốn cả người mệt chết, nhưng mà kiểu gia đình như nhà anh thì đi đầu tư một chút cũng là chuyện bình thường.

Lần này, Dương Phàm muốn đi thương lượng một số chuyện với bên biên tập, cho nên bảo cậu tới đây thay một chuyến.

Nhưng mà không phải Dương Phàm bảo ông chủ ở nhà sao?

Đền xe nhấp nháy hai cái, Dương Phàm mở cửa xe ra. Hần vừa mới xong việc, giờ mới ra khỏi nhà đạo diễn, đúng lúc đó thì hần cảm thấy điện thoại trong túi mình rung lên.

Tay đang mở cửa xe thì dừng lại, hần cúi đầu lấy điện thoại ra xem là ai gọi tới: " Tiểu Dương? "

Dương Phàm vừa mở cửa xe ra ngồi vào, vừa ấn nút nhận cuộc gọi: " Tiểu Dương? Có chuyện gì thế? "

Tiểu Dương: " Dương ca, không phải anh nói ông chủ đang ở nhà sao? Tôi ấn chuông cửa mãi sao không có ai ra mở cửa. "

Dương Phàm cầm chìa khóa vào, khởi động xe. Hần đẩy đẩy mắt kính, chớp mắt một cái, trong lòng thầm mắng một câu, Cố Cảnh Ngự đúng là đồ không biết xấu hổ: " Cậu thử đi xuống tầng 15 xem. "

Rõ ràng là đang ở nhà người khác, vậy mà còn không biết xấu hổ mà nói mình đang ở nhà? Đó là nhà cậu ta chắc!!

Tiểu Dương kêu lên một tiếng, cậu có hơi khó hiểu: " Ông chủ mua nhà ở cả tầng 15 sao? "

Tầng 16 không phải đã xây lại rồi sao? Cũng không khác mấy căn biệt thự là bao, thế mà còn chưa đủ cho ông chủ ở sao?

Mua cái rằm!!

Dương Phàm vặn khóa, trùng mắt một cái: " Cậu đi xem là biết thôi. "

" Được rồi, tôi không nói với cậu nữa, nhớ nhắc cậu ta ký nhanh lên đây. "

Giờ hắn đang có việc không thể trở về ngay được, nên hắn mới nhờ Tiểu Dương đi hộ chuyển này, văn kiện này hiện giờ đang cần gấp. Nếu hắn không thúc Cố Cảnh Ngự một cái thì chỉ sợ cậu ta sẽ ném luôn chuyện này ra sau đầu.

Hắn ném điện thoại sang một bên, day day trán.

Hắn hôm nay tốn biết bao nhiêu công lực, sắp một muốn chết rồi. Lúc nói chuyện với đạo diễn, chỉ thiếu điều hắn với đạo diễn giờ dao lên chém giết lẫn nhau thôi, sau đó hắn phải nhường một bước mà đi ra ngoài, không chắc đạo diễn ngồi đó khóc cho hắn xem mắt.

Thật là, không phải hôm trước cậu ta mới khoe là đã thoát khỏi kiếp độc thân rồi sao? Sao vẫn còn muốn cắt nối biên tập chương trình?

Dương Phàm nhìn vào kính chiếu hậu, hắn đạp chân ga, bắt đầu lái xe đi.

Quan trọng nhất chính là, hai người từ đầu tới cuối đều rải cầu lương, giờ phải cắt nối biên tập như thế nào đây?

Cắt sạch đi hả?

Làm việc gượng ép như vậy...lương tâm cậu ta không đau sao?

Tiểu Dương cũng không hỏi ngược lại là căn hộ nào, ở đây mỗi một tầng đều chỉ có một nhà thôi. Cậu ấn chuông cửa xong thì nhìn vào hình ảnh phản chiếu từ cửa nhà để chỉnh trang lại trang phục. Sau khi xác định quần áo đã chỉnh tề không gây ảnh hưởng tới mắt nhìn của Cố Cảnh Ngự thì cậu mới đứng im chờ người ra mở cửa.

Lần này có tiếng đáp lại rất nhanh, cạch một cái, cửa được mở ra.

Tiểu Dương nở một nụ cười tiêu chuẩn tới không thể tiêu chuẩn hơn: " Cố... "

Còn chưa nói xong, Tiểu Dương nhìn lại người đang đứng trước mặt mình, cậu sững sờ đứng ở cửa. Tới khi phản ứng lại, cậu lịch sự nói nốt nửa câu sau: " Cố ca...là ở trong này sao? "

Bề ngoài cậu làm bộ như không có chuyện gì, coi như đây là chuyện bình thường, nhưng trong lòng đã bị dọa sợ một phen.

Tại sao Ôn Nhan lại ở đây!!

Ôn Nhan là ai đương nhiên là cậu biết, là người đạo gần đây rất nổi tiếng. Nhưng mà...sao cô ấy lại ở chỗ này chứ?

Có phải cậu đi nhầm nhà rồi không?

Cậu vừa nghĩ ra điều này, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Ôn Nhan nói, trong mắt cô xẹt qua tia gì đó xấu hổ: " Tôi tìm Cố Cảnh Ngự sao, vào đi. "

Cô lấy ra một đôi dép đi trong nhà, đôi mắt đào hoa cong lên: " Trong nhà không có dép mới, cậu không để ý chứ? "

" Không đâu không đâu. " Tiểu Dương vội vàng xua tay, tay kia cậu vẫn cầm túi văn kiện, mỗi cử chỉ đều khiêm tốn, lịch sự.

Tới lúc đứng thẳng dậy, cậu mới đưa mắt nhìn xung quanh căn nhà này. Căn nhà này ngập tràn không khí gia đình, ở cửa ra vào có hai đôi giày một nam một nữ đặt cạnh nhau, có cả áo khoác đen của người đàn ông treo trên tường, gần cửa ra vào. Trên bàn trà có để mấy quyển tạp chí, trong không khí như tỏa ra mùi hương khiến bụng người khác sôi ùng ục. TV trong phòng khách đang mở, cốc nước trên bàn trà đang có hơi nóng bốc lên.

Mấy cái này không khác gì cuộc sống của các đôi vợ chồng, không khí luôn tràn ngập ấm áp cùng sự ngọt ngào của tình yêu.

Cũng có nghĩa, điều này đang thể hiện rằng, hai người họ....ở chung??

Về tuổi cười trên mặt Tiểu Dương thiếu chút nữa thì cứng đờ lại. Nói thật, sự kiện bệnh vực cô trên weibo lúc trước, bọn họ cũng ngầm đoán rằng ông chủ có ý với Ôn Nhan rồi, nhưng mà...Bọn họ không biết, giờ sự việc đã phát triển tới tình trạng như thế này rồi.

Cố Cảnh Ngự đang ở chung!!

Ở chung đó, bạn hiểu không?!!

Thực ra, nếu Ôn Nhan mà biết cậu đang suy nghĩ gì, nhất định cô sẽ không nhịn được mà phản bác. Bọn họ không hề ở chung, chẳng qua là Cố Cảnh Ngự ngày ngày ăn vạ ở đây, nên bất tri bất giác đồ của anh mới nhiều lên, chiếm không ít chỗ.

Đương nhiên, cô không thể đọc được suy nghĩ của cậu. Ôn Nhan rót cho cậu một chén trà, sau đó đi vào trong bếp.

" Có người tới, tìm anh. " Ôn Nhan vừa đi vào trong bếp thì vẻ tươi cười trên mặt giảm hẳn, cô hít một hơi, đẩy Cổ Cảnh Ngự ra, nhận lấy cái muỗng từ trong tay anh: " Sao anh không nói cho em biết người tới không phải là Dương ca? "

Cô cứ tưởng là Dương Phàm.

Cổ Cảnh Ngự bị đẩy lùi hai bước về phía sau. Anh cong cong môi, lại vòng tay qua ôm lấy cô, cầm lấy đôi tay cô đang cầm muỗng, chậm rãi cùng cô khuấy nồi canh lên: " Em nói cái gì? "

Anh nắm tay cô thật chặt, lại tiến một bước về phía trước, đem thân thể mình kề sát vào người cô, anh cười khề một tiếng: " Có gì khác nhau sao? "

Ôn Nhan ngừng động tác lại, đương nhiên là khác nhau rồi.

Nhưng cô cũng không biết là nó khác nhau ở chỗ nào, có thể là hai người giờ thân mật giống như đôi vợ chồng trẻ vậy, cũng có thể là vì, cô thấy Tiểu Dương là người lạ...

Dù sao thì cô vẫn cảm thấy hơi khó xử.

Cô nghiêng nghiêng đầu, tránh né hơi thở của anh phả vào tai mình. Cô dùng khuỷu tay đẩy đẩy hông người phía sau, trừng mắt lên: " Đi đi, đi mau. "

" Đừng để cho người ta sốt ruột vì chờ. "

Người trước mắt cúi đầu, vô tình để lộ ra cằm cổ trắng nõn. Tóc được cô tùy ý búi lên, có mấy sợi tóc con nghịch ngợm rơi xuống, mái tóc đen nhánh được búi gọn lên, mấy sợi tóc lòa xòa ở bên tai, càng tô điểm thêm cho cằm cổ trắng nõn xinh đẹp đó.

Làm cho người khác nhìn không được muốn cắn một cái.

Yết hầu của anh hơi chuyển động, cánh tay bên hông cô càng ôm chặt hơn, anh há mồm cắn vào vành tai cô. Ngực khí anh trầm thấp, nghe có chút bá đạo: " Để cho cậu ta chờ. "

Có gì phải nhanh lên chứ.

Ôn Nhan kêu lên một tiếng, phản xạ có điều kiện, cô nghiêng đầu một cái, dùng khuỷu tay huych vào người phía sau: " Anh buông ra. "

Đã cắn được một con mồi đáng yêu như này, sao có thể buông ra chứ?

Anh hừ một tiếng, nhẹ nhàng tránh được cái huych của cô. Anh vẫn ngậm lấy vành tai tinh xảo của cô, ánh mắt như trầm mê, anh vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng mon trón chỗ đó. Hành động này thật giống như một đứa trẻ đang say mê với đồ chơi mới, yêu thích không buông tay.

Thật mềm mại...

Keng một tiếng, cái muỗng đang cầm rơi vào trong nồi canh. Nồi canh đang sôi lên, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

" Cổ, Cảnh, Ngự!! "

Ôn Nhan trốn không được, thanh âm hơi run rẩy. Cô dùng sức đẩy miếng keo đang dính chặt vào cô ra, tiện đẩy anh ra khỏi phòng bếp rồi đóng cửa luôn: " Biến. "

Lúc trước, khi chưa ở bên nhau cô đâu biết anh lại dính người như vậy, giờ thì mỗi ngày giống như keo dán vậy, cách xa một chút thôi cũng không chịu được.

Tiểu Dương ngồi trên sofa bị dọa sợ, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Cậu vừa quay đầu lại liền thấy một người đàn ông bị đẩy ra khỏi phòng bếp, kèm theo đó là tiếng đóng cửa.

Tiểu Dương...Giống như chú chó ngốc mở mắt nhìn rồi.

Nếu cậu không nghe nhầm, thì vừa rồi cậu vừa nghe ai đó bảo " biến "?

Cổ Cảnh Ngự bị đẩy ra, anh chỉ cười khề một cái, có hơi tiếc nuối.

Anh hoàn toàn không để ý đến việc trông mắt Tiểu Dương sắp rơi xuống đất, anh ung dung cời tạp dề hình chú sói xám ra, ngực khí bình tĩnh, anh nhìn về phía cậu: " Có chuyện gì thế? "

Tiểu Dương cố gắng thu ánh mắt của mình lại, nghe anh nói vậy cậu mới phản ứng lại. Cậu a một tiếng, sau đó lấy tạp dề trong túi ra: " Là thế này, Dương ca bảo em mang tới đây, nói là mấy ngày trước văn phòng công ty trò chơi đưa tới. "

Mẹ nó!

Cố ca của cậu thế mà... không tức giận!?

Cố Cảnh Ngự ừ một tiếng, anh đưa tay lấy tập văn kiện, lật xem: " Bọn họ nói... "

" Có, đại khái là... "

Ngoài phòng khách, tiếng nói trầm thấp của anh như có như không vang lên. Ôn Nhan vỗ vỗ mặt, cô cảm nhận được tóc mai ở bên tai có hơi ướt, cô đưa tay sờ sờ vành tai, cô cảm thấy bên vành tai còn lưu lại chút ẩm ẩm, giờ thì sắc mặt cô đỏ bừng cả lên.

Cô lấy khăn lông lau đi. Cô mím môi, cô vừa thăm mắng Cố Cảnh Ngự, vừa đưa tay lấy muôi khuấy khuấy nồi canh, nhưng khóe miệng cô không nhận được hơi cong lên.

Lúc này đang là giữa trưa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, hơi nóng bốc lên từ trong nồi, tạo ra cảnh tượng lung linh huyền ảo.

Đồ ăn đã nấu xong, chỉ đợi canh sôi thêm chút nữa là được rồi.

Ôn Nhan mấy tháng nay không nấu cơm rồi, không tránh khỏi cảm thấy hơi lạ, nhưng giờ cô cũng không cần xào nấu, không cần phải nắm rõ mấy thứ như liều lượng gia vị. Giờ cô chỉ cần cho đồ ăn từ nồi ra đĩa là được.

Từ tủ bát đĩa lấy ra một cái đĩa hoa, cô đồ đồ ăn ra, đẩy cửa phòng bếp, đem món ăn nóng hổi ra ngoài.

Người đàn ông đang ngồi trên sofa ngả đầu lên, chớp mắt, anh ném tài liệu sang một bên. Câu nói ra khỏi miệng lại thành câu khác.

" Đợi chút nữa nói tiếp. "

Chân dài bước tới, anh vô cùng tự nhiên nhận lấy mâm đồ ăn trong tay cô, giọng nói dịu dàng: " Anh bê cho, em đi lấy đĩa đi. "

Đồ ăn vừa mới nấu xong, vẫn còn rất nóng,

Mẹ nó!

Tiểu Dương đưa tay muốn đỡ lấy tập tài liệu mà anh ném xuống, nhưng cậu vẫn chậm hơn một bước, cậu tro mắt nhìn tập tài liệu đập vào cạnh bàn sau đó rơi thẳng xuống đất.

Tiểu Dương: "... "

... Thế cũng ném, mẹ nó, cũng dứt khoát quá rồi!

Day day trán, Tiểu Dương nhặt tập tài liệu ở dưới đất lên, cậu để lại ngay ngắn trên bàn. Hít sâu một hơi, cậu rất tỉnh ý mà đứng lên: " Chị dâu, để em bưng cho. "

... Chị dâu?

Sắc mặt Ôn Nhan hiện lên vẻ kinh ngạc, tay cô run lên, thiếu chút nữa cô quăng luôn cái mâm trong tay xuống.

Cô ghen lời, sau đó vẫn chầm chậm nói: "...Không cần đâu, không còn đồ gì nữa, cậu cứ ngồi đấy đi. "

" Không sao cả. " Tiểu Dương không nói thêm nữa, cậu tiến tới bê bát canh còn đang nóng: " Em ngồi hơi tê chân rồi, đứng lên vận động một chút cũng tốt. "

" Thế cũng... " Làm gì có ai để khách bê đồ không?

Cô còn chưa nói xong, anh ở đằng sau đã nhìn Tiểu Dương với ánh mắt tán thưởng, anh ôm Ôn Nhan đi vào trong phòng bếp, cười nhẹ: " Cậu ấy khá thích bê mâm, em không thể cướp đi thứ cậu ấy yêu thích được. "

"... "

Thanh niên Tiểu Dương – người được bảo là thích bê mâm, tay cậu lúc này đang run rẩy.

Ấn đường Ôn Nhan giật một cái, khóe miệng cũng giật giật, làm gì có ai thích việc bê mâm chứ.

Cô nhìn vào mắt cậu, mắt cậu không hiện lên chút chột dạ nào. Cậu đứng thẳng lưng, cho dù bê mâm cũng phải có khí khái đàn ông, khuôn mặt cứng đờ, nói: " Cái này đúng là... rất yêu thích. "

Com nước xong xuôi, Cổ Cảnh Ngự tự động đứng dậy đi rửa bát.

Rửa bát xong, Cổ Cảnh Ngự đi ra ngoài, anh vừa lau tay, vừa nhìn về phía Ôn Nhan, ngữ khí vô cùng dịu dàng: " Anh đi ra ngoài một lúc, chút nữa sẽ về. "

Đợi cô đồng ý, anh mới đi theo Tiểu Dương, rời khỏi nhà.

Không chỉ ký tên không đâu, anh còn phải lên thư phòng ở trên nhà mình để lấy con dấu nữa, tí nữa còn phải đóng dấu.

Tiểu Dương đứng ở cửa, khuôn mặt tươi cười, cậu nở nụ cười tiêu chuẩn để lộ ra tám cái răng. Cậu thấy ấn tượng của đại ma vương ngày trước với giờ hoàn toàn không giống nhau.

Chỉ cần để ý ánh mắt một chút, thì người này thật ra không biết đã đi vào cõi thần tiên từ lúc nào.

Cuối cùng cũng ký tên xong rồi, cậu đứng ngốc ra ở bên ngoài, mãi cho tới khi ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào cậu mới bừng tỉnh, sống lại rồi.

Ôi...mẹ!!!

Cậu thở sâu một hơi, lấy di động ra mở nhóm chat lên, đây là nhóm chat của cấp dưới, hầu như mọi người đều là trợ lý của Cổ Cảnh Ngự, nói chuyện rất rôm rả.

Tiểu Tiểu Minh: Về sau tôi còn tới nhà ông chủ nữa, tôi sẽ làm heo.

Đình Khoa Khoa: Có chuyện gì xảy ra thế?

....

Ăn một bữa cơm, thiếu chút nữa bị ánh mắt hình viên đạn đó lảng trí.

Bắt nạt cậu là cậu độc thân phải không?

Tiểu Dương đi rồi, Ôn Nhan ngồi trên sofa ăn trái cây. Một lúc sau cô lại nghe có tiếng mở cửa, ngó qua: " Đi rồi sao? "

" Ừm. " Cổ Cảnh Ngự khom lưng tháo giày, anh đổi sang dép đi trong nhà. Sau đó, anh đi tới bên cạnh cô, lười biếng dựa vào người cô: " Đi rồi. "

Anh cầm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve, anh hỏi: " Em ăn no chưa? "

Không ăn no thì có thể nấu thêm lần nữa.

Nói xong, liền hơi híp mắt: " Vừa nãy không nên để cho Tiểu Dương một bát cháo. "

Ban đầu, anh chỉ nấu phần đủ cho hai người ăn. Tuy sau đó anh cũng có nấu dư ra một chút, nhưng nếu để cho một người đàn ông trưởng thành ăn thì không đủ.

Ấn đường Ôn Nhan hơi giật, cô đưa tay đỡ trán: " Em ăn tới no căng bụng rồi. "

Anh lúc nào cũng gấp đồ ăn cho cô, cô có thể ăn không no sao.

Tuy là anh đang quan tâm cô, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn cười. Cô nghĩ nghĩ một lúc, sau đó quay sang trêu chọc anh: " Đại anh đế, anh là quý hạp hời đầu thai hả? "

Cổ Cảnh Ngự híp mắt lại, nhướn mày nhìn cô một cái: " Em cảm thấy thế nào? "

Nói xong, anh liền kéo đĩa đựng hoa quả lại gần. Bên trong đĩa cũng không có nhiều trái cây lắm, anh cầm lấy dao chuẩn bị gọt hoa quả: " Ăn táo hay ăn chuối đây? "

" Ừm, em cảm thấy anh quá keo kiệt. " Ôn Nhan nói, về mặt sung sướng, tay cô chỉ vào quả táo trên đĩa.

Cổ Cảnh Ngự liếc mắt nhìn cô một cái. Về mặt sung sướng này của cô thật khiến người khác ngứa ngáy, anh không nhịn được, đưa tay véo một bên má cô.

Sau đó anh làm như không có việc gì, anh thả quả chuối về lại đĩa, cầm lấy táo bắt đầu gọt: " Còn không phải là đến để nộp cho cấp trên sao? "

Quả nhiên, véo rất thích.

Anh lại không kiềm chế được mà đưa tay véo thêm cái nữa, anh khẽ cười một tiếng, ngược mắt lên nhìn cô, môi hơi nhếch: " Anh gần như có thể coi là

lãnh đạo rồi, sao có thể để cho người khác được. "

Ôn Nhan đánh vào tay anh một cái, cong cong bờ môi đỏ, cô cầm lấy quả táo cuối cùng trong đĩa, đưa lên miệng anh: " Không tồi, Cố tiên sinh có tính giác ngộ rất tốt. "

Cô nhướn mày: " Nhớ tiếp tục phát huy. "

Anh cắn một nửa quả táo, sau đó cười: " Tuân mệnh. "

Ôn Nhan hài lòng ừ một tiếng, đem nửa quả táo còn lại ăn hết, ăn xong lại tiện tay ném luôn hột vào trong thùng rác. Sau đó cô đẩy đầu anh ra, nhẹ nhàng mở miệng: " Tốt lắm, mau gọt táo tiếp đi. "

Cứ có một loại cảm giác muốn tỏ ra không quen người này.

...

Buổi chiều hai người cũng không đi ra ngoài.

Ghi hình chương trình thực tế kia xem ra cũng khá bận rộn, cứ cách một tuần là phải đi ra ngoài quay hai ngày, tình huống này mà tiến vào đoàn làm phim nào cũng không hay. Không có đạo diễn nào thích diễn viên cứ tới cuối tuần là xin nghỉ cả.

Đơn giản hơn là hai tháng nay không tìm được kịch bản nào hay cả, Lý Cường không có ý định cho Ôn Nhan đi diễn tiếp. Trong hai tháng này hai người chỉ làm một chút việc để đảm bảo độ nổi tiếng của cô, mỗi lần làm đều trong thời gian ngắn.

Hôm nay vừa lúc Ôn Nhan không có việc gì, Cố Cảnh Ngự thì càng nhàn hơn. Anh không cần phải duy trì mức độ nổi tiếng của mình, thành ra, buổi chiều cả hai người đều không có việc gì.

Trời rất lạnh, hai người đều không muốn đi ra ngoài, hơn nữa, còn vì một số nguyên nhân liên quan tới nghề nghiệp. Nói tóm lại, hai người dành trọn buổi trưa ngồi trên sofa xem phim truyền hình.

Thỉnh thoảng câu được câu không trò chuyện với nhau.

Đây cũng có thể coi là một phương thức hẹn hò, chỉ cần người trong cuộc thấy vui vẻ là được.

Thậm chí, Cố Cảnh Ngự còn lười biếng nằm dính lấy sofa, tay ôm lấy eo Ôn Nhan, hoàn toàn không muốn đứng lên.

Mãi cho tới buổi tối, sau khi hai người ăn cơm xong.

Ôn Nhan đang cảm thấy mình không sống nổi nữa vì hôm nay cô ăn quá nhiều. Cố Cảnh Ngự cười cô, tay anh xoa xoa cái bụng nhỏ của cô, nhẹ nhàng mát xa, để cho cô dễ chịu hơn.

Lúc này có người gọi tới.

Là người đại diện của Ôn Nhan.

Di động đặt hơi xa, Ôn Nhan đẩy đẩy Cố Cảnh Ngự ra, hất hất cằm, ý bảo anh đứng lên lấy cho cô.

--- Cô ngồi dậy tự xoa xoa bụng nhỏ của mình.

Cố Cảnh Ngự búng vào trán cô một cái, khóe môi hơi nhếch lên, hừ một tiếng: " Em đúng là lười. "

Tuy nói vậy, nhưng giọng anh chẳng nghe ra được một chút tức giận nào. Anh đưa tay lấy di động lại, còn đưa điện thoại tới bên tai cô.

Ôn Nhan nhận điện thoại: " Lý ca? "

" Vâng. "

" Há? Đêm nay sao? "

"... "

" Cuối cùng? "

Cô ngẩng đầu lên nhìn Cố Cảnh Ngự một cái, mở miệng: " Được, em biết rồi. "

" Vâng, em nhớ kỹ rồi, không thành vấn đề. "

Thấy ánh mắt của cô, Cố Cảnh Ngự lần nữa cầm điện thoại để lại trên bàn: " Làm sao vậy? "

" Nói là chương trình lần trước chuẩn bị phát, bảo em tuyên truyền một chút. "

Ôn Nhan kéo kéo tay anh: " Anh để di động của em lại làm cái gì, em còn muốn đăng nhập vào weibo một lúc. "

" Hôm nay? " Cố Cảnh Ngự suy nghĩ một chút, anh hơi nheo mắt lại, vuốt vuốt tóc cô: " Hôm nay có thể để em tuyên truyền một chút. "

Tập < Như Thắm truyện > tối hôm nay là cảnh cuối của Ôn Nhan, kết cục của cô chính là vì yêu mà bị ban rượu độc.

Quý phi là một nhân vật dám yêu dám hận, lúc trước khi phim chiếu độ nổi tiếng đã rất cao rồi, tối nay là tập mà quý phi chết, chắc chắn nhân khí sẽ bùng nổ.

Nhân cơ hội này để cô tuyên truyền chương trình, đúng là cơ hội tốt nhất.

" Đạo diễn rất khôn khéo. " Anh cong cong môi, một công đôi việc, đúng là không có gì để chê.

Ôn Nhan đăng nhập weibo xong, ngược mắt nhìn anh: " Anh nói xem, phần dự đoán liệu có anh không? "

Đúng, lại nói tới chuyện ngày hôm nay... Tuy rằng nếu không có Lý ca nhắc nhở, cô đã sớm quên luôn việc tối nay là cảnh cô đóng máy trong < Như Thắm truyện >

Cố Cảnh Ngự xoa xoa bụng cô, ý cười càng đậm hơn, anh lười biếng kéo dài âm thanh: " Muốn đánh cược một lần không? "

Ôn Nhan: " Đánh cược cái gì? "

" Đánh cược xem ở lần dự đoán trước liệu có anh hay không, người thua phải làm một việc theo yêu cầu của người thắng? "

Ôn Nhan lập tức cảnh giác: " Có phải anh xem kết quả dự đoán rồi đúng không? "

" Oan quá. " Anh lên tiếng kêu oan: " Cả ngày hôm nay anh đều ở bên cạnh em, làm gì có thời gian đi xem kết quả dự đoán? "

Bờ môi mỏng giương lên: " Nếu không thì để cho em chọn trước? "

Ôn Nhan nghĩ nghĩ một lúc, chắc là Cố Cảnh Ngự không ra yêu cầu gì quá đáng đâu. Suy nghĩ một lát, cô không do dự gật gật đầu: " Em đánh cược là không có. "

Nếu ngay từ đầu bên Cố Cảnh Ngự không đánh tiếng... Tô tiết mục chắc chắn là đã chuẩn bị sẵn một người đóng vai người áo đen thần bí. Tập dự đoán này có khả năng anh sẽ không xuất hiện.

Ánh mắt thâm thúy của Cố Cảnh Ngự lướt qua ý cười châm biếm, môi mỏng nhếch lên, giọng nói hơi kỳ lạ: " Vậy được... "

Anh đúng là không xem kết quả dự đoán, nhưng mà...

Sự kỳ lạ kia chỉ lóe lên một cái sau đó biến mất. Ngay lúc sau, anh chuyển đề tài, ánh mắt tràn ngập ý cười, xoa xoa cằm: " Anh để cho em chọn trước rồi, giờ em có thể đáp ứng một yêu cầu nhỏ của anh được không? "

Phần dự đoán của chương trình thế mà nằm thứ hai trong hot search??

Ôn Nhan nhấn mở phần dự đoán, nhướn nhướn mày: " Yêu cầu gì? "

" Cho anh hôn một cái... " Cố Cảnh Ngự kể sất vào cô, hoàn toàn không có chút chột dạ nào, tâm tình anh rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Edit: Cài Trắng

" Bây giờ cho anh hôn một cái... " Anh hoàn toàn chẳng có chút chột dạ nào, ngược lại, tâm tình còn rất tốt.

Ôn Nhan dè tay lên môi mình, cô giống như đang nghiêm túc suy nghĩ yêu cầu của anh, ngay sau đó cô lắc lắc đầu, nhấn mở video: " Không được. "

Trong ánh mắt cô tràn ngập ý cười: "Để làm một người bạn trai tốt, thì người đó không nên vì cái này mà đưa ra yêu cầu với em, anh nói xem đúng không? "

Về tươi cười trên mặt Cố Cảnh Ngự bỗng chốc cứng lại. Ngay sau đó thì anh bật cười, cô nói như vậy, nếu anh trả lời không phải, hay còn muốn cô thỏa mãn yêu cầu gì đó, có phải anh là một người bạn trai không tốt không.

... Vấn đề này cần phải trả lời cẩn thận, nếu không sẽ xảy ra bạo lực gia đình mất.

Anh cười khế, nhận thua: "Em nói rất đúng. "

Thấy Ôn Nhan hài lòng nheo đôi mắt lại, anh cũng nhếch môi lên, thanh âm trầm thấp có tình kéo dài: "Nghe nói là một người bạn trai tốt thì cần làm cho bạn gái mình vui vẻ, anh có chuẩn bị một món quà. "

Ôn Nhan thanh thanh giọng, cô có ý xụ mặt xuống, làm ra vẻ mình không kiên nhẫn nữa: "Mau mang lên em xem nào. "

Cố Cảnh Ngự cười nhẹ: "Tuân mệnh. "

"Hãy đón nhận thật tốt. " Một tay anh đỡ sau gáy cô, ôm lấy cô. Anh đặt cô ở trên sofa, động tác xâm chiếm vừa nhanh vừa bá đạo, ngay sau đó, bàn tay to nâng cằm cô lên, anh cúi đầu cạy mở môi cô.

" Ừm.. "

Trên sofa có bóng hai người nào đó chồng lên nhau, tấm lưng to lớn của người đàn ông ở bên trên hoàn toàn che đi người bên dưới.

Phòng khách yên tĩnh có thể nghe tiếng môi lưỡi giao nhau. Điện thoại rơi xuống đất, video trong điện thoại đã bắt đầu phát nhưng không ai quan tâm, nó cứ thế nằm lê lòi trên sàn nhà, yên lặng phát xong video rồi tự tắt màn hình.

Thật lâu sau, môi rời môi.

Thở dốc xong, người đàn ông cười khế một tiếng, trong tiếng cười còn nghe ra cả sự thỏa mãn cùng dịu dàng, thanh âm anh hơi khàn: " Thế nào, em có hài lòng với món quà này không? "

Núi không động, thì anh rời đi núi là được rồi.

Anh yên lặng hít sâu vào một hơi, anh ôm cô vào trong ngực, lại khó khăn áp chế sự nhiệt tình trong cơ thể. Còn hôn nhẹ lên môi cô mấy cái.

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo cô đang nhăn nhúm, anh cười nhẹ, trêu cô: " Hửm? Có hài lòng với món quà này không? "

Ôn Nhan dựa vào ngực anh, chậm chậm khôi phục lại hô hấp bình thường. Cô nghe thấy anh nói là biết anh không biết xấu hổ rồi, cô cười: " Sao em cảm thấy đây như món quà dành cho anh vậy? "

Chiếm được tiện nghi lại còn khoe khoang!

Cố Cảnh Ngự cười thành tiếng, anh không nhịn được cúi đầu hôn mấy cái lên mặt cô, sao anh thấy cô đáng yêu thế nhỉ: " Vậy bạn gái của anh muốn món quà như thế nào? "

Anh bế cô lên, lại ôm người trong ngực thật chặt, ngữ khí vô cùng dịu dàng, giọng nói tràn đầy mê hoặc: " Đem anh cho em, em cảm thấy thế nào? "

Hô hấp Ôn Nhan như ngừng lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh mỉm cười. Ánh mắt thâm thúy ngày xưa giờ toàn là sự dịu dàng như làn suối trong veo, không ai phủ nhận được sự nghiêm túc và nóng bỏng trong đôi mắt đó.

" Em thấy thế nào? Hửm? " Anh đè thấp giọng nói xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô.

Đột nhiên sắc mặt Ôn Nhan đỏ lên, trên đầu như xuất hiện mấy vạch đen, ánh mắt cô lơ đãng nhìn ngó xung quanh, sau đó cô đưa tay vồ vồ vào mặt anh: " Mơ đẹp quá đấy. "

Lưu manh!!

Nói xong, cô liền đứng dậy nhặt di động, di chuyển ra chỗ khác, còn ngồi cách xa anh. Sau đó, thì không để ý tới anh nữa.

Cố Cảnh Ngự bị cô tát nhẹ cái vào mặt rồi ngồi ngốc ở đó luôn, về tươi cười trên mặt anh cứng đờ, anh xin cái hôn và hai chữ lưu manh có liên quan gì sao?

Xong, anh lại phát hiện ra ánh mắt cô hơi liếc sang bên này. Đột nhiên anh hiểu ra, anh đưa tay đỡ trán, cả người run rẩy.

Tiếng cười trầm thấp cứ thế truyền ra, sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng là cười rộ lên.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Ôn Nhan lần nữa ấn mở di động, nghe thấy tiếng anh cười thì hơi hoảng sợ, bỏ sự xấu hổ và buồn bực sang một bên, cô khó hiểu nhìn anh: "Làm sao thế? "

Nghĩ thế nào thì...Phản ứng của anh cũng không phải cái này chứ?

Cố Cảnh Ngự cười đủ rồi thì bắt đầu sát tới người cô, giống như là cắm rễ ở trên sofa, đưa tay ôm lấy eo Ôn Nhan. Nét mặt anh mang theo ý cười: "Không sao cả, chỉ là anh cảm thấy, bạn gái anh rất đáng yêu. "

Mặc dù cái ý nghĩ đó cô chưa nói ra.

Nhưng mà cũng không thể nói ra được, nếu cô xấu hổ và tức giận, rồi cô không muốn thấy anh nữa, thì anh phải làm sao bây giờ?

Ôn Nhan liếc xéo anh một cái, kìm nén lại để không nhếch môi lên cười: "Lời ngon tiếng ngọt cũng vô dụng thôi. "

Cố ảnh đế không những không vạch trần lời nói của cô mà còn tiếp tục dỗ.

Hai người anh một câu em một câu, nói chuyện với nhau rất lâu. Rồi cuộc nói chuyện nhạt nhẽo này kết thúc bằng việc cô ấn mở video trên điện thoại, chuẩn bị xem xem phần tuyên truyền này được cắt ghép biên tập như thế nào.

Dẫu sao cũng là chương trình cả hai người tham gia.

Mà hơn nữa...trò đánh cược của bọn họ cũng không cần thiết lắm. Cái này chẳng qua là trò chơi yêu đương giữa các cặp tình nhân với nhau thôi, sẽ không có cái gì quá đáng cả, cũng không quan trọng ai thắng ai thua. Cái bọn họ tận hưởng là hương vị ngọt ngào trong tình yêu thôi.

Tập dự đoán đã bắt đầu phát, Ôn Nhan cầm cao cái điện thoại lên, hai người cùng nhau xem.

Ngay mở đầu đã có một giọng hô to.

< " Ô! Xem tôi thấy ai này! "

Khương Văn nói xong thì hành động rất nhanh chóng, không biết hắt rút từ đâu ra được hai tấm hình cùng với cái bút, nghiêm túc nói: " Mau! Đạo diễn nói, ai đi tới đây cũng phải ký tên vào đây. ">

Giây tiếp theo, trên màn hình bỗng xuất hiện một bàn tay trắng nõn xinh đẹp, làm người khác vô cùng tò mò, bàn tay xinh đẹp này là của ai thế.

Cuối cùng, nét ký trên giấy đã trả lời câu hỏi này.

Một màn mưa bom bão đạn liên tục xâm chiếm lấy màn hình: " AAAA!!! Là Ôn Nhan!!! Là Nhan Nhan của chúng ta! "

" Nhan Nhan cứ tên thôi cũng thật xinh đẹp, gào khóc gào khóc. Liếm liếm liếm. "

" Tôi muốn ký tên QwQ! Hắc ca quá tâm cơ! Ghen ghét đó! Hừ! "

Nhưng mà sau đó, một chút hình ảnh khác cũng không có, không đợi mọi người phản ứng lại, camera đã lia qua chỗ khách mời khác.

Fan...

Mỗi người chỉ xuất hiện trên màn hình vài giây, sau đó đạo diễn thông báo: < " Thật ra, khách mời cuối cùng của chúng ta cũng đã tới rồi. "

" Bây giờ, vị khách đó đang ở đâu đấy xung quanh chúng ta. Ngày hôm nay, nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta là tìm cho ra vị khách mời đó. ">

Tiếp theo, có thể nhìn thấy được các đội chơi được phân chia rõ ràng, nhưng mà từ đầu tới cuối, vị khách thần bí kia không xuất hiện.

Lúc này, sự tò mò của mọi người được khơi dậy mãnh liệt, không ai biết vị khách mời bí ẩn đó là ai. Khắp màn hình đều chạy những dòng chữ do cư dân mạng bình luận, rốt cuộc vị khách mời bí ẩn là ai, tới tận bây giờ vẫn không lộ mặt, còn để cho tất cả mọi người chờ đợi.

Nhưng mà, trải qua hơn hai phút giới thiệu mọi người, chỉ còn vài giây nữa là kết thúc, tất cả khách mời đều đã ra bên ngoài rồi. Máy quay vẫn quay cố định trong phòng một lúc, phòng vẫn không có gì thay đổi cả.

--- Khách mời bí ẩn vẫn không xuất hiện.

Mẹ nó!!

Tất cả mọi người gần như muốn từ bỏ rồi, xem ra chương trình quyết giữ khách mời bí ẩn tới cuối cùng.

Tức chết tôi mà! Khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người rồi không thỏa mãn người ta.

Khắp màn hình đều chạy bình luận rằng tổ tiết mục phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, nếu không tôi gửi tới tổ tiết mục mấy con dao!! Tập hợp thành một hàng, tập hợp!!!

Nhưng mà ngay lúc đó, khi màn hình chỉ còn lại mấy giây, cánh cửa cạnh vách tường im lặng mở ra, một đôi chân dài từ bên trong bước ra.

Trái tim lần nữa bị nắm lấy, ai đây??

Chỉ còn giây nữa thôi là người đàn ông đó xuất hiện, nhưng bụp một cái, màn hình tối đen, mấy chữ to dùng màu vàng nhảy ra.

--- Mong mọi người sẽ theo dõi.

"... "

Tôi, mẹ nó!! Quần cũng đã cởi rồi sao mấy người có thể làm thế?*

(*) Giống kiểu súng đã lên nòng nhưng không dùng được ý=))

Mọi người tức tới nỗi không làm gì được, chỉ muốn chửi ầm lên. Cái sự thay đổi bất ngờ này, đạo diễn chơi chúng tôi à!!

Chỉ để lộ một đôi chân là có ý gì? Tôi bóng người thôi tôi còn không được nhìn, đạo diễn, ông làm như vậy mà lương tâm ông không đau sao?

Ôn Nhan phì cười thành tiếng, đừng nói là fan, ngay cả cô xem xong cũng muốn ném đạo diễn vài quả trứng thối đấy.

Cô đẩy Cổ Cảnh Ngự ra: " Anh cũng chỉ lộ mỗi đôi chân thôi. "

Nói xong, cô lại tò mò vào xem weibo của đạo diễn, rồi kéo xuống bình luận ở bên dưới. Quả nhiên, hôm nay đạo diễn đã thu được số lượng lớn trứng thối do các fan gửi tới, những bình luận trong top đầu đều đang lên án đạo diễn.

" A a a a... Đạo diễn có giỏi thì ra khỏi nhà đi!! Tôi muốn cùng ông quyết đấu. "

" Dừng ở ngay chỗ này mà lương tâm ông không đau sao? "

" Hơn 40 con dao tôi đã chuẩn bị xong rồi. Đạo diễn, ông tới đây, tôi sẽ không chọc ông đâu. "

" Tôi rất muốn biết đó là ai! Đêm nay chắc tôi ngủ không được rồi. /gào khóc/ "

Ôn Nhan di chuyển đầu, cô tìm một tư thế thoải mái hơn để xem. Sau đó, cô không kìm lòng được mà để lại một bình luận ở đó: " An ủi an ủi đạo diễn. "

Cổ Cảnh Ngự cúi đầu nhìn cô một lúc, cũng không trêu chọc cô.

Cô đang giúp, ừ...hay nói đúng hơn là đưa dao để chọc đạo diễn nhiều hơn.

Chờ Ôn Nhan làm xong yêu cầu của người đại diện, chia sẻ lại bài tuyên truyền, anh nhướn mày, tiến gần lại: " Chuẩn bị xong chưa? "

Hồ hấp quần quýt lấy nhau, anh cong môi cười khế, tận hưởng không khí thân mật giữa hai người, anh đè thấp giọng xuống: " Giờ chúng ta có thể thực hiện vụ đánh cược kia không? "

" Há? "

Ôn Nhan hơi dừng lại, lúc sau cô đưa tay ôm lấy cổ tay: " Có thể chứ. "

Môi đỏ hơi cong lên, trong ánh mắt cô lóe lên một tia giao hoạt, ngón tay từng chút một bám lấy cổ anh: " Đại ảnh đế, giờ anh muốn em làm gì? "

Bây giờ tầm bảy giờ tối, Ôn Nhan vừa mới chia sẻ lại tin tuyên truyền xong.

Các fan của cô rất nhiệt tình, ở khu bên dưới gào khóc nửa ngày, nói sẽ mãi mãi đi theo cô. Còn có một số bình luận rất ám áp của fan để lại, họ nhắc cô dạo này thời tiết trở lạnh, nhắc cô nhớ mặc nhiều áo hơn, phải tự biết chăm sóc bản thân.

Một số cư dân mạng đi ngang qua cũng tỏ ý mong chờ chương trình cô tham gia, có lẽ họ sẽ đi xem.

Đôi khi, các fan là một người vô cùng ám áp và hiểu bạn.

Nhưng mà, đối với những người khác có vẻ không tốt lắm, ví dụ như đạo diễn.

Đạo diễn chương trình đang có tâm tình khá tốt, bổ trợ lý của ông vào báo cáo rằng weibo của ông đang bị vây giữa một rừng trứng thối, tới cái giao diện cũng thành màu đen rồi. Sau đó, đạo diễn vô cùng đau khổ nhìn vào đó, cười nhạt một tiếng.

--- Có người so với ông càng vui vẻ hơn đấy.

Nhưng mà, Ôn Nhan không biết, cũng trong buổi tối hôm nay, còn một vị đạo diễn nữa bị ném trứng thối.

Đó là vào khoảng chín giờ tối.

Lúc đó, phần giới thiệu khách mời của chương trình đã bùng nổ. Một số cư dân mạng bắt đầu đoán xem vị khách mời bí ẩn đó là ai, xong còn đưa ra một số lý luận nữa, thậm chí nếu có người lựa chọn không giống mình thì cãi nhau luôn.

Nhưng mà gần đây còn có một phim truyền hình đang nổi, già trẻ lớn bé, từ đầu đường tới ngõ nhỏ, hầu như mọi người đều biết tới < Như Thắm truyện >

Cho dù trên mạng đang tranh luận sôi nổi về vấn đề kia, nhưng < Như Thắm truyện > vẫn chiếm được một vị trí không nhỏ.

Tất cả mọi người đều biết đêm nay quý phi có khả năng sẽ hy sinh, nhưng mọi người không thể tưởng tượng được... Tôi chết mà cũng đẹp như vậy sao?!!

[Trong ánh lửa đó, mọi thứ xung quanh đều bao vây bởi lửa, quý phi vẫn về lên nốt chu sa, còn tô son đỏ lên môi. Vì người mình yêu mà múa thêm lần cuối cùng, lông mi hơi rũ xuống, làn váy đỏ tung bay, xinh đẹp động lòng người.]

Nên hình dung sự kinh ngạc này như thế nào đây. Dao Dao khóc tới nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, mũi còn ửng đỏ. Nhưng cô lại không kim lòng được mà nhìn chăm chăm vào màn hình, trong lòng cô không hiểu, sao lại...sao có thể chết được chứ?

Xinh đẹp như thế, động lòng người như thế...

Mãi cho tới khi tập phim kết thúc, Dao Dao vẫn không thể tỉnh táo lại.

Không thể không nói, quý phi là một nhân vật rất hút người xem, đặc biệt là với những cô gái nhỏ.

Buổi tối hôm nay, rất nhiều người vì nhân vật này mà khóc thút thít, sự chua xót và đau lòng không thể nói thành lời.

"Bây giờ tôi cũng không nhịn được mà khóc nức lên, quý phi là người dám yêu dám hận, sống phóng khoáng, cuối cùng lại vì Vương gia mà chết. Nếu cô ấy không thích vương gia thì tốt rồi.... không phải...Nhưng như thế cô ấy sẽ không phải là quý khi.. nhưng cô ấy sống...Tôi không nói rõ được, chỉ có thể nói rằng, Ôn Nhan, cô diễn rất tốt, thật sự rất tốt."

"Nương nương, phải thật tốt đấy."

"Nương nương..."

Rất nhiều fan gửi lời nhắn tới cô ở khu bình luận.

Buổi tối hôm nay, fan Ôn Nhan tăng rất nhanh, sau đó cô còn được mọi người ưu ái tặng cho biệt danh là "nương nương"

Nhưng cùng lúc đó, ngược lại với cô, đạo diễn và biên kịch...vô cùng xui xẻo!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Edit: Bối Xu

Ngày thứ hai khi Ôn Nhan tham gia hoạt động còn có người chế giễu, nói cô và đạo diễn bắt tay kết quả không tốt, rất có khả năng sau này cửa đạo diễn nên yêu cầu chặt hơn.

Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

Ngày thứ hai Ôn Nhan có một hoạt động. Từ sáng sớm, người đại diện và trợ lý Thường Tâm Tâm đã đến đón cô.

Lúc Thường Tâm Tâm tới, Cố Cảnh Ngự đang ở trong phòng bếp rửa chén. Ôn Nhan đã thay đồ xong, còn đang bận rộn tìm kiếm khăn quàng cổ phù hợp phối với quần áo, cố gắng hết mức để có thể tìm được một cái khăn quàng vừa có phong cách lại đảm bảo đủ ấm với nhiệt độ hiện tại.

“Tâm Tâm, em xuống dưới trước đi. Chị xuống ngay đây.”

Thường Tâm Tâm đồng ý, cầm lấy một vài đồ cần thiết rồi rời đi trước.

Cố Cảnh Ngự xếp đồng bát đĩa đã được rửa sạch sẽ vào tủ, lại cẩn thận lau khô tay rồi đi về phía Ôn Nhan ôm lấy eo cô. Mắt Cố Cảnh Ngự đảo một lượt qua đồng khăn trong tủ, ngón tay thon dài lấy ra một chiếc “Cái này.”

Ôn Nhan dừng lại một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy chiếc khăn đó quàng vào cổ. Cô nhìn bản thân trong gương, đôi môi đỏ mọng cong lên “Ánh mắt anh cũng không tệ lắm”

Anh không để tâm lắm, chỉ từ một tiếng.

Ôn Nhan vỗ cánh tay vẫn còn đặt ở eo mình, đưa mắt nhìn thời gian nói “Mau bỏ ra, em còn phải đi xuống.”

“Vậy còn anh thì sao?” Cố Cảnh Ngự tinh tế ngửi mùi hương trên người Ôn Nhan. Ánh mắt anh nhìn hình ảnh hai người đang kề sát vào nhau trong gương, lại có ý bước thêm một bước rút ngắn khoảng cách lại “Hử?”

Ôn Nhan liếc người đằng sau một cái, híp mắt cười “Anh ở lại trông nhà cẩn thận.”

Ý tứ của cô thật dứt khoát, vị nào đó không được đi theo!

“À.” Lúc đầu Cố Cảnh Ngự chỉ thuận miệng hỏi một câu, nhưng Ôn Nhan trả lời quá nhanh, dường như cô chẳng cần suy nghĩ thêm gì cả, điều này làm anh không vui.

Anh híp mắt, cánh tay lại càng siết chặt eo nhỏ, hôn lên gáy cô, giọng nói trầm thấp bình tĩnh vang lên: “Sao bây giờ lại lạnh nhạt vậy? Hiện giờ không có công việc gì bận rộn, hay là ở nhà làm tổ đi.”

Cánh tay Cố Cảnh Ngự dùng lực kéo eo cô, ý tứ quá rõ ràng: Không cho anh đi cùng thì em cũng đừng hòng được đi.

Thật giống một đứa trẻ con đang giận dỗi mà!

“Cố Cảnh Cảnh.” Mãi không tách được tay anh ra, Ôn Nhan vừa tức vừa buồn cười, chỉ có thể từ bỏ “Anh không những nhỏ mọn lại còn ngây thơ như thế này, người hâm mộ của anh có biết không?”

Không phải đi công tác?

Không ai không thừa nhận được sự bùng nổ của Ôn Nhan. Đặc biệt là sau khi chuyện hôm qua kết thúc, số lượng người theo dõi Weibo của cô tăng thêm 2500 vạn chỉ trong một đêm mà con số này vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại! Ba vị trí đầu trên hot search đều là tên Ôn Nhan hoặc những người có quan hệ với Ôn Nhan. Trong nhà ngoài ngõ, ai ai cũng đang bàn luận về Ôn Nhan làm tên cô thật sự trở nên nóng hơn bao giờ hết.

Chỉ có điều, sức nóng của Ôn Nhan có chút không thực.

Có khả năng lớn là rất nhiều người chỉ tiện tay ấn nút quan tâm, muốn đem những cái tên đang nổi hiện tại lưu lại. Nếu nói như vậy, khoảng thời gian tới đối với Ôn Nhan vô cùng quan trọng.

Cư dân mạng rất thực tế. Nếu cô im hơi lặng tiếng, chỉ trong một thời gian ngắn những người này sẽ quên mất cô là ai. Vậy nên mới nói, cô nhất định phải giữ vững trọng tâm câu chuyện mới có thể tiếp tục thu hút những người này ở lại.

Con đường này cô đã chọn, đương nhiên cô muốn thành công, cũng muốn tiến xa hơn một bước. Như vậy phải hi sinh một chút thời gian rảnh rỗi là lẽ đương nhiên.

Anh tùy ý hử mui: “Keo kiệt? Ngây thơ?”

Anh ngẩng đầu nhìn vào gương, môi mỏng nâng lên tạo thành một độ cong nho nhỏ, tỉ mỉ lên đầu Ôn Nhan “Anh lại cho rằng anh là nam thần của em.”

... Còn về phần người hâm mộ, họ biết những điều này hay coi những điều này là thật đều không quan trọng.

Nam thần?!

Bị lời nói không biết xấu hổ của anh chấn động, Ôn Nhan buồn cười, cũng không còn gì để nói “Anh lấy đâu ra tự tin ... anh là nam thần của em?”

Được rồi, hình tượng nam nhân thành thực cần trọng đến mức hoàn hảo của Cố Cảnh Ngự lúc ban đầu giờ đã trở thành hẹp hòi, ngây thơ, dính người, không biết xấu hổ ... Như vậy vẫn còn là nam thần sao?

Cố Cảnh Ngự ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt đào hoa trong trẻo trong gương, vui vẻ mỉm cười, giọng nói trầm thấp đầy từ tính “Là em cho anh.”

Tròng mắt anh tràn đầy ý cười, kề cận gương mặt trái xoan của cô “Ánh mắt của em ... đang nói ... rất thích bộ dạng anh hiện tại.”

“...”

Ôn Nhan đề cánh môi đang vênh lên kia, một cái tát rơi xuống mặt Cố Cảnh Ngự, nghiêm túc nói “Anh nhìn nhầm rồi.”

Không biết xấu hổ, người nào rất thích anh chứ?!

Phải rất lâu sau Ôn Nhan mới xuống dưới tầng.

Ở trong xe, hơi ẩm đã tản đi hết. Người đại diện quay lại hỏi Ôn Nhan “Sao giờ em mới xuống?”

Chẳng phải em đã bảo sẽ xuống ngay sao?

Cô ngồi vào trong xe đã thấy ngay ánh mắt lên lét quan sát của trợ lý nhỏ mang theo tâm tình không rõ, muốn hỏi rồi lại thôi.

Ôn Nhan bình tĩnh vuốt tóc, đôi mắt đào hoa cong lên “Vừa rồi em bỏ quên túi ở trong nhà nên phải quay lại lấy.”

“Sao lại xuống muộn thế này?”

Sự hoảng hốt hiện lên trên khuôn mặt cô trợ lý nhỏ, ánh mắt Thường Tâm Tâm nhìn Ôn Nhan có thể gói trong cụm từ ‘thảm không nở nhìn’. Cô nhắm mắt lại, quyết định tốt nhất vẫn nên nói ra “Ôn tỷ ...”

Cô cố gắng để vẻ mặt mình trông nghiêm túc nhất “Ôn tỷ, son môi của chị bị trôi hết rồi.”

Bầu không khí trong xe đột nhiên yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đồ trúng thối a a a!!!

Ôn Nhan hơi đỏ mặt, nhìn thẳng về phía trước tránh ánh mắt thăm dò của người đại diện, miễn cưỡng duy trì nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi đáp “À, có thể sáng nay chị quên chưa tô.”

Cố, Cảnh, Ngự!

Đều là tại người này lồi lõm kéo kéo này, bắt cô thực hiện đánh cược với hắn. Mà đánh cược của Cố Cảnh Ngự đâu chỉ là hôn môi một lần. Hắn còn yêu cầu hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, đến khi ra khỏi nhà cũng vẫn cần phải hôn nữa.

... Hôn cái gì mà hôn!

Tiểu trợ lý cúi đầu không đáp. Nếu không phải ở khóe miệng Ôn Nhan còn một dấu răng mờ mờ thì cô sẽ tin.

Thật sự ...

**

Đương nhiên, đến hiện tại Cố Cảnh Ngự vẫn không biết chuyện này. Anh còn đang ở nhà vuốt cánh môi bị cắn sưng lên, nhanh chóng xử lý công việc, tâm trạng vô cùng hưng phấn vì cá cược được thực hiện. Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, vui vẻ gọi video quyết định tăng lương cho Dương Phàm.

Anh cũng không nói sai, anh chưa đọc qua kịch bản, lúc Dương Phàm gọi anh cũng không có ở nhà. Nhưng đối với anh mà nói, đọc trôi chảy một đoạn quảng cáo cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Thật ra ... đoạn phim quảng cáo này ... có hai đoạn ...

Sờ dấu răng trên môi, ánh mắt Cố Cảnh Ngự tràn ngập ý cười, thấy người trong video đang ngạc nhiên tròn tròn mắt, anh làm ra vẻ không có chuyện gì, lấy lại tinh thần bình tĩnh mở miệng “Tiếp tục.”

“À à ...”

Nhìn đồng hồ thấy đã gần đến giờ, Cố Cảnh Ngự cảm áo khoác, mũ và khẩu trang đi đón bạn gái về nhà.

Chương trình cũng đã thu xong.

Ôn Nhan và người dẫn chương trình đứng dậy, vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài. Đây đã là lần thứ ba cô tham gia chương trình này nên đối với MC cũng coi như tương đối quen thuộc.

Vừa mới ra đến đại sảnh, Ôn Nhan đã bị một trận gió lạnh thổi tới làm rối tóc. Ôn Nhan nhỏ bé không khỏi rung mình một cái. Thành phố Bắc Kinh này

sao có thể lạnh đến vậy chứ.

“Lạnh quá.” Người dẫn chương trình đứng bên cạnh nhìn bầu trời xám xịt than thở một câu như muốn trút giận, càng ôm chặt quần áo trên người “Tôi ở đây đã mấy năm cũng không làm quen được với cái kiểu thời tiết quỷ quái này.”

Cô ấy là người miền Nam. Mùa đông ở đó và Bắc Kinh khác nhau một trời một vực.

“Không được rồi, tôi phải đi về trước.” Người dẫn chương trình nhìn xung quanh một chút, không thấy xe bảo mẫu của Ôn Nhan đến liền hỏi “Cần tôi tiễn cô một đoạn không?”

Ôn Nhan cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn lắc đầu một cái “Không cần đâu, cô cứ về trước đi.”

Ôn Nhan vừa nói xong đã thấy một chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa, đèn xe nháy nháy, một gương mặt nam nhân nghiêm túc thành thật bị khẩu trang che khuất bước xuống, giơ tay ra hiệu cho cô.

Ôn Nhan ngẩng ra, sau đó mí mắt nhanh chóng giật giật. Anh thật sự không sợ xảy ra chuyện sao!

Tuy nói như vậy nhưng khóe môi của cô không tự giác cong lên, cô căng thẳng cổ đờ cánh môi xuống “Người đón tôi đã đến rồi. Hẹn gặp cô sau.”

Người dẫn chương trình trong nháy mắt ngẩng người.

Từ góc độ của cô nhìn qua, thấy một nam nhân mặc áo gió màu đen, nhìn qua một lượt, cũng không biết nên nói thế nào mới đúng.

Ôn Nhan có bạn trai?

Không phải, người trong vòng giải trí này nếu có bạn trai chẳng phải nên cẩn thận giấu kín không để cho ai biết sao?

Ôn Nhan lại thản nhiên như vậy ...

Không đúng! Đây không phải điểm quan trọng! Nhìn một hồi, MC hít sâu một hơi, gắng tay cũng suýt nữa rơi xuống đất, trái tim nhảy dựng lên, điểm quan trọng là ... người này sao nhìn quen thuộc như vậy!!

Cố, Cố Cảnh Ngự aaaaaaaaaa!!!

Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan không biết người dẫn chương trình bị kích thích như thế nào. Ôn Nhan nhận lấy chai nước ấm từ tay Cố Cảnh Ngự uống một ngụm xong mới ôm vào lòng. Có một tình cảm ấm áp đang chảy từ trong tay xuống tận đáy lòng.

“Đến đây từ lúc nào thế?” Ôn Nhan mở cửa, ngồi vào xe.

“Vừa mới tới.” Anh cũng mở cửa ngồi vào, cầm vô lăng nói “Em có đói không? Anh dẫn em đi ăn.”

Thực tế Cố Cảnh Ngự đã đến rất lâu. Vừa rồi anh không ở đó là bởi vì chai nước anh mua đã lạnh rồi, cần phải đi mua chai khác.

Thế nhưng, điều này không cần phải nói cho Ôn Nhan biết.

Xe nhẹ nhàng khởi động, tiếng nhạc êm dịu vang lên trong xe.

“Cũng được.” Ôn Nhan cắn một miếng bánh kem, hàm răng nhẹ nhàng lấy hạt yến mạch ở trong bánh ra. Đột nhiên Ôn Nhan chuyển chủ đề “Lúc sáng Tâm Tâm có nói cho em nghe một chuyện. Anh đoán thử xem đó là chuyện gì?”

Cố Cảnh Ngự nắm chặt vô lăng, nhìn dòng người đi lại tấp nập trên đường, đôi mắt đẹp hơi híp lại, đột nhiên trong lòng có dự cảm xấu “Là chuyện gì cơ?”

“Lúc sáng cô ấy hỏi có phải khóe miệng của em có phải bị côn trùng cắn, phải bôi thuốc sát trùng không?”

Nụ cười trên gương mặt Cố Cảnh Ngự hơi cứng lại, hai mắt híp thành một đường, dường như không để tâm đến chuyện đó lắm “Hôm nay làm gì có con muỗi nào đâu.”

“Đương nhiên là có.” Ôn Nhan lắc đầu, cố ý nói “Đương nhiên là loại muỗi đen thui không biết xấu hổ.”

Anh liếc cô, một tay vẫn nắm chặt vô lăng, nở nụ cười lười biếng “Ôn tiểu thư, em phải tin tưởng khoa học.”

Các nhà khoa học đã nói, loại muỗi này chỉ thích hợp sinh trưởng ở mùa hè, hiện tại đang là mùa đông, không thể có muỗi được.

Ôn Nhan liếc anh một cái, tiếp tục cắn yến mạch “Con muỗi này da quá dày, chắc là ngoại lệ.”

Da mặt dày đến nỗi đạn bắn không thủng, chỉ một mùa đông có nhăm nhò gì.

Cố Cảnh Ngự yên lặng một lúc, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt sung sướng, khỏe mỗi cũng cong lên, nhưng làm ra vẻ khổ sở thở dài “Cũng có khả năng này lắm. Vậy thì thuốc sát trùng cũng không có tác dụng.”

... Dù sao “con muỗi” này đối với em cũng nhất mực chung tình.

Hai người anh một câu em một câu, ô tô hòa vào dòng xe đang di chuyển. Không biết bao lâu, xe lái thẳng đến một trang viên.

“Đến rồi, xuống thôi.” Cố Cảnh Ngự nghiêng người hôn lên trán Ôn Nhan, mở cửa xe cho cô, cũng không cho Ôn Nhan cầm theo mũ và khẩu trang.

“Đây là ...” Ôn Nhan đẩy cửa bước xuống quan sát xung quanh. Đây là một trang viên riêng biệt. Nét cổ kính của trang viên toát ra từ những chiếc cột chạm trổ tinh tế và khung cảnh xung quanh.

Nơi riêng tư như thế này không cần phải nói cũng biết, sợ rằng không có mấy người biết đến.

Cố Cảnh Ngự dắt tay cô, nhân hạ dẫn cô vào bên trong, ôn hòa mỉm cười “Đồ ăn nơi này mùi vị đều không tệ, hôm nay dẫn em qua nếm thử. Nếu thích sau anh bảo bọn họ đưa đồ ăn qua.”

Anh lúc đầu không biết nấu nướng, đồ ăn cũng đều là nơi này cung cấp.

“Làm sao? Không muốn làm cho em ăn à?” Ôn Nhan kéo tay anh, nhướn mày, cố ý hỏi “Làm như vậy quá phức tạp, tốt nhất là anh làm đồ cho em ăn.”

Cô cố ý làm ra bộ dạng bối rối.

Anh dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười, miệng nhếch lên, ôm hông cô, mấy nụ hôn liên tục rơi lên mặt Ôn Nhan “Anh cũng cảm thấy như vậy.”

Bản chất thật sự quá tự tin, Ôn Nhan phì cười.

Hai người tay trong tay đi dọc hành lang. Cố Cảnh Ngự vừa đi vừa giải thích cho cô tình huống ở chỗ này, mặt mày là một vẻ tràn đầy sự dịu dàng ngọt ngào.

Đúng lúc này, hai người nhìn thấy một đoàn người, đành phải buông tay.

Trong đám người này, nam nhân cầm đầu mặt lạnh tanh suốt nửa trượng chân ngã xuống, gương mặt giật giật, dẫn đầu đoàn người dừng lại.

“Tiểu Ngự?”

“...Anh?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: Bối Xu

Trên hành lang.

Hai người cùng một đám người khác cứ đứng nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng.

Đi phía sau Cố đại ca là một vài người quen, đương nhiên họ biết chuyện ở nhà họ Cố có một Ngự thiếu là gia đình không lúc nào bớt lo, còn có một vài người ở tuổi trung niên từng nhìn thấy Cố Cảnh Ngự lúc nhỏ.

Đương nhiên họ đã từng chịu đựng tính khí của vị thiếu gia này. Dù trong trường hợp nào, hình tượng của Cố Cảnh Ngự trong lòng bọn họ cũng tuyệt đối không phải như vậy!

Bầu không khí như vậy có chút xấu hổ.

Một đám người đều là tình anh, nhìn thấy một vị khách trung niên vuốt bụng bia tỏ ý đã đói bụng, nên dùng bữa trước rồi từ từ nói chuyện sau. Những người còn lại ồ ào hưởng ứng.

Cố đại ca đương nhiên biết vì sao họ làm như vậy, gật nhẹ đầu, giọng nói lạnh nhạt, ngoài dự đoán của mọi người, hần còn nói thêm “Được.”

Hắn gật đầu nhìn về phía người đàn ông xuất chúng đi bên cạnh mình: “Cậu dẫn đám người Vương tổng đi Đâu Nguyệt Các, phải chiều đãi họ thật tốt.”

Đám người đều cười, cũng không giả bộ hàn huyên vài câu. Người có mặt đương nhiên biết bây giờ tốt nhất nên rời đi. Trước khi đi họ còn ôn tồn chào hỏi Cổ Cảnh Ngự.

Cổ Cảnh Ngự đáp lại vài lời nhạt nhẽo, đôi mắt híp lại mang theo vài phần tùy ý, bàn tay vẫn nắm chặt tay Ôn Nhan không buông, nhưng không ai dám xem nhẹ anh.

Người nào của Cổ gia cũng không thể tùy ý đắc tội được. Từ những trường bối có năng lực, hạ thủ đều không lưu tình. Nhìn thử Cổ Cảnh Ngự được xưng tụng là Ngự thiếu mà không phải Cổ gia Tam thiếu thì biết danh tiếng đó đều là liều mạng đổi lấy.

Ngay từ đầu không phải không thấy anh lẩn lộn trong vòng giải trí, nhưng ai cũng nghĩ Cổ Cảnh Ngự anh là loại người dựa vào gia tộc, ăn no chờ chết. Nhưng xem kết quả của những người đó ... có trên mộ đều đã mọc dài.

Thậm chí trong đám người còn có một mình tinh chú ý đến người được Cổ Cảnh Ngự nắm chặt không buông, đáy mắt lóe lên “Đây là Ôn tiểu thư? Tiểu quý nhà tôi ngày nào cũng náo loạn nhắc đến cô, không chỗ nào là nó không góp mặt cả.” Trên thực tế, con trai nhà hắn gần đây vừa bị đánh cho một trận.

“Ôn tiểu thư thật xinh đẹp, Ngự thiếu thật có phúc. Trong tay tôi đang có một quảng cáo đồ trang sức, không biết có thể may mắn mời Ôn tiểu thư ...”

Ôn Nhan kéo ống tay áo Cổ Cảnh Ngự đang định mở miệng nói chuyện, ngón tay cọ cọ vào lòng bàn tay anh, nụ cười mỉm khách sáo quy củ không đổi “Tôi rất vinh hạnh, nhưng cũng quá đáng tiếc rồi, dạo gần đây người đại diện lỡ nhận cho tôi khá khá công việc, e rằng trong thời gian ngắn không thể nhận thêm.”

Cô không ngờ, đương nhiên biết hắn mở miệng nói như vậy là nhờ mặt mũi của ai.

Đây không phải là phần lợi có thể nuốt được, thiên hạ làm gì có bữa cơm nào miễn phí. Hắn ta cho cô mấy thứ này, đương nhiên đã nghĩ đến việc có thể kiếm lợi lớn hơn từ chỗ Cổ Cảnh Ngự.

Nụ cười của Cổ Cảnh Ngự càng đậm, nắm tay Ôn Nhan thật chặt.

Sự tinh ranh chột lút qua, người nọ tỏ ý không sao cả, cười hai tiếng rồi cùng những người khác rời đi.

Ở hành lang chỉ còn ba người.

Ở căn phòng ở giữa.

Ôn Nhan và Cổ đại ca đều duy trì im lặng. Ôn Nhan là do xấu hổ và khản trương, còn Cổ đại ca là do vẫn chưa định thần.

Dựa vào tình huống bọn họ gặp gỡ nhau, nếu đổi lại là người khác chắc chắn sẽ có một chút ngượng ngùng. Nhưng Cổ Cảnh Ngự là người khác sao?

Dĩ nhiên không phải.

Cánh môi mòng cong lên, nhàn hạ rót hai ly trà nóng đặt xuống trước mặt hai người, Cổ Cảnh Ngự nói một câu kinh thiên động địa như một lễ đương nhiên “Anh, đây là Ôn Nhan, em dâu anh.”

Cổ đại ca trầm mặc nhìn về phía anh, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy người em trời đánh này nói tiếp “Anh đừng có bắt nạt cô ấy. Em khó khăn lắm mới theo đuổi được người ta.”

Cổ đại ca mặt than “...”

Không phải chứ em trai, em có từng nghĩ có thể cô ấy mới là người bắt nạt anh trai em không?

Cổ Cảnh Ngự cầm tay Ôn Nhan như muốn làm cô bình tĩnh lại. Ôn Nhan ngẩng đầu lên, cô nhìn vào ánh mắt thâm thúy của anh, anh hơi nhếch môi lên “Đây là anh trai của anh. Em gọi một tiếng đại ca là được.”

Lực mạnh yếu của bàn tay anh mang theo cảm giác an toàn, Ôn Nhan theo bản năng liếc mắt nhìn người ngồi cạnh Cổ Cảnh Ngự, âm thầm nắm chặt tay, hít thở thật sâu cố nén những tâm sự khác xuống, hào phóng nở một nụ cười tươi gọi theo “Đại ca.”

Cô thể hiện phóng khoáng như vậy nhưng trong lòng bồn chồn không chịu được. Vừa rồi có một đám người vây quanh, hiện tại đã tốt hơn nhiều, chỉ có ba người bọn họ.

Cô không nghĩ tới trong thời gian tới sẽ gặp người lớn, càng không nghĩ tới sẽ gặp mặt nhau trong tình huống cô chưa kịp chuẩn bị gì. Ngay cả ấn tượng đầu tiên của đối phương với mình Ôn Nhan cũng không rõ.

Người đàn ông ngồi im lặng kia thực sự rất dọa người. Mặc dù khí chất của hắn đã thu liễm đi rất nhiều nhưng vẫn đủ để người khác hoảng sợ như

trước.

Ôn Nhan âm thầm nắm lòng bàn tay thật chặt.

May mắn là Cổ đại ca cũng không làm khó dễ gì cô, phối hợp gật đầu, rất nhanh lên tiếng đáp “Ừ.”

Chỉ là ngay lúc đó Cổ đại ca móc ra một tờ chi phiếu từ trong túi áo, viết thêm gì đó rồi đẩy đến trước mặt Ôn Nhan.

Ôn Nhan “...”

Ngay lập tức trong đầu Ôn Nhan hiện lên mấy kịch bản truyền hình máu chó. Cái gì mà cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi em trai tôi; hay là hai người không môn đăng hộ đối, sống với nhau chắc chắn không hạnh phúc; hoặc nhà chúng tôi sẽ không chấp nhận một người như cô, đừng ôm hi vọng diễn lại vở kịch cô bé lọ lem cũ rích đó.

Ý thức được những điều mình vừa nghĩ, Ôn Nhan hít vào một hơi, nụ cười vẫn không thay đổi, đột nhiên cô lại có chút phục bản thân trong lúc này vẫn còn nghĩ được nhiều như vậy.

Mãi đến khi Cổ đại ca mở miệng, nét xấu hổ thoáng hiện trong mắt hấn “Lẽ gặp mặt.”

Hấn không mang theo người cái gì cả, lẽ gặp mặt cũng chỉ có thể đưa chi phiếu thôi.

Ôn Nhan đang muốn từ chối thì thấy Cổ Cảnh Ngự tuyệt đối không khách khí, nhanh hơn một bước cầm chi phiếu lên nhìn con số ghi trên đó, nhú mày, không nề nang đánh giá “Cố chút ít.”

Cổ đại ca kín đáo nhìn anh một cái. Cậu em trai trời đánh này của hấn có từng nghĩ đến chuyện nếu số tiền lớn hơn nữa Ôn Nhan sẽ ngại không chịu nhận không? Đương nhiên số tiền ghi trên chi phiếu không nhiều cũng không ít. Nếu quá ít sẽ thể hiện sự thiếu tôn trọng rồi.

Môi mỏng của Cổ Cảnh Ngự vui vẻ cười, sau khi nói xong liền bình tĩnh đưa tờ chi phiếu cho Ôn Nhan, cố tình nhắc lại “Ôn Nhan, đây là lẽ gặp mặt của đại ca.”

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, động tác ngừng lại một chút, ngay sau đó liền thể hiện nét phóng khoáng như trước, đưa tay đón lấy chi phiếu “Cảm ơn đại ca.”

Số tiền ghi trên chi phiếu đối với một người bình thường thì thật sự không ít, nhưng đối với những người trong nghề của cô thì cũng không được tính là đặc biệt nhiều. Dựa theo lời nói của Cổ đại ca, đây cũng chỉ là một phần lẽ gặp mặt, nếu cố ý đẩy qua đẩy lại thì lại có chút cảm giác xa cách, bản thân cũng có vẻ không phóng khoáng.

Có thể là do tính tình của Cổ đại ca phần lớn thời gian đều trầm mặc như vậy nên hấn cũng không hỏi Ôn Nhan chuyện gia đình hay các vấn đề cá nhân. Cổ đại ca đối với Ôn Nhan không có thành kiến, thậm chí còn thể hiện một chút hài lòng.

Sau đó Ôn Nhan mới thật sự thả lỏng.

Trên thực tế, Cổ gia bọn họ không quá quan tâm đến chuyện xứng hay không xứng. Xứng đôi và hạnh phúc không có quan hệ với nhau. Hơn nữa, bọn họ đều tin tưởng vào ánh mắt của Cổ Cảnh Ngự.

Từ ánh mắt của em trai, Cổ đại ca có thể nhận biết được Cổ Cảnh Ngự vui hay không, dù người chăm sóc Cổ Cảnh Ngự là trợ lý và người đại diện.

Chỉ có điều, lớn như vậy rồi, Cổ đại ca vẫn chưa được ăn đồ em trai gắp!

Cổ đại ca tự an ủi một chút, tiếp tục chậm rãi dùng bữa.

Cổ Cảnh Ngự cũng không quên mục đích hai người họ đến đây hôm nay, tiếp tục gắp thêm cho Ôn Nhan một đĩa thức ăn, cười nhẹ nói “Em thích ăn món này đúng không. Nếm thử một chút rồi nói xem vị thế nào?”

Cổ đại ca kín đáo nhìn Cổ Cảnh Ngự một cái, lặng lẽ nhủ thầm, món đó anh trai cũng thích ăn!!!

Ôn Nhan cũng không chút ý nhiều đến tình huống xung quanh, nếm thử món ăn, ánh mắt sáng ngời gật đầu. Cặp mắt đào hoa đang đầy ý cười, đôi môi đỏ mọng cong lên “Ừ, mùi vị rất ngon.”

Cô cũng gắp cho Cổ Cảnh Ngự món anh thích ăn “Anh cũng ăn đi.”

Nói rồi Ôn Nhan liền tục gắp món ăn đó, rõ ràng cô rất thích ăn.

Nhìn cô thỏa mãn như vậy, Cổ Cảnh Ngự lại không vui vẻ gì nữa, âm thanh nhỏ đến mức như dùng âm mũi “Thật sự ăn ngon đến vậy sao?”

So với đồ ăn hoàn hảo anh làm, cô thích ăn đến vậy sao?

Ôn Nhan híp mắt hưởng thụ “Vô cùng ngon.”

Mùi vị thật sự rất khá.

“À ...” Giọng nói của anh vẫn bình thản “Vây là tốt rồi.”

Giọng điệu này có chút không đúng ... Động tác của Ôn Nhan ngừng lại, nhạy cảm nhận ra có điều gì đó sai sai. Cô quay đầu lại nhìn từ đầu đến cuối Cổ Cảnh Ngự một lượt.

Vóc người cao gầy, sống mũi thẳng, dường như không có gì không đúng cả. Sắc mặt nam nhân bình tĩnh quay đầu nhìn lại “Sao vậy, còn muốn ăn nữa?”

Anh làm như không có chuyện gì hấp mắt một cái “Ăn không ngon lắm, nếu em không muốn phải ăn kiêng thì lần sau mới được ăn tiếp.”

Thật ra ... tâm trạng Cổ Cảnh Ngự đang xuống thấp, giống hệt như một đứa trẻ nhỏ đang cáu kỉnh.

Ôn Nhan neho mắt, sắc mặt vô cùng cổ quái, đột nhiên không nhìn được muốn cười.

“À ~ không muốn phải kiêng ăn à ...” Cô hắng giọng một cái, làm bộ ngửi người anh một cái, kéo dài giọng “Đại ảnh đế, anh có ngửi thấy mùi gì không?”

Cô nhú mầy, giả vờ nghiêm túc kiểm tra xung quanh “Sao em lại ngửi thấy mùi chua nhỉ?”

Cổ Cảnh Ngự nhìn theo cô mấy giây, nhỏ giọng rên rĩ “Tại sao anh không ngửi thấy mùi gì vậy?”

Anh nổi máu ghen?! Có khả năng này sao?!

Nói xong anh liền kéo Ôn Nhan vào ngực, gương mặt anh kề sát mặt cô cọ cọ, trái tim đập trầm ổn có lực hòa chung nhịp đập với trái tim cô ...

Sau đó anh buông tay cô ra, mỉm cười cầm chính tay cô đặt lên chóp mũi “Không tin em ngửi thử xem.”

... Nếu trên người anh có vị chua thì hẳn cô cũng bị dính rồi.

Ôn Nhan trừng mắt, trong chớp lát không biết nên nói gì. Nhẹn lời chốc lát, cuối cùng cô thẳng thắn ôm mặt anh “... Sẽ không.”

Phốc, Cổ Cảnh Ngự vô thanh vô tức cười to. Sao cô có thể dễ thương như vậy! Hôn lên má cô một cái, trong ánh mắt anh có chút thỏa mãn nho nhỏ.

Âm thanh đùa giỡn của hai người họ có phần quá ồn ào, trước mặt người khác, đặc biệt là Cổ đại ca thật sự khiêu chiều giới hạn của Ôn Nhan.

Gò má cô ửng đỏ, nhìn thoáng qua Cổ đại ca, thẹn quá hóa giận, theo bản năng né tránh Cổ Cảnh Ngự, trừng mắt thấp giọng “Anh đang làm trò gì thế?”

Cổ đại ca lặng lẽ nuốt com. Bầu không khí bây giờ không chỉ có mùi chua, miêu tả chính xác phải là vừa chua vừa thối.

Cổ Cảnh Ngự cũng không dám đùa giỡn cô quá mức, thanh âm từ tình thân thiết đáp lời “Được rồi, được rồi, là anh sai, không trêu đùa em nữa.”

Anh ôm eo Ôn Nhan, nhìn chút đồ ăn còn dư lại trong đĩa, ngược mắt nhìn đại ca. Cổ Cảnh Ngự do dự cân nhắc giữa đại ca và vợ trong giây lát liền mỉm cười, cầm đĩa đoạt đồ ăn bỏ vào bát của Ôn Nhan. Vành tai anh chạm vào tóc mai cô, lời nói ôn hòa nhỏ nhẹ “Đừng nóng giận, ăn com xong rồi hãy tính sổ với anh.”

“Được.”

Cổ đại ca “...”

Người đàn ông im lặng nhìn đĩa đồ ăn trống trơn, lẳng lặng đặt đĩa xuống.

Tim như thất lại, gã em trai ra ngoài, chính là bát nước đổ đi đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương trình truyền hình thực tế phát sóng

Edit: Bối Xu + Cải Trắng

Cổ đại ca cũng không đợi lâu, ăn com xong thì ôm một bụng chua xót rồi đi. Trước khi đi, vốn hẳn còn định nói chuyện riêng với Cổ Cảnh Ngự mấy

câu...

Nhưng mà nhìn thấy động tác định rời đi của hắn, em trai vẫn ngồi yên bất động. Vẫn là em dâu có lương tâm, còn dặn dò hắn một câu đi đường cẩn thận.

Trong nháy mắt, Cổ đại ca cảm nhận được hương vị chua xót khi gả con gái đi.

Ôn Nhan ở trước mặt Cổ đại ca đương nhiên thể hiện bộ mặt ôn hòa rộng lượng, nhưng Cổ đại ca vừa rời đi, Ôn Nhan thở phào một hơi, ở bên hông Cổ Cảnh Ngự không tránh được phải lưu lại vài vết bầm tím.

Nam nhân rên rỉ một tiếng, dứt khoát nắm bàn tay ở sau lưng, nghiêm túc cầm trong lòng bàn tay mình hôn một cái, may mắn kiểm soát lại "Làm sao vậy?"

Giọng nói của anh vẫn trầm ổn mỉm cười "Anh lại làm sai gì sao?"

Ôn Nhan suy nghĩ một lúc, chuyện như vậy mà anh làm như không biết sao. Mí mắt cô giật giật, trong đáy mắt phản chiếu đôi mắt sâu không thấy đáy đang mỉm cười ôn nhu của Cổ Cảnh Ngự.

Ôn Nhan dùng một chút, cuối cùng dứt khoát đập lên gầy da của anh, mỉm môi một cái.

"Tự mình suy nghĩ đi."

Thật sự thì cô cũng không nghĩ ra!

Vừa nãy cô còn hơi khản trương, giờ bình tĩnh lại thì không nhận được muốn đánh anh.

Cổ Cảnh Ngự thở dài, dường như rất bất đắc dĩ, động tác tay vừa nhanh vừa bá đạo kéo người đang định trốn tránh lại, dùng sức một chút liền kéo cô vào lòng ngực, trực tiếp ôm cô đi về phía trước cảm thán "Lòng dạ phụ nữ cứ như mò kim đáy biển vậy."

"Cổ, Cảnh, Ngự." Ôn Nhan không chút đề phòng bị bế lên, hoảng hốt kêu một tiếng, vội vã ôm cổ anh. Cô nhìn quanh, phát hiện không thấy ai mới thở phào nhẹ nhõm đá anh vài cái "Mau buông em xuống, lỡ có người nhìn thấy thì làm sao."

Hiện giờ đang ở ngoài hành lang đó!

"Vậy thì làm sao?" Người đàn ông này một chút cũng không khản trương, chậm rãi mở miệng "Anh là bạn trai hợp pháp."

Nếu ở địa bàn của mình mà còn bị phát hiện thì Cổ Cảnh Ngự anh cũng quá vô dụng rồi.

"Không đúng, mối quan hệ của chúng ta còn chưa được tính là hợp pháp."

Trông mặt anh hạ xuống nhìn người được ôm trong lòng, môi mông cong lên, cước bộ thông thả, giọng nói trầm thấp mê hoặc "Nếu không... chúng ta đi lĩnh chứng trước?"

Ôn Nhan trừng mắt á khẩu, sắc mặt đen lại, lấy tay vỗ nhẹ lên mặt anh một cái "Ai muốn cùng anh đi lĩnh chứng?"

Ánh mắt anh nhìn cô một hồi, đột nhiên không biết xấu hổ chế trụ hai tay, để lại vài dấu ấn đỏ đỏ trên cổ, thanh âm ừ khua nặng nề lên án "Chúng ta đã đi đến bước này, em còn không muốn cùng anh đi lĩnh chứng?"

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, vô lực nhìn người đang diễn trò "Anh còn biết xấu hổ hay không..." Lời nói hàm hồ như vậy, bọn họ đâu có giống nhau.

Ánh mắt của người đứng trước mặt cô tối lại, lông mi vô lực rũ xuống "Chúng ta rõ ràng đã đi gặp người lớn, em còn vừa đồng ý sẽ cùng với anh sống thật tốt..."

Giống như là mỗi sợi lông trên người anh đều đang nói rằng, người lớn trong nhà cũng đã gặp rồi, còn không thừa nhận thì em quá cặn bã.

Tay anh ôm cô rất vững, bước chân cũng rất ổn định.

"Em đồng ý gặp người lớn lúc nào?" Còn vừa đồng ý sẽ cùng anh sống thật tốt?

Ánh mắt Cổ Cảnh Ngự lộ ra ý cười "Em đã đồng ý với anh trai anh là lần sau sẽ theo anh về nhà, bốn bỏ năm vào*, chẳng phải giống với đồng ý hẹn gặp người lớn sao?"

*Bốn bỏ năm vào: là chỉ một cách cân đo đong đếm, lấy số liệu tương đương. Ở đây ý chỉ việc Ôn Nhan gặp anh trai Cổ Cảnh Ngự tương đương với việc đã gặp mặt người lớn trong nhà.

Vừa rồi lúc Cổ đại ca rời đi có bảo anh lần sau rảnh rồi thì mang Ôn Nhan về nhà một chuyến, Ôn Nhan cũng đồng ý rồi.

"Ha ha, có thể, bốn bỏ năm vào là một tật xấu." Ôn Nhan phớt lờ thừa lời nói.

Không có tật xấu cái quý!

Ôn Nhan giận quá hóa cười "Em hiểu rồi."

Đôi môi đỏ mọng của cô cong lên, cố ý nói "Nếu nói như vậy, em gặp mặt người lớn nhà người khác, hai ngày sau sẽ cưới họ sao?"

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự tối sầm, nhất thời hối hận về lời nói lúc trước của mình, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần nguy hiểm "Không cho phép. Ngoại trừ anh, em còn muốn cưới ai?"

Ôn Nhan nhìn khuôn mặt đen thui của cô, tức giận trong lòng nháy mắt tan biến, nhưng lại cố ý tỏ vẻ nghiêm túc nói "Cũng không chắc là như vậy."

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự lại đen thêm một phần, anh ôm chặt eo Ôn Nhan, hừ nhẹ một tiếng "Những người khác đã hết hi vọng rồi. Cả đời này em chỉ có thể gả cho anh."

Ai dám động tới Ôn Nhan, nhất định anh sẽ đánh gãy hai chân!

Tôi một người đánh một người, tôi hai người đánh cả đôi.

"Anh tưởng mình là tổng tài bá đạo sao?" Ôn Nhan bật cười ra tiếng, ôm cổ anh giả vờ oán hận.

"..."

Âm thanh của hai người càng ngày càng xa.

Mấy ngày tiếp theo trôi đi trong nháy mắt.

Tối hôm đó, dù chưa đến giờ chương trình truyền hình thực tế bắt đầu, đã có một vài khán giả ngồi chờ sẵn trước màn hình TV.

Trong mấy ngày gần đây, nếu nói mình tỉnh nào có danh tiếng tốt nhất, tất nhiên không có ai khác ngoài Ôn Nhan.

< Như Thấm truyền > là bộ phim truyền hình hiện nay rất nổi tiếng, Ôn Nhan đảm nhận vai quý phi, đương nhiên cô thu hoạch được không ít thành công. Dĩ nhiên không ai ngờ tới được, ở tập quý phi chết, danh tiếng của Ôn Nhan lại tăng thêm một bậc.

Bây giờ ra ngoài mà nhắc tới tên tiểu hoa đán Ôn Nhan, ai ai cũng có thể bàn tán dăm ba câu.

Mấy ngày hôm nay, danh tiếng của Ôn Nhan như mặt trời ban trưa, vừa lúc có chương trình truyền hình thực tế này ngó lơ mồi. Chuyện này so với phép tính 1+1=2 còn đơn giản hơn. Đạo gần đây người đại diện Lý Cường luôn bận rộn, bước chân hẳn lúc nào cũng nhanh như gió.

Gần tới.

Một nhà nọ dùng cơm xong, vừa đúng lúc radio bắt đầu phát tin tức.

Bố Hứa cầm điều khiển, bật đài trung ương, vừa xia răng vừa lắng nghe giọng nói của người dẫn chương trình. Lúc này ông bỗng thấy ghế salon lồi xuống, bèn quay đầu lại, kỳ quái nhìn con gái "Sao con vẫn chưa trở về phòng?"

Con gái mười mấy tuổi của ông bung một đĩa hoa quả ra, lê dép đi tới, ngồi khoanh chân trên ghế. Rõ ràng nó không có ý định về phòng.

Trước đây con gái ông không thích nghe tin tức trên radio. Đáng lẽ lúc này nó thường bỏ về phòng ngồi nghịch điện thoại mới đúng.

Người con gái cầm một quả táo bắt đầu dùng răng gặm, cô dựa vào sofa, trả lời qua loa "Không có việc gì ạ. Con đang đợi hết bản tin tức cuối ngày."

Đang nói chợt cô nhớ ra cái gì, vỗ đầu một cái, kéo cánh tay bố mình "Chương trình đó sẽ bắt đầu sau khi bản tin kết thúc, bố đừng quên gọi con nhé."

Cô muốn xem chương trình thực tế đầu tiên. Tuy rằng trên TV hay internet cũng có bản quyền phát sóng nhưng sẽ muộn hơn rất nhiều.

Gặp quý rồi!

Chương trình gì mà làm con gái ông phải ngồi canh trước TV lâu như vậy?

"Ngày nào cũng chỉ biết xem chương trình, không chịu học hành từ tế gì cả." Bố Hứa cần nhả một câu, nhưng cuối cùng cũng không từ chối yêu cầu của con gái, bất đắc dĩ trả lời "Được được, bố biết rồi."

Con gái ông giờ đang học cấp ba, một tuần mới về nhà một lần. Cũng coi như để nó thư giãn một chút đi.

Người con gái lúc này mới yên tâm, lôi điện thoại ra lướt diễn đàn QQ.

"Từ lâu đã muốn nương nương lên chương trình truyền hình thực tế này... Cuối cùng cũng được toại nguyện rồi."

"Đứng rồi, đứng rồi. Tôi cũng ước rất nhiều lần rồi, kích động quá."

"A a a a a a! Thật muốn xuống dưới tầng chạy vài vòng. Ai đó mau kéo tôi lại!"

Cũng không thể trách người hâm mộ kích động như vậy. Chương trình này hai năm gần đây là chương trình có sức hút nhất nhì, có thể gọi là một chương trình văn nghệ toàn dân. Đó cũng tượng trưng cho địa vị của bản thân người được mời. Hơn nữa, chương trình văn nghệ này còn có một quy định đã thành tục lệ.

Mỗi một mùa sẽ có một chủ đề khác nhau, mà phần trước với phần sau cũng hoàn toàn khác nhau. Khi phần sau bắt đầu, chương trình sẽ phát sóng trực tiếp cảnh những thành viên mới gia nhập.

Người hâm mộ lúc nào cũng muốn ở gần thần tượng mình hơn một chút, hiểu họ rõ hơn một chút. Không thể nghĩ ngờ, phát sóng trực tiếp chính là một cơ hội tốt để tìm hiểu những điều mà thần tượng họ giấu giếm.

Một đám người biểu hiện sự kích động của bản thân mình xong, lại nhanh chóng đổi đề tài mới.

"Ây da, không biết vị khách mời bí mật kia là ai nhỉ?"

"Nương nương cũng là người mới, không biết có ai gây khó dễ cho cô ấy không?"

"Sẽ không có đâu. Chỉ có điều nghe nói tham dự chương trình này sẽ phải nếm chút khổ sở, thật sự hơi lo lắng cho cô ấy."

Những người hâm mộ chính là hay mâu thuẫn như vậy. Rõ ràng chỉ mới mười mấy đến hai mươi tuổi là cùng, lại giống như bà già quan tâm hết cái này cái nọ, coi thần tượng của mình như một đứa trẻ ba tuổi không hiểu chuyện, hận không thể suy nghĩ mọi mặt chu toàn giúp thần tượng.

Lúc này trên mạng náo nhiệt hơn bao giờ hết, có thể nói là người dân cả nước đang chờ mong lúc chương trình bắt đầu. Nếu đem ra so sánh với những chương trình kinh điển thì cũng không có gì đáng nói, nhưng chương trình này cũng làm dậy sóng một bộ phận không nhỏ người tham gia.

Đương nhiên trên mạng ồn ào không chỉ bởi vì người hâm mộ Ôn Nhan rồi. Chương trình truyền hình thực tế cũng được chiếu trên đây.

Chương trình vẫn bắt đầu như tục lệ. Có bốn người dẫn chương trình cố định, mỗi người đảm nhận một hình tượng kinh điển, người này nối tiếp người kia giới thiệu bản thân, nhiệt tình chào hỏi khán giả.

Mấy MC chêm thêm vài câu bông đùa, cũng coi như thành công thu hút sự chú ý của khán giả.

"Mẹ nó, tôi nhìn thấy gì đây?! Chỉ mới một năm mà Thứ Thứ đã mập như vậy sao?"

"Ê, lâu trên, người không để ý à! Thứ Thứ từ lâu đã mập rồi."

"Vẫn là Khương ca của tôi đẹp trai nhất. Càng già càng dẻo dai. Gương mặt rất nghiêm túc nữa."

"Ha ha ha ha ha ha, lâu trên thối rồi. Già....Thì dẻo dai cái quỷ gì chứ?"

"Vì nương nương mà đến!"

"Lúc nào nương nương mới lên sân khấu vậy?"

Người hâm mộ dù không thể công kích nhau trực tiếp thì cũng thông qua chương trình mà công kích lẫn nhau.

Tầng 15.

"Khương ca thật có bản lĩnh." Ôn Nhan từ phía sau tiến tới, cô ngồi xuống ghế, đưa cho Cố Cảnh Ngự một đĩa bánh kem, trong tay cô còn cầm một đĩa khác.

Cố Cảnh Ngự ngồi ở đầu ghế bên kia hơi nhíu mày, khẽ đến mức khó nhận ra được. Nhận lấy bánh kem từ tay Ôn Nhan, anh tỏ vẻ chê bai "Lại là bánh kem nữa."

Vừa nói dứt lời, anh làm như không có chuyện gì ngồi sát lại gần cô.

Ôn Nhan liếc một cái, đẩy đầu anh đang ghé sát cô ra "Ngồi gần như vậy làm gì?"

Cố Cảnh Ngự không nghĩ đến việc Ôn Nhan sẽ hỏi trực tiếp như vậy, nhưng nếu dễ dàng bị xua đuổi như vậy thì anh đã không phải Cố Cảnh Ngự rồi.

Không nói thẳng ra cũng tốt, còn nếu đã nói thì anh không có gì để ngại rồi.

Cố Cảnh Ngự hơi nheo mắt, ôm lấy eo Ôn Nhan, sống mũi cao dụi vào cổ cô, tham lam ngửi mùi hương quen thuộc, thỏa mãn thờ ra "Ôm một cái."

Ôn Nhan cười đẩy anh ra "Không ôm."

Tuy nói như vậy nhưng tay Ôn Nhan không dùng lực, rõ ràng không thật sự có ý định đẩy anh ra.

Ôn Nhan cảm thấy Cổ Cảnh Ngự có phần dính người. Cô vuốt mái tóc được bôi sáp của anh. Thực sự phiền chết đi được, lớn đến như vậy rồi mà chẳng để tâm đến xung quanh, cứ dính người như vậy. Nhỡ đâu tạo thành thói quen, bị người khác nhìn ra điểm không đúng thì nên làm thế nào?

Cổ Cảnh Ngự ôm Ôn Nhan vào ngực, thân mật hôn lên chóp mũi cô "Đang nghĩ gì mà cười vui vẻ vậy?"

Trong mắt anh đều là ý cười, lại tiếp tục hôn xuống "Lúc nào cũng quyến rũ anh."

Đôi mắt đào hoa sáng ngời như chứa rượu bên trong, rồi lại tựa như chứa hàng vạn ánh sao lấp lánh, như những sợi tơ đầy tình ý, làm cho anh hận không thể sa ngay vào đó.

Cô vừa nở nụ cười?

Ôn Nhan hơi dừng lại một chút, cặp mắt đào hoa hiện lên một tia xấu hổ, nghiêm mặt quay đầu nhìn anh "Anh nói ai vừa cười cơ?"

Vừa rồi cô không phải đang cười, là đang phiền não đấy!

Nói xong cô xắn một miếng bánh kem, nhẹ nhàng nâng mí mắt như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra "Coi như vừa rồi ánh mắt em quyến rũ, nhưng trong lòng anh nghĩ cái gì mới nói ra cái đó."

Cô liếc mắt nói tiếp "Đại ảnh đế, có một số chuyện không nên suy nghĩ nhiều."

Đại ảnh đế cúi đầu nhìn cô, cất tiếng cười trầm thấp, vô tội hỏi "Không nên suy nghĩ nhiều về chuyện gì cơ?"

Anh cố tình làm ra vẻ khổ sở "Những chuyện này anh đều không hiểu... Nhan Nhan làm mẫu cho anh một lần đi."

Cổ Cảnh Ngự kéo tay cô, để tay cô vuốt ve gò má anh. Ánh mắt thâm thúy của anh tối sầm, nhìn cô chằm chằm "Là như thế này sao?"

Ngón tay từ từ trượt xuống từ yết hầu đến lồng ngực "Hay là như thế này?"

Yết hầu của Cổ Cảnh Ngự di chuyển, phát ra âm thanh ám muội, đầu ngón tay lại di chuyển thêm lần nữa "Hay là như thế này?"

Học môn nam tính của anh phả vào mặt cô, quần áo của hai người có chút không chỉnh tề, mái tóc ngắn đen tuyền rủ xuống trán, ánh mắt thâm thúy mê người mang lại cảm giác tà tử mà cường thế.

Đầu ngón tay Ôn Nhan run rẩy cảm nhận được hình dạng từng cơ bắp dưới da, lại thấy ánh mắt Cổ Cảnh Ngự vẫn nhìn chằm chằm mình, mí mắt cô giật một cái, cảm thấy xấu hổ và giận dữ chết đi được "Cổ, Cảnh, Ngự!"

Cô dùng sức gỡ tay ra, nhưng lực tay anh rất lớn làm cô không sao thoát ra được, thậm chí còn có xu hướng bị kéo lại gần anh hơn.

Nhìn thấy sắc mặt Ôn Nhan đỏ bừng như sắp nhỏ máu, ánh mắt hiện lên mấy phần bối rối, Cổ Cảnh Ngự rầu rĩ cười ha ha.

"Được rồi." Anh cười một lát rồi thả tay cô ra, nâng tay che đi đôi mắt cô. Anh hơi khó chịu nhàu mày, thân người thân nhiên dịch ra một khoảng, môi mỏng hôn nhẹ từ trán trượt xuống mũi, cuối cùng ngậm lấy môi Ôn Nhan, cúi đầu níu non "Hôm nay tha cho em một mạng."

Đôi mắt bị che lại, trước mắt chỉ có một khoảng tối đen, cảm giác ướt át của môi anh lại càng rõ ràng.

Ôn Nhan có thể cảm giác được lưỡi anh đang cạy hàm răng của cô, vừa ôn nhu dây dưa lại vừa ẩn giấu một phần khản trương muốn đem cô trở thành vật riêng. Dây dưa nóng bỏng như vậy làm cô không tự chủ được, chậm rãi ôm chặt lưng Cổ Cảnh Ngự.

Mãi đến khi từ TV truyền ra một tiếng "A!"

Ôn Nhan bất chợt tỉnh táo lại, đẩy cái đầu vẫn đang vùi vào cổ cô ra, cắn răng thở hổn hển "Em còn xem chương trình thực tế nữa."

Cô còn muốn xem một chút xem chương trình như thế nào.

Cổ Cảnh Ngự có thể tùy ý cắt xén chương trình, cũng có thể được xem trước thời gian chiếu. Mặc dù cô không để ý kỹ, nhưng cô biết cô và đoàn đội của cô không được hưởng quyền lợi như thế, giờ cô muốn xem xem rốt cuộc chương trình bị biến thành dạng gì rồi.

Dù sao đây cũng là chương trình đầu tiên hai người họ tham gia cùng nhau...

"Chương trình truyền hình thực tế gì cơ?" Chuyện tốt bị cắt ngang khiến Cổ Cảnh Ngự cau kinh, anh thở phì phò, khẽ nguyền rủa một tiếng, lông mày cau lại. Rõ ràng bây giờ đang là mùa xuân mà trên trán anh lại toát mồ hôi.

Chương trình truyền hình thực tế là cái gì?! Đều đi gặp quỷ cả đi!

Ôn Nhan há miệng trợn mắt, ý cười không chạm đáy tròng mắt với anh "Đứng lên. Còn có thể là chương trình gì nữa cơ chứ?"

Có điều cô không biết, dáng vẻ hôm nay của mình không có chút uy hiếp nào cả.

Đôi mắt đào hoa làm người ta mờ mịt mông lung không rõ say hay tỉnh, liễm điểm mà quyến rũ, kích thích ngọn lửa còn chưa dập tắt trong lòng Cố Cảnh Ngự. Anh không cam lòng cắn nhẹ lên vành tai tinh xảo, bắt đầu dĩ ngồi dậy.

Cố Cảnh Ngự thờ gấp, đem Ôn Nhan ôm trong lòng, cánh tay siết chặt, đầu vùi vào cổ cô, cố gắng dẹp đi tâm trạng bất ổn của mình, thanh âm khàn khàn cất lên "Cứ ngồi như thế này xem đi."

Còn kích thích như vậy thêm vài lần nữa... tiểu ảnh đế sẽ hồng mắt.

Hay là hai người mau chóng kết hôn...

Ôn Nhan còn định nói thêm vài câu nữa, nhưng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của người ngồi phía sau cùng với... cô quay mặt đi, an tĩnh ngồi xem.

Xem chương trình truyền hình thực tế, xem chương trình truyền hình thực tế...

Cố Cảnh Ngự cắn cô một ngụm, hừ một tiếng "Xem như em thông minh."

Sắc mặt Ôn Nhan hồng hồng, yên lặng không nói lời nào.

Trên TV đã chiếu đến cảnh tỏ Ôn Nhan tìm được Cố Cảnh Ngự. [Gương mặt Khương Văn hoảng hốt, giống như không dám tin vào mắt mình, không kìm chế được hô lên âm ỉ. Vào lúc đó, tất cả hình tượng đều tan vỡ không tiếng động như pháo hoa.

"Trời ơi! Trời ơi!"

Khương Văn sững sờ hô lên "Đạo diễn muốn hù chết tôi luôn rồi!"]

Phân đoạn này tỏ hậu kỳ không cắt xén, đều đem chiếu lên TV. Hô hấp của tất cả những người đứng sau Khương Văn đều dần hồi phục, Ôn Nhan háng giọng một cái, lên tiếng hỏi "Mọi người đều ra cả đi. Có muốn đến nhìn một chút không?"

Vừa hay là Cố Cảnh Ngự cũng mới bước ra!

["Cái đó, bệ hạ, có thể phỏng vấn cậu một chút không?"

"Có người nói trong khoảng thời gian này đang trong quá trình quay phim, sao cậu vẫn lựa chọn tham gia chương trình này?"

"Đạo trước quả thật rất bận rộn, bây giờ muốn thư giãn một chút. Tôi rất vui... Tiếc là hai mùa trước không có thời gian, nếu không mỗi năm có thể gặp các anh một lần."

"Đại thần, đối với chúng tôi cậu có phải cảm thấy vừa gặp đã thân không?"

Cố Cảnh Ngự lơ đãng liếc Ôn Nhan, môi mím con lên "... Đương nhiên."

Thoạt nhìn vô cùng tốt, không nhìn ra điểm nào không ổn cả.

Người đàn ông trên tivi thân sĩ cũng rất kiêu ngạo dẫn đầu đoàn người, so với người đàn ông không biết xấu hổ bám dính người đằng sau lưng cô quả thật khác một trời một vực.

Ôn Nhan có phần an tâm nhưng cô không nghĩ sẽ giấu giấu điểm điểm đoạn tình cảm này. Khi cô chưa nghĩ thông suốt thì cô chưa muốn bắt đầu, nếu đã bắt đầu thì cô không muốn đoạn tình cảm này mãi mãi không được đưa ra ánh sáng.

Chỉ là, nói thật ra... Cô vẫn chưa chuẩn bị xong.

Dù sao hai người họ ở cạnh nhau mới chỉ có vài ngày, trong thời gian ngắn như vậy nếu Ôn Nhan nói đã chuẩn bị xong thì chỉ có thể là lời nói dối.

Ôn Nhan thờ phào nhẹ nhõm, nhìn đại ảnh đế trầm ổn hào phóng trên ti vi, cuối cùng không nhịn được đặt cảm lên vai Cố Cảnh Ngự "Đại ảnh đế, có phải anh có anh em sinh đôi không?"

Nhìn thế nào cũng thấy không phải là cùng một người.

Cố Cảnh Ngự hí mắt lười biếng, cánh tay anh càng siết chặt, thỏa mãn hưởng thụ mùi hương của cô, môi mím cong lên, có chút lười nhác không muốn buông cô ra "Ai có thể đẹp trai như anh?"

Thân hình đẹp trai của anh, trên đời chỉ có một.

Ôn Nhan vừa tức vừa buồn cười liếc mắt nhìn anh "Tự luyện."

Lúc hai người họ ở cùng một chỗ thân mật ôm nhau, câu được câu không nói chuyện, lại không biết ở bên ngoài bình luận đang náo nhiệt đến lật trời.

Nguyên nhân chuyện này là bắt đầu từ chương trình thực tế.

Các fan vô cùng hứng khởi bởi các trò chơi trong chương trình, giờ họ chỉ muốn đánh call cho thần tượng của mình, rồi cười ha ha ha ha ha ha ha, chương trình lần này đúng là có công lớn đấy.

Đầu óc Ôn Nhan nhanh nhạy linh hoạt đối phó, nhìn Khương Văn và Thử Thử làm tổn thương lẫn nhau, sau đó trong quá trình tìm tranh, Ôn Nhan nói một câu có ý vị: "Nếu chúng ta tìm thấy tranh vẽ trước thì sao?" Cuối cùng, ở trước mặt Thử Thử còn diễn một vở kịch, Thử Thử thì làm ra vẻ mình thông minh nhất, còn Ôn Nhan vẫn giả bộ.

Tôi là người đáng yêu: Ha ha ha ha ha ha ha ha, Hồng Hóa hoảng hốt muốn cười ra nước mắt, Thử Thử thế mà còn đắc ý được.

Tiểu Nhị Lang công cặp sách: Ha ha ha, nữ thần của tôi đáng yêu như thế sao. Mấy người nhìn biểu tình chân thành của cô ấy kia! Không được, tôi chịu không nổi rồi.

Nhưng mà, cốt truyện cũng tới rất nhanh.

Mới giây trước, mọi người còn cùng nhau cười ha ha ha, giây sau, ba đội đã chia nhau đuổi theo ba người mặc áo đen.

Mọi người còn chưa phản ứng lại, cánh cửa bên cạnh vách tường đã mở ra.

Một đôi chân dài xuất hiện, giày da dẫm lên mặt đất phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

"A..." Một tiếng cười trầm thấp đầy từ tính vang lên, tiếng cười phát ra từ chương trình, khiến nội tâm người xem ngửa ngáy.

"Nhìn đáng về tôi vận khí rất tốt."

Có người lập tức ngây người, mẹ nó, cái thanh âm này!!!

Trong nháy mắt, người đàn ông có đôi chân thon dài kia xoay người, khuôn mặt thâm trầm, môi mỏng hơi giương lên, khí chất của anh vừa thân sĩ cũng vừa kiêu ngạo, tuấn mỹ không gì sánh bằng: "Đi theo hướng nào mới được đây? Hả?"

Mọi người lập tức nghẹn lời, nghẹn muốn chết luôn, a a a a a a a a, là bệ hạ.

Thật sự!!!

Trời ơi trời ơi trời ơi!!!

Bệ hạ anh muốn chạy đi đâu cũng được hết a a a a a!!!!

Chấn động lớn này khiến mọi người chìm vào tĩnh lặng.

Không biết đã qua bao lâu, mọi người mới phản ứng lại, đang chuẩn bị tinh thần hét lên một tiếng chói tai, kiềm chế không được vừa nhảy vừa hét trên sofa.

Màn hình TV đột nhiên đen lại: "Tiết mục được tài trợ bởi *** Khuyết Tĩnh..."

Mọi người nghẹn một hơi trong miệng, nghẹn tới nỗi muốn hét lên thật to.

A a a!!! Tài trợ cái em gái nhà mấy người!!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Quần cộc của bệ hạ

Edit: Cài Trắng

Weibo.

Rất nhiều người giờ rảnh rồi đến nhàm chán, lúc này họ đã được chứng kiến sức ảnh hưởng của Cổ Cảnh Ngự lớn như thế nào.

Khoảng thời gian ngắn ngủi chỉ có mười phút, một đề tài mới được đông đảo người đẩy lên, nhiệt độ ở bảng hot search càng lúc càng tăng cao, cuối cùng chiếm lấy vị trí đầu tiên của bảng.

Vừa nhấn vào liền thấy một đồng hình chụp, rồi còn thêm fan bình luận kêu gào bên dưới.

"A a a a a.... vị khách bí ẩn kia hóa ra là bệ hạ!! Thế mà đúng là bệ hạ đấy. "

Các fan không dám tin vào điều này: " Ôi trời ơi, thật hay giả vậy!! "

" Thật đó, lâu trên oi tôi đang xem này, thật đấy. "

" Ngọc Hoàng Đại Đế à, giờ tôi lại đang ở bên ngoài, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!!! "

Cổ Cảnh Ngự từ trước tới nay đều không tham gia các chương trình thực tế, lần này anh tham gia, nhân khí lập tức lên rất cao. Người bình thường thì đua nhau tham gia chương trình, giành đại ngôn, đóng quảng cáo. Còn anh tâm tình tốt thì rảnh lựa một cái để chơi, mà nếu tâm tình không tốt thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Có người thì lại tùy hứng như vậy đấy, được ông trời ưu ái cho rất nhiều điều kiện, có người muốn không yêu anh cũng không được.

Có thể nghĩ tới, khi mà anh xuất hiện trên chương trình thực tế này, fan của anh đã nửa kinh ngạc nửa vui mừng như thế nào.

Ban đầu thì vô cùng thần bí, không một chút tin tức nào bị lộ ra ngoài, tựa như là một món quà vậy, phá bỏ lớp vỏ thần bí bên ngoài, thì bên trong là sự vui sướng tột cùng.

Vốn dĩ đối với sự thần bí của chương trình họ cũng chẳng để ý lắm, nhưng mà giờ phút này thì điên luôn rồi.

Trong tay các fan đã nắm được tin tức quan trọng trên mạng này, sau đó tin tức nhanh chóng được lan truyền, vì thế, có không ít người nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Ban đầu trên phố đang có một đôi tình nhân nhỏ đứng ngược cầu, cô gái đó kéo kéo bả vai bạn trai làm nũng, nói là mệt không đi nổi nữa. Nhưng đột nhiên cô gái đó kêu lên một tiếng, trong nháy mắt cô gái đó quên mất mình là người kêu mệt, cô bước đi nhanh hơn, còn kéo theo cả bạn trai phía sau, cô kéo nhanh quá làm người bạn trai đó theo không kịp.

Ở trong một quán cà phê nữa có một cô gái đang cẩn thận uống cà phê, nhưng sau đó cô đứng lên chen chân tới chỗ quầy bar trong quán cà phê.

" Anh, chỗ này có TV này, chúng ta cùng nhau xem đi. "

Thậm chí còn có một phát thanh viên trực tiếp lấy điện thoại kết nối với màn hình lớn để phát chương trình này. Trực tiếp phát sóng chương trình thực tế trên màn hình lớn, rồi còn được nằm trong bảng hot search, sau đó thì tăng thêm không ít fan. Rồi còn có người chỉ trong nháy mắt đã trở thành fan rồi, sự kiện này về sau có không ít người nhắc tới.

Khi tiết mục được chiếu, trong suốt 15 phút đầu đạo diễn đều quan tâm tới rating. Nhìn thấy số vẫn nhảy lên liên tục, đạo diễn cười tít mắt lại, vui sướng vô vô bả vai phó đạo diễn: " Ha ha ha ha, lão Vương, lão Vương, ông thấy không, thấy rating của chúng ta không? "

" Tôi nói cho ông nghe. " Ông chụp lấy phó đạo diễn: " Lần này chúng ta chắc chắn có thể trở thành chương trình hot trên toàn quốc. "

Phó đạo diễn bị lắc lắc vai, giờ ông cảm thấy hơi đau, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi.

Ánh mắt đạo diễn sáng ngời, vẫn còn đang khoe tay múa chân: " Cũng do tôi thông minh đấy, quyết định đúng nhất mà tôi làm lần này chính là, mời Ôn Nhan tham gia chương trình. "

Nếu không sao ông có thể mời Cổ Cảnh Ngự, làm sao thu được kết quả như bây giờ?

Đương nhiên, còn có cả nhà tài trợ chương trình vui vẻ nữa, họ nhìn trên weibo khắp nơi là hình dao nhỏ, hình gào khóc, nhưng độ chú ý về đề tài này không ngừng tăng cao, khoe miệng họ lại không nhìn được gương lên, biểu cảm trên mặt có hơi vặn vẹo.

Đương nhiên, đó là chuyện của sau này, quay trở lại chương trình.

Nhìn quảng cáo trên màn hình, có không ít người suy tư chút nữa thì quảng luôn điều khiển trong tay đi. Chỉ có mấy chục giây ngắn ngủi nhưng lại cảm giác dài như mấy thế kỷ vậy.

Trước khi mọi người ngồi trước màn hình mất hết kiên nhẫn, mặt mày thâm thúy của người đàn ông lại lần nữa xuất hiện trên màn hình: " Đi theo đường nào mới tốt đây? Hà? "

Nhưng ngoài dự đoán, một sự việc đã xảy ra.

Ban đầu họ đều cho rằng ba đội kia đã rời đi, đây lại là một nơi an toàn, nhưng đúng lúc đó, người xem đột nhiên phát hiện người đàn ông đó hơi híp mắt lại, ánh mắt thâm thúy xẹt qua một tia sáng, đột nhiên chân dài di chuyển, có vẻ anh muốn rời đi.

Nhưng trong lúc người xem còn chưa phản ứng lại, ở giây tiếp theo, Ôn Nhan và Khương Văn lại xuất hiện lần nữa, gần trong gang tấc.

Giờ có muốn chạy, cũng không chạy kịp.

[Anh cũng không hoảng loạn, nhìn thấy hai người, anh tháo mũ lưỡi trai xuống, khoe miệng hơi nhếch lên, ngữ khí trầm thấp ổn định: " Ôn Nhan, Khương ca. "]

Tôi là một người bé nhỏ đáng yêu: Mẹ nó! Sao lại thế này?! Không phải nhóm của Ôn Nhan đã đi rồi sao?

Một bắp ngô gặm rồi lại gặm: Trời...Bệ hạ thật đẹp trai, phản ứng quá nhanh. [gào khóc, gào khóc, gào khóc]

Sau đó, đoạn video lúc này ở phía Ôn Nhan được phát ra.

Rất rõ ràng, lúc đó Khương Văn cũng bị lừa, còn muốn đuổi theo đằng bên kia, nhưng hắn đã bị Ôn Nhan kéo lại.

[Ôn Nhan hắng giọng một cái, chỉ về một hướng khác: " Chúng ta đi bên này. "

Khương Văn sững sờ.

Vừa đi theo cô, hắn vừa nhìn về hai phía khác nhau: " Không phải ở bên kia sao? "

...

Ôn Nhan cong cong đôi mắt đào hoa, cô im lặng quan sát căn phòng này một chút, thực ra cô cũng không chắc chắn: " Có thể là do giác quan thứ sáu của phụ nữ. "

Như là nghĩ tới nơi nào đó, một tia sáng xẹt qua trong mắt Khương Văn, ngay sau đó hắn vỗ vỗ đầu mình, cười tán thành: " Đúng thế, giác quan thứ sáu của phụ nữ...đôi khi cũng rất linh. "]

Lúc mà Ôn Nhan quan sát căn phòng này, thật ra không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng sau khi được hậu kỳ xử lý thì âm thanh lại rất rõ ràng. Có thể rõ ràng nhìn được, lúc này Ôn Nhan nghi ngờ Cố Cảnh Ngự đang ở bên trong.

Quả nhiên lúc sau, hai người vừa mới đi qua khúc ngoặt, Ôn Nhan liền vẫy vẫy tay với Khương Văn. Chân từng chút một nhích trở về, đề thấp giọng nói xuống: " Khương ca, mau tới đây. "

Khương Văn: "... "

Trên mặt hắn có chút hưng phấn...thật sự là một lời khó nói hết.

Ban đầu nhóm fan Yên Hòa còn đang muốn ca ngợi nữ thần của mình thật thông minh thì bất gặp một người đang lén lút thò đầu ra: "... "

Không!

Chúng tôi không tin!

Tuyệt đối không tin cái người lén lút như ăn trộm này lại là nữ thần ưu nhã Ôn Nhan!

Những người khác: Phụt ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Hóa ra Ôn Nhan lại là một Ôn Nhan như thế này, ha ha ha. "

Lúc này Ôn Nhan tròn mắt há hốc mồm nhìn người trên truyền hình, hoa quả trong tay cô thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, trong chốc lát cô cảm thấy như sụp đổ, cái người đang lén lút như ăn trộm trên màn hình kia...

... Đó là cô sao?

Không, ánh mắt đào hoa hiện lên một tia sụp đổ, cô nhất định là chưa tỉnh ngủ!!

Đáng tiếc nó không như những gì cô tưởng tượng, người trên màn hình vẫn không thay đổi, cứ thế lén lút thò đầu ở phía bức tường, ngay cả người đàn ông đang vui đùa trong lòng cô không muốn ngồi dậy cũng bật ra tiếng cười khe khẽ: " Hóa ra..."

Ôn Nhan: "... "

Ôn Nhan huých tay một cái.

Thời gian trôi qua từng chút một, tiết mục đã bắt đầu phát tới giai đoạn nhận hình phạt đi trên thảm mát xa. [" A! Cái quỷ gì thế này! " Có vài người trong

nhảy mất sắc mặt thay đổi, nhìn chăm chăm vào thảm sát xa hình mạng tây nhỏ: "Thảm sát xa!!! "]

Thấy được nhan sắc các minh tinh đang thay đổi, khán giả càng được cười thoải mái hơn, một đám ôm bụng cười thiếu chút nữa là lăn trên mặt đất.

"Ai da, Thứ Thứ mập thế này, nhảy lên thế nào đây?"

"Lầu trên nói lời này nhờ Thứ Thứ thấy lại đau lòng thì làm sao bây giờ, chú ý lời nói của mình khi ra khỏi miệng chút, tự mình biết là được rồi..."

Đương nhiên, lúc này vẫn có người sẽ chú ý tới thần tượng của mình, ví dụ như nhóm fan Yên Hòa phát hiện, nữ thần của mình bị chọc cười chỉ đứng một góc cong cong đôi mắt đào hoa lên.

Mà...Ngọc Mễ thì phát hiện ra.

Mẹ nó, bệ hạ, anh đi đâu rồi? Sao lại đi ra khỏi màn ảnh chứ!!!

Hóa ra, bắt tri bất giác, không biết từ lúc nào, anh rõ ràng đang đứng ở giữa màn hình mà chỉ trong chốc lát đã tới đứng bên cạnh Ôn Nhan.

Đoạn trò chuyện của Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự thực sự bị cắt rồi, dù chỉ là một chút cũng không đoán ra được hai người họ đang nói cái gì.

Chỉ có máy quay chủ khi quay bao quát mới có thể xem được, nhưng phải cẩn thận quan sát. Đứng ở một góc, Ôn Nhan đang cầm trong tay lọ sữa chua, cô day day trán, hơi liếc xéo mắt, như có như không cùng người bên cạnh nói chuyện.

Nhưng mà...Nghe không được...

Các fan vênh tai lên...Thực sự là không nghe thấy gì...

Các fan hít thở sâu một hơi, có phải tổ chế tác đang bị choáng váng không? Không phải bệ hạ đang nói chuyện với Ôn Nhan sao?

Một đám fan chỉ thiếu nước một bước lên trời thôi, đặc biệt là fan cp, hận không thể đi làm nhiếp ảnh gia ở hiện trường, thời điểm như thế nào sao có thể bỏ qua!!

Trời ơi!!! Trời!!!

Màn ảnh có thể đẩy tới gần hơn khoảng 3cm không!!!

Đáng tiếc, mặc kệ bọn họ tức giận như thế nào, tổ tiết mục vẫn theo lối cũ giả câm giả điếc, coi như không nhìn thấy.

Rồi trong những phần tiếp theo, màn ảnh vẫn luôn quay xung quanh những người khác, nhưng nếu bắt gặp Ôn Nhan và bệ hạ xuất hiện trong cùng một khung hình, máy quay lập tức bị đẩy ra xa.

Các fan... Tổ tiết mục nhất định là chưa uống thuốc.

Hôm nay sau khi chương trình kết thúc, các fan vô cùng nhẫn nại, nhưng tới cuối cùng lại không nhìn được. Bọn họ thi nhau chạy tới chỗ đạo diễn "lễ phép ân cần" nói đạo lý, "dịu dàng" đưa ra ý kiến.

...

Ôn Nhan làm xong việc thì bắt đầu dạo weibo, cô thấy đa số mọi người để lại bình luận đều là gửi tới mấy con dao. Cũng không thấy có ai phát hiện ra điều bất thường, cuối cùng cô không chú ý tới việc này nữa, cô nhìn nhìn sắc trời, chuẩn bị đuổi vật dính người này trở về nhà thôi.

... Đây là chuyện cần thiết phải làm trước.

Rốt cuộc...quá lãng phí thời gian.

Hiện tại Ôn Nhan xem như là may mắn.

Nhưng mà, điều cô không biết chính là, các fan luôn có hỏa nhãn kim tinh.

Đặc biệt là fan cp.

Xem lần đầu thì đương nhiên không thể phát hiện ra, nhưng mà xem thêm hai lần nữa, thì có người phát hiện ra có chỗ không đúng.

Ồ...Sao lại cảm thấy...có chỗ không thích hợp nhỉ?

Sau đó thì có fan cẩn thận đưa ra suy đoán: Mọi người xem này, vào khoảng 14 phút 32 giây, khi Ôn Nhan và Khương Văn cùng nhìn thấy bệ hạ, Ôn Nhan lén lút trừng mắt một cái, mà dựa theo hướng mà Ôn Nhan đang nhìn... Hình như cô ấy đang nhìn bệ hạ.

Fan cp như được nhắc nhở, bọn họ thoáng sững sờ, sau đó thì hai mắt như được lấp đèn pha, họ mở lại video, kéo chuột tới khoảng thời gian đó.

Từng chút từng chút một xem qua.

.... Khi cẩn thận soi, này, đúng là không thể.

Fan cp che ngực lại, cảm giác như cả người rơi vào cõi thần tiên: Có khả năng tôi đã phát hiện ra một bí mật lớn.

Fan cp: Aaaaaaaaaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thêm năng lượng

Edit: Cải Trắng

Fan cp nhận ra mình đã bị tấn công bằng đồ ngọt, họ kìm nén không được bắt đầu chạy loạn trên weibo chiếu cáo thiên hạ. Fan cp bọn họ, thế mà thực sự có thể đạt được ước muốn.

Ngọt đến sâu răng rồi!!

Chỉ một hành động nho nhỏ đó đã khiến fan cp kích động, nhưng khi cô chỉ ra cho mọi người, lại không đạt được kết quả như mong muốn, không có được sự thừa nhận của cư dân mạng.

Cô gái heo: Nói bọn họ có quen nhau thì tôi tin, nhưng mà gán ghép đôi lung tung như này thì bỏ qua đi, xem biểu hiện trong chương trình của họ thì chúng ta sẽ biết được quan hệ của họ thôi.

Mặt trời: Phiên nhất chính là những fan cp đấy, trong mắt mấy người thì một hành động nhỏ cũng hóa thành viên đường. Vốn dĩ là việc nhỏ không có liên quan gì, qua tay fan cp cái thì lại thành một tình yêu sâu lắng. "

Thiên Khải: Ách, thật ra tôi cũng không phản đối việc của fan cp, nhưng mà, tự tìm tự mình biết là được rồi, lúc đó bọn họ còn không nói chuyện với nhau tới hai câu mà.

Đa số cư dân mạng đều là những người dễ quên, cho dù trước đó có tin tức nóng tới mức nào, qua một thời gian không ai nhắc tới, họ sẽ quên ngay.

Những người để lại câu trả lời ở đây hầu như là người qua đường, một số ít họ đã được chứng kiến hành động dỗi fan của Cố Cảnh Ngự lần trước. Thậm chí lúc đó còn có người rất cảm động với hành động đó, nhưng sự việc đã qua lâu như vậy, thời gian là thứ vô tình nhất, cũng đủ để đem toàn bộ cảm xúc lúc đó mang đi.

Bỗng nhiên sau vụ việc đẩy lại nảy ra một sự kiện kích động nữa, nhưng xem tới đây thì tâm trạng cũng thay đổi.

Thật ra...Giới giải trí trước kia, có không ít những minh tinh thay mặt bạn mình nói chuyện, vì để xây dựng hình tượng nghĩa khí cho mình, không ít người đã làm như thế.

Nói không chừng, bọn họ là bạn bè với nhau đấy.

Rồi nhìn xem lâu như thế rồi bọn họ không có hành động gì, cái suy nghĩ ngay từ đầu đã không chắc chắn lắm thì giờ cũng không cần phải suy nghĩ nữa.

--- Nếu thật sự có quan hệ gì đó, thì không có khả năng lâu như vậy rồi không liên lạc với nhau.

Sau đó, ngoại trừ một bộ phận nhỏ fan cp đang kích động ra, thì nhóm Ngọc Mễ vẫn đang giữ im lặng ngoài cuộc chiến này. Người qua đường trên mạng đều thống nhất ý kiến cho rằng giữa hai người họ chỉ có quan hệ bạn bè thôi.

Đúng là tức muốn chết mà, giờ chỉ hận không thể giương nanh múa vuốt, xuyên qua màn hình mà bảo họ mở to mắt ra mà nhìn, hãy mở to đôi mắt ra và cẩn thận xem đi.

--- Rõ ràng như thế sao mấy người không nhìn ra chứ?

Cô không phục chút nào.

Vì không muốn khiến cho nam thần nữ thần của mình thêm phiền toái, cuối cùng cô vẫn phải nhịn xuống suy nghĩ kia của mình, có khi còn chọc cho cư dân mạng không vui đấy. Chẳng qua, đột nhiên tâm tình tốt nên ngồi xem lại đoạn video được cắt nối biên tập thôi.

Trong video được cắt nối biên tập, có quá nhiều chi tiết lúc trước không hề chú ý tới: " Mọi người xem..."

"...Ở chỗ 39 phút 56 giây, trong tay bệ hạ cầm một lọ sữa chua cùng với ống hút, cảnh quay đằng sau không có hai người họ nữa. Nhưng ở chỗ 41 phút 32 giây, mọi người có thể thấy trong tay bệ hạ không còn ống hút và sữa chua nữa, đổi lại trong tay nương nương lại có lọ sữa chua được cầm ống hút đang uống dở. "

" Cho nên chúng ta có thể suy đoán rằng, lúc đó bệ hạ lấy sữa chua không phải là để cho mình uống. "

" Phải, bạn bè bình thường có thể giúp đỡ nhau lấy đồ uống, đó chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Nhưng mà, mọi người đã gặp qua người bạn nào sẽ vì mình mà cầm cả ống hút vào cho mình uống chưa? "

" Chăm sóc như vậy...Bạn trai tôi có khi còn không làm được. "

....

" Còn có... "

" Vậy xem đoạn này một chút xem, đoạn này có thể nghe ra ý từ trong giọng nói, Khurong ca hỏi nương nương thích ăn cái gì, nếu đây không phải xuất phát từ việc quan tâm nương nương, thì nguyên nhân là gì đây? "

" Chúng ta xem ngược trở lại một chút nhé, bệ hạ có nói với Ôn Nhan là, muốn ăn cái gì thì lấy cái đấy, đương nhiên, nghe thì có chút gượng ép, vậy thì chúng ta quay lại nhìn sắc mặt của Khurong ca đi. "

" Sắc mặt Khurong ca lúc đó...một bộ dáng không còn luyến tiếc gì cuộc sống này nữa. "

Vấn đề xuất hiện rồi đây, nếu bệ hạ và nương nương chỉ là đồng đội bình thường, nghe thấy bệ hạ nói lời này thì Khurong ca đáng lẽ phải vui vẻ chứ. Cuối cùng thì đồng đội của mình cái gì cũng biết làm đó, hần vì sao lại bày ra bộ dáng không luyến tiếc cuộc sống này nữa?

...

Có cư dân mạng nhấn mở video này lên, trong lòng khó tránh khỏi cũng trầm nghĩ, giống thật đấy chứ...

Nhưng vẫn còn nhiều người nguyên ý tin rằng đó chỉ là sự trùng hợp. Rất nhiều người trong tiềm thức luôn hy vọng rằng thần tượng của mình chưa có bạn trai/ chưa có bạn gái.

Hơn nữa, chương trình mới chỉ có một tập thôi, còn quá nhiều thứ không thể nắm chắc được, mà mấy điều này hoàn toàn có thể dùng sự trùng hợp mà cho qua đi.

Fan cp vì điều này mà tức muốn chết, quyết định chờ tập tiếp theo sẽ soi ra thật rõ cho bọn họ xem.

Người qua đường đi qua tỏ vẻ khinh thường, bệ hạ của chúng ta đứng ở bên này, bệ hạ của chúng ta không cần gắn ghép cp, đây chỉ là sự trùng hợp thôi.

Trình Trình tự nhận mình là một người qua đường vô cùng lý trí.

Cô cầm một bình sữa chua do bệ hạ đại diện thương hiệu, uống một ngụm, cô bắt đầu bình luận. Trình Trình Trình Trình: Đừng lôi kéo bệ hạ để tạo scandal, bệ hạ nếu thật sự ở cùng một chỗ với Ôn Nhan, thì tôi sẽ quay trực tiếp cảnh mình ăn bàn phím.

Fan cp cũng có mặt: Ha ha, nếu mà không ở bên nhau, thì ông đây sẽ quý sầu riêng.

Một vụ đại chiến chạm một cái là phát nổ ngay.

Quần chúng ngồi ăn dưa hóng chuyện cũng sợ ngây người.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi... Vốn dĩ bầu không khí đang ha ha vô cùng vui sướng, sao lại trở thành hai phe đối lập nhau hoàn toàn rồi, đương nhiên, có cư dân mạng nhạy bén phát hiện ra.

Ở vấn đề này, hoàn toàn không thấy nhóm Ngọc Mễ xuất hiện, nói cách khác, họ vẫn luôn kiên trì đứng ở bên cạnh bệ hạ, giữ gìn danh dự cho bệ hạ, họ hoàn toàn không thấy được một ID nào quen mắt của các Ngọc Mễ. Toàn bộ đều là người qua đường đấy.

Từ đầu tới cuối, Ngọc Mễ luôn giữ thái độ im lặng.

Suy nghĩ xoay vòng vòng, cuối cùng sau khi thông suốt, những cư dân mạng lại cắn thêm một miếng dưa nữa, đồng tình nhìn về phía người qua đường nói sẽ ăn bàn phím...Cổ mà ăn nha, chị gái nhỏ!

Cũng trong bầu không khí như vậy, tập hai bắt đầu chiếu.

< Ôn Nhan dùng sức quá mạnh nên cả người ngửa ra đằng sau, đứng không vững, một phát đặt mông ngồi luôn xuống ao.

Nước bùn trong ao bỗng lắng xuống, cái loại cảm giác ngã xuống không có chỗ dựa này làm cho Ôn Nhan cảm thấy sợ hãi mà bẻ gãy củ sen trong tay, theo bản năng cô nhắm mắt lại: " Cứu với. ">

Tiểu Ong Mật: Ha ha ha ha ha ha ha, đây đúng là sự ngốc nghếch đáng yêu!

Đây là một trò chơi vô cùng hài hước, mọi người đều đang đắm chìm trong đó, nhưng đối với fan cp mà nói, đây quả thật là một lần vui vẻ hết sức, mỗi người đều kích động tới run rẩy.

Cái chi tiết này, sự việc này, gào khóc gào khóc gào khóc!

" Xem! Mau nhìn đi, gào khóc. "

" Ở chỗ này là Khương Văn đang cầu cứu, nhưng bệ hạ đang làm gì đây...Anh ấy tự nhiên di chuyển một bước sang bên trái, chắn trước mặt nương nương, rõ ràng người bị đánh là Khương Văn, khả năng nương nương bị đánh trúng là rất nhỏ. Nhưng bệ hạ vẫn chắn trước mặt nương nương đó thôi, điều này chứng minh cái gì? "

" Kích động!! Cái này không phải tình yêu thì là cái gì! "

Ở trong phần này, đoạn người quay phim cố ý quay sát bọn họ đã bị cắt bỏ hoàn toàn, nhưng nếu chiếu xa hơn chút thì cũng không tới nỗi mờ ám lắm. Ở trong tình huống như thế, có thể cố ý biểu hiện một cảnh như này mà, lúc ấy người đại diện vốn dĩ muốn xuống tay cắt bỏ, nhưng tới cuối cùng vẫn không nỡ.

--- Thôi thì giữ lại một chút đi.

Đoạn Ôn Nhan ngã xuống bùn cũng thế, toàn bộ sự lo lắng, rồi hành động ấu trĩ của Cố Cảnh Ngự bị cắt sạch sẽ.

Thậm chí lúc đó chỉ có tiếng động lúc Ôn Nhan ngã xuống thôi, sau đó là hình ảnh mọi người vây quanh hỏi thăm Ôn Nhan, không có hình ảnh nào là của Cố Cảnh Ngự.

Nhưng mà làm sao có thể giấu được các fan cp.

Càng xem thêm bọn họ càng kích động.

" Xem chỗ này đi! Lúc mà nương nương ngã xuống bùn, cô ấy đã nhắm mắt lại hô cái gì đó theo phản xạ có điều kiện, nhưng mà đoạn phụ đề lúc đó lại đề là cứu mạng, nhưng khẩu hình miệng nương nương không giống thế. "

" Đây là phân tích của tôi, mấy người xem đi, lúc tôi phát âm tên Cố Cảnh Ngự lại khớp với khẩu hình miệng của nương nương! Điều này chứng minh cái gì? Lúc nương nương ngã xuống, phản ứng đầu tiên của cô ấy là gọi bệ hạ!! "

" A a a...Rốt cuộc là quan hệ gì mới khiến cô ấy như vậy!! "

" Trời ơi, trời ơi, ngọt quá. "

...

" Còn có phần phía sau nữa, lúc cô ấy ngã không thấy ai nâng cô ấy dậy, cảnh sau chỉ là mọi người quan tâm hỏi han cô ấy thôi..."

" Nhưng mà chúng ta có thể nhìn thấy, chỗ này, bùn bị dẫm lên còn chưa khôi phục được trạng thái bình thường. Điều này chứng tỏ vừa rồi có người đi qua đây, giờ chúng ta quay trở lại xem, người vừa đứng ở chỗ này là..."

" Là bệ hạ!! "

" Cho nên tôi có thể đoán rằng, lúc đó bệ hạ là người nhanh nhất đi tới chỗ này, bệ hạ kéo nương nương lên, sau đó nhất định còn nói cái gì đó, nhưng mà đoạn này chương trình cắt mất rồi!! "

" A a a...Đều là do chương trình cắt mất. "

...

" Lúc sau..."

Fan cp đúng là cứ như Holmes vậy, chỉ một chút chi tiết mà họ đã phán đoán ra tình huống lúc đó tới chín mươi phần, phân tích tới đâu có chứng cứ tới đó.

Các cư dân mạng vào xem, lúc sau xem kỹ video thì phát hiện, ôi mẹ ơi, cũng có chỗ giống đây.

Fan cp liên tục tăng không ngừng, khu thảo luận cũng càng lúc càng náo nhiệt, đề tài về cặp đôi Ôn-Cổ không ngừng tăng lên. Càng nhiều người tiến vào bình luận, thì bầu không khí càng lúc càng nóng.

Dần dần cp này dường như đã trở thành cp mà mọi người đang quan tâm.

Người qua đường vẫn mạnh miệng khẳng định: Không tin không tin, đây chỉ là sự trùng hợp thôi.

Trong lòng lại gào khóc liên tục, bệ hạ, cầu người cho thêm năng lượng đi.

...Bọn họ thực sự không muốn ăn bàn phím đâu.

Đại ảnh đế đang ở chỗ quay tập thứ ba, anh nhú mồm một cái, đột nhiên hất xì.

Sao lại thế này? Lạnh sao?

Môi mòng anh mím lại căng thẳng, anh bước nhanh hơn về phía trước, ngón tay thon dài kéo kéo quần áo cho Ôn Nhan, tự nhiên mà giúp cô mặc ấm hơn một chút.

"Thời tiết hình như lại hạ nhiệt độ rồi, em có lạnh không?"

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bùng nổ

Edit: Cải Trắng

Đoàn người đang chuẩn bị lên máy bay, ở trong sảnh chờ còn có cả điều hòa, Ôn Nhan đang cùng khách quý đi bên cạnh nói chuyện thì bị động tác này của Cổ Cảnh Ngự cắt ngang.

Ấn đường Ôn Nhan giật giật, cô liếc xéo anh một cái, đè thấp giọng nói xuống: "Cổ Cảnh Cảnh, anh có ý."

Ở trong này nhiệt độ cao hơn, cô vừa mới cởi bớt áo khoác ra thì anh lại phủ lên người cô một lớp áo khoác nữa.

Người đàn ông nhưn mồm, anh quay đầu lại đẩy về vô tội, anh đón lấy vali hành lý từ trong tay cô, một tay đẩy hai cái vali, một tay giữ chặt tay cô: "Cổ ý cái gì?"

Anh không có ý đâu, thật đấy, anh chỉ "thuận tiện" có ý chút thôi mà.

Ôn Nhan nghi ngờ liếc liếc anh một cái, có phải thế không đấy? Không nhìn ra được điều gì, cô đành thu hồi ánh mắt, cô đem áo khoác của anh cởi ra, vất ngang qua khuỷu tay mình mà cảm, chân còn thuận tiện đá anh một cái: "Tạm thời tin anh đấy."

Động tác nhỏ này của cô là do không tự chủ được, chính cô cũng không để ý tới điều đó. Nhưng Cổ Cảnh Ngự lại chú ý tới, anh không nhịn được bật cười.

Tiếng cười vô cùng trầm thấp, nhưng ở trong đại sảnh yên tĩnh lại nghe thấy vô cùng rõ ràng. Những người ban đầu vốn đang nói chuyện hay nghịch điện thoại cũng quay đầu lại nhìn.

Ngay sau đó, bọn họ giật giật khóe miệng, dứt khoát cúi đầu xuống mà đi, đem hai người kia ném luôn ra đằng sau. Để cho hai người đó từ từ nói chuyện với nhau đi, không, là để cho có không gian riêng tư.

--- Dù sao thì bọn họ cũng là mấy cái bóng đèn lớn, hai người kia vốn không để ý tới bọn họ đâu mà.

Cũng không phải vậy đâu.

Ôn Nhan đỡ trán, cô cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh đang nhìn về phía này, cô cắn răng nói: "Cười cái gì?"

Cổ Cảnh Ngự một chút cũng không cảm nhận được oán niệm ở xung quanh mình, hoặc có thể nói, cảm giác được nhưng mà anh không để ý. Anh nhàn nhả cầm lấy tay cô. Cả người anh đều đều bùng bùng cảm giác sung sướng, anh đánh giá cô một cái rồi tỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ: "Anh đang suy nghĩ...Anh về sau có nên nghe lời hay không..."

" Cái gì? " Ôn Nhan kinh ngạc, lại hơi giật giật khóe miệng: " Anh định khi nào thì sẽ nghe lời? "

Lại còn nghe lời một chút.

" Anh vẫn luôn rất nghe lời mà. " Cố đại ảnh để kéo theo vali, hơi nhú mày lại, môi hơi nhếch lên, gương mặt anh tuấn để lộ ra thần thái nghiêm túc: " Nhớ đâu Ôn đại sư thi triển thuật võ phật son vô ảnh cước..."

Ồ, không nên trêu vào không nên trêu vào.

Ôn Nhan: "... "

Mí mắt cô hơi giật giật, sự tức giận lướt qua trong nháy mắt. Cuối cùng là tức quá hóa cười, nghiêng răng nói: " Vậy đại ảnh để nên cẩn thận chút, tránh cho tới lúc em nhìn không được. "

Nói không chừng buổi tối cô ra mở cửa đá cho anh một phát bay luôn đấy.

Mấy ngày trước cô cũng mới phát hiện ra ở trên mạng, chính là hai ngày sau khi phát sóng chương trình truyền hình thực tế. Không ngờ cô lại nhận được biệt danh là Ôn Phi Hồng, giờ fan cô mỗi ngày tới đều biến thành.

Ôn đại sư tại thượng, xin hãy nhận của tiểu nhân một bái

Ôn đại sư thần công tái thế, nhất thống giang hồ

Cầu cho đại sư sống thọ cùng trời đất

Còn không biết tại sao giờ trên mạng có cả gif cảnh cô đập chân tới bên hông của Khương Văn đi, sau đó vèo một tiếng, Khương Văn nằm thẳng xuống đất, trước mặt là một cái sọt, nó giống như là chơi bóng trên băng vậy, một chiêu đã bay đi thật xa.

Hợp với đủ thể loại chữ: Không nghe lời, tôi đá / hãy xem Phật son vô ảnh cước của tôi / siêu hung dữ!

Còn kèm theo đó, là đôi mắt Khương Văn như đang lạc vào chỗ mịt mù.

Hợp với: Tôi là ai...Đây là đâu...Ồ đây đã xảy ra chuyện gì...

Hai ảnh gif này quả thật là đi tới nơi nào cũng xem được, mấy ngày trước cô nói chuyện với người đại diện qua mạng, người đại diện còn gửi kèm theo cái gif này như một biểu tượng kinh hãi.

Cố Cảnh Ngự nhìn, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được cười, anh nhéo nhéo tay cô, trong mắt đều là ý cười: " Ừm, nương nương có gì cần phân phó? Tại hạ nhất định sẽ nghe lời. "

Ôn Nhan hơi hást cằm, cô suy nghĩ trong chốc lát, giờ thật không nghĩ ra chuyện gì để cho anh làm, cô liếc anh một cái, môi đỏ chậm rãi nói ra mấy chữ: "...Quỳ xuống thỉnh an đi. "

" Dưới chân có bậc thang đấy. " Anh dịu dàng nhắc nhở một câu, ý cười trong ánh mắt mơ hồ muốn tràn ra. Ngay sau đó anh làm như không có việc gì, tiếp tục phôi hợp nói: " Nương nương cẩn thận, để tại hạ đỡ người lên. "

...

Lúc bọn họ đi lên máy bay, khoang hạng nhất đã được lấp đầy chỗ, Cố Cảnh Ngự đưa mắt nhìn qua một cái liền thấy còn hai ghế trống vị trí ở cạnh nhau.

Đưa hành lý cho cô tiếp viên ở bên cạnh, tay còn lại Cố Cảnh Ngự nắm lấy tay Ôn Nhan, anh chỉ để lại một cái bực nhỏ cạnh mình.

" Có muốn ngủ một chút không? " Anh im lặng đem thứ ngăn cách hai ghế gạt ra.

Ôn Nhan hơi dừng lại, đúng là cô có chút mệt, ngáp một cái, đôi mắt đào hoa như chứa nước, gật gật đầu: " Ừm "

Cố Cảnh Ngự để cô dựa vào ghế, thanh âm anh trầm thấp dịu dàng: " Ngủ đi. " Sau đó không một động tác thừa, đắp chăn lên cho cô.

Tiếp viên hàng không đi theo đường bay quốc tế khác xa so với tiêu chuẩn bay nội địa, tố chất nghề nghiệp của họ rất cao, cho dù trước mặt có thấy cảnh như vậy cũng chỉ duy trì nụ cười tiêu chuẩn. Nhưng mà khi quay lại sân bay, họ có như thế nào thì người ngoài cũng không nhìn thấy được.

Cố Cảnh Ngự không để ý lắm, anh tùy ý gạt đầu một cái, một đám người xung quanh ánh mắt có hơi liếc qua đây một chút.

Anh thu dọn một chút đồ vật, rồi lại đem di động của hai người để về chế độ máy bay. Ngay sau đó anh lại lấy chút đồ vật trong túi ra để lên trên mặt bàn, sau khi xong việc quay ra anh đã thấy Ôn Nhan ngủ say rồi, anh cũng từ từ kéo ghế ngồi của mình xuống.

Hai cái ghế mềm lập tức biến thành giường đôi.

Trong các chuyến bay, ở khoang hạng nhất luôn có một đặc điểm khác với khoang thường. Hai ghế mềm được đặt ở vị trí liền kề nhau, ở phần ghế ngoài cũng có vách ngăn với đi, ở giữa hai ghế còn đặt một vật ngăn cách, nhưng chỉ cần bỏ nó ra, hai ghế mềm lập tức biến thành giường đôi.

Anh hơi cong môi lên, nhẹ nhàng kéo một góc chăn rồi lại nhẹ nhàng chui vào, sau đó anh hơi dịch chỗ một chút, đưa tay ôm lấy người bên cạnh. Anh hôn nhẹ một cái lên trán cô rồi mới cảm thấy thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Anh cũng rất mệt, vừa lúc có thể cùng nhau ngủ.

Bốn phía được ngăn cách tạo thành không gian riêng tư, ở trên chiếc giường nhỏ nhỏ, có hai người đầu kê đầu, hô hấp nhẹ nhàng hòa quyện vào nhau, vô cùng thân mật.

....

Tiếp viên hàng không đang định tầm năm phút đồng hồ nữa sẽ gọi anh dậy. Tới lúc muốn gọi anh, lại phát hiện hai mắt anh đang mở, đáy mắt trong veo, nhìn không giống như người vừa mới tỉnh giấc.

Tay tiếp viên hàng không dừng lại ở giữa không trung.

Nhưng cô không nghĩ tới, anh không chút để ý nhìn cô một cái, rồi lại bình tĩnh nhắm mắt lại.

Tiếp viên hàng không: "...?? "

Kính ngạc trong chốc lát, sau đó cô phát hiện ra ảnh đế không có ý định mở mắt nữa, tiếp viên hàng không liền chuyển mục tiêu sang Ôn Nhan, trên môi vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, cô nhỏ giọng mở miệng: " Ôn tiểu thư..."

Ôn Nhan ngủ thật sự rất say, lúc mở mắt ra cô còn đang hơi mờ mịt, nhìn rất giống với kiểu không biết giờ đang là đêm hay ngày.

Môi cô hơi khô, cô giờ tay muốn lấy cái ly trên bàn thì lại phát hiện tay cô không cử động được.

Lúc này cô mới cảm giác được chỗ nào không đúng, có tiếng hít thở nhẹ nhàng như có như không ở trên đỉnh đầu cô, điều đó làm cho cô giật mình tỉnh táo lại.

Ôn Nhan trừng mắt một cái, thả nào cô không thể ngồi dậy được, cả người cô đều chui trong lòng anh rồi, còn bị ôm chặt cứng, giờ cô ngồi dậy được mới là lạ đấy.

" Cảm ơn. " Cô hít một hơi thật sâu, sau đó quay sang cô tiếp viên hàng không, hơi cong môi lên mỉm cười.

Chờ tiếp viên hàng không rời đi, cô lập tức mở to mắt, đưa tay nheo nheo người bên cạnh: " Đừng có mà giả bộ, dậy ngay. "

Cô không tin tiếp viên hàng không tới chỉ để đánh thức cô đâu, anh bình thường cảnh giác như vậy, lúc đó sao lại có chuyện không tỉnh dậy chứ.

Người đàn ông bên cạnh giờ tay chuẩn xác bắt được cánh tay cô, anh hơi cọ cọ mặt mình vào mặt cô, ánh mắt hơi mơ hồ, tới cả giọng nói cũng lơ mơ không rõ: " Làm sao thế? "

Thấy rõ cô rồi, anh làm bộ như mình mới tỉnh dậy, vô cùng tự nhiên duỗi tay ôm lấy eo cô, sung sướng hôn vào khoe môi cô: " Chào buổi sáng. "

Đúng thật là chào buổi sáng đấy, bọn họ từ nơi đó bay tới Seoul cũng chỉ mất tầm hai tới ba tiếng, nhưng chuyến bay của bọn họ bay từ rất sớm, cho nên giờ chắc cũng chỉ tầm sáu bảy giờ sáng thôi.

Ừm...Ngủ khá ngon.

Ôn Nhan liếc mắt đánh giá anh một cái, nhìn không được đưa tay nheo nheo da mặt anh, cảm thán một câu: " Không hổ danh là ảnh đế. "

Hoàn toàn không nhìn ra lỗ hổng diễn xuất nào.

Cố ảnh đế vẫn giữ nguyên khuôn mặt như vậy, làm như không nghe thấy lời nói mang đầy ý châm chọc của cô, anh duỗi tay lấy chai nước, rồi vận nắp đưa cho cô: " Khách sáo rồi. "

Anh duỗi tay xoa xoa cằm, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc: " Về sau còn cần phải cố gắng hơn nữa. "

Ôn Nhan nhận lấy chai nước, uống một ngụm nước ấm, khoe miệng cô hơi giật, vội vàng ngăn anh lại: " Thôi đừng. "

" Anh cứ như vậy là được rồi..."

Lại còn muốn luyện thêm...Thế thì không biết anh sẽ tu luyện tới cấp bậc không biết xấu hổ nào.

Cố Cảnh Ngự đưa tay lấy chai nước từ trong tay cô, rồi anh lại bỏ vào trong túi nhỏ, khoe môi hơi mỉm cười, cảm thán một câu: " Hóa ra ở trong lòng em, anh lại tốt như vậy sao. "

Ánh mắt anh hơi lóe lên, anh duỗi tay ra tự nhiên cầm lấy tay cô, giọng nói từ tính mà thân nhiên: " Nhưng mà nghe nói phụ nữ càng thích đàn ông biết nỗ lực hơn, vì để làm em càng thêm thích anh, anh còn phải nỗ lực hơn mới được. "

Trong lòng Ôn Nhan cũng một mồi lấm rồi, cái mà để thích không phải chỉ có cái này đâu nhé: " Không, em cứ thích..." bộ dáng của anh ở hiện tại hơn.

Nói được một nửa, cô liền ngậm miệng lại, cô đem toàn bộ nửa câu sau nuốt trở lại bụng. Bị nghẹn lời, cô thẹn quá hóa giận co chân muốn đạp anh một cái, còn muốn cô nói nữa?!

Anh nhìn đầu chân ở trên đùi mình, cảm thấy hơi đáng tiếc híp mắt lại, thiếu chút nữa thì...

Mặt khác, toàn bộ khách quý đã mặc kệ bọn họ rồi, mau dứt khoát đi khỏi chỗ này đi, nhắm mắt làm ngơ.

Có bạn gái cùng tới tham gia chương trình thì ghé góm lăm à...

Được rồi, đúng là rất ghé góm.

Ai bảo bọn họ đều là mấy người độc thân chứ.

Mẹ nó!! Lòng như thất lại!!

Lần này nhiệm vụ của bọn họ có liên quan tới ăn.

Một lần nhìn là nhìn tới năm tờ thực đơn, mà trên tờ thực đơn chỉ có ghi bằng tiếng Hàn tên các loại đồ ăn vặt. Ba đội sẽ đi mua đồ ăn vặt về đây, đội nào ăn xong danh sách của một tờ thực đơn trước thì sẽ biết được màu của đội mình. Đội nào tìm ra đồ ăn vặt và quay về đây nhanh nhất sẽ là đội thắng cuộc.

Trò chơi này vốn dĩ sẽ cho người xem một trận cười nghiêng ngả, nhưng vẫn có những chỗ tương đối khó khăn, có thể nói được là một vấn đề, tìm được đồ ăn chính xác cũng tương đối khó khăn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Cố ảnh đế nói được tiếng Hàn đấy.

Khương Văn tròn mắt há mồm nhìn chỗ đồ ăn Cố Cảnh Ngự bê ra chỉ có rất ít.

" Không phải, không phải vừa rồi cô ấy bảo không bán ít như thế sao? "

Ba người bọn họ cùng nhau đi mua đồ, nhưng mà tới lúc mua thì thấy bên cạnh quán nhỏ còn rất nhiều hàng đồ ăn vặt. Hắn hỏi lâu như thế rồi mà hàng bán rong này lại nói nhất định bán nguyên một phần, hai người vận dụng tới cả ngôn ngữ cơ thể cũng không thể truyền đạt được ý của mình.

Cho tới lúc hắn sắp gấp tới nổi bốc hỏa rồi, thì người ở đằng sau đẩy đẩy hắn một cái, ý bảo hắn mau tới quán nhỏ bên cạnh mua đồ đi, nơi này giao cho anh là được.

...Kết quả thì đúng là lấy được rồi...Chẳng lẽ bán đồ ăn thôi cũng phải xem giá trị nhan sắc?

Đại ảnh đế tách đôi dưa ra đưa cho Ôn Nhan, nhún vai: " Có thể là do nhân phẩm..."

Cũng không nhất định là phải có giá trị nhan sắc, nhưng mà mức độ nổi tiếng của Cố Cảnh Ngự đúng là không đùa được, người bán hàng rong bảo, liệu Cố Cảnh Ngự có thể ký tên tặng cho cô ấy không...

Khương Văn tròn trắng mắt, tức tới độ không nói được gì, nhân phẩm cái con quỷ.

Nếu thật sự là xem nhân phẩm, vậy cậu mỗi giây mỗi phút đều ngược cầu thì chính là không có nhân phẩm.

Thấy Ôn Nhan ăn có vẻ khó khăn, xem ra cô không thích món ăn này rồi, Cố Cảnh Ngự vô cùng tự nhiên mà lấy lại chiếc dưa, chẳng thèm quan tâm xem đó là đồ ăn cô ăn còn sót lại: " Đi nếm thử món khác đi. "

Thấy động tác của hai người kia tự nhiên như vậy, trong nháy mắt sự tức giận của Khương Văn lại biến thành cạ lời, quả thật không còn lý do gì cuộc sống này rồi: " Tôi nói, hai người không thể quan tâm tới người đối diện một chút sao? "

Cứ như vậy hắn liền cảm thấy mình như không tồn tại, đang cùng hắn nói chuyện cũng có thể chạy mất dạng một lần.

" À. " Cố Cảnh Ngự liếc mắt nhìn hắn một cái, bình tĩnh ung dung ăn món đó: " Đồng đội, mau ăn..."

Cái hương vị này đúng là không ngon lắm.

Đồng đội: "... "

Mẹ nó, thế này là có sự chênh lệch rõ ràng!!

Đồ ăn trong miệng Khương Văn như nghẹn lại, hắn ngược mắt lên nhìn đôi nam nữ chuyên ngược cầu trước mặt. Không ngờ hai người họ lại tin tưởng sức lực của những vị biên tập như vậy, hắn hung tợn nhai nuốt từng miếng, sớm muộn gì cũng tới lúc lật thuyền.

Nhưng mà điều hắn không nghĩ tới là, thời gian lật thuyền lại tới sớm như vậy.

Ngược lại, đó không phải lỗi khi cất nổi biên tập, những người biên tập trước sau như một, đều vô cùng tận lực, họ đem toàn bộ cảnh thân mật cất hết.

Vấn đề là ở một cái ảnh bình thường.

Cái bức ảnh kia bình thường tới không thể bình thường hơn, đó chính là lúc Cổ Cảnh Ngự bung một cái chén nhỏ, còn Ôn Nhan đang đứng ở bên cạnh anh.

Nhưng mà, cái tấm hình này lại dẫn tới một trận bùng nổ.

--- Có một chủ weibo kinh ngạc phát hiện ra một tấm hình.

"A a a a! Trời ơi, rốt cuộc có phải cùng một người hay không đây? "

--- Cũng là tư thế đó, cũng là người đó, chỉ là chỗ đứng khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Được rồi, sẽ khiêm tốn một chút!

Edit: Cải Trắng

Sự việc đã biến thành như thế này rồi.

Dao Dao là fan của Cổ Cảnh Ngự, sau không biết sao mà dần trở thành một fan nhỏ của Ôn Nhan nữa.

Cho nên khi nghe nói có khả năng Cổ Cảnh Ngự sẽ tham gia chương trình truyền hình thực tế này, mà các nghệ sĩ cũng sẽ đi tới thành phố nơi mình sống để quay chương trình thì cô đã đánh liều một lần để đi theo. Mặc dù rất nhiều người chỉ cho đó là tin đồn, một lời lập luận không có chứng cứ.

Nhưng sau đó cô không tới được địa điểm quay chương trình, tuy có hơi thất vọng nhưng ở đây còn có bạn cô nữa nên cũng không tới nổi. Buổi tối hai người còn tới phố ăn vặt đi một vòng, sự đau lòng rất nhanh đã biến mất.

Hơn nữa, không có bệ hạ thì vẫn còn nương nương mà, tổ chương trình vẫn sẽ tiếp tục như thế.

Nhưng cô không nghĩ tới, tổ chương trình lại dành tặng cô một điều quá đổi kinh ngạc.

... Thế mà thật sự có bệ hạ!

Cô lúc đấy quá mức hưng phấn, sự vi diệu nên đấy lòng cũng chỉ xẹt qua một cái rất nhanh rồi bị sự kích động đè ép xuống. Lúc cô gọi bạn bè tới xem cùng thì sự vi diệu đó cũng biến mất tăm không còn dấu tích.

Một lúc sau cô cũng thấy được vấn đề mà fan cp và người qua đường đang tranh cãi, bởi vì hai người họ là thần tượng của cô nên trong thâm tâm cô cũng muốn để hai người họ ở bên nhau.

Rồi một lúc nữa, fan cp bắt đầu cắt ghép biên tập những cảnh của hai người, có người không nhìn được đi xem lại một lần nữa. Rõ ràng chính mình là cầu độc thân lại biến thành fan cp rồi, thấy người khác tung đường thì kích động không chịu nổi, càng lúc càng hy vọng hai người họ ở bên nhau. Thấy fan cp ở khắp nơi nhảy nhót lung tung, người qua đường chắc cũng hận không thể xông lên bóp chết tại chỗ luôn.

...Sau đó, nguyện vọng của cô đã được thực hiện.

Tập ba của chương trình đã chiếu được vài ngày rồi mà hôm nay cô mới xem được, không phải là cô không muốn xem mà là mấy hôm trước cô về quê nên không xem được. Vừa mới từ vùng quê hẻo lánh đi lên, Dao Dao đã gấp sắp không chịu nổi, cô mở chương trình ra, bắt đầu ngồi trên sofa xem.

Tất cả đều vô cùng bình thường, chưa thấy có gì cả.

...Ngoại trừ hình ảnh đó.

Lần này, thứ đó như ẩn như hiện, có cảm giác rất quen thuộc, cảm giác đó mãnh liệt tới nỗi cô không thể coi nhẹ nó được.

Dao Dao mở to hai mắt nhìn, cô cứ thế nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Sau đó, cô như tới cái gì, lập tức lôi điện thoại di động của mình ra, mở album ảnh, rồi lập tức mở ra một tấm ảnh chụp.

Mất nhìn ảnh chụp, rồi lại nhìn hình ảnh trên máy tính, nhìn qua nhìn lại vài lần, cô nuốt một ngụm nước miếng, hô hấp như cứng lại.

...Quá giống

Thật sự quá giống rồi.

Từ dáng người, tới chiều cao, rồi cả tư thế này nữa, quả thật là giống y như đúc.

Hơn nữa lúc tập một chương trình phát sóng, tập đó đúng là được quay tại thành phố này, địa điểm còn cách chỗ cô rất gần. Lúc biết, cô còn tiếc nuối mãi vì không được gặp hai người họ.

Còn loại trình độ như thế này....Thật sự là không thể dùng từ trùng hợp để hình dung nữa rồi.

Chả trách, chả trách lúc đó cô cảm thấy quen thuộc như vậy! Chả trách lúc xem chương trình cô cảm thấy hình như mình bỏ qua cái gì đó.

Là xem nhẹ cái gì đây?

Hai người đó cô thật sự đã được gặp rồi đấy.

Cô đã trải qua chuyện gì chứ?

Lúc ấy bọn họ ở ngay bên cạnh cô.

Ở bên cạnh cô ăn đồ ăn với nhau!!

Nương nương còn đá vào chân bệ hạ một cái.

Bệ hạ lúc đó còn không biết xấu hổ mà kêu đau oai oái.

Dao Dao điên cuồng tự vò đầu tóc mình, cô cứ thế đi lòng vòng mấy lần liền, mà càng đi thì càng nhanh, trong lòng cô như muốn hét lên một tiếng nhưng hét không nổi.

Dao Dao Dao Dao Dao: "A a a a a!!! Trời ơi, đây có phải là cùng một người không? "

Cô phát điên mất thôi.

Tài khoản "Dao Dao Dao Dao Dao" cũng không phải là tài khoản nổi tiếng gì, nhưng cô là fan Cố Cảnh Ngự, hơn nữa cũng đã được một năm rồi. Tuy rằng không phải thời gian dài lắm, nhưng sẽ có một vài ID của Ngọc Mễ quen thuộc tìm tới.

Một tin cô đăng lên đã khiến cho một số người chú ý, trong đó có cả bạn cùng bàn với cô.

Yên lặng trong chốc lát, bỗng nhiên weibo điên cuồng nhảy thông báo.

Ngồi cùng bàn: A a a a a a a, là quán đậu hũ thôi đó!

Cô liên tục đánh rất nhiều câu, lướt qua một cái cũng thấy nói năng hơi lộn xộn: " Buổi tối hôm đó chúng ta ngồi ngay bên cạnh hai người đó đúng không? "

" Đúng vậy, đúng đúng, không sai đâu. Tập một thực sự là quay ở chỗ chúng ta, còn cách chỗ chúng ta không xa nữa. "

" Lúc ấy bọn họ ăn mặc vô cùng kín. "

" Lúc ấy bệ hạ còn bụng chén nhỏ lên cho nương nương ăn nữa. "

Những bình luận đó nhanh chóng được các Ngọc Mễ khác thấy được, fan vốn dĩ là một loại sinh vật có đôi mắt rất tinh. Mà đã là fan trung thành, thì cho dù thần tượng có để lộ một bàn tay thôi cũng sẽ nhận ra.

Khi thấy Dao Dao nói vậy, mọi người cũng bắt đầu thấy quen quen.

Nhưng mà vị trí là một nơi như này, họ luôn cảm thấy thần tượng của mình không có khả năng xuất hiện ở đây. Hơn nữa hai người bọn họ quá tự nhiên, căn bản nhìn không giống một minh tinh nên mới không khiến người khác nghi ngờ, xem nhẹ cảm giác quen thuộc đó. Huống chi, đây còn là Ngọc Mễ nhiều năm rồi.

....Hai tấm hình này nhìn giống nhau y như đúc nếu đặt cạnh nhau, bọn họ có thể dễ dàng nhìn ra được, cái tỷ lệ của bệ hạ và nương nương ở hai tấm hình...giống nhau 100%

Lại nhìn tài khoản weibo "ngồi cùng bàn" bình luận phía dưới, họ càng tin vào cái tin này.

Trùng hợp nhiều như thế, đây nhất định không phải sự trùng hợp.

Quản chúng ngồi ăn đưa hóng chuyện vẫn tương đối lý trí, nhưng với các fan và fan cp mà nói, đây chính là một cú nổ mạnh đấy.

Coi được lúc, các Ngọc Mễ nhìn thấy đều thở dài một hơi, hai tay ấn chặt lấy bàn phím, câu nói chuẩn bị tuôn ra lại bị tin tức này làm cho tan tành luôn rồi.

.... Tin tức thế mà thành sự thật!!!

... Cuối cùng bọn họ thật sự ở bên nhau!!!

Sớm biết sẽ có ngày như này nhưng tâm lại không chịu nổi, vẫn cảm thấy đau lòng lẫn kích động, phải làm sao bây giờ.

Cuối cùng...Là thét chói tai, có làm thế nào cũng không dừng lại được, a, ai tới cứu tôi với!! A!!!

Mà fan cp thì cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, tựa như cả người bị hút vào lỗ đen vũ trụ, lơ lửng ở trên không, chân không chạm đất. Bỗng bùm một cái, một tiếng chấn động trời đất.

Chuyển phát tin, bình luận, hai tấm ảnh này được truyền đi với tốc độ vô cùng kinh ngạc, nó giống như một loại virus vậy, nhanh chóng tràn lan trên khắp internet.

Weibo lại nổi lên một trận cuồng phong bão táp.

Có một bộ phận người qua đường không thể chấp nhận được chuyện này, họ bắt đầu điên cuồng công kích fan cp, các fan cp ở trên mạng cũng bị cuốn vào trong vòng xoáy này.

Cũng đúng vào lúc này, người đã tạo nên một trận gió tanh mưa máu là Dao Dao lại bình tĩnh đôi chút.

Cô có phải làm sai chuyện gì rồi không?

Sự kích động trong người qua đi, Dao Dao cũng hơi hối hận. Thần tượng của cô không chừng là không muốn công khai, cô lại trực tiếp công bố ra ngoài như thế...Có phải là đem tới phiền toái cho bọn họ rồi không?

Cô hối hận nhú nhú mày, xóa hình ảnh, lại gửi cho thần tượng một tin nhắn.

Nhưng mà thế cũng không có tác dụng gì.

Cái nên nhìn mọi người cũng nhìn thấy hết rồi, ảnh chụp đang được truyền tay nhau trên mạng, câu chuyện càng lúc càng nóng. Trên weibo, chuyện này đã lên top đầu rồi, càng ngày càng nhiều người nhìn thấy.

Rất nhanh, sự tình đã rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Người đại diện Dương Phàm rất nhanh đã biết được chuyện này, thiếu chút nữa thì hấn chửi ầm lên, vội vàng đi xử lý, cả người hấn bị quay như chong chóng rồi.

Người qua đường: Không có khả năng bệ hạ ở bên cạnh một minh tinh chỉ ở tuyến số hai!! Cũng không thử nhìn lại xem sức ảnh hưởng của mình như thế nào, đừng có mà lôi bệ hạ vào.

Dương Phàm nhìn một số bình luận của người qua đường, thiếu chút nữa thì hấn ném luôn con chuột trong tay đi, mẹ nó, ánh mắt có bị sao không thế!! Còn muốn để Cổ Cảnh Ngự điên lên lần nữa sao!!

Hấn thiếu chút nữa thì phát điên luôn, đừng nghĩ cục diện như thế này là tốt, cái tốt quá sẽ bị ảnh hưởng ngược lại, đợi tin tức này lắng xuống thì sẽ có rất nhiều vấn đề khác xuất hiện, giờ phải làm thế nào đây để Cổ Cảnh Ngự không thấy được chuyện này!

Cầm di động lên gọi điện thoại cho bên kia, hấn miễn cưỡng lắm mới duy trì được sự bình tĩnh, cắn răng nói: "Mấy người còn không nhanh áp tin này xuống đi!! Thủy quân đâu!! Tiền là để cho không mấy người sao?!"

Không biết bên kia đang nói gì, hấn thở ra một hơi, lại không nhịn được bắt đầu thô bạo nói: "Đề ép cái rắm mấy người!!" Đang trêu đùa hấn đấy à!! Sao một chút hấn cũng không thấy có hiệu quả!! Đừng nói là một chút, ngay cả một tẹo hấn cũng chưa thấy đâu.

Đợi tới lúc Cổ Cảnh Ngự thấy thì xong rồi!

Nếu cậu ấy không trở mặt với một loạt người qua đường đó thì tên hần có thể viết ngược lại.

Còn ngại chưa đủ loạn sao?!

Người phụ trách bên kia cũng gấp lắm rồi, hần xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, bọn họ đúng là đã ép xuống rồi, còn liên hệ với một số thủy quân nữa, nhưng mà đám fan này quá kích động, căn bản là không ép xuống được.

Dương Phàm nghỉ ngơi trong chốc lát để hồi lại sức, còn chưa kịp uống ngụm nước thì bên kia đã mở miệng, thanh âm vô cùng nôn nóng: "Hóng rồi. "

Người phụ trách kinh ngạc nhìn màn hình trước mặt, hần quả thật muốn khóc: " Dương ca, bùng nổ....server lại bùng nổ rồi..."

Đúng vậy.

Trong lúc thủy quân và cộng đồng fan đang nỗ lực gây chiến, server ngay sau đó liền bùng, lại một lần nữa vĩnh quang sập.

Dương Phàm: "... "

Hần thiết chút nữa thì ném điện thoại xuống đất, hít sâu một hơi, vẫn là phải ổn định tâm tình trước: " Sập cũng được, vừa lúc để cho mọi người bình tĩnh hơn. "

Không nói, đúng là có chút hiệu quả.

Các fan ở diễn đàn điên cuồng spam trên Tieba thì không nói làm gì, ít nhất, những quần chúng ăn dưa hóng chuyện ở đó vẫn bình tĩnh hơn.

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 4: Địa vị của hai người có chút không xứng, cho nên lại dùng quy tắc ngầm sao?

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 5: Lầu trên đúng là bị ép tới điên rồi, đừng vì trong lòng u ám mà nhìn chuyện gì cũng đen tối, hai người đó cùng nhau nói chuyện tình yêu thì liên quan quái gì tới bạn.

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 6: Đúng rồi đấy, tuy rằng có hơi khó chịu nhưng trong tình yêu làm gì có chuyện xứng với không xứng, chỉ có nguyện ý hay không mà thôi. Nhìn khoảng cách giữa bệ hạ và Ôn Nhan không, nói Ôn Nhan dùng quy tắc ngầm chính là rơi vào thế bị động đấy, nhìn thế nào cũng thấy là bệ hạ rất thích nên không muốn cô ấy đi lên.

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 7: Cảm giác vẫn khá tốt, ngọt ngào, duyên trời tác hợp đó, nhưng mà...Chỉ có một mình tôi muốn nhìn thấy cảnh mấy người ăn bàn phím sao?

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 8: Đúng vậy ha ha ha ha ha ha, mấy ngày trước có người nói, cái người mà nói bọn họ mà ở bên nhau thì tôi ăn bàn phím đi đâu rồi?

Server weibo trong một đêm, liên tục sập tới ba lần.

Giờ chỉ có thừa thời cơ lúc nửa đêm ít người, người lập trình viên cùng với người đại diện của Cổ Cảnh Ngự thức trắng suốt đêm, quảng thâm ở hai mắt đã nhìn tới rõ ràng, giờ họ có rửa Cổ Cảnh Ngự tới tám trăm lần cũng có thể lắm.

Rồi tới sáng sớm đông người, server vừa mới được sửa nâng cấp,...lại sập thêm lần nữa.

Lập trình viên:....A a a a!! Mấy người!!!

Cổ Cảnh Ngự, người có rất ngu ngon đương nhiên sẽ không biết oán niệm của bọn họ.

Ngày hôm sau, người đại diện mang sắc mặt đỏ tới gặp Cổ Cảnh Ngự, đại ảnh để còn ung dung rót một chén nước: " Anh bị cái gì hành hạ như thế này đây? "

Vừa mới này vẫn chưa nghe thấy hần nói gì đúng không?!

Người đại diện hít sâu vào một hơi, cắn răng nhìn xuống, hần cười lạnh một tiếng: " Ảnh mà cậu bụng trà rót nước cho Ôn Nhan đã bị đưa ra ngoài ánh sáng rồi. "

" Tất cả mọi người đều biết hai người đang yêu nhau. "

Mỗi ngày hần ở trước mặt tổ tông này nói thì có ích lợi gì chứ, có bản lĩnh thì đừng làm người khác kinh sợ như vậy chứ.

Hần hít sâu một hơi: " Rốt cuộc chuyện này cậu muốn xử lý như thế nào đây? "

Nếu như muốn phủ nhận thì bây giờ hần có thể lập tức đi làm, biện pháp tốt nhất chính là tìm hai người có thân hình xấp xỉ hai người này, chứng minh ảnh

chụp là giả. Còn nếu như muốn công khai, thì cũng phải tìm chương trình nào đó mà từ từ nói chuyện.

Cố Cảnh Ngự dừng một chút, anh nhìn mi lại, anh rửa tay sạch sẽ rồi mở máy tính ra...Nghiêm trọng như vậy sao?

Anh biết, Ôn Nhan vẫn chưa chuẩn bị tốt để công khai, kia...

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 1: Thế mà thực sự ở bên nhau? Ngoài cảm giác giật mình ra thì còn thấy như một vết nhơ, cái gì thế này?

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 2: Trước tiên phải nói rõ, tôi không phải fan bệ hạ cũng chẳng phải fan nương nương. Nhưng mà tôi nhìn những video mà fan cp cắt ghép biên tập, rồi lại nhìn phản ứng giữa hai người, cho tôi hỏi là mọi người có phải mù hết mắt rồi không?

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện số 3: Cẩn hạt dưa. Không phải fan nhưng không hiểu sao tôi lại rất thích xem những video được biên tập lại, ừm, mấy ngày trước còn có một đêm thức trắng để xem, rất ngọt ngào đấy ha ha.

Nhìn chung thì phần lớn mọi người đều chúc phúc, cũng rất "khách quan" cho rằng bọn họ xứng đôi.

Khỏe môi Cố Cảnh Ngự không nhận được hơi giương lên, tạm thời anh đem sự lo lắng trong người ném lên tận chín tầng mây, sung sướng cong cong môi: " Vẫn là fan của tôi tinh mắt. "

Người đại diện nghĩ nghĩ một lúc thấy mình thuê thủy quân thật là lãng phí, một đêm ngồi đây biết bao nhiêu bình luận, hoàn toàn không ngờ tới phản ứng của anh lại như này, mẹ nó, cậu chính là quần chúng ăn dưa hóng chuyện đấy.

Nhưng mà...

" Rõ ràng như vậy sao? "

Cố Cảnh Ngự nhìn chằm chằm di động một hồi, rồi anh nhận không được quay sang hỏi người đại diện. Rõ ràng anh cảm thấy mình biểu hiện rất khá mà.

Cái nên không chế đều không chế.

Biểu tình của người đại diện vô cùng vặn vẹo, chỉ muốn bóp chết anh ngay tại chỗ.

Nói lời này mà cậu không thấy đuối lý sao?! Mẹ nó!!

A?!!!

Lương tâm đâu!

Cố Cảnh Ngự hừ một tiếng, nhún vai: " Được rồi, tôi sẽ khiêm tốn hơn một chút. "

Nhiều nhất thì, ngày mai không nắm tay nữa?

Không được, vẫn là đề đạo diễn cắt nhiều cảnh hơn đi.

Anh tin tưởng đạo diễn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Công khai

Edit: Cái Trắng

Cũng đừng nghĩ giọng nói của anh nhẹ nhàng là đã cho qua chuyện. Im lặng một lúc, biểu cảm trên khuôn mặt Cố Cảnh Ngự dần dần trở nên lạnh nhạt, ánh mắt anh thâm thúy, nhìn sắc mặt cũng không đoán được anh đang nghĩ gì. Ngón tay hơi co lại, cuối cùng anh vẫn mở miệng: " Anh trước tiên cứ tìm người thế thân đi. "

" Ảnh cứ chụp trước, rồi tới lúc đó có dùng hay không thì tính sau. "

Rất rõ ràng, anh bảo lần sau lại nói, ý là anh muốn đi hỏi ý kiến Ôn Nhan.

Tìm lấy hai người thế thân cũng đơn giản thôi. Nhưng việc chụp ảnh, ít nhất họ cũng cần phải khôi phục cảnh tượng khi đó, phải an bài mọi việc hết sức thỏa đáng, cần phải có một chút thời gian đấy.

Tuy rằng những việc trước kia anh xử lý đều không phải như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là anh không biết lần này phải làm như thế nào. Nói thế này, gặp được một việc, trước tiên là phải chuẩn bị tốt, phương thức tốt nhất chính là không cần nói những điều thừa. Không đáp trả thì thôi, nhưng nếu đáp trả thì phải một phát kích đúng điểm giữa.

Sắc mặt Dương Phàm khó tránh khỏi có chút phức tạp: "...Được. "

Trước khi tới đây, thật ra hắn đã chuẩn bị tâm lý tốt. Nếu như cái tính tình đó của anh bộc phát thì hắn phải làm thế nào, hay là sự tùy hứng của anh hết rồi thì hắn phải thu dọn hậu quả ra sao. Làm sao để có thể cứu vớt hình tượng của anh một cách hoàn hảo chậm rãi... Trên thực tế, mặt này hắn rất có kinh nghiệm, thậm chí còn truyền lại cho những người phía sau.

Nhưng mà, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, lần chuẩn bị này của hắn thật ra là không cần dùng đến.

Nếu nói trước kia Cố Cảnh Ngự là người đi về phía nào cũng có thể giờ đào kiếm sắc nhọn về phía người khác thì giờ Ôn Nhan như một lớp áo bên ngoài của anh vậy. Cô đã làm anh thu lại sự tùy hứng của mình, học được cách khiêm tốn, học được cách vì người khác mà suy nghĩ.

... Tuy rằng, có khả năng những cái này chỉ ở trong giới hạn những người đó liên quan tới Ôn Nhan thôi.

Trên thực tế, tin tức lớn thế này, trên mạng lan truyền khắp nơi, chẳng cần Cố Cảnh Ngự tới hỏi thì Ôn Nhan cũng biết được tin tức đó.

Người đại diện của Ôn Nhan có rất nhiều mối quan hệ, hơn nữa hắn rất tôn trọng ý kiến của cô. Lần này cũng như thế, với địa vị hiện tại của Ôn Nhan mà gặp chuyện như thế này, phương án giải quyết hẳn là đã có sẵn rồi. Giờ cứ lời lẽ ngay thẳng thanh minh đây là chuyện không có thật là được. Nhưng người đại diện nghĩ cứ hỏi qua cô đã rồi mới đưa ra quyết định.

Ôn Nhan sững sờ trong giây lát, cô buông đi động xuống. Ánh mắt đào hoa lóe lên một tia sáng không rõ ràng, im lặng trong chốc lát, rồi cô mỉm cười: "Trước tiên không cần phải làm gì cả. "

Lý ca sững sờ, cảm hắn hơi run lên: " Em chắc chứ? "

Cô đã nói như vậy, có nghĩa là ngầm đồng ý.

Không phải là hắn lo nghĩ lung tung, nhưng mà tương lai phía trước không một ai có thể bảo đảm cả, nhờ một năm sau hay hai năm sau, bọn họ chia tay...

Thế thì sự ngầm đồng ý lúc này sẽ như bùa đòi mạng đeo bám khi đó, sẽ có rất nhiều fan mia mai cô lúc này ngầm đồng ý. Tới lúc đó có người nói cô muốn nổi tiếng tới phát điên rồi là mức độ chửi rủa nhẹ nhất đấy.

Mà nếu hai người còn bên nhau, rồi công khai mối quan hệ... Vậy thì với địa vị của cô hiện tại và của Cố Cảnh Ngự so sánh sẽ thấy sự đối lập, tất cả những thành tựu về sau cô có được sẽ bị người khác tự động gắn mác thêm cả Cố Cảnh Ngự.

Sẽ có rất nhiều người làm lơ đi sự cố gắng của cô, mặc kệ cô có làm cái gì đi chăng nữa, họ đều sẽ đem công sức của cô mà quy sang cho bạn trai cô. Ánh sáng của Ôn Nhan sẽ hoàn toàn bị danh hiệu Cố phu nhân che dấu đi.

Đương nhiên, nếu công khai thì không phải là không có chỗ tốt. Nói đơn giản một chút thì là, nó mang tới rất nhiều lưu lượng cho cô, nổi tiếng lên là điều chắc chắn.

Chuyện này đối với một số fan mà nói thì đúng là mở ra cho họ một con đường tràn ngập ánh sáng rồi. Nhưng đối với Ôn Nhan mà nói, cái chỗ tốt này không đủ để triệt tiêu toàn bộ hậu quả về sau.

Nghĩ một chút, người đại diện cảm thấy sâu tới nỗi bụng cũng có thể gầy đi một vòng, nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng: " Em không suy nghĩ lại sao? "

Ôn Nhan nhìn bộ dáng của hắn, đột nhiên cô bật cười, sự nghiêm túc ban đầu cũng dần dần tan biến: " Không cần. "

Cô đương nhiên hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn chuyện của bố mẹ mà lớn lên, thật ra cô cũng không tin tưởng vào tình yêu lắm, cô không chắc chắn được liệu trong tương lai hai người bọn họ có thể ở bên nhau hay không, nhưng mẹ của cô đã từng nói với cô rằng, không cần đánh mất niềm tin vào năng lực của người khác khi chưa biết rõ.

Trên thế giới này có một người đàn ông không biết chịu trách nhiệm thì ắt sẽ có một người đàn ông chung tình. Tương lai có rất nhiều khả năng có thể xảy ra, mà cô không phải là một người nhất gan, cô không phải là một người vì sợ hậu quả về sau mà lựa chọn né tránh.

Còn về việc nổi tiếng...

Ôn Nhan mỉm cười: " Sự nổi tiếng của em không nhất định sẽ bị anh ấy che hết đâu. "

Nếu là trước kia, đương nhiên cô không muốn ánh sáng của mình bị anh che đầy hết, nhưng nếu là hiện tại, thì cô không cảm thấy thế nữa.

Nói cô yêu tới hông nào cũng được, nói cô hồ đồ cũng không sai, nhưng đúng là, không biết bắt đầu từ bao giờ, đối với cô mà nói, chuyện này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Cũng không phải là không còn quan trọng, chỉ là cô đã hiểu rõ ràng hơn, điều cô muốn là cái gì.

Cô muốn đóng phim. Mà nói ra điều này thì hơi khó nghe, nhưng cô tin tưởng rằng chỉ cần cô nói một lời thôi, Cố Cảnh Ngự cũng có đủ năng lực để khiến trong vòng 365 ngày cô đều đi quay phim.

...Cô cũng sẽ không làm ra vẻ bởi vì lòng tự trọng của bản thân mà phải phân chia rõ ràng, nó cũng đâu còn quan trọng nữa.

Khỏe môi Ôn Nhan hơi cong lên, trong ánh mắt như mang theo một tia sáng, vừa tự tin vừa kiên định: "Không ai có thể trở thành trở ngại của em, trừ khi người đó là bản thân em."

....Chỉ cần cô đủ mạnh mẽ, thì cô sẽ không sợ bất cứ kẻ nào uy hiếp tới mình. Chỉ cần cô bước một bước đủ cao, sẽ không sợ có ai đó che đi ánh sáng của mình.

"Được rồi." Về mặt Lý Cường giãn ra, có chút bất đắc dĩ: "Anh bị em thuyết phục rồi."

Cái gì cô cũng đã nghĩ kỹ rồi, hẳn không còn lời nào để khuyên.

Cuộc đời con người là vừa có sự nghiệp lẫn tình yêu, vì sự nghiệp mà đè nén tình yêu cũng không tốt.

....

Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan chỉ thường ở trong nhà đi tới đi lui, cũng không thích cầm điện thoại lướt weibo lắm, trên mạng sóng gió như thế nào cũng không ảnh hưởng tới hai người họ.

Hơn nữa, cô đã quyết định sẽ im lặng rồi, Ôn Nhan và người đại diện thảo luận biện pháp giải quyết xong xuôi, toàn bộ chuyện này sẽ giao cho người đại diện, tùy ý để hai người đại diện đi can thiệp. Sau đó thì cô phải làm việc liên tục, quay gấp một cảnh vào buổi trưa, điều đó đã khiến cô mệt tới không thở được, cơ hồ những chuyện không liên quan cô đều ném ra sau đầu hết.

Đương nhiên, chắc là người đại diện đã nói thái độ của cô cho anh biết.

Cho nên lúc mà Cố Cảnh Ngự định nhắc tới chuyện này thì Ôn Nhan ngáp một cái, cô vẫn gối đầu lên đùi anh, có chút lười biếng, ngay cả mắt cũng không buồn mở: "Cứ như vậy đi."

Không phủ nhận thì chính là đồng ý rồi.

Nhưng nhìn từ biểu tình của Cố Cảnh Ngự mà đoán thì có thể không cần thừa nhận cũng được.

Thấy cô mệt mỏi, anh cũng không nói gì nữa, anh ừ một tiếng. Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính: "Được, ngủ đi."

...Cô muốn, anh sẽ làm theo những gì cô muốn.

Mọi việc đúng là cái gì cũng có thể xảy ra.

Ngày hôm sau Ôn Nhan đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cái người bình thường vô cùng dính người kia sao hôm nay lại biểu hiện không bình thường vậy.

Ngày hôm sau có buổi phát sóng trực tiếp.

"A a a a! Vì nương nương và bệ hạ mà chiến đấu."

"Ha ha ha, không biết chốc nữa bệ hạ và nương nương có dắt tay nhau cùng tới đây không nhỉ ha ha ha..."

"Oa oa oa, bệ hạ nhìn em nhìn em nhìn em!!"

"Tôi phải đẻ Nhan Nhan sinh ra một chú khi con!! Không cần thương lượng!! Hãy sinh một đứa."

Tám giờ mỗi ngày đều phát sóng trực tiếp, không có bất kỳ sự cắt nối biên tập nào, có thể tùy thời cơ mà tương tác với nhau. Đối với người xem, tiết mục phát sóng trực tiếp này đương nhiên là phần bọn họ chờ mong nhất, trong phòng phát sóng trực tiếp đã có không biết bao nhiêu người đợi rồi.

Chỉ là, khiến bọn họ thất vọng rồi.

Fan cp xuất hiện ngay từ đầu giờ cũng chậm rãi thay đổi, mọi người đều yên lặng mà đi ra ngoài.

Liếm liếm liếm: Sao bệ hạ và nương nương vẫn chưa tương tác với nhau chứ? OwO

Cô có hơi thất vọng, ngày hôm qua ảnh vừa được công bố, cô đã kiên định cho rằng hai người họ nhất định sẽ ở bên nhau. Vốn tưởng rằng ngày hôm nay sẽ vô cùng ngọt ngào, kết quả thì tưởng tượng của cô cũng bay quá xa rồi.

Đừng nói là ngọt hay không ngọt, hôm nay hai người họ hình như còn không tương tác với nhau đấy.

Ngay cả tới gần cũng không có.

"Tôi là người đáng yêu" chân chờ mãi cũng nói: Có phải muốn tránh hiềm nghi rồi không?

"Đúng thế, có khả năng lắm chứ... Với kỹ năng diễn xuất của bệ hạ, muốn diễn một chút để tránh hiểu lầm của chúng ta cũng dễ thôi."

Những người khác có thể không diễn được....nhưng bệ hạ...

Nhưng cũng có không ít những fan cp không giữ được lập trường, họ bắt đầu do dự: "Nhìn qua thật sự là không tương tác gì với nhau...Có phải chúng ta nghĩ nhiều quá rồi không, có rất nhiều người có thân hình tương đối giống nhau mà."

Rồi còn thêm cả người qua đường thêm dầu vào lửa: "Chân tướng không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Ngay từ đầu đã là không có gì rồi, là do fan cp các người một hai bắt đầu ghép lung tung."

Fan cp muốn phản bác bọn họ, nhưng buổi phát sóng trực tiếp đã như thế này thì có phản bác cũng không có tí lực nào. Nhưng để điều đó ghen trong lòng cũng không được, có những fan cp vô cùng kiên trì: "Tôi kiên trì cho rằng bọn họ đang ở bên nhau, chỉ cần nhìn ánh mắt lần trước bệ hạ nhìn Ôn Nhan là tôi có thể kiên trì. Ánh mắt dịu dàng chuyên chú như vậy, tôi không tin anh ấy có thể tùy tiện nhìn một người như thế."

Mà thật ra Ôn Nhan cũng có chút nghi ngờ.

Không phải là cô đang tự luyến đâu, nhưng mà Cố Cảnh Ngự đúng thật là rất dính người, lúc trước còn nói rõ ràng sáng sớm mỗi ngày sẽ hôn cô một cái coi như là chào buổi sáng.

Nhưng hiện tại...Cô ním môi, đột nhiên cảm thấy không quen gì cả.

Mãi cho tới trưa, có rất nhiều fan cp thất vọng, họ nhận thấy rằng Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự chẳng có tương tác gì với nhau cả, tổ tiết mục cũng dừng lại để ăn cơm trưa.

Trên đường Ôn Nhan tìm nhà vệ sinh thì cô lại nghe được thanh âm quen thuộc đang gọi điện thoại, hình như đang hỏi người đại diện mọi việc ra sao rồi, công tác chuẩn bị để làm sáng tỏ vẫn chưa làm xong sao?

Nếu để muộn hơn chút nữa thì chỉ sợ nó sẽ ảnh hưởng nhất định tới một mặt nào đó.

Dương Phàm đột nhiên quay người ra, hần rùng mình một cái, cẩn thận mở miệng: "Tôi, tôi chưa nói với cậu sao?"

"Hả?" Cố Cảnh Ngự cảm thấy có gì đó không đúng, nguy hiểm nheo nheo mắt lại: "Nói cái gì cơ?"

Dương Phàm nuốt nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên hần không dám mở miệng, hần, có thể cho hần chạy trốn trước được không?

Nhưng cuối cùng hần vẫn đem chuyện này nói rõ đầu đuôi, còn giải thích mất một lúc.

Không khí đột nhiên rơi vào im lặng, anh hơi nheo đôi mắt lại, hít sâu một hơi, cả người đều tản ra hơi thở vô cùng nguy hiểm: "Anh nói với tôi những điều đó lúc nào chứ?"

Nếu như hần nói sớm một chút thì sao anh phải kiềm chế cả buổi sáng nay?!

Cố Cảnh Ngự muốn phát điên lên được, anh nắm chặt tay lại, tiếng xương khớp vang lên rõ ràng, trong nháy mắt trong đầu anh xoay vòng vòng đủ kiểu nói "được"

Làm sáng tỏ? Lúc nào đây?

Suy nghĩ một lúc, dường như cô nghĩ ra cái gì đó, mí mắt cô hơi giật giật. Cô kinh ngạc đưa tay day day trán, không phải, lời này của anh...có phải anh đang nghĩ là cô không muốn công khai không?

Anh còn chưa biết thái độ của cô sao?

Người đại diện vẫn chưa nói?

Cô vừa buồn cười lại vừa tức giận, kinh ngạc, cảm động, quần bách,... Tâm tình cô trong chốc lát trở nên phức tạp khó giải thích, cô giật giật khóe miệng, quay người đi về phía sân quay chương trình.

Khương Văn đang nằm ở ghế bên cạnh căn hạt dưa, thấy cô trở về liền đưa mắt liếc nhìn cô một cái: " Chút nữa phải tiếp tục quay chương trình, muốn tới đây thử một chút không, hương vị không tồi chút nào. "

Nói bọn họ quay lần này là Tam Á, hôm nay ánh mặt trời đúng là rất đẹp, độ ẩm vừa phải. Giờ mà đem ghế nằm ra tắm nắng, hưởng thụ chút gió trời, lại còn ăn uống no say, đây đúng là thiên đường trên thế gian mà.

Bây giờ cũng chỉ có chút thời gian để ăn.

Ôn Nhan che trán mình lại: " Không cần. "

Đúng là rất hưởng thụ đấy.

Khương Văn nhún vai, tiếp tục sự nghiệp căn hạt dưa của mình.

Cầm lấy mũ che mặt lại, Ôn Nhan ngả người nằm trên ghế, cô hồi tưởng lại chuyện sáng nay, đúng là có hơi buồn cười.

Ừm...Chính là ít nói, kết quả...

Nhưng cũng không để cô nghĩ nhiều thêm nữa, cô phát hiện ra có một đôi tay khác đang nắm chặt lấy tay cô, đem cô kéo tới lòng ngực mình, cúi đầu xuống hôn vô cùng nồng nhiệt. Hơi thở gấp gáp rồi cả nhiệt độ nóng bỏng anh đem đến đều ập lên môi cô, rất mạnh, cũng rất mãnh liệt.

Miệng mãi dây dưa, hô hấp hòa quyện vào nhau, triền miên không dứt.

" Nhan Nhan..."

" Bảo bối..."

Cô đồng ý công khai rồi đúng không? Đồng ý ở cùng một chỗ với anh rồi đúng không?

" Vạ..."

Nửa hạt dưa trong miệng Khương Văn yên lặng mà rơi xuống dưới chân hắn, chân Hà Từ thì mềm nhũn, vẻ mặt như dại ra.

Tất cả mọi người bên cạnh: "..."

Camera của đạo diễn đã được cầm lên: "..."

Im lặng trong chốc lát.

Đạo diễn run rẩy chuyển tay cầm camera, ông nhìn trên màn hình một màn mưa bom bão đạn đang ập tới, đột nhiên hít sâu một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Công khai rồi!!!

Edit: Cài Trắng

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện bị dọa cho tới rơi cả dưa rồi, cả người cảm giác như bị lừa gạt.

Họ hoàn toàn không thể hoàn hồn được, tôi là ai...tôi đang ở chỗ nào....tôi đã nhìn thấy gì...tôi có phải đang nằm mơ không...

Người qua đường đã thế thì khỏi nhắc tới fan cp đi, mãi cho tới khi họ cảm giác được hình rung lên, mặt của đạo diễn được thay thế bởi cảnh khi nãy thì bọn họ mới lấy lại được tinh thần. Họ đã biết được vừa nãy xảy ra chuyện gì rồi.

Cảm giác hít thở không thông, thiếu chút nữa thì lăn đùng ra đó ngất xiu, hít thở một hơi sâu, a a a a a a a! Hôn, hôn a a a a a a!!

Hôn một cái sâu như vậy a a a a a a a!!!

Bạch Linh Nam đang chạy bộ trên máy chạy, mồ hôi trượt xuống theo đường cảm hần, đúng lúc này hần lại nghe thấy hình như ở tầng trên có tiếng hét chói tai của hàng trăm người. Thật sự là vang vọng mấy tầng liền đấy.

Đặc biệt có một nhà sát bên cạnh nhà hần, hần còn nghe thấy cả tiếng chân nhảy bùm bụp trên sofa, hần là người nhảy trên sofa đó vừa hét vừa

nhảy.

Hắn trượt chân một cái, hắn đưa tay nhấn cho máy chạy giảm tốc độ lại. Sắc mặt hắn không tốt lắm. Mẹ nó! Bà điên ở tầng trên lại làm sao vậy?!

Cũng ngay lúc đó, có rất nhiều người đang rơi vào trạng thái y hết nhau. Thét chói tai không đủ để thể hiện sự kích động của bọn họ, còn phải xuống tầng chạy vài vòng, ôm lấy nhau hay điên cuồng nhảy múa nữa cơ.

"A a a a a! Người nào tin rằng bọn họ không có quan hệ gì thì chính là đồ ngốc. "

"Sao tôi lại hưng phấn như thế này chứ, oa oa oa!!! Hưng phấn muốn khóc luôn. "

Trong nháy mắt, weibo bị một đợt sóng điên cuồng quét qua, rất nhiều fan kích động tới nỗi không thể nói lên lời nữa. Họ cứ ra sức gõ bàn phím, con số đó vẫn không ngừng tăng lên dẫn tới những nhân viên phụ trách weibo lo sợ một lúc nào đó trang lại sập. Trong mắt đột nhiên hiện lên cảnh tượng mình phải tăng ca cả đêm.

Trước mặt tối sầm, dự cảm không lành tăng lên.

Không phải đâu.

Cố Cảnh Ngự lại làm ra chuyện xấu gì rồi!!!

Đương nhiên, lúc này làm sao Cố Cảnh Ngự biết được.

Tay đạo diễn run run, hiện tại bảo ông đóng tiết mục phát sóng trực tiếp cũng không được. Giờ ông chỉ có thể bảo hai người kia tách nhau ra thôi, ông vội vàng gọi cái người đang ngồi ngốc ở phía đối diện là Khương Văn lại, bảo hắn làm thế nào đó để cho hai người họ tách ra đi.

Khương Văn chớp chớp mắt, hắn giờ mới phản ứng lại được. Hắn đem một nửa hạt dưa còn ngâm trong miệng phun ra, hắn nuốt nuốt nước miếng, hắn đưa mắt nhìn hai người cách hắn mấy bước, hai người đó hoàn toàn coi như hắn không tồn tại, đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Sao, làm thế nào hắn nhắc được đây.

Người ta đang thân mật kề sát nhau, chẳng lẽ giờ mình bước lên một bước xong làm động tác cắt để cho hai người họ tách nhau ra sao? Vậy thì hắn không chỉ đơn giản là không có mặt mà còn mất luôn cả não rồi.

Lại nói....Mọi người xung quanh như muốn nín thở luôn rồi...Đúng là vô cùng xấu hổ, không thể cắt ngang được.

Hắn há hăng giọng, lớn tiếng ho hai tiếng.

Khụ.

Khụ khụ.

Không, có phản ứng đấy. Là anh lại dùng thêm sức lực ở tay, hắn thậm chí còn tưởng rằng anh muốn đem cô ôm tới nỗi hòa vào trong xương cốt mình.

Khương Văn kinh ngạc, đúng là ngoài sức tưởng tượng của hắn. Sau đó hắn lại ép sắc mặt mình trở nên nghiêm túc, tiếng ho còn lớn hơn cả vừa nãy, khụ khụ thêm hai tiếng.

Nhưng mà...

Lúc này, có rất nhiều fan đã phát điên luôn rồi: " Một phút 44 giây rồi, một phút 45 giây.....hai phút 36 giây, a a a a a!!! Vẫn còn hôn!!! Vẫn còn hôn!!! "

Quản chúng ăn dưa hóng chuyện cũng khá nhiều người lớn tuổi rồi, nhưng sự kích động ở trong lòng vẫn không ngừng dâng lên: " A a a, rõ ràng tôi không phải fan, rõ ràng tôi là một người già rồi nhưng tại sao xem cái này tôi lại đỏ hết mặt lên. Tâm tình thiếu nữ của tôi kích động tới nỗi không kiềm chế được, oa oa oa. "

Nhưng mà bọn họ vẫn còn một chút lý trí, lúc này có một số người chú ý tới tâm trạng đau khổ của Khương Văn rồi.

Vừa nhìn thấy, lập tức cười ha ha.

" Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, mọi người xem biểu cảm của Hắc ca kia, bộ dáng như không thể tin được vậy! Ha ha ha, ho tới nỗi phổi cũng sưng to rồi mà không ai chú ý tới, ha ha ha. "

" Bệ hạ: Mê đắm trong việc hôn môi tới nỗi không kiềm chế được, ha ha ha ha ha. "

Lúc này Khương Văn cảm thấy mình không luyến tiếc gì cuộc sống này nữa.

Tiếng ho khụ khụ bên cạnh càng lúc càng lớn, mí mắt Ôn Nhan giật giật vài cái. Cô lúc này mới nhớ ra là ở bên cạnh còn có người, trong nháy mắt sắc

mặt cô đỏ bừng, cô muốn đẩy Cổ Cảnh Ngự ra, sao cô lại quên mất chứ.

Nhưng hình như Cổ Cảnh Ngự không muốn buông ra.

Bạn có từng thích một ai chưa? Đó là cho dù người ấy có làm gì đi chăng nữa thì mình cũng vô cùng hài lòng, mỗi khi nghe thấy tên hai người được đặt cạnh nhau thì trong lòng sẽ vui mừng.

Anh muốn để cô mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh mình, anh hy vọng cả thế giới đều biết cô là của anh. Có thể anh hạn chế rất nhiều mơ ước của cô, nhưng anh có thể vì cô mà cam tâm tình nguyện kiềm chế lại.

Giờ anh đã biết, cô đồng ý rồi, cô đồng ý để tên của anh và cô ở cạnh nhau. Cô nguyện ý để cho cả thế giới biết, bọn họ là thuộc về nhau, sau này sẽ không còn một ai chen chân vào câu chuyện của bọn họ nữa.

Trong lòng anh cảm thấy hơi xót xa, nhưng sự thỏa mãn cũng nhanh chóng ập tới, sự kích động này khiến anh chỉ muốn nhanh chóng tiến tới ôm cô một cái thật chặt. Phải nhanh lên một chút, anh phải đem cô ấn chặt vào trong lồng ngực, anh như muốn cô hòa cùng với xương cốt của mình. Tâm trí anh đều là cô, anh đâu còn tâm trí đâu mà quan tâm tới những thứ xung quanh?

Cuối cùng Cổ Cảnh Ngự cũng tách ra, trán anh tì lên trán Ôn Nhan. Cánh tay anh vẫn ôm chặt lấy cô, anh vẫn còn lưu luyến mãi không rời khỏi môi cô được, lúc này từng chữ anh nói ra đều đặc biệt hơn bất cứ thứ gì, nghe vừa ướm át vừa dịu dàng: "Nhan Nhan..."

Tiếng gọi này quá mức dịu dàng, ánh mắt Ôn Nhan cũng trở nên mơ hồ hơn, cô hơi xấu hổ cúi đầu xuống, sắc mặt cô đỏ lên, chớp chớp mắt: "...Làm sao thế? "

" Không có gì cả. " Tiếng cười của Cổ Cảnh Ngự trầm thấp, tiếng cười này như chứa đựng cả những tia nắng mặt trời ấm áp, ngón tay anh hơi mân mê khoe môi cô, thỏa mãn lại hôn hôn thêm vài cái: " Chỉ là muốn gọi tên em thôi. "

Chỉ là, muốn gọi tên em thôi.

Ôn Nhan hơi nín thở lại, thanh âm trầm thấp xuống: " Có gì mà gọi..."

Tuy rằng cô nói vậy, nhưng cô lại không muốn nhúc nhích chút nào, cô vẫn dựa vào lồng ngực anh, thậm chí còn không tự chủ được mà tiến vào sát hơn.

Khương Văn: " Khụ, khụ khụ! "

Cô đang cố gắng kiểm soát chuyện nhưng Cổ Cảnh Ngự lại chẳng hề tức giận tí nào, ngược lại anh còn cảm thấy rất sung sướng. Anh lại ôm người trong lòng chặt hơn một chút, thanh âm trầm thấp từ tính còn đem theo ý cười nồng đậm: " Anh cũng không biết, chỉ là gọi hai tiếng như thế này cũng khiến anh vui vẻ. "

Anh cũng muốn biết tại sao anh lại thành như vậy, có phải cô đã hạ độc dược gì vào người anh rồi không, không thì làm sao anh có thể...chỉ nói hai tiếng Nhan Nhan thôi mà trong lòng anh đã vô cùng sung sướng. Thật sự giờ anh cũng không nhận ra chính mình nữa rồi.

Ôn Nhan không kiềm chế được, khoe miệng cô hơi giương lên, trong ánh mắt đào hoa đều là ý cười: " Đại ảnh đế, miệng lưỡi anh từ khi nào đã trở nên trơn tru thế này? "

" Khụ khụ. "

Cổ Cảnh Ngự cuối cùng cũng tự kiềm chế được, tiếng cười thấp thấp vang lên, anh hôn cái chụt lên má cô, nhân cơ hội còn chiếm chút tiện nghi nữa: " Oan cho anh quá. "

Anh còn sung sướng cong cong khoe môi lên: " Những lời anh nói đều là nói thật đấy. "

Không có câu nào là giả cả.

Anh trầm thấp thanh âm xuống: " Và anh cũng chỉ nói với một người như thế. "

Ý cười trong ánh mắt Ôn Nhan càng lúc càng đậm, cô cố ý hừ một tiếng, môi đỏ hơi cong lên: " Ai biết được anh nói thật hay nói dối. "

" Khụ!!!! "

" Cũng đúng nhỉ. " Cổ Cảnh Ngự mãi vẫn không chịu buông tay, anh cứ im lặng như suy nghĩ cái gì đó, cuối cùng anh ôm lấy eo cô, anh tì cằm lên trên đỉnh đầu cô rồi nói: " Không thì chúng ta đi lấy giấy chứng hôn là được. "

Thanh âm anh dường như đang mê hoặc cô: " Sau đó thì nhân dân cả nước đều giám sát anh rồi, nếu như anh còn nói thể với một người nào nữa thì chắc chắn anh sẽ bị chìm chết trong biển nước bọt của nhân dân cả nước. "

" Hà? "

Mọi lúc mọi nơi anh đều nhắc tới việc lấy giấy chứng hôn.

Ôn Nhan hừ một tiếng, khòe miệng hơi giương lên: " Anh vẫn nên nghĩ xem sẽ công khai chuyện này như thế nào đi. "

Nếu như cô đã đồng ý công khai rồi thì cô sẽ không để ý tới phương thức công khai tình cảm lắm. Nhưng mà...dù sao cũng nên cho mọi người chuẩn bị tâm lý một chút.

Cổ Cảnh Ngự lười biếng đứng thẳng người lên, anh còn giơ tay lên chào theo nghi thức quân đội. Ánh mắt anh chợt lóe qua một tia sáng, sự dịu dàng trong ánh mắt chỉ có thể dành cho một người: " Tuân mệnh, sếp. "

Lúc này, bên cạnh hai người bỗng có một giọng nói yếu ớt vang lên: " Không cần. "

"...Đã công khai rồi. "

Cuối cùng thì Khương Văn cũng thấy hai người tách ra, giọng nói hần có chút khàn khàn. Ôn Nhan quay đầu lại nhìn, cô liền nhìn thấy một ánh mắt như đang ngây ra, lỗ tai cô có chút nóng lên, nhưng về mặt lại không thay đổi gì, cô cẩn thận ho một tiếng: " Khương ca. "

Khương Văn thiếu chút nữa thì cảm ơn trời đất, cảm ơn ông trời đã có mắt, hai người đó đã tách nhau ra rồi, cũng nhận ra sự xuất hiện của hần ở đây rồi.

Mà so với Ôn Nhan thì Cổ Cảnh Ngự đã nghe rõ câu nói của hần hơn, anh hơi nhăn mi lại: " Đã công khai là có ý gì đây? "

Ôn Nhan hơi dừng lại, cũng nhìn về phía này.

Khương Văn: "... "

Hần yên lặng mà đưa tay chỉ vào đạo diễn.

Ôn Nhan và Cổ Cảnh Ngự đều quay đầu sang nhìn, đạo diễn đang vô cùng buồn tẻ mà ôm lấy máy quay phim, về mặt ông như sắp khóc tới nơi.

...Ông có hết sức rồi, thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: \(\geq \nabla \leq)/

Edit: Cải Trắng

Về mặt Ôn Nhan kinh ngạc, không...không phải đâu.

Cô nhìn về phía Khương Văn, cô nhận được một ánh mắt lạnh thình từ hần, trong phút chốc trước mắt cô như tối sầm lại, mắt trái giật giật liên tục.

Cho nên... Vừa nảy hành động của hai người họ...đều, đều bị thấy hết rồi sao?

Cổ Cảnh Ngự cũng sững sốt một chút, nhưng mà ngay sau đó anh đã lấy lại được bình tĩnh, anh cong cong môi, cầm lấy tay Ôn Nhan nhéo nhéo: " Đừng lo lắng. "

Như vậy cũng tốt.

Hiệu quả của việc này càng trở nên chân thực hơn, tất cả mọi người đều biết hai người họ là thuộc về nhau.

Có nên tài trợ thêm cho đạo diễn một chút không nhỉ?

Anh sung sướng mở miệng: " Lần này thì em không thể hối hận được nữa. "

Các minh tinh hầu như lựa chọn không công khai là vì còn có nguyên nhân khác nữa, hiện tại thì ân ái với nhau nhưng nhờ sau này chia tay thì rất khó, nó giống như kiểu tự vả mặt mình vậy.

Cho nên mới nói, giờ cô hối hận cũng vô dụng, cả đời này của cô chỉ có thể ở chung một chỗ với anh thôi.

Ôn Nhan cố nén lại cảm giác nháy mắt hơi giật, cô đưa tay che mặt lại, giờ cứ coi như cô không tồn tại đi.

Xấu hổ chết đi được.

Một lúc sau, đạo diễn tới hỏi ý kiến của Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan, chuyên mục trò chơi của ông nhanh chóng đổi thành một buổi phỏng vấn. Trước vẫn chưa nói gì với mọi người, nhân cơ hội này thì giải tỏa hết những nghi ngờ trong lòng mọi người vậy.

Một nhóm khách quý đứng ngay bên cạnh... Giờ thì họ cũng không có tâm tình gì mà chơi trò chơi đâu.

Chính xác là như thế.

Sự sắp xếp thế này vừa lúc hợp với ý của mọi người. Nhóm khách quý lập tức trở lại ghế nằm của mình, ngồi thành một hàng, chuẩn bị nhận phỏng vấn.

Đạo diễn ho một tiếng, tạm thời ông đảm nhận vị trí MC: " Mọi người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi. "

Trong nháy mắt, màn hình máy như muốn nổ tới nơi, vô số bình luận lướt qua rất nhanh.

" A a a a....Nhìn tôi nhìn tôi nhìn tôi!! Bệ hạ và nương nương thì ai theo đuổi ai vậy? "

" Bệ hạ hôn có thấy ngọt không, cứ nghĩ là lại hôn!! "

" Ở bên nhau từ lúc nào thế? "

" Có phải chuẩn bị kết hôn rồi không? "

" Về sau định sinh mấy đứa con? "

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, hôn có ngọt hay không, loại chuyện nhạy cảm như thế này,... Lại còn vấn đề sinh con ở tương lai xa xôi nữa chứ.

Cô cẩn thận gạt đầu một cái, hoàn toàn không nhìn ra được sự mất tự nhiên của cô, cô bình tĩnh coi như không thấy mấy vấn đề đằng sau của fan, cô chỉ trả lời một vấn đề thôi. Đôi mắt đào hoa ánh lên vẻ rung động lòng người: " Ừm, mới ở bên nhau không lâu lắm. "

Hoàn hảo, phong cách vẫn rất giống nữ thần.

Tuy rằng chuyện vừa rồi mọi người đều thấy cả rồi...Hình tượng roi xuống đất.

Tôi là người đáng yêu: Ha ha ha ha ha ha ha, nương nương thật đáng yêu! Rất xứng đôi đấy, say mê!!!

Phần lớn người qua đường đều không nói gì nữa nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ đứng lên kháng cự lại chuyện này: Ngồi đây chờ tới lúc hai người chia tay.

Đây là kết thúc quá viên mãn đối với các fan cp. Hiện tại bọn họ cảm thấy quanh người mình như mang theo một tầng ánh sáng vậy, vui tới nỗi họ còn có thể nhìn người qua đường với ánh mắt thân thiện. Cứ coi như là yêu thích tới mất não đi, tự ăn tự chơi tự tìm trò cho mình, thế nhưng mà không tới một phút đồng hồ, toàn bộ người qua đường đều bị fan cp quét cho không biết chui vào góc nào rồi.

Bệ hạ với nương nương là trời sinh một đôi: Kích động tới phát run~~~ Rất ngọt, a a a!!!

Cp Ôn Cố vạn tuế: Đạo diễn phát sóng trực tiếp thật đúng thời điểm đấy ha ha ha ha ha ha!!! Còn tốt hơn nếu phát thêm hai phút trước nữa!! Tôi phải cho đạo diễn một cái chân gà!!! Một chân gà thật là to oa oa oa oa oa!!

Một con số bé nhỏ: Lâu trên mạng cho tôi một cái nữa! Kích động!! Một cái chân gà làm sao mà đủ!! Thêm một đồng!!

Người qua đường: Khóc khóc.

Nhưng mà Cố Cảnh Ngự lại không nghĩ như vậy, anh nhìn lại phía này, anh vô cùng thần nhiên nắm lấy tay cô, làm như không có việc gì. Anh hơi cong cong môi, mắt nhìn mấy dòng bình luận lướt qua, anh nở nụ cười trầm thấp, trong giọng nói còn mang theo chút gì đó sung sướng: " Ai theo đuổi ai sao, đương nhiên là tôi theo đuổi cô ấy rồi. "

Anh đương nhiên hiểu rằng, giờ hẳn là có rất nhiều người đang có suy nghĩ không tốt với cô, họ có ác ý cho rằng cô vội vàng vội vấp lấy anh.

Mà cái anh muốn cho mọi người biết chính là khoảng cách của bọn họ, nếu thật sự có người vội vàng vội vấp, thì người đó nhất định sẽ là anh. Là anh rất vội vàng, là anh không muốn cô rời đi.

Cánh tay anh để lên eo cô một lúc lâu, nhướn mày: " Tôi vất vả lắm mới có thể khiến cô ấy gạt đầu đồng ý, cuối cùng thì tôi cũng có danh phận rồi. "

Lời này anh nói ra như một lời ai oán vậy, nhưng biểu cảm trên mặt anh lại chẳng có chút ai oán nào cả, rất sung sướng. Mà hình như còn có chút gì đó đắc ý nữa, đó là cảm xúc mà cuối cùng mình cũng có thể theo đuổi được người mà mình để ý bấy lâu nay.

Tôi là người đáng yêu ở trên sofa nhà mình nhảy nhót điên cuồng, tê tâm liệt phế mất thôi: " Trời! Anh đắc ý cái gì chứ! Anh nói xem anh đắc ý cái gì!! Nhận nhiều giải thưởng như vậy cũng chưa thấy anh cười nhiều như thế đâu!!! "

" Được được được, biết anh theo đuổi cô ấy là được rồi. "

"Ngọt!! Ngọt muốn khóc!! Tâm can như tê dại!! Mẹ tôi còn hỏi có phải tôi quên uống thuốc rồi hay không!! "

"Năng lực bạn trai đạt tới max luôn rồi!! "

Mẹ nó!!!

Cảm giác được bàn tay đang ôm ngang hông hơi di chuyển, ánh mắt Ôn Nhan đột nhiên giật một cái. Cô vô cùng tự nhiên đưa tay bầu anh một cái, anh không nhìn xem đây là đang trong trường hợp nào sao!!

Cô không dám đẩy anh ra, động tác như thế quá lớn rồi.

Cố Cảnh Ngự đương nhiên là biết điều này, anh còn quay sang nhìn cô cười cười, tiếp tục trả lời những câu hỏi bên dưới của fan: " Còn việc kết hôn và sinh con à. "

" Con ấy à, nam hay nữ đều được, chỉ cần là cô ấy sinh thì tôi đều thích, nhưng mà trước mắt thì thôi đi, tôi vẫn còn muốn cùng cô ấy hưởng thụ thế giới riêng của hai người. "

Ôn Nhan: "... "

Các fan: " A a a a a a a a! "

Xoay vòng! Nhảy lên! Nổ thành pháo hoa!

Thế giới của hai người! Con cái! Suy nghĩ sâu xa quá!

Sao có thể ngọt tới mức độ này chứ!

Anh quay đầu lại nhìn Ôn Nhan một cái, ánh mắt thâm thúy tràn ngập sự dịu dàng, anh cong môi lên: " Nhưng mà....còn một chuyện nữa tôi cần mọi người giúp tôi khuyên nhủ cô ấy, tôi đã cầu hôn hai lần rồi, cô ấy chưa đồng ý. "

Các fan bị tin tức vừa thả ra làm cho ngây ngốc.

Cầu...cầu hôn?!!

Vừa mới công khai xong, anh lại nói cho chúng tôi biết rằng anh đã hai lần cầu hôn rồi??

Mẹ, mẹ nhà nó!!

Trước mắt, đối với mọi người thì chuyện hai người họ công khai thực sự là chuyện rất kích động, nhưng mọi người hoàn toàn không nghĩ tới việc hai người họ sẽ kết hôn. Đầu là người ở trong giới giải trí, liệu có được mấy đôi nói yêu nhau rồi dùng một cái là kết hôn luôn, cái vấn đề này cũng chỉ để nói bóng nói gió mà thôi.

Cái vấn đề mà bọn họ hỏi cũng chỉ là nói loạn lên trong cơn kích động thôi, bọn họ làm gì nghĩ tới việc được trả lời như này, mà lại còn là một đáp án chính xác nữa chứ.

Nhưng nhận được câu trả lời của hai người, trong lòng mọi người đều xuất hiện một ý nghĩ hơi mơ hồ. Hai người họ là nghiêm túc đấy, bề hạ thật sự là rất thích Ôn Nhan.

....Khi một người đàn ông nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của hai người, khi một người đàn ông tự tưởng tượng ra sinh hoạt hàng ngày của hai người, khi một người đàn ông nghĩ tới tương lai đều có hình bóng của bạn, thì anh ấy phải yêu nhiều thế nào chứ? Mới được thỏa mãn không lâu, giờ đã gấp tới không chờ nổi rồi.

Các fan: Nghĩ, muốn khóc.

Có fan cũng rất biết nghe lời, liền đề nghị: " Vậy có phải bọn em nên hét to nương nương là Cố phu nhân không? "

" Không. " Cố Cảnh Ngự lắc lắc đầu, anh rũ mắt nhìn thoáng qua Ôn Nhan, đôi môi mỏng hơi giương lên, tiếng cười như có như không: " Kêu tôi là Ôn tiên sinh đi. "

Ôn Nhan kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh.

Nụ cười của Cố Cảnh Ngự càng lúc càng rõ ràng, anh tách mười ngón tay của cô ra rồi lấy tay mình đan vào lòng bàn tay cô, giọng nói tràn ngập tình cảm " Tôi cảm thấy...cái danh xưng Ôn tiên sinh này rất tốt, vô cùng tốt. "

Ôn Nhan sững sờ trong giây lát, ánh mắt đào hoa dường như có một tia sáng vừa xẹt qua, hoàn toàn không thấy rõ được cảm xúc trong mắt cô. Đột nhiên cô nở nụ cười, cô nắm chặt lấy tay anh, cổ ý xụ mặt, nhưng lại đồng ý: " Ừm, tôi cũng cảm thấy vậy. "

Các fan: "... "

Tốt, rất tốt!

Ôn tiên sinh cái gì đó...

Một đám người hô hấp trở nên nặng nề.

Giúp, giúp tôi gọi cho 120* đi, hình như trái tim tôi có vấn đề gì đó rồi.

120*: Số điện thoại cấp cứu ở bên Trung Quốc.

Một lúc sau, những vấn đề fan hỏi đều được Cố Cảnh Ngự trả lời, vì thế mà các câu hỏi của fan càng ập tới nhiều hơn, tràn lan như biển vậy. Tuy rằng mỗi một vấn đề đều có cảm giác như đang khoe hoa vậy.

Đương nhiên, các vị khách quý còn lại cũng không bị ngó lơ.

Nhóm khách quý mỗi người bồi thêm một tin nóng vào.

Khương Văn yên lặng mà kể khổ: "Nói chuyện với hai người thì được lúc là không thấy tăm hơi đâu, đi trên đường thì lúc nào tôi cũng đi một mình...rất bình thường. "

" Cái sự lạnh lùng đó đã sớm bị vứt vào một góc rồi. " Về mặt Hà Từ vô cùng nghiêm túc: " Các bạn Ngọc Mễ, bệ hạ của mấy người ở chỗ này...hình tượng đã sớm tan..."

Khương Văn lại bày ra vẻ mặt như không còn luyến tiếc gì cuộc sống này nữa: " Cho nên mấy người có thể hiểu cảm giác của tôi sao? "

Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan không nói gì, chỉ mỉm cười thôi.

Các fan: Ha ha ha ha ha ha, đã hiểu.

Ha ha ha ha ha ha, châm nén cho anh nha.

Các fan vỗ đùi, cười tới run cả người.

Một lúc sau, các fan còn cố ý cắt ghép những vẻ mặt bi thảm của Khương Văn nữa, đóng thành một bộ sưu tập luôn. Đặc biệt là trong buổi phát sóng trực tiếp ngày hôm nay, yết hầu của Khương Văn di chuyển liên tục để ho ra tiếng, nhưng mà chẳng có ai phản ứng lại hành động của hắn cả, hắn chỉ có thể thê lương ngồi ở một góc xem cảnh tình cảm.

Cái hình ảnh này, hoàn toàn đối lập với bầu không khí triền miên tình tứ của cặp đôi bên kia...Không chỉnh sửa thêm hiệu ứng cho ảnh, chỉ có viết mấy chữ to đùng vào đó là không còn luyến tiếc gì cuộc sống nữa.

Đương nhiên, bên truyền thông sao có thể bỏ qua tin nóng sốt đèo mới bùng nổ ra vào buổi phát sóng giữa trưa này chứ.

Bên truyền thông điên lên hết rồi.

Nhóm lập trình viên vừa ôm nhau khóc thút thít, vừa vội vàng ở lại tăng ca.

Tất cả đều tại Cố Cảnh Ngự.

Có đôi khi, nhìn một vật không phải nhìn một lần là đủ, cái video này chính là như vậy đấy. Càng xem càng thấy ngọt, càng xem càng không nhịn được muốn xem tiếp lần nữa, càng xem thì hai mắt càng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, càng xem càng thấy tim mình đập nhanh hơn.

Đặc biệt là đối với fan cp, họ ở trên giường lăn lộn trần trọc một hồi, kích động tới mức phải cắn góc chăn, rồi còn có những fan cp thần thông quảng đại tới nỗi bắt đầu đi soi "đường"

Ví dụ như: Khi bệ hạ nói chuyện ánh mắt luôn luôn nhìn về phía Ôn Nhan, tay vĩnh viễn không tách rời nhau, cánh tay lén lút ôm ở bên hông nữa, rồi lại còn đan mười ngón tay vào nhau...

Ngọt tới nỗi bọn họ phải kêu lên, trạm B ở bên trong, cùng với một số người nữa nhanh chóng đào hết những thứ đó lên.

Cùng lúc với tin tức bùng nổ, vẫn theo như bình thường, mấy tập lần trước lần lượt được lên sóng.

Nhưng mà mọi người đều cảm thấy không thỏa mãn, họ lại nhớ tới một chuyện.

Nói một chút đạo lý đi, bây giờ bệ hạ và nương nương đã công khai quan hệ rồi, sao tổ tiết mục mấy người vẫn cắt bớt đi thế?! Giờ vẫn còn đem mấy cảnh nương nương và bệ hạ cắt đi?

Mấy người dám nói không có thì tôi sẽ gửi dao!

Cái gì? Không có thật á? Bốn mươi con dao lớn của tôi đâu rồi?!

Trên mạng lúc nào cũng ồn ào huyền ảo, có thể đạo diễn sẽ công bố, cũng có thể đạo diễn không công bố. Nhưng lúc này ở chỗ của Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan, họ không rảnh để lo tới chuyện này.

Di động được đặt trên sofa phòng khách không ngừng kêu lên, nhưng lại chẳng có ai quan tâm tới nó cả, cách một cửa phòng, không khí trong phòng ngủ lại khác hoàn toàn so với không khí bên ngoài.

Nhiệt tình, ái muội, chạm cái là nổ ngay.

Yết hầu của anh hơi chuyển động, giọng nói mang theo sự gợi cảm "Nhan Nhan..."

"Em có biết là em đang nói gì không? "

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ha ha

Edit: Cái Trắng

Yết hầu của người đàn ông hơi chuyển động, thanh âm mang theo sự gợi cảm: "Nhan Nhan..."

"Em có biết là em đang nói gì không? "

Ngay tới cả cơ bắp của anh cũng đang căng ra, yết hầu di chuyển, trong mắt ẩn chứa sự nguy hiểm, kiên nhẫn rồi cả kiềm chế nữa.

Nếu anh thật sự ở lại đây, anh sẽ không khống chế được chính mình mất.

Ôn Nhan lờ lững kéo cánh tay đang run rẩy của anh, thần sắc trên mặt có chút ngây ra, ánh mắt đảo hoa chợt lóe qua một tia xấu hổ và buồn bực. Cô cố làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể, cầm lấy quần áo đi vào trong phòng tắm: "...Ừm "

Cô đương nhiên biết.

Anh là Ôn tiên sinh, cho nên cô để anh ở lại đây thì có chỗ nào không đúng sao? Chỉ là lời nói đó cô không thể nào nói ra thêm lần nữa.

Cố Cảnh Ngự nhắm mắt lại, những cảm xúc bị anh đè xuống giờ phút này lại nổ tung.

Ôn Nhan đang muốn đóng cửa lại thì cửa phòng tắm bị một bàn tay ngăn lại, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì một bàn tay nóng bỏng trơn tuột toàn là mồ hôi đã nắm chặt lấy tay cô. Người đó trực tiếp kéo cô vào trong lòng ngực, trong mắt tràn đầy dục vọng, lửa nóng bốc lên, thanh âm khàn khàn: " Cùng nhau đi. "

Ôn Nhan mím môi, tim cô đập nhanh tới nỗi tựa như nó là tiếng trống đập vậy, thật không thể hiểu được, so với lần đầu tiên cô đứng trước máy quay, giờ tim cô còn đập nhanh hơn.

Nhưng mà vào lúc này, anh cũng không nghĩ tới việc mình được nghe câu trả lời, mà căn bản anh cũng chẳng muốn lãng phí thời gian mà nghe câu trả lời.

" Cùng nhau tắm. " Tiếng nói của anh khàn khàn, anh ôm cô đẩy về phía vách tường, anh đem cô đứng dựa vào tường, thân thể anh gắt gao ép sát vào người cô, vô cùng thân mật, dính sát nhau.

Môi anh chuẩn xác tìm được tới môi cô, tùy ý hôn lên, không có một chút kiềm chế nào cả. Thật giống như anh đang đem toàn bộ sự nhiệt tình từ trong quá khứ đáp trả trong cái hôn này vậy.

Một lúc lâu sau, anh mới buông bờ môi bị mình hôn tới sưng đỏ ra, anh hôn từ môi xuống tới cằm, rồi dọc theo cả cổ trắng nõn, tinh tế mà hôn, triền miên.

Một bàn tay bỗng nhiên duỗi ra ấn mở vò hoa sen ở phía sau.

" Ừm..." Ôn Nhan hơi cong bàn tay lại, phía sau là sự lạnh lẽo của gạch men sứ, đằng trước là hơi ấm nóng bỏng của anh. Trong nháy mắt nước ấm phun lên trên người hai người, làm ướt hết quần áo đang mặc trên người, quần áo ướt nên dính chặt trên người, như ẩn như hiện lộ ra đường cong cơ thể.

Tiếng nước chảy tí tách tí tách, che giấu đi hơi ấm của người đàn ông càng lúc càng nặng nề.

Bờ môi Cổ Cảnh Ngự dừng lại ở chỗ xương quai xanh trắng nõn tinh xảo, anh yêu thích không thể buông tay, nhẹ nhàng cắn mút, rồi không chế không được mà lưu lại ở đó vài vết hôn. Bàn tay với vết chai mỏng không nhìn được bắt đầu tham lam mò mẫm vào bên trong quần áo, ở trên sống lưng cô tình té mà vuốt ve qua lại.

Bờ môi cảm giác được có cái gì đang vướng víu, anh nặng nề thở, ngẩng đầu lên, anh rút tay ra, bàn tay có chút thô lỗ mà kéo quần áo xuống. Lập tức chúng rơi xuống đất.

" Ừm..." Ôn Nhan không không chế được mà hừ nhẹ một tiếng, một bàn tay to đang nhẹ nhàng nhéo vào nơi mềm mại, nụ hôn nóng rực chậm rãi di chuyển từ chỗ xương quai xanh xuống phía dưới. Nó dừng lại ở chỗ đẹp đẽ nào đó, như là mảnh hổ giấy được con mèo, trầm mê trong đó, từng chút từng chút một nhắm nháp, dùng đầu lưỡi mà nghiền nát...

Hồi lâu sau, cuối cùng anh không nhìn được nữa. Anh ngẩng đầu lên, một tay anh cầm tay cô kéo xuống, một tay khác vẫn không chịu buông người cô ra, thanh âm khàn khàn có chút nghe không rõ.

" Giúp anh cởi ra..."

Tiếng nước trong phòng tắm càng lúc càng lớn, hơi nóng bốc lên làm bóng người bên trong như ẩn như hiện.

Bóng đêm càng lúc càng trải dài, trong phòng hắt ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nhiệt độ nóng bỏng, thanh âm ái muội rên rỉ cùng với tiếng thở gấp như có như không, pháp phòng không ngừng, ước chừng như kéo dài một đêm.

...

Giữa trưa ngày hôm sau

Đúng là khó có hôm nào thời tiết đẹp như hôm nay, ánh sáng tươi sáng mà sáng lạn, nó xuyên qua cửa sổ mà hắt vào bên trong.

Ôn Nhan mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô cảm thấy toàn thân mình đều là cảm giác đau nhức âm ỉ, cô rên nhẹ một tiếng. Cô chớp chớp mắt, đầu óc cô chậm rãi tỉnh táo lại, cô cảm giác được bên hông cô có người nào đó đang nhẹ nhàng xoa ản.

Cũng không biết là đã xoa ản như thế được bao lâu rồi.

Người đàn ông bên cạnh hơi nghiêng cơ thể mình sang, rất rõ ràng là trên người anh không mặc quần áo rồi. Làn da khỏe khoắn lộ ra bên ngoài, mặt mày vừa thỏa mãn vừa sung sướng cúi xuống hôn cô một cái chào buổi sáng, giọng nói có chút biếng nhác: " Tỉnh rồi? "

Anh dậy từ rất sớm, chỉ là anh lưu luyến cái cảm giác da thịt dính vào người cô. Anh đứng lên nấu xong một nồi cháo rồi anh lại nhìn không được chỉ muốn ôm người trong ngực. Chỉ cần nhìn cô ngủ thôi, mà anh đã cảm thấy vô cùng vui sướng rồi.

Ở phía dưới chân, da thịt hai người đang dính vào nhau, cô hoàn toàn bị ôm vào lồng ngực rộng lớn, tư thế thân mật này làm cả người nóng lên.

Cô cảm thấy không được tự nhiên lắm, cô muốn tách ra, chỉ là cô mới cử động một chút liền có cơn đau truyền tới từ chỗ nào đó đêm qua hoạt động quá độ. Eo cô chẳng có chút lực nào, rất không khỏe, làm thân thể cô cũng cứng đờ.

Cổ Cảnh Ngự cũng nhận ra điều này, bàn tay to tiếp tục di chuyển trên eo cô để mát xa, anh có chút ảo não, nhắm mi lại: " Đừng lộn xộn, em còn đau không? "

Tối hôm qua, có lẽ là anh dùng sức hơi quá rồi.

Hàng lông mi Ôn Nhan khẽ động, cô nói lảng sang chuyện khác: " Ừm, sao em lại không... " mặc quần áo...

Lời còn chưa nói xong, Ôn Nhan đã phát hiện ra giọng nói mình có chút khàn khàn, nhớ lại tối hôm qua....lập tức sắc mặt cô cứng đờ.

Anh đương nhiên biết tại sao giọng cô lại trở thành như thế này, anh nở nụ cười trầm thấp: " Ngoan, trước tiên đừng nói gì cả. "

Anh đem cô ôm vào trong ngực mình, anh ngậm lấy vành tai cô, cố ý nói: " Là anh không tốt, làm cho em tối qua kêu hơi nhiều. "

Anh còn dụ dỗ thêm: " Tí nữa uống một bát canh tuyết lê rồi nói tiếp nhé, được không? "

A! A a!!!!

" Cổ Cảnh Cảnh!!!! " Ôn Nhan nheo mắt lại, sắc mặt cô đỏ lên, cô trực tiếp bịt luôn miệng anh lại, lời nói vô liêm sỉ như này mà anh cũng dám nói.

Không biết xấu hổ!!!

Kêu, kêu cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Sản phẩm khá dài còn...

Edit: Tròn

"Anh đây." Anh ôm lấy cô, cắn một ngụm lên khuôn mặt của cô, điềm nhiên như không có việc gì: "Làm sao thế? "

Làm như hoàn toàn không biết cô đang giận cái gì.

"...."

Ôn Nhan liếc mắt nhìn, già bộ giỏi thật đấy!

"Ha ha ha ha ha!" Cổ Cảnh Ngự bị cô trở mặt nhưng vẫn cảm thấy buồn cười, cô thật sự đáng yêu. Anh nhíu mày, trực tiếp vén chăn ôm cô đứng dậy: "Được rồi, bây giờ mang bảo bối đi ăn cơm thôi."

Bất ngờ bị bế lên, Ôn Nhan hoảng sợ khẽ kêu lên một tiếng, hai tay có phản xạ choàng lấy cổ anh. Cô kịp phản ứng thì phát hiện mình đang không mặc quần áo.

Cô xấu hổ, mặt đỏ ửng, hít sâu một hơi rụt đầu vào người anh, không nhìn được một cước đạp trong không khí, gào thét: "Quần áo!!!"

Cô có thể cảm giác được người mình khô ráo, không nhờn nhớp như tưởng tượng, quả nhiên tối hôm qua sau khi cô ngủ thì đã có người giúp cô tắm rửa, nhưng mà cô cảm giác được một thứ khác rõ ràng hơn, lạnh!!!

Thế mà người nào đó bụng dạ đen tối lại không mặc quần áo cho cô!!!

Tâm tình của Cổ ảnh đế đang rất tốt nhưng rồi anh lại bắt gặp sắc mặt cô trầm xuống, đột nhiên anh muốn cầu xin giúp đỡ, nếu anh nói là do anh quên mặc quần áo cho cô thì cô có tin không.

Ừm, thật cao hứng.

Cô Cảnh Ngự ôm cô ngồi trong lòng mình, khom người cầm lấy bộ quần áo, đôi lông mày kiếm nhướn lên, trầm ngâm một chút rồi cất tiếng, âm thanh có một chút kích động: "Anh giúp em mặc?"

"Dù sao...." Anh nhìn những vết đỏ trên hai bờ vai, ngón tay không yên phận vuốt ve, trầm thấp cười: "Cánh tay của em cũng không dùng sức nổi."

Điều là người trưởng thành rồi, càng yêu nhau thì càng muốn thân cận hơn là điều dễ hiểu, mặc dù có chút đột ngột, nhưng những việc như thế này thì chính bản thân cũng không biết khi nào sẽ tới.

Khi yêu, con người ta đôi lúc cũng sẽ xúc động mà làm một số việc mất kiểm soát.

Nhưng trên thực tế thì Ôn Nhan không hối hận, tối hôm qua đã xúc động đưa ra quyết định này, chỉ là... lần thân mật này dường như đã mở ra công tắc cho Cổ Cảnh Ngự vốn không biết xấu hổ trở nên vô lại hơn, lúc nào cũng có thể... ăn cô.

Cho nên hiện tại cô vô cùng hối hận.

"Đù rồi!". Ôn Nhan thở sâu, nghiêng răng nói. Kéo chăn mền phủ toàn hết mình, trực tiếp đoạt quần áo trong tay anh, thò chân ra đạp anh một cước.

"Mau đi ra!" Cô thật sự muốn mặc quần áo.

Tuy nhiên đúng là cánh tay cô đúng là có chút bủn rủn, nhưng chót lát đã trở lại bình thường, cũng không đến nỗi.

"Đi ra làm gì?" Mặc dù bị đạp một cước nhưng Cổ Cảnh Ngự cũng không có dấu hiệu bị mất hứng.

Anh nở nụ cười trầm thấp, bàn tay bắt lấy cái chân đang vươn ra, anh bóp nhẹ một cái rồi nhìn về phía Ôn Nhan đang núp trong chăn, ánh mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn cô, âm thanh xao xuyến như đầu độc người khác nhưng lời nói thì đặc biệt không đứng đắn: "Tối hôm qua là ai một mực quần quýt lấy không buông?Hà?"

Mí mắt Ôn Nhan giật giật, cô vốn đang không hiểu anh đang nói gì, đợi đến khi nhìn ánh mắt của anh thì mới đột nhiên nhảy dựng lên.

Cô nheo mắt, hai gò má đỏ ửng lên vì xấu hổ, tức giận cảm gối dứť khoát ném tới: "Cố, Cảnh, Ngự!"

Đêm nay nếu để anh tiến vào phòng, cô sẽ mang họ anh!!!

Lúc mặc quần áo xong đi ra thì trên bàn đã bày xong thức ăn, đa phần toàn món ngày thường cô thích ăn, và lại toàn là những món bổ dưỡng, được sắp xếp ngay ngắn, đầu vào đó hết.

Trong phòng bếp, anh xoay người nhìn cô mỉm cười, dưới ánh mặt trời nụ cười kia lại càng thêm ấm áp.

Ôn Nhan hừ một tiếng, con giận đã dần vơi hết, dưới bàn tay đưa trước mặt anh quơ quơ, vật được đeo trên ngón tay trắng nõn của cô hóa ra là một chiếc nhẫn: "Em đồng ý lúc nào đây?"

Chiếc nhẫn khá đơn giản, không phức tạp cũng không có vẻ xa xỉ, nhưng trông rất tao nhã, được chế tác khá là tinh xảo, phía trên có gắn một viên kim cương nhỏ, dưới ánh mặt trời viên kim cương lại càng thêm lấp lánh.

Cô chắc chắn là trước khi đi ngủ còn chưa thấy chiếc nhẫn này.

Cố Cảnh Ngự bước tới, từ phía sau choàng qua ôm eo cô, đem bàn tay đó nắm chặt lại, hai chiếc nhẫn nằm cạnh nhau, kiểu dáng cũng không khác nhau mấy, nhìn vào liền biết đó là một cặp.

Anh không trả lời, chỉ vuốt ve chiếc nhẫn: "Thích không?"

Lúc trước anh tìm chuyên gia trong giới chế tác, cuối cùng nó cũng đeo trên tay cô. Anh đã nghĩ tới chuyện này rất lâu rồi, hiện giờ cô mang chiếc nhẫn này trông...đẹp hơn so với tưởng tượng.

Ôn Nhan nhìn hai chiếc nhẫn đang phát sáng dưới ánh mặt trời, đang muốn tranh cãi nhưng thấy khuôn mặt anh đầy vẻ nhu hòa thì toàn bộ nuốt trở vào.

Nhưng nhìn không được, cô khẽ mấp máy môi, áp chế không được gương cao khóe môi, liếc xéo anh: "Ánh mắt coi như tạm được."

Nhưng mà cô gầy gù thoát khỏi cái ôm, ngồi xuống bàn, giả bộ xụ mặt: "Đừng có đánh trống lảng, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em, lúc nào thì em đồng ý rồi?"

Ngay cả cầu hôn cũng không có, cứ như vậy mà đeo nhẫn cho cô?

Mặc dù nói vậy nhưng cô cũng không có ý định tháo nó xuống.

Cố Cảnh Ngự bật cười, đương nhiên nhìn ra cô đang cao hứng, kéo ghế ngồi cạnh, múc cho cô một chén cháo, mở miệng nói: "Đương nhiên là đêm qua."

Anh dùng thìa khuấy bát cháo, sờ thấy đủ ấm rồi mới đem chén đưa cho cô: "Ngày hôm qua đã đồng ý, như thế nào hiện tại lại muốn đổi ý?"

"Em lúc nào...". Ôn Nhan đang muốn hỏi lại, nhớ tới hành vi vô si của anh thì lạnh trí nuốt vào, hoàn toàn không muốn nghe anh trả lời. Tiếp nhận cái bát nhỏ, rụt rè mỉm cười: "Thật ra, em muốn đổi ý rồi."

Đã đáp ứng thì sao, cô muốn đổi ý thì làm gì được.

"Không được thất hứa." Cố Cảnh Ngự nhìn cô nhún vai, ánh mắt thâm thúy tràn đầy vui vẻ.: "Hàng đã nhận miễn trả lại."

"Sử dụng" anh xong thì lại muốn trốn?Đã muộn rồi.

Ôn Nhan liếc xéo: "Anh vẫn chưa phục vụ em cho tốt mà."

Cô uống một ngụm cháo, cố kiềm nén lại khóe môi đang muốn nhếch lên: "Không hài lòng về hàng cũng không được trả lại sao?"

"Không hài lòng?" Tay đang gấp rau cho cô hơi dừng lại một chút, ánh mắt anh khiêu khích nhìn qua: "Khách hàng, em cảm thấy....Ồ đâu không hài lòng?". Anh chống cằm, ngữ khí có chút mập mờ, ý tứ nói: "Sản phẩm của chúng tôi khá là "dài" và cũng giữ được trong thời gian lâu..."

Ôn Nhan đang húp cháo hoa thiếu chút nữa thì phun luôn cháo ra, vội lau cháo còn dính ở khóe miệng, bộ mặt có chút không được tự nhiên, cảm thấy vấn đề càng lúc càng đi quá xa, bình tĩnh mỉm cười: "Đúng vậy, nên em cảm thấy rất bất mãn"

Ặc. Lớn cũng có thể dễ dàng bị thương nha.

Cố Cảnh Ngự chậm rãi nheo con mắt lại, nhìn về phía cô, ngữ khí chậm rãi, mang theo một tia nguy hiểm "Em hãy đợi vào buổi tối."

Tim Ôn Nhan vô thức đập chậm một nhịp, hô hấp hơi rối loạn nhưng ngay lập tức bình tĩnh tiếp tục húp cháo.

Buổi tối? Buổi tối anh chưa chắc đã tiếp tục ở đây.

Hừ

Com nước xong thì cũng gần ba giờ chiều.

Dù sao Ôn Nhan cũng không có việc gì làm, lười biếng nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa, lần mò tìm điện thoại lên mạng.

Tối hôm qua sau khi hai người trở về không có lên mạng, không biết bây giờ trên đó ra sao rồi.

Cũng gần đúng với suy đoán của cô, quả nhiên trên mạng đã được người đại diện kiểm soát tình hình, trên trang đầu toàn đăng tin về chuyện hai người công bố tình cảm.

Bệ hạ ngược cầu- Là tôi chủ động theo đuổi nàng

Tin giật gân! Có ảnh đế ngay trước mặt mọi người đã hôn trộm Ôn Nhan! Tình yêu bị đưa ra ánh sáng

CP Ôn Cố trở thành sự thật, hôn trong ba phút liền!!!

Từ khóa tìm kiếm thịnh hành nhất cơ hồ đều là tin tức về hai người, ngay cả những tin tức trước kia chính cô cũng không biết đều bị đào lên.

Nhưng mà vượt ngoài dự đoán của cô, cơ hồ tất cả bình luận đều theo hướng tích cực, đa phần là những lời chúc phúc. Đặc biệt là những fan hâm mộ tràn đầy hưng phấn như lễ mừng năm mới.

Đương nhiên, Ôn Nhan cũng không ngạc nhiên mà tin rằng tất cả cư dân mạng hiện tại biết lý lẽ. Cô sờ chiếc cằm, cúi đầu mỉm cười nhẹ nhàng. Cô tiếp tục nhìn vào màn hình, ngày hôm qua ghi hình trực tiếp nên video đã bị truyền đi khắp ngõ ngách, nhưng cô phát hiện, cùng lúc còn có một cái video khác nữa.

Sự tình là như thế này. Ngày hôm qua, nửa đêm đạo diễn lên lút phát một cái video với caption là: Rốt cuộc có thể rửa sạch nỗi oan của bản thân rồi, không phải tôi muốn cắt bỏ.... Nhưng...

Ôn Nhan không nhìn kỹ nội dung nhưng phía dưới đều là những bình luận.

Fan hâm mộ Giáp: *Gào thét* A A A A A A A! Ngọt đến chết mất!! Các người không có nhân tính cứ đi ngược cầu độc thân!! Chừng nào mới tha cho tôi được đây!!!

Fan hâm mộ Ất: *Mỉm cười* Hiện tại tôi có chút nghi ngờ.... Sau khi cắt sao vẫn còn nhiều cảnh như vậy? Cái này không đúng khoa học nha, một cảnh đều không có mối bình thường a.... *Mặt nghiêm túc*

Fan hâm mộ Bính: *Mặt nghiêm túc* Cá nhân tôi nghĩ rằng nên trao cho đạo diễn một cái giấy chứng nhận.

Fan hâm mộ Đinh: *Tò mò* Ta thật sự muốn biết... nhóm người Khương ca sao lại chịu đựng được.

Ôn Nhan lướt đọc thì đột nhiên bật cười.

Đạo diễn thật thông minh, lúc như thế này lại tung ra những đoạn bị cắt, đến lúc chiếu bản hoàn chỉnh, đoán chừng ratted chương trình sẽ tăng.

Nhưng mà...

"Cười cái gì?" Âm thanh trầm thấp sau lưng vang lên, anh đem bàn tay có chút ẩm ướt vuốt ve xương quai xanh của cô, ngồi cạnh ôm cô.

Cảm giác mát lạnh làm cho Ôn Nhan giật mình, trừng mắt liếc anh một cái, anh lập thức thu tay về, nhích lại gần, cô điều chỉnh người cho thoải mái rồi cất tiếng: "Em đang suy nghĩ chắc Dương ca đang muốn khóc."

Cô đưa điện thoại đến trước mặt anh, hiện tại tin tức đang bùng nổ, đạo diễn lại còn châm thêm lửa, đoán chừng hai người đại diện đều bị hai người làm cho tức chết.

Trên thực tế, nếu bây giờ Cố Cảnh Ngự đứng trước mặt Dương Phàm thì chắc có lẽ hắn sẽ trực tiếp bóp cổ anh.

Cố Cảnh Ngự choàng hai tay qua ôm eo cô, đem cằm đặt ở đỉnh đầu cô, không để ý "ừ" một tiếng, trượt màn hình xuống, phát hiện đa số bình luận đều nói bọn anh rất xứng đôi, lúc này mới thừa nhận thu tay lại: "Thật tình mắt."

Ôn Nhan liếc anh một cái, vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy ấm áp. Nếu anh không đem chuyện này không chế....Đoán chừng sẽ có thêm những

người tình mất hơn nửa.

Lười để ý chuyện bên ngoài nữa, cứ mặc kệ người ngoài nói như thế nào thì cô đã quyết định thì sẽ không bao giờ hối hận.

Ôn Nhan cất di động, trở mình, kéo tay anh đặt trên eo mình, ngáp một cái: "Anh để, hãy mát xa cho em đi."

Mình cô còn ê ẩm đấy.

Cố Cảnh Ngự bật cười, thấy việc cô ra lệnh cho mình là việc đương nhiên, vui vẻ phối hợp, lực tay nhẹ nhàng bắt đầu mát xa cho cô: "Xin tuân lệnh."

Lực mát xa vừa vận khiến eo vốn còn bủn rủn dần trở nên thoải mái. Ôn Nhan có chút buồn ngủ, tối hôm qua ngủ muộn, bây giờ còn hơi mệt. Đang lẩm bẩm thì bất thành linh nghe thấy Cố Cảnh Ngự mở miệng: "Cùng anh về nhà gặp bố mẹ anh được không?"

Gặp bố mẹ?!

Ôn Nhan đột ngột mở mắt ra: "Anh nói cái gì?!"

Cố Cảnh Ngự một tay vuốt ve tóc cô, một tay không nhanh không chậm vẫn tiếp tục mát xa, ngữ khí trầm thấp lặp lại: "Cùng anh về nhà gặp bố mẹ anh được không?"

Anh cười: "Buổi sáng bố mẹ có gọi điện thoại, nói là rất muốn được gặp em."

Tuy nhà anh coi mờ nhưng nhiều năm qua anh không có qua lại với ai, thậm chí ngay cả mối tình đầu cũng không có, đến nay đã gần 30 tuổi rồi nên người lớn trong nhà cũng có chút lo lắng.

Và lại anh từ lâu đã nhắc đến cô với cả nhà, cho đến hôm nay hai người rớt cuộc mới công bố. Chắc ở nhà không nhận được nên mới gọi điện thúc giục anh mang cô về nhà ra mắt.

"Gọi điện thoại?" Dây thần kinh của Ôn Nhan bỗng chột kéo căng, nhanh chóng ngồi dậy, chiếc nhẫn trên tay có chút nóng lên, đầu óc hỗn loạn: "Bây giờ gặp sao?"

Nhưng để người lớn trong nhà chờ lâu thì không tốt lắm.

Cố Cảnh Ngự dờ khóc dờ cười, giữ chặt cô: "Không gấp."

"Qua mấy ngày nữa đi cũng không muộn."

Hiện tại sắc trời cũng đã tối.

Ôn Nhan thở ra một hơi, lúc này mới kịp phản ứng, suy tư nói: "Đúng rồi, em còn chưa chuẩn bị quà ra mắt, cần phải mua một ít...."

"Ba mẹ anh thích thứ gì nhất?"

Ngày đó cô phải mặc bộ nào mới gây ấn tượng tốt mới được.

Cô càng lúc càng nói nhiều, thái độ nghiêm túc, nghĩ đến lúc gặp mặt thì lại cảm thấy căng thẳng. Đáy lòng anh phảng phất có dòng nước ấm chảy ngang theo máu chạy khắp người.

Anh ôm lấy cô, đem cô một lần nữa ôm trở lại trong ngực mình, khẽ sát tai cô ôn nhu nói: "Không cần chuẩn bị cái, chỉ cần đem con dâu của họ về là món quà tốt nhất rồi."

Ôn Nhan muốn phản bác, lại thấy anh thay đổi sắc mặt, tầm mắt di chuyển, mở miệng mang theo ý vị thâm trường(*): "Đương nhiên, nếu kèm theo một đứa cháu thì càng tốt."

(*) Ý vị thâm trường: càng nghe thì thấy ý nghĩa càng sâu xa.

Anh đặt bàn tay lên bụng cô xoa xoa, về mặt đúng đắn trầm ngâm: "Không biết tối hôm qua hạt giống của anh có hay không ở chỗ này nở hoa."

Gò má Ôn Nhan đỏ lên, nghiêng răng nói: "Anh, nghĩ, nhiều, rồi."

Có phải anh đã quên hôm qua anh còn đeo đồ bảo hộ đấy!

Tay anh dừng lại một chút, thờ dãi tiếc nuối, nhưng lập tức cố ý kẻ miệng thổi khí vào tai cô, bàn tay bình thản, ung dung dọc theo eo cô mò lên, yêu thích không buông tay bóp nhẹ một cái, âm thanh dồn nén nói: "Hay là đêm nay hai ta tiếp tục cố gắng?"

Ôn Nhan cúi đầu nhìn, mí mắt nhảy lịm hại, nhìn không được vỗ cái tay đang không yên phận kia: "Cố gắng cái con khỉ!"

Đồ lưu manh không biết xấu hổ!!

Tự mình chơi đi!

"Ha..ha....ha...!" Cổ Cảnh Ngự thu tay lại, ôm lấy cô, đem mặt mình chôn sâu trong gáy cô, rầu rĩ bật cười. Anh đương nhiên không biết lúc này cô quyết định làm gì, tâm tình vui sướng như ở trên mây.

Thăng đến buổi tối, tắm rửa xong anh phát hiện làm cách gì thì cửa phòng cũng không chịu mở ra.

Cổ Cảnh Ngự: "...."

Anh thở dài, nhện đến hồng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ôn tiên sinh

Edit: Tròn

Tối hôm đó, toàn bộ fan hâm mộ đều cho rằng mình trông thấy quý.

Đối với một người hâm mộ lâu năm mà nói, mỗi lần họ đều vào weibo của thần tượng trên dưới ba trăm lần, dù sớm hay muộn cũng vẫn phải vào.

Người hâm mộ lâu năm chính là như vậy đấy.

Ăn xong bữa tối, sau khi chồng và con đều đi ngủ, cô nằm trên giường nghịch điện thoại, theo thói quen chuẩn bị vào weibo của thần tượng dạo một vòng.

Nhưng làm thế nào vẫn không tìm được cái tên mình hay tìm - "Cổ Cảnh Ngự v"

Cô bật dậy. Tại sao không có? Cô theo dõi tổng cộng chỉ vài chục người, nhìn kỹ lại sao vẫn không có cái tên đó.

Chẳng lẽ cô không cẩn thận xóa?

Cô quyết tâm nhìn lại một lần nữa, bất chợt ánh mắt dừng lại ở một cái tên. Hít sâu một hơi để lấy can đảm, hai tay run run click vào.

Không, chắc không phải đâu.....

Ôn tiên sinh v: Xin chào mọi người, tôi đã đổi tên weibo rồi, hãy theo dõi tôi nhé.

....

Ôn tiên sinh v: Đừng mượn danh nghĩa fan hâm mộ tôi.

Ôn tiên sinh v: Đừng có mà so sánh với cô ấy, mấy người không bằng đâu.

....

Sau khi nhấn vào, chỉ nhìn thoáng qua nhưng đầu cô đã sớm nổ tung. Mẹ nó!! Thế mà đúng là weibo thật!!

Bộ dạng tùy hứng như vậy trừ bỏ hạ ra còn có ai?!

Ai có thể đến nói với cô rằng, cô đang hoa mắt hay không?!! Bệ hạ thật sự đổi tên thành Ôn tiên sinh a a a a a!!

Là một người hâm mộ, chương trình thực tế kia đương nhiên cô có xem! Cô cũng biết được nguồn gốc cái tên Ôn tiên sinh này, nhưng mà....Ai cũng tưởng rằng anh chỉ nói đùa một chút thôi...

Đường đường là một ảnh đế, nhưng ai mà biết được anh sẽ làm ra như thế này!! Lại còn dứt khoát đổi tên mình, theo họ vợ luôn!! Chẳng lẽ Bệ hạ không cần mặt mũi nữa sao?!

Đây không phải là làm cho cô và fan cp càng thêm phần kích thích sao! Tin tức này làm cô quá kích động, thiếu chút nữa là quỳ trên giường. Đột nhiên người bên cạnh trở mình, mơ mơ màng màng mở miệng, âm thanh hàm hồ: "Làm sao vậy? Nhanh đi ngủ đi."

"..."

Lúc này cô mới bình phục lại, hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng ngời.

Được, bệ hạ thành công lắm rồi!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Đám fan hâm mộ đều đang nói về vấn đề này, càng lúc càng nhiều bình luận, ngay cả những người qua đường cũng tham gia.

Sau đó...

Vốn cho rằng đủ ngọt rồi...Nhưng họ không nghĩ tới thần tượng mình còn cho thêm một đòn ác liệt hơn nữa.

9 giờ 30 tối

Tình, weibo hiện ra một thông báo mới nhất.

Ôn tiên sinh v: Chọc cho Ôn tiểu thư tức giận thì phải làm sao?

Weibo yên tĩnh trong giây lát rồi đột nhiên bùng nổ.

Ngọc Mễ số 1: Mẹ nó!!!

Ngọc Mễ nhỏ đáng yêu: Tôi..tôi nhìn thấy cái gì vậy?

Ngọc Mễ Ngọc Mễ: Ah...ah....ah.....ah....

Đáng yêu nhất là tôi: Ah...ah...ah....ah....ah....

Sửa lại họ còn chưa đủ hay sao! Còn chưa đủ hay sao?! Còn muốn họ chịu đựng sự ngọt ngào này tới ngã luôn xuống đất, đúng không!!

Đám fan hâm mộ gào thét khàn cả họng, nhưng mà phần lớn mọi người cũng hiểu ý nghĩa của câu này là sao.

Mãi một lúc sau, đám fan hâm mộ tỉnh táo lại mới phản ứng lại: Chọc Ôn tiểu thư tức giận?!

Đây là bệ hạ nói?!

Trong mắt bọn họ Cố Cảnh Ngự là bộ dạng gì? Tất nhiên là một đế vương, cao cao tại thượng, bá đạo tùy hứng. Cho dù anh không mang theo mình khí chất như một vị thần nhưng vẫn làm cho người khác cảm thấy xa cách. Nhưng bọn họ cũng không nghĩ rằng bệ hạ sẽ giống như những người đàn ông khác, lo lắng, không biết làm gì khi bạn gái tức giận.

Nhưng hết lần này đến lần khác chuyện này lại xảy ra.

Bệ hạ thật sự bỏ tôn nghiêm của mình, vui buồn giận hờn thay đổi chỉ vì một người.

Không phải fan hâm mộ không nghĩ đến tình cảnh này....Nhưng mà hình tượng của thần tượng trong lòng mình bị phá vỡ, bọn họ cũng có chút thích ứng không kịp đó.

Fan hâm mộ: Được rồi, cho anh đấy, sự ngọt ngào này chúng tôi phục sát đất rồi, còn không được sao!

Người đại diện bị làm cho tức chết.

Thật vất vả làm cho mọi chuyện im ắng xuống, cậu ta lại bắt đầu giới trò quỷ gì đấy!

Hắn gọi một cú điện thoại, nới câu nói với đầu dây bên kia: "Đã trễ thế này mà cậu còn đăng cái gì lên weibo?!" Trời tối rồi còn làm loạn, người mệt mỏi nhất chính là hắn.

Cố Cảnh Ngự tựa lưng vào cửa, khịt khịt mũi, nhíu mày: "Làm sao vậy?"

Dương Phàm hít thật sâu, nóng nảy bứt tóc, nhìn cái đầu đề đứng đầu weibo, tay cầm điện thoại run lên: "Cậu không phải nói là sẽ thu mình lại sao?!"

Cái này tính là thu mình lại sao?!

Cố ảnh đế mặt không đổi sắc, ừ một tiếng: "Đúng vậy.

Sau chương trình thực tế không phải anh đã trả lời hần rồi sao, mẹ nó, lão tử còn chưa hôn lười đâu, hần còn muốn thế nào nữa. Lúc này anh cũng trả lời y như vậy, không phải chỉ đổi cái tên thôi sao? Ngay cả một câu thân mật cũng không có...

Dương Phàm hít một hơi, cắn răng, kiềm chế lại, cố gắng làm cho giọng mình bình tĩnh nhất có thể: "Không thể chờ một chút sao?" Ít nhất cũng phải chờ tình hình ổn lại một chút chứ "Bây giờ nếu làm chuyện gì nữa thì về sau sẽ không yên tĩnh lại."

"Chuyện sau đó..." Anh thoáng suy tư, nhú mồm: "Đây không phải là chuyện của anh sao?"

Không liên quan gì tới anh nha.

Người đại diện: "..."

"Cúp đây..."

Dường như bên kia còn muốn nói gì đó nhưng Cố Cảnh Ngự chẳng muốn nghe, ngữ khí bình tĩnh nói với người bên kia: "Anh phải giải quyết tốt, không được lười biếng, làm không tốt trừ tiền lương."

Lại chân thành thêm một câu: "Cố lên."

Người đại diện: "..."

Sắc mặt hần vụn vụn. Mẹ nó!!!

Cố Cảnh Ngự không hề để chuyện này trong lòng, nhún vai, tiếp tục nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt.

"Nhan Nhan?"

...Yên tĩnh...

Anh tiếp tục: "Bảo bối, anh sai rồi ￣￣"

"Ngoan, anh nhận sai với em có được không."

Ôn Nhan cầm quyển sách trong tay, ánh mắt cô liếc về phía cửa: "Được, mau nhận đi."

Ở ngoài cửa nhận cũng được mà.

Cố Cảnh Ngự mím môi, híp híp mắt, âm thanh càng lúc càng thêm rõ ràng: "Vợ ới ￣"

"Bảo bảo ￣"

"Kiều kiều ￣"*

*Như một kiều làm nũng đó.

"Tiểu..."

Ôn nhan: "..."

"Vợ ới ￣"

"Nhan Nhan tiểu thư ￣"

Ôn Nhan chịu không nổi nữa, mi tâm hơi giật, da đầu run lên, khép sách lại, trở mình, lấy chân trùm cả thân mình, nhắm mắt lại: "Đừng kêu nữa, ngủ rồi!"

Xung hô như vậy thật buồn nôn. Làm sao anh có thể nói ra những từ đó được vậy?

Ngủ mà còn nói được?

Anh bật cười, khoe miệng nhếch lên, cũng không phản bác, giọng nói từ tình trầm thấp: "Vậy để anh hát ru em ngủ."

Anh nghĩ nghĩ, mở miệng hát: "Tiểu bảo bối ới, hãy mở cửa ra, mở ra mau, hãy nhanh nhanh mở ra, để cho ông xã vào....."

Ôn Nhan: "..."

Biến đi!

Sự thật mà nói, âm thanh của anh rất êm tai, lại trầm thấp từ tính nhưng phối hợp với ca từ không có ý nghĩa này cũng chỉ để lại cho người khác cảm thấy...

Người bên ngoài vẫn tiếp tục hát: "Bầu trời ánh sao sáng ngủ...Ngoài cửa ông xã đang mệt mỏi..."

Khóe miệng Ôn Nhan không thể kiềm chế được, cô muốn cười.

Trong đêm, ngoài cửa sổ gió thổi những nhánh cây tạo ra âm thanh xào xạc.

Trong đêm tối ca khúc cứ nhẹ nhàng lặp đi lặp lại, sâu lắng mà ôn nhu.

Ôn Nhan cứ thế mà chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến khi trong phòng không vang lên bất kỳ âm thanh nào, Cố Cảnh Ngự mới dừng lại, thả lỏng người, ở nụ cười đi đến phòng bếp, rót một ly nước ấm uống vào.

Nước ấm theo cổ họng trượt xuống làm giảm đi cảm giác khô khốc ở cổ họng. Cố Cảnh Ngự buông ly, lê dép đi đến một ngăn tủ, mở ngăn kéo, nhúu mày, từ bên trong lấy ra một cái chìa khóa.

Cạch một tiếng.

Cánh cửa đóng chặt được mở ra, ánh sáng mờ nhạt ảm áp chiếu rọi ở đầu giường, người trên giường đã sớm nhắm mắt lại, khuôn nhỏ nhắn núp ở trong chăn, chỉ lộ ra cái gối, đang ngủ say.

Khiến trái tim của người nào đó mềm nhũn ra.

Anh nhếch môi lên, nhẹ nhàng vén chăn lên nằm xuống, chiếc nệm trũng xuống dường như đánh thức người bên cạnh. Ôn Nhan khẽ cử động, ừm một tiếng, anh vỗ nhẹ lưng dỗ cô ngủ tiếp, cô bất tri bất giác nhích lại gần.

Anh rũ mắt xuống nhìn người trong ngực mình ngủ say, trái tim tan như muốn tan chảy thành vũng nước, ánh mắt vui vẻ, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Anh đem cô hoàn toàn ôm vào trong ngực, vuốt những sợi tóc trên má ra sau tai, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói: "Ngủ ngon."

Hãy có một giấc mơ đẹp nhé, Ôn tiểu thư của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Sơn môi

Edit: Cài Trắng

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ rọi vào trong phòng.

Ôn Nhan còn chưa mở mắt ra đã cảm nhận được trên đỉnh đầu mình có tiếng hô hấp nhẹ nhàng.

Hơi mờ mắt ra, cô liền thấy một người đàn ông đang nằm ngủ ngon lành ngay bên cạnh mình. Ôn Nhan ngáp một cái, cả người cô có chút biếng nhác mà theo bản năng nhích vào gần lồng ngực ảm áp kia, tránh khỏi ánh nắng mặt trời.

Lồng ngực anh ảm áp, thật sự rất giống một cái lò sưởi cỡ lớn, vô cùng thoải mái. Cô không tự chủ được mà cọ cọ vào đó mấy lần, mơ mơ màng màng nghĩ một lúc cô cảm thấy giờ cô không cần bật điều hòa cũng sẽ cảm thấy không lạnh.

Nhưng mà, hơi thở cô đang đều đều, mắt đang muốn nhắm lại ngủ tiếp thì giật mình mở to mắt ra, cô chớp chớp mắt, có chỗ không đúng.

Ký ức trong đầu cô càng lúc càng hiện ra rõ ràng hơn, ngáp một cái...Không phải tối qua cô nhốt cái người này ở bên ngoài cửa sao?

Lúc đó anh còn ở ngoài hát mãi không biết xấu hổ tí nào...

Lúc này, con buồn ngủ của Ôn Nhan biến mất không còn dấu vết. Cô quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào người đang nhắm nghiền đôi mắt kia. Lông mi anh vừa dài vừa đen, thật sự rất xứng với nhan sắc anh tuấn này của anh. Lúc ngủ trông anh có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc bình thường.

Ôn Nhan nhìn trong chốc lát, nhỏ giọng hừ một tiếng, cô biết rồi...

Khóe miệng cô không tự chủ hơi giương lên, đầu cô hơi di chuyển, cô tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất. Hôm nay cô không có việc gì cả, không cần vội thức dậy làm gì, hiếm lắm mới được một lần nằm mãi trên giường.

Một sợi, hai sợi, ba sợi...

Nhưng mà chẳng được bao lâu, ánh mắt Ôn Nhan đã di chuyển ra chỗ khác, ánh mắt cô rơi xuống gương mặt của người đang ngủ say. Cô duỗi tay sờ sờ hàng lông mi rậm của anh, ở trong lòng đếm nhẩm.

Thật ra cô cảm thấy, cô rất ít khi ngắm anh.

Quan hệ của hai người họ ngay từ đầu cũng không thể tính là thân thiết được. Là chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận vấn đề đó, và cũng không nghĩ tới việc suy nghĩ về nó.

Rồi sau đó quan hệ dần dần thân thiết hơn, cũng chưa từng nghĩ tới việc mọi thứ lại thành như này, cho nên giờ nghĩ lại cũng thấy hơi buồn cười. Cô thân mật với anh như vậy, thế nhưng cô lại chưa bao giờ cẩn thận ngắm nhìn anh.

Từ mi, đến mắt, đến mũi, rồi cuối cùng tới bờ môi mỏng.

Mỗi một bộ phận đều đẹp chết người, có góc cạnh rõ ràng, anh tuấn tới không nói nên lời.

Còn rất đẹp trai nữa.

Tầm mắt Ôn Nhan dừng lại ở trên môi anh, còn đôi môi của anh...

Môi anh rất mỏng, nhưng sắc môi lại rất hồng hào, lại trông có vẻ hơi bạc tình nữa. Nhưng mà môi anh thật sự rất đẹp, vô cùng đẹp, ở dưới ánh nắng mặt trời...thực sự là rất mê người.

Một thứ gì đó trong lòng Ôn Nhan đang thôi thúc cô càng lúc càng mạnh, cô nhìn chăm chăm vào người đang ngủ, có chút ngây ngẩn, gương mặt cô càng lúc càng tựa sát vào anh.

20cm...

15cm...

10cm...

Chóp mũi chạm tới chóp mũi, người dưới thân đang nhắm mắt lại, hô hấp nhẹ nhàng từ cánh mũi truyền ra, nó như đang phả vào một chóp mũi khác, hô hấp vững vàng và hơi thở ái muội đang đan xen nhau.

Trong nháy mắt, thế giới trở nên rất yên tĩnh, giống như là cả thế giới chỉ có hai người họ vậy.

5cm...

3cm...

Trong không khí, dường như là có tiếng tim đập rất nhanh, rồi hình như, còn có người đang nín thở lại.

Chỉ còn 1cm nữa thôi là môi chạm môi rồi.

Không khí dường như cũng khẩn trương theo, nhưng mà ở giây tiếp theo, đôi môi đỏ mọng của cô vẫn chỉ dừng ở trước gương mặt đấy.

Sau đó Ôn Nhan thu người lại, ngón tay cô chạm vào chóp mũi anh, làm cho anh không thể hô hấp được, môi đỏ hơi cong lên: "Đủ rồi đấy. "

" Còn không tỉnh sao? "

Eo cô sắp bị cánh tay anh siết gãy rồi, tiếng tim cô đập thình thịch lúc này có thể nghe thấy rất rõ ràng, thế mà anh vẫn còn giả vờ một cách nghiêm túc.

Mũi bị nheo một cái, anh hừ một tiếng, có chút tiếc nuối mở mắt ra. Ánh mắt rõ ràng, sáng ngời của anh chẳng giống ánh mắt của người mới ngủ dậy chút nào, thấy cô thì anh hơi trừng mắt, cười khế một tiếng. Cánh tay ôm ôm người trong ngực mình chặt thêm chút nữa. Giọng nói khi mới ngủ dậy của anh còn mang theo chút khàn khàn trầm thấp, anh hôn lên trán cô một cái: " Chào buổi sáng. "

Nếu anh không phải là núi, thì anh có thể biến thành núi mà.

Anh cười: " Sao hôm nay em tỉnh dậy sớm thế? "

" Đừng có mà chuyển đề tài. "

Khỏe môi Ôn Nhan cong lên, sau đó cô đẩy anh ra, cố ý làm ra vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu khởi binh vấn tội: " Sao anh lại ở trong này, không phải em đã để anh ra ngủ bên ngoài rồi sao? "

Động tác của anh một chút cũng không ngừng lại, anh làm như mình không nghe thấy, anh thoải mái, hào phóng xuống giường lấy giúp cô thêm quần áo lại đây. Ý cười chột lóe qua rồi biến mất, anh còn hôn cô thêm vài cái, cong cong môi, đề thấp thanh âm mê hoặc xuống: " Bảo bối, em quên rồi, sau đó em lại để cho anh vào được. "

Dấu vết trên ngực cô rõ ràng lộ ra bên ngoài, phía sau lưng cô còn có mấy vết cào hơi đỏ đỏ nữa.

Trong nháy mắt, sắc mặt Ôn Nhan đỏ lên. Cô di chuyển tầm mắt, khỏe miệng hơi giật giật, thiếu chút nữa thì cô phát điên lên, nhưng cũng may, cô đã kịp thời kiềm chế lại: " Đại ảnh đế, anh cảm thấy em sẽ tin sao? "

Anh nghĩ cô ngốc thật đấy à.

Cô vừa túm lấy quần áo vừa vén chăn chui vào bên trong, cô mở miệng: " Đừng có mà giao biện, anh mau nộp chia khóa mà anh trộm đây. "

Chắc chắn là anh đã trộm chia khóa của cô rồi.

Cổ Cảnh Ngự suy nghĩ một lát, anh duỗi cánh tay dài ra, anh làm như không có việc gì mà kéo chăn ngồi tiếp: " Muốn chia khóa, thì anh không có, nhưng trong người anh có một cái đấy. "

" A..." Ôn Nhan kinh ngạc kêu lên một tiếng, tới khi cô phản ứng lại thì thẹn quá hóa giận: " Ai muốn anh chứ, đi ra ngoài!!! "

...

" Anh cảm thấy màu nào thì được? " Ôn Nhan lấy ra mấy thỏi son, hỏi người đàn ông bên cạnh.

Hôm nay đúng là không có chuyện gì để làm.

Chủ yếu là vì phản ứng ở trên mạng, gần đây hai người đại diện của hai người đều nhất trí đẩy công việc gần đây của hai người đi, để cho hai người họ có thể làm tổ ở trong nhà. Cho nên, có thể nói, hai ngày gần đây chính là khoảng thời gian Ôn Nhan nhàn nhã nhất.

Nằm ở nhà được một lúc, Ôn Nhan đột nhiên nhớ ra đã lâu lắm rồi cô không tới nhà bạn trai mình, giờ cô muốn tới thì nên mua chút quà.

Hai người đã đi xem không ít đồ. Bởi vì tình huống hiện tại mà chỗ hai người đi có khá nhiều hàng cao cấp, không cần đeo khẩu trang đi đi lại lại.

Lúc này, hai người đang đứng ở trước quầy để chọn son môi.

Nguyên nhân là, Cổ Cảnh Ngự thấy chỗ bán son, anh suy nghĩ một chút xong ôm lấy eo của cô, đem cô kéo ra chỗ này: " Muốn mua son không? "

Son môi đối với phụ nữ là đồ dùng quan trọng nhất, gần như là vậy.

Ôn Nhan ngẩn người, tuy rằng cô hơi khản trương về việc chọn quà, nhưng cô cũng không đã kích lời anh nói, càng không làm ra vẻ từ chối quà anh tặng, cô lập tức gạt đầu, ý cười nhẹ nhàng: " Được thôi. "

Dù sao cũng là bạn trai của cô, anh tặng quà cô không phải là việc làm danh chính ngôn thuận sao?

Nhưng mà...Đôi mắt đào hoa của cô hơi cong lên, cô liếc xéo anh một cái, ngoài miệng vẫn không tha cho anh: " Đại ảnh đế từ lúc nào đã học được tuyệt chiêu dỗ người kiểu này thế? "

Đại ảnh đế vẫn ôm chặt người bên cạnh, chậm chậm đi tới: " Muốn biết sao? "

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, môi mòng cong lên, khẽ cười một tiếng: " Em chuẩn bị trả thù lao cho anh như thế nào? "

Đôi mắt Ôn Nhan hơi cong lên, cô đi theo anh về phía trước: " Vậy thì xin lỗi anh nhé, anh cứ mang theo bí mật đó cho tới lúc nằm vào quan tài đi. "

" Chắc. "

" Nhưng mà. " Cổ Cảnh Ngự vừa đưa tay chỉ chỉ cho nhân viên bán hàng, ý chỉ cô ấy lấy ra thỏi son mà anh bảo, vừa khoan thai nói với cô: " Đến lúc đó dù sao cũng chỉ có hai người chúng ta, bí mật tương đối an toàn. "

Ý của câu này còn không phải là cho tới lúc đó hai người họ vẫn còn nằm ở bên nhau sao...

Ôn Nhan hừ một tiếng, kiểm chế việc môi đỏ đang muốn nhếch lên, cô làm ra vẻ bình tĩnh, chớp mắt: " Xin lỗi, từ chối sự xấu xí. "

Ai muốn cùng anh nằm cùng quan tài...

Bước chân của anh lập tức dừng lại...từ chối sự xấu xí?

Anh xấu á?

Ôn Nhan mím môi, ngăn không cho mình cười, cô không hề nhìn người bên cạnh, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt của anh, cô tự mình lấy thỏi son màu hồng đó ra để xem hình dáng.

Cố Cảnh Ngự: "... "

Ôn Nhan hắng giọng, cô quay đầu lại cười: " Anh cảm thấy màu này có được không? "

Sắc mặt Cố Cảnh Ngự đen hơn một chút.

Nhưng mà rất nhanh anh đã khôi phục lại vẻ bình thường, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề. Anh lấy ra một thỏi son khác, nghiêm túc nói với cô: " Dừng cái này đi. "

Ôn Nhan hơi dừng lại, có hơi nghi ngờ nhận lấy, còn đưa mắt đánh giá anh một vòng.

Anh còn am hiểu cái này nữa sao?

Nhưng mà nhìn thấy được mấy chữ to đùng hiện trên mặt anh, Ôn Nhan cảm thấy, cô hiểu rồi.

Cái sản phẩm này, là son môi có thể ăn được mà...

Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hai hợp thành một

Edit: Cải Trắng

Về mặt Ôn Nhan thể hiện sự cặn lõi, đối với trình độ vô si của anh thì cô không còn gì để nói nữa.

Cố Cảnh Ngự không có ý định lùi bước, càng nghĩ anh càng cảm thấy thỏi son này khá tốt. Ngón tay gõ theo nhịp lên mặt quỳ, điều đó làm nhân viên bán hàng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, ý của anh là bảo nhân viên lấy thêm những thỏi son màu sắc khác nữa để bày lên xem.

Nụ cười chuyên nghiệp trên mặt nhân viên bán hàng không thể kiềm chế lại được, là một nhân viên bán hàng, cô đương nhiên biết rất rõ những sản phẩm mình bán ra là gì. Ưu điểm của sản phẩm này...đơn giản chính là...có thể ăn.

Ánh mắt cô đảo qua gương gương đang giật giật khoe miệng, rồi cả người đứng trước mặt cười không có chút nào mắt tự nhiên là bệ hạ....Là một Ngọc Mỹ, nhân viên bán hàng cảm thấy cô đang nằm mơ.

Người này thật sự là bệ hạ?!!

Cô mỉm cười đem những thỏi son khác lấy ra, sự kích động ban đầu đột ngột bị thay đổi, nét tươi cười trên mặt cô có chút cứng đờ.

... Không thể tin được.

Cố Cảnh Ngự cầm lấy nhìn nhìn, ánh mắt anh nhìn về phía đôi môi đỏ mọng của cô, không biết anh đang nghĩ cái gì, đột nhiên cong cong môi: " Em cảm thấy thế nào? "

Anh xoay xoay thỏi son trong tay mình, ánh mắt thâm thúy lộ ra nét cười: " Vừa tự nhiên lại vừa an toàn, về sau lúc ăn có không cần thận làm trôi hết son đi thì cũng không có vấn đề gì cả. "

Không cần thận?!!

Ôn Nhan chú ý tới ánh mắt của anh, ánh mắt cô hơi liếc về phía nhân viên bán hàng đang mỉm cười đứng trong quầy, cô nghiêng răng, phun ra mấy chữ: "

Chẳng ra gì. "

Không được tức giận, chờ về nhà rồi tính sau.

Cô chỉ chỉ vào thỏi son mà mình vừa mới xem, nở một nụ cười, cắn răng nói: " Phiền cô đem thỏi son này gói lại giúp tôi. "

Nhân viên bán hàng: "...Được. "

Trong lúc đóng gói hàng, khóe mắt nhân viên bán hàng tự động liếc qua đại ảnh để trong tay đang xách mấy túi đồ. Nội tâm của nhân viên bán hàng yên lặng mà thét lên một tiếng chói tai, làm sao bây giờ, nhìn một cái là biết được địa vị trong nhà ngay.

Nhưng mà... Không biết Cố Cảnh Ngự nói gì đó mà nhân viên bán hàng lại nhìn nhìn về phía bên này, sắc mặt vì nhịn mà đỏ bừng lên, cô kiềm chế nét mặt lại đi tới chỗ đó. Ở dưới ánh mắt của hai người, cô khom lưng lấy từ trong quầy ra

Có ảnh để hài lòng, bắt đầu ký tên rồi đưa qua.

Ôn Nhan:...

Nhân viên bán hàng:...

Ôn Nhan và nhân viên bán hàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn nhau, sắc mặt đột nhiên hơi đỏ lên, tới cả lỗ tai cũng thấy hơi nóng lên,....Cố, Cảnh, Cảnh!

Đại ảnh để xách theo túi đựng hai thỏi son, đuôi lông mày khẽ nhếch lên tràn ngập ý cười. Nhưng vừa mới đi ra ngoài, người bên cạnh anh đã đuổi tay ra, kéo anh lại gần.

Trên gương mặt Ôn Nhan vẫn tràn ngập ý cười, nhưng tay cô thì đuổi ra vòng qua thắt lưng anh, không chút nể tình nào néo một cái.

Lần này thật sự là không nể tình chút nào.

Có ảnh để cảm thấy chỗ đó hơi đau, anh bỗng ý thức được bản thân quá vui sướng rồi, anh thu lại ý cười trên mặt. Sau đó, anh đuổi tay ra xoa xoa thắt lưng mình một cái, tiện nắm luôn bàn tay nhỏ của cô, anh ho khan một tiếng, thấp giọng giải thích với cô: " Trong này cũng có cái anh phải dùng mà, vừa lúc son của anh tối hôm qua đã dùng hết rồi. "

Đương nhiên, cho dù trước kia anh có dùng qua thứ như son môi không...thì cũng không phải chuyện cần quan tâm nữa, giờ anh nói hôm qua anh dùng hết rồi thì chính là đã dùng hết.

Ôn Nhan cười ha ha hai tiếng: " Vậy ánh mắt anh cũng tốt thật đấy, lại còn thích dùng loại son môi của phụ nữ. "

Sắc mặt cô có hơi hồng lên, thẹn quá hóa giận rồi. Đương nhiên, sự thật là cô cũng không phản đối việc anh mua loại son môi có thể ăn được.

Biết rõ chính mình tùy hứng, không, có thể là sau này sẽ rất nhiều lần "không cẩn thận" mà ăn mất son môi, cô cũng không làm ra vẻ nữa, việc gì cô phải một hai từ chối món quà này.

Chẳng qua là....len lén mua cũng được thôi, nhưng trước mặt công chúng, da mặt cô vẫn chưa luyện được tới cấp bậc như vậy đâu.

... Ánh mắt của nhân viên bán hàng như thế, anh cũng không nhìn ra sao?

Ôn Nhan càng nghĩ càng thấy vừa xấu hổ vừa buồn bực. Cô nhịn không được lại đưa một tay khác sang phía hông anh, hung hăng néo thêm một cái.

Hỗn đản!

Anh kêu lên một tiếng, cầm lấy cổ tay cô, rồi anh đem một tay khác cũng kéo vào trong túi áo mình, anh cong môi bật cười, thờ dãi: " Bạo lực gia đình đây. "

Anh néo néo bàn tay mình đang nắm, đè thấp giọng xuống, nói: " Ôn tiểu thư, hiện tại phần lưng của anh đã lưu lại dấu vết do em để lại rồi, em sẽ bồi thường anh như thế nào đây? "

" Bồi thường? " Mí mắt Ôn Nhan giật vài cái, cô liếc xéo anh, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên: " Anh đang ghét bỏ sao? "

Về mặt cô lạnh nhạt nhìn chằm chằm anh, rất rõ ràng, nếu anh dám gạt đầu, giãy tiếp theo, đảm bảo cô sẽ khiến khắp lưng anh nở đầy hoa cho mà xem, dọc ngang chéo đủ cả.

Cố Cảnh Ngự hơi dừng lại, bật cười.

Vốn dĩ mấy lời trêu chọc đang định nói ra khỏi miệng, anh đành nuốt xuống, anh néo néo lòng bàn tay cô, tự giác biết điều: " Không dám. "

Anh nở nụ cười trầm thấp: "Nương nương nguyện ý đóng dấu lên người của tại hạ...Đây chính là vinh hạnh của tại hạ. "

Ừm...Nếu cô đồng ý buổi tối cho anh lưu lại mấy dấu vết như kiểu dấu vết tình yêu thì...anh sẽ không để ý chút nào đâu.

Không biết nghĩ gì mà trong ánh mắt anh lại hiện lên vẻ tiếc nuối, thật ra mà nói thì, nếu cô có thể lưu lại trên cổ anh một dấu vết thì...cũng khá tốt.

Ôn Nhan cẩn thận nhìn anh một cái, cô cười ha ha một tiếng: "Biết thế là tốt rồi. "

Xong cô còn bày ra dáng vẻ tức giận: "Khi nào trở về nhớ đem những lời này viết một trăm lần đấy. "

Không biết quan hệ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà trong phút chốc đã biến thành vở kịch giữa nương nương và tiểu nhân rồi.

"Nhất định tại hạ sẽ nhớ kỹ. " Ý cười trong ánh mắt Cố Cảnh Ngự mơ hồ có thể tràn ra cả bên ngoài. Bước tới bậc thang, anh hắng giọng một cái, anh khom lưng lại làm một động tác đạt tiêu chuẩn thân sĩ, anh đưa một bàn tay lên, vô cùng ưu nhã nói: "Nương nương cẩn thận chút. "

Ôn Nhan nhìn anh một cái, hơi héch cằm lên, cô vươn tay để tay lên tay anh, sự tức giận trong người cô còn chưa bay hết đâu đấy. Cô hơi híp đôi mắt đào hoa lại: "Không, cứ viết ba trăm lần đi. "

Người qua đường đi bên cạnh: "... "

... Sao dạo này hần đi đâu cũng gặp những vở kịch như thế này nhỉ?

Nói đi cũng phải nói lại.

Cố Cảnh Ngự vừa mới đi khỏi đó không được bao lâu thì ở chỗ quầy hàng vừa nãy có hai nhân viên bán hàng yên lặng nhìn nhau. Sau đó, nhân viên thu ngân nhảy dựng lên, cô bóp chặt cánh tay người bên cạnh, không ngừng lay lay cánh tay người đó: "Dương Dương, cậu biết đó là ai không?!! Bệ hạ đây, là bệ hạ!!! "

"A a a! Không ngờ có ngày tôi lại nhìn thấy được bệ hạ và nương nương! " Sắc mặt cô vì kích động mà đỏ ửng lên, hai mắt như phát sáng, cô còn vẩy vẩy tờ hóa đơn có chữ ký của anh liên tục: "Tôi còn lấy được cả chữ ký rồi này!! "

"Chữ ký!!! "

"Oa. "

Cô không nhận được mà nhảy lên nhảy xuống vài cái, cô đem tờ giấy có chữ ký đó ôm vào trong lòng: "Cách một khoảng cách gần như thế trông càng đẹp trai hơn, giọng nói cũng rất dễ nghe, mẹ ơi, con muốn ngất luôn rồi! "

"Không trách được cậu hâm mộ anh ấy như vậy. "

"Còn cả nương nương nữa!! " Thanh âm của nhân viên bán hàng thay đổi nhanh chóng, cô ôm lấy khuôn mặt mình đang phình to ra, cô cảm thấy toàn thân như đang bay lơ lửng vậy.

Người nhân viên bán hàng tên là Dương Dương cảm thấy, giờ cô chẳng còn luyến tiếc gì trong cuộc sống này nữa, cô dùng sức thêm một chút để đẩy cánh tay đang bám trên người mình ra, như có như không ừ một tiếng.

Kích động mắt một lúc, nhân viên thu ngân mới lấy lại bình tĩnh được đôi chút, cô phát hiện ra cái người đáng lẽ nên kích động lại chẳng có bộ dáng kích động một chút nào, ngược lại, cô còn kích động hơn.

Cô chẹp một tiếng, chần chờ mãi mới hỏi: "Làm sao thế? Dương Dương, sao cậu không kích động chút nào cả.... "

Rõ ràng trước kia khi hai người các cô nói chuyện với nhau, Dương Dương mới là người bị "trúng độc", nghe nói Dương Dương là Ngọc Mễ được năm năm rồi.

Ánh mắt Dương Dương như liều chết, giọng nói yếu ớt: "Cậu biết anh ấy lấy thỏi son nào không? "

"Ừ rồi, cái thỏi son đó có ưu điểm gì sao? "

Lúc nhân viên thu ngân lấy đồ để thanh toán tiền, thật ra, đầu óc cô lúc đó đã trống rỗng rồi. Cái gì cô cũng không nhớ được, ngay cả bộ son kia lúc cô lấy ra cô cũng không nhớ. Lúc này nghĩ lại, hình như Dương Dương có ý ám chỉ cái gì đó...

Nhân viên thu ngân nhớ lại mất một lúc, ánh mắt cô hướng tới chỗ mà vừa nãy mình lấy đồ ra: "...Tiểu Hắc Quân?? "*"

*Tiểu hắc quân: Mình nghĩ đây là tên thỏi son mà Cố Cảnh Ngự đã mua cho Ôn Nhan, nhưng mình cũng không biết phải dịch ra như thế nào cho hợp, thế nên mình xin phép đề nguyên nghĩa của nó:v

Tiểu Hắc Quần...

Giọng nói của nhân viên thu ngân dường như cao hơn, lúc sau cô hét lên một tiếng, giọng nói cao vút: "Tiểu Hắc Quần?!! "

A a a a a!!!

Ôi mẹ ơi!! Là Tiểu Hắc Quần đó!!

Cô vò vò mái tóc của chính mình, trong nháy mắt cô cảm thấy mắt mình có thể nhìn xa hơn nữa, cô thét lên một tiếng chói tai giống như là sói tru vậy. Tiểu Hắc Quần là son như thế nào chứ!! Là son có thể ăn được đấy!!

Có thể ăn!!!

Có thể ăn!!!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy kích động, sắc mặt nhanh chóng đỏ bừng lên, cho dù có dặm thêm một lớp phấn nữa cũng không che nổi sắc đỏ đó. Có thể ăn đấy!! Là một fan cp, có thể nghe được thông tin như thế này đã cảm tam quan của mình thỏa mãn rồi, oa oa oa!! Kích động muốn khóc!!

Dương Dương dùng đôi mắt ngây dại của mình quay sang nhìn cô, xem đi, fan cp hoàn toàn khác cô đấy.

Mẹ nó, là một Ngọc Mễ được năm năm rồi, cô lại bị chính thần tượng của mình nhét cho một họng đầy cầu lương..

Mẹ nó, ngoài việc phải tiếp thu ra, cô có thể làm gì nữa đây? Cô cũng rất tuyệt vọng đó T_T

Đau lòng, muốn khóc.

Về sau chuyện này được nhân viên thu ngân đó đem lên trên mạng kể khiến cho độ hot của nó tăng cao, điều đó tạm thời không nhắc tới nữa, giờ chúng ta quay lại chỗ của Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự.

Cố Cảnh Ngự thật sự viết ba trăm lần quy tắc sao?

Ừm, viết.

Sau khi Ôn Nhan tắm rửa xong đi ra, cô nhìn thấy tờ giấy trước mặt ghi quy tắc, mí mắt cô giật giật vài cái.

Chữ viết trên giấy vừa cứng cáp vừa phóng khoáng, trên đó chỉ viết lặp đi lặp lại đúng một câu nói.

.... Nghe lời vợ.

Toàn bộ tờ giấy đều được viết như thế.

Sự tức giận trong lòng Ôn Nhan ngay tức khắc biến mất không còn dấu vết.

Không biết sao, cô cảm thấy trong lòng mình vô cùng ngọt ngào, sự mềm nhẹ đó chạm tới từng chỗ trong lòng cô. Cô kiểm chế việc khoe miệng mình hơi giương lên, cô gấp tờ giấy lại: "Anh nghĩ làm thế này là đủ được em ư? "

" Có phải là ba trăm lần không? "

Cố Cảnh Ngự ôm lấy cô từ phía sau, anh nhìn vào trong gương, trong đó có hình bóng hai người đang quấn quýt lấy nhau, anh ôm càng chặt hơn, cười nhẹ một tiếng: " Anh không đủ em. "

Anh thở ra một hơi, khẽ nhếch miệng: " Anh đang dỗ vợ anh. "

Ôn Nhan hơi dừng lại. Ngay tức khắc, lớp vỏ bọc của cô đã tan vỡ hoàn toàn, nhưng mà khi cô nhìn vào hình ảnh người đàn ông với nét dịu dàng tới không thể tưởng tượng nổi trong gương, cho dù cô muốn tức giận cũng không thể tức giận được. Đôi mắt đào hoa hơi cong lên, cô hơi nhích ra đằng sau: " Người nào lại không có ánh mắt thế... "

" Vì sao? " Cố Cảnh Ngự bị động tác nhỏ của cô làm cho đáy lòng mềm nhũn, cô đang nhích gần vào anh, anh cảm tưởng như đáy lòng mình mềm mại tới nỗi như một vùng nước rồi. Anh dùng sức ôm ôm cô, anh hôn lên mấy sợi tóc của cô: " Anh có chỗ nào không tốt sao? "

Anh xoay người Ôn Nhan lại, để trán cô tì vào trán anh, hô hấp hai người giao nhau, ánh mắt nhìn nhau: " Em nhìn kỹ xem. "

Anh chính là một người đàn ông tốt có trách nhiệm đấy.

Ôn Nhan quay đầu, hơi nhếch khóe miệng: " Không nhìn, ánh mắt của em không tốt... "

Cô vừa quay đầu sang chỗ khác thì để lộ ra vành tai hơi hồng lên của mình, Cổ Cảnh Ngự tiến tới cẩn cẩn vài cái vào vành tai. Anh ôm lấy khuôn mặt cô, để ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh: "Nhìn đi."

Ôn Nhan quay đầu đi một lần nữa: "Không nhìn."

Cổ Cảnh Ngự tiếp tục đi tới hướng mà cô vừa quay đầu sang: "Nhìn một chút thôi?"

... Ánh mắt cô không tốt nên cô coi trọng anh.

Giọng nói của cô mang theo ý cười, đột nhiên Cổ Cảnh Ngự nhận ra ẩn ý trong lời nói của cô.

Ngắn ra một lúc, cuối cùng anh không ngăn được tiếng cười của mình. Lồng ngực anh phập phồng, tiếng cười vô cùng sung sướng, sau đó anh ôm lấy vòng eo cô, cảm anh ti lên trên vai cô, rồi anh nghiêng đầu hôn cô, yết hầu khê đi chuyển.

"Ánh mắt của anh cũng có vấn đề."

"Nó chỉ có thể nhìn được một mình em."

Nơi có những người khác đều là một màu trắng đen ảm đạm, nhưng chỉ cần nơi đây có cô thì ánh sáng sẽ vô cùng rực rỡ, tươi sáng. Đôi mắt đào hoa của cô chột lóe qua một tia sáng, mắt cô hơi cong lên, sau đó cô cứ để mặc anh...ý loạn tình mê.

Về khuya.

Một tài khoản weibo nho nhỏ bỗng nhiên đăng trạng thái: Sao cô ấy có thể đáng yêu như thế chứ.

Không đúng! Tài khoản weibo này cũng không thể coi là không có tiếng tăm gì được, sau cái lần mà phát bao lì xì đó, rất nhiều cư dân mạng đã quỳ gối chờ chủ tài khoản phát tiền một lần nữa, đã gây được sự chú ý rồi.

Đối với việc ngược cầu giữa đêm hôm khuya khoắt của chủ tài khoản, một đám người vẫn không thể kiềm chế được mà nhảy vào.

Im lặng: Đã hơn nửa đêm rồi mà vẫn ngược cầu, còn có chút nhân tính nào không đó?

Meo meo meo meo: Nhìn bệ hạ và nương nương ngược cầu thì không tính, giờ tới cả nửa đêm cũng bị một tài khoản weibo bé nhỏ ngược, có thể đối xử tốt với cầu độc thân như tôi một chút không?

Tôi yêu nhà tôi: Được được được, biết cô ấy đáng yêu là được rồi mà!! Mẹ nói, mấy lời ngọt ngào này mà mấy người cũng có thể nói ra được.

Nhưng chủ tài khoản đó dường như không có ý nghĩ phải thương xót đám người này một chút nào, đáy lòng người đó hơi hơi kích động, nhịn không được lại cập nhập thêm một trạng thái nữa:

"Viết điều luật gia đình cho cô ấy, cô ấy nhận, cô ấy thừa nhận cô ấy là vợ của tôi ~kèm theo: jpg1

Cư dân mạng: Tuy rằng nhìn hơi xa, chữ viết cũng nhìn được mờ mờ không rõ. Nhưng đại khái tôi vẫn nhìn được mấy chữ như là luôn nghe lời vợ đấy.

Người anh em, cậu viết điều luật gia đình mà hưng phấn như thế này...có phải đầu óc cậu bị bẹp dí rồi không?

Sau đó là trạng thái thứ ba:

"Hôm nay vừa mưa một thôi son môi có thể ăn được. Vừa nãy không kiềm chế được nên lòi ra thử một chút, cô ấy không hề từ chối tôi.

Cư dân mạng: "... "

Trạng thái thứ tư:

"Cô ấy hỏi, cô ấy có xinh đẹp không?

Đương nhiên.

Cô ấy là xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, mê người nhất, trên thế giới này không có ai là giống cô ấy cả. Cô ấy làm lòng tôi mềm nhũn ra như nước, muốn ngừng mà không ngừng được."

Cư dân mạng: "... " Mẹ nó, còn chưa xong nữa đúng không!

Rõ ràng ngày trước còn nói chuyện rất bình thường cơ mà, con mẹ nó! Mới hai ngày trước không phải người đó nói bạn gái mới cho mình một danh phận sao, còn rất đặc ý nữa chứ...Điều đó có thể hiểu được, nhưng, mẹ nó, khuya như thế này rồi!!!

Đây có phải là một cô bạn gái không thể không chế được người yêu của mình nên để cho người đó tự do đúng không?!! Mấy lời buồn nôn này mà cũng nói ra được, có phải muốn lên trời rồi không?!!

Đóng lại!! Cần phải đóng lại!!

Số người tức giận muốn đóng lại không phải là số ít.

Nhưng mà,...dù có đóng lại hẳn cũng không có bạn gái mà T_T

Oa một tiếng, khóc.

Cố lão đại cúi đầu nhìn người đang ngủ say trong lòng mình, trên đôi môi sưng đỏ đó vẫn còn lưu lại dấu vết của anh, trong ánh mắt anh đều là ý cười.

Thật tốt.

Có thể ở bên cạnh cô.

Sau đó.

Sáng sớm.

Một thanh âm bình tĩnh vang lên, người đó chỉ huy người làm trong nhà dọn sạch sẽ nhà lại một lần nữa, tư thế của người đó vô cùng ưu nhã, động tác của người đó không một chút thừa thãi, chỉ dùng để chỉ huy những người xung quanh.

Đây là Cố phu nhân.

Đây là một người rất có sức quyến rũ lại vô cùng nữ tính, vừa ưu nhã, lại vừa lịch sự. Không liên quan gì tới những tác động bên ngoài, chỉ là do năm tháng đã mài giũa ra bộ dáng như thế này, cái khí chất và sự tôn quý của bà là thứ đã ngấm vào trong xương cốt rồi.

Có một người đàn ông đang đi từ trên tầng trên xuống. Sau đó Cố đại ca bị bà gọi đến, bà muốn hắn xem xem bà trang trí hoa thế này có chỗ nào không ổn hay không.

Cố đại ca dừng bước chân lại, hai mắt hắn nhìn tới, mặt hắn không chút cảm xúc ừ một tiếng, tỏ vẻ thế là tốt rồi.

Mẹ Cố ghét bỏ liếc hắn một cái. Bà chỉnh lại áo choàng cho mình, tiếp tục ưu nhã mà điều chỉnh góc độ. Trước kia rõ ràng bà cảm thấy khá tốt, gương mặt lạnh lùng này tương đối có uy nghiêm, rất có trình độ thưởng thức.

Cố đại ca ngồi xuống sofa, hắn nhìn mẹ mình đang "bận rộn", rồi lại liếc mắt nhìn thoáng qua người đang căng khuôn mặt ra. Bố hắn bị mẹ cưỡng chế yêu cầu thay một bộ quần áo màu đỏ, sau đó ông ngồi im lặng tới quý đi.

Quan trọng là, về uy nghiêm trên mặt bố hắn không hợp để mặc những bộ trang phục màu sắc tươi tắn như thế này.

Cố đại ca cầm một tờ báo lên đọc.

Không phải hắn nói nhiều đâu, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu....Mẹ nó, khản trương cái gì không biết.

Cuối cùng mẹ Cố cũng đặt được lọ hoa ở góc độ mình thấy thích hợp. Bà quay đầu lại liền nhìn thấy hai bố con đang ngồi trong tư thế y hệt nhau, bà đưa tay kéo tờ báo của hai người họ xuống: "Chút nữa Tiểu Ngự sẽ đưa con dâu, em dâu của hai người tới, mau đi chuẩn bị chút đi."

Thật ra mẹ Cố cũng không biết tại sao mình lại khản trương nữa, nhưng mà cũng không phải là quá khản trương, đó là loại cảm giác rất coi trọng và chờ mong, thành ra bà có chút vội vàng.

Cuối cùng, bà vẫn luôn cho rằng, cả đời này bà không được ôm cháu.

Đưa con cả thì không nói, ít nhất hắn cũng từng thích một người. Tuy rằng khi đó ánh mắt không tốt lắm, sau đó thì hắn chia tay và độc thân cho tới tận bây giờ. Còn Tiểu Ngự... nam nữ đều không gần, bà chưa thấy anh quan tâm tới phương diện như thế này.

Cố đại ca buông tờ báo xuống, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Không, hắn không nghĩ mình phải chuẩn bị...đem em trai mình gả ra ngoài.

Mẹ Cố đương nhiên không biết trong lòng hắn đang rửa thù. Bà ngồi yên lặng trong chốc lát, sau đó bà lại bắt đầu rót trà, hơi nóng bốc lên quyến rũ cùng hương trà bay lên: "Hai đứa chúng nó không biết đi tới đâu rồi?"

Không phải nói rất nhanh sẽ tới sao?

Vừa mới nói xong bà liền nghe thấy tiếng mở cửa xe ở bên ngoài. Sắc mặt mẹ Cố thay đổi, bật cười.

...

Lúc này, trong một chiếc xe.

Xe di chuyển theo dòng xe cộ trên đường, càng đi thì dòng xe càng thưa thớt hơn. Ngoài cửa sổ xe, cảnh sắc cũng trở nên yên tĩnh, nó vô hình hình thành sự ngăn cách đối với thế giới bên ngoài. Nhìn lâu cũng khiến sự gấp gáp, vội vàng trong lòng dần dần buông thả, chỉ còn lại sự bình tĩnh và thoải mái.

Nhưng giờ phút này, cho dù cảnh vật bên ngoài có thể làm bình ổn lại tâm trạng người khác thì nội tâm Ôn Nhan cũng không thể bình tĩnh được.

Gặp người lớn.

Chỉ cần ba chữ này thôi nó đã biểu hiện cho cả một ý nghĩ rồi. Đối với cô mà nói, trong lòng nhộn nhạo, nhịp tim cô đập càng lúc càng nhanh hơn, mặc dù bề ngoài cô cố tỏ vẻ ra mình rất bình tĩnh, nhưng nó vẫn không thể che dấu hết sự khẩn trương trong lòng cô.

"Đừng sợ." Cố Cảnh Ngự nhìn ra được cô đang khẩn trương, giờ anh mà nói bọn họ nhất định sẽ thích cô cũng vô dụng, anh duỗi tay ra cầm lấy lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi của cô, anh cố ý nói sang chuyện khác: "Em mà còn khẩn trương như thế này, anh sẽ ghen đấy."

Ôn Nhan hít sâu vào một hơi, phối hợp cùng anh dời sự chú ý sang chuyện khác: "Ghen cái gì?"

Gương mặt Cố Cảnh Ngự vô cùng dịu dàng, anh cười nhẹ nhàng, giọng nói cũng vô cùng thân thiện: "Về sau người ở cùng em là anh chứ không phải bọn họ, người em nên đề ý nhất không phải là anh sao?"

Anh vừa nói vừa bày ra bộ dáng ủy khuất: "Em đối với anh chưa từng khẩn trương như thế này, đương nhiên anh sẽ ghen."

Anh ít khi nào bày ra bộ dáng ủy khuất như thế này lắm, hướng hồ, ý trong lời nói của anh không chỉ có một ý nghĩa đâu. Ý của anh trong lời nói chính là, sự hứa hẹn chắc chắn nhất, về sau người ở bên cạnh cô chính là anh, chứ không phải là người trong nhà anh.

Nói gặp người lớn một lần thì chỉ gặp người lớn một lần thôi, cho dù bọn họ có đồng ý hay không, cũng không ảnh hưởng tới tương lai của hai người.

Ôn Nhan ngăn người, tay cô bất giác nắm chặt hơn một chút. Ý cười hiện hữu bên khóe môi, cô ừ một tiếng, dần dần thả lỏng.

Đương nhiên, cô không thể vì thế mà không đề tâm nữa. Cô rất hiểu ý của anh, anh nói như vậy không phải vì anh không tôn trọng người trong nhà, ngược lại, anh rất tôn trọng bọn họ. Anh chỉ nói vậy để trấn an cô thôi, tuy rằng, lời anh nói cũng không phải là đang nói dối.

Cố Cảnh Ngự cúi đầu nhìn sắc mặt của cô, anh ôm lấy eo cô để cô dựa người vào lồng ngực anh. Khóe môi anh hơi nhếch lên, giọng nói nhẹ nhàng, chậm chậm mà trầm thấp, sau đó anh chỉ chỉ ra bên ngoài, anh nói tới chuyện hồi mình còn nhỏ, để cho cô giảm bớt sự căng thẳng: "Cái cây này hồi bé anh từng trèo lên."

Nhìn thoáng qua có thể thấy đây là một cây đại thụ có nhiều năm tuổi rồi, nó lẳng lặng đứng yên một chỗ, cành lá khẽ rung rinh.

Ôn Nhan nhìn thoáng qua, có chút tò mò, anh cũng biết trèo cây sao?

Đương nhiên Cố Cảnh Ngự nhìn ra được sự tò mò trong mắt cô, giọng nói anh từ tính, bàn tay anh chậm chậm vuốt tóc cô: "Đại khái lúc đó anh khoảng bảy tám tuổi, một đám trẻ con thách nhau mà, ai có thể trèo lên cây trước thì người đó là lão đại, sau đó một đám trẻ con đó thì nhau trèo lên cây."

Ôn Nhan hơi dịch người: "Vậy anh trèo lên cây sao?"

"Không có." Cố Cảnh Ngự hôn hôn đầu ngón tay cô, anh nheo mắt lại đầy kỳ quái, thờ dãi: "Một đám trẻ con thi nhau trèo lên cây, cậu chen tôi tôi chen cậu, như thế rất dễ bị ngã xuống. Anh lo rằng mọi người sẽ ngã xuống nên tốt bụng đem chuyện này nói cho ông nội."

Ôn Nhan: "..."

Ừmmmmmm, tốt bụng?

Cố Cảnh Ngự tiếp tục nói: "Mà anh cũng không nghĩ tới bọn họ có tình có nghĩa như vậy, họ biết anh quan tâm bọn họ, nên sau khi ông nội đi ra, họ liền không hẹn mà cùng nhau nhường vị trí đó."

Ấn đường Ôn Nhan hơi giật giật, phì một tiếng, cô bật cười.

Cô liếc mắt nhìn ánh mắt bình tĩnh của đại anh đế, cô cảm thấy chính mình không quen người nào như thế này.

Thật không ngờ, hóa ra từ bé anh đã luyện được chiêu thâm sâu như này.

Cố Cảnh Ngự thấy cô thả lỏng rồi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, anh hôn hôn mấy cái vào gương mặt cô. Sau đó, anh tiếp tục kể cho cô

nghe về những chuyện khi anh còn nhỏ.

Xe văng vàng đi về phía cửa, cửa mở ra thì đi vào chỗ sâu bên trong, cuối cùng, xe dừng lại trước cửa nhà.

"Tới rồi. " Anh dừng lại, anh để cho người làm xách đồ vào, sau đó dắt tay Ôn Nhan đi vào bên trong: "Đừng sợ, anh vẫn luôn ở đây, em không cần lo lắng.

Ôn Nhan hít vào một hơi, nắm chặt tay anh, ừ một tiếng.

Mới đi vào cửa lớn, cô liền thấy một vị phu nhân ưu nhã đang đứng ở bên cạnh cửa từ trước, tựa như bà ra đó để đón bọn họ vậy. Nhìn thấy hai người, ý cười trên mặt bà càng rõ ràng hơn.

Hồ hấp Ôn Nhan như ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Đốc lòng

Edit: Cải Trắng

Hồ hấp của Ôn Nhan cũng bắt giắc mà ngừng lại.

Sau đó, cô thấy Cố Cảnh Ngự kéo cô lên, hai tay đang ôm lấy cô lập tức buông ra, anh cười giới thiệu: " Mẹ, đây là Ôn Nhan, con dâu của mẹ. "

Giọng anh trầm thấp mang theo ý cười, anh nói câu đó với vẻ mặt đó là một sự thật hiển nhiên vậy. Giống như là hai người đã lãnh chứng kết hôn, sau khi xong xuôi mọi việc liền dẫn người về nhà để ra mắt gia đình vậy.

Mẹ Cố cùng Ôn Nhan không hẹn mà cùng cảm thấy sững sốt.

Những câu nói Ôn Nhan đã chuẩn bị sẵn trong đầu lập tức trở thành một mảng trống rỗng, giờ cô chẳng biết làm thế nào cho phải.

Sững sốt qua đi, mẹ Cố bật cười. Bà yên lặng quét mắt qua chỗ Ôn Nhan một cái, sự hài lòng trong ánh mắt chợt lóe qua rồi biến mất, bà vô cùng ôn hòa vỗ vỗ vào tay cô: "Đưa trẻ ngoan, gọi mẹ đi. "

Bà đã trải qua bao nhiêu năm sóng gió cuộc đời rồi, giờ bà còn có thể nhìn nhận một con người chỉ qua một cái nắm tay thôi. Người con gái này mặt mày như tranh vẽ, khí chất sạch sẽ, tuy rằng nhìn cô lúc này có hơi rụt rè, nhưng xét về tổng thể thì có vẻ cô là một con người hào phóng, thế này là quá đủ rồi.

Những việc còn lại, chỉ là mấy việc râu ria bên ngoài thôi, chỉ cần Cố Cảnh Ngự thích cô là đủ rồi.

Ôn Nhan: "... "

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan chợt lóe lên vẻ quần bách. Từ chối cũng không xong mà tiếp nhận thì có vẻ hơi quá đà rồi, cô hít sâu vào một hơi, cười lễ phép mà tự nhiên: " Mẹ Cố. "

Cố phu nhân cười vô cùng vui vẻ: "Tốt tốt tốt, bên ngoài này lạnh lắm, mau vào bên trong nhà nói chuyện đi. "

Trong lúc nói chuyện bà còn âm thầm liếc mắt qua chỗ con trai mình một cái, vẫn còn chưa bắt về tay sao? Làm sao con không nhanh tay lên chút.

Cố Cảnh Ngự nhìn một cái là hiểu ngay: "... "

Anh day day trán một cái, bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó anh theo hai người đi vào trong.

Đúng lúc anh thấy được mẹ đang giới thiệu Ôn Nhan với bố và anh trai mình, nhìn Ôn Nhan có vẻ vẫn hơi khấn trương khi nhìn thấy bố anh. Mẹ Cố thấy thế liền nắm lấy tay cô, lập tức mặc kệ hai người đàn ông đang chuẩn bị lên sân khấu kia: "Đưa bé ngoan, đừng khấn trương. "

"Đừng nhìn hai người họ, họ đang giả vờ đấy. Thật ra ông già này mới sáng sớm ra đã mong chờ con đến đây rồi, còn cố tình tìm một bộ quần áo màu sắc đỏ vui vẻ này để mặc đấy. "

Ôn Nhan nhìn theo tầm mắt của bà, cô thấy được người ngồi trên ghế sofa chính là bố Cố, khỏe môi ông còn hơi cong lên mang theo ý cười. Người ông thì mặc quần áo màu đỏ trong khi gương mặt ông lại hơi tối lại, nhìn vào thực sự rất buồn cười. Nhưng cô cười không phải vì điều đó, mà là...mặc trên người trang phục màu đỏ còn mang thêm một ý nghĩa khác.

Cố Cảnh Ngự bảo người làm đi chuẩn bị trà, chính mình thì đứng ở bên cạnh Ôn Nhan, nhưng không duỗi tay ra nắm tay cô.

... Ở trước mặt anh trai mình, anh có thể làm gì cũng được. Nhưng ở trước mặt bố mẹ, nếu giờ phút này mà anh nắm tay cô thì chính là đang kéo chân cô.

Ôn Nhan nhìn anh một cái, tâm trạng dần dần thả lỏng.

Người bố đang giả vờ....Không phải, bộ quần áo trên người ông, ông đòi mặc bộ này lúc nào chứ?

Cố đại ca nhìn thoáng qua gương mặt bố mình, nhìn ông giống như đang muốn tìm cơ để đi khỏi đây vậy. Có vẻ ông hoàn toàn không nhận ra người làm ông muốn lần trốn chính là mẹ của hắn, hắn yên lặng bỏ tờ báo xuống, gương mặt có phần nghiêm túc: " Em đâu. "

Đây là lần thứ hai Ôn Nhan gặp Cố đại ca, cô cũng không khản trương lắm khi nhìn thấy hắn, dù sao cũng đã gặp một lần rồi. Mà lúc cô đang muốn mở miệng chào hỏi thì cô lại bị một tiếng chào của hắn làm cho nghẹn lời.

Người một nhà...xưng hô này của bọn họ...bọn họ gọi thế không cảm thấy mình gọi quá sớm sao?

Ôn Nhan hít vào một hơi, cô không để lộ ra biểu cảm nào khác, nở một nụ cười vừa tự nhiên lại vừa lễ phép: " Đại ca. "

Mẹ Cố cười cười cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người, bà kéo tay cô ngồi xuống: " Đều là người một nhà cả, không cần phải khách sáo. Con đứng nói không một sao? Mau ngồi xuống đây. "

Nói xong, bà còn liếc mắt nhìn bố Cố một cái.

Bố Cố ho một tiếng, cũng mở miệng, cố gắng bày ra bộ dáng nhu hòa nhất có thể, nhưng có khả năng là chẳng được cái mẹ gì.*

**Từ gốc không chỉnh sửa luôn ạ:v*

" Đừng khản trương, bố và mẹ cũng không ăn thịt con đâu. Ở đây không khí khá tốt, trong khoảng thời gian này con cứ ở lại đây cũng được. Về sau nếu không có việc gì thì cứ bảo Cố Cảnh Ngự đưa con về đây ở một thời gian ngắn. "

Rất rõ ràng, ý này của ông được mọi người đồng ý.

Ôn Nhan vội vàng gật đầu. Sự căng thẳng trong lòng cũng dần dần được thả lỏng ra, ý cười trên mặt càng nhẹ nhàng hơn, Cố Cảnh Ngự nhìn thoáng qua mẹ mình, khuôn mặt bà luôn mang theo vẻ ấm áp.

Cũng rất rõ ràng, mẹ anh đã coi trọng Ôn Nhan.

Mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, tuy rằng Cố đại ca và bố Cố không phải người thích nói chuyện nhiều, nhưng mẹ Cố thì lĩnh vực nào cũng có thể nói được, đề tài nào bà cũng có thể tiếp chuyện. Hơn nữa, Cố Cảnh Ngự ngồi ở bên cạnh cũng rất có ý, thỉnh thoảng anh lại thêm vào một hai câu cho không khí hòa hoãn hơn, đề tài nói chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn.

Một người đàn ông thích bạn nhiều như thế nào, thì từ biểu hiện của người đó bạn có thể nhìn ra đấy.

Nếu anh ấy không thích, thì anh ấy sẽ không phải tốn nhiều tâm trí vào bạn như vậy, anh ấy không cần phải để tất cả mọi người đều tiếp nhận bạn, làm cho bạn đi vào cuộc sống của anh ấy.

...Đạo lý này mẹ Cố rất hiểu, ánh mắt của bà hơi lóe lên, ý cười trên mặt càng thân thiết hơn.

Không thể không nói, bà nhìn ra được, Ôn Nhan là một cô gái tốt. Khí chất trong sáng, tự nhiên lại rất lễ phép. Bà vô cùng hài lòng với Ôn Nhan, nhưng phần lớn bà vẫn coi trọng những cử chỉ của Cố Cảnh Ngự, đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Đương nhiên, trong lúc nói chuyện với nhau, bà đã quan sát rất lâu những cử chỉ và cách nói chuyện của Ôn Nhan, với cách ứng xử của cô, bà lại càng hài lòng hơn, cũng rất thích cô nữa.

Là mẹ, không thể kéo chân con xuống nước được.

Tối lúc ăn trưa, mẹ Cố và Ôn Nhan cùng nhau vào bếp nấu cơm. Nói là hai người bọn họ làm thế thôi, nhưng thật ra, đa số là do người giúp việc làm.

Mẹ Cố tuổi đã lớn rồi, còn Ôn Nhan dù sao cũng là khách. Tối khi hai người họ cưới nhau thì Ôn Nhan là con dâu của bà chứ không phải người giúp việc, cho nên hai người chỉ ở đó nấu một chút coi như là có nấu cơm thôi.

Nhà họ Cố không phải là một gia đình trong lúc ăn cơm có quy định không được nói chuyện. Thế nên, sau khi cả nhà dùng cơm xong thì Cố Cảnh Ngự để Ôn Nhan đi lấy quà tặng cho mọi người. Ý cười trên mặt mẹ Cố lúc này là chân thật nhất, bà lập tức đem khăn quàng quàng lên cổ, còn xoay hai vòng.

Sau đó, bà bắt đầu ghét bỏ Cố Cảnh Ngự không biết mang Ôn Nhan ra ngoài đi dạo vài vòng.

" Con rất muốn thế mà. " Cổ Cảnh Ngự nhún vai, anh nhìn thoáng qua Ôn Nhan đang biếng nhác ngồi trên ghế sofa, anh cười nói: " Còn không phải sức hấp dẫn của con trong mắt cô ấy không bằng mẹ sao? "

Lời hay ý đẹp thì ai cũng thích nghe.

Anh nói lời này khiến ý cười trong mắt mẹ Cổ càng đậm hơn. Bà vỗ vỗ tay Ôn Nhan, ôn hòa tỏ vẻ cho cô biết rằng, không cần phải ở đây với bà đâu, bà với bố Cổ cũng là người có tuổi rồi, muốn đi nghỉ trưa. Cứ để Cổ Cảnh Ngự dẫn cô ra ngoài đi dạo đi.

Mẹ Cổ lập tức đi nhanh như một con gió, nói đi là đi luôn. Còn tiện thể lôi kéo bố Cổ lên tầng cùng mình nữa.

Lập tức, trong phòng lớn chỉ còn lại ba người đang đứng.

Cổ Cảnh Ngự cầm lấy tay Ôn Nhan, anh nhìn thoáng qua Cổ đại ca đang ngồi đối diện, nhướn mày: " Đại ca, không làm chậm công việc của anh nữa, em đi đây. "

Nói xong liền lôi kéo Ôn Nhan đi tới phòng, tiện thể còn ném tới cho Cổ đại ca một cái hộp: " À, đúng rồi, lần trước em thấy cái này không tệ lắm, anh thử xem. "

Cổ đại ca bị bỏ rơi nhận lấy cái hộp được ném tới, về mặt hấn đang sục sạo:...Em trai, anh không đi làm.

Tuy rằng hấn đang chửi thề trong lòng, nhưng hấn vẫn mở hộp đó ra xem. Bên trong chính là chiếc cà vạt vô cùng hợp ý hấn. Về mặt hấn nghiêm túc, hấn bắt đầu lấy một bộ tây trang ra mặc vào, sau đó đeo cà vạt lên.

Ừm, nhìn dáng vẻ này chắc chắn em trai hấn sẽ thấy vui.

Thím Vương đi ngang qua đó:...

Bà nhìn nhìn trời, ở trong nhà thì mặc tây trang làm gì không biết.

Phòng được bố trí vô cùng thanh nhã, không có gì trông tráng lệ huy hoàng cả. Tủ trong phòng được làm bằng gỗ, trong phòng còn xuất hiện một chút màu trắng ngà đan xen với màu hồng phấn. Ở bên cạnh đầu giường còn đặt một lọ hoa nữa, nhỏ nhỏ, nhưng là một đóa hoa màu xanh.

Lúc này Ôn Nhan mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Cổ Cảnh Ngự cạch cạch vài tiếng đóng cửa lại. Sau đó, anh bế cô lên, anh thom một cái lên mặt cô, mặt mày anh lộ ra vẻ vui sướng: " Mẹ rất thích em. "

Hành động của anh đến nỗi khiến cô không kịp trở tay, Ôn Nhan kêu lên một tiếng, ôm lấy cổ anh, rồi sau đó cô mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, cô vội vàng thu liễm lại đôi chặp, còn tức giận đánh anh một cái: " Anh làm cái gì thế? "

Nhờ đâu bị nghe thấy thì phải làm sao?

Từ ánh mắt của cô anh cũng có thể hiểu được ý. Cổ Cảnh Ngự cười to thành tiếng, anh ôm lấy cô, đưa cô tới bên mép giường, rồi hung hăng hôn cô một cái: " Không sao cả, trong nhà cách âm rất tốt. "

Anh bế cô lên trên giường, chặn cô lại, rồi cắn một ngụm lên môi cô, liếm liếm, anh còn cố ý thổi nhẹ bên tai cô, thanh âm khàn khàn: " Có muốn thử một chút không? "

" Hmm? "

Anh rất cao hứng, vô cùng cao hứng.

Lưu manh!

Ôn Nhan bị anh thổi một hơi khiến cả người run rẩy, cô hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, ngay sau đó xụ mặt xuống, nghiêng răng: " Không thử. "

Cổ Cảnh Ngự trầm ngâm một lúc, rồi anh càng lúc càng áp lấy người dưới thân, nghiêm túc cúi đầu vùi vào cổ cô, tìm đến nơi nào đó ẩn dưới lớp quần áo mà cắn cắn, thanh âm khàn khàn mơ hồ: " Nghe nói con gái đều thích nói một đấng làm một nẻo, anh hiểu rồi. "

Hiểu hiểu cái mẹ nhà anh!!

" Cổ Cảnh Cảnh! "

Ấn đường Ôn Nhan bỗng giật một cái. Cô bị hành động của người bên trên dọa cho hoảng sợ, cô cứng cả người lại không dám động đậy. Cô thử đẩy đầu anh ra nhưng không đẩy được, đột nhiên đầu anh hơi di chuyển, cô liền ôm luôn đầu anh không cho anh động đậy.

Thế mà cô không nghĩ rằng làm thế càng tiện cho anh hơn.

Cố Cảnh Ngự liếm liếm phần da thịt kề sát bên cạnh mình, anh đem mặt mình vùi vào cổ cô, bật cười rầu rĩ.

Cảm giác được thân thể người dưới thân đang cứng đờ, Cố Cảnh Ngự ái muội cười một tiếng. Trong chốc lát, vòng tay anh mạnh mẽ ôm lấy eo cô, anh ôm cô lên, để cô ngồi ở trong lòng ngực mình.

Anh phát hiện cô muốn giãy dụa, anh hơi động eo, rồi anh dùng sức ôm eo cô, thanh âm khàn khàn mơ hồ: "Đừng nhúc nhích nữa, còn lộn xộn nữa thì anh thật sự không nhìn được đâu."

Sau đó anh kéo lại quần áo cho cô, những dấu hôn anh để lại đều ở nơi người khác nhìn không thấy được.

.... Đáng tiếc, nơi này thật sự không làm được.

Ôn Nhan lập tức cứng người.

Cô quay người lại, hôn một cái lên đỉnh đầu anh.

Cố Cảnh Ngự sững sốt, anh ngừng đầu điên cuồng hôn lên môi cô, Ôn Nhan ôm lấy cổ anh, ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Cánh tay bên hông chậm rãi di chuyển lên, cánh tay anh hơi buông ra một chút, ánh mắt Ôn Nhan bỗng lóe qua một tia sáng, đúng lúc đó cô nhanh chóng tách người ra rồi di chuyển ra chỗ khác.

Nhìn người đàn ông đang kinh ngạc ngồi ở mép giường, cô chậm rãi sửa sang lại quần áo của mình, ánh mắt cô từ từ liếc tới phần dưới thân anh, môi đỏ hơi cong lên, cười tươi: "Mời ngài cứ từ từ nhìn xuống."

... Ngồi im? Mới là lạ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ôm ôm hôn hôn rồi lên cao

Edit: Cải Trắng

Buổi tối ngày hôm nay, Ôn Nhan ở lại Cố gia.

Chủ yếu là mẹ Cố nhiệt tình hiếu khách, ngay cả phòng ngủ cho khách cũng đã chuẩn bị xong hết rồi. Nếu lúc này cô mà từ chối thì có điểm không thích, may mà mấy ngày hôm nay cô cũng không có việc gì làm.

Cố đại ca và bố Cố thì khá bận rộn, ngày đầu tiên hai người họ xin nghỉ ở nhà, tới ngày thứ hai họ đã phải tiếp tục đi làm rồi. Lúc này, trong nhà chỉ còn lại Ôn Nhan, Cố Cảnh Ngự và mẹ Cố thôi, chỉ còn lại ba người.

Ở chung chính là cách thức phát triển tình cảm tốt nhất, mẹ Cố và Ôn Nhan chính là như vậy. Hai người đều có ý muốn thân thiết với đối phương hơn, lại cũng nhân nhượng cho nhau, có thể nói, tình cảm của hai người họ phát triển rất nhanh.

Tối ngày thứ ba, mẹ Cố đã đưa cô đi ra khắp ngõ nhỏ đường lớn rồi, đối với người ngoài, bà luôn thể hiện ra bộ dáng cô chính là con dâu của bà.

Người khác hỏi, bà vô cùng vui tươi hờ hờ trả lời, đây là con dâu của bà.

Cái gì? Có đính hôn không?

Ngay cả nhẫn đính hôn cũng đeo rồi, chắc là hai đứa nhỏ này chỉ trở về để hỏi ý kiến chúng tôi một chút thôi, xem xem lễ đính hôn khi nào tổ chức thì được...

Yên tâm, mấy ngày nữa nhất định sẽ gửi thiệp mời cho mấy người.

Mọi người cứ xì xào bàn tán với nhau không dứt, ngay cả thời gian tổ chức lễ đính hôn cũng có thể xác định được rồi.

Ôn Nhan: "... "

Không phải, bọn họ muốn đính hôn lúc nào chứ?

Ấn đường Ôn Nhan hơi giật một cái, trên mặt cô vẫn thể hiện vẻ tự nhiên lễ phép, người khác nhìn vào vẫn thấy ánh mắt cô trong sáng như thường, hoàn

toàn không nhìn ra được có điểm nào khác.

Đương nhiên cô không thể phản bác lại, làm thế là ném hết thể diện của mẹ Cố đi. Cô chỉ có thể ngậm thừa nhận quan hệ giữa hai người, đương nhiên, không phải chỉ có thế, khoe miệng Ôn Nhan hơi giương lên.

Đối với gia đình như bọn họ mà nói, một khi đã nói danh phận ra thì việc sửa lại vô cùng khó khăn.

Cho dù là mẹ Cố tin tưởng ánh mắt nhìn người của Cố Cảnh Ngự hay là thật sự tin tưởng vào bản thân cô thì điều này cũng không thể thay đổi, sự thật thì đây là một trách nhiệm nặng trĩu.

... Muốn đoạt được nó, trước tiên phải cho đi một chút.

Cố phu nhân là một người thông minh, cũng là một người hết sức dũng cảm.

Mà trùng hợp thay, Ôn Nhan là một người hiểu lý lẽ, biết lòng người.

Không thể không nói, mẹ Cố quả thật là một người giúp đỡ cho Cố Cảnh Ngự rất nhiều.

Một lúc sau, sau khi mẹ Cố đạt được mục đích rồi thì không lười kéo Ôn Nhan phải đi cùng mình nữa.

Cố phu nhân buông tay ra, bà đứng trò chuyện cùng với mấy người khác, ôn tồn cười, rồi bà còn bảo Ôn Nhan đừng có đi theo bà nữa, đi tìm Cố Cảnh Ngự rồi bảo Cố Cảnh Ngự đưa đi chơi đi.

Đạt được mục đích rồi, bà liền cùng với mấy người chị em của mình trò chuyện. Bà chiếm thời gian của cô làm gì chứ, có thời gian không bằng để con bé chạy đi bồi dưỡng tình cảm với con trai mình.

...

Có nên nói là, mẫu tử liên tâm* không sai chút nào không..

**Mẫu tử liên tâm: Tim của mẹ và con liền nhau, ý chỉ sự hiểu ý ngầm.*

Ôn Nhan vừa mới bước ra khỏi cửa tứ hợp viện thì gặp ngay một người đàn ông đang đứng ở đó, dáng vẻ vô cùng lười biếng, nhưng khí chất trên người anh lại là một khí chất không cho phép người khác chạm tới, thờ ơ nghịch nghịch điện thoại trong tay.

Thấy cô ra, anh ung dung chào cô: " Ra rồi à. "

Khoe miệng anh cong lên, hiện ra ý cười, sự sắc bén trên gương mặt cũng được thay bằng sự dịu dàng.

Trong ánh mắt Ôn Nhan chợt lóe qua vẻ nhu hòa, khoe môi cô cong lên, duỗi tay về phía anh, nhưng lời cô nói thì ngược lại: " Sao lại đi ra đây rồi, mẹ Cố không phải đã bảo anh đợi ở nhà rồi sao? "

Lúc sáng nay, khi mẹ Cố đi ra ngoài còn kéo theo cả Ôn Nhan, chủ yếu là để khoe con dâu với người khác.

Đương nhiên, bà không muốn để anh đi theo. Ra khỏi cửa mà đưa cả con trai lẫn con dâu đi theo, thì mục đích của bà được thể hiện quá rõ ràng rồi.

Trước khi ra cửa, bà ghét bỏ để anh ở nhà trông nhà.

Cố Cảnh Ngự cầm lấy tay cô, còn thuận tiện nhét tay cô vào trong túi áo khoác mình: " Còn không phải là sợ em không tìm thấy đường về nhà sao? "

Túi áo của anh vô cùng ấm áp, Ôn Nhan không chút khách sáo mà càng dán vào bàn tay ấm nóng của anh hơn, cô thở một hơi: " Em ngốc như vậy chắc? "

Hai cửa chỉ ở trong một ngõ nhỏ, ngay cả một con đường vòng vèo cũng không có.

Cố Cảnh Ngự bật cười, đè nén nội tâm của mình: " Được rồi, thật ra là anh nhớ em. "

Một mình anh ở nhà, tự mình không kiểm chế được mà suy nghĩ tới bảy tám tình huống khác nhau, anh nghĩ, liệu cô ra đó có bị khinh bỉ không? Cô có bị khản trương không? Hoặc là, cô có bị mất tự nhiên không?

Dù anh biết ở đó còn có mẹ anh nữa, những tình huống đó không có khả năng xảy ra, nhưng anh vẫn không nhịn được sự lo lắng trong lòng.

Anh hít một hơi, đưa tay búng một cái vào trán cô: " Nói, em đã làm gì với anh rồi? "

Không thì nguyên nhân nào khiến anh biến thành dáng vẻ như thế này.

"Nguyên nhân chỉ có một thôi..." Ôn Nhan hít cảm lên, cô đề xuống việc khoe miệng mình sắp giương lên, suy nghĩ trong chốc lát, cô nói: "Đó nhất định là vì em quá đẹp."

Cái người đang bày ra cái vẻ khôi bình vẫn tội kia cũng dừng lại, anh khó tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc. Anh ôm người cô vào trong ngực, còn tiện thể xoa xoa trán cô nữa, bật cười.

"Ừm, anh cũng cảm thấy như vậy."

Sao cô có thể đáng yêu như thế chứ.

Thật ra, có thể bước được tới bước cuối cùng hay không thì không thể biết được, điều đó chỉ xuất hiện khi đối phương cho các cô một cảm giác an toàn, đối phương đã hoàn toàn thuộc về mình.

Nếu là trước kia, việc nói thẳng ra như thế này sẽ khiến Ôn Nhan cảm thấy xấu hổ và mất tự nhiên. Nhưng giờ thì khác, nghe thấy những lời nói thẳng thắn như thế, cô có thể thân nhiên đối mặt rồi, tuy rằng vẫn có chỗ hơi xấu hổ, nhưng cảm giác ngọt ngào vẫn chiếm phần lớn hơn.

Đương nhiên, tác dụng khi gặp được người lớn trong nhà là không thể bỏ qua. Được người nhà chúc phúc, đoạn tình yêu này mới có thể bén rễ nảy mầm, trở nên càng kiên định hơn, có sức mạnh hơn.

Ít nhất, thì đó là khoảng cách giữa Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan. Bởi vì thời gian quen biết nhau quá ngắn nên đem lại cảm giác không chân thực, giờ nó đã chậm rãi biến mất rồi, hai người càng thêm thân mật hơn.

Hai người ôm nhau một lúc, sau đó mới nắm tay cùng nhau đi ra ngoài. Yên lặng mà bước từng bước trong ngõ nhỏ.

Ngày hôm qua, không phải là bọn họ không ra đây, mà lúc ra là lúc trời tối rồi. Lúc đó trong ngõ nhỏ chỉ còn lại chút ít ánh hoàng hôn chiếu vào. Không gian xung quanh mờ ảo, yên tĩnh mà vắng lặng, bóng người đi qua đi lại in trên mặt đất, giống như là một bức tranh thủy mặc thừa thớt.

Mà vào giữa trưa thì ngõ nhỏ không giống như thế. Ánh nắng mặt trời rọi xuống từng góc ngách trong ngõ, tia nắng còn tụ lại thành một chùm, tới cả bụi trong không khí cũng nhìn thấy được rõ ràng. Cả con ngõ nhỏ đều được phủ lên một màu sắc ấm áp, yên tĩnh mà vui vẻ.

Lúc này, ánh nắng mặt trời sưởi ấm người đang đi trên đường, đây chính là điều thoải mái nhất.

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự tay trong tay, hai người đi tới một gốc cây đại thụ lớn, Cố Cảnh Ngự vừa kể cho cô nghe những chuyện anh trải qua khi còn nhỏ, vừa đưa tay vuốt ve phần thân cây.

Cố Cảnh Ngự nhìn nhìn cô, đột nhiên mày kiếm hơi chau lại, một tia sáng nhàn nhạt chợt lóe lên trong ánh mắt thâm thúy: "Có muốn lên ngồi thử trên đó không?"

Cái cây này tuy khá thô nhưng cũng không tính là cao, cành cây chia ra thấp nhấp cũng chỉ cao hơn anh một chút, đại khái là chỉ khoảng hai mét thôi. Cho nên, khi còn nhỏ, mấy đứa trẻ con mới có thể trèo lên trên cây.

Mắt Ôn Nhan mở to đầy vẻ kinh ngạc, cô nhìn cây: "Làm sao mà ngồi được?"

Nói là chỉ có hai mét nhưng hai mét cũng phải là thấp đầu. Có khi so với tường còn cao hơn đây, thân cây còn thô thế này, một vòng tay của cô cũng không thể ôm hết được. Càng không phải nói tới việc quần áo hôm nay cô mặc có tiện để leo trèo hay không, chỉ cần nói tới vấn đề cô có thể trèo lên cây không thôi.

...Đúng là cô không trèo được đâu.

Cô ho khan một tiếng, trong lòng có chút lung lay: "Em không trèo lên đâu."

Cố Cảnh Ngự thấp giọng bật cười, anh tiến lên một bước, bao lấy vòng eo của cô: "Anh giúp em, không cần trèo."

"Nhưng mà..." Anh để chóp mũi mình ti lên chóp mũi cô, cọ cọ, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt cô, môi giương lên, giọng nói từ tính, đầy mê hoặc: "Anh yêu cầu phải có thù lao."

Ôn Nhan khẽ giật khoe miệng, cô liếc mắt một cái.

Có lẽ anh biết cô muốn nói cái gì, anh cười khẽ một tiếng, trực tiếp ôm lấy eo cô, môi mình áp lên môi cô, tùy ý nhiệt tình mà hôn, môi lưỡi thân mật vang lên tiếng ái muội nho nhỏ, anh đem người trong ngực ra hôn một cái thật cuồng nhiệt.

Thật lâu sau, anh mới thỏa mãn buông cô ra, đẩy người trong ngực ra một chút, rồi đưa cô ra phía sau.

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan như phủ một tầng hơi nước, cô trừng mắt liếc anh một cái, cô thở dốc. Sau đó cô mới phát hiện, hóa ra phía sau cây đại thụ này còn có một bàn đá, rồi còn có thêm ba cái ghế đá nữa.

Cố Cảnh Ngự được ăn no uống say thì tinh thần đặc biệt sung sướng. Anh thấy ánh mắt cô dừng ở vật trước mặt, anh dùng giọng nói khàn khàn giải thích cho cô nghe: "Chỗ này là nơi đón đầu gió, chờ tới khi thời tiết ấm áp hơn một chút thì sẽ có mấy ông lão tới đây ngồi chơi cờ đấy."

Vào mùa hè, lá cây bên trên tàn ra khắp nơi, nơi này sẽ vô cùng mát mẻ.

"Bọn họ chơi cờ..." Cố Cảnh Ngự suy nghĩ, anh đang cố tìm ra một từ để hình dung lúc đó, chân dài bước tới, anh còn đưa tay kéo Ôn Nhan đi theo, cười nói: "Rất có ý nghĩa...đến lúc đó anh sẽ đưa em về đây để em xem."

Có mấy ông già ngồi đánh cờ với nhau, chỉ vì nước đi quân cờ...có thể làm nũng, chơi xấu, dùng bất cứ thủ đoạn nào có thể dùng.

Ừm, anh có thể tự nhận là, độ dày da mặt anh còn không bằng một phần nhỏ của bọn họ.

Ôn Nhan có hơi nghi ngờ, nhưng cô vẫn đưa tay ra cho anh. Cô để anh kéo mình lên cái bàn, dù sao thì...thù lao cũng đã trả rồi, không lên thì hình như hơi thiệt đó.

Đúng không?

Cô cúi đầu nhìn xung quanh, khu...sẽ không có người nhìn thấy cảnh này chứ.

Cố Cảnh Ngự nhìn thấy bộ dáng của cô, ý cười trong ánh mắt lại hiện lên, anh hôn một cái lên mặt cô: "Bảo bối, chuẩn bị xong chưa?"

Bàn tay to của anh đặt ở bên hông cô, anh hơi dùng sức. Cánh tay hữu lực dễ dàng nâng người cô lên, anh cong cong môi, ý cười nơi đáy mắt như muốn tràn ra bên ngoài, anh nhắc bổng cô lên cao: "Đi thôi."

Ôn Nhan kinh ngạc hô lên một tiếng, mông cô lập tức tiếp xúc với cành cây, tay cô để lên thân cây mà cô vẫn còn ngỡ ngàng, cô nhìn người đàn ông đang đứng ở dưới tán cây mỉm cười nhìn cô, mí mắt cô hơi giật.

Cô cứ như vậy...mà ngồi lên trên này rồi sao???

Ôm ôm ấp ấp rồi nâng lên cao.

Mẹ nó, sức lực của anh còn lớn như thế nào nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Edit: Cải Trắng

Ngồi ở trên cành cây là một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nên hình dung loại cảm giác này như thế nào đây, dù sao nó cũng rất khác biệt, chẳng trách những đứa trẻ con lại thích trèo lên cây. Cánh tay Ôn Nhan ôm lấy thân cây, cô hơi xê dịch để tìm vị trí ngồi thoải mái, cô quay đầu nhìn xung quanh.

Cô nhìn được, ở cách đó không xa, có người quân đội đang vác súng trên vai gác ở cổng, người đó chặn lại một con xe Ferrari màu đỏ. Cửa sổ xe Ferrari hạ xuống, hai người đó đang nói gì đó với nhau. Quay đầu lại cô có thể nhìn thấy được bốn phía, nhìn cao hơn vách tường đằng kia, nhìn được cả quang cảnh trong tứ hợp viện.

Ôn Nhan chỉ nhìn hai lần, sau đó thì thu hồi ánh mắt. Đầu cô hơi cúi xuống, đưa mắt nhìn cái bàn phía dưới, ở phía dưới có một người đàn ông đang lười biếng dựa vào cái bàn, cười nhìn cô.

Ánh mắt cô đã nhìn lại phía này. Ánh nắng mặt trời thì xuyên qua từng kẽ lá, cành cây, hắt lên khuôn mặt cô, vẽ lên một nụ cười tươi, giống như là từng lông tơ trên mặt đều được nhìn thấy rõ ràng. Xinh đẹp tới không thể nói lên lời. Tiếng nói của Cố Cảnh Ngự trầm thấp, anh dùng giọng nói lười biếng nói với cô, còn hơi mỉm cười: "Cảm giác thế nào?"

Ôn Nhan chống tay lên thân cây, chân đang đưa. Nghe anh nói lời này, cô liền liếc mắt nhìn anh, sau đó cô đem những lời cô đang định nói nuốt trở lại.

Cô hắng giọng một cái, khước môi giương lên: "Cũng tạm ổn đấy."

Ôn Nhan chớp chớp mắt, trong ánh mắt cô hiện lên một tia giảo hoạt, cô dòi dề tài này, cố ý nói sang chuyện khác: "Nhưng mà, đúng là em không thể ngờ ra, sức lực của đại ảnh để so với người trẻ tuổi còn lớn hơn."

So với người trẻ tuổi còn khỏe hơn??

Cái ý này...

Cố ảnh đế đang chờ khích lệ bỗng dừng động tác lại, đôi mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm " Ý em là đang ghét bỏ anh già rồi? "

Anh vốn dĩ là một người trẻ tuổi mà.

Ôn Nhan rũ mắt nhìn anh, cô ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên vẻ khó xử, cô miễn cưỡng nói: " Không đâu, em thích mà. "

Vừa nhìn là biết lời ngoài miệng và trong lòng nghĩ không giống nhau rồi, trong ánh mắt còn tràn đầy ý cười.

Sắc mặt Cố đại ảnh đế tối sầm lại.

Anh nhìn cô trong chốc lát, sau đó lại bật cười thành tiếng: " Anh cũng cảm thấy như vậy... "

Anh kéo dài thanh âm, ý vị thâm trường nói: " Cuối cùng, biểu hiện của em cũng nói cho anh biết, có một người bạn trai có sức mạnh như anh là một điều vô cùng hạnh phúc... "

Lúc đầu, Ôn Nhan nghe không hiểu ý anh đang nói là gì. Cô khó hiểu, cúi đầu nhìn anh, mãi cho đến khi cô nhìn thấy được đôi mắt anh với những suy nghĩ sâu xa thì lập tức hiểu ra vấn đề. Cả người bỗng chốc cứng đờ, thẹn quá hóa giận, cô đập một cái vào thân cây, khí thế lúc này của cô như có thể hô mưa gọi gió: " Cố Cảnh Cảnh!! "

Cô biểu hiện tính phúc* của mình khi nào?

*Tính phúc /xìng fú/ 性福 và hạnh phúc / xìng fú/ 幸福 là hai từ đồng âm nhưng chữ viết thì khác nhau.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, cô vừa đập tay vào thân cây một cái thì cả người cô lại hơi lung lay, cô sợ tới mức nheo mắt lại, còn đưa tay ôm lấy thân cây.

Ôm lấy thân cây...

Ôm lấy...

Ôm..

Ôm xong thì Ôn Nhan cảm thấy có gì đó không đúng lắm, rõ ràng cô đang có khí thế của một người chuẩn bị khởi binh vấn tội...còn chưa...

Cô cứng đờ người, chậm rãi quay đầu nhìn phía dưới tán cây, quả nhiên, trong đôi mắt thâm thúy của người đàn ông đứng dưới tán cây ngập tràn ý cười. Môi mím hơi giương lên một chút, có hơi run rẩy, rất rõ ràng, anh đang nhin cười vô cùng vất vả.

Ôn Nhan cảm giác được mặt mình nóng lên, đặc biệt là cô còn muốn đưa chân đá giày vào mặt anh đấy. Da mặt cô căng ra, cô nghiêng răng nói: " Ha ha, muốn cười thì cứ cười đi. "

Từng chữ, từng chữ một, thanh âm của anh tuồn ra khỏi kẽ răng, đi ra ngoài: " Vừa rồi cũng không phải là không có người đón được em. "

Giờ, mà, dám, cười, thì, anh, xong, rồi,...

" Ừm? " Cố Cảnh Ngự ho một tiếng, cố gắng đè ép khóe miệng, kỹ thuật diễn bộc phát ngay lúc này, nghi hoặc hỏi lại: " Cười cái gì cơ? "

Nhìn vào ánh mắt sáng quắc đó của cô, nếu anh thật sự dám cười, thì chỉ sợ tới lúc về nhà sẽ bắt đầu ngủ ở phòng sách thôi. Chỉ có người đàn ông ngu ngốc mới cười vào lúc này.

Ôn Nhan hừ một tiếng, cô đang muốn nói gì đó thì phát hiện ra chiếc xe Ferrari màu đỏ từ đằng xa tiến lại gần đây. Tốc độ đi qua đây cứ như là bay vậy. Cửa sổ xe còn chưa được đóng, có thể nhìn thấy được người bên trong có một làn môi đỏ tươi đặc biệt rõ ràng, đi lướt qua.

Mùa đông, thời tiết khá là khô ráo, bánh xe đi qua sẽ làm cát bụi bay lên. Dưới ánh mặt trời thì nó càng thêm rõ ràng, chúng bay lên vương lại trên chỗ bàn đá nhỏ, còn một ít thì dính lên đôi giày da của đại ảnh đế.

Chân mày đại ảnh đế cau lại. Đi qua ngay trước mặt mình, nhưng khoảng cách cũng chẳng gần lắm, thật ra không bắn lên được bao nhiêu, nhưng mà ánh mắt Ôn Nhan nhìn theo xuống dưới chân thì..

...Đôi giày da hôm nay anh đi là đôi giày da màu đen, bởi vì anh có bệnh sạch sẽ nên những vết bẩn này được nhìn thấy khá rõ ràng.

Ôn Nhan nhìn đến, vẻ mặt đại ảnh đế đang giả vờ vô tội bỗng tối sầm lại.

Cô nhin không được, xì một tiếng, ôm lấy thân cây mà cười ha ha.

Tuy rằng bình thường không ai dám chọc tới anh, nhưng anh luôn ra vẻ mình là một người vô cùng thân sĩ. Phải ở cùng anh lâu rồi mới phát hiện ra, thực ra anh là một người vô cùng keo kiệt. Đối với cô mà nói, cô đâm lên hai chân anh thì không có vấn đề gì, nếu đổi lại là người khác thử xem..

Người biết được tính tình của anh đều tránh anh rất xa, sợ mình không cẩn thận lại chọc anh phát tác căn bệnh sạch sẽ.

Càng nghĩ, cô càng muốn cười hơn.

Cô cố ý quay đầu lại nhìn chiếc xe màu đỏ vừa rồi, cô phát hiện ra chiếc xe đó không đi tới cuối con ngõ nhỏ rồi dừng xe, mà lại đỗ ngay xe ở trước cửa nhà bọn họ vừa mới đi ra. Người bên trong xe đã mở cửa xe đi xuống.

Tóc dài đến eo, dáng người mảnh khảnh, bởi vì khoảng cách khá xa nên không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng dù vậy cũng có thể đoán được, người đó chắc chắn là một cô gái rất xinh đẹp.

Không biết là có quan hệ gì với người nhà anh nhi...

Suy nghĩ vừa mới lướt qua, Ôn Nhan lập tức thu hồi tầm mắt lại. Cô cười khanh khách nhìn Cố Cảnh Ngự đang trung vệ mặt đen xì ra, trêu chọc anh: "Aizz, người ta là một cô gái rất xinh đẹp đấy, đại ảnh đế, anh không nên tức giận như thế."

Cố Cảnh Ngự chán ghét nhìn một lớp bụi bẩn dưới chân mình, có một vài thứ dính lên, mình không biết thì sẽ không cảm giác được gì, nhưng một khi đã biết rồi thì cảm giác như có cái gì đó nghẹn lại, bắt mình phải chú ý đến nó, sau đó thì càng để ý sẽ thấy càng khó chịu.

Lúc này, cảm giác của anh chính là như vậy, làm gì có thời gian để ý cái gì đẹp.

Ôn Nhan xoa xoa cằm, cô biết lúc này anh rất muốn về nhà để thay giày. Cô thấy mình cũng không nên trêu anh nữa, cô nhìn xuống dưới, cô đang định nhảy xuống thì dừng lại.

"Ồ, Cố Cảnh Cảnh, em làm sao đi xuống được đây?"

Hai mét cũng cao lắm đấy, cô còn đi một đôi giày có đế cao đấy, nhảy xuống, hay là thôi đi.

Cố Cảnh Ngự nhìn vào đôi mắt đang chớp chớp của cô, anh thu lại vẻ mặt đen thui của mình, thích thú dang rộng hai tay: "Gọi một tiếng chồng thân yêu, anh sẽ đỡ em xuống."

Ôn Nhan giật giật khóe miệng: "Anh đủ rồi đấy..." Cô nặng tới 45kg đấy, tốc độ rơi xuống nhanh lắm đấy.

Tuy cô nói như thế, nhưng tay cô đã buông ra khỏi thân cây. Đi trước một bước, nhanh chóng ngã nhào về phía anh.

Cái gì mà chồng thân yêu chứ, cái cách xưng hô buồn nôn như này... dù sao cô cũng sẽ không gọi, chắc chắn là anh sẽ đỡ được cô thôi.

... Chính xác là như thế.

Cố Cảnh Ngự không ngờ, cô ngay cả một câu cũng không nói, còn trực tiếp nhảy xuống. Sắc mặt tối sầm lại, anh vội vàng tiến lên một bước, chuẩn xác ôm được cô đang rơi xuống, ôm cô xoay nửa vòng, sức lực cũng gần mất hết.

"Ôn, Nhan, Nhan!!" Sắc mặt anh đen thui, anh đè người trong ngực lại, dùng tay vỗ một cái vào mông cô: "Không nói một tiếng đã nhảy xuống rồi, nhờ đâu anh không đỡ được em thì sao?"

Cô bị đánh vào mông, đánh vào mông, đánh vào mông...

Sắc mặt Ôn Nhan trong nháy mắt đã đỏ bừng, ánh mắt cô hiện lên một tia sụp đổ, cô lớn như thế này rồi, đây là lần đầu tiên bị người khác đánh vào mông đấy a a a a!!! Lại còn trước thanh thiên bạch nhật!!

Đang muốn tranh cãi với anh, kết quả khi ngẩng đầu lên cô lại thấy sắc mặt người đàn ông đó đen thui, sự tức giận trong ánh mắt dường như có thể lan ra cả ngoài. Đột nhiên, không hiểu sao Ôn Nhan lại cảm thấy hơi chột dạ.

Cô hơi ngừng lại, hắng giọng, cũng không dám nói cái chuyện cô bị anh đánh một cái vào mông nữa. Cô chột dạ, đưa tay lên ôm lấy cổ anh, hôn hôn lên gương mặt anh: "Đây không phải là em biết nhất định anh sẽ đỡ được em sao?"

Cố Cảnh Ngự làm mặt lạnh, không phản ứng lại chút nào.

"Cảnh Cảnh?" Cô lại hôn thêm một cái.

"A Ngự?" Vẫn không nói lời nào.

"Cảnh Ngự?"

Từ tận đáy lòng Ôn Nhan thầm kêu rên một tiếng, cô vẫn không tránh được, phải nói ra cái xưng hô buồn nôn đó sao?"

Kết quả còn phải nói nhiều hơn lúc trước.

" Thân yêu? "

"... "

Thấy người kia không phản ứng lại, mí mắt Ôn Nhan bỗng giật một cái, cắn răng gọi lên: " Chồng à? "

Đáy mắt Cố Cảnh Ngự hiện lên ý cười, nhưng vẻ mặt lại không có chút xú cảm xúc nào, lạnh nhạt từ một tiếng. Cánh tay đặt ở vòng eo cô càng ôm chặt hơn, hoàn toàn không có cảm giác tức giận muốn buông ra ngay lập tức.

Ôn Nhan: "... "

Rõ ràng anh vẫn còn đang tức giận, từ cái gì mà ừ!!

Khóe miệng cô giật giật, như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên cô ngẩng đầu lên đánh giá về mặt anh. Cố Cảnh Ngự cúi đầu nhìn cô một cái, khuôn mặt căng ra, đôi mắt nguy hiểm hơi híp lại.

Nhìn qua thì cực kỳ lạnh nhạt, thấy thế nào cũng là bộ dáng anh đang tức giận.

Ôn Nhan nheo mắt lại, đột nhiên cô đưa tay giữ lấy khuôn mặt anh: " Cố Cảnh Cảnh! "

Cô cắn răng nói: " Nói, có phải anh đang cố ý không? "

Về sung sướng rất nhanh đã hiện rõ.

Khuôn bị cô giữ lấy, Cố Cảnh Ngự cũng không thêm giả bộ nữa, ý cười trong nháy mắt đã tràn ra ngoài. Anh tiến thêm một bước, vòng tay ôm cả eo cô lại, thanh âm có chút khàn khàn, ánh mắt đầy vẻ vô tội: " Cố ý cái gì cơ? "

Anh thật sự không cố ý mà.

Lúc đầu, đúng là anh rất tức giận với cô, nhưng chỉ cần cô nói gì đó với anh thôi thì sự tức giận đó đã biến mất rồi. Cô nhẹ nhàng dịu dàng dỗ anh một câu, anh vẫn còn muốn tức giận thêm chút nữa, nhưng không hiểu sao sự tức giận đó đã bay biến rồi.

Ôn Nhan tức quá hóa cười: " Anh nói đi chứ? "

Cố Cảnh Ngự nhân cơ hội hôn vào cằm cô một cái, tiếng nói trầm thấp đầy từ tính, có chút hưởng thụ nheo mắt lại: " Anh không biết mà. "

Ôn Nhan đang muốn nói gì đó thì một thanh âm khác vang lên cắt ngang lời cô, giọng nói có chút gì đó không chắc chắn: " A Cảnh? "

Ôn Nhan nhíu mày lại, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn ra phía sau vai Cố Cảnh Ngự. Cô thấy được, người đó có một dáng người vô cùng quyến rũ, tươi cười ưu nhã, lúc này, sắc mặt cô ấy có chút không chắc chắn lắm, đang đứng ở phía sau hai người.

Cố Cảnh Ngự nãy vừa mới đỡ lấy Ôn Nhan nên cả người anh lúc này đang quay lưng về phía người đó. Đang vụng trộm mà bị cắt ngang đúng là chuyện chẳng vui về gì, anh ôm Ôn Nhan, xoa người lại.

Trình Cẩm thấy anh, còn liếc qua cánh tay đang giữ khư khư Ôn Nhan không buông ra, trên mặt cô ấy hiện lên sự vui sướng, tươi cười ưu nhã: " Đúng là anh rồi, A Cảnh đã lâu không gặp. "

A Cảnh..

Ôn Nhan vừa lúc nở nụ cười, nhưng đáy lòng cô lại lạnh đi, nghiêng rằng muốn mắng người, rất tốt, ngay cả cô, cũng, chưa, gọi, thân, thiết, như, vậy, đâu.

Ha ha, Ôn Nhan hung hăng đem điều này ghi nhớ lại trong sổ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Sự thay đổi của anh

Edit: Tròn

Trình Cẩm mới trở về từ nước ngoài. Lúc về còn bị cảnh vệ ngăn lại, còn đòi kiểm tra xe của cô.

Cô xuống xe để cho cảnh vệ kiểm tra, sau đó mặt lạnh nhún ga đến cửa nhà mới dừng lại.

"Mẹ?" Khi về nhà, cô vừa bước vào đã cảm thấy có gì không đúng.

Bên trong truyền tới âm thanh nói chuyện, cô suy nghĩ, đem kính râm đưa cho người hầu, bước vào.

"Bác gái?" Cô vừa bước vào đã thấy Cố phu nhân ngồi trên ghế salon, mẹ của mình ngẩng đầu nhìn cô, nét mặt bình thường nhưng sau đó dừng một chút, lại hiện lên vẻ lo lắng.

Lo lắng?

Trình Cẩm cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra ung dung, bình tĩnh, cô đi qua, cầm hai hộp quà: "Lâu ngày không gặp, bác gái trông trẻ hơn trước rồi."

Cô cười nói: "Lúc ở nước ngoài con đã thấy hai trước khăn lụa này, cảm thấy rất thích hợp với bác và mẹ."

"Đứa nhỏ này..." Mẹ Trình nhận lấy, bà dường như đang cố ý ám chỉ, hắng giọng: "Đi tới đâu cũng nhớ tới hai người già này, có khi còn đối tốt với bà hơn với tôi đây, tôi là mẹ còn thấy ghen tị."

Trình Cẩm cười dịu dàng ngồi bên cạnh bà: "Nào có!"

Mẹ Cố cười tủm tỉm, vỗ cổ tay cô, ôn hòa nói: "Trong lòng bác từ lâu vẫn luôn coi Tiểu Cẩm như con gái mình."

Mẹ con Trình Cẩm đều cứng đờ, mẹ Trình nhìn thoáng qua con gái của mình, cũng không nói về đề tài này nữa.

"Bác gái cùng mẹ con đang nói về gì mà vui vẻ vậy? Có thể kể cho con nghe nữa không?"

Cố phu nhân cũng không chú ý xem có điều gì bất thường không: "Là đang nói về buổi tiệc đính hôn hai ngày nữa."

Bà hớn hờ nói: "Hai ngày nữa Cố Cảnh Ngự cùng con dâu sẽ tổ chức lễ đính hôn. Hai nhà chúng ta quan hệ thân thiết nên tôi đem chuyện này nói trước cho hai người biết."

Đính hôn?

Trình Cẩm sắc mặt cứng đờ, không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy, câu sau cô không nghe rõ, hung hăng bấm vào lòng bàn tay, cô vẫn nở nụ cười ôn hòa, nói: "Là thiên kim nhà ai mà được Cảnh Ngự đề mắt đến vậy? Ngược lại con rất muốn gặp."

Có ai...thích hợp với anh ấy hơn cô?

Ánh mắt mẹ Cố lóe lên, cảm thán một tiếng, ngữ khí ôn hòa mà đoan trang: "Cái gì mà thiên kim với không phải thiên kim, gia đình cô cũng không để ý đến vấn đề này, chỉ cần Cảnh Ngự thích là được."

Bà đối với con dâu của mình khen không dứt miệng.

Vì sao bà phải ra uly trước với gia đình này? Những gia đình bọn họ giữ quan hệ tốt không chỉ có một hai nhà, xa thì không nói, vậy nói tới Nghiêm Nhị nhà họ Nghiêm từ nhỏ đã chơi cùng với Cảnh Ngự đi. So với nhà họ Trình mà nói, quan hệ của bà với nhà họ Nghiêm tốt hơn nhiều.

Chỉ là...

Cái nào nên tháo bỏ, thì phải lập tức tháo bỏ luôn.

Bà không phải kẻ mù, con gái Trình gia hết mực nịnh nọt bà là thật tâm hay giả vờ bà nhìn ra được, thật ra cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là tâm tư Cảnh Ngự không ở chỗ này, chưa bao giờ để ý những vấn đề này. Bà ít nhiều cũng chú ý những người theo đuổi anh, về sau liền phát hiện, những người theo đuổi Cảnh Ngự không bị gì nặng thì cũng nhẹ, nặng thì ngã gãy chân, nhẹ thì toàn thân dị ứng.

Bà cũng không có lòng dạ nào mà đi bóc trần tâm tư của cô, nhưng bà không tha thứ cho thủ đoạn này của Trình Cẩm, cho nên mới âm thầm ra tay cho cô xuất ngoại một thời gian ngắn.

Vài ngày trước có nghe nói cô hôm nay trở về, bà cố ý chọn hôm nay đến Trình gia, chính là nói rõ bà đối với con dâu của mình vô cùng hài lòng, để cho cô thu lại thủ đoạn của mình.

Hơn nữa...

Bà thấy rõ con mình đối với Ôn Nhan có bao nhiêu là tâm tư, cũng biết thủ đoạn của con trai mình, nó đối với con gái tuyệt đối sẽ không thương hoa tiếc ngọc, nếu Trình Cẩm thật sự ra tay với Ôn Nhan...

Mẹ Cố trong mắt lóe lên, quan hệ giữa hai nhà đoán chừng sẽ không có biện pháp nào tiếp tục được nữa.

Không để tình cảm bị tổn thương chính là hướng giải quyết tốt nhất, nếu như không thể...thì bà cũng đã nhắc nhở chút rồi, sau đó...con dâu đương nhiên là quan trọng hơn người ngoài rồi.

Tâm tư này của mẹ Cố, bà không cần mẹ Trình Cẩm phải hiểu. Dù sao bà ấy cũng không biết được hết những chuyện mà con gái mình đã làm, nhưng Trình Cẩm chắc chắn sẽ hiểu.

Chỉ là đã hiểu, chứ không nhất định đã thực hiện.

Mẹ Cố nhìn Trình Cẩm nói muốn ra ngoài đi dạo, cũng không nói gì thêm. Đi xem cũng tốt, tận mắt nhìn để sau này nhanh hết hy vọng.

Hướng hồ...Có đôi khi ăn đắng chua thì tình cảm sẽ tốt hơn không phải sao?

Trình Cẩm dần dần đi đến đầu hẻm, nụ cười trên mặt từ từ nhạt dần.

Từ khi còn nhỏ cô đã thích Cố Cảnh Ngự. Tuy nhiên anh cho tới bây giờ vẫn không có chú ý tới cô, nhưng so với những người khác thì cô là người thân thiết với anh nhất.

Trong đại viện cô là cô gái ưu tú xuất sắc nhất, nếu anh muốn tìm người kết hôn, cô chính là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là lúc trở về thì đã nghe tin anh đính hôn, làm sao điều này có thể xảy ra được? Rõ ràng một năm trước khi cô rời đi thì một dấu hiệu cũng không có...

Cô không tin, với tính cách của anh, trong một thời gian ngắn như vậy đã thích người khác.

Điều đó không có khả năng.

Đi theo dọc con ngõ nhỏ, cô vốn tưởng rằng chuyện mình lo lắng khi tới nhà mới có thể thấy được, lại không nghĩ rằng khi ngẩng đầu lên đã chứng kiến một bóng người đứng dưới cây ở phía xa.

Rất giống anh.

Chỉ có một mình anh sao?

Trình Cẩm tăng tốc độ, lúc cô chưa tới gần thì cô đã nhìn thấy anh đang dang hai tay lên về phía cây. Cô vô ý thức nhìn theo, chỉ thấy một người từ trên cây nhảy xuống, hướng lòng ngực anh mà nhào tới.

Anh tiến lên một bước ôm lấy cô ấy, xoay một vòng trên mặt đất, ôm eo cô ấy, đưa lưng về phía cô, đem người đó ôm vào trong ngực, không biết đang nói cái gì.

Bước chân Trình Cẩm dừng lại, quả thực không dám tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Đây là...Cố Cảnh Ngự?!

Từ trước tới nay, người Trình Cẩm thấy là một Cố Cảnh Ngự cao cao tại thượng. Cô chưa từng thấy anh như những người con trai bình thường khác, biết vui vẻ người khác chơi đùa?

Đứng ở phía sau nên không thấy khuôn mặt của cô ấy, chỉ thấy cô ấy nâng hai tay lên ôm cổ anh, hôn anh.

Hô hấp Trình Cẩm như ngưng lại, bước nhanh hơn.

"Có phải anh cố ý không?"

Anh đưa lưng về phía cô cúi đầu hôn người trong lòng, Trình Cẩm rốt cuộc nhận không được mở miệng: "A Cảnh?"

Cô điều chỉnh lại cảm xúc, quan sát người trong ngực anh, vẻ mặt tươi cười ôn hòa: "Thật là anh nha, A Cảnh, đã lâu không gặp."

Nói xong, không cho anh có cơ hội mở miệng liền chuyển hướng sang Ôn Nhan, ưu nhã đem tóc vén ra sau tai, thấp giọng mở miệng lần nữa: "Cô chính là vợ chưa cưới của A Cảnh sao?"

Đôi mắt hoa đào của Ôn Nhan cong lên một độ cong vừa phải, mỉm cười khách sáo, gật đầu: "Chào cô."

"Chào cô." Trình Cẩm vươn tay: "Không biết A Cảnh có nhắc với cô về tôi không. Tôi là Trình Cẩm, khi còn bé thường xuyên lẻo đẻo theo sau mông bọn họ cùng nhau chơi đùa, lại nói một năm rồi tôi không có trở về, đoán chừng Nghiệm Nhị cùng A Cảnh mấy người bọn họ đã quên tôi rồi."

Ha ha, còn có khi còn bé nha.

Đôi mắt hoa đào của Ôn Nhan đã trở lại bình thường, lại âm thầm ghi nợ Cố Cảnh Ngự, nhàn nhạt nhìn cô ta, vốn đã chìa tay ra lại chậm rãi thu về.

Biết rõ anh có vợ chưa cưới rồi mà còn gọi thân thiết như vậy, lại còn là bạn thân khi còn bé, nói gần nói xa trước mặt cô khiêu khích, tưởng cô nghe không hiểu?

Cho rằng đây là kịch cung đấu sao? Rõ ràng không muốn còn phải miễn cưỡng chìa tay với mình?

Ha ha, cô không bị bệnh đầu, cô rất không thích người này.

Bộ dáng tươi cười của Trình Cẩm trở nên cứng nhắc, ủy khuất nhìn qua Cố Cảnh Ngự, tựa hồ không biết rõ cô làm sao, cô vẫn nhếch môi lên nhìn Ôn Nhan, nhưng miệng lại xin lỗi: "Tôi đã nói sai cái gì sao?"

Dù thế nhưng trong lòng cô vẫn âm thầm cười nhạo. Quả nhiên không phải là người có gia thế, không có được sự giáo dục của tầng lớp thượng lưu, sự nhẫn nại và chịu đựng cũng không có, còn ngay lập tức thể hiện thái độ của mình.

Phải biết rằng không có người đàn ông nào thích người phụ nữ của mình keo kiệt, hay ghen ghét đố kỵ.

Thật là một con người "tốt", cô ta rõ ràng cố tình gây sự, còn giả bộ ủy khuất ôn nhu xin lỗi. Ôn Nhan cười như không cười nhìn cô ta một cái, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng của người bên cạnh.

"Đúng là nói sai rồi."

Sắc mặt Trình Cẩm cứng đờ.

Vẻ tươi cười của Cố Cảnh Ngự đã biến mất, môi mỏng nhếch lên, cau mày, con ngươi thâm thúy, lạnh lùng xa cách: "Trình tiểu thư, chúng ta không quen biết nên không cần gọi thân thiết như vậy, vợ chưa cưới của tôi như vậy sẽ hiểu lầm."

Trình Cẩm cứng nhắc đứng yên tại chỗ.

Lời nói này quá mức trắng trợn, không giữ một chút mặt mũi nào cho cô, quả thực là đem tấm màn che của cô từ trong ra ngoài lột ra hết, để lộ ra chân thật nhất tâm tư xấu xa của cô.

"Lời Trình tiểu thư nói đã mang đến hiểu lầm." Cố Cảnh Ngự môi mỏng như đao, đôi lông mày kiếm mang theo sự rét lạnh: "Hy vọng cô sẽ xin lỗi Nhan Nhan."

Nụ cười trên mặt Trình Cẩm tắt hẳn, trái tim như bị ai nhéo, xin lỗi?!

Muốn cô xin lỗi?!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Tròn

Trình Cẩm khôi phục lại vẻ tươi cười, cô thành khẩn nói với Ôn Nhan: "Thực xin lỗi. Hy vọng cô không để ý, tôi quá nhanh mồm nhanh miệng rồi, không nghĩ tới cô sẽ nghĩ nhiều."

Cũng không khỏi bội phục cô ta, bị chính người mình yêu nói ra những lời như vậy mà còn có thể dấu đi điểm sắc mặt, cái này cũng thôi đi, lại còn có thể tiếp tục làm yêu(1).

(1) làm yêu: lẳng lơ, mê hoặc lòng người.

Lời nói này...Bên ngoài thì nghe có vẻ như không có vấn đề gì, nhưng hết lần này đến lần khác để lại trong lòng người nghe cảm giác khó chịu.

Cố Cảnh Ngự môi mỏng như đao, ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm, anh cũng không định để lại cho cô ta mặt mũi, lại bị Ôn Nhan đè xuống. Cố Cảnh Ngự ngoan ngoãn ngưng lại.

Ôn Nhan không có chú ý ánh mắt của anh, chỉ nhìn Trình Cẩm một lát, nhìn cô ta vẫn khuôn mặt tươi cười chân thành như cũ, Xùy~~ cười một tiếng: "Ngại quá, tôi để ý."

"Tôi không những để ý cô gọi anh ấy là A Cảnh, cũng không thích anh ấy nói chuyện với cô, anh nói với cô bất luận là câu gì tôi đều để ý."

Cô hiểu rất rõ cô ta đang nghĩ gì.

Đơn giản là dùng lòng dạ hẹp hòi của cô để làm nổi bật khí chất ôn nhu của cô ta, đơn giản cho rằng cô tốt như thế nào mà anh có thể yêu cô, so với cô ta dịu dàng, người anh thích tất nhiên là người như cô ta.

Cô là diễn viên, nếu như cô ta sẵn lòng, cô có thể giả bộ 100 bộ dạng khác nhau, nhưng dựa vào cái gì?

Thương tâm cũng là cô ta, đáp lại cũng là cô ta, cô ta dựa vào cái gì mà cô phải miễn cưỡng nói không ngại.

Vài người, không biết là đầu óc có bị làm sao không mà luôn cho rằng mình dịu dàng mình rộng lượng thì ắt người khác sẽ thích mình chứ?

Người bạn trai mà cô cần tìm là một người biết bảo vệ hạnh phúc cho cô, khiến cô an tâm chứ cô không cần một người chỉ thích vẻ bề ngoài tốt đẹp rồi dịu dàng.

Gương mặt Ôn Nhan chẳng có chút cảm xúc, cô còn thay Cố Cảnh Ngự đưa ra quyết định: "Nếu cô muốn xin lỗi thì về sau gặp mặt hãy coi như không quen biết, dù sao hai người vốn không quen biết nhau."

Đây là hiện thực chứ không phải tiểu thuyết, cô không có tâm tình cùng cô ta diễn vở kịch cung đấu.

Cũng không cần phải làm thế.

Cô chưa bao giờ cạnh tranh cùng bất cứ người nào.

Trình Cẩm thật sự ngạc nhiên, Cố Cảnh Ngự còn ở trước mặt, Ôn Nhan không phải nên biểu hiện mặt tốt sao? Cô ta chưa từng thấy có người sẽ đem lòng dạ hẹp hòi nói thẳng ra, đàn ông sẽ không thích phụ nữ của mình quá nghiêm, cô ấy cũng không lo lắng Cố Cảnh Ngự sẽ tức giận sao?

Phụ nữ như vậy có cái gì để yêu, nếu như là cô ta, nhất định sẽ bày ra bộ dạng dịu dàng, rộng lượng.

Cô ta theo phản xạ nhìn Cố Cảnh Ngự.

Không ngờ chuyện này lại nằm ngoài dự đoán của cô ta, trong nháy mắt cô ta ngẩng đầu lên, không đúng với tưởng tượng của cô ta, anh cúi đầu nhìn Ôn Nhan, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một tia kính hỉ, giống như anh một mực chờ cô lòng dạ hẹp hòi quản anh.

Mà hôm nay, cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Động tác Cố Cảnh Ngự hơi dừng lại, sau đó đôi môi mỏng hơi nhếch lên, cười. Tiếng cười nho nhỏ dần dần cười thành tiếng.

Sự chiếm hữu của anh đối với cô nhiều như thế nào anh còn chưa nhắc tới. Ở trên weibo anh từng nhìn thấy một bình luận để lại là muốn cùng cô sinh một chú khỉ con, anh đã ghen tới đỏ mắt rồi, nó khiến cho anh cảm thấy đáng sợ, cho dù người bình luận câu đó chỉ là một cô gái.

Đáng tiếc... Weibo của anh từng xuất hiện vài câu nói như thế, nhưng hình như cô chưa từng để ý.

Không phải không hạnh phúc, cũng không phải không an lòng, tình cảm hai người đã tiến triển đến bây giờ, anh rất thỏa mãn, thậm chí một chút tiếc nuối kia anh cũng không để trong lòng nữa.

Mà khi nỗi tiếc nuối đầy được thỏa mãn một cách bất ngờ, thì niềm vui sướng là không có gì có thể sánh bằng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Cố Cảnh Ngự dần dần trở nên ôn nhu hơn, khí thế bức người từ mùa đông trong nháy mắt thành xuân về hoa nở(2), từ lòng mây đến khóe mắt đều toát ra vẻ dịu dàng.

(2) Đang rét lạnh bỗng chốc trở nên tươi mới, tràn đầy sức sống.

Anh cười nhẹ, giọng nói đầy sùng nịch mà cô ta chưa bao giờ nghe qua: "Đúng, anh vốn không quen biết cô ta."

Anh thật sự nói được là làm được, hoàn toàn bỏ qua người đang đứng trước mặt hai người.

Cầm lấy bàn tay của bảo bối hôn lên một cái, ánh mắt thâm thúy có tia vui vẻ, tiếng cười trầm thấp, quan tâm hỏi: "Chơi lâu như vậy có đói bụng không? Trở về nấu món sườn xào chua ngọt em thích ăn có được không?"

Âm thanh của anh tràn ngập sung sướng, hoàn toàn không thêm để ý người khác có nghe được hay không rằng mình nấu cơm cho người khác: "Em còn thích uống canh hải sản nữa, lúc anh đi đã hầm sẵn rồi, giờ trở về nhà là có thể ăn được."

Trong khoảng khắc đó, Trình Cẩm thật sự tuyệt vọng.

Cô trừng mắt nhìn anh dắt tay Ôn Nhan rồi đi, thỉnh thoảng lời nói nhỏ nhẹ truyền đến hung hăm đâm vào tai cô, đau nhức.

Đó là ai, là Cố Cảnh Ngự đó.

Từ trước tới giờ, anh đều cao cao tại thượng, chỉ có người khác đi dỗ dành anh, nịnh nọt anh, hôm nay Ôn Nhan chưa từng có hỏi qua ý kiến của anh, cứ như vậy mà thay anh quyết định, thậm chí là ra mệnh lệnh cho anh, tại sao anh lại cười sung sướng...

Thậm chí là...xuống bếp, đem sở thích của người khác nhớ rất rõ....Tại sao có thể là anh?

Nếu như thời điểm anh lạnh lùng, cô ta còn có thể tự lừa gạt mình nói rằng anh lạnh lùng không phải vì bảo vệ vị hôn thê. Nhưng sau khi thấy anh như vậy, cô ta ngay cả sức lực cũng không có để tự lừa gạt chính mình.

Còn chưa trở thành tình địch với nhau mà Trình Cẩm đã bị Ôn Nhan đánh bại rồi, thậm chí, trong mắt vợ chưa cưới của anh, cô ta chẳng có chút uy hiếp nào cả.

Cho dù Ôn Nhan không đẹp không ôn nhu thì sao? Anh vẫn yêu cô.

Không, phải nói từ đầu đến cuối Trình Cẩm hoàn toàn không có chút trọng lượng nào, cô ta không có tư cách để tranh giành.

Nhưng thật ra, sự ân ái của hai người sau khi trở về chỉ có ở trong tưởng tượng của Trình Cẩm.

Hiện tại thì hoàn toàn không giống vậy.

Vừa bước vào cửa cổng, xác định người kia không còn nhìn thấy hình ảnh của hai người, Ôn Nhan liền bỏ tay Cố Cảnh Ngự ra, bộ dạng cười như không cười, đôi môi đỏ mọng môi miêng: "A Cảnh nha."

Hà hà,

Thôi xong.

Bốn chữ "chờ về tính sổ" hiện ra trong đầu anh, Cố Cảnh Ngự tâm tình vốn đang vui vẻ bỗng chốc biến mất, trong lòng căng thẳng, mau chóng mở miệng: "Bảo bối, anh thật sự không quen biết cô ta."

Nụ cười của Ôn Nhan vẫn không thay đổi, đôi môi đỏ mọng cong lên, làm thế nào cũng thấy bộ dạng không có tí đe dọa nào, bàn tay vòng qua eo anh, mỉm cười: "Người, ta, đã, gọi, anh, là, A, Cảnh, rồi, còn, nói, là, thật, sự, không, quen, biết?"

Cô càng nói càng "vui vẻ", ngón tay trực tiếp nhéo vào người anh một cái, hung hăng mà nhéo, đôi mắt hoa đào cong lên thành hình lưỡi liềm: "Còn có cái gì khi còn bé cơ?"

"Hà?"

Thanh mai trúc mã từ nhỏ vô tư, ha ha, nói không chừng còn có ý định bàn chuyện chung thân đại sự nữa nha...

"Đau..." Cố Cảnh Ngự kêu lên một tiếng, lần này thực sự là đau, trên lồng ngực không giống như những chỗ khác, ở chỗ này căng chặt, lúc bị nhéo cũng đau hơn, anh cẩn thận từng li từng tí cầm chặt tay cô: "Làm gì có cái gì khi còn bé?"

Ngày bé cả ngày anh đi khắp nơi đánh nhau giành địa bàn, con mẹ nó, làm gì có thời gian đi chú ý xem khi đó có cô nhóc nào lẻo đẻo theo sau lưng không?

Ôn Nhan a một tiếng, rút hai lần vẫn không rút tay về được, dứt khoát trực tiếp bắt đầu véo, trên mu bàn tay của anh liền xuất hiện ấn ký hình mặt trăng, cười lạnh: "Không phải khi còn bé gọi anh là A Cảnh sao?"

Cố Cảnh Ngự híp híp mắt, cảm giác nguy hiểm đang kề cận, hiện tại thật sự cực kỳ muốn trở lại quá khứ, lúc Trình Cẩm còn chưa mở miệng, sẽ tìm cách bịt miệng cô ta lại.

Anh thật sự không biết... Vừa mở miệng cô ta đã gọi là A Cảnh.

Nhưng, hiện tại, việc gấp cần phải làm là dỗ người.

Cố Cảnh Ngự ôm lấy eo cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nói rất cẩn thận: "Thật sự không có gì khi còn bé, hay là quay lại để cho em đem miệng của cô ta bịt kín?"

Thật sự bịt kín cái thể loại người kia.

Thấy cô giảm nhẹ sức tay rồi, trên mặt vui vẻ càng ngọt ngào, anh đỡ lấy cô, cắn vành tai cô một cái, có chút bất đắc dĩ: "Anh dẫn em xem ít đồ."

Nói xong liền đuổi cánh tay dài ra ôm lấy eo cô cùng đầu gối bế lên.

Ôn Nhan đột ngột bị bế lên, có chút không kịp chuẩn bị, cẳng chân đá hai cái, tức giận, kéo lấy lỗ tai anh: "Thả em xuống, em tự đi."

Nếu anh nói không thì anh xong rồi.

Cố Cảnh Ngự siết tay, cuốc bộ nhanh hơn, nói: "Đừng nhúc nhích, em không biết chỗ." Lời lẽ hợp lí.

Cô, không, biết, đi, sao?

Ôn Nhan cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu thấy trước mắt là cái cổ, trực tiếp hung hãn mà một ngụm cắn lên.

"Aiii..." Cái này là một cái cắn rất mạnh, rất đau, nhưng có một loại cảm giác khác nổi lên...

Cố Cảnh Ngự yết hầu giật giật, cánh tay không tự chủ siết chặt hơn, cổ của anh vốn mẫn cảm, hướng chi người cắn lại là cô...

Cảm giác trên cổ có xúc cảm mềm mại, Cố Cảnh Ngự ánh mắt tối sầm, một lần nữa kìm nén lại, nếu không phải cô đang gây sự, anh hiện tại có thể....

Người đàn ông nguy hiểm hít mắt lại, hít một hơi, một tia lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, tăng tốc độ.

Cũng may mắn, sân trong khá lớn, bọn anh cũng không ở chung một khu, trên đường cũng không có gặp những người khác.

Thời điểm Ôn Nhan buông miệng ra, trên da thịt đã hiện lên dấu răng, vừa đỏ vừa sâu, xem ra trong mười ngày hoặc nửa tháng không thể biến mất được.

Cô thấy anh không biết từ nơi nào lấy ra một tập tài liệu, ôm cô ngồi trên ghế salon, trên mặt còn có chút xấu hổ.

Xấu hổ?

Ôn Nhan dừng một chút, nhận lấy tập tài liệu, lòng hiếu kì nổi lên.

Thật ra... không phải cô không tin anh.

Cô ăn dấm chua, nhưng cũng có chừng mực.

Sau khi cắn thì tỉnh táo lại cũng không ít, không có ghen tuông nữa rồi, dù sao cô cũng vừa nói, cô thật sự hiểu rõ, anh cùng người kia không có gì hết.

Cô hừ một tiếng, lại không có mở ra, tức giận liếc anh: "Cho anh một cơ hội, nếu có lần sau nữa thì trong vòng ba tháng đừng có vào phòng."

Về phần lúc này, xem ra anh thật sự vô tội, hơn nữa biểu hiện khá tốt....Được rồi.

Mẹ nó...

Từ ba tháng giảm xuống hai tháng đi.

Không thì, đem gia quy ra chép ba nghìn lần cho nhớ.

Xác định được hình phạt, lúc này trong lòng Ôn Nhan vui vẻ hơn, đem đồ vật trong tay trả lại trong tay anh, liếc xéo anh: "Tin anh một lần."

Cố Cảnh Ngự cũng hiểu rằng cô không phải không tin anh, không nhìn cái này cũng là muốn anh biết ý nghĩ này, anh vĩnh viễn, đầy mắt thâm thúy, ôn nhu, ôm eo cô, trán đụng trán, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi cô: "Cảm ơn bảo bối."

Ngón tay anh xoa xoa khuôn mặt tròn tròn của cô, giọng nói từ tính hơi khàn: "Anh không muốn em không có bất cứ điều gì nghi ngờ."

Anh biết cô tin anh, nhưng anh muốn cho cô biết rõ những cái..này, làm cho cô hoàn toàn an tâm.

Ôn Nhan thấy ánh mắt anh ôn nhu lại chân thành tha thiết, cuối cùng một chút tức giận còn tích tụ ở lồng ngực chậm chậm biến mất không thấy nữa, cổ ý xụ mặt xuống, hất cằm ý bảo anh mở ra cho cô: "Em sẽ xem thử xem."

Cố Cảnh Ngự nở nụ cười: "Được."

Anh mở tập tài liệu ra, lấy ra bên trong một trang giấy, Ôn Nhan háng giọng, ngó đầu nhìn.

Testosterone(3) 6,0300.....Hormone kích thích nang trứng(4).....Hormone Luteinizing(5)....Prolactin(6)...

(3) Testosterone: à nội tiết tố nam vô cùng quan trọng, được tiết ra chủ yếu tại tế bào Leydig của tinh hoàn. Testosterone không chỉ quyết định đời sống tình dục viên mãn mà còn giữ vững toàn bộ sức khỏe nền tảng của phái mạnh, từ hoạt động của các cơ quan tuần hoàn, hô hấp, tiết niệu tới hệ thống cơ, xương, khớp, thần kinh và não bộ.

(4) Hormone kích thích nang trứng (FSH): là một glycoprotein được thùy trước tuyến yên bài tiết. Ở nam giới, FSH kích thích sự phát triển tinh hoàn và

các ống sinh tinh dịch, kích thích tinh hoàn sản xuất các tinh trùng trưởng thành và thúc đẩy quá trình sản xuất các protein gắn với androgen (androgen binding protein)

(5) Hormone Luteinizing: Nội tiết tố LH (Luteinizing hormone) là hormone do thùy trước của tuyến yên tiết ra. Luteinizing hormone cùng với FSH và Testosterone là bộ ba hormone quan trọng quyết định chức năng sinh lý và ở nam giới.

(6): Prolactin: là một hormone được sản xuất bởi thùy trước của tuyến yên, một cơ quan có kích thước nhỏ được tìm thấy ở sán não thất ba, trong hố yên của thân xương bướm. Xét nghiệm Prolactin để chẩn đoán nguyên nhân của vô sinh và rối loạn chức năng cương dương ở nam giới,...

Cái này là cái quỷ gì?

Kết quả kiểm tra: Sinh lý bình thường?

Sinh lý.

Bình thường

???

Ôn Nhan kinh ngạc trừng lớn mắt, xem bản báo cáo, mí mắt giật giật.

Đây là...phiếu kiểm tra của bệnh viện?

Thấy tên người kiểm tra, thần sắc cô đột nhiên có chút vi diệu, ánh mắt không tự giác nhìn ra sau.

Cố Cảnh Ngự nhanh tay véo eo cô, nheo mắt lại, giọng nói có chút nguy hiểm: "Em đang suy nghĩ gì?"

Không lẽ cô đang nghi ngờ sao?

Ôn Nhan ho khụ khụ, mí mắt nháy lên, thu hồi ánh mắt: "Không có, không có gì."

Chuyện này đến cùng cô cảm thấy không chân thật lắm..

Cho nên...đến cùng chuyện gì xảy ra vậy?

Sao anh lại đi kiểm tra...

Ôn Nhan ánh mắt thỉnh thoảng vụng trộm qua, anh hừ một tiếng, cánh tay siết chặt, vẫn là nói cho cô nghe nguyên nhân.

Chuyện này tuy nói là có chút ngoài ý muốn.

Anh cùng anh hai tuổi chênh lệch không lớn lắm, cộng thêm khi còn nhỏ ba mẹ công việc bề bộn, cho nên ban ngày hay ở chung một chỗ.

Anh trai của anh lúc dậy thì có quen một người bạn gái, dĩ nhiên cô bạn gái này không thích hợp với anh trai, nhưng lúc này anh không biết anh trai của anh rất yêu cô ấy.

Về sau, người bạn gái bởi vì một chút nguyên nhân lừa anh trai anh đến một chỗ, kết quả bị những người khác bắt được cơ hội, đương nhiên ý định ban đầu của cô ấy không phải vậy, cũng không biết sẽ có kết quả như vậy. Nhưng tiếc thay kết quả ấy vẫn trở thành hiện thực.

Anh lúc đó cũng ở cùng với anh trai mình.

Sự thật không giống như tiểu thuyết, hai người bọn họ bị một đám người có chuẩn bị đến đánh cho một trận, cũng không chiếm được lợi thế gì, anh còn nhỏ, cuối cùng trên người hai người đều bị thương.

Tính cách anh có chút...không tốt lắm, thời điểm bị đánh quá mức tàn nhẫn, căn bản không có chú ý trên người bị thương ở đâu, về sau kiểm tra mới phát hiện, chỗ bị thương có chút quá nguy hiểm.

Anh trai của anh vì chuyện này mà vẫn luôn áy náy, khuyên nhủ cũng vô dụng.

Cho nên nhiều năm về sau như vậy, anh trai anh không qua lại với một ai...

Anh trai...

Cố Cảnh Ngự siết chặt cánh tay.

Đừng nhìn anh trai bộ dạng nghiêm túc, thật ra không phải vậy đâu, khả năng tưởng tượng của hắn vô cùng cao.

Vốn hay tưởng tượng, cộng thêm quan tâm quá sẽ bị loạn.

Sau một loạt các yếu tố, kết quả chính là... Anh đen mặt khuyên can mãi anh trai của anh vẫn không tin.

Mỗi ngày đều: "Em trai, đi cùng anh đi."

Nhìn ánh mắt của hắn là anh hiểu được, em trai, thật sự, em nên đi cùng anh, anh không để em đi một mình đâu.

Còn thiếu chút nữa thì nói luôn tất cả sự việc cho bố mẹ biết.

Cố Cảnh Ngự: "..."

Cái bộ mặt nghiêm túc lạnh lùng thật ra chỉ là gat người.

Về sau, vì để cho anh trai an tâm, cuối cùng, trong cơn tức giận, anh đen mặt cùng anh trai đi kiểm tra cái này.

Cố Cảnh Ngự nói đến đây, sắc mặt vẫn còn có chút đen, ôm chặt eo cô, hung hãn lưu lại dấu hôn sau tai cô: "Anh lúc đầu muốn cùng em...."

Có cần mắt mặt như thế không?

Trong quá trình anh nói, Ôn Nhan đã mấy lần thậm chí không nhịn cười được, nhưng nhìn Cố ảnh đế phiền muộn bày tỏ, lại cứ thế mà nén trở về, thời điểm nghe được câu cuối cùng vẫn không nhịn được, vô bấp dùi anh bật cười.

Ha ha ha ha ha ha!

Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Cố ca làm rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Cài Trắng

Cố Cảnh Ngự siết chặt lấy eo cô, sắc mặt đen thui: "Em còn cười!! "

Anh là vì ai mới nói như thế này!

Đôi mắt đào hoa của Ôn Nhan vì cười quá nhiều mà phủ một tầng hơi nước, cô không nhịn được lại tiếp tục cười ha ha: "Nhưng mà, phi thật sự ha ha ha.... Kiểm tra anh....ha ha ha ha ha ha ha ha. "

Cố Cảnh Ngự nheo mắt lại, sắc mặt có chút đen, anh nâng cằm cô lên.

"Ừm... " Ôn Nhan mở to mắt, cuối cùng cũng không phát ra tiếng động gì nữa.

Ở trong đại viện mấy ngày, mãi cho tới thứ sáu, thời gian ghi hình tập tiếp theo đã tới, hai người bọn họ mới thu dọn đồ đạc trở về nhà.

Lần này, chương trình được ghi hình tại Đại Lý.

Non xanh nước biếc đều hội tụ lại cùng một chỗ. Người lên sân khấu đầu tiên là Khương Văn và Hà Từ.

"Hello, xin chào mọi người, mọi người có nhớ tôi không. "

Khương Văn mặc một bộ quần áo với màu sắc chính là xanh lá cây và vàng, ở trước ngực còn có một nửa hình trái tim thật to, màu bên trong nhạt hơn một chút. Khi đứng cạnh Hà Từ, trông hắn nổi bật thấy rõ.

Hắn còn chớp mắt vài cái: " Có phải cảm thấy hôm nay tôi đặc biệt đẹp trai không? "

Các fan đã chen nhau vào phòng phát sóng trực tiếp. Vốn dĩ có khách mời thì phải thêm một chút cảm giác thần bí, nhưng xuất phát từ một số nguyên nhân khác thì một khách mời đã được công bố thân phận ngay, đó chính là vợ của Khương Văn.

Khương Văn đã kết hôn, ngay cả con cũng chào đời rồi. Vợ của hắn cũng là người trong làng giải trí, địa vị trong giới không tệ lắm, trước khi sinh con thì không lộ diện trước truyền thông, sau khi sinh xong mới vội vàng tiến vào. Cái này cũng coi như là chương trình thực tế đầu tiên cô tham gia sau khi nghỉ sinh và tiện thể cũng mượn lực truyền truyền cho bộ phim điện ảnh khởi chiếu vào hai ngày sau.

Lúc này, thấy hắn làm dáng như vậy, các fan liên tục cười ha ha, còn rất nể mặt mà gỡ mấy chữ đẹp trai.

Hà Từ ói một cái: "Ồi cái người này, già rồi mà còn không chịu thừa nhận, lừa mình dối người như thế có vui vẻ không? "

Khương Văn đề lại cái mũi, khác với bình thường, hắn không tức giận. Chỉ đồng tình liếc nhìn Hà Từ một cái: "Không sao cả, tôi sẽ không tức giận với cậu, với một cầu độc thân như cậu, cũng chỉ có thể đứng một chỗ mà ghen ghét, hãm mộ thôi. "

Quần áo ngày hôm nay hắn mặc chính là đồ đôi với vợ đây.

Hà Từ khoa trương cười ha ha hai tiếng, sau đó chỉ vào mũi mình, nói: "Tôi sẽ hãm mộ? Tôi sẽ hãm mộ cậu? "

Về mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin được, tiếng cười càng lúc càng khoa trương, như thể hắn vừa nghe được một câu chuyện vô cùng buồn cười: "Cậu già như thế này rồi, nếp nhăn trên trán còn có một đồng, có cái gì để cho tôi hãm mộ đây? "

Khương Văn bình tĩnh nở nụ cười: "Tôi không phải là cầu độc thân. "

Rất tốt, nhất châm kiến huyết.*

*Nhất châm kiến huyết: nói đúng chỗ ngứa, nói trúng tim đen.

Thanh âm Hà Từ đột nhiên biến mất, mãi một lúc sau hắn mới trở lại bình thường, già mồm át lệ phải: "Đó là vì tôi không muốn đi tìm, chứ người theo đuổi tôi có thể xếp một hàng từ cửa nhà tôi kéo dài ra cả ngoài thành phố. Còn nếu như tôi muốn tìm...thì chắc chắn bây giờ đang bận ân ái với nhau rồi, ai thèm để ý tới sự hiện diện của cậu. "

Hắn cố gắng nói, mặt mày tận lực bày ra vẻ không quan tâm: "Làm một cầu độc thân mới tự do, cậu xem, mấy người lập gia đình, tiền lương của mình phải nộp lên thì không nói, nhưng không cẩn thận có khi phải quỳ sầu riêng, quỳ bàn phím, nào có được tự do như tôi, có đúng không? "

"Tìm bạn gái làm cái gì chứ, đúng không... "

Hắn ở một bên càng nói càng hăng, Khuương Văn thì chỉ bình tĩnh nhìn hắn một cái, sau đó nhìn đạo diễn nói lớn:

"Đạo diễn, đoạn này mà quay xong nhớ cắt ra để riêng gửi cho tôi một file nhé, đến lúc mà Hà Từ có bạn gái, chúng ta sẽ cứu vớt cô gái đó một chút, ít nhất có thể cho người ta biết được thái độ của Hà Từ. "

Hà Từ: "... "

Trong nháy mắt, sắc mặt của Hà Từ cứng lại, vội vàng xua tay ngăn lại: "A, không phải, không cần phải lục lại cắt ra làm gì, chúng tôi không cần, không cần làm phiền đạo diễn, đừng sao chép làm gì. "

Đạo diễn im lặng một lúc, sau đó mở miệng: "Không phiền, sẽ tự động sao chép lại hết. "

Hà Từ: "... "

Nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Hà Từ, màn hình tràn ra một trận cười ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, chiếm đóng cả màn hình.

Còn có mấy fan của Thứ Thứ vô cùng thông cảm cho hắn, tỏ vẻ:

#Thứ Thứ, anh đừng lo lắng, chúng em sẽ giúp anh sao chép một bản#

#Sợ không nhớ được bản gốc ở đâu nên tôi sao chép vài bản để lưu lại rồi /mim cười/ /mim cười/ #

#Đã chụp lại /mim cười/#

Hà Từ: Đây đúng là fan đấy!!! Fan ruột đấy!!

Trêu chọc một hồi, giờ mới bắt đầu tiến vào đề tài chính.

Hà Từ: "Được, không nói nhiều nữa, có phải mọi người rất muốn biết những khách mời khác đang ở đâu đúng không, thật ra bọn họ... "

Khương Văn nhún vai: "Đương nhiên, tôi còn đang chờ vợ tôi đi ra đây đây, giờ ở đây cùng với một người đàn ông như cậu thì có ý nghĩa gì. "

Hà Từ hơi dừng lại: " Làm phiền tổ tiết mục đem phần đoạn cổ tình khoe ân ái kia cắt đi, cảm ơn. "

Rồi tiếp tục nói: " Vậy thì bây giờ, chúng ta cùng mời khách mời tập này của chúng ta tiến vào. "

Camera xoay sang hướng khác, đó là cửa lớn của một căn biệt thự. Giờ những khán giả đang ngồi xem mới biết được, hóa ra hai người họ đang đứng bên cạnh một căn biệt thự. Cửa lớn được thiết kế rất độc đáo, bên trên được vẽ những hoa văn quần quanh màu đen, nhìn không ra đó là cái gì, đem tới một cảm giác nó rất bí ẩn.

Đột một lúc, âm nhạc trong chương trình thay đổi, rồi còn kèm theo cả tiếng gió thổi qua vù vù, giống như là đang dẫn người xem vào một hiện trường giết chóc.

Các fan: " Đột nhiên tôi cảm thấy hơi khẩn trương. "

Cửa lớn mở ra, vang lên tiếng kéo kẹt. Có ánh sáng từ bên trong hơi lóe lên, có tiếng gì đó vang lên, như là có ai đang bước trên nền đất, văng vẳng từ phía xa vọng lại.

Hà Từ hít vào một hơi: " Các anh em, tôi nhắm mắt lại trước đây, mọi người nhớ nhìn xem đó là thứ gì rồi nói cho tôi biết nhé. "

Các fan: " Nghẹn rồi, chúng tôi cũng muốn nhắm mắt. "

Sau đó, cửa lớn mở ra.

Một con gì đó màu trắng, lớp lông trên người nó trông rất mềm mịn, nó đang ưu nhã đạp chân đi ra.

Cừu con nghiêng nghiêng đầu: " Be~~~ "

Ôn Nhan đi theo sau con cừu đó, môi đỏ hơi giương lên, cười khanh khách chào mọi người: " Chào mọi người. "

Mọi người: "... "

Trong lòng như có một đám quạ đen đang bay qua, một cảm giác, ƠM, không biết nói thế nào nữa.

Không phải, tổ tiết mục, mấy người phối nhạc như thế là muốn lên trời hả.

Ôn Nhan cố gắng nín cười, hắng giọng ho một tiếng: " Sao vậy, Khương ca và Hà ca không chào đón em sao? "

Ai có thể nói cho hắn biết không, tại sao lại đem cái nhạc đó phối với cảnh tượng như này. Chúng nó chẳng ăn nhập gì với nhau cả, tìm tôi mà không tốt thì tí nữa phải gọi 120 đây, hiểu không?!

Ôn Nhan ôm lấy con cừu đặt ra phía sau hàng rào, chốc nữa trong chương trình còn phải dùng đến nó, cô kéo cái mũ của mình xuống thêm chút nữa, rồi đi tới: " Cái này phải hỏi đạo diễn rồi. "

Ba người nói vài câu trêu chọc nhau một lúc. Sau đó, chương trình lại tiếp tục giới thiệu khách mời tiếp theo, lần này có tới bốn khách mời đến. Đầu tiên là vợ của Khương Văn, rồi các diễn viên chính của bộ phim điện ảnh đó. Sau đó còn có Ôn Nhan, Cố Cảnh Ngự, Đại Dũng, rồi thêm một MC khác nữa. Tổng cộng có tám người, mỗi người mang lên một con vật.

Sau con cừu thì có một con gà, một con ngỗng, và thêm năm loại chó khác nhau được đưa lên.

Vợ của Khương Văn, Vạn Tuệ Lâm ôm theo một con ngỗng đi ra, áo cô đang mặc là một nửa trái tim còn lại, có thể hợp thành một trái tim hoàn chỉnh Khương Văn.

Cố Cảnh Ngự vẫn là người đi ra cuối cùng, ra tới nơi liền rất tự giác mà đi tới bên cạnh Ôn Nhan. Anh vô cùng tự nhiên nắm lấy tay cô, nhẫn kim cương trên tay lóe sáng.

Ôn Nhan nhìn anh một cái, sắc mặt cứng ngắc lúc này mới dịu xuống đôi chút, cô an tâm hơn rồi.

*

Mọi người đã đến đông đủ, trò chuyện trong chốc lát, quy tắc trò chơi được phổ biến.

Đạo diễn phổ biến quy tắc trước: " Hôm nay chúng ta sẽ chia làm hai đội, một đội là những khách mời thường xuyên lui tới của chương trình, một bên là đội. Sau đó, Khương Văn sẽ là người bên đội "

Mọi người a một tiếng, hiểu rồi.

Khương Văn cười ha ha, nhìn hắn chẳng có vẻ gì là không tình nguyện khi bị chuyển sang đội Trường sinh: " Mấy người phải cẩn thận đấy, mấy người đã nghe câu vợ chồng đồng tâm tát biển Đông cũng cạn chưa? Lần này tôi sẽ cho mọi người thấy thế nào là ăn ý. "

Vợ của Khương Văn cũng là một người chơi rất coi mở, liên tục gật đầu: " Chốc nữa đừng có khóc nhé. "

Lỗ tai Cổ Cảnh Ngự hơi động đậy, néo néo bàn tay mình đang nắm, đuôi lông mày hơi nhướn lên.

Nói về ăn ý...

Những khách mời hôm nay đều dùng ánh mắt "thương cảm" nhìn hai người đó.

Hà Từ đi tới vỗ vai hắn: " Hắc ca. "

Hà Từ thở dài, giống như là không đành lòng nói tiếp, thôi thì không nên nói cho vợ chồng nhà này biết: " Thôi không nói, cứ để cho cậu hưng phấn như thế cũng được. "

Khương Văn số nhọ như vậy mà còn muốn thắng sao!!

Fan Giáp: Cái gì nhỉ, ha ha, vậy bây giờ chúng ta có nên hy vọng vào mục tiêu nho nhỏ đấy không? Vốn dĩ lớn lên đã không được tốt, giờ lại còn bị đánh cho sưng mặt, thì...

Fan Bính: Cho nên tôi nói....không biết có phải mua một ít thuốc mỡ gửi qua cho Hắc ca không.

Fan Đình: Hắc ca, anh còn nhớ năm đó bên hồ Đại Minh, anh bị đánh cho sưng mặt không?

Fan Át: Mọi người đừng nói như vậy, có thể là không nhọ lắm đâu.

Đạo diễn làm như không có việc gì, tiếp tục giờ loa lên nói: " Tiếp tục phổ biến quy tắc. "

Khương Văn đang muốn nghe rõ phải trái: " Ồ, không phải, vừa nãy lời mấy người nói là có ý gì? "

Đạo diễn mặc kệ hắn luôn: " Ở phía sau mọi người tổng cộng có tám loại động vật, hiện giờ tôi đã chia mọi người ra làm hai đội, mọi người có thấy đường chạy ở phía sau không? " Ông chỉ chỉ vào đường chạy phía sau, camera cũng theo đó mà chuyển qua.

Khương Văn: "... "

Fan: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Nói là đường chạy, nhưng thật ra nó chỉ là một đường trên bờ cát được trải bằng thảm đỏ thôi. Nhưng gọi nó là đường chạy hình như cũng không sai lắm, đứng từ đây có thể thấy được trên thảm đỏ được chia thành bốn mốc được kẻ vàng, điểm cuối có một cái chiêng.

" Đây là cuộc thi chạy tiếp sức. Mỗi người trong mỗi tổ yêu cầu chạy trên đường băng cùng với một con vật, bốn người đầu tiên sẽ chạy cùng với động vật, người thứ năm thì phải cõng người thứ tư lên và chạy tới điểm cuối, đồng thời khi đó còn phải dẫn theo động vật được người thứ tư ôm tới, hoàn thành một đoạn chạy cuối cùng. Chạy tới nơi thì người phía sau phải nhanh tay gõ vào chiêng, đội nào sử dụng thời gian ngắn hơn thì đội đó là đội chiến thắng. "

" Bây giờ bắt đầu lựa chọn động vật. "

Mười người đều quay lại nhìn những con vật được đưa tới. Nhóm đầu tiên là có khá nhiều chó, chó chân ngắn Corgi, chú chó có nụ cười thiên sứ Samoyed, một giống chó nữa thuộc dạng chó cỡ vừa và có thêm một con ngỗng nguy hiểm.

Một nhóm nữa có gà, cừu nhỏ, chú chó Husky và một loại nữa thuộc giống Teddy.

Hà Từ suy nghĩ: " Người cuối cùng phải cõng người thứ tư lên, cho nên, người thứ tư phải là người nhẹ nhất. Chúng ta để Ôn Nhan là người thứ tư đi. "

" Tiếp theo thứ... " Hà Từ nhìn người đảm đương sức mạnh là Đại Dũng.

Cổ đại ảnh đế bình tĩnh cắt ngang lời, nhìn về phía Đại Dũng: " Tôi là người thứ năm. "

Hà Từ: "... "

Đại Dũng: "... " Tôi cảm nhận được sát khí.

Các fan: "... " oa oa oa, trái tim tôi!

Được được được, anh là người thứ năm, là người thứ năm!!

A a a, anh nói thế nào thì chính là thế đấy!

Biết anh muốn công nương nương rồi, không ai dám tranh cùng anh đâu!!

Đại Dũng thật đáng thương ha ha ha ha ha.

Ôn Nhan hung hăng nhéo anh một cái, phía sau lỗ tai đồ lên, rồi cuộc cô chẳng nói được lời nào.

Về mặt Hà Từ không có chút cảm xúc nào, hần bẻ chú chó nhỏ Corgi lên. Rất tốt, chúng là đều là cầu độc thân: " Còn phải mang theo động vật, người thứ tư nhất định phải mang theo con vật nào đó dễ mang, tôi lựa chọn con Corgi này. "

Lựa chọn một chú chó nữa, hợp thành một đội cầu độc thân.

Ôn Nhan nắm chặt tay lại, cô không tự chủ được mà nhích người ra đằng sau Cổ Cảnh Ngự, cách Hà Từ một khoảng khá xa, tươi cười nói: " Ở trên lưng không phù hợp để ôm theo vật khác, em cảm thấy chọn cừu là được rồi, có thể cầm một ít cỏ trong tay để dụ nó đi theo. "

Cổ Cảnh Ngự nhanh chóng nhận ra được có bàn tay đang nắm chặt tay anh, trong ánh mắt thâm thúy như đang suy nghĩ cái gì đó, anh cười khẽ một tiếng, trầm ngâm, sau đó dứt khoát mà giải quyết chuyện này: " Hay là lấy nhóm cỏ cừu đi. "

Anh cũng là người tham gia, hơn nữa lời nói của anh khá có trọng lượng, mọi người chắc chắn sẽ không gạt qua một bên. Nếu như anh đã mở miệng thì việc này nên định theo như thế đi.

Ôn Nhan yên lặng thờ phào một hơi, cô liếc mắt nhìn anh một cái. Cổ Cảnh Ngự hí mắt lại, đưa tay xoa xoa tóc cô.

Fan... Đây có nên gọi là phụ xướng phụ tùy không..

" Nghe lời vợ là như thế nào... "

" Lời nương nương nói đều đúng nha... "

(> <) Mẹ ơi! Cứu mạng! Kịch động quá!

Hà Từ cùng mấy cầu độc thân kia kinh hãi mà đứng thành một vòng tròn, yên lặng nghe đội khác thảo luận.

...Hiện tại hần nói muốn đổi tổ thì có kịp không?

Nhưng mà....Thật ra Cổ Cảnh Ngự không để ý tới việc này lắm. Trong lúc người khác còn đang thảo luận với nhau thì anh lại để ý tới bộ dáng thờ phào ra một hơi nhẹ nhõm của cô, trong mắt anh xẹt qua một tia sáng, dường như đang xác định cái gì đó.

Ngón tay thon dài của anh trượt qua trượt lại trong lòng bàn tay cô, anh cười nhẹ, đề thấp thanh âm xuống nói: " Em sợ chó? "

Ôn Nhan cứng đờ người, cô không muốn thừa nhận mình ngay cả một con chó nhỏ như chó Corgi cũng sợ.

Thật ra cũng không phải là kiểu sợ quá khoa trương như nhìn thấy là phát run, nếu như có người khác giữ lấy chúng thì cô không tới mức không dám tới gần, chỉ là có chút...sợ, nhịn không được muốn tránh ra xa một chút.

Cổ Cảnh Ngự thấy cô không trả lời mình cũng không ngại, anh cúi đầu giương khóe môi lên, ghé sát vào cô: " Muốn anh giúp em không? "

Ôn Nhan liếc xéo anh một cái, nhưng cũng không từ giúp: " Anh định giúp như thế nào? "

Người đàn ông đó hơi động dậy môi, thích thú nói: " Tiến thêm một bước nữa rồi tiếp xúc với nó là được. "

Nếu như là người khác, muốn khắc phục được nỗi sợ hãi này, thì có khi cứ ném người đó vào nơi nào càng nhiều chó càng tốt. Một bầy chó sẽ giúp người đó, dần dần thích nghi. Còn nếu là cô....

Anh vẫn nên tự mình đi lên thôi.

Ôn Nheo nheo mắt lại: " Anh sẽ không để em đi bắt chó lại chứ? Em không làm được đâu. "

Đây không phải là việc có thể miễn cưỡng một chút là làm được.

Cổ Cảnh Ngự cúi đầu nhìn cô một cái, khóe miệng gợi lên một nụ cười có ý vị sâu xa, anh ung dung nói: " Không cần sợ, chúng ta cứ làm chậm rãi từng vị trí một. "

" Anh sẽ để em thích. "

Trước tiên... là phần lưng của chó được.

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, cô nghi ngờ nhìn anh một cái, sao cô cảm thấy có chút gì đó không đáng tin cậy nhỉ, giờ ai còn phân rõ ràng như thế chứ? Đến lúc đó, anh còn muốn đem chó đi giải phẫu hả?

Xong xuôi, cô đã hiểu thế nào là phần lưng của chó được rồi, cái gì mà gọi là "tiền gần" tiếp xúc chứ, đó là hung hăng cào lên phần lưng người đàn ông

vừa hỏi cô có thích hay không một cái.

Anh căn bản không hề chuẩn bị để tập luyện cho cô.

Cố Cảnh Cảnh: Sợ chó thì làm sao, anh không thể miễn cưỡng cô được, chỉ cần cô không sợ anh là được rồi.

Đương nhiên, đó là khi xong việc rồi, tạm thời không nói tới chuyện này, nói tới hiện tại đã.

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự nói chuyện với nhau thì hạ thấp giọng xuống, người bên cạnh còn không thể nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, chứ đừng nói tới khán giả đang xem qua đi động.

Kề sát vào rồi cười nhẹ, nghiêng nghiêng liếc nhìn nhau một cái, thấy thế nào cũng cảm thấy trong không khí đang phảng phất đâu đó mùi vị của sự ngược cẩu.

Các fan che ngực lại, hô hấp không thông rồi.

Mẹ nó! Ngọt quá! Chịu không nổi rồi, mau gọi cho tôi 120 đi!!

...

Cuối cùng hai đội cũng đưa ra sự lựa chọn của mình.

Đội của Ôn Nhan, Hà Từ sẽ là người chạy thứ ba. Vốn dĩ hắn muốn chọn Husky chạy cùng mình, vì hắn có hơi béo, thể lực thì không tốt, không phải mọi người hay nói Husky rất bám chủ sao? Hắn đang chuẩn bị để cho chó kéo người chạy.

Nhưng Cố Cảnh Ngự lại lên tiếng cản hắn lại: "Husky để A Dững ôm rồi chạy đi, có thể Husky cũng cần phải ôm lên đấy. "

Hà Từ suy nghĩ một lúc, dường như hắn đã hiểu ra gì đó. Cũng đúng, loài như Husky thì, nó cứ nhào người về phía trước.

Một con chó nặng gần trăm cân thể này... Vẫn là để A Dững gánh đi..

Hà Từ nhìn nhìn một giống chó nhỏ khác, nói thầm: "Không thể chọn gà trong cuộc chơi này được, gà đặc biệt thích rải phân khắp nơi, còn thích bay tán loạn.. "

Có khi không cần thận còn để lại một bãi.

Ừm, tốt nhất là không đụng tới nó.

Cố Cảnh Ngự trầm ngâm một lúc, sau đó anh dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói: "Thật ra mang theo gà trống là dùng ít sức nhất..." "

Cuối cùng, không biết tại sao, Hà Từ lại tung ta tung tãng đi chọn gà trống.

Đại Dững đứng ngoài cuộc tình tảo, bỗng hắn thấy đau trứng, hắn liếc mắt nhìn về phía Cố Cảnh Ngự.

Ôn Nhan nhìn cảnh tượng như vậy, khóe miệng hơi cong lên. Đôi mắt đào hoa lóe lên một tia sáng, phản chiếu hình ảnh anh trong đôi mắt, sắc mặt cô không thay đổi nhưng môi đỏ thì hơi mấp máy: "Cố Cảnh Cảnh, đột nhiên em cảm thấy anh đẹp trai tới lóa mắt. "

Cả người Cố Cảnh Ngự căng ra, yết hầu di chuyển lên xuống.

Đạo diễn nói mỗi người hãy trở về vị trí của mình. Vài người đã bắt đầu đứng vào vị trí của mình, Cố Cảnh Ngự nhân lúc không có ai chú ý tới chỗ này thì giữ chặt tay Ôn Nhan lại, còn hôn lên môi cô: "Em cố ý muốn trêu anh đấy à? "

Tới lúc bắt đầu, Hà Từ đột nhiên phản ứng lại, không phải, có phải hắn đã bị lừa gạt cái gì đó rồi không. Gà rất thích ị đấy, hắn quay đầu lại lần nữa, liền nhìn thấy một màn đặc sắc.

Hà Từ: "... "

Mẹ, mẹ nó, báo cảnh sát đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tính cách của bộ hạ

Edit: Cái Trắng

Mười người đứng vào vị trí của mình.

Ở đội bên kia, Khương Văn cũng là người đứng thứ năm. Lúc này, khi nhìn thẳng về phía trước, hắn còn buông lời thách thức với đội còn lại nữa.

Nhưng mà, không có ai phản ứng lại lời hắn nói.

Người chạy đầu tiên là Đại Dũng và một nam diễn viên khác ở bên đội còn lại, hai người lo lắng khởi động toàn thân, còn cố gắng kết nối, hiểu ý với chú chó đi cùng mình nữa.

"Chó ngoan, lần này tôn nghiêm của cả giống loài Husky đều dựa vào mày đấy, chút nữa chạy cho tốt." Đại Dũng xoa xoa đầu chú chó.

Diễn viên nam bên kia cũng cố gắng làm thân với chú chó Samoyed có nụ cười thiên sứ của mình.

Đạo diễn huyết sáo ra hiệu: "Mọi người đi vào vị trí của mình, chuẩn bị..."

Đại Dũng cùng diễn viên nam kia đều dừng hành động lại, quấn chặt dây kéo trong tay mình thêm vài vòng, hít sâu một hơi, cúi đầu xuống cong người lên, mắt nhìn thẳng về phía trước.

"Bắt đầu!!"

Tiếng huyết sáo vang lên, Đại Dũng lập tức cất bước chạy.

Nhưng mà vừa mới chạy được một bước thì bị sức lực to lớn ở đằng sau kéo giật trở về.

...

Hắn nhìn chú chó đang ngồi trên mặt đất, đầu hơi bị kéo về phía trước nhưng móng vuốt ở bốn chân vẫn trụ chắc trên mặt đất. Đôi mắt chú chó nhỏ dường như chứa ý cười trào phúng, cũng chẳng thèm thề lưỡi ra thò.

Mẹ nó...

Con mẹ nó, tên nhóc này tới hai bước cũng không chạy, mới này không phải đã thương lượng rồi sao? Không ngờ bước đầu tiên đã xảy ra vấn đề!

Ban đầu cũng đã lường trước tình huống này rồi, giống loài Husky này thường hay xảy ra rất nhiều vấn đề. Lúc nên nổi loạn thì không nổi loạn, tới lúc cần nó yên tĩnh thì lại quậy phá tới nỗi không ai ngăn được nó.

Hắn chuẩn bị cúi người xuống bế nó lên, không biết nó cảm nhận được chuyện này không, nhưng tay hắn vừa mới chạm vào phần dưới thân nó thì chú chó đó nhấc một chân lên. Nó cúi đầu nhìn tay hắn, sau đó nó thu ánh mắt lại, sủa lên một tiếng rồi chạy.

Nhìn thoáng một cái, rồi chạy...

Đại Dũng: "..."

Mày đang có ý gì hả?

Khương Văn chỉ sang bên này, cười ha ha hai tiếng.

Cũng đừng tưởng nó chạy là xong việc.

Thấy con Husky chạy nhanh, Đại Dũng cũng nhanh chóng tăng tốc đuổi theo nó. Không ngờ nó lại giờ móng vuốt về phía Samoyed, kích động tới nỗi thè lưỡi ra mà thò, đúng là xong rồi.

Bên này, diễn viên nam kia vừa kéo hai con chó ra vừa cười ha ha. Hắn vừa hoàn thành xong đợt chạy tiếp sức đầu tiên, giờ hắn mang theo Samoyed quay về vạch xuất phát. Sau đó, hắn phát hiện, Samoyed quả không hổ danh là một tiểu thiên sứ, chạy xong rồi vẫn còn giúp bọn hắn cản đối thủ lại.

Hai chú chó kia thi nhau sủa, biểu cảm của Husky bắt đầu thay đổi, nó còn trào phúng khinh bỉ nữa chứ.

Sau đó, A Dũng dứt khoát bế luôn nó lên mà chạy, dù là như vậy, nhưng lượt thứ hai cũng bị chậm lại không ít thời gian.

Bên đội Ôn Nhan, lượt thứ hai là bế một bé Teddy nhỏ, toàn bộ quá trình ôm lên rồi chạy cũng không mất nhiều thời gian.

Hà Từ kích động muốn bốc hỏa luôn rồi, tư thế ôm gà trống của hắn khá kỳ quặc, miệng thì liên tục lẩm bẩm: "Đến tôi đến tôi đến tôi."

Tư thế của hắn không đúng, một tay cứng đờ bao ở bên ngoài, để cho gà trống bám vào cánh tay hắn, một tay khác thì cố gắng giữ nó lại, khiến cho gà trống vùi đầu vào trong ngực hắn. Cái mông của gà thì để lộ ra bên ngoài.

Điều này khiến cho gà trống không thoải mái.

Quả nhiên, chạy được nửa đường, gà trống đã không chịu được nữa. Hai cái cựa của nó liên tục đập, nó không ngừng đập chân vào tay của Hà Từ.

Hà Từ chỉ còn một chút nữa thôi là tới chỗ Ôn Nhan. Hắn vừa cố gắng chạy thật nhanh về phía trước vừa gắt gao đè chặt con gà trống trong tay lại: " Từ từ, từ từ chứ... " Lại rút nữa rồi.

Hắn thấy chỉ còn một chút nữa thôi.

Gà trống hung hăng dùng mỏ của mình để mổ Hà Từ, để hắn rời tay đi. Vỗ vỗ cánh nó liền nhảy ra chỗ khác, chỉ để lại cho hắn một sợi lông gà, cứ thế lướt qua đỉnh đầu hắn mà bay đi.

Bay đi...

Đi rồi...

A! Ánh mắt Hà Từ gắt gao nhìn vào con gà, xoay người nhào tới.

Ôn Nhan đang chuẩn bị tiếp sức: "... "

Các fan: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Rất nhanh, hai vợ chồng Khương Văn đã chuẩn bị cùng nhau hoàn thành nốt chặng đường cuối. Hai người họ nghe thấy bên này có tiếng động liền nhìn qua, đập vào mắt họ chính là hình ảnh Hà Từ đang chạy vòng quanh để bắt được con gà, đây đúng là cảnh tượng gà bay chó sủa điển hình.

Khương Văn vỗ đùi cười rộ lên: " Ha ha ha ha ha, mấy người thua chắc rồi. "

Loại gà này mà dùng tay không bắt lấy thì không bắt được. Cuối cùng, Hà Từ chỉ có thể lừa gà chạy theo đường chạy, mới miễn cưỡng xem như đạt yêu cầu.

Lúc này, vừa lúc Khương Văn đón lấy vợ mình. Hai người họ cũng được xem như đôi vợ chồng già, chẳng còn gì phải xấu hổ ngượng ngùng nữa, Khương Văn ngồi xổm xuống, vợ hắn cũng chuẩn bị trèo lên lưng.

Đôi tay cô vòng qua cổ hắn, sau đó lại dùng hai tay đó bắt lấy con ngỗng.

Nhưng mà đầu của con ngỗng này không nhỏ tí nào, cổ còn dài nữa, nếu ôm được trong lòng thì ổn, nhưng để hai tay bắt lấy nó thì...

Nó vỗ cánh cái là bay xuống đất rồi.

Đúng lúc đó, lượt thứ ba bên đội Ôn Nhan đã hoàn thành. Không biết Ôn Nhan tìm được từ chỗ nào ra một ít cỏ, sau đó dụ dỗ chú cừu con đi theo cô.

Khương Văn thấy cảnh đó, thì mở miệng: " Đừng bế lên nữa, chúng ta dẫn nó đi tới đích là được rồi. "

Cổ con ngỗng kia dài như vậy, nếu đi đứng mà không cẩn thận thì...

Hắn đưa chân đá đá vào phần mông con ngỗng, để cho nó chạy ở đằng trước. Khi động vật bị đá vào mông, nó thường có xu hướng chạy về phía trước. Khương Văn đi ở đằng sau công theo vợ mình.

Tốc độ của Ôn Nhan rất nhanh, mà ngỗng thì chạy chậm. Đá một cái nó mới đi một ít. Khương Văn cảm nhận được khoảng cách đang dần được rút ngắn, hắn sốt ruột muốn bốc hỏa luôn rồi. Lần này hắn bước một bước khá dài, thiếu chút nữa thì dẫm lên cả con ngỗng, còn đập mạnh chân một cái.

Giây tiếp theo, tình huống bất ngờ xảy ra.

Con ngỗng đang ngoan ngoãn đi ở đằng trước hắn bỗng xoay người lại vỗ cánh phành phạch. Nó kêu lên một tiếng đầy hung ác, còn hướng tới chỗ hắn mà đánh.

Khương Văn không kịp tránh đi liền bị nó đập trúng phần đùi, hắn kêu đau một tiếng. Rồi con ngỗng đó lại kêu lên một tiếng, nhào tới một lần nữa. Giờ hắn chỉ kịp hét lên một tiếng, sau đó sợ tới mức chỉ biết bỏ chạy, không cần biết mình đang chạy đi đâu.

" Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra? "

Con ngỗng này sao đột nhiên hung hăng thế?

Trường quay rơi vào cảnh hỗn loạn, ngay sau đó đạo diễn đã xua xua tay, ý nói đây là một hiện tượng bình thường. Nhờ thế, nhân viên công tác mới bình tĩnh lại, thận trọng thở phào một hơi.

Các fan cũng nhao nhao lên hỏi tại sao con ngỗng này lại quay lại tấn công người thế.

Mấy fan xem được toàn bộ quá trình, thiếu chút nữa thì họ nuốt luôn vỏ hạt dưa đang cắn trong miệng.

Ồ, có phải là Khương Văn chưa bao giờ thấy ngỗng ở nông thôn được nuôi như thế nào không?

Ngỗng là một loại động vật có thân hình nhỏ, nhưng khi bị chọc tức thì nó khá hung...

Thật ra, có không ít người cảm thấy sợ ngỗng.

Ở nông thôn, có những nhà nuôi ngỗng không chỉ để lấy thịt và lấy trứng, có khi còn có thể nuôi nó để nó trông nhà. Nửa đêm, nếu có ai đó lên vào nhà, thì người đó xong đời rồi.

Biết không có việc gì, thì những người đó liền đứng tại chỗ cười ha ha nhìn Khương Văn đang chạy loạn khắp nơi.

Cái gì là vui quá hóa buồn? Đây chính là vui quá hóa buồn.

...

Lúc này, bên Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan.

Cố Cảnh Ngự thấy cô tới gần, anh cười cười, cong lưng, Ôn Nhan bước chân một cái, trực tiếp nhảy lên lưng anh, còn vỗ vào đầu anh: "Chạy mau chạy mau."

Anh thuận thực ôm lấy chân cô, một bên tay Ôn Nhan vòng qua ôm lấy cổ anh, một tay khác thì vẫn cầm cô để chú cừu non đi theo, cô còn cố gắng đưa chỗ cô đổ xuống thấp tới gần đầu con cừu.

Dưới chân toàn là cát, vất vả lắm mới thấy trước mắt mình có đồ ăn. Cừu con kêu lên một tiếng, nó cố rướn đầu về phía trước để ăn, kết quả, nó phát hiện ra đồ ăn thơm ngon đang dần rời xa nó.

Be~~

Nó kêu lên một tiếng, đuổi theo.

Bởi vì anh cứ đi nhanh hơn một chút là cừu lại bị tụt ở phía sau. Cho nên, những lúc như thế, Ôn Nhan thường phải siết chặt cổ anh một chút. Khi đó Cố Cảnh Ngự sẽ dừng lại.

Có thể nói, Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan đi chẳng nhanh chút nào, nhưng bên kia thì không biết bị ngỗng đuổi chạy tới chỗ nào rồi.

Lúc Ôn Nhan gõ chiêng, quay đầu lại cô vẫn thấy một đám nhân viên đang vây lấy con ngỗng hung hăng đó, cô cười vỗ vỗ vào bả vai Cố Cảnh Ngự, ý bảo anh buông cô xuống.

Cố Cảnh Ngự ừ một tiếng, anh quay đầu lại hôn cô một cái, sau đó mới ngồi xổm xuống thả cô ra.

Đôi mắt Ôn Nhan cong lên, cô đem chỗ cô còn lại trong tay mình vào miệng chú cừu non hết.

Cuối cùng, nhân viên công tác cũng lừa được con ngỗng về. Khương Văn thì mặt tới nổi cả đầu hán toàn là mồ hôi, trong lúc hoảng loạn, hán còn chẳng biết mình có thể để vợ xuống và hai người cùng chạy.

Chờ tới khi hai người nhớ ra là đang thi đấu, lúc hai người quay đầu lại, nhìn lên trên bậc nhận thưởng, hai người nhìn thấy Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan. Đạo diễn và một đám người ở đó đều mỉm cười nhìn hai người họ.

Khương Văn: "... "

Vợ Khương Văn: "... "

Mãi cho tới khi trò chơi thứ hai chuẩn bị bắt đầu, Khương Văn vẫn không dám tin là tình huống bất ngờ đó lại xảy ra với mình.

Nhưng các fan lại không chú ý tới chỗ này.

Trên thực tế, ở phần bình luận chẳng có mấy ai bình luận chuyện đó.

Mấy người họ chỉ chú ý tới một loạt hành động của Ôn Nhan lúc trước...Ngồi xổm xuống, nhảy lên, vỗ đầu ra hiệu chạy, hình như có chỗ nào sai sai thì phải.

Động tác tron tru thì không nói làm gì, nhưng cái chuyện vỗ nhẹ vào đầu thì...nói chạy là chạy, bảo dừng là dừng.

... Thế này cũng giống, là được huấn luyện đấy.

Thoạt nhìn, bọn họ cũng không biết thần tượng của mình cảm thấy thế nào, thậm chí họ còn thấy chuyện này rất bình thường. Có thể trong sinh hoạt hàng ngày, cách hai người đó ở chung là thế này.

Nhưng mà...là một người đàn ông thì họ đa số không thích bị người khác đánh vào đầu, huống chi người đó còn là bệ hạ.

Fan cảm thấy choáng váng, các cô biết và cũng thừa nhận việc Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan ở bên nhau, nhưng mà, ở trong tưởng tượng của bọn họ, cách thức ở chung của hai người này có thể nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không giống thế này nha.

Bệ hạ, anh thế này...

Trong đầu các fan không hên mà cũng có một suy nghĩ, còn cảm thấy hơi kích động khi nghĩ tới nó nữa. Làm cho bọn họ kinh hãi không thôi....chẳng lẽ người như bệ hạ lại thuộc loại....thê nô??

.... Không không không không không, nhất định là do mình suy nghĩ nhiều rồi.

Cái suy nghĩ này các cô không dám tin, nhưng trò chơi tiếp theo đây, lại làm cho các cô không thể không tin.

Nếu hôm nay trò chơi thứ nhất là trò chơi về độ ăn ý giữa các đội thì trò chơi thứ hai chính là trò chơi dựa vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thăm thiết

Edit: Cái Trắng

"Được rồi, để nâng cao hiệu quả cho trò chơi tiếp theo, giờ chúng ta sẽ thay đổi địa điểm. "

Địa điểm tổ chức trò chơi thứ hai cũng không xa lắm, chính là bên trong căn biệt thự vừa rồi. Nguyên nhân chủ yếu là do đang phát sóng trực tiếp, nếu dời hẳn sang nơi khác thì cần quá nhiều thời gian, sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của chương trình.

Bởi vì chỉ đi có một đoạn, nên một đoàn người cũng không phân trước sau làm gì, nhân viên công tác ở đây đều nối gót đi ngay sau bọn họ, cùng nhau đi vào bên trong căn biệt thự.

Ôn Nhan yên lặng thở phào ra một hơi. Ở bên ngoài hứng gió thổi qua lâu như thế đương nhiên cô cảm thấy hơi lạnh, nếu có thể đi vào trong này thì cô đồng ý luôn không cần phải suy nghĩ nhiều. Cố Cảnh Ngự liếc nhìn cô một cái, rồi đưa tay ôm lấy bả vai cô.

Đi phía trước, Khương Văn và Hà Từ đang cười hi hi ha ha: "Không đúng rồi, đạo diễn, ông cũng keo kiệt quá rồi đấy. Ít nhất ở trên ghế cũng phải lót một cái đệm chứ. "

Lông mày Ôn Nhan hơi nhướn lên, thể hiện sự tò mò.

Biệt thự này không lớn, đi vào phòng khách đã có thể thấy ngay được vẻ tráng lệ của nó. Nhưng trong khung cảnh tráng lệ như này mà phòng khách chỉ đặt một loạt ghế gỗ đơn giản, rồi còn ở phần chính giữa thảm trong phòng khách cũng để ba cái ghế gỗ đơn giản.

Một loạt ghế vô cùng bình thường, nó hoàn toàn tương phản với khung cảnh đẹp đẽ trong phòng khách.

Nhưng mà nhìn trông không khó coi chút nào, đơn giản lại trang nhã.

Sắc mặt đạo diễn hơi trầm xuống, sau đó lại liếc mắt khinh thường hai người họ một cái. Ông cảm lấy loa, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Trò chơi lần này rất đơn giản. "

"Là một minh tinh, tốc độ phản ứng là một trong những điều vô cùng quan trọng. Trò chơi lần này của chúng ta chính là xem tốc độ phản ứng của mọi người. "

"Tổng có ba lần chơi, chúng ta sẽ chơi ba thắng hai. Mỗi một đội sẽ lựa chọn ra ba người chơi và cùng thi đấu với đội còn lại. Tốc độ ra vấn đề của MC sẽ mỗi lúc một nhanh hơn, hai người chơi sẽ không có thời gian để suy nghĩ nhiều, phải tranh thủ cướp lời trước. Nói trước và trả lời đúng thì đội đó sẽ được một điểm. "

Dựa theo những lời đạo diễn đã nói, mọi người cũng hiểu mấy cái ghế trong phòng khách được sử dụng như thế nào. Mười cái ghế ở đằng sau chia ra

làm hai chính là chỗ ngồi của hai đội, mà mấy cái ghế ở trên thảm hình tròn là một sân chơi đơn giản. Ba cái ghế trên thảm đó là ghế ngồi của MC và người chơi của hai đội.

"Ngoài ra, để có thể tương tác nhiều hơn với khán giả, MC sẽ ngẫu hứng rút ra mười vấn đề do khán giả đặt. "

Các fan nghe xong đã bắt đầu xôn xao.

Trò chơi xem tốc độ phản ứng này chính là trò chơi được ưa thích nhất. Bởi vì người được hỏi sẽ không biết mình gặp phải câu hỏi nào, không thể tự suy nghĩ ra một đáp án tiêu chuẩn. Khi gặp phải vấn đề, lập tức trả lời, đại não sẽ không kịp suy nghĩ xem đó là gì, những phản ứng lúc này sẽ cho ra câu trả lời chân thật nhất.

Phản ứng đầu tiên thông thường là phản ứng chính xác nhất.

Trước đó, đã có không ít mình tình vấp phải trở ngại khi chơi trò chơi này, để cho người khác phân tích được tình cảm của mình.

Lúc vừa nghe thấy tên trò chơi, các cô vô cùng kích động. Huống chi, bọn họ còn bốc ra mười vấn đề do các cô đặt ra.

Là mười vấn đề đấy!!

A a a a!! Muốn hỏi cái gì là hỏi cái đấy ha ha ha!!

Suy nghĩ đến tình huống thực tế, trước tiên họ sẽ chọn ra người chơi, sau đó mới lựa chọn câu hỏi.

"Hiện tại mỗi đội sẽ được thảo luận một chút để chọn ra người lên ứng chiến đầu tiên. "

Bên đội Ôn Nhan, năm người cứ nhìn nhau, cuối cùng Hà Từ vỗ ngực nói: "Tôi đi. "

Hắn cười ha ha: "Để tôi cho mọi người một sự khởi đầu tốt đẹp. "

Đừng nhìn Hà Từ bình thường hay pha trò hài hước, rồi khi nói chuyện với Khương Văn thường chẳng đứng đắn tí nào cả. Nhưng đó chỉ là để khuấy động bầu không khí thôi, thật ra, trong chương trình này, Hà Từ đảm nhận vai trò trí tuệ.

Ôn Nhan và Cố Cảnh Ngự cũng không muốn là người chơi đầu tiên, thấy Hà Từ như vậy, đương nhiên là giúp hắn được như ý.

Đại Dũng nhìn hắn một cái, vươn tay, đứng bên cạnh MC làm một động tác. Hà Từ nhìn một cái là đã hiểu, cũng vươn tay ra.

... Đây là tư thế thường dùng để thể hiện sự cổ vũ.

Ôn Nhan cũng hiểu được hành động này, đúng lúc cô định duỗi tay ra làm theo thì một bàn tay khác bên cạnh cô cũng duỗi ra, nó làm như không có việc gì mà chen ngang. Bàn tay đó chen ở giữa tay cô và một tay nữa.

Ôn Nhan: "... "

Cô nheo mắt, đúng là quý hẹp hòi.

Sau đó, ba người còn lại vẫn tươi cười như bình thường, nhưng ánh mắt có hơi thay đổi, họ làm như là chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Bình tĩnh tiếp tục đặt tay lên.

Ba người: "... "

Nhìn một lúc, lại phát hiện ra hai người kia chẳng có chút phản ứng nào. Ba người bọn họ cũng đành thu hồi ánh mắt lên án, vẻ mặt vô cùng đau khổ muốn che luôn hai mắt mình lại.

Trời ơi, có thể cho cầu độc thân một con đường sống không?! Há?!!

"Cố lên! Cố lên! Cố lên! " Hô xong, lập tức vung tay lên.

Mặt khác, bên đội còn lại người chơi đầu tiên là nam diễn viên chính của bộ phim điện ảnh. Vốn dĩ là Khương Văn lên trước để làm mẫu cho hắn, nhưng lần này bọn họ tới là có mục đích, bọn họ tới đây là để tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh của mình. EQ của Khương Văn rất cao, lập tức cười ha ha, tỏ vẻ hắn là người lợi hại nhất, đương nhiên phải là người áp chót rồi.

Nam diễn viên chính chơi trận đầu tiên.

Sau khi hai người ngồi vào ghế ở chính giữa, một nhân viên công tác được cử làm MC tạm thời cũng vào chỗ.

Đạo diễn lại cầm loa lên: "Hiện tại khán giả có thể đưa ra câu hỏi rồi. "

Bộ điện ảnh lần này cũng là một bộ phim bom tấn. Tuy rằng người đóng vai nam chính không phải là người đứng ngang hàng với Cố Cảnh Ngự nhưng mức độ nổi tiếng tuyệt đối không thấp. Cũng là một minh tinh có tới hàng chục triệu fan hâm mộ đấy.

Giờ đây fan của hắn đang chiếm đa số.

Ở khu bình luận, những câu hỏi được đặt ra đa số là xoay quanh vấn đề cá nhân của hắn.

Nhưng trò chơi thì phải có nguyên tắc của trò chơi. Những câu hỏi được lựa chọn đều là những vấn đề mà cả hai có thể cùng trả lời, những câu hỏi mang tính chất cá nhân đều bị gạt bỏ, MC bắt đầu chọn ra mười câu hỏi, vừa chọn, MC vừa nhắc những điều cần lưu ý cho mọi người.

Các fan im lặng một lúc, sau đó òa lên khóc thành tiếng.

Ngoại trừ những vấn đề cá nhân thì hiện tại vẫn chưa có được câu hỏi nào là điểm nhấn.

Hai người ngồi ở trên ghế, cả hai đều trong tư thế sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Tiếng còi vang lên.

MC bắt đầu nói, tốc độ nói so với bình thường thì nhanh hơn một chút. Nhưng vẫn có thể khiến người khác phản ứng ngay lập tức: "Giới tính của hai người."

Vút dứt lời, cả hai đã đồng thanh nói: "Nam."

"Màu sắc yêu thích."

"Xanh."

"Đen."

Câu hỏi được đặt ra ban đầu vô cùng đơn giản, nhưng cũng không có thời gian để giải thích. Các fan đều rất hiểu quy tắc trò chơi này, quả nhiên, càng chơi, tốc độ ra câu hỏi của MC càng nhanh hơn, thời gian để bọn họ suy nghĩ câu trả lời mỗi lúc một ngắn đi.

Những câu hỏi này bất tri bất giác đã bắt đầu để cho bọn họ tự đào hố chôn mình.

Trong phòng khách vang lên tốc độ trả lời câu hỏi của Hà Từ và nam diễn viên đó, càng lúc càng nhanh. Bầu không khí ở đây bắt đầu khiến người khác kích động.

Tốc độ nói của MC rất nhanh: "Bạn gái tên là gì?"

"Không có!"

"Trương..."

Diễn viên nam đó lập tức phản ứng lại ngay: "Quý Quý."

Ha, may mắn quá, trong bộ phim điện ảnh mà hắn đóng, nữ chính cũng họ Trương.

Quần chúng ăn dưa hóng chuyện yên lặng một lúc, sau đó khu bình luận náo loạn.

"A a a a a."

"Lại một tin giật gân nữa sao?!"

"Sao tôi lại cảm thấy, người mà anh ấy muốn nói không phải là Trương Quý Quý nhỉ! Anh ấy còn hơi ngừng lại đấy, mọi người có thấy không? Có hay không?!"

"Là Trương Cẩm hay là Trương Thi Vũ thế?!"

Cho nên, cái gì Trương đấy?!

Bây giờ, trong các tiểu hoa đán có ai họ Trương không?!

Nhưng mà tốc độ phản ứng của hắn quá nhanh, những người khác căn bản nhìn không ra anh đã tạm dừng một lát, các fan cũng không tiện bắt bẻ: "Sao tôi lại không thấy anh ấy ngừng lại, có phải mắt mấy người bị vật nào đó che mắt rồi không?"

...Hắn cũng giống như Cố Cảnh Ngự vậy, có một số lượng duy fan* không nhỏ.

*Duy fan: Fan only, chỉ thích và theo đuổi một thần tượng.

Quần chúng ăn đũa hóng chuyện: Mọi người vui vẻ là được rồi /mặt cười/

Việc này tạm thời không nói tới, xem ra diễn viên nam này không muốn công khai chút nào, việc lớn như thế mà lại tuôn ra ngay lúc này thì có vẻ sẽ đắc tội với người khác.

Hà Từ phản ứng rất nhanh, ngay cả sắc mặt khác thường cũng không có. Hà Từ vỗ vỗ bờ vai hắn: " Ai, người anh em này cũng quá liều mạng rồi đấy, trả lời câu hỏi thôi mà cũng tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh sắp tới. "

Hà Từ đáp lại vô cùng ngay thẳng: " Nói cho cậu biết này, hôm đấy tôi không đi xem đâu, ngày 18 tháng 3 này tôi còn phải đi xem mắt lần thứ 108 đấy. "

" Tôi có dự cảm lần này tôi sẽ thoát kiếp đơn... "

" Lời này tôi đã nghe được 107 lần rồi. " Khương Văn mặt không đổi sắc, tiếp tục góp vui: " Xem phim điện ảnh có khi cậu còn có tâm trạng tốt hơn... Không xem, thì nói trước nhé, buổi tối này nhất định tôi sẽ không uống rượu cùng cậu đâu. "

" Nói rõ ràng đi chứ, ai tìm cậu uống rượu... "

Xem mắt lần thứ 108, ngay cả fan cũng bị trò đùa của Hà Từ chọc cho cười. Cái vấn đề vừa rồi cũng nhanh chóng bị cuốn đi luôn, chưa nói rõ ràng đã bắt đầu tuyên truyền phim điện ảnh rồi, còn nói cả ngày ra rập nữa chứ. Tuyên truyền xong cũng cảm thấy lần này là diễn viên nam đó cố ý.

Đôi mắt Ôn Nhan cong lên: " Phản ứng của Thứ Thứ thật đẹp trai. "

Rất thông minh.

Cố Cảnh Ngự đang đứng yên ở bên cạnh cô bỗng quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy nặng nề dừng ở trên khuôn mặt cô, mặt không đổi sắc: " Đẹp trai? "

Ôn Nhan ừ một tiếng, không phải cô vừa nói rất đẹp trai sao?

Sau đó cô kịp thời phản ứng lại: " Không phải, chắc là do thuận miệng thôi, em định nói là phản ứng rất nhanh. "

"...Ừm. " Lúc này, người đàn ông bên cạnh cô mới làm như không có việc gì, thu lại tầm mắt của mình.

Ôn Nhan cũng không cảm thấy có gì đó không đúng. Chờ tới lúc Hà Từ quay lại, MC đã công bố điểm của hai đội, năm người lại tiếp tục thảo luận xem ai là người lên thứ hai.

Người thứ hai lên sẽ là Ôn Nhan: " Sau đó, người cuối cùng sẽ là bộ hạ. "

Ôn Nhan cũng không thấy khản trương lắm. Chủ yếu là...trò chơi này đối với những người có chuyện cần giấu đi thì luôn phải đề cao cảnh giác. Nhưng đối với cô, chuyện yêu đương đã công khai, chuyện trái lương tâm cũng chưa làm bao giờ, chỉ cần nói ra theo những gì nảy ra đầu tiên là được rồi.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, câu hỏi của fan lại là câu hỏi như vậy...

... Sau đó, cô cảm thấy cả người mình không khỏe.

Bên này, sau khi Ôn Nhan đã ngồi lên thì đội còn lại cũng cử vợ Khương Văn ra nghênh chiến.

Cả hai đều là phụ nữ.

Nhóm fan Yên Hòa của Ôn Nhan bắt đầu cảm thấy kích động, ngay cả nhóm Ngọc Mễ cũng dùng chân lại.

Được, lần này nhất định phải hỏi một vấn đề thật nghiêm túc.

Một vấn đề vô cùng tốt.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Số phận thê nô chạy không thoát!

Edit: Cái Trắng

Ánh mắt MC lúc lựa chọn câu hỏi hình như có điểm hơi sai sai, MC nhận không được lại còn bật cười thành tiếng, những câu hỏi như thế này, fan bây giờ đúng là mạnh bạo thật.

... Vấn đề này hẳn không dám chọn, còn có vấn đề nào phổ biến hơn không?

Nhưng mà không chọn thì rất tiếc đấy, MC suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng chọn xong mười câu hỏi: "Chuẩn bị sẵn sàng chưa? "

"Đã chuẩn bị xong. "

Vẫn như lúc trước, ban đầu là tốc độ ra câu hỏi bình thường, sau đó cứ dần dần đẩy nhanh tốc độ lên. Ngay từ lúc đầu đã không có những cái hỏi được đào sẵn hay có câu hỏi giật gân nào.

Sau đó, tốc độ bất tri bất giác mà trở nên nhanh hơn. Bầu không khí càng lúc càng nóng lên, mãi cho tới hai vấn đề cuối cùng, MC căn bản là không cho hai người thời gian kịp phản ứng lại, suy nghĩ câu trả lời. Tốc độ nói như tên bắn, vang lên đầy hữu lực.

"Gối trên đầu giường là một cái hay hai cái? "

"Hai cái! "

"Hai cái! "

"Anh ấy tỉnh sớm hơn hay bạn tỉnh sớm hơn? "

Hai người không hẹn mà cùng đồng thanh: "Anh ấy! "

MC vẫn chưa dừng lại ở đó, đột nhiên hắn nâng cao giọng lên, tra hỏi: "Vậy quần bên trong anh ấy mặc có màu gì? "

Ôn Nhan không chút lưỡng lự mà trả lời luôn: "Màu đen. "

"Màu xanh. "

...

Một giây trôi qua.

Lúc này người MC mới thả lỏng, hắn xòe bàn tay ra, cảm thấy mình thật giỏi.

Hắn có giỏi hay không đây...

Fan đang che miệng lại, cuối cùng vẫn không nhận được, điên cuồng hét lên.

A! A a a a a a!!

Làm sao cô ấy có thể biết được! Nói cho bọn em biết đi, chuyện riêng tư như thế này sao chị có thể biết được?!

Nói! Có phải hai người đã sớm ngủ chung với nhau rồi không?!!

Ôn Nhan: "... "

Tới lúc Ôn Nhan phản ứng lại, cô cũng không ngờ là mình lại để ý kỹ như vậy. Trong nháy mắt phần sau tai cô đã đỏ lên.

Ôi, cứu mạng!!

Cô, đã, nói, cái, đấy, sao!

Không khí ở hiện trường như vừa bị kích nổ vậy, mọi người đồng thời đưa ánh mắt về phía Cố Cảnh Ngự đang ngồi xem ở đằng sau.

Ánh mắt này dường như có chứa lửa, lửa nóng tới nỗi có thể dùng ánh mắt để thiêu cháy một người đấy.

Cậu nói đi, cậu nói đi xem nào!

Nói mau, hai người đã ở chung với nhau từ lúc nào rồi!

Mà Cố Cảnh Ngự thì biểu hiện thế nào?

Trong ánh mắt thâm thúy của anh có chứa ý cười nhàn nhạt, hoàn toàn không bị lay động bởi những ánh mắt kia, sự sung sướng đang dần dần lan tỏa,

mười ngón tay của anh đan vào nhau, nhẫn đã hiện ra bên ngoài.

Mỗi một cử động của anh đều có những ánh mắt đang nhìn thẳng vào, tiếng cười anh trầm thấp, môi mỏng hơi giương lên: "Ừm, chính xác là màu đen."

Nhẫn kim cương dường như đang phản chiếu ánh sáng ở trong phòng, dưới ánh đèn trong phòng khách trở nên vô cùng lộng lẫy.

Mọi người... Mẹ nó, ai cần hỏi cậu cái đấy chứ?!!

Không ngờ chuyện như thế cậu cũng im lặng!!

Lời nói cũng đã nói ra rồi, nhưng trước mắt ý hiểu của mọi người trong câu nói này chính là...A a a a a!

A a a a a a đang thừa nhận đấy!

Ngoại trừ cái này ra...thì còn bao nhiêu cái không biết nữa đây!!

Hiện trường phải mất một lúc mới có thể yên tĩnh lại, lúc mà Ôn Nhan đi xuống bên dưới, trong đầu cô không thể nghĩ ra cái gì nữa rồi.

Không biết Cố Cảnh Ngự đã lấy ra từ đâu một viên kẹo, bóc ra, bình tĩnh đưa tới bên miệng cô. Anh nhẹ giọng cười cười, chớp mắt một cái, ngồi vắt chéo chân: "Không nên nhìn nữa, vị hôn thê nào đó đã cảm thấy xấu hổ rồi."

Vừa mới bình tĩnh được một chút thì anh lại khơi ra.

Được được được! Anh nói cái gì cũng đúng.

Ôn Nhan nhắm nháp hương vị ngọt ngào của viên kẹo, nó đã khiến cô lấy lại được tinh thần. Nghe được anh nói gì đó, khóe miệng cô giật một cái, cô dùng một chút lực ở răng cắn viên kẹo ra làm đôi. Cô còn hung hăng quay sang trừng mắt nhìn người bên cạnh một cái.

Hà Từ đang đứng bên cạnh hai người là người tỉnh táo nhất, nghe thấy lời anh nói, hần lại nhìn xuống nhẫn ở trên tay anh: "Hai người...đính hôn rồi hả?"

Cố Cảnh Ngự cười nhẹ: "Mẹ tôi ngay cả địa điểm đính hôn cũng đã tìm xong rồi, mấy ngày trước còn đi một vòng ở chỗ bạn bè để khoe mình đã có con dâu, nếu giờ dám làm chậm lại thì chắc bà ấy không cần đưa con trai như tôi nữa."

"Còn nữa....tôi cũng sợ..."

Anh quay đầu, nắm chặt lấy tay cô, trên mặt đều là ý cười: "Tôi sợ rằng nếu tôi chậm một bước thôi, Ôn tiểu thư đã bị người khác cướp mất rồi..."

Hà Từ: "... "

Rất tốt, không thể chơi đùa vui vẻ với nhau được nữa rồi, hần muốn đổi đội, nhất định phải đổi đội.

Về mặt Ôn Nhan căng ra, cô nhìn chăm chăm vào bức tranh được treo ở phía tường đối diện, sắc mặt cô nóng lên, cô cắn viên kẹo một cái vang lên tiếng răng rắc nhỏ nhỏ.

... Cô làm như không cảm nhận được có tay ai đó đang đan vào tay cô, mười ngón tay thân mật áp sát vào nhau, cũng làm như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người họ.

Chỉ là...tay ai đó không hề thu lại.

Các fan liên tục bị những tin tức trong chương trình dọa cho bất tỉnh.

Ở trường đại học.

Những hàng ghế sau ở trong giảng đường bỗng nhiên có học sinh quay mặt ra cửa hét lên. Tay cầm phấn của giáo sư run lên, viên phấn trong tay gãy làm đôi.

Ở trong công ty.

Đang trong lúc làm việc thì có đồng nghiệp kêu lên một tiếng, chẳng báo trước gì cả mà đã òa khóc rồi, chảy cả nước mắt nước mũi, hết khóc rồi lại cười. Khi đó trưởng phòng đi ngang qua lập tức làm rơi luôn điện thoại di động, trưởng phòng chỉ tay một cái: "Mau gọi 120 cho cô ấy đi..."

Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì?

Oa oa oa, không biết không biết, tôi không biết cái gì hết!

Có thể nói cho tôi tại sao không, sao lại ngọt như thế này chứ!

Hai người sao có thể ngọt ngào như vậy chứ!

Mãi một lúc lâu sau, chương trình mới có thể tiếp tục. Các fan cũng dần dần bình tĩnh lại, chú ý tới lời nói vừa rồi của anh.

Nhìn hai người bọn họ có lẽ đã đi gặp phụ huynh rồi, mẹ của bệ hạ cũng rất thích nung nung, còn khoe tình cảm với bạn bè trong giới nữ, xem ra tình cảm của hai người rất ổn định.

Nói không chừng, qua một đoạn thời gian nữa đã đi lĩnh giấy kết hôn rồi.

...

Nói một vòng rồi trở về trò chơi.

Lượt cuối cùng của hai đội là Cố Cảnh Ngự và Khương Văn.

Hiện tại mà phân tích thì chênh lệch giữa hai đội không lớn, chỉ cần trả lời thêm vài câu nữa là có thể kéo khoảng cách rồi, cho nên, lượt cuối cùng này vô cùng quan trọng.

Hai bên bắt đầu cổ vũ cho thành viên đội mình, cũng buông lời đe dọa.

Đội Khương Văn đã hô khẩu hiệu: "Trường sinh, trường sinh, lần này tất thắng."

Hà Từ nhìn thoáng qua bên kia, hắc a một tiếng rồi nói: "Chúng ta không cần khẩu hiệu."

Hắn nói: "Bệ hạ, tôi chưa nói cái gì hết, vợ chưa cưới của cậu còn đang nhìn cậu đấy."

Ôn Nhan: "..."

Cố Cảnh Ngự bình tĩnh đứng lên đi tới sân chơi, nhìn biểu cảm của anh không đoán ra được là anh đang nghiêm túc hay đang trêu chọc, anh trầm ngâm một chút, mỉm cười: "... Anh nhất định sẽ thắng."

Anh kéo lại ống quần, ngồi lên ghế, khí khái vô cùng lớn.

Như là bản thân đang đối mặt với chuyện rất nghiêm túc, lớn lao.

Khương Văn im lặng một lúc, có hơi kinh hãi: "Cái kiểu cổ vũ này của mấy người...tính là phạm quy đấy."

Làm cho ông đây sục sôi ý chí chiến đấu.

Hà Từ cười ha ha, cổ ý nhìn về phía vợ Khương Văn, bắt đầu châm ngòi: "Chị Tuệ Lâm, chị nghe được ý trong lời cậu ta chưa?"

"Ý của cậu ta chính là, cậu ta cảm thấy chị ngồi ngay ở đằng sau...cũng chẳng có tác dụng gì cả."

Khương Văn kêu lên một tiếng, vội vàng quay đầu lại: "Không phải, Tuệ Lâm, em đừng nghe cậu ta nói bừa, ý của anh không phải thế mà."

"Ý của anh là, bệ hạ quá thê nô nên chắc chắn sẽ biểu hiện rất tốt. A, cũng không phải, ý của anh không phải là trước mặt em anh không biểu hiện tốt..."

Không phải hai người là đôi vợ chồng già sao? Không đúng, lời này không thể nói...

Hắn càng nói càng loạn, vợ hắn cũng chỉ lắc lắc mỉm cười không nói lời nào.

...Ánh mắt kia rất rõ ràng, chờ hắn về nhà thì sẽ nói chuyện tiếp.

Ha ha ha ha ha! Một số người đứng ở đây cười cười, Hà Từ như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hắn còn bồi thêm một câu: "Đừng giải thích, giải thích chính là đang che giấu."

Đại Dĩnh làm ra vẻ mặt mình là một người đơn giản chỉ có tứ chi phát triển, nhưng khoản thêm mắm dặm muối thì đúng là cao thủ.

Các fan bên dưới không thể nhìn được cười, Bạch Nguyệt là một trong số đó, cười tới đau cả bụng.

Cười đùa được một lúc, MC tuyên bố lượt chơi cuối cùng chính thức bắt đầu, làm cho bọn họ bắt đầu gỡ ra những câu hỏi của mình.

Bạch Nguyệt nghĩ tới vừa nãy Khương Văn thốt ra hai từ thê nô, không biết tại sao, cô lại nhớ tới tài khoản nhỏ có chút danh tiếng kia. Suy nghĩ đó chỉ thoáng qua trong chớp lát thôi, cô lắc đầu, đứng là ma xui quỷ khiến, cô bắt đầu gỡ gỡ ra câu hỏi của mình.

"Hai người đều là người đã có gia đình rồi nhỉ, lần này chúng ta nên đổi những câu hỏi khác mới lạ hơn nhỉ. Vậy chúng ta khảo nghiệm một chút độ hiểu biết của hai người đối với nửa kia nhé, phải biểu hiện cho thật tốt đấy."

MC thay tấm thẻ mới, mắt nhìn vào màn hình, cười nói: " Thoạt nhìn đã thấy các bạn có cùng ý nghĩ với tôi rồi. "

Hắn chọn ra mười câu hỏi: " Được, bây giờ chúng ta bắt đầu lượt chơi. "

" Câu hỏi đầu tiên, ai là người thử lộ trước? "

Chân Cổ Cảnh Ngự vắt chéo, tay để ở trên đùi, anh nhìn cô một cái: " Tôi. "

Bên cạnh cũng vang lên thanh âm tương tự.

" Thần tượng của cô ấy? "

Cổ Cảnh Ngự không cần nghĩ đã đáp: " Tôi. "

Khóe miệng Ôn Nhan giật giật, cô tròn mắt lên. Cô thần tượng anh lúc nào chứ, đúng là không biết xấu hổ! Khóe miệng cô lại hơi nhếch lên một chút.

Sắc mặt Khương Văn có chút vi diệu, khó khăn lắm hắn mới mở miệng được: "... Cổ Cảnh Ngự. "

Hà Từ phì cười thành tiếng, các fan cũng không nhịn được mà lặng lẽ thấp cho Khương Văn một cây nến.

Lúc này tiết tấu vẫn chưa nhanh, các fan vẫn kịp cười ha ha vài tiếng, MC cũng cười theo. Sau đó, tiết tấu mỗi lúc một nhanh hơn.

" Thời gian bên nhau cụ thể là bao nhiêu ngày rồi? "

Khương Văn: " Chờ đã, để tôi tính xem. "

Nhưng người bên cạnh hắn chẳng phản ứng gì, trực tiếp nói: " 49 ngày. "

Khương Văn sững sốt, không đúng, sao cậu tới tính cũng không cần tính chứ! Hắn còn chưa kịp làm gì đã thấy MC tiếp tục.

" Cô ấy thường dùng loại son môi màu gì? "

Cổ Cảnh Ngự: " Đỏ. "

Khương Văn:... Cái này thì làm sao hắn biết được chứ.

Tốc độ nói của MC được đẩy nhanh hơn. Khương Văn còn chưa kịp phản ứng lại thì bên kia đã một hỏi một đáp rồi, đề tiếp theo tới rất nhanh, hắn bị xoay như chong chóng trong các câu hỏi.

A! A a, cái câu hỏi này tôi biết!

Mẹ nó, hựt rồi!

" Cái nhau xong mà không thắng thì sẽ làm gì? "

Về mặt anh không có chút cảm xúc nào, nói: " Hôn. "

Khương Văn: "... "

MC ngay cả thở cũng không dám thở mạnh: " Phạm sai lầm thì phải chép gia quy bao nhiêu lần? "

Khương Văn: "... Gia quy???"

Cổ Cảnh Ngự phản xạ có điều kiện: " Ba trăm! "

...

Một giây, hai giây, ba giây...

Mọi người:...

Bao gồm cả Khương Văn.

Yên lặng mà, mơ màng nhìn về phía Cổ Cảnh Ngự.

Câu trả lời bình thường...không phải là không có sao?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chép ba trăm lần gia quy

Edit: Tròn

Không, không, nhất định là bọn họ nghe nhầm rồi!

Làm sao bọn họ có thể nghe được tin nếu bọn họ phạm lỗi sẽ phải chép gia quy!!

Không có khả năng.

Không thể nào.

Cổ Cảnh Ngự cũng kịp phản ứng trước lời nói của chính mình, bắt đầu đi bật cười, cười một hồi, hai chân dài vắt chéo lên nhau, lặp lại một lần nữa: "Đúng, ba trăm."

Hai tay của anh đan vào nhau: "Như thế nào, có vấn đề gì sao?"

Vốn đang tự an ủi bản thân là mình nghe nhầm thì đột nhiên trừng mắt nhìn.

Thật..thật sự à...

"A ha ha ha." Hà Từ nghe vậy cũng hòa theo, hần dừng động tác lại, khoa trương nói theo: "Chẳng phải có ba trăm lần thôi sao? Bình thường, bình thường."

Thật sự bình thường.

Hiện tại làm gì có người đàn ông nào chép gia quy đâu!!!

Mấy người bọn hắn ở đây....

Cũng không chép.

Miệng thì cứ nói, còn nói vô cùng lưu loát, nhưng ánh mắt không tự chủ được liếc về phía bên cạnh.

...

Giờ khắc này, nét mặt của tất cả mọi người trong trường quay đều ngờ ngàng.

Ánh mắt mọi người đều đang lén nhìn ai đó.

...

Nếu như lửa trong ánh mắt có thể biến thành thật thì hẳn là Ôn Nhan đã bốc cháy hùng hực rồi.

Ôn Nhan: A a a a a a!!!

Tại cô như bị bỏng, cảm giác những ánh mắt kia, càng ngày càng nóng lên, tỏa ra nhiệt. Mọi người nhìn cô làm gì? Cô có gì đẹp mắt đâu?

Tại cô cũng đỏ hết lên rồi, nhưng Ôn Nhan nhanh chóng trấn tĩnh lại, cô làm bộ như hoàn toàn không cảm giác được điều gì, không, không thể nói là trấn tĩnh, phải nói đây là một loại cảm giác chết lặng.

Cô xì mặt: "Mới có một lần mà thôi."

Một lần mà thôi.

Nhưng người khác lại nhìn không ra cô là người như thế nha.

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu hàm ý tứ trong lời nói của cô, ánh mắt cũng thay đổi, cẩn thận từng li từng tí nhìn cô rồi lại nhìn Cổ Cảnh Ngự, rồi lại nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ... như đối với thần linh.

Xem đi, nhìn không ra đấy...

Một, một lần còn không đủ ngại à?

Khương Văn cảm giác không khí trường quay đã rõ ràng lắm rồi, mặc dù bản thân mình cũng vô cùng chán động nhưng vẫn có đạo đức nghề nghiệp đứng ra giải thích: "A đúng, một lần thôi, không nghĩ tới bộ hạ tốt nghiệp tiểu học rồi mà vẫn còn muốn làm bài tập ở nhà ha ha ha."

Hà Từ cũng kịp phản ứng, hùa theo: "Không biết bộ hạ thấy cảm giác làm bài tập về nhà như thế nào?"

Ban đầu hẳn chỉ định chế nhạo hai ba câu, sau đó sẽ rẽ chủ đề sang chuyện khác... người trong làng giải trí đều là cao thủ đánh trống lảng.

Không khí ở trường quay giống như được vực dậy, chẳng có người đàn ông nào muốn tiếp tục tán gẫu về đề tài này.

Nhưng lần này hẳn nhầm rồi, thực sự nhầm to rồi.

Cố Cảnh Ngu không chỉ trả lời mà còn trả lời cực kỳ nghiêm túc: "Cảm giác..."

Anh trầm ngâm một chút, cười nhẹ: "Nếu lần sau làm lại, thì cố gắng chọn một câu ngắn a, ví dụ như...Đem nghe lời bà xã nói...đổi thành nghe lời em nói."

"Ừm..." Anh nhìn về phía Ôn Nhan, ánh mắt ôn nhu mỉm cười: "Nếu như Nhan Nhan không ngại."

Lần sau? Cậu còn tự giác nghĩ tới lần sau rồi?

Hà Từ, Hà Từ muốn quý gối với anh. Là lỗi của hắn, hắn chỉ nghĩ tới những người đàn ông bình thường, hắn sao lại quên mất tình cảm vợ chồng nhà bộ hạ rất thâm thiết, đặc biệt bộ hạ vốn không phải là đàn ông bình thường mà..

Anh vừa dứt lời, Ôn Nhan lại cảm giác được ánh mắt dừng trên người mình nhiều gấp đôi lúc này, ngay cả nhân viên công tác đang làm việc cũng vờn cổ dài, hai mắt như ngáy ra nhìn.

Mà trong ánh mắt người đàn ông trên sân khấu lại rất vui vẻ.

Cô nghiêng rằng, bỗng nhiên cô tỉnh táo lại, hát hàm, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, không ngại."

Thật sự không ngại.

Trở về chép mấy lần bù lại.

Cố Cảnh Ngu thoát nhìn rất sung sướng, cuối cùng cũng yên tâm: "Vậy là tốt rồi."

Nhìn ánh mắt cô tràn ngập thuốc súng, khoe môi anh bắt đầu giương lên.

Về phần những người khác....

Ánh mắt mọi người nhìn Ôn Nhan đã biến thành hoàn toàn ngưỡng mộ.

Ôn Nhan ngồi ngay bên cạnh chỗ phân cách hai đội, khoảng cách giữa vợ Khương Văn và Ôn Nhan chỉ cách nhau đúng một người. Lúc này cô ấy ho khò khè mấy tiếng, thấp giọng nói: "Ôn Nhan à, những lúc rảnh rỗi có muốn thêm bạn không?"

Nói không chừng có thể học được một ít công phu quản chồng.

Ôn Nhan có thể thấy rất rõ sự chân thành trong ánh mắt cô ấy: "..."

Nhóm khách mời ở trường quay hay những người còn lại thất thần một hồi lâu. Mà đối với những người sùng bái Cố Cảnh Ngu cùng đám fan hâm mộ mà nói, tin tức này không thể nghi ngờ là bom nguyên tử nổ tung.

Bùm một tiếng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Quần chúng hóng chuyện cũng đang trò chuyện rất hăng say, tiếng gõ bàn phím vang lên liên tục, có những tiếng thét vang lên tới tận mây xanh, trong ánh mắt bọn cô đều là sự chờ đợi, giống như là đang ở trong sương mù vậy.

Tôi là ai...Tôi đang ở đâu...Tôi đang làm gì đó...

Dù sao cũng đã chơi ba bốn trò chơi rồi, thời gian ghi hình cũng khá lâu, nên sau khi hoàn thành xong mọi việc đã năm sáu giờ rồi, đến giờ tan làm rồi.

Tiểu Vương đi xuống tầng mười sáu, hắn đang chờ bạn gái để cùng nhau về nhà, nhưng ở ngoài cửa đi qua đi lại một lúc lâu vẫn không thấy người ra.

...Chuyện gì xảy ra vậy?

Hắn nhú mày, vẫn là nên đi vào, vừa mới ló đầu vào, hắn liền nhìn không nổi: "Mẹ nó! Em làm gì đó?!"

Bạn gái của hắn đang chậm rãi cho son và đóng tài liệu định mang về nhà vào thùng rác, sau đó cầm nó đi ra bên cửa, trông giống như muốn đem về nhà. Cái túi xách bình thường cô ấy coi như bảo bối thì để ở bên cạnh, cô ấy làm như không nhìn thấy vậy.

Không biết cô ấy xảy ra chuyện gì, trái tim của hắn như đang treo lơ lửng, quơ quơ tay trước mắt cô: "A Hương?"

"A Hương?"

"A Hương Hương?"

"Em đừng có dọa anh."

Lay lay mắt một lúc, bạn gái hắn mới chớp chớp mắt vài cái, trong mắt dần xuất hiện tiêu cự.

Cuối cùng nhận ra người trước mặt, một giây sau, cô giật giật môi, oa một tiếng khóc lên.

Mẹ nó!!! Bệ hạ ta thật sự là thê nô!!! Thật sự, thật sự đấy, hiểu không!!!

Thật sự bà đây không có mộng du...

Cái gì mà nghe lời vợ!! Rồi còn chép gia quy ba trăm lần!!! Thế này thì sau khi cưới được nữ thần về nhà sẽ cưng chiều như thế nào nữa, đúng là kiểu ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ vỡ.

Toàn bộ đều là sự thật đấy!!

A Hương muốn kiểm chế nhưng cô không thể kiểm chế được. Cô không biết mình khóc vì cái gì, cũng không biết do hâm mộ hay cảm động, chỉ là một bên hung hăng khịt nước mũi, một bên lòng tràn đầy kích động, nước mắt cứ tiếp tục trào ra.

Có bạn trai làm cái gì, có tiền làm gì, vẫn không có bệ hạ đẹp trai, không có bệ hạ đối tốt với bạn gái!!

Tiếp theo, nhóm Ngọc Mễ như bùng tình, nhiệt độ trên mạng tăng cao.

Vốn chỉ là quần chúng buồn đưa nhiệt tình đem đẩy lên ba đợt sóng trên internet, cộng thêm fan hâm mộ đã hoàn toàn trở thành long trời lở đất.

-Rõ ràng là nhìn tình yêu của người khác mà sao trái tim tôi ở nơi này kích động không thể dừng lại được!!

-Chép gia quy! Chép gia quy! 300 lần ha ha ha! Hay là 300 lần nghe lời vợ nói!! Trời ạ, trời ạ trời ạ!

-Ông xã tôi theo đuổi tôi ba năm ta mới gặt đầu, vốn cảm thấy thế là tốt lắm rồi, hiện tại đột nhiên muốn đổi chồng, làm sao bây giờ?

-Lúc này tôi chẳng muốn hỏi gì cả, tôi chỉ muốn biết, làm một câu độc thân, qua lần này liệu tôi còn có thể tìm được bạn gái sao?

-Lại còn có lần sau, bệ hạ cũng đã...đã suy nghĩ kỹ lần sau chép gia quy như thế nào, mị còn có thể nói cái gì!! Bệ hạ tự giác như vậy, chúng ta còn có thể nói cái gì?!

-Tôi đã từng kiên quyết phản bác lời bạn tôi nói bệ hạ là thê nô. Quả nhiên là tôi quá ngây thơ rồi, bệ hạ không những là thê nô mà anh ấy còn đạt tới cảnh giới cuối cùng của thê nô!!!

Anh dám đứng thứ hai thì ai dám đứng nhất?!

Bình luận tăng nhanh tới chóng mặt, có những bình luận đọc đúng là dở khóc dở cười. Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, đó là họ đều rất kích động, có một số người hâm mộ không nhìn được @Ôn Nhan nói "Đại boss, chị là đại boss"!!!! Thật sự, kim loại cứng như ti-tan cũng chỉ đến thế này thôi!!

Mãi cho tới nửa đêm, sau mấy lần weibo sập lên sập xuống, sự kích động của mọi người mới lắng xuống một chút.

Ban ngày, Lý Bạch Nguyệt điên cuồng chạy theo tin tức tới nỗi đầu óc cũng muốn nóng lên, mãi tới giờ cô mới cảm thấy tỉnh táo đôi chút. Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, nhớ lại sự việc xảy ra ban ngày, không nhìn được lại cười.

Ôi mẹ ơi, thật sự, lòng cô hóa thành đường mất rồi.

Bệ hạ và người đó tú ân tú ái, có vẻ giống với người có tên tài khoản weibo là "tiểu hào" ~~~

Việc chụp gia quy chẳng có gì là nhục cả, lại còn cảm thấy rất vinh dự, cũng rất nghe lời vợ mình~~~

..Hả?

Bạch Nguyệt đột nhiên ngồi dậy.

Hình như, không khác nhau mấy.

Không đúng nha, cái này cơ bản là cùng một dạng a.

Cô bị chính ý nghĩa trong đầu mình hù dọa đến nỗi tay phát run, bệ hạ...sẽ không phải là người ngay cả một chút....tiết tháo cũng không có chứ, tuy miệng nói là không có khả năng nhưng hành động lại nhanh gấp đôi, đứng dậy bắt đầu cầm điện thoại tìm kiếm tài khoản "Tiểu hào"

Ở đâu? Ở đâu? Rốt cuộc là ở đâu?

Đây!

Cô tìm được tài khoản "Tiểu hào" kia, vội vàng bấm vào mục đứng đầu tìm kiếm trong Weibo.

"...."

-Cùng cô ấy đi công tác, cô ấy không phản đối.

Là vào ngày 17.1.....Hình như lúc này là lúc quay tập đầu tiên, nói làm việc cùng nhau cũng đúng.

01.02.2018, mùa đầu phụ thối cũng rất được, dư vị vô cùng...

Đầu phụ thối...

Nhớ tới khi đó có sự kiện đầu phụ thối, Bạch Nguyệt cầm bút, lấy sổ tay ra, bây giờ là ngày 20 tháng 3, bệ hạ vừa nói hai người ở bên nhau được 49 ngày rồi.

Năm nay tháng 2 có 29 ngày, trừ đi bốn mươi chín ngày chính xác là số 1! (*)

(*) Tức là không tính ngày hôm nay thì tháng 3 đã được 19 ngày+ 29 ngày tháng hai=48 ngày. Lấy 49 ngày- 48 ngày=1

Ánh mắt cô sáng lên.

Cô tiếp tục lướt xuống dưới, cuối cùng tìm được mấy cái trạng thái trên weibo đăng liên tục.

-Đã viết gia quy đưa cô ấy, cô ấy nhận, thừa nhận cô ấy là bà xã của tôi [jpg.1]

-Hôm nay mua son có thể ăn, mới này còn thử một chút, cô ấy cũng không từ chối.

-Cô ấy hỏi, cô ấy có xinh không...

Đương nhiên...

Cô ấy xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, mê người nhất, trên thế gian này không ai có thể giống cô ấy, làm cho lòng tôi rung động, muốn ngừng mà không được.

Xem tới tin thứ ba, cái này cô đã nghe qua vô số lần, Bạch Nguyệt ấn mở hình ảnh chụp gia quy, mặc dù hình ảnh có hơi mờ nhưng quả thật có thể nhìn ra được, bên trong ghi chính là nghe bà xã nói.

Còn có son môi!

Bạch Nguyệt vỗ vỗ đầu, nhìn nhìn ngày 15.03, cô không biết từ nơi này tìm được một cái Weibo, là một cô gái đăng lên, cũng là trên tìm kiếm hot nhất, nói bệ hạ mua một thỏi son Tiểu Hắc Quân.

Cô nhìn hai tin Weibo.

Son có thể ăn....Đúng vậy...

Ngày 15.03... cùng ngày 15.03...

Đúng vậy, đúng vậy!!!

Đều giống nhau!!

Bạch Nguyệt kích động, nuốt một ngụm nước bọt, nhiều chỗ giống nhau như vậy không thể là trùng hợp a~~~~

Huống chi phía dưới còn có

Còn có cái tin này...

Bạch Nguyệt điên rồi!

Đêm hôm khuya khoắt, ở weibo này cô còn muốn mắng chỉ giới ngược cầu, bỗng nhiên một ý nghĩ xuất hiện, đột nhiên phát hiện ra, mấy cái người này đem đi ngược cầu đều giống với việc của bộ hạ và nương nương!!

Điều này chứng tỏ cái gì?!

Bạch Nguyệt đem những gì mình cảm thấy trùng hợp viết lại thành một danh sách, sau đó, trong lúc kích động thì đăng lên.

Nhưng đến lúc chuẩn bị đăng lên, cô lại dừng tay lại, chuyển sang đăng vào trong cuộc trò chuyện @Tất cả mọi người, đều đi ra nhìn mau đi!!

Đây là một người có tên tài khoản là "Tiểu hào", tôi nghi rằng..

Hôm nay xảy ra việc như vậy, đa số mọi người trong nhóm đều không ngủ được, thấy cô kích động như vậy cũng ấn mở ảnh để xem.

Mở ra xem rồi thì không dừng tay lại được.

Nhìn thoáng qua phần đầu, một đám người con mắt đều sáng lên, trong đêm tối trông vô cùng quý dị, động tác nhất trí quay người lấy điện thoại, tìm kiếm trên Weibo.

Weibo này từ đầu đến đuôi thoát nhìn... Chính là một cái sổ tay ghi chép hóa. (*)

(*): sổ tay ghi chép hóa: thay vì ghi trên giấy thông thường mà là trên mạng xã hội.

-Cô ấy nói cô ấy không thích hành tây, không thích thêm xì dầu, còn lại thì không kén ăn.

Thật là muốn buông đồ ăn trong tay ra, đi qua hôn cô ấy một cái, sao lại đáng yêu như vậy chứ.

-Học nấu ăn, bạn tôi nói tôi điên rồi.

Hừ, đều là lũ câu độc thân đang ghen tỵ.

-Tôi làm đồ ăn, cô ấy rất thích.

Mỗi sáng sớm đều đưa nàng đi.

-Ừm, nên đánh thêm chìa khóa phòng cô ấy.

-Vào buổi sáng, lúc cô ấy còn chưa tỉnh, bộ dáng ngủ như một thiên sứ, trong nháy mắt có chút ngán ngợ.

Hôn lên trán cô ấy rồi nói buổi sáng tốt lành.

Cô ấy sẽ không biết tôi đã nghĩ đến cảnh tượng này rất lâu rồi.

-Pháo hoa ngoài cửa sổ rất đẹp, cô ấy còn hấp dẫn hơn.

-Hôm nay cô ấy còn hỏi tôi có thấy bộ sườn xám của cô ấy đâu không.

Tôi ôm lấy cô ấy, không trả lời.

Đương nhiên là không thấy

Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết sáng nay tôi đã ném nó vào thùng rác.

Hừ, bộ sườn xám kia xẻ quá cao, khó coi muốn chết.

"..."

-Cô ấy hỏi cô ấy có xinh không?

Đương nhiên.

Cô ấy xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, mê người nhất, trên thế gian này không ai có thể giống cô ấy, làm cho lòng tôi rung động, muốn ngừng mà không được.

Ngoại trừ những cái này...còn có...

"Có phải có bệnh ở mắt rồi không?!" // Rạng sáng: Kỳ lạ, tôi cảm thấy nung nung cùng Thứ Thứ có chút tình cảm

Rồi còn cả thế này.

"Từ ánh mắt thôi cũng có thể thấy....Bất luận là nhìn từ góc độ nào Ôn Nhan đều bỏ xa cô mười tám con phố." // Như Ca Nhất Bổng: Ah ah ah, nói về giá trị nhan sắc thì chúng ta ai cũng không phục!

Đúng rồi, quên nói, Weibo này...Anh cùng mấy người nào tàn đấu 158 trận vấn đề ai là người xinh đẹp nhất.

Sức chiến đấu hung hăng gây khó dễ cho bọn nào tàn.

Đến cuối cùng đám nào tàn quý gối xin tha, còn không ngừng nghỉ nói Ôn Nhan xinh đẹp như thế nào.

Fan nào tàn cũng điên luôn rồi.

Fan hâm mộ đã xem qua mấy trăm lần cái mà Bạch Nguyệt gửi, trong chốc lát yên tĩnh hẳn, không rõ cảm giác trong lòng là gì...Chỉ là..

A a a a a a a a a a a!!

Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô!

Bây giờ phải làm sao đây...

"Đừng nói, đừng nói gì cả!"

Trưởng nhóm hít sâu một hơi, kích động gõ gõ bàn phím, quyết định thật nhanh lưu hình ảnh, xóa bỏ dấu vết, sau đó cho tài khoản "Tiểu hào" vào danh sách đen, động tác vô cùng dứt khoát.

"Để cho anh lặng lẽ cập nhật đi a a a!"

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Hai chương gộp một

Edit: Tròn

Bắt chép gia quy...Rất cuộc là phải tức giận như thế nào chứ?

Dù sao thì nghe nói ngày hôm sau, taobao có bán đồ tình nhân-lắng nghe lời nói vợ mình.

-Cách đưa quà tốt nhất cho bạn gái.

Lễ tình nhân còn đang suy nghĩ tặng cho bạn gái món đồ gì đây?

Tình yêu chân thành nhất, lời nói chân thành nhất.

Chào đón gia đình bạn mua hàng.

Ừm, người bán điên luôn rồi. /Mặt mỉm cười/

Đương nhiên, những điều này....Cố Cảnh Ngự cùng Ôn Nhan hoàn toàn không biết gì.

Ngày hôm sau, Cố Cảnh Ngự tỉnh dậy, sắc trời còn sớm.

Ánh sáng trong phòng có chút tối, tấm rèm che đi ánh sáng ở bên ngoài chiếu vào.

Anh cảm giác được chỗ khuỷu tay mình có hồ hấp nhè nhẹ, cái đầu rụt lại nằm trong khuỷu tay anh, lông mi dày, môi có chút sưng đỏ khẽ nhếch lên, hơi thở phả vào ngực anh.

Người con gái nằm gọn trong lồng ngực anh, chặn lấp ngang hông của cô, lộ ra nửa lưng cùng đường cong hoàn mỹ với những vết đỏ nhàn nhạt dày đặc, da thịt trắng nõn, mái tóc đen mượt uốn lượn như một bức tranh thủy mặc, có thể làm cho toàn bộ thế giới yên tĩnh.

Cố Cảnh Ngự cúi đầu đưa mắt nhìn xuống, vuốt ve tóc cô, ngón tay chậm rãi mơn trớn những dấu vết mờ mờ, cười khẽ.

Cuối cùng anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đem chặn bên hông kéo lên, phủ lên tận đầu vai của cô.

Sau đó vươn cánh tay dài lấy chiếc điện thoại đem qua tiện tay ném ở trên tủ đầu giường, một tay vẫn ôm lấy eo cô, tay kia mở màn hình.

Vừa mới mở ra liền phát hiện có nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.

Anh nhú mày, mở từng cái ra xem: "Mẹ nó, tiểu tử nhà cậu thật sự chép gia quy ha ha ha ha ha ha ha, cậu cũng có ngày hôm nay sao?!"

"Cố Cảnh Ngự, tôi không để yên cho cậu đâu! Mẹ nó, chúng ta là kẻ thù hay sao? Vừa mới chuẩn bị theo đuổi một cô gái, người ta đang dao động, kết quả tối hôm qua lại kiên định lại rồi, cậu mau bồi thường đi!!!"

Mấy người bọn anh đều là bạn bè lâu năm, đương nhiên biết rõ, hẳn nói ra những lời này cũng không hoàn toàn là giả.

Nhắn tin tới cũng không có ý gì, thật ra là vì chuyện này huyên náo quá lớn, những người bọn hắn cũng biết rồi, khó tránh khỏi có chút hả hê trêu ghẹo vài câu.

Cố Cảnh Ngự cũng biết những chuyện này, thuận tiện nhấn lại, sau đó thoát ra, lên Weibo.

Xem một vòng, anh hí hí mắt, phát hiện tài khoản "Tiểu hào" có thêm một ít fan hâm mộ, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, dù sao fan hâm mộ của anh cũng không ít.

Nhưng mà fan hâm mộ này hình như là fan cp của anh và Ôn Nhan, cái tài khoản này làm anh liếc đi liếc lại thêm mấy lần, hình như quen quen...

-Bởi vì bình luận dưới Weibo của anh đã bị đổi hoàn toàn.

Phải biết rằng, nếu không phải là fan hâm mộ hay là những người quen mất thì rất khó lên top bình luận đấy.

Hiện tại bình luận đứng đầu với dòng chữ sáng chói "Bệ hạ và Nương nương trời sinh một đôi" do fan cp đăng.

"Thuận tay" lập thêm một tài khoản tên "Tiểu hào" nữa.

Cậu cũng yêu thích nương nương cùng bệ hạ hả, cậu có biết trạm B không?

Trạm B?

Đó là cái gì?

Trong phòng mờ tối, anh nhú mày, chuyển qua websites, tìm tòi ở bên trong tìm kiếm hai chữ trạm B này.

Kết quả tìm kiếm rất nhanh hiện ra.

-Bilibili là trang web trong nước nổi danh với những video làm mưa làm gió, nơi này là chỗ cập nhập video nhanh chóng nhất, giới nhất là ACG không khi*, người chủ cực kỳ có sáng tạo. Mọi người có thể xem ở chỗ này...

*ACG: Thực ra mình cũng không biết cái này là cái gì TvT bạn nào biết thì nhắc để mình sửa lại nha.

Video làm mưa làm gió trên trang web?

Anh suy nghĩ một lúc, rồi bấm vào.

Khi Ôn Nhan tỉnh lại, trong phòng là một mảng mờ mờ tối, cô có thể cảm giác được mình nằm sấp trên đùi một người, ôm eo của người ấy, để chân của anh làm gối.

Một bàn tay chậm rãi vuốt ve ở sau lưng cô, như là đang dỗ cô, như là một động tác trong vô thức.

Không cần phải nói cũng biết người đó là ai, Cố Cảnh Ngự.

Ôn Nhan nhanh chóng phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy hình như anh không phát hiện ra là cô đã tỉnh, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào điện thoại, đeo tai nghe, vẻ mặt hình như có hơi kỳ lạ.

???

Cái gì làm cho nét mặt anh thành như vậy? Cô khẽ cử động, dịch chuyển vị trí không một tiếng động, nhìn sang điện thoại.

"Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?"

"Em cứ nói đi?"

"Nói thật thì sẽ là trừ những thứ em thích ăn, anh chẳng biết làm cái gì khác."

Cái cảnh này.... Ôn Nhan suy nghĩ một lúc mới nhớ ra cái này xảy ra lúc nào, cô cũng không lên tiếng, có chút lười biếng, tiếp tục nhìn.

Nhưng mà nội dung phía sau thì hoàn toàn khác.

Ôn nhan có chút mộng lung nhìn hình ảnh bên trong video biến thành cô với vẻ mặt cảm động. Sau đó cô cùng Cố Cảnh Ngự đi về nhà, đóng cửa nhà, rồi hôn, sau đó hình ảnh biến thành không có người, chỉ còn chiếc giường không ngừng lung lay.

Ôn Nhan: "...."

Ôn Nhan có chút mất tự nhiên, mí mắt giật giật.

Cô nhìn ra, cái cảnh hôn này thật sự không phải xảy ra ở trong nhà, lúc ấy hai người bọn họ đang nói chuyện, nhân cơ hội cắt bỏ đến phần ấy, chỉ là người này kỹ thuật cao siêu, cảnh tượng đó hoàn toàn không phải như vậy nhưng lưu về lại có thể chỉnh sửa làm giả.

Video đã đến phần cuối cùng, một dòng chữ to hiện ra, ý tứ đại khái nói là tình yêu thì không thể lừa được, cho dù không nói cũng biết, chỉ cần nhìn vào ánh mắt là biết, bệ hạ và nương nương là trời sinh một đôi, tôi hoàn toàn tin tưởng đôi này có thể đi đến cuối con đường.

Cảm ơn đã xem.

Ôn Nhan mở to mắt nhìn Cố Cảnh Ngự xem video đến đoạn cuối cùng, tay anh gõ gõ bàn phím để lại một bình luận khen ngợi, sau đó thuận thực thoát ra, một chuỗi tiêu đề bệ hạ nương nương hiện ra, ngón tay thon dài chậm rãi lướt xuống, nhấn vào video kế tiếp.

Danh sách hồi nãy rất dài, ánh mắt cô tùy ý lướt qua, đều là cùng một chủ đề: Đoạn ngắn vợ chồng Cố hành hạ cầu, tin đồn bệ hạ với nương nương không hợp nhau nên đường ai nấy đi, còn có cả...thật ra nương nương đối với bệ hạ cũng là một tình yêu chân thật...rất nhiều nữa.

Nhưng mà, những video này thời lượng tương đối ngắn, chỉ có hơn một phút, hơn nữa... cũng không có nội dung cốt truyện, trong ánh mắt anh hiện lên một tia tiếc nuối, xem hết lại thoát ra.

Ôn nhan: "..."

Từ từ...tiếc nuối á?!

Cô chắc chắn là trong ánh mắt anh hiện lên vẻ tiếc nuối...

Ôn Nhan khoe miệng co rút, đen mặt: "....Anh đang làm gì vậy?" Cô vừa nói liền phát hiện âm thanh mình có chút khàn khàn, hắng giọng một cái, tiếp tục nói: "...Anh tiếc nuối cái gì?"

Mẹ nó, anh không biết xấu hổ hay sao mà còn tiếc nuối?!

Theo phản xạ, Cố Cảnh Ngự tắt điện thoại đi, cúi đầu nhìn, anh không biết Ôn Nhan đã tỉnh dậy từ lúc nào, yên lặng nhìn anh. Cố Cảnh Ngự vươn tay đem nước mặt ong trên đầu giường đưa tới, đưa tới miệng cô: "Tiếc nuối cái gì?"

Bộ dạng như không hiểu cô đang nói cái gì.

Ôn Nhan cũng không làm khó chính mình, nhận lấy uống vào, cười ra tiếng, dùng ngón tay chỉ chỉ vào điện thoại, hừ một tiếng: "Vậy anh vừa mới xem cái gì vậy?"

Trên điện thoại còn lưu chứng cứ đây này Ảnh đế.

Nhìn bộ dạng cô như muốn nói rằng "em đã nhìn thấu anh rồi", Cố Cảnh Ngự nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, trực tiếp lấy điện thoại mở

lên, cười rộ lên: "Anh đang xem cái này."

Sao tự nhiên anh lại để cho cô xem?

Ý cười trong ánh mắt anh càng lúc càng rõ ràng, anh còn vô cùng tự nhiên ấn vào mục sưu tầm: "Còn có những...cái này."

Ôn Nhan mới phát hiện, video trong này đa số đều là "Nương nương đối với bệ hạ và những người khác hoàn toàn khác nhau.", trừ cái đó ra còn có một ít... manhua*

*Manhua: Truyện tranh Trung Quốc.

Lúc nhìn mấy cái tranh manhua đó, nói thật, cô nhìn bìa thôi cũng không nhận ra đó là ai, nhưng sau đó cô nhận ra là bởi vì ở trên đó có viết hai cái tên.

Tiếng cười của Cố Cảnh Ngự trầm trầm, ấn mở một phần, anh làm ra vẻ nghiêm chỉnh, dùng những từ hoa lệ cảm thán: "Anh cảm thấy tác giả này rất có sức tưởng tượng đấy..."

Anh nhếch môi: "Rất thông thái."

Nói xong, anh giờ màn hình ra trước mặt cô.

Nhìn những tư thế trong manhua, trong nháy mắt sắc mặt Ôn Nhan đỏ lên.

"Cố Cảnh Cảnh!!"

Cô néo bắp đùi của anh, sự tức giận không kiềm chế được, gằn từng chữ: "Cái, anh, xem, là, thế, loại, đó, sao!!"

Còn thông thái...

Có biết xấu hổ không đấy?!

"Chỉ xem một ít..." Cố Cảnh Ngự ôm cô vào trong lòng, cúi đầu thổi vào vành tai cô một hơi, giọng nói khàn khàn mang theo vẻ mập mờ: "Có thể khiến em vui vẻ hơn."

Anh liếm liếm vành tai của cô, dụ dỗ nói: "Có muốn thử một lần không? Hả?"

Anh vừa phát hiện...Tư thế ở trong đó cũng không tệ lắm...Bọn anh còn chưa có thử qua.

Ôn Nhan chỉ cảm thấy tai bị một cổ khí nóng vây quanh, ở trong lồng ngực anh lui ra ngoài, trừng mắt anh, nổi giận, cô "nở nụ cười": "Thử cái con khi!"

Anh không biết xấu hổ, xem cái đó cũng coi như bỏ qua đi, lại còn dám nói muốn thử? Nằm mơ à...

Buổi chiều cô còn có một cuộc họp báo.

"Mau đi ra! Em muốn mặc quần áo." Cô đến bây giờ còn chưa có ăn cái gì, nếu cô không ăn gì thì cái bụng muốn kháng nghị rồi.

Cố Cảnh Ngự cũng biết tối hôm qua mình quá mức rồi, buổi chiều cô còn có họp báo, lúc này cũng không có muốn, hít hít mùi hương trên người cô, hôn môi cô, không quay rồi cô nữa, đi đến phòng bếp: "Được rồi, buổi tối nói sau, anh đi ra phòng bếp đây."

Lại nói, về phương diện này sự hiểu biết của anh hình như hơi thấp, có nên tìm hiểu kỹ hơn không nhỉ?

Ôn Nhan nghiêng răng: "Ai nói với anh sẽ để buổi tối nói sau..."

May mà Ôn Nhan không biết suy nghĩ hiện tại của Cố Cảnh Ngự, nếu thực sự biết, đoán chừng không chỉ dừng lại ở việc đập một cước dễ dàng như vậy.

Gần đây trạm B đã biết đến một cường hào.

Hơn nữa cường hào này lại là CP vợ chồng Ôn Cố.

Không phải bọn họ quá thông minh mà là quá rõ ràng rồi.

Ở phía dưới một dãy video CP Ôn Cố, manhua đều là lời khen của cường hào này.

Đương nhiên, họ cũng nhìn ra, vị cường hào này càng yêu thích thể loại "Nương nương cũng thích bệ hạ." "Từng cử chỉ lời nói đều thể hiện rằng nương nương đối xử với bệ hạ rất khác" "Nương nương thiên vị" và những thể loại tương tự như vậy.

Không ít CP tâm tình tốt liền quan tâm tới người này một chút, cùng là đồng bọn nhưng người này rất mạnh dạn, quan tâm, phải quan tâm

Một Ngọc Mễ càng xem càng biết nhiều, không sợ hy sinh như Bạch Nguyệt mà nói, cô ôm lấy ngực mình, cảm thấy mình không thể chịu nổi rồi.

Con kích động bị ngăn ở cổ họng, cô thật sự muốn mặc kệ mọi thứ, muốn hét lên, muốn đem bí mật nói ra, rồi lại chỉ có thể nuốt xuống, thật sự rất khó nhin.

Đặc biệt là...

Nhìn từng bình luận một được bọn họ đồng tâm hiệp lực đẩy lên đứng top, rồi gần đây trạm B còn có được một vị cường hào là fan cp nữa....

A a a a a a a!!

Mẹ ơi! Có thể cô cần một viên thuốc trợ tim có hiệu quả tức thì.

Lúc Ôn Nhan cùng người đại diện đi ra, một chiếc xe quen thuộc đã ngừng lại trước mặt.

Cửa xe ở phía sau được mở ra, người đàn ông vờn cánh tay thon dài có lực, nhắm ngay cổ tay tay Ôn Nhan kéo cô lên xe, sau đó cửa xe lại một lần nữa đóng lại.

Người đại diện theo ở phía sau khước miệng co rút, tự giác ngồi ở ghế phụ.

Bình thường thôi, ha ha.

Ôn Nhan lên xe liền phát hiện màn hình điện thoại di động đặt ở một cái bàn nhỏ, hình ảnh quen thuộc đập vào mắt của cô, mi tâm Ôn Nhan nhảy lên, cô cảm thấy mình không nói được lời nào: "Ảnh đế, anh xem chưa đủ à...."

Gần đây anh rất say mê những thứ này...

Từ lúc Ôn Nhan cùng Cố Cảnh Ngự công khai hẹn hò đến nay, độ hot của Ôn Nhan càng thêm mạnh mẽ, có thể nói là trực tiếp bị đẩy lên một tuyến, cô may ra còn có mấy bộ đã ra khá tốt, mấy ngày trước sau khi sự việc chép gia quy xảy ra, đủ loại lời mời ừn ừn kéo đến.

Đặc biệt là về phương diện tình nhân, nhân tình nhân này, trang phục tình nhân này, mấy cái lời mời đại diện đều kéo đến.

Đương nhiên, Ôn Nhan biết rõ cái bọn họ muốn là độ nổi tiếng của Cố Cảnh Ngự. Nhưng dù cho cô từ chối thì những lời mời còn lại cũng không ít.

Ôn Nhan đang ở thời kỳ đỉnh cao, nếu không muốn giá trị con người giảm xuống, đương nhiên không thể lười biếng, khoảng thời gian này cũng không tính là thoải mái.

Ngược lại, Cố Cảnh Ngự rất nhàn rỗi, lúc không có chuyện gì thì dứt khoát đi theo cô ra ngoài, nếu không đi theo cô thì lại mang điện thoại ra lướt, mỗi lần cô trở về đều thấy hình ảnh quen thuộc trên màn hình di động.

Kỳ thật có nhiều thứ lặp đi lặp lại...Có cái gì mà đẹp mắt...Nghĩ như vậy nhưng khước miệng Ôn Nhan dần dần nhếch lên.

"E hèm." Cố Cảnh Ngự đem người ôm vào trong ngực, có chút thư thái, híp híp mắt: "Đúng là xem không đủ."

Cái này...quả nhiên bắt đầu có độc.

Đương nhiên, so với người sống sờ sờ trong ngực mình thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Ôn Nhan nhìn nhìn, ngáp một cái, tìm một tư thế thoải mái: "Vậy anh cứ tiếp tục đi."

Vừa vặn cô có thể ngủ một lát.

Cố Cảnh Ngự biết rõ cô đang mệt mỏi.

Anh sờ sờ tóc cô, hoàn toàn không nhắc tới vấn đề mình đang xem gì nữa, chỉ dịu dàng ôm chặt cô, trầm thấp trả lời: "Được."

Nghỉ ngơi thật tốt.

Người lái xe lơ đãng nhìn phía sau, thấy được một màn này, thiếu chút nữa tay run lên, suýt chút nữa thì dẫm nhầm chân ga thành chân phanh.

Quả thực, không dám tin đây là Cảnh thiếu của Cố gia.

Hắn là người mới bên cạnh Cảnh thiếu, vừa mới tới... liền bị dọa hoảng sợ.

Hắn yên lặng quay đầu lại, không nhìn đằng sau nữa.

Có khi hắn đang nhìn thấy một Cảnh thiếu già.

Sụp đổ, tam quan* sụp đổ rồi.

*Tam quan: gồm nhân sinh quan, giá trị quan và thế giới quan.

Ôn Nhan ngủ một giấc rất thoải mái, khi tỉnh dậy thì đã muộn rồi.

Vươn người một cái đi ra khỏi phòng ngủ, cô còn ngủ thấy mùi thơm bay ra từ trong bếp, cô nhìn vào thì phát hiện phòng bếp không có người, quay đầu nhìn thì mới phát hiện anh ở ban công.

Anh đứng dựa lưng về phía cô, thân hình thon dài mạnh mẽ, đồ mặc ở nhà rộng thùng thình cũng không che được đường cong mạnh mẽ, tay đang cầm điện thoại đang nói cái gì đó.

Cô nhìn đồng hồ rồi lại nhìn đồ ăn trong phòng bếp, chân mày nhíu lại, rõ ràng là anh đang chờ cô cùng nhau ăn cơm.

Ôn Nhan tiện tay buộc tóc lại, đi đến phòng bếp, đem đồ ăn bung ra đặt lên bàn ăn. Cùng một chỗ lâu như vậy, cô cũng biết dạ dày anh không tốt lắm.

Nghe điện thoại xong anh phát hiện có tiếng động ở phía sau lưng, anh xoay người lại trông thấy cô, bày ra bộ dáng tươi cười.

Nội tâm Ôn Nhan có chút rung động, đi qua kéo đầu của anh xuống, cắn một cái trên khuôn mặt anh, chọc chọc gương mặt của anh, nói khẩu hình miệng: Ngốc quá.

Dạ dày không tốt, đợi cô làm cái gì...

Cổ Cảnh Ngự cúi đầu liếc nhìn cô một cái, đuôi lông mày cùng khóe mắt hoàn toàn tan thành vẻ ấm áp, ôm eo cô, hôn lên khóe môi cô.

Chụt một tiếng...

Rất vang dội.

Anh không nở a...

Âm thanh bên kia điện thoại lập tức yên tĩnh, Dương Phàm nghẹn lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp rồi, tốt đấy.

Cổ Cảnh Ngự trực tiếp vứt điện thoại đi động sang một bên, đè cái ót người trong ngực hôn lên, động tác kịch liệt, mãi đến khi Ôn Nhan không thờ nổi mới buông ra, nhưng không có nói lần sau không đợi cô ăn cơm cùng nhau mà chỉ nói: "Tĩnh rồi à."

Ôn Nhan ừ một tiếng, trừng mắt liếc anh một cái, ăn ý không nhắc đến việc đợi cô ăn cơm, hồ hấp trở lại bình thường, thuận tiện hỏi: "Ai gọi điện vậy?"

"Là Dương Phàm." Cổ Cảnh Ngự bị cô trừng, khóe môi sưng sưng nhếch lên, cũng không dấu diếm, nắm tay cô đi vô trong "Đạo diễn Vương nói đã cắt nói biên tập xong, có thể là tháng sau, để cho chúng ta chuẩn bị một chút."

"Tháng sau?" Ôn Nhan nhíu nhíu mày, suy tư một lát, kinh ngạc mở to mắt: "Đạo diễn Vương trực tiếp chuẩn bị tham gia Liên hoan phim Peter?"

Ngay cả cơ hội để cho bọn họ tuyên truyền cũng không có.

Cổ Cảnh Ngự kéo ghế cho cô ngồi, đưa cho cô một bát cháo, cong môi: "Đúng vậy."

"Ông ấy đặt lòng tin rất lớn vào em đấy, chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng."

Đến lúc đó nếu lấy được danh hiệu. Ừm...việc được đề cử thì chắc chắn rồi, chỉ cần đến lúc đó đạo diễn Vương và hai người bọn họ không bị thân kinh. Cho nên phải để cho hai người chuẩn bị sớm một chút, tính toán cũng không có bao nhiêu thời gian.

Ôn Nhan liếc xéo anh, cũng đưa cho anh một bát cháo: "Anh để, anh mau nhanh ăn cháo đi."

Dù thế nào thì cô cũng tin tưởng anh.

Cổ Cảnh Ngự cười nhẹ, trực tiếp lấy bát bên cạnh cô húp một hớp, ngữ khí trầm thấp tràn ngập sung sướng: "Được, biết rõ em quan tâm anh."

Khóe mắt Ôn Nhan nhếch lên: "Chúng ta có thể nói chuyện quan trọng hơn không? "

Đại ảnh để suy nghĩ trong chốc lát, thờ dài: "Không thể."

Bộ dáng tươi cười của anh càng rõ hơn, mở miệng nói đầy vẻ lười biếng: "Người của anh đều là của em, khuôn mặt này cũng là của em, anh không có đùa."

Ôn Nhan liếc mắt: "Vậy anh có cái quái gì?"

Cố Cảnh Ngự nháp một hộp cháo, nhếch môi, vô cùng nghiêm túc: "Có...có thể đem lại hạnh phúc cho em. *"

*Hạnh phúc: Ở đây hạnh phúc không đơn giản chỉ là tình yêu đâu ạ, nó là tính phúc, là liên quan tới chuyện "...")=))))

Ôn Nhan thiếu chút nữa đã ho ra một ngụm cháo, lập tức hồi phục hô hấp, thấy khuôn mặt anh tràn đầy vẻ mãn nguyện, nở nụ cười quý dị, bình tĩnh trở lại: "Vậy sao?"

"Tính phúc.." Tầm mắt cô ý vị thâm trường lờm xuống, sau đó thu hồi lại, tiếp tục bình tĩnh húp cháo, kéo dài âm thanh, mỉm cười: "Tại sao em không cảm giác được..."

Ý tứ này....

Anh lập tức đen mặt, sau đó hai mắt thâm thúy chậm rãi nheo lại, đột nhiên bật cười, ngón tay mập mờ nhẹ nhàng, chậm chạp sờ sờ môi cô: "Không sao cả, anh sẽ cho em cảm nhận được."

Giọng nói này thật sự vô cùng dịu dàng, nhưng nó lại khiến Ôn Nhan giật mình, run sợ.

Chờ một chút, hình như cô đang tìm đường chết!

... Chết rồi, trước khi khiêu khích cô quên không thu lại chìa khóa nằm trong tay anh rồi!!

....

Sau khi ăn xong thì thời gian cũng không còn sớm nữa, nên đi nghỉ rồi.

Nhưng Ôn Nhan hình như là nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi: "Kịch bản của người đại diện đưa tới anh có giúp em mang lên không?"

Trước khi quay người đại diện có đem đến một chồng kịch bản tới, cô ngủ một giấc tỉnh dậy, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Đây là những kịch bản do người đại diện lựa chọn, những kịch bản nào không ưng ý đều được loại ra, còn dư lại bằng này thôi. Chắc khoảng hai tuần nữa thôi chương trình truyền hình thực tế cô tham gia cũng kết thúc, cho nên giờ cô muốn nhận thêm cái gì đó.

"Ở chỗ này." Cố Cảnh Ngự cũng không có phản bác, nhìn cô với vẻ mặt vô cùng sâu xa, anh lấy kịch bản ra, đi rót một cốc sữa bò ngồi xuống, đưa đến miệng cô: "Uống một ngụm."

Cũng tốt, vừa ăn cơm xong nên cô muốn nghỉ ngơi một chút.

Kịch bản có cái mỏng cái dày, ước chừng có khoảng bốn, năm kịch bản gì đấy. Ôn Nhan ho khan một tiếng, uống một hớp sữa bò, kịch bản cô chọn đầu tiên là một kịch bản tương đối mỏng.

Đây là câu chuyện kể về việc lừa bán phụ nữ, nữ sinh viên bị lừa bán đến thôn sơn, vô số lần muốn chạy trốn nhưng không thể, bước dạo đầu câu chuyện tương đối nặng nề, là phim văn nghệ* điển hình, không được đất khách lắm.

*Phim văn nghệ: Thuộc dạng phim nghệ thuật, là một thể loại chính kịch.

Nhưng mà kịch bản này viết vô cùng tốt.

Ôn Nhan đem kịch bản này đặt ở giữa, cô cầm lấy kịch bản thứ hai lên, có vẻ như cô muốn một lần xem xong hết chỗ kịch bản này.

Ly sữa bò đã hết rồi.

Anh khẽ cười một tiếng, từ phía sau ôm lấy cô, cô ý thối khí bên tai cô: "Bảo bối, thời gian tốt như này, em chỉ định dùng để xem kịch bản thôi sao?"

Thời gian tốt thế này, sao có thể dùng để xem kịch bản?

Ôn Nhan bị chạm đến chỗ mẫn cảm khẽ run rẩy, giống như không hiểu hỏi: "Cái gì thời gian tốt?"

"Đừng làm rộn, em còn muốn xem kịch bản đây này."

Cố Cảnh Ngự ném kịch bản cô đi, khoe môi như có như không ngậm lấy vành tai cô, ngữ khí cực kỳ mập mờ mà cũng cực kỳ mê hoặc người khác: "Em nói xem?"

"Em nói cái gì?"

Ôn Nhan bị anh nhìn tới nỗi tóc gáy dựng đứng, ho một tiếng, vội vàng đẩy anh ra, nghiêm túc nói: "Người đại diện thúc giục, em cảm thấy kịch bản này không tệ, nếu mấy cái ở phía sau không có gì thì em sẽ nhận, xem hết sẽ đi ngủ, anh ngủ trước đi."

Nói xong liền cúi đầu, về mặt căng ra, tiếp tục xem.

"Như vậy sao được.." Nam nhân thò tay, duỗi cánh tay ôm eo cùng đầu gối ôm cô lên, anh nhạy cảm phát hiện ra cơ thể người trong lòng mình đang căng ra, nhưng biểu hiện ra bên ngoài rất nghiêm túc ôm kịch bản xem, bộ dạng không nỡ buông ra.

Như thế thật đáng yêu.

Sự vui vẻ trong ánh mắt anh càng lúc càng rõ ràng, lời nói ra ngử khí vẫn là chân thành tha thiết: "Thức khuya đối với với thân thể không tốt.."

"Anh sẽ lo lắng đấy."

Ôn Nhan:...Không, em van anh, đừng có lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đèn Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Edit: Cải Trắng

Nước X, thành phố S.

Sân bay.

Trong tay nhóm phóng viên đã cầm sẵn camera, mắt như được gắn đèn pha, nhìn chăm chăm vào chỗ cửa ra, cứ liên tục nháy máy.

Mỗi năm, cứ tới tháng ba là ở đây tổ chức một buổi liên hoan phim, thành phố này sẽ trở nên náo nhiệt. Vô số những ngôi sao nổi tiếng và các ông chủ lớn trên thế giới sẽ tập trung lại nơi đây, nếu bạn đi đường gặp được một người lạ mặt, có khi đó cũng là một đại diện cho nhãn hàng quốc tế đấy.

Lúc này, là thời điểm sân bay tập trung nhiều người nhất.

Nhóm phóng viên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Rất nhiều người tới từ đất nước khác nhau, cho dù là màu da không giống nhau thì nhóm phóng viên đó cũng đứng lẫn lộn vào nhau đợi ở cửa sân bay, nhìn chăm chăm vào dòng người đi tới đi lui.

Nếu lúc này có thể gặp được một minh tinh đi tới, thậm chí còn được phỏng vấn minh tinh đó thì việc thăng chức, tăng tiền lương, tiền thưởng không thành vấn đề.

Âm thanh rõ ràng ngọt ngào vang lên, cửa máy bay bắt đầu mở, đoàn người đi ra.

Lần này, đoàn làm phim cùng nhau tới dự liên hoan phim. Một đám người đi ra, đương nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của nhóm phóng viên, người đi đầu tiên chính là đạo diễn Vương, tiếng bấm máy ảnh vang lên liên tục, đèn flash cũng nháy liên hồi.

Nhưng mà đạo diễn Vương cũng chỉ là một đạo diễn, mức độ nổi tiếng của người Châu Á với người Châu Âu không được cao, hơn nữa ông còn đeo cả kính râm, cũng không có ai ngay lần đầu tiên đã nhận ra ông.

Đây là lần đầu tiên Từ Tuệ Lâm xuất hiện ở nước ngoài, cũng không có sức ảnh hưởng gì lớn, chụp hai tấm ảnh thì thôi.

Họ vẫn còn muốn giữ cuộn phim lâu chút để chụp nhiều ảnh hơn.

Nhưng đối với những phóng viên tới từ Châu Á, bọn họ mới quét mắt một cái liền cảm thấy hưng phấn. Ánh mắt của bọn họ dường như còn sáng hơn, một đám người ở phía sau cũng nhanh chóng liếc mắt qua: " Là đạo diễn Vương. "

Trong thời gian này bộ phim đạo diễn Vương quay là phim gì, là đây! Bệ hạ còn là diễn viên chính của phim nữa.

Cậu vừa nói xong lời này thì lại nghe thấy một người nước ngoài đang bập bẹ nói tiếng Trung: "Đạo, diễn, Vương?"

Hắn nhìn chằm chằm vào đạo diễn Vương trong chốc lát, sau đó như bị điện giật mà hét to lên: "A, Có!! "

Vừa lúc Ôn Nhan vừa trả lời câu hỏi của một phóng viên trong nước xong thì nghe thấy tiếng hét này, một người đàn ông Châu Âu là phóng viên đột nhiên hét lên một tiếng chói tai. Sau đó, hắn nghiêng theo máy quay của mình mà chạy về hướng này: " Là Có!! "

Ôn Nhan vừa mới bước một bước, đột nhiên neoh mắt lại, tự dưng cô rất muốn đẩy người đi bên cạnh mình ra phía sau.

Lúc sau, nhờ tiếng hét của hắn mà cả sân bay giống như bùng nổ.

Mấy phóng viên người Châu Âu đang lười biếng đứng ở một bên đột nhiên nghe thấy tiếng hét này thì như ăn phải thuốc kích thích vậy. Ánh mắt nhanh chóng xác định mục tiêu, một đám người từng chút từng chút vây lấy, microphone và camera thì nhau chĩa về phía Ôn Nhan.

" A! Có!! Ở bên này. "

" Có, đối với liên hoan phim lần này, anh có lòng tin mình được giải không? "

" Có, lần này anh tới đây tham gia liên hoan phim quốc tế, anh có điều gì muốn nói không? "

" Có, nghe nói anh đã có vị hôn thê, không biết tin này là thật hay giả đây? "

Phía sau vành tai cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp, Ôn Nhan ý thức được khoảng cách này cũng quá mức thân mật rồi. Cô yên lặng hơi nhích về phía bên kia một chút.

Thế mà còn nói có thể bảo vệ tốt sao...

Đôi môi mỏng của Cố Cảnh Ngự gợi lên ý cười lịch sự, anh vừa trả lời câu hỏi của phóng viên, vừa đi theo lối đi mà bảo vệ đã mở đường sẵn ở phía trước, một tay anh chuẩn xác ôm lấy hông cô, nói: " Đúng, tôi đúng là đã có vị hôn thê. "

"... "

Phóng viên đều là những người có đôi mắt khá sắc bén, Cố Cảnh Ngự mới đưa tay ôm lấy eo Ôn Nhan, ấn đường Ôn Nhan đã giật một cái.

Quả nhiên, vào giây tiếp theo, bỗng có một phóng viên người nước ngoài hét lên: " Ôi! Ôi trời ơi! Có! Anh và cô gái bên cạnh có quan hệ gì đây? Sao anh lại ôm eo cô gái này? Đây chính là vị hôn thê của anh sao? "

" Hai người đang trong thời gian tìm hiểu nhau sao? "

Những phóng viên khác cũng bắt đầu chú ý tới vấn đề này, nháy mắt như muốn bùng nổ.

Cố Cảnh Ngự lúc đầu còn không để tâm lắm, đột nhiên anh lại cười một cái, ôm cô chặt thêm một chút, anh cúi đầu, cũng không quan tâm xem có ai để ý tới sự nghiêm túc của anh dành cho Ôn Nhan hay không: " Đúng vậy, đây chính là vị hôn thê của tôi, tiểu thư Ôn Nhan. "

Khóe miệng Ôn Nhan hơi giương lên, cô vẫn duy trì một nụ cười lịch sự và lễ độ, nụ cười chẳng có chút thay đổi nào nhưng trong ánh mắt thì ý cười càng sâu hơn, sự ngọt ngào không thể giấu được.

Làm gì có ai không thích sự công khai như thế này.

" Ôi Chúa ơi! "

Không khí nháy mắt như bị thiêu đốt, truyền thông nước ngoài bắt đầu ồ lên một tiếng.

Trong phần thông tin quốc tế đã đưa tin, diễn viên điện ảnh Cố Cảnh Ngự đã tự thừa nhận mình có vị hôn thê. Có không ít fan bắt đầu lần mò đi xem đoạn video đó, thông tin này thiếu chút nữa thì bùng nổ cả giới truyền thông nước ngoài.

Nhưng trong thời gian gần đây Cố Cảnh Ngự không hề ra nước ngoài, có nhiều người nghĩ video này là giả, cho nên đối với việc này cũng chỉ nửa tin nửa ngờ, không ngờ, đúng là có đấy.

Mỗi năm, ở lễ trao giải quốc tế luôn có một bảng xếp hạng, bình chọn xem người đàn ông nào là người bạn muốn ngủ cùng nhất.

Người đẹp nóng bỏng nhất Liliane đã từng thổ lộ rằng người đó là anh, thậm chí còn chủ động quyến rũ một lần.

Cho dù thế, họ vẫn không nghe thấy một chút scandal nào về anh cả, ở trong làng phim quốc tế còn gọi anh là...theo như ngôn ngữ phương Đông thì là cái gì mà... "hoảng hoa khuê nữ"? A, hay là thủ thân như ngọc nhỉ?

Thôi được rồi, ngôn ngữ người phương Đông đúng là khó hiểu.

Tầm mắt bọn họ dần chuyển về phía Ôn Nhan, rất nhiều máy quay đã quay về phía này: " Tiểu thư, cô quen Cố như thế nào? "

" Hai người quen nhau được bao lâu rồi? "

" Cô cho rằng Cố thích cô nhất ở phương diện nào? "

" Hai người có ý định kết hôn không? "

Có bảo vệ ngăn cho nên dù họ có hưng phấn tới cỡ nào thì cũng chỉ có thể giơ cao camera trong tay lên, hận không thể dùng thêm sức chen lên phía trước.

Mắt Ôn Nhan nhìn thấy một chiếc camera hơi lung lay, mày cô nhíu lại, nhưng khóe môi vẫn nở nụ cười: " Mọi người không nên chen lấn như vậy. "

Đáng tiếc, phóng viên không để những lời cô nói vào tai, họ càng lúc càng muốn ép sát vào, ai ngốc thì đáng bị ở phía sau, ha ha...

Một người phóng viên da trắng cổ gồng chĩa camera của mình về phía trước, ở giây tiếp theo, không biết vì sao người đẩy lại lao đảo người, camera trên tay bị hất lên, nó chuẩn bị rơi thẳng về phía mặt Ôn Nhan.

" A! Ôi Chúa ơi!! "

Những người khác hét lên, còn trên đầu người phóng viên đó đang âm thầm đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn camera rơi xuống.

Đồng tử Cố Cảnh Ngự co lại.

Ôn Nhan giơ cánh tay lên chắn trước mặt mình, bỗng nhiên, cô cảm nhận được có sức lực tác động mạnh lên eo mình, trong lúc mọi người còn không kịp phản ứng thì một bóng hình bước tới, che cho cô, bảo vệ cho cô.

" A... "

Camera đập trúng vào vai người đàn ông, Cố Cảnh Ngự kêu lên một tiếng.

" A Ngự!! "

Trong nháy mắt, sắc mặt Ôn Nhan trắng bệch, cô vội vàng kéo anh ra, khuôn mặt cô trở nên căng thẳng, nhìn cô vô cùng khản trương: " Có sao không? Anh đau ở chỗ nào? "

Cố Cảnh Ngự cầm lấy tay cô, anh liếc mắt đầy lạnh lùng về phía người phóng viên kia, ngữ khí trầm ổn, trước tiên anh cần trấn an cô đã: " Anh không sao cả, đừng lo lắng. "

Nói xong, anh còn cử động bả vai một chút cho cô xem.

Ôn Nhan tức không chịu được: " Sao lại không đau chứ? "

Một chiếc camera nặng như vậy đập trúng vào bả vai, đây là trò đùa chắc?

Nói xong, cô quay mặt về phía người phóng viên kia, dường như có một tầng sương mù phủ lên đôi mắt đào hoa lạnh như băng, sự tức giận của cô càng lúc càng tăng, bùng nổ luôn rồi.

" Mới nãy tôi đã nói đừng chen lấn, mọi người không nghe thấy sao? Hay là do năng lực hiểu biết không thể hiểu được những câu nói bình thường, nếu xảy ra chuyện ở đây thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm? "

" Là mấy người hả? Hay là toàn bộ tòa soạn của mấy người? "

Bình thường, Ôn Nhan luôn là người dịu dàng, mọi người chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của cô như lúc này. Lời an ủi của mấy người trong đoàn làm phim nhất thời bị nghẹn trong cổ họng, im lặng luôn.

Có lẽ, người nào bình thường tính tình tốt thì khi tức giận sẽ càng đáng sợ hơn... Huống chi...người bị đập trúng còn là Cố Cảnh Ngự.

Người phóng viên kia đang định thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên lại nhìn ra được người mình làm camera đập vào là ai, nháy mắt liền trở nên căng thẳng. Lúc này, người phóng viên kia hoàn toàn không thể phản bác lại.

Nhưng Ôn Nhan không có thời gian để ở lại đây, cô biết cái gì quan trọng hơn, rất rõ ràng, bây giờ vết thương trên người Cố Cảnh Ngự là quan trọng nhất.

Cô để cho người phóng viên kia xin lỗi xong thì nhìn qua thẻ nhân viên của hắn. Cô hít sâu một hơi, kiềm chế lại sự tức giận của mình, cô đưa Cố Cảnh Ngự lên xe bảo mẫu, nói năng rất khí phách.

" Chuyện này chúng tôi sẽ không để yên. "

Các phóng viên khác không dám tiến tới cản đường.

Nhưng mà...những phóng viên Châu Á nhìn tư liệu sống trong tay mình, kích động trong yên lặng.

Không phải tâm trạng bọn họ không kích động, chỉ là so với tâm trạng kích động thì tiền vẫn là quan trọng nhất.

Các phóng viên vội vàng thu dọn đồ đạc để rời đi, còn chụp cái gì nữa, riêng chuyện này thôi đã đủ để cho bọn họ viết tin tức rồi.

Phải nhanh lên một chút, nhờ đâu có nhà nào khác đăng lên thì bọn họ chậm một bước rồi.

Nhanh lên, video và bản thảo đã sẵn sàng rồi.

Trong xe bảo mẫu chuyên dụng của các diễn viên thường để một ít thuốc giật vật.

Ôn Nhan nhìn bả vai đang sưng đỏ của Cố Cảnh Ngự, tức muốn chết: " Người phóng viên đó đúng là có bệnh rồi, đã nói không cần chen lên phía trước mà. "

Cô nghiến răng: " Về sau, phỏng vấn của công ty đó không nhận nữa. "

Đừng có nói với cô cái gì mà đó là chuyện ngoài ý muốn, xin thêm một cơ hội nữa, chẳng lẽ hấn không nghe thấy cô nhắc là đừng chen lấn lên phía trước nữa sao?

Rõ ràng là biết làm thế thì bọn họ sẽ gặp nguy hiểm, mẹ nó, hấn vẫn còn tiếp tục chen lên phía trước, dựa vào cái gì mà cô phải cho hấn thêm một cơ hội.

Không cho, phỏng vấn của công ty này thì sẽ không đồng ý.

Thường Tâm Tâm nghĩ thầm, cũng ngâm chặt miệng lại, được rồi, Ôn tỷ đang nổi nóng, dù tạp chí này có đưa ra cơ hội gì cũng sẽ không được nữa rồi.

Nhưng với Cố Cảnh Ngự, anh cảm thấy như có cái gì đó lan ra khắp người, cả người đều bị sự ngọt ngào quấn chặt lấy, khóe miệng gợi lên ý cười sung sướng mà nhẹ nhàng. Nghe thấy cô nói thế, anh cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: " Anh không sao cả...ở Gonna cũng rất có thực lực..." Việc này không liên quan gì tới hợp tác.

Đôi mắt của anh nheo lại đầy nguy hiểm, tay phóng viên đó đừng hòng xuất hiện thêm lần nữa.

Chỉ cần tưởng tượng tới việc anh không kịp ngăn lại, chiếc camera đó sẽ đập vào người Ôn Nhan thì...

Anh không nói lời nào thì còn đỡ, anh vừa nói xong, Ôn Nhan lại nhớ tới chuyện của anh.

" Anh đừng nói nữa! "

Ôn Nhan giật tay lại, sau đó đánh một cái vào vai anh, đề cao giọng lên: " Em còn chưa nói tới việc của anh, anh còn dám mở miệng. "

Cơ bắp ở bả vai Cố Cảnh Ngự căng ra, anh ngậy người ra, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt như hóa thành tro bụi.

Ôn Nhan tiếp tục nói: " Anh chặn cái gì mà chắn! Anh không thấy em có thể tự mình giải quyết sao? Nhiều nhất thì nó cũng chỉ va vào tay em thôi, anh tranh làm anh hùng cái gì, anh tưởng người mình làm bằng kim cương chắc, hay là mình đồng da sắt? "

Nếu rơi vào cô thì nhiều nhất tay cô cũng chỉ bị xây xước nhẹ thôi, so với vết thương ở trên bả vai anh thì nhẹ hơn nhiều, không ngờ anh còn chạy ra chắn nữa.

Vậy nhờ đâu trong tay người phóng viên kia không phải camera mà là một đồ vật nguy hiểm khác thì sao? Hoặc là camera trực tiếp rơi trúng vào đầu anh, anh muốn cô làm góa phụ đấy à??

Khí thế của cô vô cùng lớn: " Anh có bị ngốc không đấy? "

Thường Tâm Tâm và tài xế ngồi ở trong xe đồng thời rụt cổ lại, chỉ sợ giây tiếp theo hai người đó sẽ cãi nhau. Bầu không khí yên tĩnh bao trùm cả xe, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Dù sao thì...là một người đàn ông, bị mắng như vậy thì...

Trong xe rơi vào yên tĩnh trong giây lát.

Bầu không khí dường như trở nên khẩn trương hơn.

Lúc này, trong mắt Cố Cảnh Ngự chỉ phản chiếu hình ảnh một cô gái đang bùng bùng lửa giận, anh thì lại không hề tức giận. Anh chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt nóng rực xông thẳng từ tận đáy lòng lên, ngay cả trái tim anh cũng run rẩy.

Ôn Nhan còn muốn nói gì đó, nhưng anh đã không nhận được nữa, anh giữ chặt lấy tay cô, hơi dùng sức.

Hành động đột ngột này khiến Ôn Nhan không kịp đề phòng. Cô trực tiếp ngã lên đùi anh, cánh tay của anh mạnh mẽ ôm chặt lấy hông cô, ấn đường cô gật gật: " Cố Cảnh Cảnh. "

Roi vào tình huống này mà còn dám ôm cô!

Cố Cảnh Ngự chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch, anh không kiềm chế được mà ôm người trong lòng chặt thêm một chút. Anh thực sự muốn khâm cô vào trong xương cốt mình, anh cần thận nắm lấy tay cô.

" Đừng tức giận... "

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, anh cọ cọ mặt mình vào mu bàn tay cô, giọng nói từ tính vang lên, không hiểu sao trong đó còn nghe ra một chút ý tứ làm nũng và lấy lòng, chậm rãi đan tay mình vào tay cô, mười ngón tay nắm chặt: " Đừng tức giận, được không? "

Sự tức giận của Ôn Nhan bị kiềm hãm lại.

Đương nhiên, cô biết anh không sai. Nhưng rơi vào hoàn cảnh như này, cô làm gì có thời gian mà suy nghĩ nhiều như thế.

Nhưng có điều càng phải hiểu rõ hơn, cái cảm giác mà bản thân nhìn người mình yêu bị thương, trong nháy mắt, sự lo lắng và bất lực cùng dâng lên rồi hóa thành sự tức giận, thật sự không kiềm chế được.

Cô tình nguyện để bản thân mình bị thương chứ không muốn anh tự đưa bản thân mình lên làm lá chắn.

" Anh sai rồi, lúc đó anh không nghĩ được nhiều như vậy. " Thấy cô không còn tức giận nữa, Cố Cảnh Ngự lại ôm cô chặt thêm, anh đưa tay gạt tóc dính trên má cô ra sau tai: " Lần sau anh sẽ không như vậy nữa, được không? "

Đối với anh mà nói, chỉ cần cô bị đau một chút thôi, anh sẽ đau gấp trăm lần.

Lúc cô gặp nguy hiểm, sự bình tĩnh và lý trí của anh đã biến mất, đại não trống rỗng, anh làm gì còn thời gian để cân nhắc thiệt hơn nữa, làm sao suy nghĩ được mình nên làm gì?

Ôn Nhan không còn giận nữa, cô hít sâu một hơi, ôm lấy cổ anh: " Không có lần sau. "

Cô cũng biết, lần này cô tức giận rất vô lý, đối lại nếu là cô, cô cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều, hành động gì cũng sẽ là phản xạ có điều kiện.

" Được. " Anh đồng ý.

Lúc này Ôn Nhan mới vỗ vỗ vào người anh, héch cằn: " Buông ra, để cho em tiếp tục bôi thuốc. "

" Không bỏ. "

Khóe môi Cố Cảnh Ngự cong lên, cười cười. Anh vui đầu vào cổ cô, tham lam hít lấy mùi hương thuộc về cô.

Ôn Nhan trừng mắt liếc anh một cái: " Anh không đau à? "

" Không đau. "

Chóp mũi Cố Cảnh Ngự cọ cọ vào làn da cô, anh có thể ngửi được mùi sữa tắm nhẹ nhàng tỏa ra từ người cô. Anh cảm thấy cả người mình như được thả lỏng, ngâm mình trong suối nước nóng vậy. Cánh tay ôm càng chặt hơn, môi mỏng mang theo ý cười: " Anh rất vui. "

Động tác tay của Ôn Nhan hơi dừng lại, sau đó cô lại tiếp tục bôi thuốc cho anh, cô nhỏ giọng hừ một tiếng, không nói gì.

Bị đập nên cao hứng à...

Cố Cảnh Ngự cũng không cần cô trả lời.

Đôi mắt thâm thúy của anh khép lại, anh kê đầu mình vào cổ cô, nhẹ nhàng cọ đi cọ lại. Cả người anh đều tản ra hơi thở của sự sung sướng, thanh âm trầm thấp mang theo sự dịu dàng: " Anh rất vui... Em vừa rồi còn tức giận với anh. "

Bởi vì thích, nên mới lo lắng, cho nên, khi cô nhìn thấy anh bị thương, cô đã tức giận.

Động tác tay của Ôn Nhan dừng lại, khóe môi cô giương lên, cổ ý xụ mặt xuống, nói: " Đại ảnh đế, anh đúng là thích ngược, phải tức lên với anh thì anh mới vui. "

" Ừm... "

" Không... " Cổ Cảnh Ngự hôn cô, từng nụ hôn rơi xuống làn da cô, ý cười dịu dàng, chậm rãi lan ra: " Anh chỉ thích em tức giận với mình anh. "

Chỉ có em.

Chỉ có em, mới có thể tức giận với anh.

Có thể trèo lên trên đầu anh.

Anh không thích người khác giương oai ở trước mặt anh.

Nhưng anh thích em.

....Em chính là tất cả những gì anh có trong cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Edit: Cài Trắng

Hôm nay là thứ bảy.

Mỗi tuần vào ngày này, sẽ lên sóng đúng như lịch.

" Ha ha, đã một tuần không gặp nhau rồi, mọi người có thấy nhớ tôi không? " Hà Từ vừa cười vừa hỏi.

Một đồng bình luận bên dưới chỉ biểu thị sự lạnh nhạt.

Fan Giáp: Không nhớ tí nào.

Fan Ất: Thứ Thứ, mới chỉ một tuần không gặp thôi, sao anh lại béo thêm một vòng vậy /vô cùng đau đớn.jpg/

Fan Bính: A, vẫn chưa thấy bệ hạ và nương nương, tìm như thất lạc.

Hà Từ không vui: " Tôi béo lên lúc nào chứ, mấy người đều đang nói điều trái lương tâm, rõ ràng sau khi tôi về nhà, mẹ tôi còn bảo tôi gầy đi. "

" A, còn cả bạn fan kia nữa nhé, em đừng có mà chạy, tôi thấy em rồi nhé. Mấy ngày trước không phải em còn bình luận ở dưới weibo tôi bảo là yêu tôi sao? Bây giờ, đang là một thành viên trong nhóm fan Thứ Thứ lại nói yêu bệ hạ, đây là chuyện như thế nào? "

" Chẳng lẽ tôi không đẹp trai bằng cậu ấy? "

Hắn vừa mới nói xong, vẻ mặt mọi người đều hiện vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì đúng hôm quay chương trình thì Ôn Nhan lại xuất phát đi tham dự liên hoan phim nên tập này không thể tham gia ghi hình. Trước khi chương trình được phát sóng, thông báo cũng đưa ra rồi.

Các fan và MC trêu chọc nhau vài câu, sau đó chương trình bắt đầu.

Chương trình đang gần đi tới phần kết thúc thì bỗng nhiên phần bình luận bên dưới nháo nhào cả lên. Đạo diễn nhú mày, hình như phía bên Cổ Cảnh Ngự và Ôn Nhan có tin tức mới.

Nhưng một lúc sau đã có một nhóm Ngọc Mễ lên khống chế tình hình, đem chủ đề chính kéo về: " Chuyện này chúng ta nên thảo luận riêng, đây là phần của chương trình, đừng ở chỗ này bình luận loạn lên. "

Nhóm fan Ngọc Mễ là một nhóm fan rất có kỷ luật, quả nhiên lúc sau không còn nháo nhào lên nữa, nhưng họ lại thành công gọi lên sự tò mò trong lòng đạo diễn.

Sau khi chương trình kết thúc, đạo diễn đi gọi trợ lý tới hỏi xem đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này ở trên weibo đã loạn lăm rồi.

Nguyên nhân là những nhà truyền thông đã đăng tải một đoạn video rất rõ ràng, thoát nhìn thì lúc ở sân bay, đoàn người của Ôn Nhan bị vây quanh bởi rất nhiều phóng viên. Hình như Ôn Nhan đang nhắc nhở những phóng viên đó đừng chen lấn xô đẩy nữa, nhưng một người cao cao trắng trắng làm như không nghe thấy lời khuyên của cô, ngược lại, còn tiến gần thêm một bước.

Ngay sau đó, camera trên tay cầm lung lay, rơi xuống.

... Nhìn theo hướng rơi thì có vẻ nó sẽ rơi trúng ngay mặt Ôn Nhan.

Trong nháy mắt, rất nhiều fan không tự chủ được mà hít một ngụm khí lạnh: "Nurong nurong! "

Trái tim như bị ai đó bóp một cái. Đầu tiên, không nói tới việc Ôn Nhan là một diễn viên, khuôn mặt đối với cô là vô cùng quan trọng, thì hiện tại cô cũng chuẩn bị tham gia buổi liên hoan phim, nếu gương mặt có vết thương thì...

Không cần nói tới việc camera nặng như thế nào, chỉ dựa vào độ cao thôi cũng có thể đoán đại khái vết thương nghiêm trọng như thế nào. Nhẹ nhất thì não cũng bị chấn động nhẹ.

Không ngờ, ở giây tiếp theo, bọn họ lại nhìn thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

"Làm mị sợ muốn chết QwQ... Còn tưởng rằng cái camera đó thực sự đập vào mặt... "

Nhìn thấy tình huống này, không ít người thở phào nhẹ nhõm. Mà nhóm fan Ngọc Mễ và Yên Hóa thì hận muốn chết, nhìn thấy thần tượng của mình bị thương thì ai mà chịu nổi.

"Mẹ nó! Tay phóng viên kia có phải bị ngu không? "

"Nurong nurong đã nói không cần phải chen lên phía trước rồi mà vẫn muốn chen lên cho bằng được. "

"Nurong nurong nói rất đúng! Đúng là đáng ghét, nếu lúc đó tôi có mặt ở hiện trường thì tôi sẽ dùng hai tay xóa sổ luôn tên phóng viên đó... "

"Tức chết tôi rồi! Một cái camera nặng như vậy rơi vào người, không biết sẽ đau như thế nào. "

Đương nhiên, có người cảm thấy Ôn Nhan làm rất tốt, cũng có người cảm thấy cứ mắng tay phóng viên kia như thế thì không được hay lắm, dù sao thì người phóng viên đó cũng không cố ý.

Lần này, nhóm Ngọc Mễ không thể nhịn được.

"Cái gì mà cố ý với không cố ý, không phải nurong nurong đã nói là đừng chen lấn sao?! Hay là hấn dám nói vết thương này không phải do hấn gây ra?! Mẹ nó, cũng may đây chỉ là camera, nếu đổi lại là dao, rơi xuống xảy ra chuyện lớn thì một câu nói tôi không cố ý là mọi chuyện sẽ ổn à? "

"Ha ha, chuyện này xảy ra cũng không phải xảy ra với mấy người, cho nên mới đứng đây nói mát như thể mình là người có tấm lòng thánh mẫu đấy. "

Vô số fan để lại lời nhắn dưới weibo, hy vọng người ở bên kia trả lời lại, để bọn họ có thể yên tâm.

Mà đối với quần chúng hóng chuyện, họ lại chú ý tới vấn đề khác.

Trong giấc mộng của mỗi một người con gái, họ đều hy vọng rằng ý trung nhân của mình là một vị anh hùng. Không cần phải một thân mặc áo giáp vàng kim, cũng không cần phải cưỡi đám mây thất sắc bay tới, cũng không cần phải có một cuộc đời oanh liệt, chỉ cần có một trái tim luôn hướng về họ thôi.

Ví dụ như thế này.

Không chút do dự, tiến lên chắn, chỉ có một lý do thôi, đó là yêu.

Lấy lại tinh thần trước rồi an ủi cô ấy, nguyên nhân cũng chỉ có một, xuất phát từ tình yêu.

Rất nhiều quần chúng vây quanh hóng chuyện, cứ xem một lần rồi lại xem thêm lần nữa, càng xem càng không muốn dừng lại.

Đây cũng không phải chuyện gì to lớn tới nỗi kinh thiên động địa, nhưng nó lại làm cho bọn họ cảm động. Chỉ cần một hành động như thế này thôi, nó đã thể hiện được một thái độ.

Lần này chỉ là camera, nếu lần sau là một đồ vật khác, ví dụ như mưa gió, ví dụ như đao thương, anh có tiến lên chắn cho cô nữa không?

Nhất định là có.

Hành động không chút do dự này, đã thể hiện rằng cô ấy trong lòng anh là một người rất quan trọng, là tình yêu của anh.

Đó là hành động thiết thực nhất để chứng minh anh sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt.

Rồi còn, thả để bản thân mình bị thương còn hơn để người mình yêu chịu đau, đây là một thái độ rất kiên định.

" Nếu một ngày nào đó hai người chia tay thì chắc tôi cũng không còn tin vào tình yêu nữa. "

" Về sau, nếu có ai nói với tôi là bọn họ không thể lâu dài, địa vị cách nhau quá lớn nên đến với nhau chắc gì đã là vì yêu thực sự, tôi sẽ đi lên hét thẳng vào tai bạn đó là, chẳng lẽ ông đây không có mắt à?! "

Vì thế, fan của Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan tăng lên rất nhanh. Trong lòng mọi người, vợ chồng Ôn Cố hoàn toàn xứng đáng với tên gọi "cặp vợ chồng mẫu mực" về sau ngay cả ra khỏi cửa gặp ông lão quét rác cũng có thể nói hai câu.

" Gì? Cậu đang nói tới Ôn Cố à, bọn họ lại có tin tức gì mới? Có phải là muốn kết hôn không? "

Ngay cả đứa cháu gái sáu tuổi của ông cũng biết tình cảm của hai người rất tốt.

Cố Cảnh Ngự đăng trạng thái trên weibo để trấn an fan, nói rằng mình không sao, fan không cần lo lắng. Những chuyện sau đó, anh mặc kệ.

Tham gia liên hoan phim không phải là công việc bận tới tận mắt mũi, nhưng cũng không giống như tưởng tượng của người bình thường, nghĩ là đi thăm dò thời là xong.

Ngày hôm sau là ngày khai mạc liên hoan phim.

Một đám đông chen chúc nhau, họ cứ thế đứng thành một đoàn. Đặc biệt là những người yêu thích phim điện ảnh, đối với bọn họ, liên hoan phim là thứ khiến bọn họ đặc biệt vui vẻ.

Liên hoan phim sẽ diễn ra trong suốt một tuần, ở đây có mấy cái rạp chiếu phim được liên hoan phim Peter bao trọn. Những người yêu thích phim điện ảnh và nhà phê bình sẽ tham gia xem và chọn ra phim được yêu thích nhất.

Mà phim sẽ chiếu lần đầu tại rạp chiếu phim trung tâm.

Ôn Nhan cảm thấy hơi khản trương và thấp thỏm. Cô ngồi ở hàng đầu rạp chiếu phim, môi hơi mấp máy, mắt thì nhìn chăm chăm vào màn hình rộng đen ngòm trong rạp, thật sự không dám nhìn, trái tim đập thình thịch, bên tai vang lên tiếng nói.

Số người mê phim điện ảnh cũng chỉ có số lượng nhất định. Bọn họ sẽ không tự làm khó mình, đi chọn một bộ phim nhựa chẳng có tí hấp dẫn nào. Mỗi lần liên hoan phim, sẽ có một bộ phim nào đó phô ra hết sự hấp dẫn của mình, nhưng cũng có những bộ phim, sẽ chìm ngấm luôn.

Khả năng những nhà phê bình và người xem tới bất bẽ là tương đối thấp, hoặc là ở đây cũng có thể có hai ba người nào đó như vậy.

Ở liên hoan phim Peter luôn có một vài diễn viên và đạo diễn phải đối mặt với tình huống này.

Ôn Nhan hít thở sâu. Lý trí của cô nói cho cô biết rằng, phim điện ảnh là phim theo hệ liệt, mà Cố Cảnh Ngự còn là diễn viên chính, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống đấy. Nhưng theo cảm tính thì cô vẫn khản trương.

Đại khái chính là, đối với cô, là một bước tiến khá quan trọng.

Cô đã quay vài bộ phim truyền hình, hơn nửa năm cô không ngừng xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Hơn nữa, giờ cô còn đang yêu đương với Cố Cảnh Ngự, trong những tiểu hoa đán thì số lượng fan của cô đang dẫn đầu, nhiệt độ và nhân khí bây giờ là rất ổn định.

Bây giờ, chỉ còn thiếu một cái, đó là cúp chứng minh thực lực của bản thân. Có cúp rồi, cô mới có thể yên tâm.

Cô mím môi, mấy bộ phim truyền hình được chiếu ở trong nước có thể giúp cô giành được giải diễn viên mới là điều có thể. Nhưng ở phương diện phim điện ảnh thì không giống vậy, mà giải thưởng ở liên hoan phim này lại là một trong ba giải mang tầm cỡ thế giới, rất có giá trị, nên càng không giống những giải trong nước.

Cố Cảnh Ngự cảm nhận được cô đang khản trương, đôi tay anh vẫn nắm chặt tay cô không hề buông ra, anh còn đặt tay cô ở trên đùi mình, quay đầu hỏi: " Khản trương? "

Hồ hấp của Ôn Nhan như ngưng lại, kiềm chế không được lại càng nắm chặt tay anh, thanh âm hơi cứng ngắt: "... Ừm "

là bộ phim điện ảnh đưa cô đến với mảng phim màn ảnh rộng. Đối với bước đi này, tốt hay không tốt, rất quan trọng với cô.

Cố Cảnh Ngự cũng không nói cô không cần khản trương, suy nghĩ một chút, không biết anh lấy điện thoại ra từ chỗ nào, đưa cho cô.

Ôn Nhan ngây người, nhận lấy xong nhìn nhìn: " Đưa di động cho em làm gì? "

" Nghe nói mua đồ chính là phương pháp thứ hai để giải tỏa căng thẳng. " Người đàn ông vắt chéo hai chân, hơi mỉm cười, nói như thật.

Bây giờ không thể đi dạo phố mua đồ thì mua sắm trên điện thoại cũng không tồi.

"Thứ hai?" "Vậy phương pháp thứ nhất là gì... Ôn Nhan đang muốn hỏi thì một cảm giác rất vi diệu hiện hữu trong lòng cô, khiến cô phải nhin xuống không hỏi, chỉ có khoe miệng hơi giật: "Anh nói thật?"

Thật sự để cô ngồi trong lễ khai mạc lướt di động?

Nhờ đâu lúc sau có nhà phê bình quay qua hỏi cô vấn đề nào đó thì sao...

Động tác của anh vô cùng ưu nhã, thấy cô hình như không hỏi tới vấn đề khác, trong ánh mắt anh hiện lên một chút tiếc nuối: "Đương nhiên."

Chắc, sao lại không hỏi chứ...

Ôn Nhan bị vẻ ngoài điềm tĩnh không quan tâm tới chuyện khác của anh làm cho sợ ngây người, cô day day ấn đường, đưa lại điện thoại cho anh: "Tự anh đi mà chơi."

Cái thao tác này...cô không làm được đâu.

"Được rồi." Anh cười, hơi cong môi lên: "Anh hiểu ý em rồi, em không thích mua trên mạng cũng đúng thôi, thế để lúc nào về anh dẫn em đi dạo phố."

Như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên nụ cười của anh lại mang theo ý vị sâu xa: "Nơi này có một loại đặc sản nổi tiếng, bình thường em cũng thích ăn, chúng ta có thể mang một ít về đây."

Khoe miệng Ôn Nhan hơi nhếch lên, nhìn chăm chăm vào anh. Đột nhiên cô cảm thấy thật mệt mỏi, sao tự dưng cô lại không hiểu câu nói của mình nhỉ?

Hay là: "Sao em lại không biết ở đây có đặc sản mà em thích?"

"Muốn biết à?" Anh nhướn mày, trong mắt lóe lên một tia sáng, môi mỏng khẽ mở.

Ôn Nhan mở to mắt: "Đương nhiên."

"Vậy được rồi, nếu bảo bối muốn biết thì anh sẽ thỏa mãn em."

"Thật ra..."

Ý cười trong ánh mắt Cố Cảnh Ngự càng lúc càng đậm, giọng nói vừa trầm thấp vừa mang theo chút gì đó ái muội. Nói được một nửa, anh thấy ánh mắt Ôn Nhan luôn nhìn về đây, anh dừng lại, cong môi lên.

"Dừng, khi nào kết thúc, anh sẽ nói cho em biết."

Ôn Nhan: "..."

Vốn dĩ sự tò mò đã bị gọi lên, đang nói được một nửa lại không thỏa mãn tính hiếu kỳ của người ta. Ôn Nhan tức tới không thờ được, cô nghiêng răng, nhéo anh một cái: "Anh có biết hành động này của anh giống gì không?"

"Hả?" Anh cầm lấy tay cô, rồi còn đan tay mình vào tay cô, tay còn lại xoa xoa cằm: "Giống cái gì?"

Ôn Nhan nghiêng răng, môi đỏ hơi nhếch lên: "Câu dẫn người ta được một nửa thì tự dưng thả gánh giữa đường."

Nghẹn tới khó chịu, cô tức giận đấy!!

Nhưng mà có thể Ôn Nhan không chú ý tới, gương mặt căng thẳng của cô đã hoàn toàn không còn, sự khản trương cũng bất tri bất giác mà biến mất.

Cố Cảnh Ngự nhìn cô, khoe môi gọi lên một nụ cười, đề thấp âm thanh xuống nói với cô, còn rất tán đồng: "Ừm, như vậy là không tốt."

Sau đó, anh làm như không có việc gì, trầm ngâm: "Không thì sau khi trở về anh sẽ bổ sung nửa câu sau?"

Tiếp tục câu dẫn sau...

Ôn Nhan: "..."

Ôn Nhan tức quá hóa cười, cô cười dịu dàng rồi quay mặt về phía màn hình lớn, mắt nhìn thẳng: "Anh, nghĩ, đẹp, quá, cơ."

Cố Cảnh Ngự thấy cô đã hoàn toàn thả lỏng, nhéo nhéo vào tay cô, ý cười dịu dàng như tràn ra khỏi đáy mắt, cổ ý thờ dài nói.

"Thật là đáng tiếc."

Ôn Nhan không hề nghiêng đầu nhìn, làm như không nghe thấy. Khoe môi âm thầm cong lên, nắm chặt lấy đôi tay trong lòng bàn tay mình.

Từ Tuệ Lâm ngồi ở bên cạnh thay đổi tư thế, vẻ tươi cười trên mặt trở nên cứng nhắc.

Cái gì nhỉ, biết hai người có tình cảm rất tốt rồi, thế cái chuyện câu dẫn rồi câu dẫn giữa chừng này...lúc trở về tôi có thể hỏi không?

Đúng là ở chỗ nào cũng tú ân tú ái được.

...Tươi cười trên mặt đã biến mất.jpg

Rạp chiếu phim trung tâm Peter.

Còn chưa đến giờ khai mạc, nhưng có rất nhiều fan yêu thích phim điện ảnh đang cảm thấy bồi hồi, chuẩn bị chọn ra những phim điện ảnh mình thích để xem

Nhân viên công tác ở đây cũng bắt đầu mang poster lớn ra để treo, bận rộn mất một lúc lâu mới xác nhận mọi việc hoàn toàn không có vấn đề gì.

" Mọi việc không có vấn đề gì sao? "

" Ừm, không có. "

" Được, thế bắt đầu thôi. "

Những người yêu thích phim điện ảnh lục đục kéo nhau vào.

Một lát sau, hình như quản lý nghĩ ra cái gì đó, đột nhiên vỗ đầu một cái: " Ôi, Chúa ơi, có ai đứng bên cạnh tấm poster không? "

Nhân viên không hiểu nguyên nhân lắm " Không ạ. "

Còn phải đi canh ở chỗ dán poster à???

Quản lý chửi thề một tiếng, bây giờ hấn lập tức phải an bài người đứng canh.

Không phải là hấn nghĩ nhiều đâu... Năm đó, khi lần đầu tiên Cố Cảnh Ngự tham gia phim điện ảnh, một người đàn ông mặc áo gió khá kỳ dị đã khiến mọi người kinh ngạc, cái sự việc to lớn đó không phải là việc có thể đùa.

Lúc đó, poster của bộ phim điện ảnh, toàn bộ đều bị người hâm mộ lấy đi... Đúng, không sai, là toàn bộ đấy, ngay cả cái poster nhỏ dán ở tủ kính cũng lén lút lấy luôn rồi.

Giấy trước bọn họ vừa dán lên, vừa quay đầu một cái, giấy sau đã không thấy đâu rồi /mặt mỉm cười/

Ai mà biết được lần này có ai mặc áo đen quái gờ như thế không. Hơn nữa, ở đây có rất nhiều poster của các minh tinh, vẫn nên an bài một số người đi.

Mấy nhân viên công tác đứng nói chuyện ở bên này hoàn toàn không biết gì cả.

Đây không phải là lần đầu tiên bộ phim xuất hiện ở liên hoan phim, mọi người vẫn luôn nhớ rằng bộ phim này là phim nhựa tới từ nước C.

A, , Cố Cảnh Ngự là diễn viên chính của phim này.

Tina mang theo một túi bắp rang bơ, mục tiêu của cô chính là đi tới chỗ poster lớn ngay ở giữa. Giờ cô hận không thể dán cả người mình lên poster, mãi cho tới khi cô nhìn thấy tầm mắt của nhân viên công tác đang nhìn cô.

" Oh My God!! " Tina dừng lại, tự thu tay của mình về, cô lấy di động ra, làm như không có việc gì, nói chuyện rất nhiệt tình: " Bạn ơi, có thể chụp giúp mình một tấm ảnh mình với cái poster này không? "

Nhân viên công tác: "... "

Bên ngoài dù có ồn ào như thế nào đi chăng nữa thì vào bên trong rạp rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng bước chân của người đi vào.

Không biết có bao nhiêu người đi vào.

Không biết có nhà phê bình đi vào không.

Không biết biểu cảm của mọi người như thế nào.

Nhưng Ôn Nhan không hề quay đầu lại.

Nhưng cô lại nắm thật chặt tay người bên cạnh, sự ấm áp lan tới không ngừng, nó khiến cô cảm thấy an tâm và kiên định hơn. Trong phút chốc, cô lấy lại được sự bình tĩnh.

Cô tin tưởng vào diễn xuất của anh.

Tin tưởng vào sự nghiêm khắc của đạo diễn.

Cũng tin tưởng vào sự cố gắng của cô.

Kết quả nhất định sẽ tốt.

Nhất định.

Ôn Nhan cong môi lên cười, màn hình lớn lóe lên tia sáng, nhạc dạo đầu bắt đầu vang lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Edit: Cài Trắng

"Quả nhiên, không phụ sự mong chờ của tôi, diễn xuất của Cố vẫn tốt như thế, ở trong trạng thái bình thản như thế mà vẫn có thể kéo bạn sang thế giới bên kia. Điều đó làm tôi không tự chủ được nhớ tới thiếu niên có tài năng làm tôi kinh ngạc năm đó, qua nhiều năm như vậy rồi, nhìn lại, có thể dễ dàng nhận ra được, qua mỗi năm diễn xuất của Cố càng tiến bộ hơn..."

Nữ chính trong phim là một gương mặt mới, cô ấy đã diễn được cái hồn của nhân vật khá tốt...

Ngoại trừ hai điều trên, còn có một điều nữa, tài năng của nữ phụ khiến cho tôi kinh ngạc.

Đây là một nhân vật tương đối khó nắm bắt, nhưng vị hôn thê của cậu lại diễn nhân vật này vô cùng hoàn hảo, a, tình yêu đúng là đáng ghét, khi cô ấy diễn cùng Cố luôn có một loại cảm giác... nhìn qua vô cùng hài hòa."

Truyền thông trong nước đưa tin rất nhanh, những lời bình luận của truyền thông nước ngoài vừa mới có không lâu thì trên những trang web ở trong nước đã đăng lại lời bình luận đó, cả bầu trời là lời ca ngợi.

Fan của Ôn Nhan cũng cảm thấy rất vinh dự.

Ha ha ha, trên đó đều là lời khen thần tượng của bọn cô...Nương nương, diễn xuất của chị đã được mọi người khẳng định rồi a a a...

Nhưng mà, kết quả cuối cùng vẫn chưa có. Dù ban đầu có fan không nhận được bị kích động, nói lung tung loạn xạ rồi cũng bị những fan lý trí khác kéo trở lại. Giờ không thể kích động, chờ có kết quả mới có thể yên tâm, nhờ đâu không ôm được giải thì... bọn họ tự vả mặt là chuyện nhỏ, còn nương nương bị bôi đen mới là chuyện lớn.

Các fan chính là như thế đó, hận không thể suy nghĩ thấu đáo tất cả mọi việc.

Có người đứng ra khống chế cục diện, nhóm fan Yên Hóa cũng không nhất định phải làm loạn mọi thứ lên, dần dần họ bình tĩnh hơn.

Đặc biệt là một số người cố ý tăng bốc lên, cố ý giả bộ như một fan đang kích động để mọi người thấy fan bọn họ là như thế này, lý trí mà rộng lượng.

"Không cần phải được nhận giải, chỉ cần nương nương có trong danh sách đề cử là được rồi. Yên Hóa chúng tôi chẳng còn ước mong nào hơn."

"Yên Hóa là người thế nào tôi biết rồi, đừng có mà giả làm fan người ta, từ trước tới nay nương nương còn chưa nói gì."

"Nương nương chỉ mới debut, có thể có tên trong danh sách đề cử đã tốt lắm rồi /mim cười/ "

Những người qua đường không thích bộ dáng phô trương quá mức, thế nên kết quả còn chưa có thì một bộ fan quá khích đã khiến người khác rất chán ghét. Cũng may đó chỉ là một số fan.

Không thể không nói, ở trong nước tràn ngập lời khen là sự thật. Cũng có rất nhiều người cố ý phóng đại chuyện này lên, thế nhưng các fan lại rất bình tĩnh nên chuyện này rất nhanh đã bị ép xuống.

... Háo hức của quần chúng ăn dưa tăng lên nhanh chóng.

Nhưng thật ra...ở trong nhóm chat của các Yên Hòa thì khác:

" A a a a a!! Mọi người xem, nhà phê bình điện ảnh này thật có mắt!! Nương nương của chúng ta xứng đáng với lời khen như vậy. "

" Còn đây nữa!! Ở đây nói nương nương sẽ là... "

" A a a a a a, có vài người thực sự có ánh mắt!! "

" Liên tục đánh call* cho nương nương. "

*Đánh call: Ý chỉ sự ủng hộ, một cụm từ mạng hay được sử dụng khi nói tới việc mình ủng hộ ai đó.

Cùng lúc đó, ở liên hoan phim Peter cũng xảy ra việc tương tự.

" Đối với nhân vật lần này tôi muốn nói tới là nữ phụ. Không thể không nhắc tới, diễn xuất của Ôn và Cố tới từ nước C thực sự rất tốt. Trong phim, mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm, đều vô cùng hoàn hảo và xinh đẹp. Có thể diễn được vai diễn này một cách hoàn hảo như vậy, nên tôi khá mong chờ vào tương lai sau này của cô ấy... "

Thường Tâm Tâm đang cầm báo đọc thì bị kích động, cô buông một bên tay ra nhưng tay còn lại vẫn giữ chặt: " Ôn tỷ, Ôn tỷ, chị xem này, tất cả mọi người đều đang khen chị. "

Lời Thường Tâm Tâm nói cũng không phải là đang nói quá, đúng là có rất nhiều người dành lời khen cho Ôn Nhan, khen ngợi diễn xuất của cô.

Cho dù vẫn còn một chút thiếu sót thì cũng không thể phủ nhận được diễn xuất của cô.

Làm được như vậy đã rất tốt rồi.

Tất cả mọi người đều biết, diễn xuất của nữ phụ và nữ chính không chênh lệch gì nhau, cái chênh lệch ở đây chỉ là nhân vật.

Diễn xuất vừa đủ, tiếp theo lại chọn được một kịch bản tốt và nhân vật, với nữ chính mà nói, việc lấy được cúp dễ như trở bàn tay, cũng gần gần như vậy.

Càng quan trọng hơn, đây là bước đi đầu của cô. Chỉ cần cô có được chiếc cúp lần này thì sẽ có kha khá đạo diễn tìm đến cô để thử vai, đây mới là điều quan trọng.

Người đại diện vô cùng vui vẻ, hai mắt như đang phát sáng, hẳn đi tới đi lui: " Không được, anh phải gọi điện về nước thông báo, nhất định hoạt động tiếp theo không thể để bọn họ làm loạn được, bây giờ chính là thời khắc quan trọng của em... "

" Cũng không thể trả lời lung tung... "

Có thể tưởng tượng được, lần này, nhân khí của cô lại bùng nổ lớn. Cho dù cô không nhận được cúp cũng thế, vào quãng thời gian này càng phải hành động cẩn thận hơn, không thể tùy tiện nào thật lùi nhân khí.

Nếu có thể tiến thêm thì tốt, đây chắc chắn sẽ là bậc thang cho cô tiến xa hơn.

" Không cần phải quá quan tâm, bây giờ mọi người chỉ đang thuận theo chiều gió thôi... "

Là một diễn viên, diễn xuất của mình được người khác khen ngợi là một chuyện khiến cô rất hưng phấn. Nhưng đối với việc lời khen ngợi bay đầy trời thì cô lại càng hiểu rõ hơn, nhờ đâu kết quả về sau cô không cầm được cúp, thì toàn bộ những lời ca ngợi bây giờ sẽ biến thành chữ bói.

Ôn Nhan ngồi trước gương, khoe miệng cô hơi cong lên, vẻ tươi cười xinh đẹp.

Nhưng tới khi nhận được điện thoại, biết được tình huống, cô liền tròn tròn mắt, chính mình cũng cảm thấy xấu hổ: "... Không phải đâu. "

So với truyền thông quốc tế thì ở trong nước cô nhận được rất nhiều lời khen, có khi là cả một bầu trời. Dù loại bình luận, giống như kiểu cô đang nắm chắc phần thắng vậy.

Ôn Nhan day day trán, khoe miệng cô hơi giật giật, cái cảm giác hưng phấn lúc ban đầu cũng biến mất, cảm thấy cạn lời: "...Bọn họ đúng là dám nói. "

Vừa nhìn là biết là giả, ở trong tình huống này...Nếu như cô lảng lảng chìm trong sự vui sướng thì cô không những ngu mà còn ngốc nữa.

Ngay cả sự hưng phấn cũng bị cuốn trôi mất.

Người đại diện vui vẻ cắt ngang lời cô: " Anh biết anh biết. "

Nhưng ở trong nước rất nhiều người được đề cử, cô chen chân được một chỗ đứng trong danh sách đề cử đã là tốt lắm rồi. Dù sao, cô cũng mới debut được có một năm, vẫn còn là một người mới chân ướt chân ráo, cái khiến hấn kích động là tương lai của cô.

Cho dù chỉ là một cái tên trong danh sách đề cử thôi cũng đủ khiến cho con đường sau này cô đi được bằng phẳng hơn.

Chuyên viên trang điểm ở phía sau cô cười rất tươi, dùng trâm vấn tóc cô lên, sau đó còn buông mấy sợi tóc nhỏ bay bay ở hai bên tai, tạo cảm giác quyến rũ, vô vô tay: "Được, mọi thứ đã xong rồi, em mau xem xem bộ này thế nào?"

Đây là một trong ba bộ lễ phục hấn mới mang tới hôm trước.

Ôn Nhan đứng lên, lùi ra sau hai bước, cẩn thận ngắm nhìn mình trong gương.

Bộ lễ phục dài màu xám dài đến mắt cá chân, ở trên váy còn có những điểm sáng như ẩn như hiện, như là những ngôi sao được rắc lên váy vậy. Sợi tóc hai bên nhẹ nhàng buông lơ, ánh mắt đào hoa như mang theo ánh sáng, môi đỏ hơi cong lên, hai bên tai có mấy lọn tóc rủ xuống càng thêm quyến rũ.

Đẹp, rất đẹp.

Chỉ có một từ đẹp thôi, chỉ có một từ này mới nói hết được cảm xúc trong lòng.

Chuyên viên trang điểm vô cùng hài lòng với kiệt tác của mình, rất đẹp, giờ hấn có thể tưởng tượng được cảnh sau này những đơn đặt hàng sẽ lao về phía hấn cực nhiều.

Ôn Nhan trầm ngâm trong chốc lát: "Mọi người cảm thấy thế nào?"

Người đại diện gật đầu, vỗ một cái vào cô gái nhỏ đang mê muội tới ngây người Thường Tâm Tâm: "Hoàn hảo, vô cùng hoàn hảo, lấy bộ này đi."

"Vây được."

Chuyên viên trang điểm hài lòng cười cười: "Còn thiếu một bộ trang sức nữa, mấy người để tôi tự chọn hay là dùng đồ của mình?"

Hấn cũng đem trang sức tới đây, nhưng chắc chắn không phải bộ trang sức mới nhất của các nhãn hiệu lớn. Cũng giống như hấn, rất nhiều minh tinh mang theo bộ trang sức của nhãn hiệu tài trợ mình tới đây, sau đó nhờ hấn chọn giúp.

Cuối cùng, ở trên thảm đỏ mang theo cái gì chính là một cách thể hiện cấp bậc của mình, sau đó còn không ít những cuộc ganh đua.

Nhưng mà...Chuyên viên trang điểm đưa mắt nhìn bọn họ, nếu như hấn không làm thì cô chỉ là gương mặt mới, liệu cô đã chọn cho mình được một nhãn hiệu tài trợ chưa?

"Dùng đồ chúng tôi mang đến đi."

Thật ra Ôn Nhan chẳng vội vàng lắm, vấn đề này đã được người đại diện suy xét cẩn thận rồi. Lúc trước đã có một nhãn hiệu ngỏ lời hợp tác, tuy rằng đây không phải là nhãn hiệu lớn nhưng đối với người mới như cô thì dùng rất ổn.

Còn đang muốn nói tiếp thì tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào, không nhanh không chậm gõ ba tiếng, thân sĩ mà lễ phép.

Thường Tâm Tâm vội vàng chạy ra mở cửa, sau khi thấy được người ngoài cửa thì cô kêu lên: "Cố ca."

Cố Cảnh Ngự mặc một bộ đồ thể thao màu xám tro, nó làm tôn lên dáng người thon dài của anh. Trong tay anh cầm một hộp quà màu tím, anh nhìn Thường Tâm Tâm một cái, mỉm cười gật đầu chào cô. Sau đó, anh đi vào bên trong, anh nhìn thấy Ôn Nhan đang đứng trước gương, bước chân hơi dừng lại, trong mắt lộ ra một tia kinh diễm.

Cảm nhận được tầm mắt của anh, Ôn Nhan xoay người lại: "Thế nào, đẹp không?"

Một lúc lâu sau Cố Cảnh Ngự mới lấy lại được tinh thần, cất bước đi tới: "Đẹp."

Anh vén sợi tóc của cô lên, đưa tay ôm lấy eo cô từ đằng sau, anh đưa mắt nhìn về phía gương. Trong gương có hai người đang thân mật kề sát nhau, thanh âm của anh mang theo sự từ tính mà dụ hoặc, anh hít một hơi: "Đẹp tới nỗi anh không muốn để em đi ra ngoài."

Xinh đẹp như thế này, anh muốn đem cô giấu đi...

Ôn Nhan cố gắng áp chế khóe môi mình đang giương lên, cầm lấy tay đang đặt bên hông cô: "Có phải anh vừa trộm đi ăn mật ong không?"

Sao có thể nói ngọt như này chứ...

Cố Cảnh Ngự nở nụ cười trầm thấp, nắm thật chặt tay cô: "Em có muốn ném thử không, xem anh có ăn không?"

Chuyên viên trang điểm đứng bên cạnh há hốc mồm, hấn cảm thấy xấu hổ nếu mình cứ đứng ở đây mãi. Nhìn hai người đang đứng trước gương, hấn cảm thấy trong căn phòng này là một bầu không khí hồng phấn, giờ hấn chẳng biết làm thế nào.

Chúa, Chúa ơi, sao giờ hán muốn biến mất như thế này...

Người đại diện và trợ lý xấu hổ cười cười, giữ chặt lấy hán, giờ nhìn nhiều thành quen rồi, có thể đổi thành nhìn trời nhìn đất nhìn cả con kiến.

Cái gì nhỉ, đừng hoảng hốt, tập thành quen là được rồi.

Dù sao cũng đang ở chỗ của người khác, Ôn Nhan còn biết giữ lễ độ, cô nào nghĩ tới việc ở đây đánh rơi tiết tháo cùng Cố Cảnh Ngự. Đẩy đẩy đầu anh một cái, khéo môi giương lên: " Nằm mơ đi. "

Cô không thèm nếm.

" Được rồi. " Cố Cảnh Ngự cảm thấy hơi tiếc nuối, anh liếc nhìn ba tên đầu gối đang đứng ở một góc, Cố Cảnh Ngự lại cúi xuống hôn lên phần vai để lộ ra của cô, sau đó anh không nháo nữa, đưa hộp quà màu tím của mình: " Em mở ra nhìn thử xem. "

" Há? "

Ôn Nhan nhận lấy rồi mở ra: " Cái gì đây? "

Trong hộp quà màu tím, có một bộ trang sức để ở bên trong, mấy viên kim cương màu tím tỏa ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh, đó là màu tím thuần túy, thực sự rất mỹ hoặc, đó là một màu sắc khiến nhân tâm bị chìm đắm.

" Oh My God!!! Màu sắc này... " Chuyên viên không kiềm chế được, mở miệng.

Kim cương sắc tím là một loại kim cương cực kỳ hiếm thấy, nó mang theo một cảm giác thần bí. Ở trong tự nhiên, tìm thấy được rất ít kim cương màu tím, cho dù là ngôi sao nổi tiếng tới đâu thì khi đeo trang sức màu tím được làm từ kim cương, đa số đều là màu nhân tạo.

Kim cương hoàn toàn thuần tím thì phần lớn là không tìm thấy, giá để mua được nó cũng cao bằng trời, có khi lên tới một ngàn vạn, có khi còn hơn trăm triệu.

Mà bộ trang sức này tỏa ra ánh sáng màu tím thuần túy, một màu tím mê người tới không thể tưởng tượng nổi.

Chuyên viên trang điểm nhìn Cố Cảnh Ngự thêm vài lần, nhìn dáng vẻ này, thì có vẻ tin đồn trước đó lưu truyền về Cố gia là có thật.

Người bình thường đừng hòng mua được một viên kim cương màu tím tự nhiên như thế này, dù có trên thị trường cũng là giá cao hơn trời.

Rất rõ ràng, Cố Cảnh Ngự và Ôn Nhan đều biết chuyện này. Ôn Nhan im lặng trong chốc lát, sau đó, đột nhiên cô bật cười, cô đưa lại hộp cho anh, cười khanh khách đưa tay ra: " Giúp em đeo được không? "

Ở trong ánh mắt đều là vẻ rực rỡ chói mắt.

Đắt tiền thì đắt tiền, nhưng của anh cũng là của cô mà, hai người ở bên nhau lâu như thế rồi, anh chỉ tặng cô một hộp quà, chẳng lẽ cô còn không nhận?

Cố Cảnh Ngự âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Anh cong môi lên, hôn một cái lên mặt cô, nở nụ cười nhẹ: " Tuân mệnh. "

Anh nhận lấy hộp quà, anh lấy từ bên trong ra một cái lắc tay tinh xảo, chậm rãi đeo lên cho cô, cũng lấy hoa tay ra, thay đổi cô đang đeo.

Sau khi hoàn thành xong, anh lại ôm lấy eo cô, hôn cô: " Thế nào? "

" Có thích không? "

Màu tím vốn là một màu mang theo sự thần bí và cao quý, màu tím thần bí nổi bật trên làn da trắng nõn, càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc.

Ôn Nhan nhìn nhìn, áp chế khéo môi đang muốn giương lên, gật đầu: " Cũng không tệ lắm. "

Cô cố ý làm ra vẻ không quan tâm, rồi còn nhón chân hôn lên mặt anh một cái: " Khen thưởng anh một cái, nhớ tiếp tục cố gắng. "

Trong mắt đều là ý cười ngọt ngào.

Cố Cảnh Ngự cũng nở nụ cười, trong mắt là sự dịu dàng mềm mại, ôm lấy cô: " Cứ như vậy à... "

Anh chỉ vào một bên má còn lại, còn nói: " Bên này cũng muốn hôn một cái. "

Ôn Nhan cố ý cúi mặt xuống: " Đại anh đế, làm người thì phải biết thỏa mãn với cái mình có. "

" Vậy được rồi. " Cố Cảnh Ngự thở dài, giống như là đã từ bỏ suy nghĩ đấy. Nhưng mà ở giây tiếp theo, anh đã nghiêng người hôn lên má trái của cô một cái, trong ánh mắt thâm thúy là ý cười nhàn nhạt, cong môi thờ dài: " Vậy thì anh hôn em. "

Nói xong lại lần tới, hôn lên môi đỏ của cô, ôm lấy vòng eo cô.

Chuyên viên trang điểm đứng ở một bên: "... "

Người đại diện: "... "

Trợ lý nhỏ: "... "

Sao lại có cảm giác như bọn họ không hề tồn tại nhỉ... Là ảo giác sao?

Đa đầu truyền tới sự tê dại, hai người vội kéo chuyên viên trang điểm đi ra ngoài, đóng cửa lại, hắng giọng họ một tiếng. Giờ bọn họ bắt đầu máy móc giải thích cho chuyên viên trang điểm.

" Bình thường bọn họ không như vậy đâu... "

Thật đấy.

Chuyên viên trang điểm không thèm để ý tới mấy lời lừa gạt hần, hần nhìn cửa phòng trang điểm, cuối cùng há miệng thở dốc: " Nếu tôi nhớ không nhầm... thì đây là chỗ của tôi. "

Vì sao... Hần lại phải đi ra ngoài???

Thường Tâm Tâm chớp chớp mắt: " À, thế sao? "

Chuyên viên trang điểm bỗng cảm thấy chẳng luyến tiếc gì cuộc sống này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Lễ trao giải

Edit: Tròn

Sắc trời dần dần tối lại.

Mọi người chăm chú chờ lễ trao giải sắp diễn ra, bên ngoài thảm đỏ đã bị tầng tầng lớp lớp người bao quanh.

Bên trong cũng là khu của những phóng viên nước ngoài, có thể thấy được sự khác biệt về màu da của các phóng viên đang cầm microphone, dài cổ chờ khai mạc thảm đỏ.

Xa hơn ở phía sau là những tiếng thét chói tai càng lúc càng lan rộng là fan hâm mộ đến từ các nước khác nhau, mặt ai nấy đều tràn đầy hưng phấn, giờ bảng đèn led, cầm điện thoại quay phim, ánh mắt sáng quắc, trông ngóng thân tượng mình tiến vào.

Mấy hôm trước rất hot, đặc biệt là xuất hiện những lời bình luận nói bộ phim xuất sắc, nhưng độ hot không dừng lại ở đó, Hollywood cũng có một bộ phim nhựa(1) sánh vai cùng nó, thậm chí là được đánh giá có khả năng đạt được giải thưởng phim điện ảnh xuất sắc.

(1) Phim nhựa: phim điện ảnh hay được gọi là phim chiếu rạp. Nếu bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì có thể tra gg.

Dù sao, mọi người không khỏi không thừa nhận, ở hạng mục các giải thưởng khác thực sự thiên vị nước ngoài hơn.

Hai bộ phim điện ảnh đó trở thành đề tài bàn tán của rất nhiều người, người này nói sẽ thắng lớn, có người lại phản bác, gây ra một hồi náo nhiệt, nhưng càng thêm náo nhiệt lại càng làm cho mọi người chờ mong lễ trao giải diễn ra tới nay.

Thời gian chậm rãi trôi qua, giờ khai mạc càng lúc càng đến gần, bên ngoài thảm đỏ không khí càng ngày càng nóng lên, như là chảo dầu đang đun sôi, sắp đạt tới đỉnh điểm, bùng nổ.

Đột nhiên, ở bên ngoài lễ trao giải, những chiếc đèn cực lớn trong nháy mắt phát sáng lên, nhấp nháy, MC đã xuất hiện trên thảm đỏ, tất cả fan hâm mộ bắt đầu phát ra âm thanh hoan hô.

-Liên hoan phim Peter, bắt đầu.

Một chiếc xe Bentley màu đen dừng lại trước lối đi thảm đỏ, một người đàn ông mặc âu phục đen từ trên xe bước xuống, đây không phải là một tiểu thị tui, nhưng thời gian làm cho hần càng thêm mị lực, càng có hương vị. Vừa mới dừng lại thì tiếng hoan hô lần nữa vang lên, bảng hiệu vẫy tung bùng.

Hắn vẫy tay với người hâm mộ, lộ ra bộ dáng tươi cười, sau đó tạo mấy tư thế, lại không hề dừng lại, đi thẳng về phía trước.

Trên thảm đỏ, có rất nhiều người bởi vì có tác phẩm nên mới tham gia, có người thì không có tác phẩm gì, chỉ cần đi thảm đỏ làm gia tăng độ nổi tiếng của mình. Rất rõ ràng, hắn không muốn ở trên thảm đỏ lâu để hấp dẫn sự chú ý của mọi người và các ông kính.

Thời gian đi thảm đỏ dần tới điểm kết thúc, minh tinh xuất hiện trên thảm đỏ ngày càng nhiều, mức độ nổi tiếng càng lúc càng cao, tiếng hoan hô vang lên hết lần này đến lần khác.

Truyền thông xung quanh như uống phải thuốc kích thích, hai mắt chăm chú nhìn chiếc xe cuối cùng dừng lại, tiếng tách tách dường như không dừng lại chút nào, đèn flash chiếu sáng chói mắt.

Đám fan hâm mộ càng lúc càng khẩn trương.

Bao gồm Bạch Nguyệt cùng A Hương.

Chờ đợi muốn dài cổ: "Làm sao còn chưa tới nhỉ, lúc nào nường nường đến nhỉ."

A Hương cầm điện thoại, không hiểu sao cơ thể lại phát run, ở trên mạng tìm kiếm an ủi.

"Tôi cảm thấy có chút hưng phấn, kích động không thôi..."

Lúc này cảnh đêm đã ngày càng hiện rõ, tiếng nói chuyện phiếm của mọi người ở bên trong không ngừng vang lên, không có một phút giây nào yên tĩnh, không thể không kể đến tới fan hâm mộ ở trên mạng đang muốn hiện trường nhanh chóng diễn ra: "Đừng hoảng, chúng ta còn phải đợi người nữa...."

"Bệ hạ cùng nường nường không có đến? Còn chưa tới sao?!"

Một đám người chọc cười, tốc độ bình luận tăng ào ào, rất nhanh đã có đến 99 tin tức, A Hương cũng không có lúc nào buông lỏng, thở sâu, son sắt vỗ ngực thề: "Yên tâm, chờ tôi cho mấy người coi hiện trường trực tiếp!"

Nói năng khí phách: "Không cần sợ, tôi sẽ chờ để trực tiếp thu hình lại!"

Đúng lúc này, một chiếc Lincoln mở cửa đi ra, một ông lão dẫn đầu từ trên bước xuống, sắc mặt hồng hào, mỉm cười nhẹ.

A Hương thoáng nhìn qua, nhất thời ánh mắt như bị hấp dẫn về phía đó, thét to lên: "A A A! Đạo diễn Vương!"

"Ai ai ai?!"

Đám fan hâm mộ bên cạnh cô lập tức kịp phản ứng: "Đạo diễn Vương!!!"

Fan ngoại quốc cũng không phải người thiếu nhiệt tình, sự sùng bái của bọn họ dành cho Cố Cảnh Ngự náo nhiệt không kém gì các fan trong nước, cho dù không có nhận ra đạo diễn Vương, hai mắt vẫn nhìn về phía đó, trong đó còn hiện lên chút vui mừng, dùng tiếng nói không chuẩn thét lên: "A A A A, là Cố!"

Phía sau ông chính là đoàn phim! Là Cố!

Cái tên này giống như lựu đạn ném vào nồi cháo bên trong, nhanh chóng xuất hiện phản ứng dây chuyền, tất cả các fan hâm mộ đều bắt đầu xao động, hướng ánh mắt qua xem.

Trước ánh mắt của mọi người bên trong, Cố Cảnh Ngự toàn thân bộ âu phục màu đen xám bước xuống, thân hình thon dài và cao lớn, vai rộng eo hẹp, khuôn mặt tuấn mỹ, màu xám đậm của âu phục làm nổi bật khuôn mặt lạnh như băng, nhưng môi mỏng của anh có chút cong lên, làm giảm vẻ xa cách, lộ ra vẻ thân sĩ cũng tao nhã.

Anh nhìn qua phóng viên cùng khu vực fan hâm mộ, động tác không có dừng lại, rũ con mắt xuống cười cười, ngón tay thon dài đưa ra, sau đó mở cửa xe, vươn tay qua, môi mỏng khẽ mở: "Coi chừng."

Được anh nhìn qua, đám fan hâm mộ muốn té xỉu, phải nín thở để nói: "Mẹ nó! Em mang thai rồi hu hu! Bệ hạ sao có thể đẹp trai như vậy! Cứu mạng!"

Nhìn động tác của anh thì càng kích động, muốn thét lên nhưng cố nhịn lại, ghen đến nổi sắc mặt đỏ bừng, các cô đã đoán được người phía trong đi ra là ai..

Hiện trường yên tĩnh lại.

Quả nhiên, một giây sau, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt lên tay anh, đôi giày màu bạc thạch anh tinh tế có đai dây đính vài viên kim cương nhỏ làm đẹp hẳn lên, bàn chân trắng nõn càng làm nó trở nên tinh tế hơn, ư ư nhả đặt xuống mặt đất.

Đám fan hâm mộ trùng lớn hai mắt.

Váy dài màu bạc tầng tầng lớp lớp rơi xuống, sự lấp lánh trên váy như ẩn như hiện, như hiện ra một tầng sáng chói, người con gái đó ngẩng đầu, đôi mắt hoa đào trong suốt, đôi môi đỏ mọng rụt rè hơi vênh lên, trên gò má nhẹ nhàng rơi xuống vài cọng tóc đen mang nét quyến rũ, trên cổ tay cùng vành tai là trang sức màu tím đậm, cộng thêm làn da trắng nõn lại càng thêm rung động lòng người.

Ôn Nhan khoác cánh tay Cổ Cảnh Ngự, nhẹ gật đầu với fan hâm mộ hai bên, mỉm cười.

"A a a!" Đám fan hâm mộ rất cục không nhìn được nữa, tê tâm phế liệt(1) hét ra: "Bệ hạ! Nương nương!"

(1) Tê tâm phế liệt: đau khổ đến tột cùng.

Sao cô có thể đẹp như thế!

Một số người nước ngoài phát âm không chuẩn lắm, nghe có chút sứt sọc nhưng hét lên rất điên cuồng, âm thanh to nhất, tại trường quay đều vang vọng một tiếng: "Cố!"

Tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, đám fan hâm mộ kích động đến nổi sắc mặt đỏ bừng, che ngực, giống như sắp té xỉu.

Còn các phóng viên đang ngăn người cũng bị tiếng thét đánh thức, phục hồi tinh thần, hai mắt xẹt một cái phát sáng lên, phát ra một âm nhanh náo nhiệt, tiếng rắc rắc giống nhau, nhanh chóng bấm máy tách tách từ phía bên kia vọng ra.

"A! Cố! Nhìn qua đây!"

"Ôn! Là Ôn a!"

"Đạo diễn Vương!"

Nguyên một đám người giờ microphone, cầm camera, cố gắng chụp góc đẹp nhất.

Cái gì?! Bạn nói chỉ lấy một ít hình ảnh!

Một ít hình ảnh là cái gì? Chúng tôi không hiểu.

Chụp, cho tôi chết trong ánh sáng chụp hình đi.

360 độ, mỗi góc độ đều muốn chụp chụp.

Ôn Nhan cùng Cổ Cảnh Ngự và một đoàn người đi đến thăm đó, tiếng thét chói tai chưa hề dừng lại, đèn flash sáng cả một khung trời, năm nay vốn đứng đầu khả năng đoạt giải, lại thêm độ nổi tiếng của Cổ Cảnh Ngự ở quốc tế, một đoàn phim đi tới chỗ nào nơi ấy như sinh động hẳn lên, vô số người chen chúc tới.

Nhưng thời gian thăm đó có hạn.

Đoàn phim hoặc là diễn viên đang được hoan nghênh có thể nhiều hơn một chút, không được hoan nghênh hoặc là độ nổi tiếng không cao thì thời gian sẽ ít hơn nhưng chủ yếu là chính mình có nắm chắc được thời gian hay không.

Ôn Nhan có thể được coi là vai nữ phụ số một trong bộ phim, lần này cạnh tranh với những diễn viên thực lực khác, lại còn mang danh vị hôn thê của Cổ Cảnh Ngự, đương nhiên cũng nhận được không ít câu hỏi.

Cô tự biết thân biết phận của mình, cô còn rất xa để đạt được trình độ đáng kiêu ngạo, cách thành công còn kém xa nhiều, tính toán trả lời mấy câu hỏi, cùng đạo diễn với mọi người bước lên bục.

Fan hâm mộ hai bên lối kích động đến sắc mặt đỏ bừng, không ngừng thét lên, bên tai hầu như đều là tiếng hét, đều rất đáng yêu.

Ôn Nhan mấp máy môi, con ngươi khẽ đảo, nhìn phía bên kia cười cười, mở khẩu hình miệng: "Chào buổi tối."

Fan hâm mộ chú ý tới hành động này, ánh mắt sáng ngời.

Cổ Cảnh Ngự bên cạnh cô nhìn thấy hành động của cô, rù con mắt xuống nhìn cô một cái đầy cưng chiều, cong môi.

Cũng nhìn sang, nhẹ gật đầu, mở miệng nói: "Chào buổi tối."

Fan hâm mộ vốn được Ôn Nhan đáp trả lại đã đủ hạnh phúc rồi, hiện tại trông thấy hành động của Cổ Cảnh Ngự càng vui gấp bội, trong đầu như có pháo hoa nổ tung, trống rỗng.

A a a, phụ xướng phụ tùy là cái gì chứ! Mẹ nó, hai người lại tú ân tú ái ở đây!

Có bản lĩnh tú ân ái thì phải có bản lĩnh cùng cô nắm tay ha ha.

Nhưng...

Lúc này đám fan hâm mộ trên mạng bị bỏ rơi đang sắp điên.

- Vào lúc này cô lại biến mất là như thế nào đây!!!

Con mẹ nó! Rốt cuộc có tới không đấy, mấy người ở đó nói một tiếng đi chứ!

Sẽ không quên đâu, *vỗ vỗ ngực*, cho bọn tôi thấy hiện trường trực tiếp đi. Cô bị ngực đè hay sao vậy?!

Mấy người làm cho tôi gấp muốn phát điên rồi.

@ Tiểu Vương @ Ngọc Ngọc Ngọc Ngọc Ngọc @ A Hương @ Trăng Sáng Trăng Sáng @.....Mấy người đâu rồi!! *Phần nộ.jpg*

Mà bây giờ A Hương... trong tay cầm biển hiệu led dốc sức liều mạng, điên cuồng quơ, cả cuồng hòng đều khô rất rồi, đầu óc trống rỗng, một chân giẫm phải cái gì đó, một tiếng "rắc" nhưng không để ý, tê tâm phế liệt(2) lách tới phía trước.

(2) Tê tâm phế liệt: đau khổ, vất vả, gian lao

A A A A! Bệ hạ cùng Nương nương nhìn tôi kìa, a a a!

Ôn Nhan còn chào hỏi tôi, còn vẫy tay, mỉm cười với tôi nữa!

A A A A! Tôi là ai, bạn đang nói cái gì!

Điện thoại? Đó là cái gì? Ai biết nó ở đâu?!

Muốn điên rồi, muốn điên rồi, hai người sao có thể đẹp đến như thế!

Đi đến bục phóng vấn, MC nhiệt tình chào đón, một bên đưa bút cho họ kí tên, một bên mỉm cười hỏi một số câu hỏi, chủ yếu là hướng đến Cố Cảnh Ngự, vị hôn thê Ôn Nhan tự nhiên cũng bị trêu chọc vài câu.

Loại trường hợp này Ôn Nhan gần đây cũng gặp phải, cô chỉ có thể linh hoạt bản thân mà đùa vui lại vài câu. Ôn Nhan đem bút đưa cho Cố Cảnh Ngự bên cạnh, mỉm cười đứng một bên.

MC bị đáp trả lại khóe miệng co rút. Mẹ nó! Không phải nói người phương Đông đều dễ thẹn thùng sao?

Chỉ thấy Cố Cảnh Ngự ký tên của mình ở ngay phía dưới tên cô, sau đó trầm ngâm suy nghĩ một chút.

Cong môi,

Sung sướng,

"Thuận tay" dùng bút vẽ lên tên hai người trên bảng một hình trái tim.

Ừ, là thuận tay.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Kết thúc

Edit: Tròn

Phóng viên rất tinh ý đem camera quay lại gần.

Sau đó..

Một số phóng viên yên lặng mất một lúc, sau đó, họ không nhìn được mà hét lên.

"Chúa ơi!"

Phóng viên bên cạnh run rẩy, hấn sợ tới mức thiếu chút nữa là ném micro đi.

Chỉ có một tiếng thét lên thôi đã xảy ra chuyện rồi.

Đám fan hâm mộ bên này đứng không gần nên không thấy rõ chữ viết. Nhưng màn hình lớn bên phía người đó vẫn chiếu hình ảnh một người mỉm cười kí tên.

Kết quả là cô cùng mọi người bị tiếng thét này hấp dẫn: "Làm sao vậy, làm sao vậy?"

"Tên, tên!"

"Tên??"

Fan hâm mộ đằng sau phóng viên có thể nhìn vào camera, họ tập trung nhìn vào, sau đó liền hét ầm lên.

Mẹ nó, này là đang giết cầu đấy!!

Có vẻ màn hình lớn(1) ý thức được chuyện gì đang xảy ra, nó thông minh để máy ghi hình chiếu sát vào hình ảnh đó. Đem ống kính chiếu lên phần ký tên trên bảng.

(1) Màn hình lớn: ý ở đây chỉ người cầm máy quay được truyền dẫn trực tiếp tới màn hình, chỉ áp dụng cho câu này, mấy câu sao thì nghĩa trên chữ.

"A a a, mau nhìn bảng tên a!"

Toàn bộ mọi người đều xông xáo.

-Anh vậy mà về trái tim lên!!

Anh vậy mà về trái tim lên!!

Hình trái tim đấy!

Ngọc Mễ nước C vẫn cảm thấy khá ổn, dù sao bọn họ có thần kinh bách chiến, còn nắm giữ bí mật của thần tượng, tuy kích động nhưng nó cũng không phải chuyện khiến người khác quá rung động, vẫn chưa bằng mấy chuyện trước kia anh làm vì Ôn Nhan.

Nhưng với nhóm fan quốc tế thì không giống vậy.

Bọn họ thực sự bị ăn cầu lương, có một số chương trình Trung Quốc căn bản là không chiếu ở nước ngoài hoặc là không truyền bá ở nước ngoài, ví dụ như chương trình

Mà cho dù là nó có chiếu ở nước ngoài đi chăng nữa thì nó cũng không phải bản ghi hình hoàn chỉnh, muốn tìm được bản ghi hình gốc là một chuyện rất khó khăn.

Giống như là việc Cổ Cảnh Ngự có hoạt động ở nước ngoài, fan trong nước chưa chắc đã hiểu rõ, còn fan quốc tế sẽ biết rõ hơn. Ngược lại, fan quốc tế dù biết Cổ Cảnh Ngự có vị hôn thê, nhưng bọn họ lại không biết hoặc chưa nhìn thấy Ôn Nhan bao giờ.

Lần này cũng vậy, bọn họ cũng chỉ biết là Cổ Cảnh Ngự tham gia một chương trình nhưng lại không xem chương trình này.

Nói cách khác, bọn họ không thể thấy được sự cung chiêu vô độ của bộ hạ.

Không thấy được cảnh anh ấy ở trên sóng truyền hình hôn người đó cuồng nhiệt.

Cũng không thấy được những lúc thần tượng ngồi tranh luận, lập tài khoản mạng tên "Tiểu hào" rồi làm những chuyện mất tiết tháo.

Cho nên lúc này, đám fan ngoại quốc bùng lấy mặt, nói là tê tâm phế liệt cũng không quá đáng.

Ôn Nhan nhìn theo tầm mắt của mọi người liền thấy được hình trái tim dễ làm người khác chú ý đó, động tác của cô cứng đờ, đôi gò má hây hây đỏ, mi tâm hơi giật, cô xấu hổ, nhìn không được liếc mắt trừng Cổ Cảnh Ngự.

Cổ Cảnh Ngự mặt mày vui vẻ, cong môi, nắm lấy tay cô.

Chỉ là Ôn Nhan đã quên, máy ghi hình ở đây là chất lượng HD, bất luận cái gì mờ ám đều chạy không khỏi, trừng mắt cũng thế.

Cho nên....Mọi ánh mắt ở hiện trường đều nóng rực rồi.

Mà ngay cả diễn viên bên cạnh cũng nhìn với ánh mắt không giống như lúc trước, ách, không nghĩ tới a....

Tới lúc Ôn Nhan kịp phản ứng lại và nhìn vào camera thì tai cô đã nóng lên, trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn, trong tiếng hét chói tai cực kỳ bình tĩnh lui ra khỏi vực.

Đúng, cực kỳ tinh táo.

Thời gian trôi qua rất lâu rồi mà đám fan quốc tế vẫn như thế, kích động đến nỗi muốn té xỉu. Nhưng khi nhìn sang bên cạnh, họ thấy một số fan hâm mộ tới từ nước C vô cùng bình tĩnh, họ còn đang cầm điện thoại trò chuyện gì đó với người ở trong nước. Fan quốc tế nhanh chóng dừng lại hành động của mình, cảm thấy kỳ quái.

Alice thấy cổ họng mình đau rát, có chút xấu hổ hỏi: "Các bạn không thấy là đặc biệt ngọt ngào sao?"

Chẳng lẽ là cô quá nhạy cảm??

A Hương đã lấy lại được tinh thần, cô như hiểu ra gì đó. Bạn nhỏ đáng yêu à, để tôi cho bạn xem một số video để cập nhập tình hình.

Chỉ có việc như vậy mà cổ họng đau rồi hả? A, chắc bạn thấy các mặt của xã hội quá ít đi...

Đợi một chút, điện thoại di động của cô đâu?

A Hương nhấc chân sang một bên, cúi đầu nhìn lại, một tiếng thét cất lên chọc thủng tầng mây xanh: "A! Iphone 7 của tôi!!"

....May là chất lượng không tệ, màn hình tuy bị nứt rồi nhưng xem video vẫn không thành vấn đề.

Không, đây không phải là trọng điểm, quan trọng là ở chỗ em gái này quá thiếu kiên nhẫn rồi.

Bệ hạ có một đam mê đó là thích phát đường, các cô thân là fan cp, phải bình tĩnh chứ.

A Hương cùng em gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh lách vào một chỗ, cô cho em gái xem một ít video sưu tầm. Nhưng tiếc là chưa có bản đầy đủ, cô lập tức xắn tay áo lên đứng phổ cập tin tức cho em gái ấy.

Ha ha, trình độ ân ái như thế này thì tính làm gì, không phải nói quá chứ mấy cái này chỉ là đồ bỏ đi!

Trông mắt em gái ngoại quốc như muốn rớt ra: "Thật, thật sự??"

Loại này chỉ là đồ bỏ đi?!

A Hương mỉm cười: "Nếu là già, bà đây sẽ ăn shit."

Em gái sau khi trở về thật sự muốn làm tất cả mọi cách tìm kiếm baidu tieba* của bệ hạ cùng nương nương, từ nay về sau....Mỗi ngày điên cuồng bán si lê kem đánh răng.

(*) Baidu Tieba: Diễn đàn trực tuyến.

-Phòng ngừa sâu răng.

Việc này nói sau, giờ tạm thời không nói đến.

Quay trở lại bên Ôn Nhan.

Ôn Nhan vừa mới tiến vào hội trường thì lập tức tìm được eo Cổ Cảnh Ngự mà véo.

"Đau...." Cổ Cảnh Ngự hít hà một tiếng, đem tay cô ở bên eo kéo xuống, nắm ở trong lòng bàn tay, hắng giọng một cái, âm thanh mê hoặc cô: "Nhẹ nhẹ thôi, đừng véo, đau tay của em."

Sau đó anh dừng một chút, nắm tay cô, chớp chớp mắt: "Bảo bối, lần sau nên đổi chỗ véo...."

Anh tiến đến bên lỗ tai cô thổi một hơi, ngữ khí mập mờ: "Dù sao, eo của đàn ông rất quan trọng...."

Ôn Nhan: "...."

Nghe rõ ý của anh, sau tai Ôn Nhan đỏ lên, nghiêng răng: "Anh có muốn bị em véo vào mặt không..."

Anh thử nhìn xem mình đang ở chỗ nào đi...

Ý cười trong mắt Cổ Cảnh Ngự giảm xuống, muốn nói cái gì đó thì nghe tiếng ho khụ khụ ở phía sau.

Từ Tuệ Lâm đứng ở lối vào, nghiêm mặt nhìn phía trước, ho khù khịt: "Cái kia, hai bạn nhỏ này nên ân ái tùy lúc thôi, nên vào chỗ ngồi đi."

Đoạn đường này nhét cho cô một miệng đầy cầu lương còn chưa tính, mẹ nó, giờ thì trong lúc khẩn trương muốn chết, hai người họ còn ở chỗ này ân ái!!

Hon nữa!

Quan trọng nhất là...lối đi chật hẹp như vậy, hai người bọn họ cái gì cũng không quan tâm, cảm giác như hoàn toàn không có người phía sau đến.

Mẹ nó, ánh mắt của cô đã trở thành con lừa rồi mà hai người vẫn không có cảm giác!!

Sự tồn tại của cô nhỏ như vậy sao?!

Bộ phim và Cố Cảnh Ngự trở thành tiêu điểm, lúc các cô tiến vào cũng không còn bao nhiêu thời gian, còn hai phút nữa là bắt đầu phát sóng trực tiếp, nói cách khác, các cô nếu không ngồi vào chỗ thì sẽ muộn mất.

Mặc dù mọi người ở xung quanh cô vẫn còn đang nói nói cười cười với nhau, nhưng cô dám đánh cược rằng, cô chắc chắn mọi người đã chú ý bên này, mà nói không chừng chốc lát camera sẽ trực tiếp quay qua...

Cô cũng không muốn làm bóng đèn nhưng cô còn có thể không làm sao? Cô cũng rất tuyệt vọng đấy...

Ôn Nhan: "..."

Nên nói cảm xúc trong lòng lúc này là như nào nhỉ??

Ngược lại, Cố Cảnh Ngự cảm thấy chả có gì cả, anh nhú mồm, lôi kéo Ôn Nhan đi vào chỗ ngồi tổ phim, trên đường còn tự nhiên thay đổi vị trí bảng tên Từ Tuệ Lâm và Cố Cảnh Ngự, để cho bản thân mình ngồi ngay bên cạnh chỗ ngồi của nữ số hai.

Ngay sau đó điềm nhiên như không có việc gì, mở miệng nói: "Nhìn cái gì, mọi người cũng ngồi đi chứ."

"... Ốc, ốc ngày!"(*)

(*): Trong phiên ngoại 1 mình đã chú thích cái này =))

Anh điềm nhiên như không có việc gì trong khi mọi người đều bị chấn động, trợn mắt há hốc mồm.

Ôn Nhan nhắm mắt, mí mắt giật giật, CMN!

Biểu hiện như hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt nóng rực ở xung quanh, mỉm cười, vô cùng "chăm chú" nhìn vào sân khấu lễ trao giải.

Ừm, khăn trải bàn ở lễ trao giải thật là đẹp mắt.

Ừm, hai MC chuyên nghiệp thật.

Ừm, màn hình rất rõ nét...

Không! Đợi đã nào...!

Mí mắt Ôn Nhan giật dữ dội, cái gì trên màn hình lớn?!

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình, cả người cảm thấy không ổn!

Trên màn hình lớn, Cố Cảnh Ngự không biết xấu hổ đổi bằng tên, cô giả bộ như không nhìn thấy, bộ dạng bịt tai trộm chuông vừa xem là hiểu ngay, ngay cả con ngươi của cô cũng rõ ràng rành rành ra đấy.

MC nhìn cô cười đầy ý vị.

Ôn Nhan: "..."

Mẹ, cảm thấy đau trứng.

Không có trứng cũng thấy đau.

Vừa vặn lúc này Cố Cảnh Ngự để giải quyết xong chỗ ngồi, mãn nguyện, tao nhã quay đầu lại, vui vẻ nắm lấy tay cô hôn xuống một cách chân thành, giọng khòe môi lên: "Ban tổ chức đã cô ý xếp chỗ ngồi hai chúng ta gần nhau, chúng ta không nên phụ tâm ý của bọn họ."

Ôn Nhan quả thực hận không thể hét lên. Tâm lý cái em gái nhà anh!! Duy trì bộ dạng tươi cười, đem tay mình rút ra...

-Không rút ra được.

Ôn Nhan thật sự muốn thoát khỏi tình cảnh này. Cô sụp đổ rồi, cô dùng sức rất mạnh để rút ra, nhưng hình như người đàn ông này không phối hợp. Cô nghiêng rặng, thấp giọng vội vàng nói: "Nhìn lên màn hình lớn...."

"...Hả?"

Lúc này mới phát giác được điều không đúng, Cổ Cảnh Ngự ngẩng đầu liền bắt gặp camera trực tiếp gần đó, anh hí híp mắt, trực tiếp lướt qua camera nhìn về phía màn hình lớn.

Trên màn hình lớn, bàn tay của hai người đan vào nhau. Cổ Cảnh Ngự hơi nhú mồm, tia vui vẻ trong đáy mắt càng sâu thêm, sau đó nhích lại gần, bình tĩnh gạt đầu nhẹ một cách tao nhã.

Không cần đoán, lúc anh cúi đầu hôn ngón tay cô cùng với động tác về sau, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng.

Anh cắn môi, môi mòng khẽ động, thanh âm anh cất lên: "Sợ cái gì, chúng ta là vợ chồng..."

Nắm tay một cái là chuyện không bình thường??

Bộ dạng anh vừa tao nhã lại vừa bình tĩnh như vậy, rốt cục những vị khách quý ở khán đài cũng phá vỡ không khí yên tĩnh này, một số người cười ra tiếng, hình tượng bị mất hết, nhao nhao nhìn qua bên này trên ghế.

"Ô ô ôi!! Thật tình cảm..."

Không khí trong khán đài lập tức náo nhiệt lên, vang lên những câu trên ghế, ghen tuông hờn dỗi, ngay cả MC đang nói phần mở màn cũng góp vui thêm vài câu trên ghế.

Mới vừa mở phát sóng trực tiếp thì đám fan hâm mộ trợn mắt há hốc mồm.

Thời điểm mở màn, camera đang đảo qua một lượt xung quanh rất bình thường, nhóm minh tinh cũng đứng lúc bày ra dáng vẻ ưu nhã, đoan trang ngồi ở ghế chính mình....Nhưng mà..... Khi quay qua hai người họ thì xảy ra vấn đề....

Đó là Cổ...Cổ...

Về sau thì toàn bộ người ở đó thay đổi bộ dạng.

Đám fan hâm mộ nhìn một lúc, nguyên một đám còn chưa kịp phản ứng, sự vui vẻ cực lớn nổ tung trong đầu, che ngực nhảy cẫng lên như phát điên, mình vừa nhìn thấy cái gì!

Vừa mới mở màn mà đã cho chúng ta phúc lợi lớn như vậy!

Các cô thét chói tai rồi nhanh chóng ngã xuống giường, tim đập thình thịch không ngừng.

Ban này Alice đã được A Hương huấn luyện cho bằng cách xem những video trên điện thoại, cô tưởng mình có thể bình tĩnh hơn rồi.

Nhưng bây giờ nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, Alice chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hoàn toàn mông mị, cuống họng gào lên như muốn đứt ra.

Đây là đâu, tôi là ai, tôi đang làm gì vậy?!

Oh!! Cô lén lút đổi bảng tên!!

Ông trời.. ơ..i ông trời....ơ..i! Cổ nắm tay vị hôn thê!

A a! Anh còn hôn ngón tay của cô ấy!!!

Cứu mạng, hai người sao có thể ngọt ngào như vậy!!

-A a a a, nhanh gọi 120 cho tôi!

Ôn Nhan cảm thấy lễ trao giải diễn ra rất nhanh đấy, ừm, nếu như camera không thường xuyên hướng về phía cô thì cô sẽ cảm thấy nhanh hơn.

Cô nghiêng rặng, muốn điên rồi, đạo diễn chương trình ở hiện trường nhất định là có thù oán gì với cô.

Đương nhiên, cô cũng không biết những khán giả xem trực tiếp cũng muốn điên rồi.

A a a a a, quá ngọt, quá quá ngọt! Bạn nhìn xem, bọn họ đang nhìn nhau! Ông trời...ơ...i.. lại nắm tay rồi! Chúa ơi, bạn xem, biểu hiện của Mela bên cạnh đi! Cứu mạng, nhưng mà mới vừa này, bọn họ lại đang nói cái gì??

QWQ! Chịu không được, oa oa oa!

Thời gian trôi qua, cũng tới gần giải nữ phụ xuất sắc nhất, trên màn hình lớn giới thiệu vắng tất, Ôn Nhan hít một hơi, cơ thể đột nhiên căng cứng.

Có thể được đề cử là tốt rồi, được hay không được cũng không có vấn đề. Nhưng có thật là được đề cử là tốt rồi không?

Cố Cảnh Ngự thấy cô căng thẳng, anh quay đầu, cường ép cầm lấy tay cô xoa xoa, cùng cô mười ngón tay đan vào nhau, con ngươi đen thâm thúy, thần bí mà ôn nhu: "Thả lỏng..."

Đôi môi mỏng của anh căn bản nhìn không ra là đang cử động, âm thanh lại rơi vào tai cô rất chuẩn, nhu hòa mà kiên định: "Giải thưởng này nhất định thuộc về em."

Đuôi lông mày Ôn Nhan nhếch lên, đang chuẩn bị hỏi anh làm sao biết thì chợt nghe anh khẽ cười một tiếng, vô cùng đứng đắn, mở miệng: "Đêm qua anh bấm ngón tay tính toán, tính một hồi thì biết hôm nay em sẽ song hỷ lâm môn."

Ôn Nhan: "..."

Ôn Nhan day day trán, bị lý do vớ vẩn này dọa sợ ngây người, nhưng sự căng thẳng trong lòng cũng vơi đi chút ít, cô im lặng một lúc rồi nói: "Anh thành người bán tiền rồi..."

Thiệt thòi cho cô rồi, vừa nãy cô còn đang nghĩ sao anh chắc chắn thế...

Biết rõ cô không tin, Cố Cảnh Ngự trừng mắt nhìn, trong mắt chợt lóe lên, hai chân bắt chéo, tao nhã: "Có muốn đánh cược với anh không?"

Đôi môi đỏ mọng của Ôn Nhan khẽ mở: "Đánh cược gì?"

"Thì đánh cược..." Cố Cảnh Ngự cúi xuống, nói: "Nếu em lấy được cúp thì anh sẽ vì em mà làm trâu làm ngựa cả đời."

"Nếu em không có được giải thưởng..."

Mắt anh nhìn phía trước, âm thanh càng ôn nhu, rũ con mắt, cười cười: "Thì làm lão phật gia của anh cả đời."

Ánh mắt anh thâm thúy, bên trong lại nhu hòa, cơ hồ có thể làm người khác chìm đắm đến chết, yết hầu chuyển động, ngữ khí mềm mại mà đầu độc: "Là sự danh chính ngôn thuận..."

Ôn Nhan nội tâm khẽ dao động, ngồi im tại chỗ.

Anh đây là...đang cầu hôn.

Thật lâu, Ôn Nhan mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía màn hình lớn, cố ý phản bác: "Em đây không phải thua lỗ..."

Mặc kệ thắng hay thua, cô đều thua lỗ cả đời.

Khóe môi nhếch không được nhếch lên, ôn nhu, trong mắt hoa đào trong suốt, tràn ngập tia sáng như những ngôi sao, đẹp đến rung động lòng người.

Lúc này camera đã di chuyển qua.

Trước fan hâm mộ toàn thế giới, Cố ảnh đế nhẹ nhàng nhếch khóe môi, trầm ngâm nói: "A..hình như là..."

Người đàn ông tuấn mỹ, đuôi lông mày, khóe mắt mắt đều toát ra tia vui vẻ, nhéo nhéo tay Ôn Nhan: "Cho nên, lấy anh bồi thường cho em..."

"...Có muốn không?"

Những vị cao thủ có thể đọc được khẩu hình miệng của anh đều rống đến tê tâm liệt phế.

Ngày 27 tháng 3 năm 2018

Ôn Nhan, vị hôn thê của Cố ảnh đế đã được giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất của liên hoan phim Peter, cùng với ba người khác nữa. Đây là giải thưởng quốc tế đầu tiên của cô, rất nhiều năm sau, còn có nhiều fan hâm mộ đăng lại video năm đó.

-Các người xem, vợ chồng này lần đầu tiên ngược cầu quốc tế.

Mà lúc này, Ôn Nhan vẫn không biết những điều này.

Cô chỉ nhìn đôi môi cong nên vì vui vẻ của anh, nhìn vẻ bình tĩnh sau khi nhận được giải ảnh đế của anh, cô càng vui vẻ hơn.

Lông mi Ôn Nhan chớp chớp, rụt rè, chậm rãi lộ ra bộ dáng tươi cười.

...Muốn chứ.

Đương nhiên muốn.

HOÀN CHÍNH VĂN <3

Bạn đang đọc truyện *Ánh Đế Rất Thích Phát Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.